DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

MERYEM SOYLU

GÖLGENİN GÜNEŞİ

VATAN UĞRUNA

Parola

GÖLGENİN GÜNEŞİ

Hayatımın tam da en güzel zamanlarını yaşayacağım sırada, sevdiğim adamla mesleğim arasında sıkışıp kalmış, çırpınıyordum. Benim için bu araf, zindandan başka bir şey değildi. İkisi de vazgeçemeyeceğim, sırtımı dönemeyeceğim şeylerdi.

Ben, Gölge'nin Güneş'i.
İlk defa Pala'nın Güneş'i olmak isterken kâbusları olmuştum. Onu hastane odasında yaralı hâlde bırakıp gittiğimde, aslında kalbimi de orada bıraktığımı biliyordum.
Şimdi ise sonumun meçhul olduğu bu yerde, onca düşmanın arasında tek düşündüğüm, olur da geri dönebilirsem karşılaşacağım o kara gözlerdi...

"Aldın intikamını. Beni it gibi arkanda yaralı hâlde bırakıp gittin. Nasıl bıraktın Bahar? Hiç mi üzülmedin? Aklına gelmedi mi çekeceğim acı?"

"Beni anla istedim. Beni, bu mesleğe olan aşkımı anla istedim. Hiç yoktan ben senin gibi arkandan iş çevirmedim. Görev aldım ve göreve gittim."

ISBN: 978-625-7522-58-8

www.parolakitap.com
9 786257 522588
/parolayayinevi
/parolayayinlari
/parolayayinlari
www.parolakitap.com

MERYEM SOYLU

GÖLGENİN GÜNEŞİ

VATAN UĞRUNA

@novabook

Parola

PAROLA YAYINLARI: 662
Roman: 220
Eser Adı: Gölgenin Güneşi - Vatan Uğruna
Yazar: Meryem Soylu
Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ
Editör: Hilal Aydın
Kapak Tasarım: Abdullah Eşki
Kapak Uygulama: Yaren Uludağ
İllüstrasyon: Seda Turgul
İç Tasarım: Parola Grafik
Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Sti. Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04
Matbaa Sertifika No: 45159
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310
ISBN: 978-625-7522-58-8
1. Basım: 2024
© Meryem Soylu 2024
© Parola Yayınları 2024
Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyenin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.
PAROLA YAYINLARI
Adres: Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Örme İş Merkezi Kat: 1 Topkapı Zeytinburnu İstanbul Tel: 0530 706 16 12
Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com
@novaebook

MERYEM SOYLU

GÖLGENİN GÜNEŞİ

VATAN UĞRUNA

@novabook

Parola

“Senin bahçende bir çiçeği dahi
koparırsam yüzüm gülmesin. Bu adam
anca sana toprak olur, su olur; ister
üzerine bas geç, istersen bütün çiçeklerini
ek filizlensin.”

@novaebook

@novaebook

Vatan Uğruna

9 Şubat...

Kalp birini sevince siz nereye giderseniz gidin o sevdiğinde kalıyormuş. Sınırlar da aşsanız, kilometreler de katetseniz bir adama gönül verince kalbinizin mesafesi saliselik oluyormuş. Her attığında onu sayıklıyormuş. Belki de aşk dediğimiz şey, insanın sınavıdır. Kiminin tükenmişliği, kiminin umudu... Benimse şu aralar hasretim...

Yağız Pala... Adını, namını duyduğumdan beri nefretimle aşkım arasına sıkıştırmaya çalıştığım adam. Güçlü, çevik, akıllı, bir o kadar da kaba, korumacı, asabi komutanım. Onu seviyordum. Her huyunu, her tavrını beğenmesem de seviyordum. Yağız, kusursuz bir adam değildi. Aksine göze çarpan çok büyük kusurlara sahipti. Bunların hepsi onun yaşadıklarından geliyordu; acılarından, kayıplarından, yıkılışlarından...

Babam hastanede konuşurken, *"Yağız'ın acılarına ben de ortağım kızım. Sen benim canımsın ama o da artık benim evladım,"* demişti. Neden böyle dediğini bilmiyordum. Onu oğlu olarak görüyordu ama bizim ilişkimizi de istemiyordu. Bir gün karşıma geçip, *"Siz kardeşsiniz!"* falan diyecek diye korkuyordum. Demezdi herhâlde, yani annemin elinde can vermek istemiyorsa diyemezdi.

Onlyaebook

Yine de bilmediğim şeyler vardı, hissedebiliyordum ancak bilmeye ihtiyacım vardı. İşin kötüsü, bilmem de yeterli gelmeyecekti çünkü bütün anlayışım ben kısıtlanana kadar sürüyordu. Kısıtlanmaya, sevdiğim meslekten uzaklaştırılmaya başladığım an önümde kim varsa ezip geçesim geliyordu.

Böyle yetiştirilmiştim sonuçta. Askeriye elbette ki emir komuta zincirine dayanıyordu. Üstünün sözünü ikiletme hakkına sahip değildin. Komutanın seni operasyondan alma hakkına da sahipti. O *gelme* derse gidemezdin ama Yağız bana *gelme* bile demedi. Arkamdan iş çevirip gitmeyi tercih etti. Belki de kendisini ikna etmemden ya da inat etmemden korktu ama ne fark ederdi ki? Ben yine aynı üzüntüyü yaşadım.

İki aydır şu dağlarda üzerimdeki pis kokan kıyafetlerin içinde, örgüsünü açmak dahi istemediğim keçeleşen saçlarım ve soğuktan korunmak için boynuma doladığım poşuyla yaktıkları küçük ateşte ısınmaya çalışıyordum. Gündüz idare ediyorduk da gece ayazı, iliğine kadar titretiyordu. Yerlerde serili kar da sağ olsun, hiç yardımcı olmak niyetinde değildi. Kış, bu dağlarda sert ve hoyrat esmeye devam ediyordu. Neyse ki gündüzleri çıkan güneş, bir nebze de olsa umuttu. Yani onlar için değildi belki ama benim için öyleydi.

Ateşin yüzüme vuran aleviyle içime işleyen soğuktan kurtulmak için sabırla beklerken, aklım hâlâ kalbimin ait olduğu adamdaydı. Geçen ay tam da bugün doğum günüydü. Adamım artık yirmi dokuz yaşındaydı. Keşke onunla kutlama şansım olsaydı. Belki yine göreve denk gelecektik, kim bilir... Gökyüzüne bakıp içimden kutlamak yerine gözlerine bakar kutlardım. *"İyi ki..."* derdim. *"İyi ki doğdun ve iyi ki girdin hayatıma..."*

"Ne yakıyorsunuz lan ateşi?! Askere kuş gibi avlanmak mı istiyorsunuz?"

Arkamdan gelen ses, Devran'a aitti. Dudaklarıma küçük bir kıvrım yerleştiğinde korkuyla ateşi söndüren adamlara baktım. Türk askerinden it gibi korkuyorlardı. Kendilerince her türlü tedbiri alırken içlerine kadar sızabileceğimizi bilemeyecek kadar da aptallardı.

Yerimden milim dahi kıpırdamazken, *başkan* dedikleri kampı yöneten ve örgütün kendilerince derece verdiği, bana göre ise değersiz bir pislikten başka bir şey olmayan adamın sesi tekrar geldi. "Rojbin!" Başımı

usulca arkaya çevirdiğimde, elindeki silahıyla mağaranın içini işaret etti. "Gel benimle."

Kuruyan dudaklarımı ıslatarak silahımı kavradım. Ayağa kalktığımda yanımdakilere üstten bir bakış atıp arkamı döndüm. Şu lanet olası yerdeki tek kadındım. Açgözlü bakışlar, açığımı yakalamak için etrafımda dolaşanlar ve dişiliğe ait hiçbir şey görmemiş mağara adamlarıyla ayrıca baş etmeye çalışıyordum.

Başarılıydım da... Birkaç tanesinin tacizinden kendimi kurtarmak için kafasına sıkmam yetmişti. Bu arada benim kim olduğumu öğrenmek isteyenleri de araya kaynatmış olabilirdim. Devran baktı ki adamlarını tek tek kaybediyor, bana sarkıntılık etmelerine yasak getirmişti. Kendisinin de biraz tırstığını söylemeden edemeyeceğim, sonuçta onlar için acımasız biriydim. Bu yüzden buradaydım ya zaten...

Şu iğrenç ortamda kadının ne adı vardı ne değeri. Feministlik kavramının burada esamesi okunmuyordu. Gerçi burada insanlık kavramına dair hiçbir belirti de yoktu. Kendilerini amansız bir mücadelenin içine sokmuş bir avuç insanın, olmayacak bir hayalin peşinde koyun gibi güdüldüğü bir ortamda, hepsi mağara hayatı yaşamakla meşguldü. Onlara uyum sağlamak zor olmasa da insanlığınızdan feragat etmek zorunda olduğunuz aşikârdı fakat görev her şeyin üstünde gelirdi ki bu görevi ben istemiştim.

Mağaranın içine girdiğimde burnuma dolan küflü ıslak kokuya zamanla alışmış olsam da yüzümü buruşturmadan yapamıyordum. Kendini buraların kralı ilan eden adam, derme çatma bir masanın kırık koltuğuna oturmuş sırıtarak bana bakıyordu.

"Gel güzel Rojbin, gel. Sana haberlerim var."

Bana her seferinde istisnasız sırıtarak bakan bu adam, sinir bozucu ve bir o kadar da iticiydi. Yüzümde tek bir mimik dahi oynamazken tam karşısında durdum. "Ne diyeceksin?"

Mağaranın basık ortamında içeriyi aydınlatan gaz lambaları ortamı loş bir hâlde tutarken ciddiyetle öne doğru eğildi. "Kardeşinin intikamını alacaksın."

Buraya girmem kolay olmamıştı. Askerlerle çatışmada öldürülen bir teröristin deli gibi intikam almak isteyen ablası rolünü sahiplenerek

gelmiştim. Acımasız, intikam hırsıyla yanan, Türk askerinden nefret eden Rojbin'dim ben. Kendilerince bana yardım ederek intikam almamı sağlayacaklardı ancak şu dağ başına geldiğimden beri tek yaptıkları sağda solda beni sıkıştırmaya çalışarak kendilerini tatmin etmekti.

Eğer ki gerçekten böyle bir hezeyanla gelen bir kadın olsaydım, muhtemelen ya bir köşede cesedim çürüyüp gidiyordu ya da karnımda kimden olduğunu bile tahmin edemediğim bebekle kendimi ölüme sürüklüyordum. Belki de canlı bomba olarak kullanılacaktım... Amma velakin atladıkları minicik bir detay, onların sonu olma peşindeydi.

Buraya geldiğimden beri çok şey başarmıştım. Belirli bölgelere sakladıkları mühimmat depolarını, şu küçücük kampı ve gizli geçitlerini tek tek haritalandırmış; aynı zamanda kendilerince görevlendirdikleri kişileri ve yaptıkları planları, onların güvenini de kazanarak öğrenip hafızama kazımıştım. Birkaç konuda onlara akıl vermiş olmak bile bana güvenmelerine destekti.

Son bir görevim daha vardı. Örgütü besleyen yabancı güçlerin nereden destek verdiğini bulmam lazımdı. Sonrasında burada işim bitiyordu.

"Türk askeri buraya geliyormuş, pusu kuracağız."

Kasılan bedenime hâkim olmaya çalışırken dişlerimin arasından, "Nasıl olacak o?" diye sordum.

Ayağa kalkıp ellerini arkasında bağladı. Sakalları uzun, eli yüzü birbirine karışmış Devran, buranın en göbeklilerindendi. İyi denecek bir yemek olduğu zaman diğerlerini düşündüğü pek söylenemezdi. Kendisini beslemeyi iyi biliyordu. Önümde durduğunda loş ışıkta kendini belli eden kahverengi gözleri, koyu bir zindanı anımsatıyordu. Gülümsemesiyle yüzüne yayılan çizgiler, tenindeki leke ve kirden dolayı daha belirgin bir hâl aldı. "Türk askerinin en hassas noktalarından biri nedir bilir misin?"

Kaşlarım çatıldığında merakla bakışlarımı karşımdaki adamda sabitledim. Benden iyi kimse bilemezdi ama onun ne söyleyeceğini merak etmiştim. "Neymiş?"

Dudakları kıvrıldığında örgüme uzandı. O an gözlerim kapanırken şu cehennem azabı gibi dakikaların çabucak bitmesini istiyordum. Hayalimde beliren Yağız'ın kara gözleriyle bedenim ürperdi. Şu görüntüyü görmüş olsaydı, karşımda duran pisliğin parçalarını kimse bulamazdı çün-

kü o, benim saçlarımı çok severdi. Hele ki örgüme kirli ellerin değdiğini görse, karşısındaki her türlü varlığa acırdım.

"Masum ve yardıma muhtaç insanlar."

Gözlerimi anında araladığımda öyle nefret dolu bakıyordum ki bir an bunu anlamasından bile şüphe ettim. Az çok ne yapmak istediğini anladığımda dürüst bir şekilde savaşmaktan aciz olduklarını bir kez daha kanıtlamıştı. "Köyde mi bekleyeceksiniz?"

Kahkaha atarak etrafımda dolaşmaya başladı. "Ah Rojbin... Akıllısın. Şuradaki erkeklerin yarısı senin kadar cesur ve akıllı olsa çoktan askerlerin cehennemi olmuştuk."

Dudaklarımda eğreti bir tebessüm belirdi. Cehennem tam da karşısında duruyordu. Kalbimden geçenlerle dudaklarımdan dökülenler bir değildi. "Bendeki intikam ateşi onlarda yok. Buraya kardeşimin intikamını almaya geldim; ya öldüreceğim ya da öleceğim."

Etrafımda tam bir tur dönen adam yeniden karşıma geçti. Aramızdaki mesafeyi kapatan bir adım attığında maalesef ki fazla yakındık. Bu durumdan zevk aldığı her hâlinden belliydi. "Sana intikamını alman için fırsat vereceğim," dedi lütfeder gibi. Tabii ki bu lütfun bir karşılığı olacaktı ki onda da gecikmedi. "Sen de bana kendini vereceksin."

Suratım buruştuğunda pazarlığı fazla mide bulandırıcıydı fakat geri çekilmedim çünkü korkaklık edemezdim. Çakallar, aslanın korktuğunu anladığında saldırmaktan zevk alırdı. "Benim boş vaatlere karnım tok. Kimseyle de anlaşma yapacak değilim."

Kolumu kavradığı anda sert bir şekilde kendine çekti. Kolumda hissettiğim acı sadece suratımı buruşturmama sebep oluyordu. "Yapacaksın. Seni dışarıda bekleyen aç köpeklere atmıyorsam kendime sakladığımdan." Pis bakışları üzerimde gezindi. "Güzellikle olsun istiyorsan karşı çıkma."

Kolumu çekmeye çalışarak geri adımladım. Şu durumda ne desem boştu ve kendimi ifşa etmek istemiyorsam alttan almalıydım. "Ben intikam istiyorum!"

Memnun bir şekilde başını salladı. "Yarın sabah hazır ol. İntikamını alman için seni de götüreceğim."

Hiçbir tepki vermeden mağaranın dışına kaçar adımlarla çıktığımda,

ciğerlerime temiz havanın dolmasına izin verdim. Aklımda binlerce tilki birbirini kovalarken yapacakları pusuyu haber vermem gerekiyordu. Etrafıma bakınarak nöbetçileri kontrol ettim. Uygun gördüğüm tarafa doğru ilerlerken yanından geçeceğim nöbetçi izin vermedi.

"Nereye?"

Gözlerimi devirerek umursamaz bir tavır takındım. "Bu saatte nereye gidebilirim?" Boş bakışları yüzümde dolaşırken sıkıntılı bir nefes verdim. "Tuvalete, geri zekâlı."

Silahını kavradığında belli ki laflarıma alınmıştı. "Ayıp oluyor."

Alaylı bir tıslama dudaklarım arasından firar etti. Gerçekten de aptallardı. Bana gelince alınganlık gösterecekleri tutuyordu. "Ne ayıbı lan? Duyan da her gün iltifat alıyorsunuz sanacak. Devran'ın ettiği küfürleri koyun gibi dinliyorsunuz."

Yanından homurdanarak geçip giderken söylediklerimde haklı olduğumu biliyordu ki ses çıkarmadı. Buradaki insanlar koyundan farksız, hayatlarını sorgulayamayan güdülmeye alışık insanlardı. Ne uğurda can verdiklerinden bile haberleri yoktu. Cahiliyetle kulaklarına doldurulan her şeyi alıyor, kaçışınsa onlara ölüm getireceğini biliyorlardı. Yazık ki sözde özgürlük peşine düşmüş, esaret içinde yaşayan kukladan başka bir şey değillerdi.

Bir süre boyunca sesimi duyamayacakları kadar onlardan uzaklaştığımda montumun iç cebine sakladığım telsizi çıkardım. Birkaç ayarlamanın ardından mandala basarak konuştum. "Güneş geceye karıştı, güneşi gören var mı?" Cevap gelmediğinde tekrar ettim. "Güneş geceye karıştı, güneşi gören var mı?"

Etrafıma bakınarak arkasında saklandığım kayanın dibinde beklerken cevap geldi. "Güneşi gördük, ne ister?"

Bu anahtar soruydu. Aramızda belirlediğimiz cevabı verdiğimde ben olduğumu anlayacaklardı. "Yeniden doğmak ister."

Cevap yeterli gelmiş olacak ki hemen asıl konuya geçti. "Dinlemedeyiz Güneş."

Kafamda neyi nasıl söyleyeceğimi tasarlayıp dudaklarımı araladım. Her şeyi şifreli anlatmam gerekiyordu. "Kurtlar sürünün peşine düşmüş, çoban haberdar."

"Tekrarla," dediğinde kelimelerimi tane tane seçerek tekrar ettim.

"Kurtlar sürünün peşine düşmüş, çoban duyup hazırlığa başlamış." Bir süre sessiz kaldıklarında bir kez daha etrafta dolaştı bakışlarım. Çok oyalanmak istemiyordum.

"Sürü nerede olacak?"

Düşünceli bir şekilde bilip tahmin ettiğim ve yanılmadığım şeyi fısıldadım. "Ağılda bekleyecek."

Yeterli bilgiyi almış olacak ki konuşmayı sonlandırdı. "Doğacak güneş umudumuz olsun."

Umudum daha fazlaydı. "Tek umudumuz ay yıldız olsun."

Elimdeki telsizi kapattığımda küçük bir kıpırtı duydum. Başımı sakince arkaya doğru çevirdiğimde gördüğüm karartı seçenek şansımı kısıtlıyordu.

"Seni köstebek... Askere yardım edersin ha!"

Biraz önce azarladığım nöbetçiyi sesinden kolayca tanımıştım. Usulca ayağa kalkarak ona doğru döndüm. "Yanlış anladın."

Ay ışığı, sis bulutunun el verdiği ölçüde yüzlerimizi ve bedenlerimizi ortaya çıkarırken yerleri kaplayan beyaz örtü ise bizi daha belirgin bir hâle getiriyordu. Dağlardan en son silinen şey, beyaz kar örtüsüydü.

"Yanlış ha? Geri zekâlıyım ya ondandır." Doğru söze ne denirdi ki? Silahımı biraz daha sıkı kavradığımda fark ederek beni durdurdu. "At silahını!"

Mecburen silahımı kenara atarak iki elimi havaya kaldırdım. Nasıl kurtulacağımı düşünürken bir yandan da açıklama yapmaya çalışıyordum. "Bak, öyle bir şey yok."

Bana doğrulttuğu silahla yürümem için ileriyi gösterdi. "Yürü! Başkan karar versin ne olduğuna."

İşler karışacaktı. Devran denilen pislik gerçeği anlamakta zorlanmazdı ve o zaman buradan kurtulamazdım. Kendimi riske atacağımı bilsem de hızlı bir plan yaptım. Öne doğru birkaç adım atarak onu arkamda bıraktım.

Ay ışığının verdiği ölçüde karın üzerine yansıyan gölgelerimizi

kontrol ederken bana yaklaştığı anda hızlı bir hareketle ona doğru dönerek elindeki silaha tekme attım. Silahı düştüğü an, tıpkı eğitimlerdeki gibi iki adımda üzerine atlayıp başını kavradım. Sert bir hareketle çevirdiğimde o geriye doğru sırtüstü düşerken ben de üzerine düştüm.

Tek bir farkla; o çoktan cehennemi boylamıştı, ben ise hayattaydım.

Düşünceli bir hâle büründüğümde elimdeki cesetle ne yapacağım konusunda kararsızdım. Saklasam yokluğu fark edilip başıma dert açardı. Saklamasam ne diyecektim?

Her zamanki bahaneme sığınma umuduyla yerimden kalkarak boynumdaki poşuyu çekiştirdim. Biraz da saçlarımı dağıtarak örgümü bozdum. Tüm bunların yettiğini düşündüğümde yere attığım silahımı kavradım. Yerde yatan adamı hedef alarak göğsüne bir el ateş ettim. Nasıl olsa boynunu kırdığımı anlamayacaklardı.

Etrafta duyduğum telaşlı sesler, silah sesinin duyulmasındandı. Türk askerinin kendilerini bulmasından it gibi korkuyorlardı. Başlarından bir uçak ya da helikopter geçse, çil yavrusu gibi dağılırlarken nereye saklanacaklarını şaşırıyorlardı. Oysa Türk askeri SİHA'larını gönderecek olsa pek de bir saklanma şansları yoktu.

Etrafa bakınan birkaç nöbetçi bizi fark ettiğinde yanımıza geldiler. Yerde yatan leşi görünce de hemen Devran'ı çağırmışlardı. Devran gördüğü görüntüyle üzerime yürüyüp beni itti. "Ne yapıyorsun sen?"

Çaresiz bir kadın imajı çizerek düştüğüm yerden zorlukla kalktım. "Tuvalet ihtiyacım için çıktım, peşimden gelmiş. Bana saldırdı!"

Devran için bu geçerli bir sebep değildi. Öfkeyle parmağını havada salladı. "Bu kaç oldu Rojbin? Dağda adam bırakmayacaksın! Sana öldürmeyeceksin dedim!"

Alayla dudağımda minik bir kıvrım oluştu. Adam mı demişti o? Yoklukta herkesi adam sanıyorlardı herhâlde ama ben adam kavramını iyi biliyordum. "Ya ne yapsaydım? Kendimi korudum!"

Şu dağ başında kendimi korumak dahi suçtu çünkü kadın olarak ne bir değerim ne de bir hükmüm vardı. Bana yaklaşarak tam önümde durduğunda kaşlarını çattı. "Yarın bizimle gelmiyorsun. Mağaraları temizleyeceksin."

Suratım buruştuğunda öne atıldım. İşte bu olmamıştı. "Olmaz! Geleceksin demiştin!"

Sözlerim pek de etkili olmadı. Silahımı elimden alırken kendince beni cezalandırıyordu. "O, adamımı öldürmeden önceydi." Diğerlerine yerdeki leşi işaret etti. "Kaldırın ortadan."

Arkasını dönüp uzaklaştığında derin bir nefes aldım fakat bir yandan da canım sıkılmıştı. Yarın benim de onlarla gitmem gerekirdi. Pusuyu haber vermiş olsam da birkaçını daha ortadan kaldırabilirdim. Bir de elimden silahım alınmıştı. Gerçi sakladığım bir iki silah vardı ama bir çaresine bakacaktım artık.

Bir mağaranın içinde yaşamak, soğukta titreyerek uyumaya çalışmak akıl kârı gelmiyordu bana. Bir de bunu ne uğurda yaptığınız önemliydi tabii. Hiçlikle sarmalanan bir ortamda sebep ne olabilirdi ki?

Sabahın erken saatlerinde beni bırakarak pusu atmaya gittiklerinde dua etmeye başladım. Başka bir şansım yoktu. Yine de içim rahattı. Haberdar oldukları için tek bir askerimizin bile burnu kanamayacaktı.

Benden istenilenin aksine mağaralara elimi dahi sürmedim. Sonuçta benim temizlik anlayışım farklıydı. Tutup da mağarada onların pisliğini temizleyecek değildim. Onun yerine bir süreliğine ortadan kaybolmayı seçtim. Dağların, kayalıkların arasında belirlediğim bazı noktalarım vardı ve bu kısımlar benim için önemliydi. Bazen saklanarak kafamı dinler, bazen de silahları gömerdim. Yine de çok göze batmamaya çalışarak tekrar aralarına kaynadım. Zaman su gibi akıp gittiğinde bakışlarım uzaklarda gördüğüm hareketliliğe takıldı. Geliyorlardı.

Merak içerisinde onları beklerken görüntü netleştikçe kamuflajlı biri dikkatimi çekti. Bu... Bu bir askerdi! Esir almış, kampa getiriyorlardı. Bu durum beni hüsrana uğrattı. Verdiğim bilgi yetersiz mi gelmişti acaba? Gördüğüm görüntünün telaşıyla bir saat önce zar zor geri aldığım silahımı daha sıkı kavradım. Çok kalabalıklardı ancak askere zarar verecek olurlarsa öldürmeden ölmezdim.

Hâlâ uzakta olmalarıyla başı yerde duran asker çok net değildi. Sadece esmer, siyah saçlı ve iri yapılı olduğu bu mesafeden bile belli oluyordu. Nasıl esir düşmüştü acaba? Yürüyüşünde bir şey yoktu ama yaralı olmasına çok üzülürdüm.

Bize doğru yaklaştıklarında kaşlarımı çattım çünkü karşımdaki adam tanıdık geldi. Olamaz diye düşünürken başını kaldırdığı an göz göze geldik. Yüz ifadem donup kaldı. Yağız, kara gözleriyle gözlerimin içine bakıyordu. Bir anda her şey dondu, silikleşti, yok oldu. Şimdi sadece ben ve o vardı. Ben ve onun kara gözleri ...

Kendimi zorlukla toparlayabildiğimde hemen vücudunu taramaya başladım. İyi görünüyordu. Hatta yakalanan bir askere göre çok çok iyi duruyordu. Sadece gözleri biraz yorgun gösteriyordu onu. Göz altları morarmıştı. Ben de çok iyi görünmüyordum herhâlde. Yani şu pasaklılığımla nasıl iyi görünebilirdim ki? Güzel bir duşa bile hasrettim.

Devran tam önümde durduğunda, en güzel manzaramın içine etmiş oldu. Horoz gibi kabararak arkasındaki Yağız'ı işaret etti. "Sana hediye getirdim."

Devran'ın izin verdiği ölçüde yeniden Yağız'ı seyre daldım. Elleri arkada bağlı, iki terörist tarafından sıkı sıkı tutuluyordu. Arkasındaki terörist, muhtemelen elindeki silahı sırtına dayamıştı. Nasıl da korkaklardı.

Yağız'ın üzeri ince gibiydi. Üşüyor muydu acaba? Ne çok özlemiştim onu... Bana daha güzel bir hediye getiremezlerdi galiba. Bilseydi sevdiğim adam olduğunu, bilseydi kara gözlerini nasıl özlediğimi, Devran yine de onu bana getirir miydi?

Geldiğinden beri gözlerini ayırmamıştı benden. Aynı hayranlıkla sessiz bir hâlde beni izliyordu. Aklından geçenleri merak ediyordum. Kendimi toparlayıp, "Ne bu?" dedim Devran'a dönerek.

Devran'ın işaretiyle onu öne doğru ittiklerinde içim gitse de umursamaz görünmeye çalıştım. Sendeledi ama düşmedi. Aksine bu durumu bahane eder gibi daha çok yaklaştı bana. Gözlerini kısarak bana bakarken ciddiyetimi korumam gerekiyordu. Devran yine kendinden fazla emindi. "İntikamını alman için rütbeli asker."

Ellerimi arkamda birleştirerek Yağız'a yaklaşıp aramızda kalan gereksiz boşluğu kapattım. Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin bedenlerimizin birbirine olan çekimi korkunçtu. Dudaklarımda eğreti bir gülümseme, üstten bakışlarımda hasret gizliydi. "Bu mu rütbeli?" dedim küçümsercesine. Bilmiyor gibi davranmak da zordu doğrusu. Şu an karşımda komutanım duruyordu. Devran memnun bir şekilde başıyla onayladı. Belli

ki kendince çok büyük bir balık yakalamıştı. Başarmıştı başarmasına da gerçekten o mu yakalamıştı? Burun kıvırarak başımı yana yatırdım. "Hiç rütbeliye benzemiyor."

Yağız'ın gözlerini devirdiğini görsem de görmezden geldim. İçinden bana kızdığına emindim. Devran böbürlenerek, "Komutanlarıydı, büyük iş çıkardık," dedi. Kesin onun başarısıydı. Yağız gibi bir adamı sapasağlam esir almak da çocuk oyuncağıydı zaten. Yine kendi egosunu tatmin etme peşindeydi. Onu beğenmemi, övmemi istiyordu ancak bende sadece mide bulantısı yaratıyordu.

Yağız'ın etrafında bir tur dönüp tam önünde durduğumda gülümsedi. "Beğendin herhâlde, alıcı gözle baktığına göre."

Alaycı tavrı, gözlerindeki parıltılar hâlâ aynı olduğunun işaretiydi. Şu hâlde bile koca bir terör kampının içine esir düşmüşken korkusuzdu. Dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım. Şu lanet olası yerde, uzun zaman sonra onu yeniden görmek kalbimde tarifsiz bir heyecana yol açmıştı. Ciddiyetimi korumak istiyordum ancak kalbimdeki çocuk, onun varlığıyla dans ediyordu.

Ona doğru eğilerek, "Asker sevmem," dedim sert sesimle.

Tek bir kelimeme dahi inanmayan Yağız, alayla dudağının kenarını kıvırdı. Diğerlerinin duymaması için sesi fısıltıdan farksızdı. "Yalan söyleme, çarpılırsın."

Vurdumduymaz tavrı karşısında etrafımızdakilerin şüphelenmemesi için elimdeki silahın arka ucunu Yağız'ın karnına geçirdim. İniltiyle iki büklüm olduğunda, yüzümde tek bir mimik oynamamıştı fakat içimdeki sızıyı kimse göremezdi. "Askerden nefret ederim."

Devran söylediklerim ve yaptığımdan memnun bir şekilde kahkaha atarak biraz önce Yağız'ı tutan ikiliye işaret verdi. "Atın şunu mağaraya. Başından da ayrılmayın."

Bir süre Yağız'ın gidişini izleyip Devran'a döndüm. "Ne yapacaksın ona?"

Hain parıltılarla dolu bakışlarına pis sırıtışını da ekledi. "Ben değil, sen yapacaksın. Medyaya bomba gibi düşecek. Davamızı herkes seninle bir kez daha anlayacak."

İçime bir kurt düştüğünde Devran'ın kafasında binlerce tilki olduğu belliydi. "Yine ne planladın?"

Daha fazlasını duymama değer görmüyor olacak ki kampa sırtını vererek manzarayı izlemeye başladı. "Az kaldı Rojbin, öğreneceksin."

Bulduğum ilk fırsatta Yağız'ı tuttukları mağaraya girdim. Aklım sürekli ondaydı. Soğuk mağaranın içinde üşüyordu kesin. Beni bekliyor olacak ki hemen başını kaldırdı. Göz göze geldiğimiz anda bıraktıkları nöbetçi aramıza girdi. "Ne oldu Rojbin?"

Sert bakışlarımı nöbetçiye diktim. "Yemek yiyorlar, git sen de ye."

Biraz tereddütte kalsa da biliyordu ki bu fırsatı kaçırdığında büyük ihtimalle aç kalacaktı. "Sakın gözünü ayırma."

Yağız'dan bahsediyordu. Dudağımın kenarını kıvırarak alaylı bir bakış attım. Ne gözümü ne de kalbimi ayırabiliyordum. "Şüphen olmasın."

Adam çıkar çıkmaz yere oturmuş beni izleyen Yağız'a doğru yürüdüm. Çok dikkatli bakıyordu ve bu sinirimi bozuyordu. Belki de ilk adımda ona yenilmekten korkuyordum. "Ne işin var senin burada?"

Dudaklarında küçük bir kıvrım oluştu. "Gün kokusu, aydınlık veren," dedi sorumu cevaplamak yerine kullandığım ismin anlamından bahsederken. "Özellikle mi seçtin?"

Gözlerimi devirerek arkasına geçtim. "Beğenmedin mi?" Yere çökmüş sıkı sıkı bağladıkları ellerini gevşetmeye çalışırken bir yandan da cevap bekliyordum.

"Sana yakışmayan ne var ki?"

Ellerini gevşettiğimde bundan sonrası Yağız için çok kolaydı. Yerimden kalkarak bu sefer de önünde diz çöktüm. "Ellerini gevşettim."

Hafif bir şekilde kollarını kıpırdattı. "Fark ettim."

Dalgın bakışlarım üzerinde gezinirken, "Yer soğuktur," dedim mırıldanarak. Kendi kendime konuşur gibiydim. Kıyamamıştım soğuk ve nemli zemine pantolonuyla oturmasına. Hâlbuki alışıktı.

"Sen çok mu üşüdün?" dedi o da beni düşünerek. Bedenimde gezinen bakışları inceler gibiydi. Nasıl olduğumu anlamaya çalışıyordu.

Dudaklarım büküldüğünde sevdiğim ama sevgimin zerresini bile

gösteremediğim adama buruk bir tebessüm sundum. İkimiz de birbirimizi düşünmekten vazgeçemeyecektik. Ne çok hasret kalmıştım ona... Çektirdiğim acı kendimeydi sanki. İki ay boyunca kendime işkence etmiş gibi hissediyordum. Oysa ondan giderken kendimden ne kadar da emindim. "Neden geldin Pala?"

Bakışlarımdaki hüznü görmüş olacak ki anında ona da bulaştı. İfadesi donuk, mimikleri yoksundu. "Yakalandım."

İnandırıcı değildi. Yağız, bordo bereli bir subaydı ve onu yakalayıp elini kolunu bağlayarak kampa getirmek için ya çok iyi olmanız gerekirdi ya da o ağır yaralı olmalıydı. Ben ikisini de göremiyordum. "İkimiz de böyle olmadığını biliyoruz."

Kaşlarını çatarak başını yana yatırdı. "O zaman niye soruyorsun?" Onunla düzgün konuşamayacağımı fark ettiğimde silahımın arka ucunu yere yaslayıp ayağa kalktım. Arkamı döndüğümde gitmemden korkar gibi fısıldadı. "Çok özledim." Kulaklarıma çarpan sesiyle olduğum yerden kıpırdayamazken başımı arkaya doğru çevirdim. "İki aydır arıyorum seni. Çok uzun Güneş... Beni nasıl yaktığını biliyor musun?" Ciğerlerime doldurduğum havayı bırakmakta zorlanırken bakışlarımı kaçırdım. Bunu istemediği o kadar belliydi ki emir verir bir tonla, "Buraya gel," dedi. Komutanımın emrine karşı gelemezdim. Yanına gelip tekrar önünde diz çöktüğümde, "Gözlerime bak," dedi aynı tonlamayla.

Göz göze gelirken zorla gülümsedim. "Bu yaptığın aptalca."

Umurunda bile değildi. Bunu bakışlarında görebiliyordum fakat bu kadarını yapabileceğini düşünmemiştim. "Beni hiç mi özlemedin?"

Sorusuyla afalladım. Yani bana kızmasını, sitemle konuşmasını, bağırmasını çağırmasını bekliyordum ama onun tutup da, *"Çok özledim. Sen hiç mi özlemedin?"* demesi... Ne bileyim, garipti. Belki demese daha kolay olurdu her şey, belki daha sert dururdum.

Dilime yalan bulaştırarak, "Özlemedim," dedim. Hâlbuki kokusundan gözlerine kadar her şeyine hasrettim.

Yanaklarını şişirip serbest bıraktı. Kara gözleri, kızgınlığını ve öfkesini saklamaya çalışıyordu. O hâlâ benim Yağız'ımdı. "Cebimde senin için bir şey var."

Bugün birbirimize yemin etmiş gibi sürekli farklı giriş yapıyorduk. Yine de söylediği ilgimi çekti. Meraklı bakışlarım üzerinde gezinirken gömleğini işaret etti. Hayır, nereden bileyim yani bir sürü cebi vardı. Gömleğinin üst cebine uzandım. Kavradığım paketi çıkardığımda çikolata olduğunu anlamıştım. Göz göze geldiğimizde alt dudağımı ısırdım.

"Bitter..." İnanılmazdı gerçekten. Beni bulmak için esir düştüğü yetmez gibi bir de bu ihtimale karşı cebine bitter çikolata koymuştu. Uzun zamandır yememiştim. Sevdiğim çikolataya bile hasret kalmıştım. O ise bunu bilerek bana en sevdiğim çikolatayı getirmişti. Demek ki burada olacağımı biliyordu.

"Terk ettiğin yere koydum, belki dönersin diye."

Karşı koyamayarak elimdeki çikolatayı cebime attım. Bu çikolatayı reddedemezdim. Cevap vermek için dudaklarımı araladığım sırada mağara girişinde duyduğum sesle ayağa kalktım. Hızlı bir şekilde toparlanırken içeriye biraz önce yemeğe gönderdiğim nöbetçi girdi.

"Rojbin, Devran seni çağırıyor."

Şu adamın beni bir türlü rahat bırakmamasıyla sıkıntılı bir nefes verdim. "Tamam, geliyorum şimdi."

Yağız'a kısa bir bakış atıp mağaradan çıktım. Devran'ın beni beklediği mağaraya girdiğimde takım elbiseli, üzerinde kalın paltosu ile arkası dönük duran adamı görmeyi beklemiyordum. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Devran gülerek beni işaret etti. "İşte sana bahsettiğim çalı dikeni."

Takım elbiseli adam histerik bir hareketle bana döndüğünde, bedenimdeki bütün kanın çekildiğini hissettim. Bu adamı daha önce de görmüştüm fakat o zaman çok farklı bir ortamda, çok farklı bir isimle karşısındaydım. O da beni tanımış olacak ki emin olmak ister gibi gözlerini kısarak öne doğru bir adım attı. "Deniz..."

Deniz ya! Rojbin bir zamanlar Deniz'di...

Karşımda duran iki adam dikkatle bana bakarken ben çok uzaklarda geziyordum. İnsanların en büyük yeteneği, belki de tüm canlılardan ayrılan yegâne özelliği, düşünmekti. Düşünce kavramının bir güzel yanı da herhangi bir sınırının olmamasıydı. Bedenen ulaşamadığınız, göremediği-

niz, gidemediğiniz her yer ve her şey düşüncelerinizle ayaklarınızın altında geziyordu.

Tabii şu ayrıntıyı da es geçemeyeceğim; düşünceyi sınırsız tutmak için çok bilmek, bilmek için de okuyup araştırmak gerekirdi. Yoksa eğitimsiz cahil bir beyin, çemberin etrafında dolanan akrepten ibaretti. En sonunda kendinizi sokma ihtimalinizse yüksekti.

Bir zamanlar operasyon için gittiğim evde, ev sahipliği yapan adamın şu an karşımda olması beklediğim bir şey değildi. Nasıl olabilirdi ki bu? Beni de biraz fazla kolay tanımıştı.

Boran'ın bana seslenişinde isim hatası bulan Devran, düzeltti. "Tanıdık geldi herhâlde. Sana bahsettiğim Rojbin işte."

Boran'la göz göze geldiğimizde ellerini arkasında bağlayarak bana doğru adımlamaya başladı. Olduğum yere çivilenmiştim. Bu sefer kaçışım yoktu. Elimdeki silaha daha sıkı sarıldım ama buradaki iki iti öldürsem bile mağaradan çıkamayacağımı biliyordum.

Tam karşımda duran adam, daha dikkatli bakıyordu gözlerime. Belli ki tanımıştı beni, pes etmedi. "Bize hainlik eden Şehmuz itinin kadınından başkası olamaz. Bu gözleri nerede olsa tanırım."

Sakladığım tüm sır buraya kadardı. Devran öfkeyle gelerek boğazıma sarıldı. "Ulan sen hain misin?!"

İşe yaramayacağını bilsem de inkâr ettim. "Ben... Hain değilim."

Öfkeyle beni iterken inanmak gibi bir niyeti yoktu. "Kimsin lan sen? Kim gönderdi seni?"

Yeni bir çaresizliğin içine düştüğümde kaçış yolları arıyordum. "Şehmuz beni kullandı."

Suratıma yediğim yumrukla sarsılırken, silahımla birlikte yere düştüm. Ellerimi yere destekleyerek düşüşümü hafifletmek istesem de biraz sert olmuştu. Saçlarımsa kontrolü kaybetmiş, bir kısmı yüzüme dökülmüştü. Silahıma uzandığımda Boran benden hızlıydı.

"Şşş..."

Başımı kaldırdığımda suratıma doğrultulan silahla duraksadım. Dudağımın kenarından sızan kanı elimin tersiyle silerken ısrar ettim. "Ben hain değilim."

Devran, öfkeyle silahını kaldırıp başıma doğrulttuğunda, ayak bileğime milim milim ilerleyen parmaklarım bıçağıma kavuşma çabasındaydı. Boran ise bu kadar kolay ölmemi istemiyor olacak ki Devran'ın silahını üstten kavradı. "Dur, plana sadık kalacağız."

Devran şaşkınlıkla, bense bihaber Boran'a diktik bakışlarımızı. "Kız hain çıktı. Nasıl olacak?"

Bu sorunun cevabını ben de merak ediyordum. Biraz da planı bilmeye ihtiyacım vardı fakat o, mağaranın dışında bekleyenlere seslendi. "Bakın lan buraya!" Kapıdaki nöbetçiler apar topar içeri girdiğinde Boran, beni işaret etti. "Ellerini bağlayıp hücreye atın."

Adamlardan biri beni ayağa kaldırırken diğeri ip derdine düştü. Kısa sürede ellerimi bağlayıp Yağız'ın olduğu mağaraya götürdüler. İçeriye girdiğimizde bıraktığım yerde duran adam, bizi fark edince başını kaldırdı. Beni gördüğünde dudaklarında oluşan kıvrımlar ona doğru yaklaşmamla solmaya başladı. İterek yanına oturtturduklarında başımı öne eğerek saçlarımla yüzümü kapatmaya çalışıyordum. Yağız'ın delirmesi beni korkutuyordu.

"Ne yaptınız lan kıza?" Yağız'ı takmayarak mağaradan çıkan teröristlerle önüme bakmaya devam ettim. Buna son vermek adına bana doğru eğildi. "Yüzüme bak." Fısıltısı içimi parçalarken başımı çok az ona doğru çevirdim. Kara gözleri yüzümde gezerken acı ve merhamet, yerini yavaş yavaş karanlık bir öfkeye bırakıyordu. "O piç kurusu mu yaptı bunu sana?"

Yalvaran gözlerle bakıyordum ona. "Lütfen sakin ol."

Yanıma doğru kayarak yüzümü daha net görebilmek için başını eğdi. "Neden seni buraya getirdiler?"

Üzgünce başımı yana yatırdım. "Boran burada, patladım. Devran yumruğu geçirince..."

Dişlerini sıktı. Öfkesi kendini tüm benliğinde gösteriyor, hareleri ortalığı birbirine katacak kadar hırçın görünüyordu. "Sana dokunan o parmaklarını tek tek kırıp bu dağlara ağaç diye dikmezsem..." Öfkeyle başını iki yana salladı. Alt dudağına dişlerini bastırıp gözlerini kapattı. Tekrar aralanan gözlerinin beyazı kırmızılaşmıştı. Nasıl bu kadar çok etkileniyordu anlamıyordum. Belki de anlayamıyordum. Şimdiye kadar hiç onun yaşadıklarına benzer şeyler yaşamamıştım. Beni korkutan tek şey,

onu kaybettiğimi sandığım o gündü. Şükür ki o gün yaralı da olsa bana geri dönmüştü. Yemin verir gibi devam etti. "O şerefsiz orospu çocuğunu seve seve si..."

Yağız'ın ilgi çekici küfürleri başladığında onu durdurma ihtiyacı hissettim. "Pala..." Göz göze geldiğimizde buruk bir tebessüm sundum. "Buradan kurtulursak bu dediklerinin hepsini ben yapacağım."

Garip bir duraksama yaşadı. Tuhaf bakışları üzerime kitlendiğinde fısıldadı. "Son dediğim hariç herhâlde?"

Gözlerimi devirmekle gülmek arasında çelişkiye düştüğümde suratım garip bir hâl aldı. Bir de bunun üstüne dudağımdaki yara acıyınca suratım buruştu. Bana doğru eğilerek dudağımdaki yaraya acımasın diye üflemeye başladığında donup kaldım. Sesim soluğum kesildi. Şu hâlde bile yaşattığı duygu karmaşası, başımı döndürüyordu. Sadece başım değil, kalbim de dönüyordu. Sanki bir semazen kalbimin ortasına yerleşmiş Yağız için dönüyor, döndükçe huzur buluyordu.

"Deli." Fısıltımla üflemeyi bıraktı ama geri çekilmedi.

Dudaklarımdaki bakışları gözlerime tırmandığında gülümsedi. Nefesi tenimi yalayıp geçerken bakışları imalı bir hâl aldı. "Öpersem geçer."

Bir an afallarken ne demek istediğini geç de olsa anladım. Hâlâ fırsattan istifade ederek dudağımdan öpecek kadar yüzsüzdü. Bakışlarım dudaklarına düştüğünde kendime hâkim olamayacağımı hissederek yutkundum. Konuyu değiştirmem gerekiyordu. "İnşallah buraya yalnız gelmemişsindir."

İç çekerek başını iki yana sallarken yüzünde ukala bir gülüş vardı. Yalnız değildi fakat o, saptırdığım konuda kalmıştı. "Sen öpersen de geçer."

Hangimizinki geçerdi acaba? Onunki mi, benimki mi? Bende bıraktığı yara geçmeyecek gibiydi. Peki onunki ne durumdaydı?

Dalgın bir şekilde karşımda ısrarla benden öpücük bekleyen, dünya yansa umurunda olmayacak gibi davranan adama bakarken içeriye giren iki kişi bütün havayı dağıttı. Yağız hızla kendini geriye çekerek toparlanmıştı. İki adam önümüzde durduğunda biri benim, diğeri de Yağız'ın kolundan tutarak kaldırdı.

"Nereye gidiyoruz?" dedim kızgınlıkla.

Yüzü poşu ile sarılı, omzuna astığı silahla beni çekiştiren adam yandan bir bakış attı. "Şimdi anlarsın."

Mağaranın dışına çıktığımızda ortamdaki kalabalık merak uyandırıcıydı. Sanki birazdan seyirlik bir durum yaşanacaktı da onun için toplanmışlardı. Yaşanacak gibi de görünüyordu. Karşımda yapay ayaklarla sabitlenmiş kamera bunun kanıtı gibiydi.

Hemen yanımda duran Yağız'la göz göze geldik. O da ortamda olacakları hesaplamaya çalışıyordu sanırım. Sakin olmamı ister gibi gözlerini kapatıp açtı. Bu benim için yeterliydi. Yağız her ne kadar ki özel hayatında problemli, deli, fevri de olsa mesleğinde fazlasıyla akıllı ve başarılı bir askerdi. Bu sebeple ona güveniyordum çünkü biliyordum ki bu dağları benden bile iyi biliyordu. Aynı zamanda fazlasıyla saha görevi ve tecrübesi vardı. Tabii tüm bunların yanında bir de kendime güveniyordum. Yağız yere düşecek dahi olsa yanında ben vardım. Bizdeki tek sorun, onun bir türlü bana güvenemiyor oluşuydu.

Beni çekerek karşıya doğru götürdüklerinde, Yağız'la arama mesafeler girdi. Boran ikimizin arasına girerek birbirimize olan bakışlarımıza son verdi. "Gerçek ismin Rojbin mi yoksa Deniz mi?"

Karşımdaki adama alaylı bir tebessüm sundum. *"C hiçbiri,"* demek istiyordum ama bu fazla ciddiyetsiz olurdu. "Hangisini söylersen o."

Eliyle çenemi kavradığında parmakları ağır bir baskı uyguluyordu. "Hainsen sana yapacaklarım hakkında bir bilgin vardır."

Acıyan canımla kendimi kurtarmaya çalıştım fakat Yağız benden önce öne atılmıştı. "Ulan işiniz gücünüz kadınlar! Anca kendinizden güçsüzlere saldırırsınız piç kuruları!"

İlgi çekme çabaları sonuç verdiğinde Boran, elini yüzümden çekerek öfkesi de yüreği gibi olan deli adama döndü. Başıyla işaret verdiğinde yanındaki terörist, elindeki silahın arka ucunu Yağız'ın karnına geçirdi. Sevdiğim adam, iniltiyle iki büklüm olurken dişlerimi yanak etime geçirdim. Tepki vermemeliydim.

Boran, bakışlarını tekrar bana diktiğinde yüzümdeki ifadeyi çözmeye çalışır gibiydi. Bunu belli etmemek için elimden geleni yapıyordum. "Sana bir şans vereceğim."

Yine ne yapmaya çalıştığını düşünürken, arkama geçerek bileklerimde bağlı duran ipi çözmeye başladı. Bakışlarım sadece Yağız'ın üzerindeydi. O da aynı şekilde dikkatle bizi izliyordu. Ellerimi çözen Boran yeniden karşıma geçtiğinde, yanımızda duran adamın silahına uzandı. Onun elinden alarak benim elime tutuşturması şaşırmama sebep oldu. "Ne yapıyorsun?"

Yaptığı şeyden keyif alır gibi gülümsedi. "Sana inanmamı istiyor musun?"

İstemesem bile istemek zorundaydım. Bir süre daha bu role devam edecektim. "Evet."

Kenara geçip ortamızdan çekildi. İşaret parmağı Pala'nın üzerindeydi. "Eğer onu öldürürsen sana inanabilirim."

Gülerek bakan Yağız, belli ki şu ortamda eğlenen tek kişiydi. Onun için her şey delilik ve şakadan ibaretti.

"Size neden güveneyim? Ya sonra beni de öldürürseniz?.."

Ciğerlerine doldurduğu havayı burnundan veren Boran, sinsi ve tehlikeliydi. "Biz sana neden güveniyorsak sen de bize o yüzden güveneceksin. İkinizi de öldürebilirim ama sana bir şans veriyorum. Askeri öldüren biri hain olamaz, değil mi?"

Alaycı gözlerime dudağımdaki yarım kıvrımı da ekleyip silahımı ona doğrulttum. "Çıkarın ne?"

Gülerek ellerini pantolonunun cebine koyduğunda sadece gövde gösterisi yapıyordu. Benden korkmadığını vurgular gibiydi. "Beni vuracak kadar aptal değilsin herhâlde. Kaç adam kafana sıkmak için hazırda bekliyor." Sağ elini cebinden çıkarıp silahımın ucuna dokunarak kenara itti. "Sen kardeşinin intikamını aldığını söyleyerek askeri öldüreceksin, ben de seni kameraya kaydedeceğim. Bu sayede de canını bağışlamış olacağım. Hepsi bu."

Suratım buruştuğunda yapmak istediklerini şimdi anlamıştım. Ben; çaresiz, kardeşi öldürülmüş, intikam alan bir kadın olacaktım ve terör örgütü de bunun için bana yardım etmiş olacaktı. Askeri de arada kötü göstereceklerdi tabii. Ne güzel film çeviriyorlardı ama benim elime silah vermek aptallıktan başka bir şey değildi. Yine de kendimi sevdiğim adama bakmaktan alamadım.

"Yap güzelim," derken kıpırdanan dudaklarını okumam zor olmadı.

Kendimden emin bir hâlde Devran'a baktım. "Pekâlâ, yapacağım."

Devran, olanı biteni kenardan izlerken Boran, kabul etmemden mutlu olmuş bir hâlde kenara çekildi. Belli ki kadraja girmek istemiyordu. Kameranın başında bekleyen teröriste seslendi. "Başlat."

Ve bizim filmimiz başlamış oldu...

Elimdeki silahı karşımda duran Yağız'a doğrulttum. Bu hareketim onun biraz daha dik durmasını sağladı. Ayaklarını çok az açarak arada boşluk bırakırken kamuflaj pantolonu, kamuflaj üstü ve dik omuzlarıyla heybetli duruyordu. Aramızda fazla bir mesafe yoktu. Bütün konuşulanları duymuş ve olacakları biliyordu.

"Sadece yapman gerekeni yap." Yağız, komutanım olarak emir verdiğinde kuruyan dudaklarımı ıslattım. Bir işarete daha ihtiyacım vardı. Bu şekilde bu cehennemden kurtulamazdık.

"Son sözlerini söyle asker."

O da gecikmedi. Sesi gür, ifadesi kendinden emin, her kelimesi vurgulu, içimizde yanan ateşi dile getirir gibiydi. "Vatan uğruna can alıp can verenlerin şerefine!"

Yağız'ın dudaklarından dökülen kelimeler aynı zamanda işaretti. Sadece bana değil Kartal Timi'ne verilen bir işaret... Herkes ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Yağız'ı hedef aldığım silahımı hemen yanındaki teröriste çevirdiğimde hiç düşünmeden ateş ettim. Alnından aldığı isabetle yere yığıldığında aynı anda Yağız da çöktü. Bir anda ortamı kaplayan silah sesleriyle etrafımızı saran teröristler sırayla yere düşerken ben de çöktüm. Duyduğum silah sesleri Kartal Timi'ne ait olmalıydı. İsabet etmeyen atışları yoktu.

Kendimi korumaya çalışırken ilk hedefim, bizi kayıt altına aldıkları kamera oldu. Bir yandan ateş ederek ilerlerken koşup kameraya ulaştım. Kavradığım gibi kendimi yere attım. Hemen yanımda bana silah doğrultan terörist, aldığı darbeyle yere serilince nasıl olduğunu anlamak için başımı yana çevirdim. Bakışlarım Yağız'la kesişirken o çoktan ellerini çözmüş, bulduğu silahla bana bakıyordu.

"Kendini koru Güneş!" dedi bağırarak.

Apar topar bir kayanın arkasına saklandığımda ortalık bir anda karıştı. Herkes kaçışıyor, ortalık toz bulutundan geçilmiyordu. Sırtımı yasladığım kayada derin birkaç nefes aldım. Tekrar teröristlerin olduğu kısma bakarak bir tanesini öldürüp Yağız'a döndüm. Birbirimize yakın mesafedeydik. Etrafımı kontrol ettikten sonra çevik bir hareketle ona doğru koşmaya başladım.

Beni hemen fark ettiğinde koruma ateşi açtı. Yanına çökmemle ikimiz de sırtlarımızı bulunduğumuz kayaya yasladık.

"Alacaklarım var," dediğimde bana doğru döndü. "Nerede?" Çatık kaşlarını dikkate almadan karşımızdan gelen adama ateş ettim. "Mağarada."

Sıkıntılı bir nefes verdi. Avuç içini açarak parmaklarını bana gösterdi. "Beş dakikan var. Ben seni korurum."

Başımla onayladığımda Yağız arkasını dönerek ateş etmeye başladı. Onun yanından geçip mağaraya doğru koştum. Birkaç adımda içeri girdiğimde karşıma çıkan ilk kişinin suratına tüfeğimi geçirdim. Hemen arkasındakine de ateş ettiğimde koşmaya başladım. En uç kısma geçerek kendi işaretlediğim yeri kazmaya başladım. Kısa sürede bulduğum paketi belime yerleştirdim. Tam kalkmak için hareketleniyordum ki başımda hissettiğim silahla kıpırdayamadım.

"Kaçacağını mı sandın?"

Devran'ın sesini hemen tanırken yavaşça ayağa kalktım. Ellerimi kaldırarak ona doğru döndüm. "Sakin ol."

Sanki ona gereksiz bir şey söylemişim gibi gülümsedi. "Bu mağaradan sadece cesedin çıkacak."

Mağaranın girişinde bize doğru yaklaşan Yağız, dikkatimi çektiğinde bu sefer de ben gülümsedim. "Kim bilir... Belki de senin çıkacak sağlam bir cesedin bile olmaz."

Devran ne dediğimi anlamaya çalışırken Yağız arkasından silahı ensesine dayadı. Bu fırsatı kaçırmayarak tek hamlede Devran'ın elindeki silahı aldım. Bana attığı yumruğu unutmayarak okkalı bir yumruğu suratına geçirdim. Yere yapışmasını Yağız engellemişti.

"Yapma Rojbin."

Karşımda kanayan burnunu tutarak yalvaran adamla suratımı buruş-turdum. "Ben yapmayacağım ki. Ben yapsam acısız olurdu." Devran yine söylediklerimden bir şey anlayamazken Yağız, ukala bir gülümsemeyi du-daklarına yerleştirdi. Kara gözlerinin içine biraz sonra yapacaklarından memnun olacak şekilde baktım. "Hızlı ol."

Başıyla çıkmamı işaret etti. "Girişte bekle."

Silahımı alıp çıkışa ilerlerken Devran'dan büyük bir inilti koptu. Merakla başımı arkaya çevirdiğimde Yağız nasıl vurduysa o pisliği yere sermişti. Tıpkı bana dediği gibi Devran'ın elini kavradığında yüzümü bu-ruşturarak önüme döndüm. Devran'dan yeni bir inilti mağarada yankılan-dığında muhtemelen parmağının en az biri kırılmıştı.

Mağaranın girişine geldiğimde tek tük silah sesleri vardı. Dikkatli bir şekilde etrafıma bakınırken Aykut'u fark ettim. Biraz ilerideydi ve bana doğru geliyordu. Hemen diğer tarafta Gökhan dikkatimi çekti. Bir terö-risti boğazından kavramış, ayaklarını yerden kesmişti. İlk defa onu böyle görmüş olmak, mağarada duyduğum bağırışları bile unutturdu. Nefessiz kalan leşi yere bıraktı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi etrafını kontrol ede-rek silahını kavradı. Bizden tarafa döndüğünde göz göze geldik. Gülümse-yerek gelişini kaşlarım havada izliyordum. Soğukkanlı olduğunu biliyor-dum ama bu kadarı fazlaydı.

Hemen onun arkasında görünen Emirhan'la etrafı inceleme ihtiyacı hissettim. Emirhan, ekibin en son ortaya çıkan üyesiydi. O da göründü-ğüne göre ortalıkta kimse kalmamıştı. Koca kamp yerle bir olduğunda ne yalan söyleyeyim bundan fazlasıyla memnundum.

İşte bordo berelilerin en güzel yanlarından biri de buydu. Koca bir kampı beş kişi yerle bir edebilir, tek bir yaşamsal iz bırakmadan geri gide-bilirdi. Bu sebeple bordo bereliler sayı olarak az ve nadir görev alıyorlardı. Yıkım ekibini her dakika kullanmak akıl kârı olmazdı zaten.

"Komutanım." Aykut'un neşeli sesini duyduğumda ona doğru dön-düm. Yanıma gelerek sarıldı. "Özledik be komutanım."

Aynı samimiyetle sarıldım. "Ben de özledim."

Aykut'la ayrılırken Gökhan kollarını iki yana açtı. "Kavuştuk Gü-neş'imize."

Onunla da sarılıp ayrıldıktan sonra Emirhan'la sarıldık. "Sonunda be! Pala, bize işkence etmeyi bırakır artık."

Geri çekilerek Emirhan'ın yüzüne baktım. "Nasıl bir işkence?"

Ağzından yanlışlıkla kaçırmış gibi sıkılgan bir tavır aldı. Gökhan, "Oğlum bir kere de çeneni tut," dedi azarlayarak.

Tekrar bakışlarımı Emirhan'a diktiğimde, hepsi arkamdaki bir noktaya bakarak sus pus olmuştu. Arkamdakinin o olduğunu biliyordum. Onunla göz göze gelmek zor gelse de kendimi kontrol altında tutmaya çalışarak arkamı döndüm.

Yağız mağaranın girişinde durmuş, yüzüne ve ellerine sıçrayan kanı silmekle meşguldü. Karşıma geçip dikildiğinde elindeki kanlı bezi cebine koydu. Belli ki kanlı bir çalışma yapmıştı. Yüzümde tek bir mimik oynamadan izlemiştim onu. Ta ki kollarını iki yana açana kadar. "Bana sarılmayacak mısın?"

Şaka yapıyordu muhtemelen ama çok ciddi duruyordu. Hayır hayır... Şaka yapmıyordu.

Diğerleri susmuş bizi izlerken içimi bir acı kapladı. Kalbim çoktan kalbine sarıldığında bedenim bir adım geri attı. Başımı ekibe çevirdim. "Boran nerede?"

Emirhan yolu işaret etti. "Arabayla kaçtılar."

Karşımda hâlâ kollarını iki yana açmış beni bekleyen adama üzülerek baktım ama bunu ona belli etmeyecek kadar soğuktu sesim. "Çoktan diğerlerine haber vermişlerdir, gitsek iyi olur."

Onun cevap vermesini beklemeden arkamı döndüm. Beni bekleyen hâlini görmek istemiyordum yoksa dayanamaz sarılırdım.

Evet, onu deli gibi özlemiştim. Yine de sevdiğim adama arkamı döndüm çünkü ben geçmişimden ders alalı çok oluyordu. Bu dağlarda düşünecek bolca zamanım olmuştu.

İnsanın kendi toprağı kadar güzeli yok bu dünyada. İki aydır deli gibi özlediğim toprağıma helikopterden iner inmez kavuştum. Gerçekten de ayaklarım yere bastı. İki ay boyunca ne çektiysem hepsi uçup gitti. Nasıl da keyfim yerine gelmişti...

Tabii bu durum karargâh binasından içeri girene kadar sürdü.

Üzerimi bile değiştiremeden Turan Albay'ın isteğiyle toplantı odasına çağırıldım. Bir daha da çıkamadım. Gece yarısını bulmuştu toplantı. Saatlerce konuşma yapmış, istihbarat sağlamıştım. Bu toplantıya MİT ve Yağız da katılmıştı. Bunun dışında babamı da konferans yöntemiyle bağlamışlardı. Toplantı boyunca neredeyse Yağız'ın hiç sesini duymadım. Sadece beni izledi. Saatlerce ben anlatırken o sadece sesimi ilk defa duyup büyüsüne kapılmış gibi dinledi. Gözlerini bile ayırmadan...

Toplantı biter bitmez üzerimi değiştirip karargâhtan çıktım. Bırak Yağız'ı, kimseyi bekleyecek hâlim yoktu. Yola çıktığımda beni takip ettiğini görmüştüm. Arabasıyla hemen arkamdan geliyordu. Bunu da umursamayarak eve geldim. Kapıyı sessizce açıp içeri girdim. Leyla'nın uyanmasını istemiyordum. Kendimi hemen duşa attım. Sonrası ise huzurlu dakikalardı...

Bir banyo bu kadar huzurlu, güzel, keyifli, rahatlatıcı bir yer olabilir mi? Bir buçuk, iki saate yakın çıkmadım. Saçlarımı yıkadım dakikalarca. Vücuduma iki ayın kirini kaldırmak istercesine kese attım. Saç kremimle saçlarıma bakım yaptım, yüzüme maske yaptım. İşlerim bittiğinde saçlarımı aheste aheste kuruttum, tüm vücuduma losyon sürdüm, yüzüme nemlendiricilerimi sürdüm. Sarındığım havluyla geç de olsa banyodan çıktığımda parmaklarım suda çok kalmaktan buruş buruş olmuş, bedenim hafiflemişti. Hızlı adımlar atarak odama girdim. Temiz iç çamaşırlarımı giyip üzerime şort ve askılıdan oluşan pijama takımımı geçirerek yatağa yattığımda hayatta daha güzel bir an olamayacağını düşünüyordum. Mükemmeldi...

Bir insanın yatağı bu kadar güzel, pamuk gibi yumuşacık olabilir miydi? Huzurluydu. O dağlarda taşların üzerinde üşüyerek ellerim tetikte, kuş uykusunda uyuduğum geceler, rahat yatağımın ne kadar sıcak ve güvenli olduğunu bir kez daha hatırlatmıştı bana.

Sırtüstü kollarımı iki yana açarak yatarken, sağıma dönme ihtiyacı hissettim. Ellerimi yanağımla yastığım arasına sıkıştırıp derin bir iç çekerek gözlerimi kapattım. Gözlerimin önünde beliren kara gözlerle pat diye göz kapaklarımı araladım. Nereden çıkmıştı bu adam?

Soluma dönerek aynı pozisyonu alıp yeniden gözlerimi kapattığımda bu sefer de Yağız'ın kollarını iki yana açarak sarılmamı beklediği an geldi

gözümün önüne. Tekrar gözlerimi aralayıp yanaklarımı şişirdim, olduğum yerde doğrularak yatağa oturdum.

Her şey hallolmuşken şimdi de onun kara gözleri uyutmuyordu beni. Neydi benim suçum, neydi benim çilem? Neden deli gibi hâlâ onu düşünüyordum? Bu nasıl bir aptallıktı? Daha güçlü olmalıydım. Onun için üzülmemem, affetmemem gerekirdi. Kızgındım... Ona hâlâ çok kızgın ve sinirliydim. Yine de kalbim şu yataktan kalkıp kapısını çalmam için âdeta bana yalvarıyordu. *"Sarıl Bahar, öp. O zaman her şey geçer, ikiniz de iyi olacaksınız,"* diyordu ama aklımın önüne geçecek kadar güçlü değildi. Aklımın da kalbimin de canı cehenneme! İkisini de duymak istemiyordum. İkisinden de nefret ediyordum.

İçimi daraltan düşüncelerle ayağa kalktım. Bedenim komutu çoktan almış, beni pencerenin önüne götürdüğünde perdeyi araladım. Bakışlarım boş yolda gezindi bir süre. Gecenin bu saatinde tek bir hayat belirtisi yoktu. Bakışlarım karşı binada gezinirken yan dairemin yansıması dikkatimi çekti. Yağız'ın odası hemen benim odamın yanına denk geliyordu. Arada duvar vardı elbette ama benim penceremden sonraki pencere onundu.

Karşıdaki binanın penceresinde gördüğüm yansıma bir silüet gibiydi. Odasının aralık perdesinden Yağız da tıpkı benim gibi dışarıyı izliyordu. Bir an ben de karşı binadan görünüyor muyum diye telaşa düştüm ama yok, benim odamın ışığı kapalıydı ve yansıma yapmıyordu. Sıkıntılı bir nefes verdim. Bir kez daha bakmaktan alamadım kendimi. Niye uyumuyordu ki? Saat çok geçti. Neyi izliyordu acaba? Bakışlarım tekrar aşağıda gezindi. Hiçbir şey yoktu. Başımı kaldırıp yeniden karşı cama baktım. Düşünüyordu belki de. Uyuyamamış da olabilirdi. Gözlerinin altı mordu zaten. Uyuyamıyor olabilir miydi acaba? Kâbusları ağırdı sonuçta.

Kalbime ilmek ilmek yer eden sızıyla geri çekildim. Çabucak, sanki kararım değişecek gibi yatağıma yattım. *Uyu Bahar, uyursan düşünemezsin.*

★★

Cennet ve cehennem kalbimin iki köşesi gibi. Kimilerini cennetime alıp sonsuz sevgi sunarken kimilerini cehennemime alıp yakmayı seçiyordum. Bensizlikleriyle kavrulsunlar istiyordum.

Yağız... Araftaki adamım. Ne cennetime ne de cehennemime koyamadığım...

Bu sabah gözlerimi aralamak istemiyordum. Zaten çok geç yatmışken akşama kadar uyuyabilirdim. Uyku bir ihtiyaçtı. Hele benim için su gibi, ekmek gibiydi. Yine de vücudumu uyanmaya iten şey herhâlde uykumu almış olmamdan ya da burnuma gelen güzel kokulardandı.

Gözlerim kapalıyken yüzüstü yattığım yatakta komodinin üzerine bıraktığım telefonumu aradım. Elime değdiğinde kavrayıp yandaki tuşa bastım. Ekran açıldığında tek gördüğüm saatin on ikiye geldiğiydi. Gözlerimi irice açarak saate tekrar baktım; on ikiye çeyrek vardı. Ne uyumuştum be...

Yerimden kalkarak mutfaktan gelen sesleri dinledim. Leyla bugün çalışmıyor muydu? Herhâlde izin günüydü. Aynadaki yansımamda saçlarım dağılmış, gözlerim şişmişti. Sersem gibiydim. Elimle saçlarımı karıştırarak geriye atarken aynanın önünden çekildim. İstikamet mutfaktı. Uygun adımlarla ilerlerken kokular daha güzel bir hâl almıştı. Gelen koku menemendendi sanki ama emin değildim. Mutfak kapısının önüne geldiğimde duraksamak zorunda kaldım çünkü beklediğim kadın profili yerine karşımda bir erkek vardı.

Arkası dönük, tezgâha yaslanmış bir şeyler doğrayan adam, Yağız'dı. Mavi gömleği, kot pantolonu ve yine dik duruşu arkadan bile onu fazla ilgi çekici gösteriyordu. Hissetmiş gibi başını yana doğru çevirdi ama tam bana dönmedi. "Günaydın, uyanabildin sonunda."

Bedenimi kapı pervazına yaslayıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "Evimde, mutfağımda ne aradığını söyler misin?"

Başını bana çevirmeden tavaya bir şeyler ekledi. "Sana kahvaltı hazırlıyorum. Hiç uyanmayacaksın sandım."

Bulunduğum yerden sıyrılarak ona doğru yaklaştım. Ben uyanmıştım da o benden önce nasıl uyanmıştı acaba? "Leyla nerede?"

Omuz silkti. Gömleğinin kollarını katlamış, usta edasıyla çalışıyordu. "İşe gideli çok oluyor."

Yanında bittiğimde tavadaki müthiş kokularla dudağımı yaladım. Ne yalan söyleyeyim çok açtım. Uzun zamandır o kadar kötü şeyler yemiştim

ki şu an tavada gördüğüm her şey çok lezzetli görünüyordu. Yağız... Bunu bilerek burada bana kahvaltı hazırlamıyorsa ben de bir şey bilmiyordum.

"O saatten beri burada mısı..." Başımı kaldırdığımda bana bakan adamla göz göze geldim. Bakışları o kadar dikkatliydi ki ne cümleme devam edebildim ne de gözlerimi gözlerinden koparabildim. Yaptığı işi bırakarak bana doğru döndüğünde nefes almayı bıraktım. Elini kaldırarak dağılan saçlarıma uzandı. Yüzüme dökülen tutamı kulağımın arkasına sıkıştırırken yüzünde güzel bir tebessüm vardı.

"Bu pijamalarını daha çok sevdim. Ayıcıklı da güzeldi ama favorim bunlar."

Dudaklarımı birbirine bastırarak yine ve yine üzerimdekilere bakma ihtiyacı hissettim. Şort ve askılıdan oluşan pijamalarımın üzerimdeki varlığını bile unutmuştum. Bir adım geri çekildim. "Bu seni ilgilendirmez."

Beni duymamış gibi açtığım mesafeyi yeniden kapattı. Kolunu belime sardığında kalbim yine kontrolünü kaybetti. Yerinden çıkacak gibi atarken bunu Yağız duyacak ve anlayacak diye ödüm kopuyordu. "Haklısın..." Alnıma dudaklarını bastırarak uzun uzun kokumu içine çekti. Başını geriye çekerek gözlerimin içine baktı. Sanki ilacını almış da rahatlamış kadar huzurluydu bakışları. "Buna da hakkım yok ama hoş gör be Bahar, az beklemedim."

Ellerim göğsünde kara gözlerinin en iç noktalarına bakarken, tam da şu anda kollarımı boynuna dolamak ve yüzünün her noktasına kondurduğum öpücükle hasret kaldığım kokusunu içime çekmek için can atıyordum. Yine de dilim hâlâ benim hâkimiyetimdeydi. "Üzerimi değiştirsem iyi olacak."

Sıkıntılı bir nefes verip belimdeki elini geri çekti. Bu basit bir yokluk değildi. Onun elleri benim üzerimden gidince ben hep eksik kalıyordum. Sessizce tekrar işine döndüğünde üzülerek arkamı döndüm. Bilmiyorum işte, kalbimde bir yerler onun için sızım sızım sızlıyordu.

Lavaboya girip ihtiyaçlarımı giderdikten sonra odama geçtim. Altıma bileklerimin üzerinde biten lacivert dar bir eşofman, üzerime de beyaz V şeklinde geniş yakalı yarım kol tişörtümü giyip ön kısmını eşofmanımın içine sıkıştırdım. Saçlarımı yine bağlamadım. Yağız böyle severdi zaten ama onun için değildi bir kere, istemediğim için toplamamıştım. İstemsiz

parfümüme gitti elim. Boynumun iki yanına sıktım. Makyaj yapmayı özlemiştim fakat evde olduğum için abartmamaya karar verdim.

Yeniden mutfağa girdiğimde Yağız masayı hazırlamıştı bile. Nasıl lezzetli ve güzel duruyordu... Bir kuş sütü eksikti sanki. Allah'ım yoksa ben mi çok açtım? Ellerimi sandalyeye yaslayıp başımı ona çevirdim. Ben şimdi bu kahvaltıyı nasıl reddedecektim. "Yapılacak bir şey var mı?"

Çayları koyarken yine benden tarafa dönmedi. "Otur sen."

Sanki bunu bekliyor gibi ikiletmeden oturdum. İki bardağı da masaya bıraktığında çatalıma taktığım şeyleri ağzıma atmaya başladım. Kilo bile vermiştim o dağlarda. Aç kaldığım çok zaman olmuştu. Şükür ki şimdi boğazımdan güzel şeyler geçiyordu. Yağız, ocağın yanına giderek tavayı alıp masanın ortasına bıraktı. Bunu bekliyormuş gibi masada duran ekmekten küçük bir parça kopardım. Tavadaki menemene batırıp ağzıma attığımda o da sandalyeye oturdu.

"Imm... Harika... Çok iyi..." Bir yandan yanan ağzıma doğru elimi yelpaze şeklinde sallarken bir yandan da memnuniyetimi dile getirmeye çalışıyordum. Bu da yetmez gibi dudağımın kenarındaki yara da acımıştı. Yediğim yumruğun oluşturduğu kızarıklık morluğa dönüşmeye başlamıştı.

Yağız, hâlime tebessümle bakarken usulca dudağımın kenarındaki yaraya dokundu. "Çok sıcak, üflemeden yeme."

Göz göze gelmemizle dudaklarımı birbirine bastırdım. Kendimi geriye çekerek gülümsedim. "Eline sağlık. Bu kadar becerikli olduğunu bilmiyordum."

Eli boşluğa düştüğünde kaybolan gülümsemesiyle önüne döndü. Çayına uzanıp bana yandan bir bakış attı. "Afiyet olsun. Kendi karnımı doyuracak kadar bir şeyler biliyorum işte."

Dayanamayıp ekmeğimden bir parça daha kopardım. Menemene batırarak ağzıma atmadan hemen önce, "Bir de benimkini," dedim. Göz göze geldiğimizde hata yapmış gibi yüzümdeki gülümseme silinirken ağzımdakini yutup düzeltmeye çalıştım. "Eskiden öyleydi yani."

Gözlerini devirerek bardağını masaya bıraktı. "Kahvaltını yap Bahar."

Sessiz kaldım çünkü şu anda Yağız'la kavga etmeyi ben de istemiyor-

dum. Zaten çok fazla durgun duruyordu. Uslu uslu yaptık kahvaltımızı; tartışmadan, kavga etmeden. Yolun sonu belliydi gerçi. İkimizin de eteğindeki taşları dökmesi gerekirdi. Öyle de oldu. Yağız pek bir şey yemedi. Benim kadar iştahı açık değildi. Daha çok çay içip bekledi, beni izledi. Sanki ben yedim, o doydu.

Biten çayı gözüme takılınca yenisini doldurmak için bardağını kavradım. Ayağa kalkarken bardakla birlikte elimi tuttu. "İçmeyeceğim." Kararlı bakışlarıyla o da ayağa kalktı. "Doyduysan içeride oturalım biraz."

Vaktin geldiği çok açıktı. Usulca başımı sallayarak bardağı masaya bıraktım. İkimiz de odaya geçtiğimizde Yağız üçlü koltuğa oturarak yanını işaret etti ama ben onu reddederek karşısına oturdum. Yanında oturmak sağlıklı gelmiyordu.

"Bahar..." Söyleyecekleri zormuş gibi öne doğru eğilip kollarını dizlerine yasladı. "Biliyorum kızgınsın; üzdüm, kırdım... Sen de güzel intikam aldın ama bırakalım da geçmiş geçmişte kalsın. İkimiz de ders aldık."

Gülerek arkama yaslandım. Oldubittiye mi getirecektik yani? "Sahiden aldın mı dersini? Mesela hangi operasyon için arkamdan iş çevirmeyi planlıyorsun bu sefer? Hiçbiri mi?" Burnumdan bir homurtu yükseldi. "Hiç inandırıcı gelmedi."

Kaşlarını çatarak elini alnına götürdü. "Anlamıyorsun Bahar. Niyetim seni saf dışı bırakmak değildi. Sadece korumaya çalışıyordum, görev tehlikeliydi. Dedim ki..."

Öfkeyle ayağa kalktım çünkü iki ay önce yapmamız gereken tartışma için çok geç kalmıştık. "Diyemezsin! Sen benim yerime diyemezsin Yağız! Seni anlıyorum; korkularını, kırıklıklarını, canını yakan her şeyi anlıyorum ama beni arkaya atamazsın. Ben neden bu mesleği seçtim sence? Neden o kadar senemi harcadım, bir fikrin var mı?"

Aynı şekilde Yağız da ayağa kalktığında sakin olamayacağını belli eder gibiydi. Aslında bizim sevgimiz de kavgamız da alev almaya müsaitti. "Var. El bebek gül bebek büyüyüp babana ve amcalarına özenerek bu mesleğe hayran olduğunu, sonra da bu mesleği seçtiğini görebiliyorum. Ulan aldın intikamını. Beni it gibi arkanda yaralı hâlde bırakıp gittin. Nasıl bıraktın Bahar? Hiç mi üzülmedin? Aklına gelmedi mi çekeceğim acı?"

Elimi kaldırarak parmağımı göğsüme bastırdım. Bir tek kendini yaralı

sanıyordu. "Beni anla istedim. Beni, bu mesleğe olan aşkımı anla istedim. Küçük bir kız çocuğu yok senin karşında. Mesleğim söz konusu olduğunda sen bile önümde dursan ezip geçebileceğimi gör istedim. Çünkü benim bu mesleğe olan hayranlığım da sevgim de senin düşündüğünden çok daha fazla." Göğsümdeki parmağım onu işaret ettiğinde fazlasıyla öfkeliydim. "Hiç yoktan ben senin gibi arkandan iş çevirmedim. Görev aldım ve göreve gittim."

Öfkeli adımlarla evin içinde dolaşmaya başladı. Kontrolü kaybetmek üzereydi. Konu ben olduğumda bu çok kolay oluyordu. Parmağını havada salladı. "Sen... Sen beni anlamıyorsun," dedi kızgınlıkla. "Yaptım, seni arkamda bırakıp gittim ama deli gibi korktuğum için gittim, sana bir şey olacak diye. Beni hoş görmeyeceğini biliyordum. Yine de dedim ki canı sağ olsun da gerisi önemli değil." Tam önümde durduğunda öfkeli bakışları üzerimde geziyordu. "Aldın intikamını, yanıma bırakmadın. Hasta yatağımda terk edip gittin." Sakin çıkan sesi bir anda volkan gibi patladı. "Ulan iki ay boyunca uyku girmedi gözüme! Her yerde seni aradım! Babana yalvardım Bahar, düşünebiliyor musun? Babanı arayıp yerini söylemesi için yalvardım ben! Aç mısın, hangi it peşinde, gece rahat uyuyabiliyor musun diye her gün her saat seni düşündüm." Sesi kısıldığında yaralı bir aslandan farksızdı. "Kızım, bana da yazık lan. Yaptık bir hata, bedelini de ödettin." Sıkıntılı bir nefes verdi. Kara gözleri yalvarır gibiydi. "Ama bizi bitirme Bahar..."

Gözümden bir damla yaş süzüldü. Devasa bir şekilde karşımda dikilen adama ne desem azdı. Ağlasam azdı, sarılsam azdı. Dilimse bir zehir gibiydi. "Ben iki ay önce bitirdim bu ilişkiyi. Tıpkı bir zamanlar senin bitirdiğin kadar kolay bitirdim."

Dudaklarına alayla birleşen acı bir kıvrım bulaştı. "Ben bitiremedim, sen bitirebilecek misin?" Sanki bunun aksini kanıtlamak ister gibi kolunu belime sararak beni kendine çekti. Bakışları saçlarımda gezerken, eliyle yüzüme düşen tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Kulağımdan yanağıma uzanan parmakları usul usul boynuma, oradan da göğsüme indi. Parmağını kalbimin üzerine bastırarak göz göze gelmemizi sağladı. "Burası benden vazgeçebilecek mi?"

Kaşlarımı çatarak göğsümdeki elini kavrayıp aşağı çektim. Sesim

kendinden emin çıksa da kalbim sadece onu fısıldıyordu. "Kimse vazgeçilmez değildir üsteğmenim."

Kasılan çenesi, sert bakışları bana olan kızgınlığından mı yoksa kendine kızdığı için mi bilmiyordum. Kavradığı elimi kaldırarak dudaklarına götürüp öptü. Hâlâ orta yol bulmanın derdindeydi. "Sen benim kaderimsin Bahar. Seni bırakmam, iki cihan bir araya da gelse seni bırakmam."

Alaylı gülüşlerimle alt dudağımı ısırarak çenemi yukarı diktim. "Ne yapacaksın? Zorba bir adam gibi mi davranacaksın? Bu ilişki bitti Yağız. Sen istesen de istemesen de bitti. Ne zaman beni görürsen ben de seni o zaman göreceğim. Şimdi git evimden."

Belimdeki eli düşerken bir adım geri çekildi. Kara gözlerine kırıklıkla birlikte bir soğukluk geldi sanki. Bu canımı yaktı. İstemiyordum bana soğuk bakmasını ama bunun için ne gerekiyorsa yapıyordum. "Ağır konuşuyorsun. Ben orta yol bulmaya çalıştıkça kestirip atıyorsun. Varsın öyle olsun; öfken ve kızgınlığın kalbinin önüne geçsin. Zorba bir adam olmayacağım, kararında özgürsün." Arkasını dönüp iki adım atmıştı ki sanki yapacağı eklemeyi unutmuş gibi yeniden bana döndü. "Ama... Bundan sonra ben de özgürüm. Aklında bulunsun."

Suratıma kapanan kapıyla çekip gitti. Bense yine arkasında öylece kalakaldım. Sadece bu da değil, arkasında bana bıraktığı sözlerle de kalakaldım. Ne demekti *bundan sonra ben de özgürüm*? Neyin özgürlüğü oluyordu bu?

@novaebook

Kalbe İhanet

Özgürlük: Herhangi bir koşulla sınırlanmama. Zorlamaya, kısıtlamaya bağlı olmaksızın düşünme ve davranma durumu.

İlkokul öğretmenim özgürlük kavramını anlatırken, *"Senin özgürlüğün, başkasının özgürlüğünü kısıtladığı anda son bulur,"* demişti. Demek ki özgürlük kavramı öyle çok da uçsuz bucaksız bir olgu değildi. Bir insan ancak kendi alanında sınırsız bir özgürlüğe sahipti. Kendi alanının dışına çıktığında özgürlük kavramı kısıtlanmaya başlıyordu. Yani alanın genişledikçe özgürlüğün de aynı oranda daralıyordu.

Bana kalırsa özgürlük konusunda sınırsız olduğumuz tek bir yer vardı, o da kafamızın içi. Oraya kimse karışamıyordu. Yine de öyle baskılanan insanlar vardı ki bazen kafasının içinde dönüp duran düşüncelerde bile özgür olamıyordu...

Şu kelimeyi bir zamanlar ne kadar da severdim: özgürlük... Hepimizin olmayı istediği, herkesi mutlu eden şey. Olsun olmasına da Yağız niye özgür oluyordu ki? Ona bu hakkı kim veriyordu? Herkes özgür olabilirdi; ben, sen, o, biz, siz, onlar... Fakat Yağız özgür olamazdı. Olamazdı işte.

Nasıl bir özgürlük bu? Neyi kastetti? Kararlarını mı, davranışlarını mı? Yoksa kararlarına bağlı davranışlarını mı?

Ben, *bitti* derken bile zincirlerimi kırıp özgürlüğümü ilan edemezken

o nasıl oluyordu da *özgürüm* diyebiliyordu? Hayır yani, beni anlasın diye bitirdiğim ilişki kalbimizde de bitmemişti ya. Yoksa bitmiş miydi? Yok daha neler!

"İki cihan bir araya gelse bırakmam," diyen Yağız'dan bahsediyorduk. Blöf yaptığını anlamayacak mıydım yani? Komik... Yağız'ın özgürlüğü benim kalbim çerçevesindeydi. Benim özgürlüğümse onun bir bakışında gizliydi. O kara gözleri benim esaretimdi.

Aşk özgürlüğü kısıtlar mı? Kısıtlıyordu işte. Aslında herkes kendi aşkında izin verdiği kadar kısıtlanırdı lakin sadakat ve bağlılık, kısıtlanma olarak görülürse o zaman kalp kaybederdi. Belki de o yüzden kalp ve beyin birbirinden ayrı fakat bir o kadar da birbirine bağlı çalışırdı.

İki gün sonrası verilen tatilin bitmesiyle bu sabah iş başı yapıyordum. Heyecanlı, biraz da hasret doluydum çünkü karargâhı özlemiştim. En önemlisi de iki gündür Yağız ortalarda yoktu. Sadece sabah işe giderken, bir de akşam işten geldiğinde görüyordum. Bunun sebebi ise çok açıktı; gelecekleri saat pencerede beklemek gibi aptallıklarım olmuştu ve pişman değildim.

Saçımı atkuyruğu yapıp üzerime mavi bir gömlek giydim. Altımda aynı tonlarda bir kot pantolon vardı. Pantolonumun içine gömleğimin uçlarını sıkıştırdım. Üstten iki düğmem açıktı. Kollarını katlamayı tercih ettim. Hafif de bir makyaj yaptım. Bileğime yine sevdiğim kumaş bilekliklerimden geçirdiğimde son olarak silahımı belime yerleştirip odadan çıktım.

Mutfağa girdiğimde canım hiçbir şey yapmak istemedi. Bir bardak su içip mutfaktan çıkarken kapıda telaşla bana doğru gelen Leyla ile karşılaştım. "Ah... Uyuyakalmışım. Saçlarım düzgün duruyor mu?"

Gülerek kâküllerine uzanıp düzeltmeye başladım. "İyi görünüyorsun ve sana da günaydın."

Yüzündeki yorgun gülümsemeyle üzerini düzeltti. Altında siyah çorabı, mini eteği ve üzerinde beyaz gömleğiyle fazla hoş görünüyordu. "Günaydın. Sen de fena değilsin."

Sırıtarak söyledikleriyle gözlerimi devirdim. "Ne güzel iltifat sabah sabah."

Yanağımdan bir makas alıp mutfağa girdi. "Aslında sana özeniyorum. Sarışın güzelleri severim."

Ona doğru dönerek kollarımı göğsümde birleştirdim. "İnsanlar hep kendinde olmayan şeylere özenir. Kendini fark etmelisin."

Tıpkı benim gibi koca bir bardak suyu içip elindekini bıraktı. "Fark edip de fark edilememek peki..." Yanlış bir şey söylemiş gibi elini havada salladı. "Her neyse... Açım."

Onu az çok anlıyordum. Beklediği kişi tarafından fark edilememek insana koyuyordu. "Dışarıdan bir şeyler alırız. Gel seni bırakayım."

Neşeyle yanıma adımladı. Yüzündeki tebessüm her seferinde gözlerine de yansıyordu. "Ya çok teşekkür ederim! Çantamı alıp geliyorum."

Seke seke giderken başımı iki yana salladım. Gerçekten sevimli bir kızdı. Arabası olmadığı için işe taksiyle ya da dolmuşla gidiyordu. Fırsat buldukça onu bırakmayı âdet hâline getirmiştim ama bu âdet sadece bana özel değildi. Her nedense Gökhan da arada bırakma ihtiyacı hissediyordu.

Süslü, cici bir kız olmayı uzun zaman önce bırakırken, yanımda çanta taşımayalı da uzun zaman olmuştu. Genelde telefonumu cebime atar, küçük cüzdanımı da diğer cebime sıkıştırıp evden çıkardım. Leyla ise benim tam tersim, hanım hanımcık bir kızdı. Kendine uyan klas çantasını da alıp dağılan saçlarını toparlamaya çalışarak yanıma geldi. "Ben hazırım."

Montumu üzerime geçirip botlarımı alarak kapıyı açtığımda Leyla çizmesini kavradı. İkimiz de ayakkabılarımızı giyerken karşı kapı açıldı.

"Lan ne süslendin, çık hadi!" Yağız, yüksek sesiyle içeriye bağırırken bizi fark ettiğinde gözleri hemen beni buldu.

"Bir tıraş olalım dedik içine ettin." Homurdanarak kapıya çıkan Gökhan da bizi gördüğünde anlık bir duraksama yaşamıştı. Leyla'ya kısa bir bakış atıp, "Ooo... Komutanım günaydın," dedi bana hitaben gülümseyerek.

Leyla kapıyı kilitlerken ben de gülümsedim. "Günaydın."

Yağız ses çıkarmadan merdivenlere yöneldi. Yanımızdan umursamazca geçip gittiğinde arkasından bakakaldım.

Gökhan yanımıza geldiğinde kaşlarını çatmış Leyla'yı süzüyordu. "Hastaneye mi?"

Leyla sorudaki manasızlığın içinde boğulurken *başka nereye olabilir*, der gibi baktı. "Evet."

Onları arkamda bırakarak merdivenleri yavaş yavaş inmeye başladım. Gökhan'ın, Leyla'nın etrafında dolanışını görebiliyordum.

"Ben seni bırakırım." Gökhan'ın sesi kulaklarıma gelirken dudaklarım kıvrıldı. Çok yardımseverdi.

"Teşekkür ederim ama Bahar bırakacak," dedi Leyla.

Birlikte merdivenleri indikleri esnada Gökhan peşini bırakacak gibi değildi. "Şoförlüğümden bu kadar çabuk mu sıkıldın?"

Merakla arkamı döndüğümde Leyla da duraksamış Gökhan'a bakıyordu. "Ne ilgisi var?"

Tekrar önüme dönerek merdivenleri biraz daha hızlı indim. Ya sohbet beni pek sarmamıştı ya da beni saran şey aşağıda bekliyordu. Aşağı indiğimde maalesef ki beklentilerim karşılıksız kaldı çünkü ortada ne Yağız ne de arabası vardı.

Öfkeyle arabama ilerleyip şoför koltuğuna oturdum. Arabayı çalıştırdığımda Leyla'yı bekliyordum ki o da beni çok bekletmedi. Çabucak arabaya bindiğinde Gökhan bizi izliyordu. Elimle küçük bir selam verip yola çıktım.

Leyla'nın da benim gibi suratı düşmüş, kollarını göğsünde bağlamıştı. İkimiz de şanssızdık bu aralar.

"Hayırdır?"

Sorumla küçük bir çocuk gibi omuz silkti fakat hemen sonra bunu bekliyor gibi içini döktü. "Ya ben anlamıyorum. Çok farklı davranıyor. Böyle garip biri. Ben konuşmak isteyince görmezden geliyor ama olumsuz en ufak bir şey söylesem trip atıyor. Hayır yani, ne bekliyor ki benden? Peşinden mi koşayım? İstemem yan cebime koy, der gibi. Oh ya, ne güzel..."

Leyla hararetle konuşurken dayanamayıp kahkaha attım. "Bak sen Gökhan'a." Yolumun üzerindeki pastaneyi fark ettiğimde sağa çektim. "Geliyorum hemen." Kısa sürede pastaneden aldığım poğaça ve içeceklerle tekrar arabaya binip paketi ona uzattım. Tek istediğim şu soğukta sıcak sıcak yemekti. Yeniden yola çıktığımızda Leyla'nın elime tutuşturduğu

poğaça ile gülümsedim. "Bence sen Gökhan'ın hakkından gelebilirsin."

Ağzına attığı koca bir parçayı zorla yutarak bana döndü. "Emin misin? Biraz korkutucu bir havası var."

Dikkatle yolu izlerken elimdekinden ısırıp gülümsememi bastırmaya çalıştım. "Ondan korkuyorsun..."

İtiraz edercesine başını iki yana salladı. "Hayır, korkmak değil de... Tırsıyorum biraz. Yani karanlık duruyor. Böyle çok tehlikeli ve sessizliğiyle bunu gizliyor gibi."

Bakışlarım yoldayken ağır ağır başımı salladım. Allah'tan korkmuyordu. "Mesleğinde oldukça başarılısın. Analizlerin güzel ama Gökhan düşmanına tehlikeli, dostuna şefkatlidir."

Merakla bana doğru eğildi. "Sence ben hangi taraftayım?"

Gülerek yandan bir bakış attım. "Ne dost ne düşman... Bence sen yeni bir kapı açmak üzeresin."

Söylediklerimi anlayarak sessizce arkasına yaslandı. Başımı çevirdiğimde kızaran yanaklarına takıldı bakışlarım. Şaka gibiydi gerçekten. Gökhan, kızımızı bayağı etkiler olmuştu.

Sıra bana gelmiş gibi başını benden tarafa çevirdi. "Sizin nasıl gidiyor?"

Neyi sorduğunu anlasam da anlamazlığa vurdum. Gitmiyordu işte. "Ne nasıl gidiyor?"

Hastaneye az kalmıştı ama o pes etmedi. "Anladın işte... Yağız'la seni diyorum."

Sıkıntılı bir nefes verdim. *Nasıl gitmiyor*, sorusunun cevabı gibiydik. "Fazla özgür gidiyor."

Gülüşü arabanın içine yayıldı. "Bu kelimeye fazla takılmışsın. Senin bitirdiğini sanıyordum."

Arabayı hastanenin önünde durdurduğumda asık suratımı ona çevirdim. "Ben *bitti* dedim, *özgürüz* demedim ki."

Küçük bir kahkaha daha attı. Her söylediğim komik geliyordu. "Zorba olan o değil de senmişsin gibi geldi bana."

Gözlerim kısıldığında kapıyı işaret ettim. "Arabadan inmek is-

ter misin?" Yoksa ben indirecektim, o zaman görecekti zorbalığı.

Dudakları büzüldü. Kâküllerini düzeltip çantasını kavradı. Kabanına biraz daha sıkı sarılmıştı. "Peki tamam, sustum." Tam inecekken vazgeçip tekrar bana döndü. "Ama yine de sana bir arkadaş tavsiyesi; seviyorsan bu kadar kolay bitirme çünkü aşk ortalığa atılamayacak kadar kıymetli."

Gözlerim hüzne bulandığında sesim kırıktı. "Ne yapayım Leyla, beni anlamayan bir adamın mesleğimi yok saymasına izin mi vereyim?"

Başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Hayır, hayır. Ona, mesleğinin sizi tamamladığını göster."

Başımda onlarca soru işareti yanıp sönerken Leyla'nın söylediği şeyleri anlamlandırmaya çalışıyordum. Bunu nasıl yapacaktım ki? O zaten mesleğimi çok sevdiğimi ve mesleğime olan bağlılığımı biliyordu.

Leyla arabadan indiğinde daldığım yerden çıkarak camı indirdim. "Leyla!" Başını bana çevirdiğinde dudaklarımı birbirine bastırıp serbest bıraktım. "Gökhan'ın lakabı ne biliyor musun?" Meraklı bakışlarını üzerime diktiğinde, "Kara," dedim vurgulayarak. Dudaklarında gezen kıpırtı beni tekrar ettiği içindi. Onu şaşkınlığıyla bırakıp el salladım. "Kolay gelsin."

Cevabını beklemeden yola çıktığımda istikamet karargâhtı. Çok da uzun sürmedi. Biraz geç kalmıştım ama sorun değildi. Ne de olsa komutanım bu aralar benimle konuşmuyordu.

Giyinme odasında formamı yeniden üzerime geçirdim. Aynanın karşısında kendime baktığımda dudaklarımda geniş bir kıvrım yer tuttu. Allah'ım, ben çok seviyordum bu üniformayı! Âşıktım hatta... Peki bir kalbe iki aşk sığar mıydı? Yoksa birini sığdırmak için diğerini kovmak mı gerekirdi? Ben aralarında bir tercih yapmak istemiyordum ki.

Üst kata çıktığımda cesaretimi toplayıp odaya girdim. Masasındaki evraklarla ilgilenen Yağız, başını kaldırdığında göz göze geldik. Hiç mi konuşmayacaktık birbirimizle? Sabah da *günaydın* demeden gitmişti. Şimdi de ses çıkmayınca kapıyı kapatıp mırıldandım. "Günaydın."

Umutsuzca yerime geçerken, "Günaydın," dedi. Sandalyeme oturunca bakışlarım onu bulduğunda o çoktan yeniden evraklara gömülmüştü. "Masana bıraktığım dosyaları incele. Bugün teslim edilecek," derken başını kaldırma gereğinde bile bulunmadı.

Umutsuzluğuma eklediğim kızgınlığımla önüme döndüm. Masama yığdığı dosyalara yüzüm buruşurken yapacak bir şeyim yoktu.

Öğlene kadar bitirmek için uğraştığım evrak işleri sinirlerimi bozarken, ses etmeden hepsini yaptım. Öğlen yemeğinin ardından kendi odama çıkmak yerine, bir çay alıp dinlenme odasına geçtim. Boş bulduğum odada adımlarım beni üçlü koltuğa götürürken, üzerinde duran yastığı kenara koydum. Sırtımı yastığa yaslayarak postallarım dışarıda kalacak şekilde yarı oturur pozisyonda deri koltuğa uzandım. Elimdeki çaydan bir yudum daha alıp gözlerimi kapattım. Dışarısı çok soğuktu ancak tüm bunlara karşın çayım sıcacıktı.

Gözlerim kapalı vücudumu dinlendirirken kapı açıldı. Merakla kimin geldiğini görmek için gözlerimi araladım. Yağız, odanın kapısını kapatıp bana doğru ilerlerken toparlanma ihtiyacı hissettim. Askeriyenin getirdiği ast-üst ilişkisinden dolayı bunu yapmak zorundaydım. Sevgilisiyken daha rahattım ancak bunlar eskide kalmıştı. Elindeki bardağıyla karşıma otururken eliyle işaret verdi. "Rahat ol."

Hemen arkasından gelen Gökhan onun yanına otururken, Aykut da benim yanıma oturdu. Emirhan ise biraz ileride telefonla konuşuyordu. Bakışlarım dudaklarını bulduğunda istemeden okumaya başladım. Sanırım bu bende alışkanlık olmuştu. *"Kızım, sevgili olmadık ki biz. Senin hayal gücün geniş. Kafede bir* şeyler *içtik o kadar. Arayıp durma artık."*

Yüzümü buruşturarak gülmekle gülmemek arasında gezerken, Yağız'ın dikkatini çekmiş olacak ki o da başını çevirip Emirhan'a baktı. Bakışları yeniden beni bulduğunda anlamaması için hemen çayımı yudumladım.

"Komutanım, akşam geliyor musunuz?"

Aykut'un sorusuyla kaşlarım havalandı. "Nereye?"

Gökhan ve Yağız'ı göstererek gülümsedi. "Akşama çiğ köfte partisi var."

Bakışlarım karşımda bütün koltuğu kaplamış ikiliyi bulduğunda, Yağız umursamaz görünüyordu. Bu durumda mecburen Gökhan sözü üstlendi. "Akşam bekleriz komutanım."

Biraz ilgiyle öne doğru eğildim. "Sen mi yapacaksın?"

Yağız, Gökhan'a dönerek kendince çıkarımda bulundu. Yine sevimsizliği üzerindeydi. "Sen yapacaksan gelir."

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. Başa sarmıştık sanki. "Doğru. Başkasının elinden yemek istemem."

Yağız'ın gözleri kısıldığında Gökhan ellerini havaya kaldırdı. "Beni bulaştırmayın."

Zavallı, aramızda kalmaktan korkuyordu artık. Aykut, Gökhan'ın hâline gülerek arkasına yaslandı. "Bu hikâyede yanan hep sen oluyorsun Kara."

Gökhan da durumdan mustarip olacak ki hoşnutsuz bir homurtu döküldü dudaklarından. "Lan hiç sevmediğim işler."

Bu sefer imalı bakışlarım onun üzerindeydi. "Sen daha çok kâküllü seviyordun değil mi?"

Aykut elleriyle alkış tuttu. "Ooo..."

Gökhan ciddiyetle ama nazik olmaya dikkat ederek öne doğru eğildi. "Şu konuyu açmasak mı?"

Umursamazca arkama yaslandım. "Akşam kâküllüyü istemiyorsun yani."

Büyük bir sessizliğe gömüldüğünde Yağız bıyık altından onun hâline gülerek sırtına vurdu. "Kaçma oğlum, kötü toslarsın."

Suratı asılan Gökhan ayağa kalktı. "Hiç sarmıyor muhabbetiniz."

Her şeyden habersiz olan Emirhan yanımıza gelerek Gökhan'ın üzerine atladı. "Abi bu kadınları anlamak zor iş."

Gökhan öfkeyle Emirhan'ı üzerinden atmak için uğraşıyordu. "Çek elini ayağını, kıracağım şimdi."

Aykut merakla araya girdi. "Hayırdır, yine posta mı koydular?"

"Yok lan," dedi Yağız'ın yanına otururken. Sesi fazla dertliydi. "İki kahve içtik diye sevgiliyiz sanıyorlar. Abi, ben konuştuğum kızların sayısını unutuyorum, nasıl hepsiyle sevgili olayım?"

Gökhan eliyle Emirhan'ın omzunu sıktı. "Ulan bir gün kızların ahı tutacak, mal gibi kalacaksın ortada."

Emirhan ise aynı fikirde değildi. "Lan ne yapıyoruz sanki? Bizimkisi duygusal flört. Kimseye yanlışımız yok."

@novaebook

Sohbet bu sefer de beni sarmadığında elimdeki bardağı ortada duran dikdörtgen sehpanın üzerine bırakıp ayağa kalktım. Dik bakışlarım Emirhan'ın üzerinde geziyordu. "Senin düşündüğünün aksine her ihanet, her kırıklık bedene yapılmaz Emirhan. İnsanların duyguları da ihanete uğrar. Kalbe de zarar verilir. Bir gün *bitti* der, kaldıramazsın."

Karşımda duran Yağız, sözlerimi üzerine alınmış olacak ki arkasına yaslanarak başını kaldırdı. Kara gözleri her ne kadar bende olsa da hitap ettiği kişi her nedense Emirhan'dı. "Aynen öyle Emirhan. Bir gün bir bakarsın, arkasına bile bakmadan seni yaralı hâlde bırakıp gitmiş. Nerede olduğunu bile bilemezsin. Sonra da gelir *bitirdim* der, dikkat et aslanım."

"Evet," dedim ısrarla. "Birileri de bunu bekliyormuş gibi özgürlüğünü ilan ediverir." Ellerimi iki yana açtım. "Oh ya, fırsat kollamak böyle bir şey."

Yağız öfkeyle elindeki bardağı benim gibi orta sehpaya bırakarak ayağa kalktı. İşaret parmağı havada, dik bakışları üzerimdeydi. "Bitti diyen ben miydim?"

Dişlerimi sıkarak fısıldadım. "Özgürüm demedim ama."

Sabır dilercesine elini alnına götürüp gözlerini kapattı. Yeniden araladığında kara gözleri alev alevdi. "Ne farkı var? Beni bırakarak sen de kendi özgürlüğünü ilan etmedin mi?"

Mavi gözlerim kırıklıkla baktı karşımdaki adama. Biraz da aklım karıştı. Nefret etmiştim şu kelimeden. Aslında haklıydı Yağız. Biten bir ilişkide hâlâ neyin bağlılığını arıyordum ki? Asıl soru, niye bu kelimeye bu kadar takılmıştım? Benim istediğim de bu değil miydi? Her şeyi bitirip Yağız'dan ayrılırken bunları da hesaba katmam gerekirdi. O zaman niye bu kadar zoruma gidiyordu şimdi? Onsuz olmak, onun başkasına göz ucuyla bile bakacak olması ihtimali niye beni deli ediyordu?

Senden önce kalbim bana ihanet ediyor Yağız. Ben bitti diyorum, o sende kalmaya devam ediyor... Ama sen yapma. Bırakalım da ihanet eden kalbim olsun.

"Pala, biraz sakin mi olsanız?"

Gökhan'ın sesini duymak, beni dalıp gittiğim kara gözlerden kurtardı. Yağız'la birbirimize bakakaldığımızı o an fark ettim. Bir adım geri attım. O ise çekmedi bakışlarını üzerimden. Sorusuna cevap bekliyordu ama ve-

remezdim. Veremezdim çünkü kalbim hâlâ onun için atıyordu. Arkamı döndüğüm gibi odadan çıktım. Bu aralar en iyi yaptığım şey kaçmaktı.

Akşam olduğunda eve gelmiş, Leyla ile yemeğimizi yemiştik. Mutfağı toparlarken iş hakkında sohbet ettik. Leyla bana canını sıkan ya da komik bulduğu hastane anılarını anlatırken ben de ona evrak işlerimden bahsetmiştim. Onun anlattıkları daha eğlenceliydi aslında ama o en çok benim iş ortamımı merak ediyordu.

"Eee, anlatsana Bahar, kadın asker olmak nasıl bir his?"

Mutfaktan çıkıp oturma odasına geçerken, "Pek de sevilecek bir tarafı yok aslında," dedim. Koltuğa oturduğumda yanıma oturan kadına döndüm. "Erkek egemenliğine giriş yapıyorsun ve bir sürü emir vermeyi seven adamla karşı karşıya kalıyorsun."

"Sahiden berbatmış," dedi suratını buruşturarak.

Kahkahama engel olamadım. Böyle düşündüğün zaman insana berbat geliyordu. Bir de Yağız'ın bana çektirdiklerini anlatsam hâlime acırdı. "O kadar da değil. Bu mesleğe adım attığımda onlarla baş etmeyi de öğrendim."

Merakla bana doğru eğildi. "Beni bir gün karargâha götürür müsün? Çok merak ediyorum." Eli çenesine gittiğinde düşünceliydi. "Tek hatırladığım ikizimin askerliği. Acemi birliği bittiğinde onu almaya gitmiştik."

Genel olarak duymaya alışık olduğum şeyler dışında sadece bir kelime dikkatimi çekti. "İkizin var ve ben de bunu merak ediyorum. Nasıl bir duygu?"

Başını iki yana salladı. "*Erkek ikizinin olması nasıl*, demelisin? Ömer Asaf..." Bakışları beni bulduğunda gülümsedi. "İkizim olur kendisi. Belki inanmayacaksın ama harika bir şey. Yani Ömer Asaf benim abim gibi. Kalkan gibidir. Korunaklı, güçlü, merhametli ve sevdiğine olan şefkati..." Bakışları dalgın bir hâlde yukarıda gezerken iç çekti. "İkizim diye demiyorum ama harika bir erkek, harika bir kardeştir."

İlgiyle Leyla'yı dinlerken överek bahsettiği kardeşini merak etmedim desem yalan olurdu fakat pek de sorma niyetinde değildim. Dudağımın kenarını kıvırarak imalı bir bakış attım. "Demek sendeki Gökhan ilgisi oradan geliyor."

Gözlerini aça aça panikle elini salladı. "Saçmalama!" Bakışları yere düştüğünde kâküllerine eklenen uzun kirpiklerinin altından kaçamak bir bakış attı. "Hem o, Ömer Asaf gibi mi bilmiyorum ki."

Onun tatlı hâline kayıtsız kalamayarak dudaklarımı büzdüm. "Aşağısı kurtarmaz mı?" Aslında Gökhan da anlattığı gibiydi ama yine de kimsenin içine girmeden bilemezdiniz.

Gülerek yanında duran yastığı omzuma çarptı. "Kurtarmaz tabii, görseydin anlardın."

Pek hatırlayamadığım için, "Evli mi ikizin?" diye sordum.

Heyecanla onayladı. "Evli. Yengem şeker gibidir. Minik de bir yeğenim var. Sana fotoğrafını göstereyim mi?"

Onun heyecanı bana da yansıdı. Biraz da merak etmiştim. "Göstersene."

Telefonunu çıkardığında ekran kilidini açtı sadece. Yeğeninin fotoğrafını duvar kâğıdı yapmıştı. Telefonu bana çevirdiğinde tebessümle baktım. "Maşallah, çok tatlı." Bakışlarım Leyla'yı bulduğunda ise tek kaşımı kaldırdım. "Kime çekmiş bu? Hiç sana benzemiyor."

Yanlış bir kelime kullanmışım gibi yüzü düştü. Kendini geriye çekerek saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Annesine." Annesi kumraldı demek ki.

Mırıltılı sesiyle birlikte yüzündeki değişime anlam veremediğimde telefonum çaldı. Leyla umursamaz davranmaya çalışırken, bunu kenara not ederek telefonu açtım.

"Söyle."

Gökhan da benim gibi kestirmeden gidiyordu. "Bekliyoruz Bahar."

Akşam için Gökhan'ın davetini unutmamıştım ama açıkçası Yağız'la son konuşmamızdan sonra da vazgeçmiştim. "Biz yemeği yedik."

Bir kaçış yolu ararken Gökhan buna müsaade etmedi. "Tadımlık bunlar zaten, gel hadi." Sözlerindeki eksikliği fark etmiş olacak ki tamamladı. "Kâküllüyü de getir."

İlgiyle bana bakan Leyla'ya kısa bir bakış atıp, "Bakarız," diyerek telefonu kapattım. Kendim için olmasa bile Leyla için gidecektim. "Kalk hadi, gidiyoruz."

Ayağa kalktığımda şaşkınlıkla bakıyordu. "Nereye?"

Elimle kalkması için işaret ettim. "Gökhan seni bekliyormuş. Elleriyle sana çiğ köfte yapmış."

Ayağa kalkarken alayla gülümsedi. "Dalga geçmesene."

Omuz silkerek kapıya yöneldim. "Hiç öyle huylarım yoktur."

Kapıyı açacağım sırada beni durdurdu. "Böyle mi gideceğiz?"

Önce kendi üzerime, sonra da onun üzerine baktım. İkimizin de altında eşofman, üzerimizde de sweatshirt vardı. Bence makuldü. "Evet. Ne olacak ki? Nasıl rahatsam öyle mutluyum."

Bir an tereddütte kaldığında bu çok uzun sürmedi. "Haklısın." Haklıydım tabii, evden çıkıp eve girecektik zaten.

İkimiz de karşı dairenin önüne geldiğimizde zili çalmak yerine kapıya vurdum. Gökhan'ı beklerken karşıma çıkan Yağız'la duraksadım. Göz göze geldiğimizde sanki yine mühürlenmiş gibiydik. O da ev hâliyle dikilmişti karşımıza. Her hâliyle yakışıklı görünmesi ayrı canımı sıkıyordu. Özgürdü sonuçta, her hâliyle yakışıklı da görünürdü.

Leyla, bakışmamızın bitmeyeceğini anlamış olacak ki duruma müdahale etti. "Siz bakışmaya devam edin, ben içeriye gireyim."

Leyla'ya yandan bir bakış atıp ters bakışlarımı yeniden Yağız'a diktim. "Önümde koca bir sevimsiz varken nasıl geçebilirim?"

Kıvrılan dudağıyla kenara çekildi. "Geç."

İçeri girdiğimizde, Gökhan yere oturmuş önündeki tepside çiğ köfte yoğuruyor, Emirhan ve Aykut da onu izliyordu. Emirhan bizi görür görmez ayaklandı. "Ooo komutanım..." Bana olan ilgisi arkamdan gelen Leyla'yı görene kadar sürdü. "Ve güzel hanımefendi, hoş geldiniz." Leyla çekingen gözlerle bakarken, Emirhan kendi sonunu hazırlamak ister gibiydi. "Daha önce bire bir tanıştık mı? Ben Emirhan."

Leyla, zarif bir şekilde elini uzatarak gülümsedi. "Bire bir olmasa da tanıştık."

Emirhan bununla da yetinmezken akıbetini merak ediyordum çünkü Gökhan'ın radarına girmek üzereydi. "Nasıl böyle bir hata yaptık? Bunu telafi etme..."

Emirhan konuşmasına devam ederken kendimi koltuğa bıraktım. Bakışlarım Gökhan'da geziyordu ki o da Emirhan'ın sözlerini tamamlamasına izin vermedi. "Avcı!"

Yüksek ve ürkütücü sesi odada yankılandığında Emirhan yerinde, Leyla olduğu yerde sıçramıştı. Emirhan olağan bir şekilde Gökhan'a döndü. "Ne?"

Gökhan gerçekten korkutucu bakıyordu. "Yaklaş."

Emirhan pek umursamadığında Gökhan başıyla yeniden işaret verdi. Durumu ciddiye alması gerektiğini fark ettiğinde Gökhan'a doğru eğildi. Bakışlarım pürdikkat iki adamda geziniyordu. Gökhan, dişlerini sıka sıka her kelimenin üzerine basarak sözlerini dile getirirken dudaklarını okumam zor olmadı. *"O kızın nefesini hissedersen nefesini keserim."*

Sesi çıkmasa da ben dediklerini anlamıştım. Emirhan'ın gözleri irice açıldığında küçük bir küfür savurdu. "Hassiktir! Hadi lan! Yine mi yengeye yürüdüm?" Gökhan'ın öldürücü bakışlarını gördüğünde, zor da olsa gülümseyerek olduğu yerde doğruldu. Arkasını döndüğünde ayakta bekleyen Leyla'ya koltukları işaret etti. "Bacım ayakta kalma, otur."

Leyla şaşkınlıkla Emirhan'ın gösterdiği yere otururken sırıtmama engel olamadım. Kahkaha atmak istesem de olmuyordu. Başımı kaldırdığımda hâlâ kapının yanında beni izleyen adamla göz göze geldim. Bu aralar sürekli beni izliyordu. Bu ise bende garip bir hisse neden oluyor, delici bakışlardan her nedense ürküyordum. Yağız'dı sonuçta, bir tarafı deliydi.

Gökhan işini bitireceği sırada biz de yavaş yavaş diğer eksikleri hazırlamaya başladık. Yeşillik, lavaş, ayran, şalgam suyu derken her şey hazırdı. Gökhan, çiğ köfteye son şeklini vererek tabağa dizerken Leyla yanına çöktü. Elindeki peçeteyle Gökhan'ın alnını silmeye başladı. Yaptığı işi unutan Gökhan anlık duraksadığında, bakışları Leyla'nın yüzünde geziyordu. Dalmış onları izlerken Yağız'ın nefesini ensemde hissettim.

"Yakışıyorlar değil mi?" Fısıltı gibi sesi, ürperten nefesiyle başımı ondan tarafa çevirdim ki çevirmez olaydım. Arkamdan bana doğru eğilerek koltuğun iki yanına kollarını yaslamış, yüzü bir nefes kadar uzağımdaydı. Beklemediğim yakınlıkla zorlukla yutkunurken dudakları kıvrıldı. Sanki inadına yapıyor gibi yeniden fısıldadı. "Biz de yakışıyorduk."

Sevdiğim adamın dudaklarından gözlerine tırmanan bakışlarım ça-

resizliğimin cevabı gibiydi. Sanki o da beni çaresiz bırakmak istiyor, geri dönüşümü iple çekiyordu. Sesimi zor da olsa bulduğumda fısıldadım. "Yağız..."

Sabırla sözlerimin devamını beklediği sırada çalan kapı tüm dikkatimizi dağıttı. Aykut kapıyı açtı. Kısa süre sonra içeri gelen kadınla ne olduğunu anlamaya çalışıyordum ki ilk tepki Leyla'dan geldi. "Damla!"

Leyla'nın şaşkın sesiyle fazlasıyla şık giyinen kadın, ona gülümseyip bakışlarını arkamdaki adama dikti. "Yağız."

Her insan kendi yaptıklarının bedelini öder şu hayatta. İçimizi acıtan ne varsa biraz da kendi seçimlerimizden sebeptir.

Karşımda duran kadını baştan aşağıya incelerken iri dalgalı atkuyruğu yaptığı saçları, üzerindeki lacivert kare yaka elbisesi, pahalı duran kabanı, elindeki çantası ve diğer elinde ikiye bükerek tuttuğu dosya ile sevdiğim adama bakarken Yağız'dan cevap gelmediğinde Leyla'ya döndü. "Ben de seni arıyordum. Evde bulamayınca burada şansımı deneyim dedim." Bakışları tekrar Yağız'ı bulduğunda gülümsedi. "İyi ki de denemişim."

Leyla ayağa kalkarak Damla'nın yanına yürüdü. "Bir sorun mu var?"

Damla, elindeki dosyaları Leyla'nın yüzüne doğru salladı. "Bunları unutmuşsun. Yarın için başhekim istedi."

Leyla, şaşkınca Damla'nın elindeki dosyaları aldı ve kısa bir incelemenin ardından, "Yarın sabah da verebilirdin, zahmet etmişsin buraya kadar," dedi. Anlık duraksadığında aklına takılan bir şey var gibiydi. "Hem evimi nereden buldun?"

Damla bütün cevaplarını hazırlamış olacak ki zorlanmadı. "Yarın ben yokum ve sıkıntı olmadan vereyim dedim. Sekreterinden rica edince söyledi adresini." Yapay bir kızgınlıkla devam etti. "Sorgun bitti mi? İyilik olsun dedim ama..."

Demek ki dosyaları sekretere vermeyi akıl edememişti ya da etmek istememişti. Leyla gülmekle gülmemek arasında kıvrılan dudaklarına mahcup bakışlarını ekledi. "İyi ettin tabii de şaşırdım sadece."

Başka diyecek kelime bulamadığında ortamı bir sessizlik kaplarken Damla'nın radarına yeniden Yağız girdi. "Yağız Bey... Yaranız iyileşmiş olmalı. Bizi terk edip gittiğinizde bayağı bir merakta bıraktınız."

Yağız birkaç adımda koltuğun önüne geçerek sanki söylenenler kendine değilmiş gibi yanıma oturdu. Dikkatle izliyordum onu. O ise umursamaz ve vurdumduymazdı. "İyiyim."

İyiyim... İyiyim demişti. Tamam, bu normaldi de nereden geliyordu bu tanışıklık? Benden başka da merak eden yoktu belli ki soran olmadı. Bir ben bilmediğime göre ben soracaktım herhâlde. "Siz nereden böyle?"

Yağız ve Damla arasında işaret parmağımı gezdirdiğimde yanımdaki adam oldukça sessiz olsa da karşımdaki kadın konuşmak için fazla hevesliydi. "Yağız, hastanede yatarken benim hastamdı. Bu vesileyle tanıştık ama sizi hiç görmedim."

Yağız Bey ile *Yağız* arasında gidip gelen kadına baktım. Arada bir resmiyet vardı ama belli ki o, bu resmiyetten memnun değildi. Öyle ki kaldırma çabasında olduğu çok açıktı. Yağız başını çevirerek bana baktığında gözlerimi gözlerinden kaçıramadım. Kara gözlerine sakladığı kırıklıklar geçmişten kalma ama hâlâ tazeydi. Cevabı Damla'ya olsa da bütün kırıklıkları banaydı.

"Yoktu çünkü."

İçimi sızlatan sesi, yüzüme acısını vurur gibi sitemliydi. Verecek cevap bulamadım. Doğru söylüyordu, yoktum... Fakat neden yoktum, bunu da söyleyebilir miydi?

"Ayakta kaldınız, oturun isterseniz doktor hanım," diyen Aykut'un sesiyle Yağız'dan gözlerimi anca ayırabildim.

Damla, "Rahatsız etmek istemem," dediğinde Emirhan gözüne kestirmiş olacak ki itiraz etti. "Çiğ köfte yiyecektik, bize eşlik edersiniz."

Damla çok da ısrar edilmesine izin vermeden kalmaya karar verdiğinde bu hoşuma gitmedi. Yine de kendi evim olmayan bir yerde ses çıkaracak değildim.

Gökhan'ın hazırlıkları bittiğinde hepimiz tabaklarımızı alıp koltuklara oturduk. Yağız yine yanıma oturmuştu. Damla hemen yanımızdaki tekli koltukta oturuyordu. Leyla içeceklerimizi önümüzdeki sehpalara dağıtıp Gökhan'ın yanına oturdu. Elime aldığım lavaşın içine çiğ köfte koydum, üzerine yeşillik eklerken Gökhan itiraz etti.

"Öyle yenmez."

Her nedense üzerime alınarak başımı kaldırdığımda Gökhan'ın beni değil de Leyla'yı kastettiğini anladım. Leyla elindeki çatalı bırakarak yanında oturan Gökhan'a baktı. "İlk defa yemiyorum."

Gökhan eline aldığı göbek marulun üzerine çiğ köfteyi yerleştirirken alttan bakışları Leyla'daydı. "O yüzden mi çatal kullanıyorsun?"

Leyla omuz silkerek, "Marulun arasına koymak için..." diye mırıldanırken Gökhan, yanındaki kızın yüzüne dökülen saçları kenara iteledi. Leyla donup kaldığında Gökhan elindeki hazırladığı çiğ köfteyi uzattı.

Nutku tutulan Leyla ağzını aralayınca, Gökhan eline alacağını sanmış olacak ki duraksadı. Hemen sonra kendini toparlayarak Leyla'nın küçük bir ısırık almasına izin verdi. Kalan parçayı ağzına attığında keyfi yerindeydi fakat aynı durum Leyla için geçerli değildi. Kocaman olan gözleri Gökhan'dan dolayı sanmıştım ama yüzü yavaş yavaş kızarmaya başladı. Şaşkınlıkla onu izlerken eliyle ağzını kapattı. Hemen çaprazımda duran sehpadan ayranı alıp ona uzattım. "Al, iç şunu."

Can havliyle bardağı kaptığı gibi içmeye başladığında Gökhan kaşlarını çatmış onu izliyordu. Hatta artık hepimiz onu izliyorduk. Bardağı bırakıp derin bir nefes aldı. "Çok acı."

İsyan eder gibi çıkan sesiyle gülmeden edemedim. Gökhan başını iki yana sallarken emin olduğu şeyi vurguladı. "Belliydi bu narinliğinden. Daha çiğ köftenin acısına bile dayanamıyorsun."

Leyla yine sitemle Gökhan'ın gözlerine baktı. Elime aldığım dürümümü yerken film izler gibi onları izlemeyi fazla sevmiştim. "Bu senin kıstasın mı *Kara*?"

Gökhan'ın gözleri kısıldığında, "Ne dedin sen?" derken sesi fazla sertti. Korkuyla geri çekilen kadın tedirginlikle yutkundu. Ah Leyla... Ben ona ulu orta yerde adamın lakabını söyle dememiştim ki. "Kim dedi kızım sana?"

Leyla usulca başını bana çevirdiğinde işin ucunun bana dokunacağını anlamıştım. Ağzımdaki lokmayı yutmaya çalışarak öne çıktım. Şirin bir gülümsemeyle bakarken Gökhan anlamıştı bile. Zaten çok seçeneği yoktu. "Bahar!"

Leyla mahcup bir hâlde, "Pot mu kırdım?" dediğinde sesli bir soluk vererek şalgamıma uzandım. "Boş ver."

Tüm yaşananları izleyen Damla, elindekini bırakarak çatalla yemeye son vermişti. Bir süre sessizce çiğ köftelerimizi yedik. Biraz acıydı ama Gökhan gerçekten lezzetli yapmıştı. Tepeme diktiğim şalgamı sonuna kadar içtiğimde Leyla cırladı. "Çok acı."

Elimdeki bardağı yerine bırakıp gülümsedim. "Acı severiz."

Tıpkı benim gibi şalgamı tepesine diken Yağız, bardağı biraz sert sehpaya bıraktı. Göz göze geldiğimizde dudağında minik bir kıvrım oluştu. "Acı severiz."

Dudaklarım kıvrılmış, bakışlarım yumuşamıştı ama çok uzun sürmedi. "Yağız..." diyen Damla'nın sesi, sevdiğim adamın gözlerini benden uzaklaştırırken benim yüzümdeki tüm kıvrımlar da yok olup gitti. Yağız'ın adı dudaklarında ne kadar da eğreti, basit kalıyordu. Oysa ne güzeldi onun ismi; ne zaman sayıklasam aşka düşüyordum.

"Hastanede gerçekten çok kötüydün. Sana ulaşmayı çok denedim ama adres bilgilerin yoktu. Bu kadar iyi toparlamış olmana şaşırdım."

Bir türlü bu sohbeti sevmeyen Yağız kestirmeye gitti. "Uzun zaman oldu, normal."

Damla ise uzatma niyetindeydi. "Elbette ama ben yine de sana hayran kaldım. Çok güçlüsün."

Yağız sadece başını eğdi. Cevap verme gereğinde bile bulunmadı ama aynı sabır bende yoktu. Alt dudağımı ısırarak yumruğumu koltuğa bastırdım. Elimde kalacaktı da haberi yoktu işte. "Her hastanızla bu kadar ilgili misiniz Damla Hanım?"

Soğuk sesim odadaki herkese yansırken Damla, sonunda Yağız'dan ayırabildiği bakışlarını bana çevirdi. "Hayır," dedi dürüstçe fakat keşke bu kadar dürüst olmasaydı. "Bu ilk oluyor."

İyice sinirlerim bozulmaya başlamıştı. Resmen Yağız'a asılıyordu ve ben sessiz kalmak zorundaydım. Neden mi? Çünkü ikimiz de özgürdük. Ne olarak sevgilisi olmadığım bir adamı sahiplenecektim?

Öfkeyle ayağa kalktım. Ben ayağa kalkınca Emirhan ve Aykut elindekileri bıraktı. Gökhan oturduğu koltukta öne çıktı. Yağız bir anda bileğimi

kavradı. Her nedense hepsi savunma pozisyonu almıştı. Sanırım içimden geçenleri biliyorlardı. Eğer kontrolü kaybedersem karşımdaki kadına yapabileceklerimden de haberdarlardı. Bakışlarım Gökhan'ı bulduğunda sesim soğuk, ruhsuz ve kaçış yolu arar gibiydi. "Eline sağlık Gökhan, bana müsaade."

Bileğimi Yağız'ın elinden kurtarmak istesem de bırakmadı. Bakışlarım eline düştüğünde sıcacık ama kocaman olan esmer parmakları, beyaz tene sahip incecik bileğimi kavramış, bize mükemmel bir renk uyumu sunmuştu. Elinden gözlerine tırmanan bakışlarımla kara gözleri aslında benim tabirimin aksine koyu kahverengiydi.

"Daha erken," dedi tok sesiyle. *Gitme*, demenin farklı bir versiyonu oluyordu herhâlde ama şu ortamda elimden bir kaza çıkması olası bir durumdu.

Damla ellerimize dikkat kesilmiş hoşnutsuz yüzünü daha da astığında Leyla ayağa kalktı. "Ortalığı toplayalım, birlikte geçeriz."

Yağız'a ters bir bakış attığımda bileğimi serbest bırakarak elini yumruk yaptı. Kendime ait tabağı ve bardağı alarak, "Öyle yapalım," dedim Leyla'ya.

Yeterince tatsızlaşan ortamda elimdekileri mutfağa bıraktım. Peşimden herkes bir bir elindekileri mutfağa bıraktı. Leyla, Damla ile mutfaktayken sehpaları sildim. Gökhan hepsini yerleştirirken elimdeki bezi bırakmak için mutfağa gittim fakat içeri giremeden Leyla'nın sesiyle duraksadım. "Kandırılacak kadar aptal mı duruyorum? Bu şekilde beni bahane ederek buraya gelmen çok yanlış."

Leyla'nın kızgın sesiyle biraz daha dikkat kesildim. "Sana sorduğumda söylemedin. Ondan etkilendiğimi niye anlamıyorsun?"

Damla'nın sitemine karşın Leyla acımasızdı. "Adamın Bahar'ı sayıkladığını biliyorsun."

"Yapma..." dedi Damla alaylı sesiyle. "Şu içerideki kendisini terk eden kadını hâlâ sayıklıyor olamaz? Geri dönecek kadar aptal değildir umarım."

"Bu seni ilgilendirmez," diyen Leyla'nın giderek daha da öfkelendiği belliydi.

Damla, "İnsanların yeni başlangıçlara ihtiyacı var. Biten bir şeyden kendimi geri çekmeyeceğim," dediğinde dişlerimi sıktım. Kapanan gözlerim öfkemin büyüklüğünü gösterir gibiydi. Nereden biliyordu bu kadın bunları? Hangi cesaretle gelip bu kadar rahat davranıyordu? Şimdi mutfağa girip o kadının boğazına sarılabilirdim. Yapardım bunu ama sakin olmalıydım. Sakin ve akıllı... İyi de benim de duygularım vardı.

"Bahar." Arkamdan gelen ses, beni boşlukta yakaladığında panikle arkamı döndüm. Yağız merakla beni süzerken kırık bakışlarımı fark etmiş olmalıydı. "Bir şey mi oldu?"

Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunup elimdeki bezi onun eline tutuşturdum. "Bir şey yok." Mutfaktakiler de sesimizi duyup çıktığında Leyla'ya kapıyı işaret ettim. "Gidelim mi?"

Beni onaylamasıyla Yağız ve Damla'yı arkamda bırakıp evden çıktım. Karşı daireye geçtiğimde salonda hızlı adımlarla bir sağa bir sola yürümeye başladım. Ellerim yumruk olmuş, yüz ifadem sert, adımlarım telaşlı, kafam allak bullaktı. Leyla önümde dikildiğinde durmak zorunda kaldım. "Bahar..."

Elimi havaya kaldırarak avuç içimi ona çevirdim. "Şimdi değil Leyla." Şu an hesap yapıyordum. Arkamı dönerek pencereye doğru adımladım. Sokağa hızlı bir bakış attığımda tekrar Leyla'ya döndüm. İki dakika olmuştu. Kendi kendime mırıldandım. "Beş dakikan var Yağız." O kadını evden göndermeliydi. O kadının, o evde durmaya hakkı yoktu.

Leyla yaptıklarıma anlam vermeye çalışırken koltuğa oturarak homurdandı. "Anlamıyorum seni."

Duyduğum sesle onu hemen susturdum. "Dur şimdi."

Kulağımı kabartmış dışarıdan gelen sesleri dikkatlice dinlerken duyduğum topuk sesleriyle hemen pencereye döndüm. Bir süre dışarıyı izlerken Damla'nın apartmandan çıktığını gördüm. Kendi arabasına binerek uzaklaştığında ne kadar da rahatlamıştım. Sanki büyük bir yük kalkmıştı üstümden.

Küçücük araladığım perdeyi bırakıp arkamı dönünce Leyla'nın dik bakışlarına çarptım. "Onu deli gibi kıskanıyorsun."

Bu kendi tespitiydi elbet ama benim yüzüme vurmak için mi söyle-

mişti yoksa durumu kendine mi kanıtlıyordu bilemiyordum. Birkaç adımda yanına gelip koltuğa oturdum. "Bana bilmediğim bir şey söyle. Damla'dan bahset mesela."

Mahcup bir tavırla oturduğu yerde kıpırdandı. "Bizi duydun değil mi?"

Sıkıntıyla başımı eğdim. "Anlatmayacak mısın Leyla?"

Omuz silkerek önüne düşen saçları geriye attı. "Anlatacak pek bir şey yok. Yağız, Damla'nın hastasıydı ve Damla onunla fazla ilgiliydi o kadar."

Kirpiklerimin altından kaçamak bir bakış attım. Damla umurumda bile değildi ama... "Peki ya Yağız?"

Leyla küçük bir tebessümle elimi kavradı. Bu hareketi bizi göz göze getirmişti. "Yapma Bahar... O gerçekten çok kötüydü. Zaten hastanede iki gün kadar anca tutabildik."

Biraz önce üzerimden kalkan yükün bin misli omuzlarıma ağırlık yapmaya başladığında, aslında hep kaçtığım kısma da gelmiş bulundum. Az çok tahminim vardı elbet ama hiç duymamıştım. "Anlatsana biraz, nasıldı?"

Leyla üzgün bakışlarını yere düşürdü. Sanki o günlere tekrar dönüş yapıyordu ve bu kadar hüzünlü olması hiç iyi değildi. "Anlatmalı mıyım bilmiyorum..." Yalvaran bakışlarımı üzerine diktiğimde sesli bir soluk verdi. "İyi, tamam. Sabah senin gittiğini duyunca ortalığı birbirine katmış. Ben gittiğimde doktorlarla Gökhan onu durdurmaya çalışıyordu. Sude kenara kaçmış, elleri dudaklarında korkuyla abisini izliyordu. Ne Gökhan ne doktorlar mâni olabildi. Annesi o sırada geldi odaya, Yağız'ın önüne geçti. En son yarası ağır gelince yatağa yığıldı kaldı. Gökhan apar topar tuttu ve sakinleştirici yaptılar. Akşama kadar uyuttular. Onunla sürekli Damla ilgileniyordu." Leyla'nın her kelimesi kalbimi kanatırken bu yetmez gibi devam etti. "Ertesi gün de öyle olur sanıyordum ama tam tersi sessizliğe gömüldü. Yüzü duvar gibi ifadesiz, soğuk bir adama dönüştü. Meğer bütün gece kâbus görmüş, senin adını sayıklayarak..." Gözlerim dolduğunda buruk bir tebessüm sundu. "Yeter bu kadar sanırım."

Kalkacağı sırada bileğini yakaladım. "Anlat."

Sıkıntılı bir hâlde yerinde kıpırdadı. Anlatmak istemese de kaçama-

yacağını biliyordu. "Gece başında Gökhan bekledi. Sude ve annesine kalması için izin vermediler. Sanırım Yağız'ın bir delilik yapmasından endişe ediyorlardı. Zaten kadının durumu çok kötüydü, oğluna ağlamaktan helak oldu. Damla da gece kâbuslardan birine şahit olmuş, o anlattı bana. Ertesi gün hastaneye gittiğimde yoklardı zaten. Sabahın erken saatinde kimseye haber vermeden ortadan kaybolmuşlar."

Gözümden süzülen yaşı silerek fısıldadım. "Nasıl?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum ki. Gitmişler. Sabah bir baktık, yerinde yeller esiyor. Annesi çok korktu ama İnci Hanım sağ olsun çok ilgilendi. Babanla konuşup haber ulaştırdı." Benim üzgün hâlimi gördüğünde omzumu sıvazladı. "Yağız'ın profesyonel desteğe ihtiyacı var gibi. Hastanede mecburen sakinleştirici alıyordu ama sonra ne yaptı bilmiyorum. Bana hâli hiç normal gelmedi. Hâlâ uyuyamadığını düşünüyorum, gözlerinin altı mor duruyor. Muhtemelen kâbuslarından kurtulamadı. Aslında onunla ilgilenmek istedim ama Gökhan, beni kırabileceğini söyledi. Cesaret edemedim diyelim."

Gözümden süzülen yaşı elimin tersiyle silerek zorlukla tebessüm ettim. Leyla gerçekten çok akıllı bir kadındı ve tüm nahifliği, mesleği söz konusu olduğunda kayboluyor, zeki bir kadına dönüşüyordu. Benimse kalbim paramparçaydı. Acaba Leyla benim kalbimi de tamir edebilir miydi?

"O çok güçlü Leyla. Bunu da atlatacak."

Sanki içimden geçenleri duyuyor gibi mavi gözlerimin en uç noktalarına baktı. "Peki sen Bahar... Daha fazla onsuzluğa dayanabilecek misin?"

Leyla'ya belli etmemeye çalışarak ayağa kalktım. "Saat çok geç olmuş, uyusak iyi olur."

Ona cevap verme şansı tanımadan odama ilerledim çünkü güçlü duruşum da bir yere kadardı. Kendimi yatağıma attığımda iki büklüm kaldım. Ne bedenim ne kalbim söz dinliyordu artık. Gözlerimden yaşlar süzülürken kalbime onu bırakıp gitmiş olmanın pişmanlığı çöktü. Kendimi mesleğim konusunda haklı görüyordum fakat şimdi bunun yolu bu muydu diye düşünmeden edemiyordum. İkinci bir travma yaratmıştım. Onu korkularıyla bir kez daha baş başa bırakıp gitmiştim.

Birinin de beni anlaması gerekiyordu. Hatta beni en çok o anlamalıydı. Bizim en büyük sorunumuz da buydu; birbirimizi anlamak yerine

çocuk gibi hata yapıyor, sonra da onu başka bir hatayla örtmeye çalışıyorduk.

Belki de haklıydı Yağız, özgür olmalıydık. Özgürlük en çok bize yakışıyordu. İyi de o zaman kalbim niye bu kadar acıyordu ki? Unutamaz mıydı yani? Niye bunu denemek dahi istemiyordu? Niye ona deli gibi bağlı olmayı seçiyordu?

İnsanın acıları, başını yastığa koyduğunda başlar; vicdan muhasebesi o zaman kalbi pençeleri arasında sıkıştırırdı.

Ancak...

Sabah olduğunda güneş doğar ve geçmiş bir kez daha silinir. Gelecek ve bugün bir kez daha size *merhaba* derdi. Yeni gün için umut başlar, kimileri hatalarından ders alırken kimileri de yenilerini eklerdi.

Peki ben hangi yoldayım? Çok mu geç kaldım?

Sabahtan beri karargâhtaki masama oturmuş Yağız'ın gelmesini bekliyordum. Dünden beri onu görememiş olmak sinirimi bozuyordu. Öğlene doğru gelmişti karargâha, herhâlde odaya da lütfetmek gibi bir niyeti yoktu.

Boş boş takvimde geziyordu gözlerim. Bugün sevgililer günüydü. Ne manasız bir gündü. Sevdiğim yanımda olmadıktan sonra ne önemi vardı ki bugünün ve yarınların? Daha fazla bu duruma katlanamayacağımı düşündüğümde odadan çıktım. Belki de benim onu bulmamı istiyordu. Bu çok sinir bozucuydu gerçekten. Neredeydi bu adam?

Alt kata inerek dinlenme odasına girdim fakat oda bomboştu. İşin kötüsü diğerleri de yoktu. İçimi bir korku kapladı. Yoksa yine benden habersiz operasyona mı gitmişlerdi? Ama yoktu öyle bir şey. Bu sefer daha dikkatliydim. Ne yalan söyleyeyim, tetikte bekliyordum. Zaten Yağız böyle bir şey yapacak dahi olsa artık babam buna izin vermezdi. Çoktan ders almış olmaları gerekirdi. Bu sefer bireysel görev almaz, babamın da üstüne çıkar ortalığı birbirine katardım.

Spor salonuna baktığımda orasını da boş görünce bahçeye çıktım.

Ufaktan kar atıştırıyordu fakat yumuşak bir hava vardı. Dışarıda olma ihtimalleri yüksekti, sonuçta soğukla araları iyiydi. Yanılmamıştım da... Arka tarafta Emirhan ve Aykut, karın altında birbirleriyle uğraşırken Gökhan ve Yağız da onlardan uzakta dikilerek bir şeyler konuşuyordu.

Gökhan'ın arkası dönüktü, Yağız ise bana çapraz duruyordu. Ne konuştuklarını merak ederek onlara bir iki adım daha yaklaştım. Net olarak görüş açıma girdiklerinde Yağız bir süre telefonuna baktı. Tekrar bakışları Gökhan'ı bulduğunda dudakları kıpırdamaya başladı. *"Bu akşam için ayarladım."* Dudaklarını okurken neyden bahsettiğini anlamaya çalışıyordum. Gökhan ne dedi bilmiyorum ama Yağız ufaktan gülümser gibi oldu. *"Sadece akşam yemeği. Sence de iyi bir başlangıç değil mi?"*

Ne diyordu bu adam? Akşam yemeği de neydi? Bir an kendimi düşündüm. Sonuçta bugün 14 Şubat'tı. Benimle mi yiyecekti? Umutlarım kırılmakta geç kalmadı; biz sevgili değildik ki. *İyi bir başlangıç* demişti, tıpkı Damla'nın dediği gibi...

Bu da yetmiyor gibi devam etti. *"Başka yer mi var? Aynı restorana gideceğiz işte."* Bir süre düşünür gibi önüne baktı. Başını kaldırdığında inip kalkan göğsü buradan bile belli oluyordu. *"Her şeyi geride bırakma zamanı geldi."*

Gözlerim dolduğunda kalbime bir sızı yerleşti. İnce ince oydu orayı. Sanki biri o an kalbime ve hatta karnıma binlerce çivi çaktı; acımadan, incineceğimi düşünmeden... Arkamı döndüğüm gibi odama doğru yürümeye başladım. Hayır, hayır... Ağlamayacaktım. Olmaz... Olmaz! Gidemez onunla. Bırakamaz beni arkasında. Bu nasıl bir acımasızlık? Bana bunu nasıl yapar?

Odaya geldiğimde o kadar öfkeliydim ki sert bir şekilde kapıyı kapattım. Hırsımı alamadığımda masamın üzerindeki evrakları yere savurdum. Sandalyeye attığım tekmeyle nöbetçi asker telaşla içeri girdi. "Komutanım bir şey mi oldu?"

Öfkeyle bağırdım. "Çık dışarıya!"

Apar topar odadan çıkarak kapıyı kapattı. Kızgınlıkla kendi sandalyeme de tekmeyi geçirdim. Elim alnıma gittiğinde usulca masaya kalçamı yasladım. Ne yapıyordum ben böyle? Sakin olmam gerekiyordu. Telefonumu cebimden çıkarıp aceleyle Leyla'yı aradım. Belki de hızlı karar veriyordum. Leyla kısa sürede açmıştı. "Bahar."

Nasıl soracağımı bilemeden, hatta cevabı bildiğinden bile şüphe ederek şansını denemek istedim. "Bu sabah bizden birini oralarda gördün mü?" Telefonun ucundaki sessizlik büyüyüp giderken canım iyice sıkılmaya başladı. "Leyla!"

Uyarımla toparlarken yine de kem küm etmekten alamadı kendini. "Şey... Sabah Yağız'ı gördüm ve..."

Telefon kulağımdan kayarken biraz daha sıkı tuttum. Daha fazlasını duymaya ihtiyacım yoktu. "Tamam."

Leyla bir şeyler daha söylüyordu ama onu duymadı kulaklarım. Beni mutlu edecek şeyler değildi. Telefonu kapatıp masaya bıraktım. Anlamıştım en sonunda, ikimiz de özgürdük artık.

Biraz önce tekme attığım sandalyeye uzandığımda kapı açıldı. İçeriye giren Yağız, kaşlarını çatmış odanın vahametinde göz gezdiriyordu. "Ne oldu burada?"

Sandalyeyi düzeltip yere savurduğum evrakları toplamaya başladım. Sesim fısıltıdan ibaretti. "Elim çarptı."

Daha iyi yalan söyleyemezdim. Tıpkı benim gibi yere çökerek dağıttıklarımı toplamaya başladı. "Elin çarptı demek." Elindeki evrakları masaya koydu. Yerime geçip kendi sandalyemi de düzelttim. Cevap verme niyetinde değildim. Yalan söylediğimi anlaması da umurumda değildi ama o, inadıma yapar gibiydi. "Bana anlatabilirsin."

Sandalyeye otururken burnumdan homurtuyla karışık alaycı bir gülüş çıktı. Ne kadar da düşünceliydi. Ona doğru sandalyemi çevirerek imalı bakışlarımı üzerine diktim. "Senin bana söylemek istediğin herhangi bir şey var mı üsteğmenim?"

Dudakları büküldü. Eli çenesine gittiğinde düşünceliydi. "Aslında var." İlgili bakışlarım üzerindeyken beni akşam için -aptalca da olsa- çağırmasını beklerken ciddiyetini bozmadı. "Akşam biraz erken çıkacağım. Bir iki evrak var, onları sen Turan Albay'a verirsin."

Gözlerimdeki hayal kırıklığını saklamak istercesine önüme döndüm. "Tabii... Sabah yoksun, akşam yoksun biz hallederiz."

Tek kaşı havadayken bakışları üzerimde geziniyordu. "Sorguluyor musun üsteğmenim?"

Devamını düşününce yüzüm aydınlandı. O ilk kıpırtılara gitti yüreğim. Yağmurlu bir hava, dudaklarıma değen buz gibi ama kalbimi alev alev yakan dudaklar... Gözlerim doldu bir anda, kaçırmak zorunda kaldım. Parmaklarıma düşürdüm bakışlarımı. Kalbim yaralıydı benim, en az onunki kadar. "Peşimden geldi..." İç çekerek devam ettim. "Biz o gece sevgili olduk. 13 Kasım... Şimdi o, başka kadınla aynı restoranda yemeğe gidiyor."

Başımı kaldırdığımda tıpkı benim gibi gözleri dolu dolu bakan kadına tebessüm ettim. Narin olduğu kadar da duygusaldı. Gökhan'a bundan da bahsetmeliydim. "Sıra sende değil mi Bahar?"

Biraz afallamış hâlde söylediği şeyi anlayamadım. "Ne?"

Elimi kavrayıp gülümsedi. "Şimdi de peşinden gitme sırası sende değil mi?"

Başımı yana yatırdım. "O zamanlar biz sevgili değildik Leyla."

Omuz silkti. "Şimdi de değilsiniz."

İtiraz ettim. "Yaşanmışlıklarımız var, tüm bunlara ihanet değil mi? Gitmeyebilirdi."

Başını iki yana salladı. Sanki bana muhalefet olmak için vardı. "Gerçekten hiç mi merak etmiyorsun? Kiminle yemeğe gitti, ne yapıyor? Belki de hiçbir şey düşündüğün gibi değildir. Arkadaşça bir yemek olamaz mı veya farklı bir amaç?"

Alaycı bakışlarımla dudak büktüm. "Bana olan hislerinden kaçmaya çalışıyor. Damla ile yeni bir başlangıç yapacak. Artık özgür olduğunu vurgularken bunu kastettiği belliydi."

Küçük bir tebessüm gönderdi. "Ben Yağız'ın başka bir kadınla yemek yiyeceğine inanmıyorum. Bence şüphe etmek yerine emin olmalısın."

Bundan ben de emin değildim ama bugün karşıma çıkan her şey bunun işareti gibiydi. Hem üzerindeki takım elbisesiyle başka kiminle yemeğe gidecekti ki? "İstemiyorum Leyla. Kalbim çok acıyabilir."

Kolumdan tuttuğu gibi beni çekiştirmeye başladı. "O, zamanında nasıl peşinden gittiyse sen de gitmelisin." Başını arkaya çevirdiğinde bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Ama pek müsait değilsin."

Boşta kalan elimle bornozumun önünü kapattım. "Tamam da onu

Omuz silktim. "Yo... Ne haddime komutanım? Özgürlüğünün tadını çıkar."

İş çıkışı eve geldiğimde ilk yaptığım şey kendimi duşa atmak oldu. Duş almak beni biraz sakinleştirmişti ama hepsi o kadar işte. Üzerimi giymeden bornozuma sarınmış, başımdaki havluyla salondaki pencere önünde dışarıyı izliyordum. Aslında amacım dışarıyı izlemek değildi. Sadece bekliyordum. Neyi olduğunu biliyorsunuz...

Yolu izlerken Gökhan'ın arabası dikkatimi çekti. Biraz daha dikkat kesildiğimde arabadan önce Leyla indi. Dudağımda minik bir kıvrım oluşurken onlara giderek hayran kalmaya başlıyordum. Gökhan arada terslese de Leyla'nın peşini bırakmıyordu.

Onlar birlikte apartmana yöneldiğinde takım elbisesiyle Yağız çıktı. Çattığım kaşlarımla cama doğru biraz daha eğildim. Evet, oydu. Ne kadar da iyi görünüyordu... Gökhan ve Leyla'nın duraksamasına sebep olduğunda bir süre kapıda onlarla konuştu. Kısa bir süreydi çünkü Leyla ikiliyi bırakarak apartmana girdi. Gökhan ve Yağız konuşmaya devam ediyordu. Alacalı hava kararmak üzereydi.

Leyla kapıyı anahtarıyla açarak içeri girdi. Salonun ışığını açtığında beni görmüş olacak ki yanıma adımladı. Tıpkı benim gibi aşağıdaki ikiliye bakıp mırıldandı. "Gördün demek."

Ondan tarafa bakmadım bile. Konuşacak hâlim yoktu. Gökhan'la ayrılmalarıyla Yağız arabasına yöneldi. Tam arabaya bineceği sırada başını kaldırıp bizim pencereye baktı. Kendimi geri çekmedim, görmüştü artık. Ben ona baktım, o da bana. Ne var ki çok da uzun sürmedi. Arabasına binip gitti.

Acıyla kıvrılan dudaklarıma eklenen bakışlarımı Leyla'ya çevirdim. "Biliyor musun, bu anı daha önce yaşamıştım."

Biraz şaşkınlıkla, "Nasıl yani?" diye sordu.

Gülümseyerek bedenimi ona çevirdim. "Yağız'a olan hislerimden kaçarken başka bir adamla yemeğe gitmiştim. Tıpkı Yağız da benim gibi pencereden seyretmişti gidişimi. Karma denen şeyi bizzat yaşıyor gibiyim."

Leyla uzanarak kolumu sıvazladı. Kendince beni teselli etmeye çalışıyordu. "Peki sonra ne oldu?"

başkasıyla görmeye dayanamam." Bir an Yağız'ın beni Kaan'la gördüğü anı hatırladım. Kim bilir nasıl canı acımıştı...

Kocaman gözlerini aça aça başını salladı. "Sahiden de sen bu adama çok âşıksın."

Omuz silktim. "Aptalım çünkü. Bana yaptıklarına rağmen onu unutamıyorum."

Leyla kolumdan tutmuş çocuk gibi beni götürürken söyleniyordu. "Âşık kadınlar gerçekten aptal oluyor." Benim odama girdiğimizde dolabıma yöneldi. "Zeki de kadınsın ama..." Gözlerimi kıstığımda umursamadan kıyafet aramaya başladı. "Erkekler düz yaratıklardır. Akıllı kadın severler, becerikli kadın severler, hamarat kadın da sevilir ama bir erkeği alt etmek istiyorsan..." Seçtiği elbiseyi üzerine tuttu. "Görünüşünle etkileyeceksin." Suratımı ekşittiğimde kaşlarını çattı. "Tecrübelerime güven. Yuva kurtardım ben böyle." Elindeki elbiseyi sevmemiş olacak ki yatağa fırlattı. "Senin gibi topla tüfekle saldırarak kazanılmıyor savaşlar. Şimdi soğuk savaş devri."

Gözlerimi devirmeden edemedim. "Ne saçmalıyorsun Leyla?"

Elini havada salladı. Ya onun da kafası karışıktı ya da benim kafamı karıştırmaya çalışıyordu. "Ay biraz ipin ucu kaçtı galiba... Neyse sana güzel bir elbise bakacağız. İkimiz de hazırlanıp orada yemek yemeye gidiyor gibi davranacağız ve gerçek neyse onu göreceğiz." Dolabımı aceleyle karıştırdığı sırada diğer kapağı araladığı an korkuyla geri çekildi. "Yuh!"

Panik hâli beni güldürürken o görmese de elimle yan tarafı işaret ettim. "O kısımla ilgilenme, elbiselere bak."

Bakışları beni bulduğunda korkmuş görünüyordu. "Dolabında bu silahlarla ne yapıyorsun? Çok ürkütücü..."

Gözlerimi devirerek kafamı uzatıp dolabın içine baktım. "Hani ben askerim ya Leyla, hatırladın mı?"

Yutkunarak benden aldığı bakışlarını tekrar dolaba çevirdi. "İyi, bir şey demedik." Merakla alt dudağını ısırdı. "Hepsini kullanabiliyor musun?"

Dudağımın kenarı kıvrılırken tek kaşımı kaldırdım. "Hem de hepsini."

Başıyla onaylayarak sessizce elbiselerden birine uzandı. Siyah straplez bir elbise çıkararak bir süre incelediğinde gözleri parlıyordu. "Bu... Kesinlikle bu."

Benim için fark etmese de seçimi abartılı geldi. Bana kalsa pijamalarımla bile gidebilirdim. "Özel bir yemek olsaydı haklıydın."

Yanaklarını şişirerek elindeki elbiseyle birlikte yatağa oturdu. "Seni ikna etmek gerçekten zor. Yağız'ın ne kadar şık olduğunu görmedin mi?"

Onun çabalayan hâliyle elinde tuttuğu elbiseye uzandım. "Benim için olsaydı mutlu olabilirdim." Suratı asıldığında sesli bir soluk verdim. "Tamam, giyeceğim." Yüzü yeniden gülmeye başladığında ayağa kalktı. "Geç kalıyoruz, acele etmemiz lazım."

Apar topar odadan çıktığında sıkıntılı bir nefes verdim. Kalbim gitmekle gitmemek arasında geziyordu ama bedenim tüm bunlara inat mekanik bir hâlde beni hazırlanmaya itiyordu.

Hazır olduğumda son rötuşlarımı yapmak için aynanın karşısına geçtim. Bileğime siyah kumaş bilekliğimi geçirip boynuma güneş uçlu kolyemi taktım. Parfümümü de sıkıp yerine bıraktığımda atkuyruğu yaptığım saçımı son kez düzelttim. Kendime bakarken üzerime oturan elbise çok hoş duruyordu. Göğüs dekoltesinin olduğu kısım iki yandan V şeklinde aşağıya doğru danteldi ama bu minicikti. Sağ tarafımdan sol tarafıma aşağıya doğru inen şerit hâlinde lacivert minik taşlar vardı.

Odamın kapısı çaldığında onayladım. Leyla kapıyı açıp içeri girerken tüm bedenimi ona çevirme ihtiyacı hissettim. Vişneçürüğü sıfır kol bir elbise tercih etmişti. Kloş mini eteği, atkuyruğu yaptığı saçları, alnını örten kâkülleriyle çok güzeldi. Ben onu incelerken o benden önce davrandı. "Harika görünüyorsun."

Gülmeden edemedim. "O etekle bir yerlerin donabilir." Hava gerçekten soğuktu. Gerçi benim bir yerlerim de donabilirdi ama o benden daha narindi.

Kıkırdayarak eteğinin ucunu kaldırdı. "Altım sağlam." İçine giydiği bacaklarını saran şortla ona hak verdim. Zaten arabayla gidecektik. "Hadi çıkalım artık." Leyla beni telaşa düşürürken çantamı ve silahımı aldım. Çantamın içine silahımı koymaya çalıştığım sırada cırladı. "Silahı neden alıyorsun? Vuracak mısın kadını?"

Dudağımın kenarını kıvırdım. "Yo... En fazla Yağız'ı vururum." Gözlerini belerterek bakarken yanından geçtim. "Ben silahımla evliyim kâkülü. Ben nereye, o oraya."

Kapıya geldiğimizde ikimiz de kabanlarımızı giyerken güldü. "Garip bir ilişkiniz var. Yağız metres mi oluyor?"

Ayakkabımı giyerken kahkaha attım. "Hı... Metres canım. Gökhan'la sevgili olursan sen de kendini metres olmaya hazırla."

Suratı buruştu. İşte bunu beklemiyordu. "Kendi şakamda boğuldum resmen."

Yola çıktığımızda fazlasıyla gergindim. Açıkçası bu yemek fikri aptalcaydı. Neden Leyla'nın aklına uyduğumu da bilmiyordum. Onu her ne yapıyorsa gözümle görmek istiyordum sanırım. Daha da kötüsü beni görsün istiyordum. Beni göre göre o kadınla yemek yiyebilecek miydi? Her bir lokma boğazına takılmaz mıydı?

Restoranın önüne geldiğimizde telefonuyla ilgilenen Leyla'ya baktım. Birilerine mesaj atıyordu. "Hey, geldik."

Seslenmemle başını kaldırdı. "Çok iyi, hadi inelim."

Leyla çantasına sarıldığında ben fazlasıyla kararsızdım. Ellerim direksiyonu sıkıca kavrarken kalbim fazla hızlıydı. "Vaz mı geçsek acaba?"

"Şaka mı yapıyorsun? Buraya kadar geldik."

Kemerimi çözerek çantama uzandım. Başımı eğip restorana baktığımda her zaman yanan ışıkları bugün kapalıydı. İçeride loş bir ortam vardı. Cam duvarlardan içeriyi rahat bir şekilde görebildiğiniz restoran bugün sanki içeridekileri gizliyordu. Doğru ya, bugün sevgililer günüydü. Romantik bir yemeği bölecektik belki de.

"Bugün yer bulacağımızı sanmıyorum. Rezervasyon da yaptırmadık."

Leyla pek de umursuyor gibi görünmüyordu. "Vardır ya... Hem bizim amacımız farklı. Bir bakıp çıkacağız deriz."

Garip bakışlarla arabadan inen kadını izlerken, kendim inmek için bir hamlede bulunmadım. Arkama yaslandığım sırada Leyla şaşkınlıkla içeriye doğru eğildi. "Gelmeyecek misin?"

Sessiz kaldığımda içimi kaplayan düşüncelerle boğuşuyordum. "Bana biraz izin verir misin Leyla?"

Endişeli bir hâlde dudakları büzüldü. "Buradan geri dönmemelisin." Bir şeyler daha ekleme ihtiyacı hissetti. "O, seni seviyor."

Kısa bir sessizliğin ardından Leyla'yı soğukta bekletmemek adına arabadan indim. İçeri girmekle girmemek arasında içimde büyük bir çatışma vardı. Çok âşıktım. Ona karşı hislerim o kadar derindi ki normalde asla kıskanç bir kadın olmayacağımı düşünürken başka bir kadının hırsına kapılmıştım. Özgürlük kavramı normalde savunacağım bir şeyken ilk defa bu kadar zoruma gitmişti. Şimdi de iyi veya kötü o restoranda ne yaşanıyorsa bununla yüzleşecektim. İki ay bir şeylerin değişmesi için az bir süre değildi.

Sıkıntılı bir nefes vererek Leyla'nın peşinden restorana yürüdüm. İçeri girdiğimiz esnada görevli kadın kapıda bekliyordu. "Hoş geldiniz." Üzerimizdeki kabanları alıp sıcak gülümsemesiyle salonu işaret etti. "Buyurun lütfen."

Ufak adımlarla büyük salona ilerlerken tedirgindim. Küçük holün ardından yemek yenilen kısma girdiğim an bir ışık yandı. Şaşkınlıkla etrafıma bakındım fakat Leyla ortadan kaybolmuştu. Adımlarıma devam ederken arka arkaya tüm restoranın ışıkları yanmaya başladı. Karşımda takım elbisesiyle dikilen Yağız'ı gördüğümde son buldu.

Yalnızdı...

Geç de olsa anlamıştım; beni bekliyordu... Fakat restoranı kapatacağı aklıma gelmemişti çünkü Yağız'a göre bir hareket değildi. Belli ki sahiden de özel bir yemek olacaktı.

Aramızda çok az mesafe kalınca ceketinin önünü tutarak bana doğru bir adım attı. Dudaklarındaki tebessüm görülmeye değer, gözlerindeki parıltı eşsizdi. "Hoş geldin Şirine."

Bakışlarım şaşkın, kalbim titrek, ellerim soğuk, duygularım karmakarışıktı. Karşımda dikilen adamın kara gözlerinde kaybolurken bana oynadığı küçük oyun yüzünden ona kızamıyordum bile. Arkasındaki masa ile o kadar uyumlu, o kadar güzel duruyordu ki bir şey söylemeye hâlim kalmıyordu. Bir de öyle yakışıklı görünüyordu ki sormayın... Ona baktıkça bakasım geliyordu.

Elini uzatarak gülümsedi. "Gelmeyecek misin?"

Nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Arkasındaki masaya göz atıp yüzüne odaklandım. "Ben..."

Kendi kendime konuşur gibi çıkan sesimle Yağız tekrar etti. "Sen..."

Kaşları havada, bakışları beni bozguna uğratmış olmaktan memnundu. Başımı iki yana salladım. "Ben bir an sandım ki..."

Şaşkınlığımı üzerimden atamayınca arkama geçerek omuzlarımı kavradı. Nefesi tenime değerken fısıldadı. "Senden başkasını karşıma alacağımı düşünmedin değil mi?"

Düşünmüştüm, düşündüğüm kadar da zoruma gitmişti. Biraz mahcup hissediyorken beni masaya yönlendirmesine izin verdim. Sandalyemi çektiğinde dikkatli bir şekilde oturdum. Onun bu kurnaz tavrı hem hoşuma gidiyor hem de beni deli ediyordu.

"İhtimalleri değerlendirdim."

Asık suratımla elimdeki çantayı masaya baktım. Beyaz örtü üzerine dizilmiş mumlar, serpiştirilmiş gül yaprakları ve zarif tabaklar romantik bir masanın olması gerekenleriydi. Hoş duruyordu ama... Gülmeden edemedim.

"Ne oldu?" diye soran Yağız'a masayı işaret ettim.

"Hiç senlik değil."

Gözlerini devirerek eliyle garsonu çağırdı. "Bu işler böyle oluyormuş." Kolunu koymak için masadaki birkaç gül yaprağını yere savurdu. "Fazla gereksiz."

Sinirlerim bozulmuş olacak ki kahkaha attım. "Senin gibi deliyle neden bu masadayım ki?"

Bize doğru gelen garsona kısa bir bakış atıp alaylı bir tebessüm sundu. "Çünkü söyleyeceklerimi merak ediyorsun."

Haklılık payı yok değildi, merak ediyordum. Bu kadar hazırlık boşa gidemezdi. Hele de bana yapılmışken... Yanımıza gelen iki garson önceden hazırlanan menüyü masaya yerleştirmeye başladı. Kısa sürede mükellef bir masa bırakarak gittiklerinde bir yudum su içtim.

"Nasıl oyuna getirildiğimi söyleyecek misin? Yani normalde kanmazdım da işte..." Ona dudaklarını okuduğumu söyleyemediğimde sözlerim

yarım kaldı. Yemeğe çoktan başlayan Yağız'ın, ağzına attığı lokmayı yutarken bakışları beni buldu. "Küçük sırrını öğrendim."

Şaşkınlıkla ona bakıyordum. Neyden bahsediyordu şimdi? "Nasıl yani?"

Arkasına yaslanarak kara gözlerini üzerime dikti. Öyle delici bakışları vardı ki ürkmedim desem yalan olurdu. Elindeki çatalla beni işaret etti. "Dudak okuyabildiğini komutanın olarak ayrıca bilmem gerekirdi, Şirine. Bu yaptığın doğru değil."

Her seferinde biraz daha bozguna uğrarken sesim fısıltıdan farksızdı. "Ama nasıl?"

Yine çatalla bu sefer tabağımı işaret etti. "Yemeğin soğuyor." Kıpırdamadan dik bakışlarımla ona baktığımda gözlerini devirdi. "Bu aralar fazla radarımda kaldın. Gözlerimi bir an bile ayırmadım senden."

Yağız'ın ısrarla üzerimde olan bakışlarını o an anladım. Karargâhta ve evlerine gittiğimde sürekli beni izlemesinin sebebi buydu demek. İyi yakalamıştı.

Sessiz kalıp yemeğimi yemeye başladım. Ne diyecektim ki? Doğruydu. İyi de sadece dudak okumamla kandırılamazdım. Hem Leyla... Bir anda aklıma Leyla gelince etrafıma bakınmaya başladım. Unutmuştum kızı resmen. "Leyla..."

Yağız başıyla arkamı işaret etti. "Sakin ol, arkanda yemek yiyor."

Hayretle arkamı döndüm. Bizden uzakta Gökhan'la yemek yiyen kadını fark ettiğimde gözlerim biraz daha açıldı. Herkes aynı oyunun parçasıydı demek. Önüme döndüğümde suratım asıldı. "Onu nasıl bu oyuna dâhil ettin?"

Gülerek omuz silkti. "Sabah hastaneye gidip kendisinden rica ettim. Gökhan aracı olunca zor olmadı."

O yüzden Leyla, aradığımda oralarda olduğunu söylemişti. Nasıl anlamadım ki ben bunu? Gerçi nasıl anlayacaktım? Ben direkt Damla ile yemek yiyeceğini düşünmüştüm. Hüzünle iç çektim. "Her şeyi yanlış anladım." Karşımdaki adamın gözlerinin içine baktım. "Ya gelmeseydim Yağız? Son dakika arabanın içindeyken geri dönmeyi düşündüm. Bu kadar plan, hazırlık boşa gidecekti."

@novaebook

Masada duran elimi kavradı. O kadar kendinden emin duruyordu ki sanki geleceğimden hiç şüphe etmemişti. "Geleceğini biliyordum. Ben geldim, sen de gelecektin. Aşk böyle bir şey."

Elimi parmakları arasından kurtarıp kırgın bir bakış attım. "Buraya seni bir güzel benzetmek için geldim."

Dudaklarından küçük bir kahkaha firar etti. "Bunu hâlâ yapabilirsin ama önce yemeğini ye."

Masa tekrar sessizliğe gömüldüğünde bir süreliğine yemeğime odaklandım. Hem acıkmış hem de menüyü oldukça lezzetli bulmuştum. Bir yandan yemeğimi yiyor bir yandan da Yağız'ı izliyordum. Siyah takım elbisesiyle fazla karizmatikti. Hele o bronz teninin üzerinde parlayan beyaz gömleği... Çok hoş duruyordu. Saçları kısa asker tıraşı şeklinde olsa da üst kısımlar daha uzun ve bugüne özel yapılmıştı. Kolundaki saati elinde tuttuğu çatalı gibi gümüş renkteydi, kol düğmeleri ise onu daha da şık göstermişti. Şu an karşımda yakışıklı, karizmatik ve fazlasıyla romantik bir adam vardı. Ne kadar da ilginç... Hayır, karşımda bu tarz bir adam olması değil, bu kişinin Yağız olması ilginçti.

Bir yandan yemeğimi yiyip bir yandan onu izlerken başını kaldırdı. Ona bakmıyor gibi davransam da sesini duyunca mecburen başımı kaldırdım.

"Bahar..." Sesi yoğun, nasıl olduğunu bilemesem de keskin çıktı.

"Efendim."

Elindekileri bırakarak suyuna uzandı. Bir yudum alıp yeniden masaya bıraktı. Evet, zamanı gelmişti. "Sana karşı hatalıyım. Bencilce davrandığımı geç gördüm." Acıyla gülümsedi. "Sadece kendi duygularımı, kendi yaşayacağım acıyı düşündüm. Seni kaybetmektense kırmak daha acısız geliyordu ama bir şeylerde hata yaptım. Sevdiğin birini kaybetmek çok zor."

Elimdekileri bırakarak arkama yaslandım. Gözlerinin altı mor, vücudu yorgun duruyordu fakat karizmasından eksiltemeyecek kadar heybetliydi.

"Bunu biliyorum," dedim net bir dille. Benzer acılar yaşamıştık. "Daha önce babamda da sende de bu korkuyu yaşadım." Çok şükür ki sadece korku olarak kalmıştı.

Hafifçe başını aşağı yukarı salladı. "Haklısın. Yaşadıklarımı sana tekrar anlatmayacağım. Sadece dersimi aldım Bahar, inan bana bedelini ağır ödedim."

Yine kırıktı sesi. Sanki acısını duymam ve görmem için çabalıyordu. Dün gece Leyla'nın söyledikleri aklıma geldi. Biraz daha düştü omuzlarım. Niyetim bedel ödetmek değildi ama olmuştu işte. "Ben sadece mesleğime saygı istiyorum Yağız, hepsi bu. Beni bu konuda kısıtlamaya çalışman asla kabul edemeyeceğim bir şey. Anla beni. Bu meslek için çok çaba sarf ettim, yeri geldi babamın karşısına geçtim. Beni bir seçime sürükleme, bu bizi ayrılığa götürüyor."

Eli yumruk olmuş, sert bakışlarıyla beni dinlerken sıkkın bir nefes verdi. Koyu renk dudaklarını ıslatıp yutkundu. "Peki bundan sonra tüm bunların tekrar yaşanmayacağına dair söz verirsem, her şeyi telafi edebilir miyiz?"

O söze o kadar ihtiyacım vardı ki; geri dönmeye, sıkıca sarılmaya, kokusunu içime çekmeye... Hepsine hasrettim. Ona sarılmak, esmer tenine sayısız öpücük bırakmak istiyordum. Yine de içimde bir şüphe tohumu filizlenmiş, *acaba* diyordu. Ya yine aynısını yaparsa?

"Beni asla bırakmayacağını söyleyip terk ettin. Mesleğimi çok sevdiğim hâlde ikinci kez beni arkanda bıraktın. Sana inanmak konusunda tereddüt etmem normal değil mi?"

Bakışlarını önüne düşürdüğünde başını iki yana salladı. Onu zorluyordum fakat bu cevaplara ihtiyacım vardı. Bir ilişki ne kadar sarsıntıyla devam edebilirdi ki? Elbette ki bir süre sonra başımıza yıkılacaktı. Artık temelleri ya sağlam kuracaktık ya da bu sevdadan vazgeçecektik.

Ben yine de umutla bakıyordum gözlerine. Seviyordum onu. Asi tavrını, vurdumduymaz hâlini, üzerime düşmesini, aklını ve hatta deliliğini, her şeyini seviyordum. Tek sevmediğim arkada kalmaktı ki bu da benim karakterime tersti. Yağız ise inatla bana bunu yapıyordu.

Eğreti bir tebessümle kıvrılan dudaklarına inat gülmeyen gözleri beni buldu. "Normal," dedi içli içli. "Sana bu sefer büyük sözler etmeyeceğim Bahar, ne desem sözümden döndüm." Kendi hâline acır gibiydi sesi. "Ama yine senin kapındayım işte." Ellerini iki yana açtı. "Bu kadarım ben." Acısını görmemi ister gibi elini kalbinin üzerine yerleştirdi. "Buraya çok şey

yerleştirdim; acı, intikam, kin, nefret..." İki kez göğsüne hafif hafif vurdu. "Hepsi burada." Dudaklarını ıslatarak devam etti. "Ama sana yemin ederim ki iki şey hepsinden daha fazla." Ne söyleyeceğini bilsem de dudaklarından dökülmesini bekliyordum. Sesini biraz daha alçalttı. "Biri senin aşkın, biri de vatan aşkı." Gözlerim dolduğunda masada duran elimi kavradı. Yine yanlış duygulara kapılıyordu. "Acıdığın bir adam olmak istemiyorum Bahar. Âşık olduğun, yanında olmasını istediğin bir adam olmak istiyorum."

Gözümden süzülen yaşı silerken zor da olsa gülümsedim. "Zaten öylesin." Eğilerek kavradığı elime dudaklarını bastırdığında gülümsedim fakat bu uzun sürmedi. "Yağız..." Bakışlarım tehditkâr, kelimelerim fazlasıyla beni anlamasını ister netlikteydi. "Beni bir daha arkanda bırakırsan seni terk etmem." Merakla kaşları havalandığında devam ettim. "Acımam, topuğuna sıkarım. Evde kalır benim görevden dönmemi beklersin." Uzun zaman sonra attığı dolu dolu kahkahasını hayranlıkla dinledim. Nasıl da güzel gülüyordu öyle... Ama ben şaka yapmıyordum. "Ciddiyim Yağız."

Arkasına yaslanarak başını iki yana salladı. "Beni korkuttun. Komutanını tehdit eden ilk askersin Şirine."

Omuz silktim. Alakası bile yoktu. "Komutanımı değil, sevgilimi tehdit ediyorum."

Dudakları biraz daha gerildi. Öyle bir tebessüm vardı ki yüzünde, gözlerine ulaştı. Bu cümlenin anlamını çok iyi biliyordu. Bu bizim için yeni bir umut, yeni bir başlangıçtı. Umarım bu fırsatı ikimiz de değerlendirebilirdik.

"Sen benim yüzümü güldürdün ya Bahar... Ulan..." Sesi biraz daha yükseldi. "Ulan! Seviyorum kızım seni!"

Alt dudağımı ısırarak gerilen dudaklarıma engel olmaya çalışıyordum ama elimde değildi. "Deli."

Bana doğru eğildiğinde, *"Seni canımdan* çok *seviyorum,"* dedi fısıltıyla. O konuşurken dudaklarını okumuştum. Okumayı yeni öğrenen çocuklar gibiydim şimdi. Kalbim titriyor, içim bir hoş oluyordu. Yemin ederim ben daha önce böyle bir şey yaşamamıştım. Onun iki çift güzel sözü beni eritip yok ediyordu. Hatta bir şey söyleyeyim mi? Onun iki çift güzel sözü bende ne nefret ne gurur bırakıyordu.

Ecc, o zaman, biz niye sürekli birbirimizden uzaktık Yağız? Sen mi iki çift güzel sözü esirgiyordun, yoksa ben mi onları duymuyordum? Bırakalım da aşk peşimizden koşsun. Niye biz onun peşinden koşuyorduk ki? Biz zaten yan yanayız, onun yakamıza yapışması gerekmez miydi?

Ben hayallere dalmış sevdiğim adamın gözlerinde kaybolup giderken, o gülümseyerek arkasına yaslandı. "Tatlı yer misin?"

Bir an boşluğa düştüğümde afalladım. "Ne?" Kendime gelir gelmez toparladım. "Ha... Tatlı... Olur tabii."

Garsona yeniden bir işaret verdiğinde hemen yanımıza geldi. "Buyurun efendim."

Yağız eliyle masayı işaret etti. "Tatlıya geçelim."

Masadakiler yine iki garsonun pratik hareketleriyle çabucak kaldırılırken yerini tatlılarımız aldı. Elimdeki çatalımla tatlımı yerken bir yandan da düşünüyordum. Yağız bu gece için çok mu masraf etmişti acaba? Muhtemelen dün konuşup kapattırmıştı ki buranın az gibi görünse de iyi sayıda müşterisi vardı. Belli ki rezervasyonlar iptal edilmişti. Bu da yetmez gibi masa için özel bir hazırlık yapılmıştı ve iki garson bizi hazırda bekliyordu. Menü ise fazlasıyla zengindi.

Niye şimdi burada durmuş bunları düşünüyordum ki? Her kız gibi şu anın tadını çıkarmam gerekirdi. Kendi cebimden çıksa açıkçası düşünmezdim ama Yağız... Sormadan edemedim. "Çok mu masraf ettin burası için?"

Tatlısını yemeğe devam ederken bakışları beni buldu. "O da nereden çıktı?"

Dudaklarım büzüldü. "İyi para gömmüş olmalısın."

Başını iki yana salladı. "Bunu mu dert ediyorsun?"

Sıkıntılı bir iç çektim. "Ailene para gönderdiğini biliyorum Yağız. Annenle kardeşine sen bakıyorsun."

Elindeki çatalı bırakıp dirseklerini masaya yasladı. "Bunlar benim derdim Bahar." Başıyla arkamda sessiz sessiz yemeğini yiyen çifti işaret etti. "Hem kendime bir yancı buldum, araya kaynadı."

Başımı biraz arkaya doğru çevirip sakince yemek yiyen ikiliye göz attım. "Leyla iyi kız, Gökhan çok şanslı."

Umursamazca omuz silkti. "Ben daha şanslıyım."

Cevap vermeme kalmadan ufaktan gelen keman sesiyle başımı sesin geldiği yöne çevirdim. Bize doğru ağır adımlarla yaklaşan kemancıyla şaşkınlıkla Yağız'ın gözlerine baktım. "Yok artık."

Dudakları kıvrılırken hareketlendi. Ayağa kalkarak üzerindeki ceketi çıkarmaya başladı. "Var artık."

Bu adam bugün, içinde romantik bir yaratık taşıyordu ve benim tanıdığım Yağız'la ilgisi yoktu. "Romantik olduğunu kanıtlamaya mı çalışıyorsun?"

Ceketini sandalyesine astığında, "Hayır," dedi yanıma adımlarken. "Sadece senin için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını gör istiyorum." Elini bana uzatıp gülümsedi. "Bana eşlik eder misin?"

Karşımda tüm heybetiyle eğilerek dans etmek için bekleyen adama *hayır* demek aptallık olurdu. Elimi avcuna bıraktığımda sıkıca kavradı. Ayağa kalkıp onun yön vermesine müsaade ettim. Elleri belimi sararken beni kendine çekti. Kollarımı boynuna doladığımda gözlerim sadece gözlerindeydi.

Dansın ritmine kapılıp sevdiğim adamın kollarında süzülürken, hasret kalmamdan mıdır bilinmez elim yanağını buldu. İçimdeki tüm sevgiyi anlasın istiyordum. Bir yandan da ona bu kadar âşık olmuş olmak beni korkutuyordu.

"Belki de gelmemeliydim. Sana bu kadar tutulmuş olmak beni korkutuyor."

Yanağındaki elimi kavrayıp dudaklarına götürerek küçük bir öpücük bıraktı. "Seni buna pişman etmeyeceğim."

Tebessümle başımı omzuna yasladım. "Özgür olmayı sevdin sanıyordum."

Parmakları çenemi bulduğunda başımı kaldırarak bizi göz göze getirdi. "Kararlarımda özgür olduğumu söyledim, hâlâ öyleyim."

Uyanık bir adamla baş etmem zor olacaktı. "Kurnazlık yapıyorsun. Başka bir kadın için dediğini düşünmüştüm."

Alnımdan öpüp beni tekrar göğsüne yasladı. "Gözlerim senden başkasını görür, kulaklarım senden başkasını duyar, dudaklarım senden

başkasının adını sayıklar, senin kokundan başka koku hoşuma giderse sık kafama Bahar."

Bir elim omzunda, diğeri göğsünün üzerinde gözlerimi kapattım. İçim huzur doluydu. Kendimi boşuna yıpratmıştım fakat Yağız da iyi oyuncuydu. Beni tuzağa düşürecek her şeyi yapmıştı. Yine de düştüğüm en güzel tuzaktı. "Benden başkası ancak senin cenazen olabilir Pala. Katili ben, maktulü sen..."

Gülerek benimle kendi etrafında döndü. "Şu kendine olan öz güvenin, beni bile tehdit etmen yok mu?.."

Gülümseyerek kendimi kaptırmış dans ederken yanımdaki hareketlilik dikkatimi çekti. Başımı çevirdiğimde Gökhan ve Leyla'nın dans ettiğini gördüm. Leyla, Gökhan'ın boynuna kollarını dolamış narinliğini korurken, Gökhan dikkatli ama sahiplenircesine kavradığı beli bir daha bırakmamaya niyetli gibiydi.

Onların bu hâli o kadar güzeldi ki iç çekerek Yağız'a döndüm. "İyi bir çift oldular."

O da tıpkı benim gibi onlara bakıyordu. Gülerek bana döndü. "Bizden iyi oldukları kesin."

Biraz hüzünle, "Sence bu işi beceremiyor muyuz?" diye sordum.

Belimdeki eli sıkılaştığında beni kendine çekti. Aramızdaki boşluk son bulurken alnını alnıma yasladı. "Ah be Güneş..." Nefesi yüzümü yalayıp geçerken devam etti. "Ben, bizden ateşlisini görmedim." Aldığı nefesi verirken gözlerini kapattı. "Bizim beceremediğimiz yan yana olmak."

Kıkırdayarak gözlerine baktım. "Belki de alev almaktan korkuyoruzdur."

Aşkla bakan kara gözleri gözlerimi delip geçerken fısıldadı. "Sen Güneş'ken benim yanımamam mümkün mü?"

Elim yanağına uzandığında, parmaklarımın tersiyle yüzünden boynuna doğru güzel bir hat çizdim. "Bu kavruk, esmer ten oradan mı geliyor acaba?"

Dudakları kıvrıldığında çenemi kavradığı parmaklarıyla başımı kaldırdı. Eğilerek dudaklarıma minicik ama kalbimi tekletecek bir buse bıraktı. "Buradan geliyor." İmalı sesi, hasret dolu bakışlarıyla alt dudağımı

ısırdım. İlk defa bu kadar utandığımı hissediyordum. Yüzümü saklamak için sıkıca sarılarak başımı boynuna gömdüm. Gülen sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Saçlarıma küçük bir buse bıraktı. "Seni çok özledim."

Ensesine uzanan parmaklarım bulunduğu yerde gezinmekten keyif alırken konuştum. "Ben de Yağız, inan ki ben de..."

Gecenin kollarında uzun uzadıya devam eden dansımız, daha ne kadar sürdü bilmiyorum ama bir an olsun bırakmadı beni. Ben de bulunduğum yerden memnundum.

Eve dönüş yolunda birlikte gidiyorduk. Leyla ve Gökhan bizden önce kaybolmuşlardı. Sonuçta gideceğimiz yer ortaktı. Yağız beni yalnız bırakmak istememişti.

Arabadan inip apartmana girdiğimizde elimi kavradı. Parmaklarımızı birbirine kenetlemiş, bir adım önümden beni yukarı çekiyordu. Memnundum hâlimden. Zaten istediğim bu değil miydi? Elimi tutup gittiği yere beni de götürse hiçbir sorunumuz kalmayacaktı.

Dairelerimizin olduğu kata gelince duraksadım. Yağız'ın elimi bırakası yoktu. Çekmek için hamle yaptım ama olmadı. "Yağız..."

"Bahar..."

Sesi o kadar içten bir yalvarışa sahipti ki tebessüm etmeden duramadım. "Seni davet etmek isterdim ama Leyla var."

Bunu bekliyor gibi kendi dairesini işaret etti. "Bana gel."

Kıkırdayarak başımı iki yana salladım. "Olmaz, Gökhan var."

Omzumdan tutarak beni kendi evimin kapısına doğru çevirdi. "Yok."

Yağız'ın ne demeye çalıştığını ilk başta anlayamasam da sonrasında kavramam uzun sürmedi. Gökhan'ın ayakkabıları bizim kapının önündeydi. Gözlerimi irice aça aça Yağız'a döndüm. "İnanamıyorum!"

Yağız genel anlamda sonuç odaklıydı. "Gelecek misin?"

Gözlerimi devirerek bir adım geri çekildim. "Üzerimi değiştirmem lazım."

Yanaklarını şişirip serbest bıraktı. "Çok bekletme."

Çantamdan anahtarımı çıkarıp kapıyı açarken Yağız da kendi dairesi-

ne yöneldi. İçeri girdiğimde kapıyı kapatmadan önce beni bekleyen adama baktım. Elimle öpücük gönderdiğimde gülerek kapattı kapıyı.

Salona giderek girişinde durduğumda, yan yana oturmuş kahve içen Gökhan ve Leyla'ya gülümsedim. "Ooo... Keyfiniz bol olsun."

Leyla biraz utangaç, Gökhan ise ilk defa gördüğüm bir çekingenlikle ayağa kalkarak mırıldandı. "Ben gitsem iyi olacak herhâlde."

Hemen elimle oturması için işaret ettim. "Otur Gökhan, üzerimi değiştirip çıkacağım."

Gökhan memnuniyetle tekrar yerine otururken Leyla gülümsedi. "Barışmanıza çok sevindim Bahar."

Gözlerimi kısarak işaret parmağımı havada salladım. "Bana oynadığın..." Duraksayarak ikisini de işaret ettim. "Oynadığınız oyunu unutmayacağım."

Fütursuzca gülen kadının hiçbir şey umurunda değil gibiydi. "Maksat sevenler kavuşsun."

Dudağımdaki kıvrımla imalı bir bakış attım. "Üzerimi değiştirip hemen çıkayım o zaman. Maksat sevenler kavuşsun." İkisini de orada bırakıp arkamı döndüğümde gülüyordum. Eminim ki Leyla kızarmış, Gökhan ise suratını asmıştı ama ben haklıydım. Onlar görmezden gelse de büyük bir aşk doğuyordu.

Odama geçerek elbisemden kurtulup kendime eşofman ve bel kısmımı açıkta bırakan bir tişört seçtim. Üzerimi aceleyle giyip saçlarımı açarak biraz düzelttim. En uzun kısmı makyajımı silmeye ayırdım. Zor da olsa makyajımı da sildiğimde lavaboya girdim. Tekrar odama geçip telefonumu ve hırkamı alarak salona girmeden kapıdan Leyla'ya seslendim.

"Ben çıkıyorum Leyla."

Kapıyı açıp dışarı çıktığında Leyla başımda bitti. "Bahar."

Sıkıntılı sesiyle başımı ona çevirdim. "Ne?"

Çekingen hâlde, "Gökhan burada mı kalacak?" diye sordu.

Kaşlarım havada, tüm bedenimi ona doğru çevirdim. "Bunu Gökhan'a mı sorsan acaba?"

Sesim yüksek çıkınca telaşlandı. Benim aksime onun sesi fısıltı gibi çıkıyordu. "Sessiz olsana. Ben şimdi nasıl sorayım adama?"

Gülerek Leyla'nın yanağını sıktım. "Merak etme kâküllü, Gökhan çocukların yanına iner. Yani evine de gelebilir isterse ama Yağız kesin onu gelmemesi için tembihler. Her neyse, o kalacak yer bulur. Onun için dert değil. Olmadı sokakta yatar."

Sırıtarak son cümlemi de tamamlarken Leyla üzgün yüz ifadesine bürünmüştü. "Ya ... Sokakta da yatmasın da ..."

Kahkahama engel olamadım. Bu kız gerçekten çok saf, bir o kadar da merhametliydi. "Kıyamadın mı?"

Asık suratıyla koluma vurdu. "Ne acımasızsın, yazık adama."

Eğilerek fısıldadım. "O zaman bir sor bakalım, belki koltukta yatar. Gece uzun olur, sohbetiniz uzar... Kahvenin arkasından çay içersiniz, meyve yersiniz, tatlı falan derken ..."

Leyla daha fazla beni dinlemeyerek içeri girdi. Suratıma kapıyı kapatmadan önce son sözlerini söyledi. "Dikkat et de siz de alev almayın."

Yüzüme kapanan kapıyla olduğum yerde kalmış, gözlerimi kısarak kapıya bakıyordum. "Alternatif çözüm üretiyorum burada."

Homurdanarak arkamı döndüğümde bu sefer de sesleri duymuş olacak ki Yağız kapıyı açtı. Başıyla gelmem için işaret yaptığında ikiletmedim. Kuzu kuzu ona doğru adımladım. İçeri girdiğimde ikimiz de ilerleyemedik. Altına benim gibi eşofman geçirmiş, üzerine de gri bir tişört giymişti. Beni kollarının arasına çekip sarıldı. Bir eli başımda, beni göğsüne bastırırken şakağıma küçük bir öpücük bıraktı. "Hadi içeri geçelim." Elimi tutan adamla salona geçtiğimde koltuğa telefonumu ve hırkamı bıraktım.

Oturacağım sırada Yağız'ın, "Ne içersin?" diye sormasıyla omuz silktim.

"Fark etmez."

Emin olmak ister gibi işaret parmağını bana uzatırken kaşlarını yukarı kaldırdı. "Kahve?"

"Olur." Mutfağa yöneldiğinde peşine takıldım. Sanki gerekliymiş gibi bir de bunu dillendirdim. "Ben de geleyim."

Peşine takıldığımda ikimiz de mutfağa girdik. Yağız ısıtıcıya su koyar-

ken arkasından sarılarak kollarımı beline dolayıp başımı sırtına yasladım. Bu tavrım onu anlık duraksattıktan sonra, sessizce yarım bıraktığı işine devam etti. Suyu koymuş olacak ki kolumdan tutarak benden tarafa döndü. Geriye gitmeme hiç fırsat vermeden kendine çektiği gibi göğsüne bastırdı. Burnunu saçlarımın arasına daldırarak uzun uzun kokumu içine çekti.

"Sensizlik ölüm gibiydi."

Başımı geriye atarak yüzüne baktım. Ayaklarına basarak olduğum yerde yükseldiğimde yanağına sıcacık bir öpücük bıraktım. "Bir an olsun aklımdan çıkmadın."

Belimden çözdüğü bir eliyle diğer yanağını gösterdi. "Burası kırılır." Onun bu çocuksu tavrıyla gerilen dudaklarıma mâni olamadan diğer yanağından da öptüm. Tekrar yüzüne baktığımda bakışları dudağıma düştü. "Borçlandım sana şimdi."

Yüzüme doğru eğilen adamla gözlerim kocaman açılırken kahkaha attım. Belden üstümü geriye atmak istesem de ayaklarım Yağız'ın ayaklarının üzerinde, bedenimiz bütünleşmişken bu pek mümkün olmadı. Omzuna vurduğumda cırlamayı ihmal etmedim. "Pis fırsatçı seni!"

Gülerek dudaklarını dudaklarıma değdirdiği anda su ısıtıcısının sesi geldi. Bu ikimizi de duraksatırken yanaklarını şişirip serbest bıraktı. Sırıtışıma mâni olamıyordum. "Of Bahar!" Usulca bedenimi geri çektiğimde yarım bıraktığı işe döndü. Ben de tezgâha yaslanmış bir elimle mermeri sıkıca tutarak onu izliyordum. Yandan bir bakış atıp gülümsedi. Asık suratı kısa sürede düzelmişti. "Ne yapıyor bizimkiler?"

Gökhan ve Leyla'yı sorduğu çok açıktı. "Kahve içiyorlar."

Gülerek başını iki yana salladı. "Bizden bir adım önde gidiyor bunlar."

Kahve için kupa ararken üstteki dolaplardan birini araladım. "Kupalar nerede?"

Başıyla benim açtığım dolabın hemen yanını işaret etti. "Yanındakine bak."

Dediği yere baktığımda kamuflajlı kupalarla duraksadım. Çok güzeldi. İkisini de alıp kapağı kapattım. Mermerin üzerine bıraktığım kupalarla gülümsedim. "Asker olduğunuzu bu kadar belli etmemelisiniz."

Kupalara kısa bir bakış atıp çekmeceden kahveleri çıkardı. "Hediye."

Mantıklıydı. Yağız'ın gidip kamuflajlı kupa alacağını sanmıyordum. "İki tane... Kimden?"

Her nedense bunu merak etmiştim çünkü erkekler birbirlerine hediye almayı pek sevmiyordu. Kahveleri hazırlarken mırıldandı. "Gökhan'la bana, Sude almış."

Biraz daha ilgiyle baktım kupalara. Yağız ne zaman konu kardeşinden açılsa bir garip oluyordu. Aslında kardeşinden değil de... Tahminim vardı ama...

"Sude ve Gökhan..."

Ben başlarken Yağız anında beni susturdu. "Bir şey yok." Biraz şaşkın biraz da merakla başımı Yağız'a çevirdiğimde kahvemi uzatarak gülümsedi. "Sorma Bahar. Sonra güzelim, olmaz mı?"

Kupamı elime aldığımda tereddütle bakıyordum gözlerine. Kahvemden aldığım bir yudumla memnuniyetle gözlerimi kapattım. Yine de konudan vazgeçemeyecektim. "Eğer yanlış bir şey varsa Leyla..."

Beni içeriye yönlendirirken sesi telkin eder gibiydi. "Yanlış bir şey yok. Gökhan olması gereken yerde."

Yağız'ı bu muhabbet hiç sarmıyordu ama içime de bir kurt düşmüştü. Belli ki Sude ve Gökhan arasında bir şeyler olmuştu ve Yağız bunu biliyordu. En kısa zamanda ben de öğrenmeliydim.

Koltuğa oturduğumda elimdeki kahveden bir yudum daha alıp eğilerek orta sehpaya bıraktım. Çok sıcaktı ve ağzımı yakmak istemiyordum. Yağız da kahvesinden bir yudum alıp bırakırken kollarını iki yana açtı. "Gel buraya." Fırsat kollar gibi hemen kolları arasına girdiğimde sıkıca sarıldı.

"Çok ayrı kaldık Yağız."

Göğsünde sitemli çıkan sesime inat o fazlasıyla sakin, saçlarımı seviyordu. "Sensiz bir güne daha katlanamam. Hiçbir şey umurumda değil, ne olacaksa olsun artık."

Yüzünü görecek kadar geriye çekildim. Dalgın bakışları sanki çok uzaklarda geziyordu. "Ne olacak ki?"

Sesim, onu daldığı kıyılardan kurtarırken küçük bir tebessüm sundu. Eğilerek yanağıma ve boynuma, kokumu içine çektiği öpücükler bıraktı. O her öptüğünde içimden bir şeyler sökülüp ona doğru gidiyordu. "Be-

nimle zor, geçmişimle zor, geleceğimle zor..." Yine acı bir tebessüm oluştu dudaklarında. "Bahar... Belki de bu ilişkiye kimse onay vermeyecek."

Bakışlarımı yere düşürdüm. Yağız'ın neyden bahsettiğini biliyordum. Babamın aramızda engel olacağını düşünüyordu ve hatta ona göre babam haklıydı da... Ben aynı fikirde değildim. Babam bir şeylerden dolayı ayak diriyordu ama bu Yağız'ın geçmişi olamazdı çünkü babam, Yağız'ın geçmişinde yaşadığı acıları bilirken onu kenara atacak biri değildi. Başka bir sebebi olmalıydı. Belki de sırf yaşının verdiği huysuzlukla sıkıntı çıkarıyordu.

"Bak babam sıkıntı yapıyor, biliyorum ama bu halledilmeyecek bir şey değil."

Kahvesine uzanarak küçük bir yudum aldı. Yandan bakışları beni bulduğunda sanki ne düşündüğümü araştırır gibiydi. "Ya düşündüğünden zorsa?"

Gözlerimi devirerek ben de kahveme uzandım. Sırtımı göğsüne yasladığımda kahvemi içerken bir yandan da düşünüyordum. Gerçekten de zor olabilir miydi? Yok canım artık, babam yani... Elimdeki kupayı oflayarak yeniden bıraktım. Kahve içesim dahi kalmamıştı. Umutsuzluk abideme vazgeçilmez olduğumu fısıldamalıydım. Babam dahi olsa bizim için savaşmalıydı. Onun parmakları arasındaki kupayı da alarak yerine bıraktım. Dikkatle beni izliyordu. İtirazı yoktu böyle zamanlarda. Bir aslanın kediye dönüşmesine en güzel örnekti.

Ona doğru sırnaşarak elimi yanağına yerleştirdim. Sadece gözlerinin içine bakıyordum. "Daha biraz önce yemekte umutlar veren, beni bırakmayacağını söyleyen sen değilmişsin gibi şimdi *benimle zor* diyorsun. Pala..." Buğulu çıkan sesimle en sevdiğim ve özlediğim şeyi yaparak dudaklarımı dudaklarına sürttüm. Bundan zevk alır gibi gözlerimiz kapandığında ikimiz de bu tutkunun esiriydik artık. "Beni yeniden bırakacaksan, arkanı dönüp gideceksen bunu hemen şimdi yap." Elini tutup kalbimin üzerine bastırdım. "Çünkü burası senin için yanıyorken sen arkanı döndüğünde çok acıyor."

Dolan gözlerimi gözlerinden kaçıramadım. Bu konuşmayı böyle devam ettirmeyi planlamıyordum. Ne olmuştu böyle? Niye boğazıma bir yumru oturmuştu? Sahiden onun gidişleri bu kadar çok mu yakmıştı

canımı? Zorlukla yutkundum. Devam etmek giderek zor oluyordu. Sesim fısıltılı, bakışlarım içtendi. "Ben, yanımda duran güçlü Yağız'ı istiyorum; sarıp sarmalayan, duruşuyla hayran kaldığım adamı."

Belimi sararak kendine çektiğinde bedenim bunu bekliyor gibi karşı çıkmadı. Kucağına aldığında bir eliyle çıplak belimi, diğeriyle yanağımı kavradı. Birbirimize çekiliyor olmak bizim sıradanımızdı ama bu şekilde bir araya gelmiş olmak hayret vericiydi. Dudaklarımız birleştiğinde parmaklarım kısacık saçları arasında yer buldu. Yumuşacık dudaklarım, sıcacık dudakları arasında kaybolurken her şeyi unutup anın büyüsüne kapıldım. Özlemiştim, tıpkı onun beni özlediği gibi... Bu, ateşli bir öpücük değildi; daha çok hasret doluydu.

Zor da olsa birbirinden ayrılan dudaklarımızla ikimiz de nefes alma çabasındaydık. İnip kalkan göğsüm, heyecanımı açıkça gösterirken Yağız da benden çok farklı değildi. Kıvrılan dudaklarıyla yüzümün her noktasında göz gezdirdi. Yüzüme düşen saçlarımı geriye itelerken iç çekti. "Hayatımda gördüğüm en harika kadınsın. Bana ne yapıyorsun böyle?"

Gülerek dudağına minik bir öpücük daha bıraktım. "Sadece seviyorum."

Beni kendine çekip alnıma dudaklarını bastırdı. "Beni hep sev Şirine, sakın vazgeçme benden."

Ellerimi göğsüne bastırarak geri çekildiğimde dudağımın kenarını kıvırdım. "Bilemiyorum, düşünmem lazım."

Gözleri kısılırken ne düşündü bilmiyordum ama beni sıkıca tutarak bir çırpıda ayağa kalktı. "Biraz da odamda düşün bakalım. Belki kararını olumlu yönde etkiler."

Düşmemek için bacaklarımı beline dolamış, kollarımla boynundan sıkı sıkı tutunurken kıkırdadım. Belli ki aklından çok da iyi şeyler geçmiyordu. "Ya... Düşeceğim bak."

"Seni havaya atıp yeniden bile tutabilirim," dediğinde koca bir kahkaha attım. Tabii ki koskoca bordo bereli beni yere düşürmeyecekti ama havaya atıp tekrar tutabilir miydi, bilmiyordum. Odasına girdiğimizde dikkatli bir şekilde beni yatağa bırakıp komodinin üzerinde duran minik ışığı açtı. Odayı loş bir hâle getiren bu ışıkla yatağa oturarak gülümsedi. "Kararın ne durumda?"

Omuz silktim. "Pek bir fark olmadı."

Gözlerini devirerek üzerimden çekmeceye uzandı. Nefes dahi alamadım. Bu adamın her hareketi beni mahvediyordu. Her yakınlığı eritiyor, her teması içimi yakıyordu. Alt çekmeceyi araladığında göz ucuyla bakmadan edemedim. Her şey aynı duruyordu. Hatta eklenenler vardı. İçinden bir çikolata alıp bana uzattı. "Şimdi?"

Çikolatayı kaptığım gibi sırıttım. "Sen bu işi biliyorsun Pala."

Açmaya çalıştığım sırada güldü. "Konu sen olunca."

Ben çikolatamı yerken yanıma uzandı. Yatak başlığına sırtımı yasladım. Bu çikolata aşkım ne olacaktı bilmiyordum ama seviyordum işte. Benim de tek zaafım buydu. Tabii bir de Yağız. O kadar da olsun yani.

Bakışlarım yanımda iştahla çikolata yememi izleyen adama kaydığında elimdekini yüzüne doğru salladım. "İster misin?"

Sırtüstü uzanmış, bir eli başının altındayken dudağının kenarını kıvırdı. "İsterim."

Ben çikolatayı uzatırken o bileğimden kavrayıp beni kendine çekti. Dudaklarıma kondurduğu öpücükle uzaklaşamadan fısıldadı. "Önceki geldiğinde içimde kalmıştı."

Gülümsememi durduramadığımda omzuna vurdum. "Deli."

"Çikolatayı benden daha çok seviyorsun Bahar, yat artık."

Elimdeki son parçayı da ağzıma atıp yanına yattım. Beni kolları arasına çektiğinde tek kişilik yatağa sığmakta zorlanmadık. Göğsünde yerimi alırken gözlerim kapalı fısıldadım. "Uzun zamandan sonra en huzurlu uykum olacak."

Başıma dudaklarını bastırıp uzun uzun kokumu içine çekti. "Benim yaşayacağım huzuru bilemezsin."

Mutlulukla gözlerimi kapattım. Cehennem gibi devam eden hayatım bir günde güzelliklere bulandı. Sevdiğim adam yanımda beni sıkıca sarmış uyurken daha ne isteyebilirdim... Her şey fazla güzel değil miydi? Onunla güzel olmayan ne vardı ki?..

Kokusunu uzun uzun içime çekerek, sıcaklığını hissederek daldım uykuya fakat her şey gece yarısına kadar sürdü... Gecenin zifirî karanlığı-

na inat, perde bir kez daha aralandı ve ben gerçeklerle bir kez daha yüzleş-tim. Yaşattıklarım, yaşadıklarının önüne geçti.

Karanlığın da ayazı vardır bilene; yakmasa da kavurur, görmesen de hissettirir. Ne sıcağın ne soğuğun bir faydası olur insana. Yanarsın, yanıyo-rum diyemezsin; üşürsün, titreyen bedenini hissettiremezsin.

Nafile bir yangındı bizimkisi. Ne kendimize faydamız vardı ne birbi-rimize. Yaraları saralım derken yara açar olduk. Oysa biz birbirimize tesel-li, korkularımıza merhem olacaktık.

Boğazımda bir kuruluk vardı, yutkunmak istesem de olmuyordu. Almaya çalıştığım nefes, poyraz gibi boğazımda eserken içimi de bir ateş sarmış *su* diye bağırıyordu. Çikolata yiyip yatmaktan olacak, gece yarısı gözlerimi araladım. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatsam da fay-dasızdı. İçimdeki su isteği dayanılmaz bir arzuya dönüştüğünde başımı kaldırarak yanı başımda uyuyan adama baktım. Sakin nefesleri onun huzurlu bir uykuda olduğunun işareti gibiydi. Bir kolu başımın altında sırtüstü yatıyordu. Onu rahatsız etmeden sessizce olduğum yerde doğ-ruldum.

Başımı çevirip yanan gece lambasına baktım. Sarı ışık odayı loş bir hâle çevirmiş, karanlığı gizliyordu. Yanımdaki adama yeniden bakıp gü-lümsedim. Ne güzeldi bu gece, rüya gibi...

Çıplak ayaklarımı zeminle buluşturup ufak ufak adımlar atarak oda-dan çıktım. Yağız uyanabilirdi. Mutfağa geldiğimde dolaptan aldığım koca bardağa tezgâhın üzerinde duran sürahiden su doldurup kana kana, nefes almadan içtim. Allah'ım, susuzluk ne kadar da kötü bir şeydi... İnsanoğlu neyin yokluğunu hissederse varlığında şükretmediğine pişman oluyordu. Suyun bizdeki yeri israf olacağına, keşke biraz da hak olsaydı çünkü bir gün gelecek içeceğimiz bir damlada hak arayacaktık.

Odaya tekrar geldiğimde yatağa yatmak yerine pencereye yöneldim. Yüzüme dökülen sarı saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp perdeyi çok az araladım. Bakışlarım dışarıda esen rüzgârın ağaçları dans ettirirken ver-

dığı gösteride takılı kaldı bir süre. Bir araba geçti tesadüfen, beyaz renkti. Kimsecikler olmadığı için arabalara baktım. Gökhan ve Leyla benim arabamla gelmişti. Yağız'ın arabası da hemen benimkinin arkasında duruyordu. Bu sebepsizce beni gülümsetirken odanın içinde duyduğum inilti dikkatimi çekti.

Bakışlarım hızla Yağız'ı bulurken başını oynattı. Bu da yetmemiş olacak ki sağa döndü. Eli yatağın üzerinde gezindi bir süre. Başımı yana yatırarak ilgiyle onu izlemeye başladım. Sanki beni arıyordu. Dudaklarından küçük mırıltılar döküldü, bir inilti daha firar etti.

Solan yüzüme eklenen boğazımdaki yumruyla yanına yaklaştım. Belli ki yine kâbuslarının esiri olmuştu. Kokumu kaybetmiş, onu arıyordu. Küçük bir çocuk gibi başını ellerinin arasına alarak cenin pozisyonuna geçti. Yine dudaklarından mırıltı döküldü ama anlayamadım.

Yanına oturduğumda uyandırmak için elimi saçlarına uzattım. Onu bu kâbustan kurtarmak istiyordum ama... Ama tekrar sayıklayınca dokunamadım.

"Bahar gitme..."

İçime bir kor düştü. Bedenim yük oldu. Ruhum kafese girdi sanki. Adımı sayıklıyordu sevdiğim ama *gitme* diyordu. Parmaklarımı nemli saçlarına daldırdığımda fısıldadım. "Buradayım, yanında..." Sanki büyük bir darbe almış gibi inledi yine. Pozisyon değiştirerek sırtüstü uzanan bedeni, âdeta o acıyı gerçekte de hissetmiş gibi kasıldı, kıpırdayamadı. Elim göğsüne düşerken içimi de korku kapladı. "Yağız uyan."

Duyuramadım sesimi...

"Bahar... Bahar gitme." Fısıltıları acı dolu kükremelere dönüşürken yaralı bir aslan gibiydi. "Bahar! Ölme Bahar!" Korkuyla olduğu yerde doğrulurken bir anda yakamı kavradı. Sıkıca tuttuğu tişörtümle beni kendine çekti. Kan çanağına dönmüş gözleri alev alevdi. "Öldürürüm lan seni!"

Gözümden süzülen yaşla kendini kaybeden adama baktım. Elimi kaldırıp dikkatli bir şekilde yanağına koydum. "Benim Yağız, Güneş'in."

Biraz önceki soğuk bakışları şimdi sıcacık ancak bir o kadar da çaresiz bir hâl aldığında yutkundu. Parmakları kavradığı tişörtümden sıyrılırken

fazlasıyla yavaştı. Göğüs kafesi inip kalkarken yaşadığı korku gözlerinden anlaşılıyordu. "Bahar..."

Kuruyan dudaklarımı ıslatarak gülümsemeye çalıştım. "Benim, Pala." Alnını alnıma yaslayıp gözlerini kapattı, hâlâ nefesleri hızla yüzüme çarpıyordu. Saçları yine su gibiydi. Onu teselli edebilirmişim gibi bir şeyler söyleme ihtiyacı hissettim. "Ben yanındayım, hepsi geçecek."

Onunsa bir cümlesi bendeki bütün tesellileri yıktı gitti. "Artık kokun da fayda etmiyor bana."

O kadar ağır geldi ki Yağız'ın sözleri... O kadar canımı yaktı ki... Ben ona şifa olmayı sevmiştim. Ben onun ilacıyken ilaçsızlığa mahkûm etmiştim. Şimdi ise kâbusları bağışıklık mı kazanmıştı bana yani? Hayır... Ben bunu nasıl kabullenecektim?

"Sana söz veriyorum geçecek, birlikte atlatacağız hepsini."

Bedenini doğrultarak gözlerimin içine baktı. İnanmak istiyordu ama dudaklarında acı bir kıvrım da vardı. "Benim gibi hastalıklı bir adamla ömür geçer mi Güneş?"

Önüme gelen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp iç çektim. Geçerdi, en çok onunla geçerdi. "Kalbim gül bahçesi gibi Yağız. Oradaki bütün gülleri koparsan da bir tanesi hep senin için açacak, onun kokusu hep sana ait olacak, sen onda şifa bulacaksın. Sadece onun da dikenleri var, sana da batar ama istemeden."

Gülümseyerek yanağımı okşadı. "Senin bahçende bir çiçeği dahi koparırsam yüzüm gülmesin. Bu adam anca sana toprak olur, su olur; ister üzerine bas geç, istersen bütün çiçeklerini ek filizlensin."

Ona doğru atılıp kollarımı boynuna doladığımda belimi kavradı. Sıkı sıkı birbirimize sarıldık. Kaç dakika öyle kaldık bilmiyorum ama Yağız'ın boynuma konan öpücükleri beni kendime getirdi. Göz göze geldiğimizde gülümsedi. "Yatalım hadi."

Üzerine takılan bakışlarımla tişörtüne uzandım. "Çok terlisin."

Bana müsaade ettiğinde üzerinden sıyırdığım tişörtü başından çıkardım. Bakışlarım bedenini buldu istemsiz. Sol göğsüne bakarken bir arayış içinde olduğumu anladım. Loş ışığa rağmen fark edilen ize ulaştı parmaklarım. Kurşun yarası üzerinde gezdi bir müddet. Ben bu yaranın

mleşmesine şahitlik edememiştim. Bu ne benim eksikliğim ne de onun fazlalığıydı. Biz birbirimizi anlamak isterken kırmayı ve hatta kırarken de dokmeyi seçmiştik.

Sessizce beni izleyen Yağız, elimi kavradığında dolan gözlerimi gözlerine diktim. Aşk böyle bir şeydi işte; eserdiniz, gürlerdiniz, sonra sevdiğinizin acısıyla yüzleşince en çok kendi canınızın yandığını hissederdiniz.

Bizim hikâyemizde yaralı olan Yağız'dı. Bense onun ne doktoru olmayı becerebilmiştim ne de ilacı... Eğilerek göğsüne, tam da yaranın üzerine dudaklarımı bastırdım. Sesim fısıltıdan farksızdı. "Böyle olsun istemedim Yağız."

Tuttuğu elimi kendine çektiğinde ikimiz de yeniden sarıldık. Başım göğsünde ona sıkıca sarılırken bir eli belimde, diğeri ise saçlarımı okşuyordu. "Biliyorum güzelim, biliyorum."

Yanağına küçük bir iki öpücük bırakarak fısıldadım. "Hepsi geçecek, ben bir kez de senin Güneş'in olacağım."

Bundan hoşlanmamış gibi beni geriye çekerek yüzüme baktı. "Sen zaten benim Güneş'imsin."

Başımı iki yana sallarken gülümsedim. "Ben, Gölge'nin Güneş'iyim."

Kolumdan çekerek ikimizi de yatağa yatırdı. "Sen Pala'nın Güneş'i, sevimsizin sevimlisi, Güçlü Şirin'in Şirine'sisin."

Kolları arasına sığınırken başımı omzuna yasladım. "Huysuz Şirin o."

Başıma küçük bir öpücük bıraktı. "Sen huysuz görmemişsin."

Yanılıyordu, çok görmüştüm. Bizim ailenin erkekleri genel olarak öyleydi zaten ama Yağız gibisini ilk defa görüyordum. Gözlerim kapanırken çoktan mayışmaya başlamıştım bile. "Somurtkan Şirin de olabilir, bilemiyorum. Uyumak istiyorum..."

Sabah olduğunda gözlerimi açmakla açmamak arasında kıvranırken saçlarımda dolaşan parmakları hissedebiliyordum. Ne yalan söyleyeyim, hoşuma gittiği de bir gerçekti çünkü saçlarımın arasında dolaşan o parmakların sahibini iyi biliyordum.

İnsanoğlu böyleydi işte. Sevmediği kişide irite duran şey, sevdiğinde huzurun yuvası oluverirdi. Sevdiğim adamdan başkası saçlarıma dokun-

duğunda o parmakları tek tek kırabilecekken, konu Yağız olduğunda uyuyor numarası bile yapabilirdim. Yeter ki biraz daha sevsin.

Yine de yapmadım. Mavi gözlerimi aralayıp kara gözlerine sundum. Dirseğinin üzerinde yükselmiş, başını eline yaslamış bana bakarken gözlerimi aralayınca dudakları kıvrıldı. Saçlarımda gezen parmakları işlevini hiç bırakmadı. Sıcacıktı bakışları, sanki dakikalardır bunu bekliyor gibi dudaklarını alnıma bastırdı.

"Günaydın."

İçten sesi benim günümün aydın olması için yeterliydi zaten. "Günaydın... Erkencisin."

"İşe gideceğiz ya güzelim. Senin kalkasın yok herhâlde."

Kıkırdayarak üzerimdeki örtüyü biraz daha yukarı çektim. "Böyle iyiydi aslında."

Kaşları havada, imalı bakışları üzerimde, keyfi de bir o kadar yerindeydi. "İşi iptal edebilirim."

Kahkaha atmaktan alamadım kendimi. "Bana izin mi vereceksin üsteğmenim?"

"Yetkim var." Yüzümdeki gülümsemeyi bir türlü silemediğimde yeniden Yağız'ın göğsüne takıldı bakışlarım. Kendimi tutamayıp yine sol göğsündeki kurşun yarasına dokundum. Solup gitmişti bütün gülümsemem. Elimi yakaladığında sanki beni anlıyor gibi dudaklarına bastırdı. "Vazgeç kendine bunu yapmaktan. Vurulduğumda yanımda yoktun."

Göz göze geldiğimizde fısıldadım. "Belki olsaydım..."

Sesli bir nefes verdiğinde devam etmemi engelledi. "Bunu ben de düşünüyorum ama inan ki bana önemli gelmiyor çünkü seni kaybetme ihtimalindense benim vurulmam çok daha önemsiz bir ayrıntı."

Tüm hırçınlığımla itiraz ettim. "Bu senin için öyle. Benim için önemli olan sensin." Sonlara doğru sesim oldukça mahcup çıkıyordu. "Gittiğim için üzgünüm, yaralarını sararken yanında olmalıydım."

Bırakmadığı elimi göğsüne bastırdı. "Sen gitmekle doğru olanı yaptın. Evet, bu hoşuma gitmedi." Gözlerini devirerek kendini yukarı çekip yatak başlığına yaslandı. Benden üstte durduğu için başımı kaldırıp yüzüne baktım. Söylediklerinden memnun değildi ama söylemek istiyordu.

"Hatta berbattı ama samimi söylüyorum Bahar, gitmekle doğru olanı yaptın. Çok kızdım, çok sinirlendim, öfkemi kontrol edemedim, geceler kâbusum oldu, hayat sensiz cehennem gibiydi ama bu derse ihtiyacım vardı."

Elimi göğsüne bastırarak olduğum yerde doğruldum. Hayretle bakıyordum. "Yağız... Bu sen misin?"

Dudakları kıvrılırken yanağımdan makas aldı. "Üstünle dalga geçmemen gerekir asker."

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. "Üstümün kolları arasında da olmamam gerekir."

Kahkahası odanın içinde yankılanırken saçımı çekti. "Sen akıllanmazsın."

Göğsündeki yaranın üzerine küçük bir öpücük bıraktım. "Deliyle yatan deli kalkarmış."

Yerinden kalkarak beni de kendine çekti. "Sen deli görmemişsin."

Ayağa kalkmamla bacaklarımdan kavrayıp omzuna attığında neye uğradığımı şaşırdım. İster istemez dudaklarım arasından küçük bir nida fırladı. "Yağız! Ne yapıyorsun Allah aşkına, gerçekten delirdin mi?"

Yatak odasından çıkarken düşmemi umursamadan rahat bir şekilde bacaklarımdan tutuyordu. "Tam aksine, giderek akıllanıyorum. Seninle o yatak bana zararlı, tedbir alıyorum."

Saçlarım yer çekimine karşı koyamayarak aşağı sararken, çıplak beliyle bakışmaya devam ediyordum. Emin adımlarla ilerlerken çalan kapı onu duraksattı. Beni indirmesini bekliyordum ama kapıya yöneldiğinde cırladım. "İndir beni!"

Duymuyor gibi davranarak kapıyı açtığında elimle yüzümü kapattım. Gerçi her kim geldiyse gördüğü yer, yüzüm yerine başka bir yerimdi ama olsun. Bir süre sessizlikle geçen ortam beni daha da merakta bıraktı. Kapıdaki her kimse ve nasıl bir şok geçiriyorsa sesi soluğu kesilmişti.

Yağız da sessizliğini korurken daha fazla bu şekilde duramayacaktım. Yağız'ın sırtından destek alarak bedenimi kaldırıp geriye attım. Buna müsaade eden Yağız, inişimi hafifletmek için belimden tuttu.

Ters düz olan saçlarımı düzeltmeye çalışarak kapıya döndüğümde, karşımda gördüğüm Damla ile kaşlarımı havaya kaldırdım. Anlık

şaşkınlığım çok da uzun sürmedi. Ukala bir kıvrım dudaklarıma yer etmişti bile. Yağız'ın belimde olan elini kavradım. Karşımda dili tutulan kadının konuşacağı yoktu.

"Damla? Hayırdır, Leyla'yı mı arıyorsun yine?"

Belimde duran ellerimizdeki bakışları sesimle yüzüme tırmandı. Göz göze geldiğimizde uğradığı bozgun açıkça belliydi. Elindeki pastane paketini arkasına sakladı. "Ben... Şey... Uygunsuz bir zaman oldu sanırım."

Omuz silktim. Bunun cevabı belliydi zaten. Daha da önemlisi bu cevabı verecek kişi ben değildim. Başımı kaldırarak sevdiğim adama baktığımda üstten bakışları beni buldu. Başıma küçük bir öpücük bırakıp Damla'ya cevabını verdi. "Biraz öyle oldu."

Yağız'ın soğuk sesi, Damla'nın bir adım geri atmasını sağlarken gülümsemeye çalıştı ama olmadı. "Pekâlâ... Gideyim o zaman."

İkimiz de sessiz kaldığımızda içimdeki ses artık *git* diye bağırıyordu. Bence bunu gözlerimden de okuyor olması gerekirdi. Merdivenlere yönelmesiyle Yağız belimi sardığı koluyla beni geriye çekerek kapıyı kapattı. Bütün sevimliliğimi yitirerek ona döndüm. Parmağım havada, bakışlarım tehditkârdı. "Bu kadın bir daha bu kapıya gelmeyecek Yağız."

Gözlerini devirerek havadaki parmağımı aşağı indirdi. "İyi alıştın bu tehditlere. Benim kimseyi çağırdığım yok."

Huysuzca eline vurdum. "Ben anlamam, istemiyorum işte."

"Tamam Bahar, kapıya asarım, *'Damla'nın girişi yasak!'* diye."

Suratımı buruşturarak ters bir bakış attım. "Sevimsiz."

Eliyle beni işaret etti. "Sen de şu an hiç sevimli gelmiyorsun."

"İyi. Gidiyorum o zaman," dediğimde anında çattığı kaşları memnuniyetsizliğinin belirtisiydi.

"Nereye?"

Oturma odasına doğru yürürken, "Eve," dedim sakince. "Üzerimi değiştireceğim, saat geçiyor."

Koltukta duran telefonumu ve hırkamı alırken kapıda duruyordu. "Kahvaltı?"

Tam önünde durduğumda geçişimi kapatan adamın yanağına küçük bir öpücük bıraktım. "Dışarıdan bir şeyler alırız olmaz mı?"

İkna olmuş olacak ki geçmem için kenara çekildi. "İyi bakalım."

Tekrar kapının önüne geldiğimde ayakkabılarımı ayağıma geçirirken merdivenleri tırmanan Gökhan görüş açımıza girdi. Onu karşıda beklerken aşağıdan geliyor oluşu beni şaşırtmıştı.

"Gökhan..."

Yanı başımda sırıtan Yağız eğlenmeye çoktan başlamıştı bile. "Kovuldun mu lan?"

Gökhan ters bakışlarla Yağız'a bakarken yanımızda duraksadı. "Ne kovulacağım lan?"

Yağız kollarını göğsünde bağlarken ısrarcıydı. "Belli."

Gökhan ise asla altta kalmayacak biriydi ve yanımızdan geçerken Yağız'a imalı bir bakış attı. "Ev sıcaktı galiba, üşütürsün dikkat et."

Alt dudağımı ısırarak Gökhan'ın arkasından bakarken Yağız homurdanıyordu. "Yürü git lan!"

Bu muhabbette harcanan olmamak adına evime doğru adımladım. Anahtarımla sessizce içeri girdiğimde etrafıma bakındım ama kimse görünmüyordu. Hırkamı ve telefonumu kapının yanındaki vestiyere bıraktım. Odama doğru ilerlerken Leyla'nın sesiyle duraksadım. Odasının kapısı aralık duruyordu. Söylediği şarkıya dikkat kesildiğimde biraz daha yaklaştım.

"Sen... adamım! Bakma öyle... sileceksen beni bir kalemde... Ellerin okşamasın... saçlarıma ak düşecekse..." Kendini kaptırmış ayna karşısında şarkı söyleyerek bir yandan dans eden, bir yandan da hazırlanan kadını izlemeden edemedim. Kapı pervazına yaslanarak onu dinlemeye başladım. "Belki hâlâ derinlerde... bir kor var yüreğimde. Yine de gözlerime bakma, yabana atma, kanayan kalbimde... adamım!" Kıvrak dansı, saçlarını savuruşu, biraz da komik hâlleri ilgiyle onu izlememi sağlarken eğlendiği çok açıktı. Elini kaldırarak aynadaki yansımasını işaret etti. "Sen... adamım! Bakma öyle... sileceksen beni bir kalemde..." Saçlarını savurarak elini bedeniyle aynı doğrultuda sağa doğru çevirmeye başladı. "Ellerin okşamasın... saçlarıma ak düşecekse... Belki hâlâ..."

eliyle işaret ettiği ok beni bulduğunda, bakışları da aynı anda bende takılıp kaldı. "Bahar..."

Yüzümdeki gülümsemeyle onu alkışlamaya başladım. "Harikaydın."

Yanakları kızarırken havada olan elini indirerek gözlerini kaçırdı. "Ya Bahar... Ne zaman geldin sen?"

Sırıtarak odaya girdim. "Bütün hünerlerini görecek kadar oldu."

Dudakları bükülürken eliyle yüzünü kapattı. "Bu kadar sessiz gelmemelisin."

Umursamazca odanın içinde göz gezdirdim. "Adamın, Gökhan oluyor galiba. Gece nasıldı?"

Işıltılı bakışları beni bulduğunda heyecanla atıldı. "Bahar biliyor musun, gitti."

Boş bakışlarımı ona diktim. "Ortadan başlamasan mı Leyla?"

Sırıtarak kolumdan tutup beni yatağa oturttu. Kendisi de karşıma otururken çok heyecanlıydı. "Tamam, dinle bak." Başımı eğmemle heyecanla devam etti. "Gökhan'la biz oturduk, kahve içtik, uzunca sohbet ettik ve..."

Heyecan yaratmayı seven Leyla ile gözlerimi devirdim. "Söylesene Leyla, 've...'"

Omzunu silkerek kaşlarını kaldırdı. "Gitti."

Çıldıracaktım en sonunda. Sahiden ne yaşıyordu bu kız? Heyecandan yoksun çıkan sesim de hâlimi arz ediyordu muhtemelen. "Eee, bu iyi bir şey mi?"

Hızla başını salladı. "Evet, evet... Kalabilirdi ama o gitti. Beni anlıyor musun? Gitmese üzülürdüm." Kısa bir süre düşünür gibi yaptı. "Yani şimdi gitmese üzülürdüm. Bizim aramızda bir şey yok ki Bahar. Ne için kalacaktı? Ben söylemeden efendi gibi kalkıp gitti."

Leyla'nın anlatmak istediği şeyi sonunda anladığımda gülümsedim. "Bunun seni mutlu etmesine sevindim."

Gözlerindeki parıltılarla, "Etti tabii, artı puan aldı," dedi.

Kahkaha atarak ayağa kalktım. "Sen saf gibi duruyorsun ama çok zekisin kâküllü."

Saçlarını geriye savurarak kendinden emin bir bakış attı. "Sadece erkeklere güvenmiyorum. Zekâm ise tartışmaya kapalı."

Merakla, "Güvenmemen için sebep mi var?" diye sordum.

Yine bakışlarını kaçırıp ayağa kalktı. Leyla'yı ne zaman sıkıştırsam kaçıyordu. "Erkeklere güvenilmemesi gerektiğine yakinen şahit oldum." Bakışları dalıp gittiğinde burada değildi artık. "Fakat bazı erkeklere her koşulda güvenileceğini de gördüm."

Kafam karışırken bu durum üzerinde çok duramayacaktım. "Leyla işe geç kalıyorum, bu konuyu sonra irdeleyelim olur mu?" Odadan çıkarken devam ettim. "Gerçi Yağız güvenilmeyecekler grubunda ama ben bayılıyorum ona güvenip yarı yolda kalmaya."

Apar topar hazırlanıp evden çıktığımızda Leyla yine Gökhan'la gitmiş, ben ise Yağız'ın yol arkadaşlığına talip olmuştum. Sessiz geçen yolculukta aklım Leyla'nın söylediği şarkıya takılmış, bilmediğim hâlde mırıldanmaya çalışıyordum. Yağız fark etmiş olacak ki başını bana çevirdi. "Ne söylüyorsun?"

Dağılan dikkatimle Yağız'a baktım. "Leyla dilime şarkı doladı."

Suratında geniş bir gülümseme yer edinirken, "Gökhan'ı kovmuş mu?" diye sordu.

Aklı hâlâ Gökhan'da gezen adamla gözlerimi devirdim. "Hayır canım, rahat bırak adamı."

Bakışları anında beni bulduğunda karaları sıcacıktı. "Canın, canım olsun Bahar." Sırıtarak sevdiğim adama bakarken iç çekmeden edemedim. Hatta yaşadığım sevgi patlamasıyla yanağına kocaman bir öpücük bırakmıştım. Dünden beri hayallerimin ötesinde çok tatlıydı. Gerçi ben, Yağız'ı hiç tatlı olarak hayal etmemiştim. O da çok tatlı kalma niyetinde değildi zaten. Yapay bir kızgınlıkla, "Bakma öyle, dön önüne," dedi. Kıkırdayarak önüme döndüğümde yavaşlayarak arabayı park etti. "Yiyecek bir şeyler alıp geliyorum."

Arabadan inip börekçiye girince onu beklemeye başladım. Dönüşü de çok uzun sürmedi zaten. Arabaya bineceği sırada telefonundan bildirim sesi geldi. Elindeki paketi bana uzatıp koltuğa oturdu. Arabayı çalıştırmadan cebinden telefonunu çıkarıp mesaja baktı. Bakışları telefon

ekranında kilitli kaldığında ben de ne geldiğini merak ettim çünkü yüzü duvar gibi olmuştu.

"Ne oldu Yağız?" Başını kaldırdığında beni duymadı. Etrafına bakınarak bir şeyler aramaya başladığı an içimi bir huzursuzluk kapladı. Yağız arabadan inerken tekrar seslendim. "Yağız!"

Bakışları bir noktada takılı kaldığında eli beline gitti. "Allah kahretsin!" Ne olduğunu anlayamadığımda etrafıma bakındım. Yağız elinde silahıyla benden tarafa geldiğinde bağırdı. "Çıkma arabadan!" Açtığım pencereden dışarı baktığımda Yağız karşı yola fırladı. Elindeki silahı, harekete geçen siyah bir arabaya doğrulttu. "Kaçmayın lan!"

Yüksek sesi caddede yankılanırken havaya bir el ateş etti. Silahımı kavrayıp arabadan indim fakat araç çoktan gitmişti. Yağız birbirine kattığı trafiği umursamadan sert adımlarıyla bana doğru yürüdü. İkimiz de arabaya bindiğimizde hemen harekete geçti.

"Ne oluyor Yağız?"

Bir yandan arabayı sürerken bir yandan da telefonuna bakıyordu. Bakışları anlık beni buldu. "Deşifre olduk." İçimi büyük bir sıkıntı kapladığında telefonu kulağına götürdü. Kimi aradıysa karşı taraf çok hızlı açmıştı. "Komutanım, deşifre olduk. Yoldayız, geliyoruz."

Telefonu kapatır kapatmaz araya girdim. "Ne gönderdiler sana?" Sorduğum soru Yağız'ı duraksattığında sessiz kalışı canımı sıktı. "Yağız!"

Elindeki telefonu bana doğru uzatırken, kara gözlerini öfkenin yanında yine hüzün kapladı. "Bunun için üzgünüm."

Merakla telefonu kavradım. Göreceğim şeyin telaşına düştüğümde cevap vermedim. Mesajlara girerek en son gelen mesajı açtım. Bir fotoğrafla hemen altında da yazı vardı. Fotoğraftan önce yazıyı sesli olarak okumaya başladım.

"Deniz gözlü asker, artık Kulaksız'ın da gözdesi. Etrafına iyi bak Pala."

Yağız bir kez daha yazılanları duyunca yumruğunu direksiyona geçirdi. "Şerefsiz piçler!"

Yüzüm buruşurken telaşla fotoğrafa dokunup tüm ekranı kaplamasına izin verdim. Gördüğüm görüntü daha da canımın sıkılmasına sebep oldu. Yağız ve ben restoranda dans ederken çekmişlerdi bizi. Daha da kö-

hisu. Yağız tam o sırada beni öpüyordu. Fotoğraf mekânın dışından çekilmişti ve her şey ortadaydı. Farkında olmadan büyük bir tehlike atlatmış bile olabilirdik.

Elim alnıma giderken ilk aklıma gelen babam oldu. İşte şimdi ayvayı yemiştik...

Toplantı odasında herkes yerini almış sabırsızlıkla Turan Albay'ı beklerken, başımı öne eğmiş düşünüyordum. Bu hiç iyi olmamıştı. Muhtemelen ev de deşifre olmuştu ve hepimizin tedbir alması gerekiyordu. Daha da kötüsü bir zamanlar Yağız'ı hedef alan kişiler, şimdi beni de hedef alacaklardı.

Aklımda kırk tane şey dönerken okuduğum mesaj gözümün önüne geliyor, aklım *deniz gözlü asker*de takılıp kalıyordu. Bunu diyen kişiyi az çok tahmin edebiliyordum. Son operasyonda Boran'ı elimizden kaçırmış olmak bizim için fazlasıyla sıkıntılı olacağa benziyordu.

Masaya elini sert bir şekilde vuran Yağız'la dikkatim dağılırken öfkeyle ayağa kalktı. Yerinde durmakta zorlanıyordu. Gökhan ona doğru dönerek geriye savurduğu sandalyeyi düzeltti. "Turan Albay gelir birazdan."

Yağız'ın tekrar yerine oturmasına kalmadan Turan Albay hiddetle içeri girdi. Hepimiz ayağa kalkarak hazır ola geçtik. "Oturun." Hepimiz yerimize oturduğumuzda Turan Albay, bilgisayarın başındaki askere, "Ekranı aç," dedi sert sesiyle. En az bizim kadar gergin görünüyordu. Sonuçta askeriyede herkesin hesap vermesi gereken bir üstü vardı.

Başımı ekrana çevirince bir anda babamın belirmesiyle ne yapacağımı şaşırdım. Bozuntuya vermeden daha dik konum alırken Turan Albay konuşmaya başladı. "Acil olduğu için bu şekilde görüşmemizin daha doğru olacağını düşündüm, albayım. Çocuklar deşifre olmuş, tedbir almamız gerekiyor."

Muhtemelen odasındaki koltuğunda oturan babam, sert bakışlarını ekrana dikmiş Turan Albay'ı dinliyordu. Duyduklarından da memnun olmadığı her hâlinden belliydi. "Nasıl oluyor Turan Albay'ım? Neyin zafiyeti bu?"

Turan Albay başını, karşımda duran Yağız'a çevirdiğinde alt dudağımı ısırdım. Ucu bana dokunacak gibiydi. "Yağız Üsteğmen açıklasın isterseniz, albayım."

Turan Albay işin içinden sıyrılırken sıkıntılı bir nefes verdim. Sevdiğim adamın zorda kalmasını istemiyordum. Bu işin sonunda ise ikimiz de zorda kalacaktık.

"Anlat Pala." Babamın emir veren sesiyle Yağız'la göz göze geldik. Başımı hafif yana yatırarak üzgünce gözlerine baktığımda yine yüzü duvar gibiydi. Benden aldığı ifadesiz bakışlarını babama çevirdi.

"Gizlice çektikleri fotoğrafımızı gönderdiler. Beni, Bahar Üsteğmen'le tehdit ediyorlar."

Babamın ela gözlerinin anında beni bulduğunu ekrandan bile anlıyordum. Olduğum yerde kaybolmak isterken diğer çocuklar da bana bakıyordu. Sonuçta artık herkes benim Gölge'nin kızı olduğumu biliyordu.

"Ne fotoğrafı bu?" Ortamı büyük bir sessizlik kaplarken Turan Albay bile bu soruyu cevaplayamadı. Babamsa bu manasız sessizlikte gerek varmış gibi sesini biraz daha yükseltti. "Ekrana yansıtın fotoğrafı!"

Telaşla bakışlarımı Yağız'a dikerek başımı belli belirsiz iki yana salladım. Babamın bu fotoğrafı görmemesi daha sağlıklı bir durumdu. Daha ben söylememiştim ki babama ne diyecektim? Bir de fotoğrafı bir tek ben, Turan Albay ve Yağız bilirken diğerleri de öğrenecek, hatta göreceklerdi. Onlar önemli değildi de babam... Turan Albay bile fotoğrafı ilk gördüğünde uzun süre şoku atlatamamıştı.

"Komutanım sonra bak..." Yağız ağzında bir şeyler gevelerken babam öfkeyle elini masaya vurdu.

"Söylediklerimin emir olduğunu belirtmem mi lazım?!"

Yağız mecburen telefonunu çıkarıp askere uzattığında gözlerimi kapattım, yeniden aralamamla bana bakan adama diktim. Sadece dudaklarını kıpırdattı. Okumam zor olmadı. "Üzgünüm."

Asıl ben senin için üzgünüm Yağız. Babam bundan sonra sana ne yapar hiçbir fikrim yok.

Zorla tebessüm ettiğimde kısa sürede babamın görüntüsü küçülürken, büyük ekranı Yağız'la benim muazzam görüntümüz kapladı. Bir eli belimde diğeri çenemde olan adam, dudaklarıma aslında minicik ama görüntüde ne yazık ki süresi belli olmayan, olsa da babam için bir anlam

ifade etmeyen öpücüğü kondururken kollarımı boynuna dolamış, bu ortamdan fazlaca keyif aldığımı belli eder hâldeydim.

Oturduğum sandalyede ufak ufak kayarken dik durmakta zorlanıyordum. Masadaki ellerim birbirine kenetlenmiş, avuç içlerimi birbirine sürterken panik hâlimi gizleme gereğinde bulunmadım. Alnımdan süzülen terlerden bahsetmeyeceğim bile.

Aykut, "Hadi lan!" dedi şaşkınlıkla. Emirhan sırıtarak, "Hayırlı işler komutanım," dediğinde ters bakışlarımı üzerine diktim.

Hemen yanında duran Gökhan, benim içimdeki arzuyu yerine getirerek dirseğini Emirhan'a geçirirken babamdan hâlâ ses çıkmamıştı. Bu durum beni daha da korkuturken babamın sesi sonunda odada yankılandı.

"Kaldır şunu!" Turan Albay'ın işaretiyle fotoğraf kaybolup ekranı babamın görüntüsü kaplayınca ayakta olduğunu fark ettim. Ne ara yerinden kalkmıştı bilmiyordum. Tekrar koltuğa oturduğunda gözlerini görmem yutkunmam için yeterliydi. Masaya yasladığı dirseğiyle işaret parmağını ekrana kaldırdı. Sesi sert, bakışları soğuk, ifadesi korkutucuydu. "Siz ikiniz, yarın Ankara'da olacaksınız."

Suratımıza kapanan ekranla ortamı sessizlik kaplarken herkes birbirine bakıyordu. Benim bakışlarımsa masadaki yumruğunu sıkmış, gerilmiş bedeni ve kasılan çenesiyle kara gözleri sadece bende olan adamdaydı.

@novaebook

Asker Kızı

Babam küçükken elinde çikolatayla geldiğinde hep heyecanla boynuna sarılır, çikolatayı kaptığım gibi yemeye başlardım. Büyüdükçe babamın gelişlerini beklemek daha da zor oldu çünkü büyüdükçe asker kızı olduğumu öğrendim.

Annemin bazı geceler ağladığını hatırlıyordum. Küçüktüm ama ağlayan birini elbet ayırt edebilirdim. Babam ne zaman annemi arasa annem babamla konuşur, telefonu kapatınca da ağlamaya başlardı. Zordu annem için. Her seferinde babamın gelişini beklemek canını yakıyordu. Onun korkusunu geç fark ettim. Meğer babam her gidişinde eli kalbinde bir kadın bırakıyormuş arkasında.

O zamanlar annemi teselli ederken, *"Üzülme anne, babam en büyük çikolatayı sana getirecekmiş,"* derdim. Çocuk aklı ya, babam beni nasıl avutuyorsa ben de annemi öyle avutmaya çalışırdım. Nice zaman sonra babam yine bir göreve gitti. Uzun zaman dönmedi. Bekledik, bekledik ama gelmedi. Annemin bir sabah ağlamalarına uyandım yine. Kardeşimle beni hazırladığı gibi hastaneye gittik. Babamı yaralı hâlde görünce işte o zaman anladım asker kızı olmanın ne demek olduğunu.

Babamın doğum günümü kaçırdığı gün anladım belki de. Gösterilerime annem yalnız katıldığında fark ettim yokluğunu. Yine de hep gurur

duydum. Övünerek söyledim arkadaşlarıma babam asker diye. Hani çocuk aklıyla hava atarsınız ya, ben de attım havamı. *"Senin baban nerede?"* dediklerinde, *"O asker, bizi korumak için gitti ama gelecek,"* dedim. Gelmeme ihtimalini hiç düşünmedim. O yaşta öyle bir ihtimal olduğunu hiç hesaba katmadım.

En çok annemin yanındaydım fakat ben hep babama özendim. Akın amcam bana bordo bere hediye ettiğinde daha üç yaşımdaydım. Küçücük yaşta savunma sporlarına başladım. Bu durumdan zevk aldım. Akın amcam her zaman, *"Bir kadın zayıf değildir Bahar, onları zayıf yapan erkeklerin egosudur,"* derdi. Giray amcam ise, *"Akın amcan anca bilek gücünü bilir. Asıl güç kafada başlar Bahar, aklını kullanırsan seni kimse yenemez,"* derdi.

İşte böyle büyüdüm ben. Etrafımda hep güçlü bir o kadar da yürekli adamlar oldu. Babam bana vatan aşkını anlatırken Akın amcam kendimi nasıl savunacağımı, Giray amcam ise aklımı nasıl kullanacağımı öğretti. Ben yine de en çok babama hayrandım çünkü o öyle bir konuşurdu ki siz hayranlıkla sadece onu izlerdiniz. Anneme hak veriyordum, babama âşık olmaktan başka şansı olmamıştı.

En zoru da anneme kaldı. Benimle baş etmek onun için zor oldu. Barbie bebekler yerine oyuncak silahlara sarıldım hep. Kardeşimi düşman yapıp başıma taktığım bordo bereyle onu kovaladım. Bu da yetmedi okulda ters yapan bütün çocukları dövdüm. Annemin bir keresinde isyan ettiğini hatırlıyorum. *"Yeter artık Cihangir, öğretmenlerine bakacak yüzüm kalmadı,"* diye. Babamla Akın amcam gitmişti toplantıya. Babam, çocuğun burnunu kanattım diye beni fırçalarken Akın amcam, *"Beceremezmişsin, bir daha sağ yumruğunu kullan, olmuyorsa da kafa at,"* demişti.

Şimdi bahçe kapısının önünde, Yağız'la arabanın içinde beklerken tüm geçmişim kafamın içinde dönüp duruyordu. Gece yarısı yola çıkmış sabaha kadar Yağız'la dönüşümlü arabayı kullanıp Ankara'ya gelmiştik. En zor kısımdaydık sanki... Bu kapıdan içeri girmek, sonunu bilmediğimiz bir yola girmek gibiydi.

"Yağız," dediğimde başını bana çeviren adama tedirginlikle bakıyordum. "Geri dönebiliriz."

Yüzünde tüm gerginliğini saklamaya çalıştığı bir tebessüm oluştu. "Ne olacaksa olsun Bahar, benim tek istediğim sensin."

Dudaklarım kıvrılırken bahçe kapısı açıldı. Bizimkiler belli ki geldiğimizi fark etmişlerdi. Yağız, açılan kapıyla arabayı hareket ettirerek bahçeye girerken evin kapısı açıldı. Birer birer içeriden çıkanlara bakıyordum. Babam, Akın amcam, annem, Arya ve Burçak teyzem, Giray amcam, Meriç, Alparslan, Onur, Ayla ve Alya... Hatta Hilal de bizi kapının kenarından izliyordu. Hayretler içerisinde daha fazla kim olabilir diye düşünüyordum ama Allah'tan başka çıkan olmadı. Yağız dudağında hafif bir kıvrımla bana döndü. "Bayağı kalabalık bir ailesiniz."

Gülümseye çalıştım ama pek başarılı olamadım. "Bu görünen kısmı."

Arabayı park ettiğinde kapıya dizilenlere kısa bir bakış atıp nefesini bıraktı. "Gazanız mübarek olsun."

Gülerek arabadan indim. Hâlâ dalgaya vuruyordu işi ama ne kadar tedirgin olduğunu görebiliyordum. Yan yana ilerleyerek bize bakan topluluğun önünde durduk. Tam karşımızda babam, yanında Akın amcam, onun yanında da Giray amcam vardı. Diğerleri bir adım geride bekliyordu. Babam ellerini arkada bağlamış bize bakarken ortamı bir sessizlik kapladı. İçeri giremeyecektik sanırım. Hava da soğuktu oysa. Ankara yine beyazlara bürünmüştü.

Babam bir adım daha atarak tam Yağız'ın önüne dikildiğinde alt dudağımı dişlemeye başladım. Yağız üzerindeki kabanı, içindeki mavi gömleği, altındaki siyah pantolonuyla oldukça efendi görünüyordu aslında. Yine spor sayılırdı ama her zamanki hâlinden daha özenliydi. Fazla dikti duruşu. Asker olmanın verdiği ifadenin yanında, karşısında komutanı olduğu için de hazır olda başı dik duruyordu. Bazı şeyler içinize işleyince geri dönülmüyordu işte. Tüm bu bakışma ve sessizlik, babamın ani bir hareketle yumruğunu Yağız'ın suratına indirmesiyle son buldu. Yağız aldığı darbeyle sendelerken panikle aralarına girdim.

"Baba!" Benim sesim dışında kimseden ses çıkmadı. Anlaşılan o ki ben ve Yağız dışında herkes olacaklardan haberdardı. Üzgün gözlerle Yağız'a bakarken kendini toparlayıp dudağından sızan kanı elinin tersiyle sildi. Tekrar karşısına geçtiğinde babam işaret parmağını havaya kaldırdı.

"Bir daha kızımı ulu orta yerde öpersen seni doğduğuna pişman ederim!"

Bakışlarım yerde geziyordu. Utanıyordum hem de hiç olmadığı kadar. "Komutanım, ben..." dedi Yağız ama devam edemedi.

Babam gür sesiyle yarıda kesti. "Asker!"

Yağız durumun ciddiyetini anlamış olacak ki hazır ola geçerek sesini yükseltti. "Emredersiniz komutanım!"

Babam sırasını savmış olacak ki Akın amcam emir verdi. "Yat yere, şınav pozisyonu al."

Öne doğru bir adım atıp itiraz ettim. Bu soğukta olacak iş değildi. "Daha neler?"

Yağız elini kaldırıp başını bana doğru çevirmeden durmamı işaret etti. "Tamam Bahar."

Belinden silahını çıkarıp bana uzattığında göz göze geldik. Üzgün bakışlarıma karşın onun yüzü yine duvar oldu. Ne zaman onu kazandığımı hissetsem sanki küçük bir darbede geri kaybediyordum. Tebessümleri gidiyor, neşesi kayboluyordu. Bana karşı bile buz kesiyordu. O kadar alışmıştı ki yalnızlığına, bazen ben bile ona fazlalık oluyordum.

Elindeki silahı almamla yere uzanarak şınav pozisyonu aldı. Sıcacık elleri, buz gibi kara gömülmüştü. İyi bir asker gibi saymaya başladı. "Bir, iki, üç, dört... on beş, on altı... yirmi sekiz, yirmi dokuz, otuz..."

Kimseden ses çıkmayacağını düşünürken Akın amcam, "Kaç oldu asker?" diye sordu.

Yağız'ın buna cevabı tekti. "Sıfır komutanım."

Akın amcama sanki bu kadarı yetmiyor gibi başıyla işaret verdi. "Üzerine çık."

Gözlerimi büyüterek itiraz ettim. "Amca!"

İtirazımı umursamadan bakışlarını Meriç'e çevirdi. "Sen çık."

Pis pis sırıtan Meriç, tabii ki bu durumdan hoşnuttu. "Memnuniyetle."

Meriç öne doğru adım attığında elimi kaldırdım. "Dur." Öfkeli bakışlarım Meriç'e, kızgınlığım ise hepsineydi. "Ben çıkarım."

Yağız'ın yanına gelip ayakkabılarımı çıkararak bir ayağımı sırtına bastım. Bir yandan da mırıldanıyordum. "Özür dilerim Yağız."

O ise umursamaz ve bir o kadar da kendinden emindi. "Çık Bahar, seni de taşıyamayacaksam kıymeti yok zaten."

Üzerine çıktığımda kısa bir süre dengemi sağlamamı bekledi. Tekrar şınav çekmeye başladığında sayılar birbirini kovalıyordu. Bir, iki, üç, derken on beşe ulaştığında mızmızlandım. Bu şekilde benim ağırlığımla şınav çekmesi çok zordu. "Abartmıyor musunuz?" Onur, Meriç ve Alparslan arkada kahkaha atarken sabrım tükeniyordu. Şu ortamı yerle bir edecek tek kişiye yavru köpek bakışlarımı diktiğimde sesim fazlasıyla hüzünlüydü. "Anne..."

Annem sanki bunu bekliyor gibi öne çıktı. "Ay yeter eziyetiniz... Çocuğa etmediğiniz kalmadı."

Babam ters bakışlarını anneme dikti. "İnci, ne konuştuk seninle?"

Fırsattan istifade Yağız'ın sırtından inerken annem yanımıza gelerek Yağız'ın kolunu kavrayıp kaldırdı. "Ne konuştuysak konuştuk." Yağız'ı içeri götürürken babamın yanından geçeceği sırada ters bir bakış attı. "Kızını düşün biraz." Olduğum yerde kıpırdayamadan beklerken annem arkasını dönerek bana baktı. "Eve gel Bahar."

İşte bizim evin otorite sistemi de bu şekilde işliyordu. Annemin üstünde rütbe tanımazdı kimse. Babam her rütbe atladığında annem iki rütbe, bir kıdem birden atlardı. Babam sertti, otoriterdi ama karşı koyamayacağı tek kişi de annemdi.

Büyük salona geçtiğimizde Yağız'ı koltuğa oturtan annem, Hilal'e eliyle işaret verdi. "İlk yardım çantasını getiriver kızım."

Yavaş yavaş odaya dolan kalabalığı umursamadan Yağız'ın karşısına oturdum. Ellerini tutup ısıtmak istiyordum ama babamdan çekiniyordum. Annem bir yandan Yağız'la ilgilenirken bir yandan da direktif veriyordu. "Ayşe, çocuklara bir şeyler hazırla, yoldan geldiler."

Evimizin çalışanı Ayşe teyze hareketlenirken onu engelledim. "Yolda kahvaltı yaptık."

Hilal, elindeki ilk yardım çantasını anneme uzattı. Annem, Yağız'ın yanına oturarak parmaklarıyla çenesini kavrayıp dudağındaki yaraya bakarken Yağız alışık olmadığı durum karşısında kendini geri çekti. "Gerek yok İnci Hanım."

Annem sıcacık gülümsedi. "Eminim ki yoktur oğlum ama anneler böyledir işte."

Eline aldığı pamuğa oksijenli su döküp dikkatli bir şekilde Yağız'ın dudağından sızan kanla birlikte yarasını temizlerken babam homurdanıyordu. "Özel bakım yapılıyor bir de."

Annem, babamı duymazdan gelerek işini bitirince, "İşte oldu," neşeyle.

Yağız çekingen bir tavırla gülümsedi. "Teşekkür ederim İnci Hanım, çok zarifsiniz."

Annem her zaman öyleydi. "İnci Hanım değil, *teyze* de sen bana. Ay o da çok yaşlı gösteriyor ama ne yapacaksın, yaş geçip gidiyor işte." Kendi kendine konuşan annem bunun farkına varınca gülümsedi. "Elini yüzünü yıka istersen." Bakışları beni bulduğunda devam etti. "Bahar, lavaboyu göster kızım."

Babam, "Alparslan gösterir," dedi huysuz sesiyle.

Alparslan ayaklanırken bana göz kırptı. "Buyurun üsteğmenim."

Şükür ki biri Yağız'ın rütbesini hatırlamıştı. Onlar giderken annem sıkıca sarılınca dikkatim dağıldı. "Hoş geldin evine kızım."

"Hoş buldum anne."

Üzerimdekileri çıkardığımda Burçak teyzem de aynı şekilde sarılarak kulağıma fısıldadı. "Bu huysuz ihtiyarlara bakma sen, çok yakışıyorsunuz."

Burçak teyzemin yerini Arya teyzem aldı. Hâlâ alımlı ve yaşına göre çok güzel bir kadındı. "Taş gibi çocuk. Aferin sana, gözüme girdin şimdi."

Yaşı kaç olursa olsun huyu hiç değişmeyen Arya teyzeme gözlerimi büyüterek baktım. Her zaman uçlarda yaşamış ve bundan da zevk almıştı. Bu durumdan genelde şikâyet eden Akın amcam olurdu. Ayla ve Alya ile de sarılmamızla Meriç, yaslandığı duvardan sıyrılarak yanıma geldi. "Ben biliyordum zaten hasretime dayanamayıp peşimden geleceğini."

Beni güldürmeye çalışmasıyla sıkıca sarıldım ona. Kıvırcık saçlarını karıştırıp gülümsedim. "Sensizlik dayanılmazdı."

Sırıtarak imalı bir bakış attı. "Boşluğumu çabuk doldurmuşsun ama neyse."

Onur da gelerek kollarını belime doladı. Benden küçüktü ama sırık gibiydi maşallah. Uzun boyu, yapılı vücudu ve etkileyici bir karizması vardı. Sanki babasının minyatürü gibiydi.

"Özledim seni."

Duyguları karşılıksız değildi. "Ben de."

Onur'un kolları arasındayken bize doğru gelen Yağız'ı fark ettim. Dik bakışları üzerimizde geziyordu. Yine başkasına sarılmamdan hoşlanmamıştı. Yağız'ın da işi zordu doğrusu. Bozuntuya vermeden geri çekilerek Alparslan'a kollarımı açtım. Bir o kalmıştı. Şu sarılma, öpüşüp koklaşma merasimine son vermek istiyordum. Alparslan beni sıkıca sararak şakağımdan öptü. "Sensiz buraların tadı yok."

Aynı şekilde ben de onu yanağından öptüm. "Sensiz de öyle kardeşim."

Annem araya girerek koltukları gösterdi. "Oturun hadi."

Üzerindeki kabanı çıkarmış, mavi gömleğiyle yanıma gelen Yağız'la yan yana koltuğa oturduk. Sorguda gibiydik. Ayşe teyze kahveleri getirip herkese ikram ederken babam, olduğu yerde doğruldu.

"Bu gevşeklik hakkında fikri olan var mı?"

Sıkıntılı bir nefes verdim. Benim konuşmam daha doğru olacaktı sanırım. "Baba, bu gevşeklik değil. Orada ilk defa yemek yemedik."

Meriç alayla arkasına yaslandı. "Öpüşme ilkti herhâlde?"

Kızlar kıkırdarken ters bakışlarımı Meriç'e dikerek dişlerimi sıktım. "Kes sesini!"

Yağız, beni yatıştırmak için elimi tuttuğunda bakışlarım onu buldu. Bana küçük bir tebessüm sunup başını karşımızda duran adamlara çevirdi. Dudaklarından tek bir cümle döküldüğünde daha fazlasına da gerek yoktu.

"Ben, Bahar'ı seviyorum."

Kendinden emin tok sesi odada yankılanırken ilk homurtu da Akın amcama aitti. "Ben dedim size, bir yumruk yetmez diye."

Giray amcamın aklı yapamadıklarındaydı. "Evin etrafında en az otuz tur atmalıydı."

Meriç alayla dudağını kıvırdı. "Gelirken yürek yemiş bunlar."

Kızlar ise durumdan etkilenmiş olacak ki hemfikirlerdi. "Çok romantik..."

Geri kalanlar sessizliğe gömülürken bakışlarım sadece babamda, babamın bakışları ise ellerimizdeydi. Ne yapmam gerektiğini bilemezken babamı daha fazla kızdırmamak adına usulca elimi çektim. O sırada babamla göz göze geldik. Yağız'dan cevabını almış olacak ki bu seferki hedefi bendim.

"Sen seviyor musun bu herifi?"

Sesinde, *"Sakın sevme Bahar,"* diyen tonlama ilk dikkatimi çeken şeyken cevabını bildiği soruyu sormuştu. Babam beni bir bakışımdan bilirdi. Yine de bir umut şansını deniyordu herhâlde ya da kulaklarıyla duymaya ihtiyacı vardı.

"Seviyorum baba," dedim saklamadan. Ne olacaksa olmalıydı artık. Babam ayağa kalkıp bize bir adım atınca korkuyla ben de ayaklandım. Babam daha konuşamadan kollarımı beline dolayıp başımı omzuna yasladım. "Baba ne olur yapma! Onun bir suçu yok!"

Babam bir anda şaşkınlığa uğrarken Giray amcam elini dizine vurdu. "Bizim kız çoktan gitmiş."

Akın amcam kolları göğsünde arkasına yaslandı. "Ulan, zayıf noktadan vuruyor bir de bak."

Alparslan ise dudaklarını kıpırdatırken gözüm ondaydı. *"Kızmayacak."*

Babamın eli saçlarıma uzandığında gözlerim doldu. Beni göğsüne bastırınca ise gözümden bir damla yaş süzüldü. Şakağıma dudaklarını bastırıp göz göze gelmemizi sağladı. Gözümden süzülen yaşı gördüğünde elinin tersiyle sildi. "Bahar..." Yağız'a kısa bir bakış atıp yeniden bana odaklandı. "Senin ayağına taş değse dünyanın altını üstüne getiririm kızım." Yüzünde keyifsiz bir tebessüm oluştuğunda devam etti. "Ama sen *seviyorum* dersen orada her şey biter." Annem de yanımıza geldiğinde babam onu da kolunun altına alarak başından öptü. "Şu dünyada sizden başka neyim var benim?"

Babamın arkasından Alparslan'ın homurtusu geldi. "Yine pabucu-

muz dama atıldı." Sırıtmakla yetindim. Babam hepimize ayrı değer verirdi.

Yağız ayağa kalkıp babamın karşısına dikildiğinde bakışlarında bir şey yakaladım. Sanki bir şeyin eksikliğini hissediyordu çünkü babama hayranlıkla bakıyordu ve gözlerinde bir imrenme vardı. O an anladım; Yağız, babasızlığın acısını çekiyordu.

"Komutanım, sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Babam ters bir bakış attı. "Sıkıyorsa uğrat."

Herkes güldüğünde içten bir oh çektim. Çok korkmuştum ama korktuğumdan daha iyi durumdaydık ya da ben öyle sanıyordum.

Bugünü bütün aile üyelerinin tatil ilan ettiği kesindi. Erkekler Yağız'ı alıp diğer eve geçtiğinde akşam yemeği için salona koca bir masa hazırladık. Hep birlikte gırgır, şamata, keyif yaparak yemeğimizi yedik. Yağız biraz sessizdi ama yalnız kalamadığımız için de bir şey soramıyordum.

Geçen saatlerin ardından babam, evdeki herkesi kovduğunda sonunda çekirdek aile ve Yağız'la yalnız kaldık. Alparslan diğerlerinin peşlerine takılıp giderken annem mutfağa geçmiş, babam da çalışma odasında telefonla konuşuyordu. Bunu fırsat bilerek elimdeki çaylarla Yağız'ı aramaya başladım. Salona girdiğimde onu ilk başta göremedim. Bahçe kapısının açık olması dikkatimi çekerken o tarafa ilerledim. Dışarıda yağan karı izleyen Yağız'ı görünce tam yanında durdum. Çayını uzatmamla gülümseyerek aldı. "Sağ ol güzelim."

Karanlık gökyüzünden düşen kar taneleri, yeri beyaz bir örtüyle kaplarken hava sert olmasa da soğuktu. "Seyirlik manzara ama biraz soğuk değil mi?"

Başını benden tarafa çevirdi. "Asker dediğin üşümez." Kısa bir an bakışlarını üzerimde gezdirip suratını ekşitti. "Hoş, askere benzediğin de yok zaten."

Kaşlarımı çatarak çayımdan bir yudum aldım, sıcacıktı. "Benzememe gerek yok ki öyleyim zaten."

Yine sessizliğe büründü. Bu hâli beni korkutmaya başlamıştı. Umursamaz davranmaya çalışarak elimdeki bardağın buharını izlerken ses tonum sıradandı. "Fazla sessizsin." Bakışları beni bulduğunda gülümsemeye çalıştım. "Korkmalı mıyım?"

Bir eliyle bardağını tutarken diğeriyle saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Korkacak bir şey yok." Bakışları dalıp gittiğinde "Sadece..." dedi mırıldanarak. Başımı kaldırarak yüzünü tam olarak görmeye çalıştım. Yüzünde acı bir tebessüm oluşmuştu. Kara gözlerinde içeriye gizlenmiş acılar bir bir kendini belli ediyordu. "Çok güzel bir ailesiniz; kalabalık, birbirine bağlı... Fazlalık gibiyim Bahar. Yalnızlığımda o kadar kaybolmuşum ki size imrenmemek elde değil."

Nasıl böyle düşünürdü? O, benim canımdı. "Sen bu aileye fazlalık olamazsın. Tamam, biraz üstüne geldiler ama alışık değiller. Bir de kıskanıyorlar kendilerince." Düşünür gibi yaptım. "Şu öpüşme olayı da kötü oldu." Ellerimizi kenetlediğimde gülümsedim. "Hem sen yalnız değilsin. Bunu da nereden çıkardın? Koca bir ekibin var, annen var, kardeşin var..." Gözlerine kalbimdeki tüm aşkla baktım. "Ben varım."

Yüzündeki içten gülümsemeyle içindeki arzuyu dile getirdi. "Şimdi seni şurada öpmek vardı ya..."

Devam edemeyerek iç çekmesiyle kıkırdadım. "Deli... Daha dudağındaki yara öylece duruyor."

Omuz silkti. "Kimin umurundaki?"

Alt dudağımı ısırarak gülümsememi durdurmaya çalışırken arkamızdan bir boğaz temizleme sesi geldi. Başımı çevirdiğimde babamı görmeyi beklemiyordum. Panikle elimi Yağız'ın elinden kurtararak yana kaydım. Yağız da benimle aynı telaşa düşerken umursamaz tavrı çok çabuk son bulmuştu.

Babam başımızda dikildiğinde ellerini ceplerine yerleştirdi. "Anlaşılan soğuk da işlemiyor size." İkimiz de sessiz kaldığımızda içeriyi işaret etti. "İçeri geçin hadi, üşüteceksiniz."

Uslu bir çocuk gibi babamın sözünü dinleyerek içeri girdik. Yağız, gitme vaktinin geldiğini anlayarak elindeki bardağı ortada duran sehpaya bıraktı. "Müsaadenizle ben yatayım artık." Bana kısa bir bakış atıp gülümsediğinde babama başıyla küçük bir selam verdi. "Hayırlı geceler."

"İyi uykular," diyebildim sadece. Gerçek bir temenniydi bu.

Yağız'ın gidişini izlerken babamın sesi dikkatimi dağıttı. "Korkma, sabah göreceksin yüzünü."

Elimdeki bardağı Yağız'ınkinin yanına bırakarak, "Baba, lütfen..." dedim çekingen bir tavırla.

Memnuniyetsizce suratını buruşturdu. "Seni oraya göndermemeliydim."

Üzgünce elini kavradım. "Yağız'ı sevmiyor musun baba?"

Sesi de cevabı kadar netti. "Hayır."

Ama ben inanmadım çünkü sırf huysuzluğundan böyle konuşuyordu. "Onu cehennemden kurtardın, hastaneden çıkardın, eğittin, kurduğun timin başına geçirdin, beni yanına gönderdin ve sevmiyorsun öyle mi?"

Sesli bir soluk vererek başını iki yana salladı. "Her huyun benden ama duyguların annenden." Koltuğa oturarak benim de oturmamı işaret ettiğinde onu ikiletmedim. "Yağız iyi bir asker. Şimdi yeni bir tim kuracak olsam yine senden önce başa onu geçiririm ama bu, kızımı kapan herifi seveceğim anlamına gelmiyor."

Suratımı astım. Sağ olsun babam da beni ikinci plana atıyordu. "Bizi bir araya getiren sensin baba."

Eliyle beni işaret ederken kaşlarını çattı. "Ben sizi âşık olun diye mi bir araya getirdim? Seni göreve gönderdim."

Annem yanımıza geldiğinde kollarını babamın boynuna doladı. "Ben de âşık olayım diye başka şehre gitmemiştim ama bir baktım âşık oluvermişim."

Ben kıkırdarken babam başını çevirerek anneme kızmaya başladı. "Sürekli bizi örnek veriyorsun İnci, aynı şeyler değil."

Annem bardakları koyduğumuz sehpanın ucuna oturarak babamın elini kavradı. "Sen de her seferinde kendi gençliğini unutup kızını üzüyorsun. Ateşle barut yan yana gelirse aşk kaçınılmazdır Cihan. Yağız'ı da sevdiğini biliyorum, hiç yalan söyleme."

Dudaklarım kıvrıldığında babam huysuz bir ifade takındı. "Kızımı kimseye vermem."

Annem suratını buruşturarak babamın dizine vurdu. "Turşusunu kur o zaman. Ben torun istiyorum."

Gözlerimi büyüterek ikiliye baktım. "Delirdiniz mi siz? Daha öyle bir şey yok."

İkisi birden elini kaldırarak aynı anda konuştu. "Sen karışma!"

Hayretle kaşlarım havada onlara bakarken babam sinirlenmeye başlamıştı. "Gerekirse turşusunu kurarım. O çocuğa kız falan vermeyeceğim."

Annem alayla göz süzdü. "Sevgili onlar albayım, belli ki rütbeniz burada tam işleyememiş."

Babamın gözleri kısıldı. "Bana bak sarışın..."

Bu tartışmanın bitmeyeceğini anladığımda ayağa kalktım. "O zaman bana müsaade. Benim hakkımda ortak bir karara vardığınızda haber verirsiniz."

Onları orada bırakıp odama geçtiğimde yatağıma uzanarak tavanla bakıştım. Ne yalan söyleyeyim, aklım Yağız'da geziniyordu. Uyumuş muydu acaba? Belki de daha uyumamıştı çünkü onun için uyumak zordu. Aklıma kâbusları gelince olduğum yerde doğruldum. Belki onun biraz daha rahat uyumasına yardım edebilirdim. Dolabımdan pijamalarımı alarak üzerimi değiştirdim. Bugün üzerimde olan bluzu kavradım. Bunu götürürsem belki daha rahat uyurdu.

Odamdan sessizce çıkarak etrafıma bakındım. Kimseyi göremeyince sessizce merdivenlere ilerledim. Usulca inerken babamla annem salonda olacaklar ki sesleri geliyordu. Yağız ise diğer evdeydi ve oraya ulaşana kadar yolum uzundu. İki ev arasındaki koridordan sessizce geçip sesleri dinledim. Hiç ses yoktu. Belli ki Alparslan daha gelmemişti. Alt katta olan misafir odasının önüne geldiğimde kapıyı çalmadan içeri daldım.

Yağız odanın ortasında gömleğinin düğmelerini yarıya kadar açmış ayakta dikilirken fazlasıyla şaşkındı. "Bahar!"

Sorgulayan sesini umursamadan koşarak yanına geldiğimde sıkıca sarıldım. Başını boynuma gömüp uzun uzun kokumu içine çekti. Birbirimizden kopabildiğimizde elimdeki bluzu gösterdim. "Bunu getirdim."

Dudakları kıvrıldığında elimdekini alarak yastığının üzerine bıraktı. "İyi ettin güzelim."

"Ben artık gideyim," dediğimde müsaade etmeyerek elimden tutup yatağa oturttu.

"Hemen gitme."

Sırıtarak bunu bekliyor gibi kolunun altına girdim. "Bugün seni yanımdayken özlemiş olmam normal mi?"

Şakağımdan öptü. "Aynı duyguyu hissetmiş olmamız normal mi?"

Göz göze geldiğimizde derin bir iç çektim. "Aşk bu olsa gerek." Bakışları yoğunlaşırken parmaklarıyla kavradığı çenemi yavaş yavaş kendine çekmeye başladığı sırada eline vurdum. "Babama öpmeyeceğini söyledin, unuttun mu?"

Kaçmamı engellemek ister gibi belimden yakalayıp kucağına çekti. "Baban seni bir daha ulu orta yerde öpersem beni doğduğuma pişman edeceğini söyledi Bahar. Ben de bunu kabul ettim." Etrafımızı gösterip bakışlarını dudaklarıma düşürdü. "Burası ulu orta değil."

Dudaklarımız bir araya gelmek için saniyeleri beklerken dışarıdan bir gürültü geldi. Hemen ardından da babamın sesi duyuldu. "Dikkat etsene oğlum."

Panikle ayağa kalktım. Aşırı tepkime inat sesim fısıltıdan farksızdı. "Babam!"

Yağız, ağzının içinde küçük bir küfür mırıldanarak ayaklandı. Ne yapacağımızı düşünürken dolabı gösterdi. "Dolaba geç." Ümitsizce dudaklarım büzülürken beni itelemeye başladı. "Geç dedim Bahar, sana kavuşmadan ölmek istemiyorum."

Gülmekle ağlamak arasında suratım garip bir hâl aldığında Yağız'ın yatağında duran kıyafetimi fark ettim. "Bluzum kaldı."

Çevik bir hareketle yatağa uzanarak bluzu kaptığı gibi başıma attı. Dolabın kapaklarını kapattığında odanın kapısı açıldı. Babam da benim gibi kapı çalmaya karşıydı.

"Komutanım," dedi Yağız telaşla.

Babamın adımlarını duyarken iki büklüm oturduğum yerde kollarımı dizlerime dolamış korkuyla bekliyordum.

"Seninle konuşacaklarım var," dedi babam.

Yağız durumu kurtarmaya çalışıyordu sanırım. "Dışarıda konuşalım komutanım."

Babamın itirazı gecikmedi. "Burası iyi."

Yağız bir kez daha şansını denedi. "Komutanım isterseniz sabah da konuşabilirdik."

"Sana her şeyi emir mi vermem lazım? Otur şuraya," dedi babam. Yağız sessiz kaldığında dediğini yapmış olacak ki babam devam etti. "Görev konusunda zafiyet gösterdin. Sana deşifre olmayacaksın demiştim. Özellikle de Bahar konusunu konuşmuştuk."

Yağız babamı bir kez daha durdurmaya çalıştı. "Komutanım şimdi sırası..."

Konuşmasına izin vermedi. "Dinle..." Bence de dinlemeliydik. "Ben sana, *'Kızımdan uzak duracaksın, Bahar tehlikeye girmeyecek,'* dedim."

Babamın Yağız'la beni ayırmak için gösterdiği çabayı biliyordum fakat bunun sebebini ne Yağız ne de babam tehlike olarak arz etmişti. Sevdiğim adamı kendini inandırmak ister gibiydi. "Uzak durmak için her şeyi yaptım. Onu korumak içinde elimden geleni yaptım, yapıyorum da."

Babam öfkeyle sesini yükseltti. "Ulan o yüzden mi baş başa yemeğe götürdün? Hedef sendin Pala, şimdi hedef kızım!"

"Ona bir şey olmasına izin vermem."

Yağız'ın keskin ifadesiyle babam sessizliğe gömüldü fakat bu uzun sürmedi. "Bilmediğin şeyler var Pala. Bahar'ın benim kızım olduğu öğrenilirse tek hedef kızım olur."

Merakla kulak kabarttığımda Yağız, "Bu ne demek?" diye sordu.

İlk defa bir dolapta saklanıyor olmak işime geliyordu. Babam, "Kulaksız'ın lakabını nereden aldığını biliyor musun?" diye sordu.

Yağız, muhtemelen duyduklarını anlatmaya başladı. "Çatışmada bir askerin hedefi olmuş. Kurşun kulağını parçalamış..." Başımda yanan ışıklarla ellerimi ağzıma kapatırken Yağız da benimle aynı aydınlanmayı yaşadı. "O asker sensin."

Demek tüm bu yaşanan olayların başlangıcı babamdı. "Özür dilerim evlat. O şerefsiz, bana olan tüm öfkesini sizden çıkardı."

Odayı bir sessizlik kapladığında kapağı açıp çıkmak istiyordum ama bir şey beni burada tutmaya devam ediyordu. Yağız kırık sesiyle, "Senden intikam almak için Alper'e işkence etti, beni delirtmeye çalıştı," dediğinde babam itiraz etti.

"Onların hedefi tüm askerler, hatta bu vatan. Ben sadece onun kör hırsı oldum. Bana ulaşmak için sizi kullandı."

Gözlerim dolduğunda başımı dizime yasladım. Yağız'ın bana anlattığı tüm acıların sebebi babam mıydı yani? Esir düştüklerinde Yağız'ı babama ulaşmak için mi kullanmıştı o herif? Babam o yüzden mi Yağız'a bu kadar düşkündü?

Yağız acıyla inledi. Şu durumda şüphesiz onun yaşadığı acı en büyüğüydü. "Babamı kaybettim. Beni öldü sandığı için kalp krizi geçirdi. Kurtulduğuma sevinemeden babamın öldüğünü öğrendim."

Duyduklarıma inanamıyordum. Gözümden süzülen yaşlarla sesim duyulmasın diye dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu kadar acı herkes için fazlaydı. Yağız'ı o an, o hâlde düşünemedim.

"Seni kurtarmak için görev almıştım oğlum, bundan haberim yoktu," dedi babam. Sanki o da Yağız'la aynı acıyı çekiyordu.

Yağız'ın sesi daha cılızdı. "Olsa ne yapabilirdin ki?"

Babamın ise bütün öfkesi yerle bir olmuş, yerini şefkate bırakmıştı. "Babana söylemelerine izin vermezdim. Sizi ne olursa olsun kurtarmak için gitmiştim."

Yağız buz gibi tuttuğu sesiyle beni bile ürpertecek durumdaydı. "Beni bu yüzden mi eğittin, vicdanını rahatlatmak için mi? Kızını da bu yüzden mi yanıma gönderdin Gölge?"

Bu soruların cevabını ben de çok merak ediyordum ama bunu dolaba sıkışmış hâlde gizlice dinleyerek öğrenmeyecektim. Dolabın kapağını aralayarak şaşkınca bakan babama inat içeriden çıktım.

"Ben de bilmek istiyorum."

Fevri davranışların geri dönüşü ya sizi yıkar ya da karşı tarafı ama en çok zarar gören hep insanın kendisidir çünkü fevri davranışın bir eşi de pişmanlıktır. Ben de o dolaptan öylece fırlayıp çıktığım için pişmandım. Babam beni bir güzel odadan kovmuş, öğreneceğim ne varsa onu da öğrenemez olmuştum.

Tabii üstüne bir de Yağız'ı tüm bunlarla baş başa bırakmış olmak cabasıydı.

Sabah gözlerimi araladığımda annemi yanı başımda otururken buldum. Şaşkınlıkla gözlerimi ovarken gülümsedi. "Günaydın."

Tam açılamayan uykumla mırıldandım. "Günaydın."

Annem saçlarıma uzandığında bundan şikâyetçi değildim. "Gece olaylı geçmiş."

Sağıma dönerek anne ilgisi bekleyen kedi gibi mırladım. "Hım..."

"Bana da anlatır mısın? Baban, Yağız'ın odasındaki dolaptan çıktığını söyledi."

Dudaklarım büzüldüğünde masum bakışlarla bakıyordum. "Anne... Yağız geceleri uyuyamıyor ve çok fazla kâbus görüyor. Sadece ona rahat uyuması için bluzumu götürdüm. O sırada babam gelince korkudan dolaba saklandım ki onda da dayanamayıp çıktım."

Saçlarımı okşayan eli durduğunda biraz şaşkın görünüyordu. Ona hak veriyordum. Sevdiğim adamı daha tam olarak tanımıyordu. "Senin bluzunla nasıl uyuyabiliyor, merak ettim."

Biraz utangaç bakışlarımı kaçırdım. "Kokum ona iyi geliyor." Devamını ise ağzımın içinde mırıldandım. "Yani en azından önceden öyleydi."

Annem gülümseyerek kolumu sıvazladı. "Birbirinize olan aşkınız görülmeye değer kızım." Ortamın havasını dağıtmak ister gibi devam etti. "Hadi kalk, kahvaltı hazırlanıyor."

Olduğum yerde doğrulurken oldukça tedirgindim. "Babam çok mu kızgın?"

Başını iki yana salladı. Hâlimi en iyi anlayan kişi annemdi. "Biraz... Sadece dolaptan çıkman hoşuna gitmemiş." Üzgün bir tavır takındığımda elimi sıktı. "Baban, seni de Yağız'ı da çok seviyor. Size söylemiyor ama dün gece sizi yemekten sonra biraz izledik. Ona, *'Sen de bizim gençliğimizi görüyor musun?'* diye sordum ve ne dedi biliyor musun?" Merakla anneme baktığımda kıkırdadı. "*'Ben daha yakışıklıydım,'* dedi." Dudaklarım kıvrılırken annem kendini kahkaha atmaktan alamadı. "Şu an huysuz bir ihtiyar gibi davranıyor olsa da bunun en büyük sebebi seni kıskanması." İmalı bakışlarıyla da devam etti. "Tabii dolaptan çıkma olayı da fazla zorlama olmuş."

İçimdeki istekle anneme sarıldım. "Kafam çok karışık anne."

Beni sıkıca sarmalayıp başımdan öptü. "Seni tereddütte bırakan şeylerden kurtul kızım. Aşk tereddütlerle, olasılıklarla ve kafa karışıklığıyla gitmez."

Suratımı buruşturarak bir örneği bende olan güzel, masmavi gözlerine baktım. "İyi de bunun sorumlusu ben değilim ki. Babam ve Yağız beni hep ortada bırakıyor."

Annem kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Elimden tutup beni de kaldırdı. "Sen merak etme, ikisine de güzel bir ayar çekeceğim ben."

Kaşlarımı kaldırarak sırıttım. "Senden daha iyisini görmedim. Neden ben de senin gibi olamıyorum?"

Beni banyoya doğru götürürken onun hâlâ ufacık kızı gibiydim. "Sen benden çok daha akıllı ve çok daha güçlüsün Bahar." Banyonun önüne geldiğimizde bana doğru dönüp gülümsedi. "Bir keresinde baban bana, *'Seneler yaşı büyütür, yaşadıklarımız ise bizi. Sen bu yüzden ufaklıksın,'* demişti. O zaman söyledikleri benim için çok saçma ve gereksiz ayrıntılardı fakat şimdi babanın ne demek istediğini daha iyi anlıyorum kızım. Çok şey yaşadım, kırıldım, sabrettim, bekledim ve mükâfatım siz oldunuz. Her gece aynı yastığa baş koyduğum adam benim hayallerimdi. Alparslan ve sen, benim hayallerimin de ötesi oldunuz." Banyonun kapısını açıp beni içeri itelerken devam etti. "Yani bebeğim, bazı şeyler zamanla oluyor. Sabret ve sevdiğin, inandığın şeyler için savaşmaktan vazgeçme. Sonunda kazanacağın zafer kaçınılmaz olacak." Şaşkınlıkla anneme bakarken kapıyı suratıma kapatmadan son sözlerini söyledi. "Güzel bir duş al ve hemen kahvaltıya in."

Tıpkı annemin de söylediği gibi güzel bir duş aldım. Bir yandan da bana söylediklerini düşünmüştüm. Haklıydı, inandığım ve sevdiğim şeylerden vazgeçmemeliydim. Beni ben yapan bunlardı. Saçlarımı kurutup odama geçerek uzun zamandır yapmadığım bir şey yaptım. Dolabımdaki mavi elbisemi alıp üzerime geçirdim. Omuz kısımları kalın askılı bir şekilde üzerime oturan elbisenin küçük bir dekoltesi vardı. Saçlarımı atkuyruğu yapıp bileğime yine kumaş bilekliklerimden taktım. Bunların bendeki sayısı sonsuza kadar gidiyordu galiba, nerede görsem alırdım.

Hafif bir makyajla da hazır olduğumda güçlü bir şekilde aşağı indim. Salona hazırlanan kahvaltı masasına yaklaştığımda ilk Yağız'ın bakışları

yakaladı beni. Baştan aşağıya süzerken fazla dikkatliydi. Onun bakışları babamın dikkatini çekmiş olacak ki başını kaldırdı. Beni gördüğünde sert bakışları üzerimde gezip tekrar Yağız'ı buldu. Zavallı sevgilim, suçlu bir çocuk gibi başını eğerek kahvaltısına döndüğünde arkası dönük olan Alparslan'ın boynuna kollarımı dolayıp yanağından öptüm. "Günaydın baytar."

Gülümseyerek başını bana çevirdi. "Günaydın sarışın."

Hemen yanındaki annemi es geçerek masanın başında oturan babamın yanında durdum. "Günaydın baba."

Yandan bir bakış atıp eliyle yanağını gösterdi. "Günaydın." Sesi sert olsa da onu öpmemi istiyordu. Aile bağları denen şey böyleydi işte, ne yaşarsanız yaşayın et tırnaktan ayrılmıyordu. Gülerek yanağına sulu bir öpücük bıraktığımda suratını buruşturdu. "Anası kılıklı."

Annem hiç üstüne alınmadı. "Nedense bana seni hatırlattı."

Babamın arkasından geçerek benim için ayrılan Yağız'ın yanındaki sandalyeye oturdum. Bakışlarım onu bulduğunda tebessüm ettim. "Günaydın."

Masanın altından elimi kavradığında parmaklarımızı kenetledi. Tüm bunlara rağmen bakışları tabağında ve sesi sakindi. "Günaydın." Devamı fısıltıdan farksızdı. "Fazla güzelsin."

Alt dudağımı dişleyerek masadakilere baktım. Hepsi tabağıyla ilgileniyordu. Yağız ise fazla profesyoneldi, imrendiriyordu beni.

Ayşe teyze çayımı verirken Hilal de geldi. Onlar da genelde kahvaltıda bize eşlik ederdi. Hep birlikte sessiz geçen kahvaltının sonlarına doğru babam ayağa kalktı. "Ayşe Hanım, benim kahvemi çalışma odasına getirin." Bakışları bizi bulduğunda ikimizi işaret etti. "Siz de kahvaltınızı bitirip yanıma gelin."

Herkes sessizce babamı onaylarken annem de ayağa kalktı. "Ayşe, sen dur, ben yaparım kahveyi."

Annem, babamın koluna girip kapıya doğru ilerlerken babam durumdan memnundu. Kısa süre sonra Alparslan da ayaklandı. "Bana müsaade, okula gitmem lazım." Bakışlarını Hilal'e diktiğinde gülümsedi. "Ufaklık, hazırlan seni de okula bırakayım."

Hilal heyecanla ayaklandı. "İşte bu! Tüm kızlara hava atacağım."

Hilal seke seke giderken Ayşe teyze de ayaklandı. "Çok şımartıyorsun bunu."

Alparslan, Ayşe teyzenin yanaklarını sıktı. "Sen de çok sıkıyorsun kızı. Rahat bırak biraz."

Ayşe teyze buruk bir tebessüm sundu. "Babasız çocuk yetiştirmek zor oğlum."

Hepimiz sessiz kalırken Yağız beklemediğim bir şekilde araya girdi. "Görüyorum ki onun babası da abisi de var Ayşe Hanım, başını eğme."

Hayranlıkla Yağız'ın gözlerine baktım lakin acıdan başka bir şey bulamadım. Babasızlığı o da iyi biliyordu. Ayşe teyze, Alparslan'ın sırtını sıvazladı. "Öyle, öyle." Bakışları Yağız'ı bulunca gülümsedi. "Allah onlardan razı olsun damat bey oğlum, bize kol kanat gerdiler."

Alparslan hüzünlü ortamı dağıtmak adına işi şakaya vurdu. "Babam, enişteme *damat* dediğini duymasın bak."

Ayşe teyze eliyle ağzını kapattı. "Aman aman... İnci Hanım olmasa Teksas burası." Ayşe teyzeden beklenmeyen sözlerle hepimiz kahkaha atarken birkaç tabak aldı eline. "Aman canım yalan sanki. Geçin siz dalganızı, ben kıza bakayım."

O giderken gülmeye devam ediyorduk. Gerçekten de öyleydi. Annem evin neşesi, babam evin aksiyonuydu. Çocukları olarak biz de macera kısmını üstlenmiştik herhâlde.

"Bugün gidiyormuşsunuz, kısa oldu bu," diyen Alparslan'la ayağa kalktım.

"Plansız gelince öyle oldu."

Yanıma gelip sarıldı. "Daha sık gel sarışın. Babamı da çok zorlama, adam kafayı yiyecek."

Geri çekilerek surat astım. "Ben mi zorluyorum?"

Çenesini kaldırarak "Cık..." dedi. İkimizi işaret ederek gülümsedi. "İkiniz zorluyorsunuz."

Omzuna vurdum huysuzca. "Seni de göreceğiz Alparslan. Dua et de babamın karşısına yanlış kişiyle çıkma."

Yağız'a beni gösterdi hemen. "Bak *Alparslan* olduk birden. Bu böyledir, dikkat et; kızdığında kardeşi olsa tanımaz."

Gözlerimi devirmemle Yağız ayağa kalktı. "Bilmez miyim, arkasına bile bakmadan gidiyor kızınca."

"Bunu hak etmiştin," dedim kızgınlıkla.

Yağız da başıyla beni işaret etti. "Bak gördün mü?"

Aynı anda kahkaha atmalarıyla ellerimi göğsümde birleştirerek homurdandım. "Ne iyi anlaştınız siz öyle ya."

Alparslan, Yağız'a elini uzatarak gülümsedi. "Ben sevdim enişteni. Babam da severse oldu bu iş."

Yağız, uzatılan eli kavrayarak kendine çekti. Dostane bir şekilde sarılıp iki kez Alparslan'ın sırtına vurdu. "O da seviyor da kızından daha nazlı sadece."

Alparslan büyük bir kahkaha daha savurduğunda çok eğlendiği belliydi. "Bunu babama söylemekten zevk alacağım."

Yağız tepki vermese de ben cırladım. "Sakın Alparslan!"

Gözlerini devirerek bir adım geri çekildi. "Ablama iyi bak enişte. Bizim zayıf noktamız o. Ablam üzülürse Aksoy erkekleri de üzülür."

Yağız, kolunu belime sararak beni kendine yasladı. "Onun canı, benim canım; onun tebessümü, benim tebessümüm."

Alparslan başıyla onaylayarak yanımızdan uzaklaşırken tüm bedenimi Yağız'a çevirdim. Onun kara gözleri benim üzerimde, benimse kalbim onun üzerindeydi. Fısıltıyla, "Benim canım da sensin," dedim.

Gülümseyerek yüzüme dökülen saçları geriye iteledi. "Beni de her sabah öpüp günaydın der misin?"

Dudaklarımı birbirine bastırsam da gülmekten alamadım kendimi. Yağız'ın kıskançlıkları çocuk gibiydi. Büyümüyor, hep ilgi istiyordu. "Kıskançlık seziyorum."

Başını onaylamayarak iki yana salladı. "Hak ettiğim şeyi istiyorum."

Nazlı nazlı omuz silktim. "Düşünürüz."

Gülse de düşünceli bakışları evde gezindi. "Baban bizi bekliyor olmalı."

Aklım başıma geldiğinde tüm yaşananları geriye sararken suratım düştü. "Dün gece ne oldu?"

Bana yolu göstererek önden yürümem için işaret verdi. "Biraz fazla sinirliydi. Öfkesi beni geçince konuşamadık. Dolaptan çıkman az kalsın bir yumruk daha yememe sebep oluyordu."

Suratım buruştuğunda kaçamak bir bakış attım. "Üzgünüm. Duyduklarını fazlaydı."

Gülümseyerek elini belime koydu. "Şimdi konuşacak muhtemelen."

Koridoru geçemeden onu durdurduğumda bana bakmasını sağladım. "Bana *bitti* dediğinde, babamla amacınız beni korumaktı değil mi?"

Alnıma dudaklarını bastırdığında bir süre bulunduğu yerden ayırmadı. "Doğru olanı buydu Bahar. Baban haklıydı ama ben kalbime söz geçiremedim, sen benden gidince dünyam başıma yıkıldı. Şimdi görüyorum ki baban çok daha fazla haklıymış."

Kaşlarımı çattığımda isyan eder gibi çıktı sesim. "Haklı falan değil. Seni çok seviyorum Yağız."

Elimden tutarak yürümeye başladı. "Bir seven sen değilsin, güzellik. Biz de seviyoruz."

Birlikte çalışma odasına girdiğimizde babam arkası dönük pencereden dışarıya bakıyordu. Ellerini yine arkasında bağlamıştı. Anneme bakındım ama göremedim. Babam bir süre boyunca bize dönmedi. İkimiz de yan yana durmuş babamdan gelecek komutu bekliyorduk. Bu oda onun albay, bizim de asker olduğumuz odaydı.

Bize doğru dönünce ikimizi de baştan aşağıya süzdü. Sandalyesini çekip otururken bizim oturmamıza müsaade etmedi. Alışıktık buna, askerliğin kuralı buydu. Ayakta dikilir öyle dinlerdin komutanını. O lütfederse oturma hakkına sahiptin.

"Şimdi ikiniz de kulaklarınızı açıp beni iyi dinleyin. Bir kez anlatacağım ve bir daha aynı saçmalıkları duymak istemiyorum." Pürdikkat babama odaklandığımda sesindeki sertlik ve emir kipleri durumun ciddiyetini belirtmek içindi. Öncelikli bakışları Yağız'ı buldu. "Senin başına gelenlerin hepsi şerefsiz bir terörist yüzünden oldu. O iti kulağından yaraladığımda keşke kurşun beynini delip geçseydi ancak zor bir çatış-

maydı. Zaten korkak gibi kaçtılar. O pisliğin şimdi bir kulağı duymuyor. Bana olan hırsı ve düşmanlığı büyük. Seni ve Alper'i esir aldığında telsizle konuştuk. Bana size yaptığı işkenceleri anlattı, hırsını alıyordu kendince." Öfkeyle ayağa kalkarak yumruğunu sıktı. Gözlerini kaçırarak başını başka yöne çevirirken yumruğunu masaya yasladı. "Beni bunun için ne kadar suçlu tutarsınız bilemem ama Kulaksız denilen şerefsizin bu ilk vukuatı değil, caniliği ile biliniyor. Acımasız bir pislik, aynı zamanda da korkak bir fare." Babamın bakışları Yağız'ı bulduğunda hüzünlüydü. "Yine de bunun için kendimi suçladım. Kurtarılmanız zordu ama imkânsız değildi. Bireysel görev alıp ölmek pahasına oraya gittim." Bakışları anlık beni buldu. "Annen bilmiyor," dedi uyaran sesiyle. "Gizli görevdi, gittiğim bilinmeyecekti. Dönemezsem de kimse aramayacaktı. Alper için geç kaldım."

Babamın bakışları yere düştüğünde Yağız müdahale etti. "Ağır yaralıydı." Başımı Yağız'a çevirdim. Onun da gözleri dolu doluydu. Babamla aynı duyguyu hissediyor, bir yandan da babamı teselli ediyordu.

Babam düşünceli bir şekilde başını kaldırdı. "Öyle... Seni oradan kurtarmak için o pisliklerin içinde iki gün beklemek zorunda kaldım ve bir şekilde kurtulduk. Hastanede başında bekledim. Babanın acısını öğrendiğinde oradaydım, kâbuslarında yanındaydım." Babam şefkatle Yağız'a baktı. "Sen göremesen de ben oradaydım. Sana vicdanımı rahatlatmak için *oğlum* demedim, seni bu yüzden eğitip timin başına geçirmedim. Ben askerim; silah arkadaşını kaybetmek ne demek, babanı kaybetmek ne demek iyi bilirim. Babamı yedi yaşımdayken annemle beraber şehit verdim. Senin kadar bile görmedim onları. Yurtlarda, yetimhanelerde büyüdüm. Sarıldığım tek şey intikam ateşiyle beraber bu meslek oldu." Babam beni işaret ederek devam ederken oldukça kendinden emindi. "Seni Bahar'dan bile iyi anlayacak biri varsa o da benim. O yüzden sakın sana acıdığımı ya da vicdanımı rahatlatmak istediğimi düşünme. İyi bir askersin, okul başarını biliyorum. Ben o bereyi hastane odasında dizlerine bıraktığımda gözlerinin içi parladı. Eğitimlerde en çok zorladıkları kişi sendin. Sana özellikle psikolojik baskı yaptılar, eğitimlerde birini dahi geçemesen elenecektin. Ben sana sadece bir kapı araladım ve sen dereceyle eğitimini tamamladın. Seni timin başına geçirmekte tereddüt etmedim."

Babam sözlerini bitirdiğinde odayı bir sessizlik kapladı ancak

söyleyecekleri bu kadarla sınırlı değildi. Adımlarını bize doğru yönlendirip karşıma dikildi. Hazır olda duruyordum karşısında ancak zorlanıyordum da. Ellerini çözmeden çenesini kaldırdı. "Sana gelince küçük hanım... Kimsenin seni küçümsediği yok, çıkar aklından artık şunu. Sen bordo berelisin, illaki bir ekibe bağlayacaktım seni ama bu kurduğum en iyi ekip olsun istedim." Yağız'a ters bir bakış attı. "Şu deliye mukayyet olursun, azıcık aklı seninle yerine gelir dedik ama sen olanı da götürdün." Alt dudağımı ısırdığımda Yağız'a yandan bir bakış attım. Bıyık altından gülüyordu sevimsiz. Babam ona döndüğünde hemen toparladı. "Dün gece kızımın dolaptan çıkmasını senin de onu delirtmiş olmana bağlıyorum. Yoksa azıcık aklınız olsa herhâlde bunu yapmazdınız."

Çekingen bir sesle öne atıldım. "Baba..."

Elini kaldırarak konuşmama izin vermedi. "Annene dua et Bahar." Tekrar sandalyesine geçerek koltukları işaret etti. "Saçma sapan düşünceleriniz sona erdiyse koltuklara oturun. Sizin yüzünüzden yeterince boş yaptık." İkimiz de uslu bir çocuk gibi koltuğa yan yana oturduk. Babam masada duran ellerini birleştirdi. Bir anda ortamı yeniden ciddiyet kaplamıştı. "Sizi lojmana taşıyorum. O evde artık kalamazsınız."

Yağız araya girdi. "Komutanım, başımızın çaresine bakarız."

"Bakamazsınız," dedi babam işaret parmağını kaldırarak. "Şimdi hedef Bahar olacak. Ola ki benim kızım olduğu öğrenilirse, hepsi leş kargası gibi üşüşecek. Sizi riske atamam. Evleriniz hazır ancak sadece iki boş ev bulabildik."

Endişeyle dudak büktüm. "Nasıl olacak peki? Çocuklar var."

Babam sıkıntılı bir nefes verdi. "Sen şu arkadaşınla yine beraber kalacaksın."

Şaşkınlıkla, "Ama Leyla lojmanda nasıl kalacak?" diye sordum.

Yağız bana dönerek babamdan önce cevapladı. "O da bizimle olduğuna göre tehlikede demektir, özel durum."

Babam da destekledi. "Aynen öyle. Ben ayarladım. Onlara da bilgi verildi. Gökhan ve sen yine birlikte kalırsınız. Emirhan ve Aykut şimdilik karargâhta idare edecek. Boş ev çıktığında onları da aktarırız."

Yağız bu durumu çabuk kabullenmişti. "Emredersiniz komutanım."

Babam ikimize de kısa bir bakış attı. "Başka bir şey yoksa ikiniz de toparlanıp yola çıkın. Geç saate kalmadan orada olun." Ayağa kalktığımızda zaten babam bize pek söyleyecek bir şey bırakmadı. Tam kapıdan çıkacağımız sırada, "Bu arada..." dediğinde ikimiz de duraksadık. "Sakın umutlanma Pala, kızımı kimseye verdiğim yok."

Yağız bana kısa bir bakış atıp tekrar babama döndüğünde başını eğdi. "Emredersiniz komutanım."

Odadan çıkar çıkmaz suratımı astım. "*Emredersiniz komutanım*, öyle mi?"

Yanağımdan bir makas alıp gülümsedi. "Köprüyü geçene kadar..." Şaşkınlıkla olduğum yerde kalırken birkaç adım atıp arkasını döndü. İlerlemediğimi fark edince gözlerini devirerek geri dönüp elimden tutarak çekti. "Gölge'nin öfkesini değil, kızını istiyorum Bahar ve sen benim olacaksın."

İkimiz de toparlanıp evden çıktığımızda pek kimse yoktu ortalarda. Karşılamak için sıraya dizilen komisyon kurulu, giderken bizi yalnız bırakıyordu. Sadece annem ve babam vardı.

Anneme sarıldığımda bakışlarım babamı buldu. Dün geceden dolayı bana hâlâ kızgın olduğunu tahmin edebiliyordum. Yine de ona doğru bir adım attığımda kollarını iki yana açtı. Oraya sığınmam zor olmadı. Benim en güçlü zırhım babamdı. Tüm kırıklıklarımıza, yanlış anlaşılmalara rağmen benim bir numaralı erkeğim, ilk aşkımdı.

"Seni seviyorum baba."

Alnımdan öperek göğsüne biraz daha bastırdı. "Seni seviyorum prensesim."

Babamla ayrılırken Yağız, annemin elini öpüyordu. "Beni evinizde çok güzel ağırladınız İnci Hanım. Zarafetiniz için teşekkür ederim."

Annem alışık olduğu iltifatlarla zarif bir şekilde gülümsedi. Hayran olunası bir kadındı. Bir türlü annem kadar kibar olmayı becerememiştim. "Burası senin de evin oğlum. Ne zaman istersen gel. Kapımız sana her daim açık."

Yağız anneme sevgiyle bakarken babam itiraz etti. "Yok artık. Evlatlık olarak alalım istersen."

Annem, babama yandan bir bakış attı. "Gerek yok, damat olarak alsak yeter."

Yağız bıyık altından gülerken babamın suratı asıldı. "İnci!"

Yağız sıkıntılı bir nefes verip babamın önüne geçti. Babam asabi bakışlarını Yağız'a diktiğinde buna inat sevdiğim adam gülümsedi. "Her şey için teşekkür ederim, albayım."

Yağız'ın ses tonu öyle duygu yüklüydü ki anlatamam. Bu teşekkürün içinde çok şey gizliydi. Babamın başından beri yaptığı her şey için teşekkür ediyordu. Babam da bunu görüyor ve anlıyordu. Öyle ki uzun bir süre birbirlerine baktılar. Babam ellerini iki yana açtığında Yağız sanki bunu bekliyor gibi babama sarıldı. İşte o an gözlerim doldu. Mutlulukla hüzün arasına sıkıştım. Kıvrılan dudaklarıma engel olmak için dişlerken bir yandan da ağlamamak için çabalıyordum. Babam haklıydı, en çok onlar anlıyordu birbirini.

Babam birkaç kez Yağız'ın sırtına vurdu. "Geç kalmayın."

Yağız kendini toparlarken bir adım geriye atıp selam durdu. "Emredersiniz komutanım."

Babam gülse de bakışları imalıydı. "Seni hâlâ sevmiyorum Pala."

Yağız kıvrılan dudaklarıyla başını eğdi. Onun için babamın dilindeki ne fark ederdi ki artık, göreceğini görmüştü. Bakışları beni hareketlendirdiğinde arabaya bindik. Dönüş yolculuğu da başlamış oldu.

Akşam olduğunda yolculuğumuzu anca bitirebildik. İşin iyi yanı mı bilemesem de lojmandaki yeni evlerimize geldik. Babam oldukça kontrollü giderek bugün taşınılmasını istemişti. Biz yolda olunca bu iş Gökhan ve Leyla'ya kaldı tabii. Zaten evler eşyalı olduğu için geriye sadece kişisel eşyalarımız kalıyordu. Onları halletmek çok daha kolay olmuştur diye düşünüyordum. Gerçi bir ara Leyla beni arayarak ağlamaklı sesiyle, *"Ben bu silahlara dokunamam!"* demişti. Ona da Gökhan'la çözüm bulmuştuk. O almıştı hepsini. Eminim ki trafik polisi, Gökhan'ın yolunu kesse silah kaçakçısı sanıp tutuklardı.

Bekârlar için iki artı bir olan bloklarda kalacaktık. Ne yazık ki bu sefer

Yağız ile karşı karşıya değildi dairelerimiz. Yağız'la arabadan inerek merdivenleri tırmanmaya başladık Allah'tan bu sefer bir kat çıkmamız yetmişti. Tabii Yağız'ın evi için. Benimki bir üst kattaki karşı daire oluyordu. Yani Leyla öyle tarif etmişti.

Yağız'ın kapısının önünde duraksadık. Yorgun bedenimi yatağa atmak için içimdeki isteğe engel olamazken gülümsedim. "Ayrılık zamanı."

Kapıyı çalmak yerine yerdeki paspası kaldırarak altındaki anahtarı çıkarmasını garip bakışlarla izlerken kapıyı açtı. "Kahve içelim."

Dinlenmek istiyordum. Elimdeki küçük valiz bile fazlalık gibiydi. "Yorgunum, duş almaya ihtiyacım var."

Ona bahanelerimi sayarken elimi tutup içeri çekti. "Kahve bahane Bahar, sevgilimle vakit geçirmek istiyorum."

Sırıtarak mecburen içeri girdim. Aslında hiçbir mecburiyetim yoktu ama benim de giresim vardı demek ki. "Eh, iyi madem."

Kapıyı kapattığında başını bana doğru çevirip göz kırptı. "Bir öpücüğünü de alırım artık."

Sırıtmamak için alt dudağımı dişlerken koluna vurdum. "Arsızsın Yağız."

Elimdekileri bırakıp montumu çıkardığımda Yağız alarak kendininkinin yanına astı. Sağ tarafta en sonda genişçe olan kapı oturma odasına ait olacak ki o tarafa yürüdük. Işıklar yanıyordu ama ev fazla sessizdi.

Tüm bu sessizliğin sebebini Gökhan'ın evde olmamasına pay biçeceğim sırada oturma odasına girmemizle öylece kalakaldık. İkimiz de hayretle karşımızdakilere bakıyorduk. Leyla ve Gökhan tam karşıda duran üçlü koltukta birbirine sarılmış uyuyordu.

Gökhan oturduğu yerde başını arkaya yaslamış, Leyla ise Gökhan'a sıkıca sarılmıştı. Birlikte uyuyan çift her şeyden habersiz gibiydi. Yağız sırıtarak bana döndü. "Olmuş bunlar."

Aynı şekilde ben de sırıtırken cebimden telefonumu çıkardım. "Bu anı ölümsüzleştirmem lazım."

Daha bir iki fotoğraf çekmiştim ki Gökhan gözlerini araladı. Bakışları bizi bulduğunda biraz şaşkın biraz da uyku sersemiydi. "Ne ara geldiniz siz?"

Susması için işaret yaptım. "Şşş... Uyandıracaksın kızı."

Yanında uyuyan Leyla'yı fark ettiğinde video çekmeye başladım. "Hadi lan!" dedi birden ellerini kaldırarak. Böyle bir sahne beklemiyor gibiydi.

Yağız kendini tutamayıp güldü. "Oğlum bir de haberim yok de tam olsun."

Gökhan ters bakışlarını Yağız'a diktiği anda cevap veremeden telefonu fark etti. "Ne yapıyorsun Bahar?"

Omuz silktim. "Video çekiyorum."

Gökhan biraz daha öfkelendi. "Çekmesene kızım."

Yağız alayla hemen yandaki koltuğa kendini bıraktı. "Biz sadece arkadaşız da de."

Bu sefer de ben kendimi tutamayıp kahkaha attığımda Leyla mırıldanarak kıpırdandı. "Azıcık daha uyuyayım kalkacağım."

Sarıldığı adama iyice sokulduğu sırada Gökhan ne yapacağını bilemedi. Dikkatli bir şekilde Leyla'nın omzuna dokundu. "Leyla... Kalk hadi."

Leyla usulca gözlerini aralarken uyku mahmuru sarıldığı bedene baktı. Gayriihtiyari başını kaldırdığında Gökhan'la göz göze gelirken çığlık atarak geri çekildi. "Aaa! Pis sapık, bana dokunma!"

Yağız'la aynı anda kahkahalara boğulurken bir yandan da onları çekmeye devam ediyordum. Daha fazla ayakta kalamadığımda Yağız'ın yanına oturdum. Hemen beni kolunun altına alan sevdiğim, başıma küçük de bir öpücük bıraktı.

"Ne sapığı lan?" dedi Gökhan öfkeyle.

Leyla bir anda tokadı Gökhan'ın yanağına geçirdi. "Seni fırsatçı pislik!"

Gökhan'ın bakışları kardığında videoyu durdurup panikle başımı Yağız'a çevirdim. "Yağız..."

Yağız'ın müdahale etmesini istiyordum çünkü Gökhan şu an o kadar ürkütücü bakıyordu ki ben bile tırsmıştım. Leyla ise koltuğun ucuna kadar kaymış korkuyla Gökhan'a bakıyordu.

"Dert etme," dedi Yağız. Pek de bir umursadığı yoktu.

Gökhan dişlerinin arasından tısladı. "Kendine gel kâküllü yoksa ben getirmeyi iyi bilirim."

Leyla tam olarak kendine gelirken geç de olsa bizi fark etmiş olacak ki fısıldadı. "Bahar..." Ona gülümsediğimde tekrar Gökhan'a baktı. "Şey... Uyuyakaldım değil mi?"

Gökhan ters bir bakış attı. "Günaydın."

Leyla biraz daha mahcuptu şimdi. "İsteyerek olmadı."

Gökhan hâlâ sinirliydi. "Hiç mi bir adamın göğsünde uyumadın? Bir sapık olmadığımız kalmıştı."

Gözlerimi kısarak Gökhan'a baktım. O ise pürdikkat Leyla'ya bakıyordu. Oltayı atmış bekliyordu resmen. Düşündüğümden de zeki bir adamdı.

Leyla biraz çekingen bir tavırla omuz silkti. "Niye uyuyayım ki? Yatağım vardı benim, uykum gelince oraya yatıyordum."

Dudakları kıvrılan Gökhan imalı bir bakış attı. "Demek ki bende kafan karıştı."

Sabah gözlerimi araladığımda bir haftadır yeni odamda uyanıyordum. Alışmam çok da zor olmamıştı. Dağda tepede uyuyan bir asker olarak, sıcak yatağımda uyuduğum sürece nerede olduğum önemsiz geliyordu.

Erken kalkmıştım bugün. Hazırlanıp doğruca mutfağa gittim. Kahvaltılıkları masaya hazırlayıp omlet yaptığım sırada arkamdan Leyla'nın sesi geldi. "Günaydın."

Başımı arkaya çevirdiğimde pijamaları üzerinde, gözlerini ovuşturan kadına gülmeden edemedim. "Günaydın. Yine hazır değilsin. Birazdan geç kaldım diye ortalığı birbirine katacaksın."

Kıkırdayarak kâküllerini düzeltti. "Erkek olmalıydın Bahar. Sana kur yapabilirdim."

@novaebook

Sabah sabah gözünü benimle açınca böyle oluyordu herhâlde. Yandan bir bakış atıp göz kırptım. "Giderin var ama hakkımı Gökhan'a devrettim say."

Saçlarını geriye savurarak iç çekti. "O işin olacağını sanmıyorum."

Omleti masaya yerleştirirken imalı bir bakış attım. "Adama tokadı geçirirsen zor zaten. Bana yapacağın kuru ona yapsana."

Dudakları büzüldüğünde yine de burnundan kıl aldırmamak adına omuz silkti. "Kendi kaybeder. Ben seçilmem, seçerim."

Kahkaha attığım sırada arkasını dönerek gözden kayboldu. Tekrar mutfağa geldiğinde hızlı geçen kahvaltının ardından ikimiz de kapıya çıktık. Havalar o kadar soğuktu ki üzerime montumu giydim. Gerçi kendi memleketimden soğuğa alışıktım ancak burası da insanın iliğini kesiyordu.

Ayakkabılarımı giymiş Leyla'nın da giymesini beklerken karşı kapı açıldı. Kumral uzun boylu bir adam karşımıza dikildiğinde bakmadan edemedim. Bu sıradan bir bakıştı, kim olduğunu görmek için.

Benim kim olduğumu anladığı anda hazır ola geçti. "Günaydın komutanım."

Sert ifademle karşımdaki adamı süzdüğümde çıkaramadım. Askeriyede herkesi tanımıyordum. "Günaydın."

Leyla ayakkabılarını giydiğinde merdivenlere yöneldim. Yağız'a kavuşmak için sabırsızdım. Daha üç basamak inmiştim ki arkamda duyduğum ses beni duraksattı.

"Merhaba." Başımı arkaya doğru çevirmemle biraz önceki asker, Leyla'ya elini uzattı. "Ben Asteğmen Resul."

Dudağımın kenarı kıvrılırken aşağıya doğru bir adım daha attım. Hemen ardından Leyla'nın sesi geldi. "Leyla."

Son basamağı da inerek aradaki boşluğa geldiğimde ikiliye baktım. "Askere benzemiyorsun," dedi Resul.

Leyla kapıyı kilitlediğinde başını çevirerek küçük bir tebessüm sundu. "Değilim, olmaya da niyetim yok."

Bir iki adım atıp yandaki merdivenlere geldiğimde alt katta bizi bekleyen Yağız ve Gökhan'ı gördüm. Bakışlarım bir üstten inen ikiliyi, bir de

Gökhan'ı bulduğunda sırıtarak kalan merdivenleri de hızlı bir şekilde inmeye başladım. "Günaydın."

Merdiven korkuluklarına sırtını yaslayan Gökhan sadece başını sallamakla yetinirken, kollarını açan Yağız beni karşılıksız bırakmayarak, "Günaydın," dedi.

Kollarımı boynuna dolayıp yanağından öptüm. Geri çekildiğim sırada Yağız'ın duraksadığını fark ettim. Onun baktığı yöne doğru başımı çevirdiğimde Resul ve Leyla'yı gördüm. Yağız sırıtarak arkası dönük olduğu için hâlâ onları fark edemeyen Gökhan'ın omzuna vurdu. "Sana kolay gelsin kardeşim."

Sesindeki alay o kadar belliydi ki bunu anlamak zor olmuyordu. Gökhan ne olduğunu anlamak adına kendini yaslandığı tırabzanlardan koparıp başını arkaya doğru çevirdi. Bir anda kaskatı kesilirken son basamağı da inen ikiliye öyle bir baktı ki ürpermeden edemedim. Gökhan'ın öldürücü bakışları, karşı tarafta da etki bulurken Leyla ve Resul'ün yüzündeki gülümsemeler aynı hızla yok oldu.

Gökhan, küçük bir mimik hareketiyle *ne ayaksınız* der gibi, "Hayırdır?" dedi.

Leyla, Gökhan'ın tavrını anlamlandırmaya çalışırken Resul hazır ola geçti. "Komutanım, ben..."

Gökhan öne doğru bir adım atarak tehditkâr bir tonla, "Yolunu şaşırdın herhâlde," dediğinde film izler gibi onları izliyordum. "Benim yolumdan gittiğine göre."

Resul bir anda ne yapacağını şaşırırken eli ayağı birbirine dolandı. Gökhan'ın insanlar üzerinde yarattığı etki kusursuzdu. "Bana müsaade komutanım," dedi telaşla. Hepimize baş selamı vererek Leyla'nın yüzüne bile bakmadan hızlı adımlarla merdivenleri indi.

Leyla, ağzı açık arkasından bakakaldığında Gökhan, elini Leyla'nın çenesine yerleştirip ağzını kapattı. "Kapat da suları akmasın."

Alt dudağımı dişleyerek gülmemek için çabalarken Leyla afallamış gibiydi. "Ne?"

Gökhan yapmacık bir gülümseme sundu. "Çok etkilendiysen peşinden git diyorum."

Leyla ters bir ifadeyle, "Bu sabah yine çok iticisin," diyerek merdivenlere yöneldi. "Ayrıca beyefendi birine benziyordu."

Peşine takılan Gökhan homurdanmaya başladı. "Günaydın demesinden mi anladın? Onu biz de yapıyoruz. Ayrıca benim iticiliğim, senin o varla yok arası olan eteğin kadar."

Yağız'la el ele tutuşmuş sessizce peşlerinden giderken, apartmandan çıktığımız anda Leyla öfkeyle arkasını döndü. Bu durum ise önce Gökhan'ı sonra da bizi duraksatmıştı. Parmağı havada, ifadeleri sertti. "Birincisi, günaydın demesinden değil tebessümünden anladım. Senin gibi sürekli kaşlarını çatıp terslemiyor. İkincisi, eteğim gayet de güzel."

Gökhan yanaklarını şişirip serbest bırakarak arabayı işaret etti. "Gidelim mi bayan çokbilmiş?"

Leyla bir an duraksarken hemen sonra yardım ister gibi başını eğerek bana baktı. Onu işe bırakmamı istiyordu fakat Yağız kolunu omzuma atarak kendine çekti. "Bahar benimle."

Yağız'ın yönlendirmesiyle ilerlerken, Leyla'ya mahcup bakışlar atarak el salladım. Arabaya bindiğimizde didişerek arabaya doğru yürüyen çifte kısa bir bakış attım. "Acaba ben mi bıraksaydım Leyla'yı?"

Yağız arabayı çalıştırarak yola çıktığında pek de umursuyor gibi değildi. "Bırak Gökhan'la gitsin. Baksana, bizimki kıza başkasının gözü değecek diye deli oluyor."

Dudaklarım kıvrıldığında arkama yaslandım. "Gökhan bazen çok korkutucu oluyor."

Yandan bakışları beni bulurken sesli bir soluk bıraktı. "Her kurt, dişisine dokunulduğunda korkutucu olur."

Karargâha geldiğimizde çok zaman geçmeden Turan Albay yeni bir operasyon bilgisi verdiğinde mutluydum. Kendimi paslanmış gibi hissediyordum. Özlüyordum dağları, birkaç şerefsizi öldürmeyi.

Mühimmat odasında son hazırlığımızı yaparken ağırdan alıyorduk. Ekipte küçük bir eksik vardı. Gökhan operasyonu duyunca Yağız'dan izin alıp ortadan kaybolmuştu. Nereye gittiğini bilmek zor değildi. Onu çok iyi anlıyordum. Sabah Leyla'nın yanındaki adamı gördüğünde, hele de

Leyla ona güldüğünde gözlerindeki karanlığı görmüştüm. Kızgın bir boğa gibiydi. Tehlikeli, korkutucu... Kendine bile itiraf edemese de Leyla'ya karşı boş değildi. Hatta daha da ileri gidiyorum, kalbini kaptırdığını düşünüyordum. Bu yüzden etekleri tutuşmuş hâlde Leyla'ya gittiğine kalıbımı bile basabilirdim.

Silahımı kontrol ederken Gökhan telaşla içeri girdi. Hepimiz başımızı ona çevirirken o apar topar dolabına yaklaşarak hazırlanmaya başladı. Sırıtan ifademe engel olamayarak arkamdaki bank şeklinde tahtadan yapılan yere oturdum. "Leyla'ya mı gittin?"

Gökhan bana ters bir bakış attığında çoktan diğerlerinin diline düşmüştü. Emirhan, "Ulan Kara, sen bu hâllere düşecek adam mıydın?" derken Aykut, elini Emirhan'ın omzuna atarak teselli verdi gibiydi. "Âşık olmuş abisi, hoş gör."

Gökhan kıstığı gözlerini onlara dikti. "Kesin lan sesinizi!" Elini kaldırdığında bu sefer hedefi bendim. "Susamıyorsun değil mi?"

Ben omuz silkerken Yağız yanıma oturarak ters bakışlarını Gökhan'a dikti. "Şşş... Güneş'ime laf yok."

Tüfeğimi kenara dikerek bankın iki yanından bacaklarımı geçirip Yağız'a sırtımı döndüm. "Saçlarımı örer misin?"

Parmakları saçlarımı bulduğunda bundan zevk alıyordum. O kadar güzeldi ki anlatamam. Ona ömür boyu saçlarımı ördürebilirdim.

Emirhan sırf Gökhan'la uğraşmak için Aykut'a dönüp elini yakaladı. "Leyla... Leyla... Gidiyorum aşkım. Ölmek de var dönmek de..."

Aykut da Emirhan'ın elini kavrayarak sesini inceltti. "Gökhan, aşkım, ağlatacaksın beni."

Kahkahalarla ikiliye gülerken Gökhan ikisinin üstüne atıldı. "Ulan sizin de aşkınızın da ağzına..."

Kahkaha ile devam eden hazırlıklarımızın ardından herkes tek tek çıkarken çantamı sırtıma attım. Silahımı da elime almış çıkmak için hareketlendiğimde Yağız yine ben çıkamadan çantamdan yakaladı. Öfkeyle arkamı dönerek onu ittim. "Yapma şunu, sinir oluyorum."

Beni duvara yaslayıp kapıyı kapatarak aramızdaki mesafeyi kapattı. "Biliyorum, biliyorum... Ama benim hoşuma gidiyor."

Gözlerimi devirerek surat astım. "Ne diyeceksin?" Sesimi kalınlaştırarak onu taklit ettim. "*Bana karışma Bahar*, falan mı?"

Gülerek elini duvara yaslayıp bana doğru eğildi. "Yo..." Nefesi yüzümü yalayıp geçerken bakışları dudaklarıma düştü. "Aksine o güzel dudakların hep bana karışsın diyecektim."

Dudaklarıma konan sıcacık öpücükle gözlerim kapanırken ona karşılık vermeden edemedim. Şaşılacak şeydi doğrusu. İkimiz de üniformayı giydikten sonra beni terslemesine alışıktım oysa. Geri çekildiğinde yüzümüzde sahici bir tebessüm vardı.

"Fırsatçı."

Gülerek burnuma vurdu. "Öyleyim, fırsatını bulursam kaçırmam."

Helikopterde geçen yolculuğun ardından sınırda bir dağın eteğine bizi bıraktıklarında tek bir tereddüdüm dahi yoktu. Turan Albay aldıkları istihbaratla terör yapılanmasının yeni yuvalandığı yeri tespit ettiklerini ve on kadar çocuğun kaçırılarak farklı amaçlarla kullanılacağını söylemişti. Bizim görevimiz ise o çocukları burnu bile kanamadan kurtarıp yapılanmayı yerle bir etmekti. Bunu nasıl yapacağımız şimdilik bir muamma olsa da elimizden geleni yapacaktık.

Ne yazık ki dağlık bölgede bir süre boyunca seri hâlde yürüyerek sınırı geçmemiz gerekiyordu. Hatta geceyi de bu dağlar arasında geçirmek zorunda kalacaktık. Daha da kötüsü bu operasyona özel günlerimden birinde yakalanmış olmamdı. İşte kadın olmanın en zor yanlarından biri de burada başlıyordu. Erkeklerin bu konuda şanslı olduğunu düşünüyordum. Tek avantajlı yanı ise özel günlerimin kısa sürüyor olmasıydı. Dört, bilemedin beş gündü fakat çektiğim ağrı değişmiyordu işte.

Suratım buruşmuş, karnımdan kasıklarıma uzanan ağrıyı görmezden gelmeye çalışırken hissettiğim hareketlilikle başımı yana çevirdim. Yağız, elindeki silahı tetikte tutarak yürürken etraftaki bakışları bende son buldu. "Neyin var?"

Suratımdaki acı çeken ifadeyi hemen toparlayıp dik bir konum aldım. "Gözün ben yerine etrafta olmalı Pala."

Sanki bunu bekliyor gibi elini kulaklığa götürerek seslendi. "Avcı, sağ kanat belirsiz, kontrol et. Poyraz öne geç."

Aykut hemen öne geçerken Emirhan bir dizini yere koymuş, tüfeğinin dürbünüyle tarama yapıyordu. Kısa süre sonra sesi geldi. "Temiz görünüyor."

Tekrar yürümeye devam ettiğimizde Yağız başını bana çevirdi. "Benim gözüm her yerde, özellikle de sende." Dudaklarım küçük bir kıvrıma boyun bükerken sessiz kaldım. Gözünün bende olması artık beni mutlu ediyordu. O da sessiz kalsa iyi olurdu ama susmadı. "Cevap vermedin."

Gözlerimi devirerek yandan bir bakış attım. "Bir şeyim yok."

Huysuz hâlim alışık olduğu bir durumdu ama eski Yağız'a göre daha çok alttan alıyordu. "Yoruldun mu güzelim? Birazdan yemek için mola veririz, havanın kararmasını bekliyorum."

Nasıl da tatlıydı. Sevdiğini düşünüyordu sevdiğim ama bu durum daha da çok canımı sıkıyordu. Zaten çatacak yer aradığım da aşikârdı. Agresiftim sonuçta. "Sinirlerimi bozuyorsun. Beni ekipten ayırma."

O duraksadığı anda bütün ekip hareket etmeyi bırakırken birkaç adım arkamda kalan adama döndüm. Gözlerini kısmış, kasılan çenesiyle bana bakıyordu. Sonunda delirtmiştim adamı. Hoş, zaten öyleydi. "Bak bakayım etrafındakilere." Ekibe bakarken onlar da merakla ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Hangisi sevgilime benziyor?"

Suratım buruşurken yalnız değildim. Gökhan da benimle aynı duyguları paylaşıyordu. Emirhan sırıtarak başını arkaya çevirdi. "Komutanım, biz fena ikili olmazdık."

Gülmemek için elimle dudaklarımı kapatırken Yağız, sert bakışlarını Emirhan'a çevirdiği an zavallı korkuyla tekrar bize arkasını döndü.

Yanıma geldiğinde gülümsedim. "Delisin."

Ters bakışlarla bana bakıp omzuma attığı koluyla başındaki kaskı benim kaskıma vurdu. "Beni delirten sensin." Ters ters attığım bakışlarımı umursamadan yine kontrollü yürüyüşe geçti. Tabii bana benim sözlerimle karşılık vermeyi de ihmal etmedi. "Etrafına bak, bana değil."

Bir saat kadar süren yolculuğun sonunda hava iyice kararmış; ilk dördün hâlindeki Ay, ortalığı aydınlatır olmuştu. Yeterli bir aydınlık olmasa da bizi gizlediği kesindi. Gece görüş dürbünleriyle ilerlemeye devam ederken Yağız'ın sesi kulaklıkta yankılandı.

"Burada mola veriyoruz."

Gözüme kestirdiğim kayalıkları işaret ettim. "Şu kayalıklar iyi görünüyor."

Gökhan onayladı. "Uygun bence."

Yağız işaret ettiğinde hepimiz o tarafa yöneldik. "Etrafı kontrol edin."

Her ihtimale karşı etrafı kontrol ettiğimizde sorun olmadığını düşünerek bulduğumuz yere çöktük. Emirhan nöbet tutarken biz de karnımızı doyuracaktık. Aykut bir süreliğine ortadan kaybolmuş, Gökhan ise bizden biraz uzağa yerleşmişti. Yağız tabii ki dibime oturarak beni şaşırtmadı.

"Ne yiyoruz?"

Çantamdan çıkardığım barbunya konservesini Yağız'ın eline tutuşturdum. "Sen bunu ye. Ben sarma yiyeceğim."

Suratını buruşturarak konserveyi önüme attı. "Bıktım be Bahar."

Kıkırdayarak çantasını işaret ettim. "Kavurma ve pilav ye o zaman."

Çantasını kurcalarken aklı bendeydi. "Sen onunla doyacak mısın?"

Konservenin kapağını açıp parmaklarımla bir tane sarma alarak ağzıma attım. "Yeter bana."

Yağız tekrar çantasına yöneldiğinde bir tane daha sarma alarak ona uzattım. İkiletmeden ağzına atıp yerken kumanyasını çıkarttı. İçindeki kavurma ve pilavı kolayca su ile ısıtıp paketlerini açarak kaşığıyla yemeye başladı. Fazla hızlı bitirdiğim konservemle onu izliyordum. Kaşığını bana uzattı. "Al hadi."

Aynı şekilde ben de onu ikiletmeden kaşığı ağzıma aldığımda, Yağız'ın tercihini benimkinden daha doğru buldum. "Çok iyi ve sıcak." Öyleydi. Benim bu soğukta yediğim sarma, içimi daha da soğuturken Yağız sıcacık yemeğini yiyordu. Gülerek tekrar bana uzatınca itiraz ettim. "Sen ye."

Elindekini de ağzıma sokarak bana yedirirken azarlamayı ihmal etmedi. "Sus da ye... Böyle romantizmi başka yerde bulamazsın."

Sırıtarak lokmamı yuttum. Ne romantizmdi ama! Yine de onunla dağ başında yediğim yemeği başka hiçbir şeye değişmezdim. "Ay ışığın-

da doğayla iç içeyken sevgilim bana kendi elleriyle yemek yediriyor."

Gülerek üçüncüyü uzattığında almak istemedim. İtiraz etmeyerek kendi yemeye devam etti. Canım deli gibi çikolata istiyordu. Kendime engel olamayarak ceplerimi kurcalarken Gökhan ayağa kalktı. Nöbeti o devralıyordu. Aykut diğer köşede yemeğini yerken Gökhan'ın kalktığı yere Emirhan geçti.

Bütün ceplerimi kurcaladığım hâlde çikolata bulamayınca kendime kızdım. Aptal gibi unutmuş olmalıydım. Daha doğrusu cebimde var sanıyordum. Şimdi ise her zamankinden fazla lazımdı. Beni ancak kadınlar çok iyi anlardı.

Yanımda yemeğine odaklandığını düşündüğüm adam, başını çevirmeden ağzındaki lokmasıyla mırıldandı. "Bulamadın mı?"

Anlamıştı ne aradığımı. Zaten ben böyle bir hevesle anca çikolata arardım. "Var sanıyordum."

Etrafı incelerken, "Çok mu lazım?" diye sordu.

Dudaklarımı büzerek bir umut gözlerine baktım. "Sende var mı?" Üstten bakışlarını bana diktiğinde kolunu kavrayıp masum bakışlar attım. "Yağız, vereceksin değil mi sevgilim?"

Hayretle başını yana yatırdığında koca koca açtığı gözleriyle bana bakıyordu. "'*Sevgilim* mi dedin sen? Hayret!"

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. "Öyle değil misin?"

Cebindeki çikolatayı çıkarırken mırıldandı. "Öyleyim de senden duymak alışık olmadığım şeyler."

Omuz silkerek çikolataya uzandığım an geri çekti. Bu hareketi bizi göz göze getirirken bakışları dikkatliydi. "Bana neyin olduğunu söyleyecek misin?"

"Yok dedim ya," diyerek tekrar çikolataya atıldığımda yeniden geri çekti.

"Ağrın var gibi yüzün buruş buruş. Fazla huysuzsun. Yürürken elin ara ara karnında dolaşıyor."

Hayretle sevdiğim adama baktım. "Yuh Yağız ya! Geriye ne kalmış ki?" Etrafa baktığı yalandı bence. Yol boyu beni izlemişti kesin. Sorsam attığım adım sayısını bile söyleyecek gibi duruyordu. Beni hâlâ anlamadığını

fark edince etrafıma kısa bir bakış atıp Yağız'a doğru sokuldum. "Özel günümdeyim."

Sözlerimi bitirir bitirmez Yağız'ın elindeki çikolatayı kaptığım gibi açmaya başladım. Yağız boş gözlerle bana bakarken söylediğimi anlamlandırmaya çalışıyordu. "Askerlerin özel günü olmaz."

Küçük bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. Bir türlü anlamıyor oluşuyla da gözlerimi devirmeden edemedim. Alışık değildi tabii asker arkadaşının regl olmasına. "O söz öyle değil. Erkeklerin özel günü olmaz."

Çikolatamı ağzıma götüreceğim sırada bileğimi yakaladı. Hay Allah'ım ya! Ağız tadıyla yedirmiyordu da. "Neden bana bunu daha önce söylemedin? Operasyondan muaf olabilirdin."

Yüzlerimizi birbirine yaklaştırarak gözlerinin içine baktım. "Söylemeli miydim? Bu her ay başıma geliyor."

Düşünceli bir hâlde eli çenesine gittiğinde daha fazla dayanamayarak çikolatamı ağzıma attım. Keyifle gözlerim kapandığında sesiyle gözlerimi araladım. "Bundan sonra söyleyeceksin." İtiraz edeceğim sırada kaşlarını çattı. "Bu bir emirdir Bahar."

Yok artık daha neler! Huysuz bir adamdı gerçekten. "Bunu yapmak zorunda değilim. Beni yanında götürmemek için bahane arıyorsun."

Ayağa kalkacağım sırada bileğimi yakaladı. Kara gözleri güven vermek için çabalıyordu. "Bunu yapmayacağım."

Hırçın bir şekilde bileğimi kurtardım. "Yine de söylemeyeceğim."

Homurdanarak o da ayaklandı. "Bundan sonra ben anlarım nasıl olsa." Onunla baş edemeyeceğimi anladığımda arkamı dönerek yürümemle, "Nereye?" dedi sert sesiyle.

Ona doğru dönerek kızgınlıkla ellerimi iki yana açtım. "Çişim geldi komutanım. İzin verirsen kendime bir yer bulacağım."

Emirhan ve Aykut bizi duymuş gülerken, Yağız ısrarla benim derdimdeydi. "Çok uzaklaşma."

Neredeyse iki saate yakın dinlenmenin ardından tekrar yola çıktığımızda bütün gece yürüdük. Uykusuzluk dert ettiğimiz bir şey değildi, alışıktık. Koca bir dağı aştığımızda şafak daha sökmemişti fakat bacaklarım pek bana ait gibi durmuyordu. Bir askerin en büyük dertlerinden biri de

varis olabilirdi herhâlde. Sürekli ayakta durmak ve yürüyüş hâlinde olmak kolay değildi. Soğuğun etkisi de ağırdı tabii. Gece ayazına katlanmak zordu. En azından soğuk sayesinde pek uykum gelmiyordu.

Yeni yapılanmanın olduğu alana geldiğimizde hepimiz onların göremeyeceği şekilde konumlanmış keşif yapıyorduk. Çok kalabalık olduklarını sanmıyordum ama çocukları ellerinden sağlam kurtarmamız gerekiyordu.

"Avcı, kaç nöbetçi var?" Yağız'ın sorusuyla Emirhan çok vakit kaybetmeden cevap verdi. "İki tane. Sağda ve solda. Başka görmedim."

Gökhan bize doğru döndü. "Ne yapacağız?"

Sabırsızca, "Bu saat en iyi aralık bence. Beklemiyorlardır," dedim.

Yağız başını bana çevirdiğinde dudağı kıvrılır gibi olsa da ciddiyetinden ödün vermedi. "Güneş haklı. Bu saati kaçırmayacağız."

Aykut biraz tedirgindi. "Çocuklar ortada görünmüyor. Ya burada değillerse."

Haklıydı. Bundan emin olmak gerekirdi fakat beklersek de hepsi uyanırdı. Emirhan da fazla mantıklıydı. "Çocuklar içerideyken nasıl ayırt edeceğiz? Kimin kellesini uçurduğumu bilemem ki."

Hepimizin bakışları yeniden Yağız'ı bulduğunda merakla ne diyeceğini bekliyorduk. Sonuçta ona bağlıydık ve ne derse onu yapacaktık.

"Sızma yapacağız. Kimse gerekmedikçe silah kullanmayacak. Yakın temasla bir bir yok edeceksiniz." Hepimiz onayladığımızda bakışları beni buldu. Göz göze geldiğimizde ne diyeceğini biliyordum. Yine benden arkada kalmamı isteyecekti. Başımı iki yana sallamamla sıkıntılı bir nefes verdi. "Avcı, sen yerinde kal. Poyraz ve Kara, yanlardaki iki nöbetçi sizin. Mağaraya Güneş'le ben önden giriyoruz." Aykut ve Gökhan giderken Yağız, ben hareket edemeden omzumdan tuttuğu gibi kendine çekti. "Gözünü seveyim dikkatli ol."

Tebessümle eğilerek yanağına minicik bir öpücük bıraktım. Zor olmuştu ama başarmıştım. "Sen de."

Gökhan ve Aykut nöbetçileri halleder halletmez harekete geçtik. Önde Yağız, hemen arkasında ben, kontrollü bir şekilde gece görüşüyle ilerliyorduk. İçeriye girmeden mağara girişinde sızan iki kişiyi fark

ettiğimizde Yağız eliyle ayrılmamızı işaret etti. Hemen benden taraftaki adama doğru ilerledim. Yerde yarı oturur vaziyette uyuyordu. Yağız üstüne çullandığı adamda saniyeler içinde yaşam belirtisi bırakmazken kasaturamı çıkarıp yerdeki adamın boynuna dayadım. Gözleri anında aralanırken bir elimle sesi çıkmasın diye dudaklarına bastırarak boğazını kestim. Yine kanlı bir çalışma olmuştu ancak Yağız kadar hızlı boyun kıramıyordum.

Kasaturamı adamın üzerine silerek yerine yerleştirip silahımı kavradığım gibi ayağa kalktım. Yağız beni bekliyordu. Elimle her şeyin yolunda olduğuna dair işaret verip ilerlemesini istedim. Tekrar mağaraya yöneldiğimizde Aykut ve Gökhan da bize yetişti. Mağara girişine sırtını yaslayan Yağız, giriş önceliklerimizi tek tek tanımlarken Aykut'a beklemesini işaret etti.

Önden kendi girdiğinde hemen arkasından Gökhan, onun arkasından da ben girdim. Basık ve karanlık ortamda ilerlemek çok sürmedi. Hepsi uyuyordu. Bizse cehennem zebanisi gibi başlarına dikildiğimiz anda çocukları sağ tarafta istiflenmiş hâlde bulduk.

O an biri uyanırken bizi gördüğü gibi bağırdığında her şey için çok geçti. Bir bir hedefleri indirerek beş kişiyi öldürdük. Korkuyla çığlık atan çocuklara yaklaşarak onları sakinleştirmeye çalıştım. "Şşş... Sakin olun. Sizi götürmek için geldik. Kimse size zarar vermeyecek."

Zar zor sakinleşen çocuklarla mağarayı apar topar boşaltarak dönüş yoluna geçtik. Bizi yeniden zorlu bir yolculuk bekliyordu. Sıkıntılı kısmı ise bu yolculukta sorun yaşayacak çocuklardı.

Üç dört saate yakın yürümenin ardından küçük bir derenin yamacında mola verdik. Aslında riskli bir yerdi. Terör örgütü her zaman dere yataklarını tuzaklardı ancak çocukların buna ihtiyacı vardı.

Dağların arasından sızıp akan küçük suda elimi yüzümü yıkadım. Kumanyalarımızda ne varsa çocuklara verdiğimizde hepsinin gözleri ışıl ışıl parlamıştı. Biz aç kalmıştık ama dert değildi. Alışıktık çünkü...

On beş yaşlarında lise çağında çocuklardı hepsi. Yedi tanesi erkek, üç tanesi kızdı. Yarısı kandırılmış, yarısı da kaçırılarak bu dağlara sürüklenmişti. Ne yazık ki başlarına gelecekleri bilseler kaçan kesim asla annelerinin dizinin dibinden ayrılmazlardı.

Çocuklar için verdiğimiz bir saatlik molanın ardından tekrar yola çıkmamız gerekiyordu. Peşimizde olmaları büyük olasılıktı ve çocukları sağ salim sınırdan geçirmemiz lazımdı. Tekrar yola çıkacağımız sırada silah sesi duyuldu. Panikle etrafıma bakınırken Emirhan'ın sesi geldi. "Komutanım baskın yedik!"

Ben panikle çocukları saklamaya çalışırken Yağız, "Ateş serbest!" diye bağırdı.

Çocukları büyük kayalığa sürüklerken, "Çabuk olun!" dedim telaşla. "Hepiniz saklanın, kimse kafasını çıkarmasın!"

Karşılıklı çatışma içine girdiğimizde telsiz kulaklıktan Yağız'ın sesini duydum. "Güneş, destek iste."

Etrafa dağılan çocuklara tedirginlikle bakarken telsizimi çıkardım. "Kartal yuvaya sesleniyor, yuva cevap ver."

Kısa sürede karşılık geldi. "Yuva dinlemede."

"Dönüş yolunda saldırıya uğradık. Sıcak temastayız, destek bekliyoruz."

"Konum bildir." Koordinatları onlara bildirmemle kısa sürede tekrar karşılık geldi. "Sınıra yakınsınız, destek ekip gönderiyoruz. SİHA'lar havadan destek verecek. Savunmada kalın."

Telsiz konuşmasını sonlandırıp kulaklıktan Yağız'a haber verdim. "Destek gelecek, savunmada kalmamızı istiyorlar." Karşı taraftan bize yaklaşan teröristi fark ettiğimde silahımı doğrultarak yere serdim. Hemen ardından biraz ilerimdeki kız çocuğu dikkatimi çekti. Ortada kalmış, çöktüğü yerde korkuyla kulaklarını kapatarak bekliyordu. "Buraya gel!" Gür çıkan sesimle bağırmama rağmen korkuyla yerinden kıpırdamadı. Beni duyduğundan dahi emin değildim. Şokta gibiydi. Bedeninin titrediğini buradan görebiliyordum. Birkaç el ateş edip tekrar bağırdım. "Bana bak! Korkma! Yanıma gel!" Öylece ortada küçük bir ceylan gibi beklerken av olması sadece ihtimaldi. Gelemeyeceğini anladığımda başka yapacak bir şeyim de kalmadı. "Beni koruyun!"

Bizimkilere seslenmemle hızla olduğum yerden fırladım. Tam bu esnada Yağız öfkeyle bağırdı. "Yerinde kal Güneş!" Onu duymadı kulaklarım. Korkuyla yerde duran çocuğun üzerine kapandığımda Yağız'ın

hırıltılı sesi geliyordu. "Güneş'i koruyun!" Silah sesleri daha da artarken Yağız tekrar öfkeyle hırladı. "Çık oradan Güneş, çık!"

Çocuğu olduğu yerden kaldırarak onunla koşmaya başladım. Gözüme kestirdiğim kayalıklara doğru ilerlerken bir acı hissettim. Elimin altındaki çocuğu refleksle ileri iterken dudaklarımdan küçük bir inilti döküldü. Yere düştüğüm an Yağız'ın, "Güneş!" diye bağırdığını duydum. Bacağımda hissettiğim güçsüzlüğe rağmen sürünerek kendimi ileriye taşıdım. Yağız hâlâ öfkeyle bağırıyordu. "Avcı! İndir şu itleri!"

Sırtımı kayalıklara yasladığımda Yağız'ın daha çok delirmemesi için fısıldadım. "İyiyim."

Fakat tüm bunlar için çok geçti çünkü Yağız öfkeyle emirlerini sıralıyordu. "Kara, ilerle! Sağ tarafta kimse kalmayacak! Avcı, kafasını çıkaranı indir, bir kişi bile ıskalamayacaksın! Poyraz, koru beni!"

Dişlerimi sıka sıka bacağımı çekmeye çalışırken elimdeki ıslaklığı fark ettim. Elimi kaldırarak göz hizama getirdiğimde parmaklarım kana bulanmıştı. Bacağımdan vurulmuştum. Yanımdaki çocuk korkuyla ağlarken elini tuttum. "Korkma."

Yağız bir anda yanımızda biterek panikle yüzümü kavradı. "Güneş, güzelim..." Acıyla birleşen bir tebessüm sunduğumda bileğini kavradım. Elimdeki kanı fark ettiği an vücudumu kontrol etmeye başladı. "Yaralısın!" Bacağıma dokunur dokunmaz inlediğim an yumruğunu yere indirdi. "Allah kahretsin, yaralısın! Sana yerinde kal dedim!"

Gökhan, "SİHA geldi, kaçıyorlar," diyerek araya girdi.

Başımı kaldırdığımda SİHA'nın gökyüzünde süzülüşünü görebiliyordum. Yağız hâlâ öfkeliydi. "Kimse sağ kalmayacak Kara! Peşlerine düşün! Hepsinin leşini istiyorum!"

Hepsi aynı anda, "Emredersiniz komutanım!" diyerek onayladı.

Bacağım acıyla zonklamaya başladığında zorla yutkunarak fısıldadım. "Pala... Bir şey yap."

Yağız hararetli bir hâlde çantasından çıkardığı kalın ipi yaranın üst kısmından bacağıma bağladığı an dişlerimi sıkarak inledim. Kanamayı yavaşlatmaya çalışıyordu. İki eliyle yanaklarımı kavradığı gibi başını alnıma yasladı. "Şşş... Tamam güzelim, geçti. Bir şey olmayacak, iyi olacaksın."

Kendimi toparlamak zorunda olduğumu biliyordum. Yağız şu an kontrolü kaybetmeye çok müsaitti. "İyiyim. Yaraya bak." Bir yandan da yanımdaki kızın korkmasına engel olmaya çalışarak diğerlerini gösterdim. "Onların yanına git." O, yerinden kalkarak giderken Yağız kasaturasını çıkardı. Diz kapağımın üst kısmında, bacağımın dış tarafına doğru olan yerden pantolonumu keserek yarayı açtı. Suratı buruştuğunda eğilerek bakmaya çalıştım. "Ne durumda?"

Çantasından ilk yardım paketini çıkarırken bir yandan da kendi kendine sayıklıyordu ama şu an dikkatimi dudaklarına bile veremiyordum. Yaramın üzerini su ile temizlediğinde, "Sıyırmış," dedi mırıldanarak.

Eline aldığı antiseptiği yarama döktüğünde acımı arttırmaya çalışıyordu sanki. Sargı bezini yaramın üzerine bastırınca acıyla bileğini kavrayıp sıktım. Bedenim yay gibi gerilmiş, dişlerim sıkmaktan sızlamıştı. Hissettiğim acıyı aynı ölçüde hissediyor olacak ki gözleri hüzünlüydü. Dudaklarından küçük bir küfür savurup yalvarır gibi baktı. "Özür dilerim."

Sessiz bir solukla kendimi serbest bırakırken başımı hafifçe aşağı yukarı salladım. Konuşacak hâlim yoktu. Hızla çantadan çıkardığı ağrı kesiciyi bana verdiğinde mataranın kapağını açarak su içmeme yardım etti. Hemen sonra hızlı hareket ederek bacağımı sarmaya başladı.

Bu esnada Kara yanımıza geldi, hemen arkasında Aykut vardı. "Etraf temizlendi."

Yağız başını bile çevirmedi. "Çocukları toparlayın, tekrar yola çıkmamız lazım."

Gökhan, gitmesi için Aykut'a eliyle küçük bir işaret verip yanıma çöktü. "Ne durumda?"

Yağız donuklaşan bakışlarıyla otomatik olarak bacağımı sarmaya devam ediyordu. "Kan kaybediyor." Sesli bir soluk verdiğinde kederli bakışlarını Gökhan'a çevirdi. "Kan kaybediyor, Kara..."

"İyiyim ben," dedim ikilinin dikkatini dağıtmaya çalışarak. Başımda ağlayacak gibi duruyorlardı. Tek yapabildiğim acımı göstermemeye çalışarak tebessüm etmek oldu.

Yağız hafifçe kaskıma vurdu. "Tabii, eminim öyledir."

Gökhan omzumu sıkarak gülümsedi. "İyisin iyi."

Fakat bu motive edici konuşmalarımız bir yere kadardı. Hızlı bir şekilde bulunduğumuz alandan çıkmamız gerekiyordu.

Tekrar yola koyulduğumuzda sınıra kadar yürümek zorundaydık. Hudut Karakolu'ndan bir ekip bizi sınırda bekleyecekti, bizim o kısma ulaşmamız gerekiyordu. Biz de mecburen dağlık arazide onlara doğru yürüyorduk. Çocuklarsa perişan olmuştu.

Peki ben nerede gidiyordum sizce?

Sevdiğim adamın sırtında... Bir saattir beni sıkılmadan, öf bile demeden sırtında taşıyan adam ömrümdü. Kalbim... Canım...

Gökhan bize doğru yaklaşarak Yağız'ın görüş açısına girdi. "Pala yorulduysan..."

Yağız istikrarlı adımlarına devam ederken Gökhan'a bakmadı bile. "Git işine Kara. Güneş'imi ömrümün sonuna kadar taşırım ben."

Yağız beni sırtında biraz daha kaldırarak yerleştirirken fısıldadım. "Çok uykum var Yağız."

Yorgun düşen bedenime uykusuzlukla birlikte açlık da eklenince gözlerim ufak ufak kapanır oldu. Soğuğun da etkisi büyüktü ve ben az da olsa kan kaybetmeye devam ediyordum. Yağız yanlış bir şey söylemişim gibi başını yana çevirdi. "Sakın güzelim, sakın uyuma... Konuş benimle, anlat hadi."

Kıvrılan dudaklarımla kollarımı boynuna biraz daha doladım. Yorgun çıkan sesimle beni rahat duyması için dudağımı kulağına yaklaştırdım. "Ne anlatayım?"

Sert bir nefes verdi. Taşların üzerinden geçerken dengesi ara ara bozuluyor, sonra yeniden sağlıyordu. "Ne istersen... Senin dudaklarından dökülsün yeter. Ölene kadar dinlerim seni."

Küçük bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. Kapanan gözlerimi zorla araladım. "Ne düşünüyorum biliyor musun?" Devam etmem için "Hım..." dediğinde iç çektim. "Hayat çok kısa. Sensiz geçen günlerim çikolatasız kalmak gibi. O zaman niye hâlâ ayrıyız ki?"

Küçük bir kahkaha attı. Söylediklerim hoşuna gitmiş gibiydi. "Bu bir evlilik teklifi mi Bahar Üsteğmen'im?"

Gülerek yanağından öpmeye çalıştım ama başarılı olamayınca Yağız bir kahkaha daha attı. "Senden geleceği yok, ben yapayım dedim."

Göz kapaklarım taşıdığı ağırlığa daha fazla katlanamayıp kapanırken, "Bahar..." diyerek seslendiğini duydum. "Hım..." dedim mırıldanır gibi. Öyle içtendi ki sesi, gözlerim kapansa da kulaklarım hâlâ duyuyordu. "Bu sözlerini sakın unutma. Sen benim karım olacaksın."

Yanılıyordu... Ancak yanıldığı şey onun karısı olacak olmam değildi. Sadece bu söylediklerimi hatırlamayı düşünmüyordum. Bir teklif gelecekse ondan bekleyecektim. Tek istediğim, ömrümü vereceğim ömre geç kalmamaktı.

@novaebook

Yara İzi

Hayatta neye geç kalırsak onun yasını tutuyoruz. İnsan, hayatına keşkeleri almamak için bir şeylerin elindeyken değerini bilmeli. Beni yalnız bırakan hayat, önüme Yağız'ı koyduğunda çok sorguladım; onu, fikirlerini, tavırlarını, her şeyini.

Kalbime buz gibi gelen adam, zamanla orayı ısıtan adama dönüşürken benden götürdükleri de oldu elbet fakat getirdikleri her zaman daha fazlaydı.

Asker olmanın kimine göre kötü kimine göre güzel yanlarından biri de şehit olmaktı. Kötü derken her askere şehit olmak güzeldir elbet fakat arkada bırakmak zordur. Bir parçanızı geriye bırakıp veda etmek gibi. Sizi asla bırakmak istemeyecek bir parçanızı ...

Gözlerimi aralamak için çabalarken bir türlü başarılı olamıyordum. Neredeydim, nasıldım hiçbir fikrim yoktu. Sadece müthiş bir baş ağrısı ve bacağımda bir sızı hissediyordum ama her nedense başımdaki ağrı daha ağır geliyordu. Vücudumu kıpırdatmak istesem de yapamadım. Sanki hantal gibiydim. Son çare yine gözlerimi aralamak için çabaladığımda karşımda beyaz duvarı gördüm.

Elimde hissettiğim sıcaklıkla başımı sağa çevirdiğim an Yağız'ın siyah saçlarıyla karşılaştım. İki eliyle elimi kavramış, alnı ellerimizin üzerinde

yaslı, dibime koyduğu sandalyeye oturmuş üzerindeki kamuflajıyla öylece duruyordu. Uyuyor gibiydi ama emin değildim. Yağız bu, uyumuyor da olabilirdi.

Kolumdaki iğneyi fark ettiğimde serum setini takip ederek başımı kaldırmamla askıdaki serumu gördüm. Bitmişti. Üzerimdeki mont ve gömlek çıkarılmış, uzun kollu yeşil tişörtümle duruyordum. Bacağımı bulan bakışlarımla yenilenen sargıyı fark edince uzun zamandır uyuduğumu anladım. Normaldi... Aç, uykusuz ve yaralı hâlde kendime çok görmüyordum.

Açlık deyince midem guruldarken kuruyan dudaklarımı yaladım. Başka da yapacak bir şey olmayınca elimi kıpırdattım. "Refakatçi dediğin uyur mu?"

Telaşla olduğu yerde doğrulan Yağız'la göz göze geldiğimizde yaptığıma pişman oldum. Gözleri kanlanmıştı. Çok fazla yorgun ve bitkin duruyordu. "Uyandın. Allah'ım şükürler olsun..." Küçücük bir tebessüm edip dudaklarımı konuşmak için araladığımda o önce davrandı. "Ne oldu? Bir şey mi istedin? Ağrın mı var?"

Gülümseyerek elimi uzatıp yanağına dokundum. "Başım ağrıyor."

Yerinden kalkarak elini başıma koydu. Hemen sonra alnımdan öptü. "Ben hemen hallederim."

Gideceği sırada kolundan tuttum. "Gitme," dediğimde duraksarken bakışları elime düştü. "Karakolda mıyız?"

Bulunduğumuz ortam pek de hastane odasını andırmıyordu. Küçük bir revirden ibaretti. Elimi öperek yerine oturdu. "Karakoldayız. Bacağına dikiş atıldı ama iyisin."

Zorlukla tebessüm ettim. Elim bandajın üzerinde gezerken mırıldandım. "İz kalacak." Evet, bunu düşünüyordum. Vurulmuş olmak çok da önemli değildi benim için. Yaralanmak, düşmanla bire bir çatışmak sıradan şeylerdi ama şu büyük yaralardan iz kalmasa daha iyi olabilirdi.

"Kurşun izi askerin olmazsa olmazıdır Güneş. Merak etme, orada kimse görmez."

Yandan bakışlarımı ona diktiğimde, "Ama sen görürsün," dedim fısıltıyla.

Yağız şaşkınlıkla yüzüme bakarken olduğum yerde doğrulmaya çalıştım. Yüzüm buruştuğunda acıyla inledim. Geriye ittiği sandalyesiyle ayaklanarak bana yardım etti, bir yandan da homurdanıyordu. "İki dakika duramıyorsun."

Ayaklarımı aşağı sarkıtınca bedenimin kalçalarıma verdiği ağırlıkla bacağımdaki yara sızladı. Dişlerimi sıka sıka acıya alışmayı beklerken mırıldandım. "Beni bu izlerle beğenmeyeceksin diye korkuyorum."

Dudakları kıvrılırken bakışları bedenimde gezindi. "Öyle bir hadsizliğim olabilir mi?" Bana doğru yaklaşıp başımı iki eliyle kavrarken alnımdan öptü. "Sendeki her bir yara izini öpmeyen ne olsun."

Sırıtarak, "Top olsun," dedim yeri gelmişken. Yani bende öyle çok yara izi yoktu. Bir kolumda vardı bir de bacağıma eklenmişti işte. Yine de öpecek Yağız olduktan sonra fırsatı kaçırmamak lazımdı.

Hayretle kendini geriye çekerek yüzüme baktı. "Başına darbe almadın, narkoz da vermediler. Niye böylesin bir anlasam."

Bu aptalca konuşmamız nereye varacaktı bilmiyordum ama omuz silkerek ısrarla devam ettim. "Sende var mı?" Meraklı bakışları beni bulduğunda gülümsedim. "Yara izi." Eli göğsüne gittiğinde toparladım. "Yani göğsündekinden hariç, benim bilmediğim."

Bir süre boş boş gözlerime baktıktan sonra önümde diz çöktü. Ayaklarımı sarkıttığım sedyenin kenarda duran botlarımdan birini eline alarak ayağıma giydirmeye başladı. "Var. Sen de mi öpeceksin?"

Ellerimi sedyenin iki yanına dayamış destek alırken baskıyı hafifletmeye çalışıyordum. Sorusunu duymazdan gelerek kendi aklımdakini sordum. "Niye ben görmedim? Belden üstünde yoktu."

Bağcıklarımı bağladığında başını kaldırınca göz göze geldik. Kara gözleri öyle bir bakıyordu ki bir an için utanmıştım. "Bakmadığın yerlerde var demek ki." Alt dudağımı ısırdığımda kıvrılan dudağıyla başını eğerek diğer botumu kavradı. "Müsait bir zamanda gösteririm sana..." Başını kaldırarak sırıtan ifadesiyle devam etti. "Yaralarımı." Gözlerim kısıldığında artık çok geçti. Kendim kaşınıyordum sonuçta. "Öpersin sen de. Öpmeyen ne olur biliyorsun."

Sağlam ayağımı ona doğru savurduğumda küçük bir tekme attım bacağına. "O senin için geçerli."

Beni umursamadan botun diğer eşini ayağıma geçirdi. Bağcıklarımı bağladığında çöktüğü yerden kalkıp aramızdaki mesafeyi kapattı. Çenemi kavrayıp başımı yukarı kaldırarak bizi göz göze getirdi. "Bana uyar."

Üzerime eğildiğinde öpeceğini anlarken gözlerimi kapattım. Dudaklarıma değen dudaklarıyla içim titredi. Kalbim sahibini bulmuş heyecanla çırpınıyordu. Uzun zamandır ona hasretmişim gibi gömleğinin yakasını kavrayıp kendime çektim. Bu hareketimden kuvvet alarak dudaklarımı daha büyük bir arzuyla öpmeye başladığında nefesimi kesen nefesine ayak uydurmaya çalışıyordum.

Kendimi kaptırmış giderken kapı çaldığında panikle birbirimizden ayrıldık. Yağız gözlerini kapatıp derin nefesler aldı. Kendini anında toparlayan adama hayranlıkla bakarken onaylaması için başımı eğdim. Yağız tok sesiyle, "Gel," dediğinde içeriye giren asteğmen ve onun arkasındaki astsubayı izliyordum. Hemen arkasından giren Gökhan'la oda, daha doğrusu revir bayağı kalabalık olmuştu.

Yağız benden uzaklaşarak geriye gittiğinde sıradan davranmaya çalışıyorduk fakat elbette ki bize imalı bakışlar atan tek kişi Gökhan'dı. Onu da görmezden gelebilirdik.

"Üsteğmenim." Karşımda selam duran esmer, hafif toplu, orta boylarda yine de yapılı asteğmene başımı eğdiğimde elini alnından indirerek bana doğru uzattı. "Asteğmen Tarık Yakar. Geçmiş olsun komutanım."

Elini sıkarak küçük bir tebessüm sundum. "Üsteğmen Bahar Aksoy, sağ olun asteğmenim."

Arkasında duran kumral kalıplı astsubay da selam verdi. "Astsubay Kıdemli Başçavuş Cem Tezel, Sivas. Geçmiş olsun komutanım."

Ona da başımla selam verdiğimde Yağız, "Başı ağrıyor, ağrı kesici var mı?" diye sordu.

Tarık bana doğru yaklaşarak serumumu kontrol etti. Bittiğini görünce serumu kapatarak çıkarmaya girişti. "Çok hızlı ayaklanmışsınız üsteğmenim. Serumla ağrı kesici verdik ama imkânlarımız sınırlı." Cem'e başıyla dolabı işaret edip tekrar bana döndü. "Bir ağrı kesici verelim, kuvvetli."

İşte istediğim şey tam da buydu. Hatta en, en kuvvetlisi olmalıydı. "Sağ olun asteğmenim."

Cem'den aldığı ilacı bana uzattı. "Yemek yedikten sonra içseniz daha iyi olur."

Yağız sanki bunu bekliyor gibi sabırsızca ilacı Tarık'tan alıp cebine attı. "Hadi önce yemek yiyeceksin, çok aç kaldın."

Buna katılıyordum. Çok aç hissediyordum kendimi. Bedenimi usulca sedyeden sıyırırken ayaklarımı yere bastım fakat o kadar dermansız kalmıştım ki sendelediğim anda Yağız belimden yakaladı. "İyi misin?"

Tedirgin bakışları bende olan sadece Yağız değildi. Odadaki herkes aynı şekilde bakarken dudak büktüm. "Basamayacağım galiba."

Yağız bunu bekliyor gibi bir çırpıda beni kucağına aldı. Öne geçtiğinde dudaklarım kıvrılmış gülüyordum. Bu adamın beni taşımasını seviyordum. Elimi kaldırarak yanağına dokununca üstten bakışları beni buldu.

"Çek elini Bahar."

Kıkırdayarak biraz daha göğsüne sokuldum. Niye kızdığını biliyordum. Askerlerin içinde uygunsuz bir durumdu. Sevgili gibi değil de asker arkadaşı gibi görünmeliydik. Bahçeye çıktığımızda muhtemelen sabahın erken saatleriydi.

"Bütün gece uyudum mu?"

Başını eğerek onayladığında etrafımızda bize şaşkınlıkla bakan askerleri inceledim. Onlar için garip duruyorduk muhtemelen. Karakolda kadın asker vardı ve başka bir asker onu kucağında taşıyordu. Onları görmezden gelerek etrafıma yeniden göz gezdirdim.

Buranın karakol değil de yeni adıyla *kalekol* olduğunu fark ettim. Hudut Karakollarımız çok fazla saldırıya uğradığı için birçoğu yenilenerek *kalekol* adını almıştı. Aslında bu yenilenme, sadece isim olarak değildi. Eski karakol yapılanmaları tamamen yıkılarak yerine daha güvenli yapılar inşa edilmişti. Tüm binalar seksen santimetre kalınlığında taş duvarla kaplanırken karakol kapıları çelik, pencereleri de kurşungeçirmez camla kaplanmış; dış saldırılardan korunmak için karakol binalarının etrafında koruyucu betonarme perde duvarlar yapılmıştı. Üzerlerine de dikenli tellerden set çekilmişti. Nöbetçi kuleleri on iki metre uzunluğundaydı, askerlerin güvenli şekilde nöbet kulelerine gitmesi için alttan tünel yollar inşa

edilmişti. Son teknolojiyle inşa edilen bu karakollarda görüntülü iletişim sağlayan sistemler bulunuyordu ve duvar dışına geniş hendekler yapılmıştı. Tabii ki tüm bu önlemlerin sebebi karakol baskınlarında şehit verilen askerlerimizdi. Keşke çok daha önceden bu tedbirleri alabilmiş olsaydık. Keşke o anaların da yüreği yanmasaydı ama zararın neresinden dönersek kârdı.

Yağız beni yatakhanelerin olduğu kısma götürürken başımı göğsüne yasladım. "Sana bir şey itiraf edeyim mi?"

Vurulmak bana yaramadı galiba, çenem fazla çalışıyordu. Başını eğerek gözlerime baktı. "Bugün kabul günüm galiba, söyle hadi ama güzel bir şey söyle."

Bana göre güzeldi de ona göre nasıldı bilmiyordum. "Hani kolumdan vurulduğumda arabadan eve kadar beni kucağında taşımıştın ya..." Yürümeyi bırakıp bana baktığında kara gözlerini gözlerime dikti. "Eee..." Kuruyan dudaklarımı ıslatarak bakışlarımı kaçırdım. "Aslında uyumuyordum. Sen beni taşı diye uyuyor numarası yaptım." Uzun uzun bana baktığında hareket etmeyeceğini sandım ama yeniden adım attığı an tuttuğum nefesimi bırakarak rahatladım. Elim göğsünün üzerinde mırıldandım. "Bir şey söylemeyecek misin?"

Beni göğsüne bastırarak dudağının kenarını kıvırdı. "Daha o zamandan bana vurulduğun belliydi."

"Cık..." dedim bilmiş bilmiş. Hiç de öyle değildi. "Sadece beni taşıman için yaptım."

Fırsat kolluyor gibi dudakları biraz daha kıvrıldı. "Kucağımda olmayı seviyorsun yani."

Utandığımı hissederken göğsüne vurdum. "Her şeyi bir yerlere çekmek zorunda mısın? Uyuzluk olsun diye yapmıştım."

Odaya geldiğimizde, "İstediğim yere çekiyorum," dedi dürüstçe. Ben itirafçıydım, o dürüsttü galiba ama haksız da sayılmazdı. Kucağında olmak değil de beni taşıması hoşuma gidiyordu... Ama hoştu yani ben ne yapayım? Ranzalardan alttakine beni yatırdığında bacağımın sızısıyla inledim. Şefkatle yanağımı okşadı. "Geçecek güzelim."

Yanıma oturacağı sırada bunu engellemek ister gibi atıldım. "Açım."

Hak vermiş olacak ki belindeki fazlalık gibi duran silahı çıkarıp bana uzattı. Bu, benim silahımdı. "Al şunu. Getiririm ben şimdi bir şeyler." Silahımı alıp kenara bıraktım. Yağız kapıya yöneldiğinde aklına bir şey gelmiş gibi bana döndü. "Babanı ara güzelim, seni çok merak etti."

Yağız çıkar çıkmaz ceplerimi yoklamaya başladım. Telefonumu bulduğumda açarak babamı aradım. Daha ilk çalışta açmıştı. Kim bilir nasıl merak etmişti beni. "Prenses!"

Hararetli sesiyle gülümsedim. "Albayım."

Verdiği nefes telefonda hışırtıya sebep olduğunda ne kadar korktuğunu bir kez daha anladım. "İyisin değil mi kızım?"

"İyiyim baba, merak etme. Kurşun sıyırdı sadece."

"Bahar, ekibi orada bir süre daha bekletme kararı aldık ama seni aldırabilirim kızım."

Parmaklarım silahımın üzerinde gezerken bakışlarım dalgındı. Yağız'dan ayrı olmak istemiyordum. Ekibime faydam olmasa da varlığım yeterdi bence. "Gerek yok buna, ekiple gelirim."

Babam, "Yaralısın Bahar," derken sesi sertti.

Bacağımdaki bandaja kısa bir bakış atıp babamı inandırmaya çabaladım. "Birkaç dikiş atılmış, sıyrık sadece. Kendimi iyi hissediyorum. Koğuşta yatıyorum ve birazdan yemek yiyeceğim."

"Bunların hepsini biliyorum zaten," dedi huysuzca fakat sonra ne olduysa duraksadı. Aklına ne geldi bilmiyorum ama sesi ifadesizdi. "Beni iyi dinle." İçimi bir korku kapladı. Babamın can sıkıcı bir şeyler söyleyeceği aşikârdı. "Şu beraber yaşadığın Leyla Keskin..." İçime çöken sıkıntıyla devam etti. "Kaçırılmış."

Gözümün önünde beliren Leyla ile üzüntüm sesime yansıdı. "Ne diyorsun baba?! Kim, neden?!"

Aklıma üşüşen düşünceler gerçek olmasın istiyordum. Sebebi biz olmayalım istedim fakat nafile bir istekti. "Boran'ın kaçırdığını düşünüyoruz. Sana ulaşmak için ellerindeki tek koz."

Elim yumruk olurken Leyla'nın ne kadar korktuğunu düşündüm. Çok narin bir kızdı. O değil de Gökhan bunu duyarsa... "Baba onu bulmamız lazım."

"Arıyoruz kızım. Turan Albay ilgileniyor merak etme, başına bir iş gelmeden bulacağız."

"Lütfen beni haberdar et."

Babamla konuşmamız sonlandığında moralim bozuldu. Aklım Leyla'da olacaktı. Hiç iyi olmamıştı bu durum. Canım sıkkınken silahımı elime aldım. İçini dışını öğrenilmiş hareketlerle kontrol ederken kapı açıldı. İçeriye Emirhan, Aykut, elinde tabldotla Yağız ve arkasından da Gökhan girdi. Emirhan bana doğru yaklaşarak neşeyle yanıma oturup sarıldı. "Şükürler olsun komutanım, çok korkuttun bizi."

Sarılmasına biraz şaşırsam da tebessümle karşılık verdim. "Sağ ol Emirhan."

Biz birbirimizden ayrılmadan Yağız, Emirhan'ı ensesinden tuttuğu gibi geri çekti. "Çek lan ön patilerini."

Aykut bana bir adım daha yaklaştığında Yağız'a çekingen bir bakış atıp elini uzattı. "Komutanım, iyi olmanıza çok sevindik."

Gülerek elini yakaladığım gibi kendime çektim. Yanıma oturmasını sağlayarak ona da sarıldım. "Sağ ol Aykut."

Yağız olduğu yerde homurdanırken, Aykut'u da ensesinden yakalayıp çektiği gibi sıradaki Gökhan'a müsaade etmeden önüme tabldotu bıraktı. "Karnını doyur."

Yağız'a ters bir bakış atıp Gökhan'ın yanıma oturması için yatağa vurdum. "Gelsene Gökhan."

Gökhan yanıma oturarak yanağıma küçük bir öpücük bıraktı. Sanırım hep birlikte Yağız'ın sabrını deniyorlardı. "Bizi korkutma bir daha."

Gülümseyerek Gökhan'ın omzuna vurdum. Her daim bana abi gibi yaklaşan adamın gözlerinde de bundan fazlası yoktu. "Merak etme."

Yağız, tüm bu samimiyetten hoşlanmamış olacak ki şu an Gökhan'ı öldürecek gibi bakıyordu. "Kara, canına mı susadın lan?"

Gökhan gözleriyle Yağız'ı işaret ederek hareketlendi. "Birinin elinde kalmadan kalkayım."

Gökhan kalkamadan yüzümdeki buruk tebessümle elini kavradım. Bakışlarımız kesiştiğinde sanki anlayacak gibi gözlerimi kaçırdım. "Gökhan... Sana bir şey söyleyeceğim." Yüzümdeki gülümseme solarak yerini

ciddiyete bıraktığında herkes, özellikle de Yağız, söyleyeceklerimi bekliyordu. "Leyla..."

Gökhan, ismi duyar duymaz gözlerini devirerek kendini geriye çekti. "Kızım, uğraşma yine benimle."

Sıkıntıyla dişlerimi birbirine bastırdım. Sessizliğim büyüyüp giderken Yağız çoktan anlamıştı beni. İçimi dışımı en iyi bilen adamlardandı o. Çoğul konuşuyordum çünkü babam ve Alparslan'ı kenara atamazdım. Babam ciğerimi bilirdi. Alparslan ise bakmaz görür, dinlemez duyardı.

"Bir şey mi oldu Bahar?"

Yağız'ın sorusu, Gökhan'ın biraz önceki rahatlığını silip götürürken kaşlarını çattı. Ben bunu Gökhan'a nasıl söylerdim ki? Ama söylemezsem de çok öfkelenirdi. Sevdiği kadının ne durumda olduğunu bilmek hakkıydı. Kendimden gizlenen şeylerden fazlaca mustarip olan biri olarak bu tarz bir şeyin saklanmasını istemezdim.

"Leyla'yı kaçırmışlar," dedim bir çırpıda.

Gökhan'ın koyu kahve gözlerinde, bir an Yağız'ın bakışlarını gördüm. Belki de Gökhan ilk defa lakabına yakışır şekilde baktı bana, bilmiyorum. Çok tehlikeliydi; karanlık, soğuk... Ürkmedim desem yalan olur. Leyla haklıydı belki de. Gökhan sessiz sakin duruyordu ama sakladığı bir karanlık vardı içinde. Bana böyle olan adam, düşmanına nasıldı diyeceğim ama onu da görmüştüm. Düşmanının boynuna sarılıp ayaklarını yerden keserek boğan bir Kara'yı Leyla görse düşer bayılırdı zaten.

"Ne diyorsun Bahar?"

Gökhan'ın buz gibi sesiyle bakışlarım Yağız'ı buldu. Destek istiyordum ondan. Yine anladı beni. Yanağıma dokundu sıcacık eliyle. "Boran'dan şüphelendiklerini söyledi babam. Turan Albay ilgileniyormuş, haber bekliyorlar."

Gökhan'ın çenesi kasılırken elini yumruk yaptığında içine bir ateş düştüğü kesindi. "Ne zaman, nasıl olmuş?"

Umutsuzca gözlerine baktım. "Bilmiyorum."

Daha fazla kendini tutamamış olacak ki ayağa kalktı. Öfkesi odayı görünmeyen bir toz bulutu gibi sardığında, hepimiz onun vereceği tepkiyi bekliyorduk. Çok da uzun sürmedi. Yumruğunu karşımdaki ranzanın de-

mimne geçirdi. Bir tane yetmiyor gibi arka arkaya geçirirken Yağız omzuna dokundu. "Yapma kardeşim."

Öfkeyle Yağız'a dönen Gökhan'ın gözlerinde acı, sesinde çaresizlik vardı. "Ulan ben ilk defa bir kadına *beni bekle* dedim. İlk defa lan, ilk defa... Sarıldı bana, söz verdi." İşaret parmağını havaya kaldırdığında öyle vakıcıydı ki bakışları, cehennem bile ondan çekinirdi. "Bundan sonra ben ona dokunanı yakmaz mıyım Pala?! Ben onun saçının teline zarar gelse bulunduğum yeri cehenneme çevirmez miyim?!"

Yağız cevap veremeden bir kez daha yumruğunu dolaba geçirip çıktı odadan. Yağız'ın bakışları beni bulduğunda suçlu bir çocuk gibi bakışlarımı kaçırdım. Kızacak diye çekinsem de bir şey demedi. Hareketlenirken yemeğimi işaret etti. "Geldiğimde hepsi bitmiş olacak."

Gökhan'ın peşine takılıp giderken, Emirhan ve Aykut da arkalarından çıktı. Bakışlarımı boş odada gezdirip Gökhan'ın yumruk attığı ranzada takılı kaldım. Umarım Leyla'ya bir şey olmazdı.

Zaman geçtiğinde yemeğimi bitirmiş, geçmeyen baş ağrımı dindirmeye çalışırken bedenimdeki ağırlıktan da kurtulamıyordum. Beni unutan ekibim, odaya girmeyi de bırakınca tek başıma kaldım. Bir türlü içime sinmediğinde biraz da merakla toparlanarak ayaklarımı yere sarkıttım. Bacağımın sızısına aldırmayıp ayağa kalktığımda ranzaya tutundum. Odadan çıkacağım sırada ben kapıya uzanamadan açıldı. Karşıma dikilen Yağız, beni ayakta görünce kaşlarını çattı.

"Ne yapıyorsun Bahar?"

Destek vererek tekrar yatağa götürürken huysuz çocuklar gibiydim. "Unuttun beni. Şu ilacı ver, başım çok kötü."

Dikkatle beni yatağa yatırdı. Cebinden çıkardığı tabletten aldığı ilacı ağzıma uzattığında hemen aldım. Masada duran suyu almaya giderken sesi mahcuptu. "Kusura bakma güzelim, Gökhan'ın derdinden unuttum."

Uzattığı suyu aldım. "O iyi mi?"

Yanıma oturup boşta duran elimi kavradı. "İyi, merak etme."

Suyumu içip Yağız'ın elini kavradım. "Leyla için endişeliyim."

Elimi sıkıca tutarak dudaklarına götürüp öptü. "Biliyorum, hepimiz öyleyiz."

Yağız'la sohbet ederken kapı çaldı. İçeri giren nöbetçi asker telaşla selam verdi. "Komutanım, sizi karargâhtan arıyorlar."

Yağız toparlanarak ayağa kalkıp odadan çıkınca yine yalnız kaldım. Sanırım bacağım iyileşene kadar kaderimdi. Bu sefer fazla uzun sürmedi. Hepsi bir anda odaya daldığında hazırlanmaya başladılar.

"Ne oluyor?"

Onların telaşlı hâlini izlerken Yağız, elindeki silahı kontrol ediyordu. "Turan Albay'dan haber geldi. Leyla'yı sınıra götürüyorlarmış, onu alacağız."

İçimi bir sevinç kapladığında olduğum yerde doğruldum fakat bacağımdaki sızı ani hareketimle yaralı olduğumu tekrar hatırlattı. "Ben?" Umutsuz sesimle Yağız elindeki silahı bırakıp yanıma geldi. Yatağın kenarına oturduğunda alnıma uzun bir öpücük bıraktı.

"Sen dinleneceksin ve biz de kâküllüyü alıp geleceğiz." Huysuz bir çocuk gibi omuz silktiğimde Yağız tebessümle yanağımı okşadı. "Huysuzlanma."

Mecburiyetin verdiği kabulleniş vardı üzerimde. Bu durumda pek yapacak bir şey yoktu. "Kendinize dikkat edin ve kâküllüyü onlara bırakmayın."

Gökhan maskesini yüzüne geçirirken homurdandı. "Bırakmak mı? Orayı cehenneme çevireceğim."

Yağız bana imalı bir bakış attı. "Benden delileri de var."

Yerinden kalkarken gülümsedim. "Seni kimse geçemez."

Emirhan silahını öperken fazla heyecanlıydı. "Bebeğim, yine hepsinin canını okuyacağız."

Aykut sakin, bir o kadar temkinliydi. "Yenge operasyonu başlasın."

Hepsi gittiğinde saatler birbirini kovaladı. Uyku yoktu gözlerimde, merakla bizimkileri bekliyordum. Aklım Leyla'da geziyordu. Üzerimde gezen bakışlarımla ne kadar kirli olduğumu fark ettim. Duş almam gerekiyordu. Özel günüm de bitmiş olmalıydı. Derin düşünceler içerisinde bacağımda gezen bakışlarımla seslendim.

"Asker!"

Yağız benim için kapıya nöbetçi bıraktığını söylemişti. *"Bir şey olursa seslen, ilgilenirler,"* dediğinde gereksiz bulsam da şimdi ona hak vermiştim. İçeriye giren asker hazır ola geçerek selam verdi.

"Emredin komutanım."

"Bana komutanını çağır."

Asker odadan çıkar çıkmaz kısa süre sonra Tarık Asteğmen geldi. "Emredin üsteğmenim." Dikkatli bir şekilde ayağa kalkarken yardım etmek için elini uzattı. "Bana tutunun."

Gülümseyerek reddettim. "Gerek yok asteğmenim. Benimle ilgilenebilecek sorumlu bir asker lazım, duş almam gerekiyor."

Biraz şaşırmış gibi bakarken bir şeyler diyecek gibi oldu ama sonra vazgeçti sanırım. "Emredersiniz üsteğmenim."

O çıktığında köşede duran dolapların yanına bıraktıkları çantamı açıp içinden ihtiyacım olabilecek her şeyi çıkarttığım sırada kapı çaldı. Onayımla içeriye giren uzun boylu, tıpkı benim gibi sarışın, yeşil gözlü başçavuş kapıda öylece kalakaldı. Ya beni beklemiyordu ya da hiç görmemişti. Ona zaman tanımak adına çantamdan diğer ihtiyaçlarımı çıkardım. Kendine gelmiş olacak ki hazır ola geçti.

"Uzman Onbaşı Zafer Ödün, Bursa. Emredin komutanım."

Her şeyim hazır olduğunda karşımda duran askere döndüm. "Bana revirden ilk yardım malzemesi getir. Pansuman yapacak bir şeyler falan. Varsa bir de su geçirmeyen bandajlardan bul."

"Emredersiniz komutanım."

Çıkacağı zaman durdurdum. "Bekle." Bakışları bende, ne diyeceğimi merakla beklerken aksayan bacağımla adım attım. "Giderken banyoda kim varsa beş dakika içinde çıkmasını söyle ve kimse de içeriye girmesin." Bakışları bedenimde gezindiği sırada kaşlarımı çattım. "Asker!"

Apar topar kaçar adımlarla odadan çıktı. Ağır adımlarla ihtiyaçlarımı alarak ben de çıktım. Bahçeye çıktığımda kulelerdeki nöbetçiler çekti dikkatimi. Sağda ve solda iki kule vardı sadece. Biraz ileride askerler vakit geçirmek için bu havada top oynuyordu. Gerçi bugün tüm soğuğa ve yerdeki kara rağmen hava güneşli ve seyirlikti. Yan binadaki banyoya ilerlerken kapıdan giremeden Zafer yetişti.

"Komutanım, istedikleriniz."

Elindekileri alıp binayı işaret ettim. "Bak bakalım içeride kimse var mı?"

İçeriye girdikten kısa bir süre sonra çıktı. "Yok komutanım."

Elimdeki küçük çantayla içeri girmeden Zafer'e döndüm. "Ben çıkana kadar kapıdan ayrılma. İçeriye sen de dâhil kimse girmeyecek. Askerliğini yakmak istemiyorsan akıllı ol."

Eli alnına giderken tedirginlikle hazır ola geçti. "Emredersiniz komutanım." Tam gireceğim sırada önüme geçti. "Komutanım..." Bakışlarım onu bulduğunda çekingendi. "Şimdiye kadar sıcak su kalmamıştır, bilginiz olsun."

Moralim bozulsa da başımı eğip onu kapıda bırakarak içeriye girdim. Lavaboları es geçerek karşısında beş bölmeden oluşan banyo yapmak için oluşturulmuş küçük duvarlarla örülü kabinlerin perdelerini açıp tek tek kontrol ettim. Kendimce en uygun olduğunu düşündüğüm birine girerek perdeyi çektim. Kenarda duran askıya çantamı asıp silahımı ve üzerimdekileri zorlukla çıkararak hepsini koydum. Askerin getirdiği ilk yardım malzemeleri arasında su geçirmez bandaj aradım ama yoktu. Elime aldığım duş başlığıyla biraz tedirgin suyu açtım. Bir süre akıp giden suyun ardından sıcak su bir türlü gelmedi. Geleceğe de benzemiyordu. Hiç yoktan su buz gibi olmasa da ılıktı. Duş başlığını yerine asıp altına geçtiğim anda bedenim suyun ısısıyla ürperirken alışmam çok sürmedi. Kendimi pratik bir duşa bırakırken bacağımdaki yara için yaptığım çok doğru olmasa da buna ihtiyacım vardı. Saçlarımı yıkayıp üzerimdeki kan lekelerinden kurtulur kurtulmaz durulanıp havluma sarındım. En fazla on beş dakikamı almıştı.

Zafer'in getirdikleriyle dikişlerime yeni bir pansuman yaparak bandajı yeniledim. Çantamdan aldığım yedek pantolonumu altıma geçirip üzerime de asker yeşili tişörtlerden birini giydim. Tişörtün uçlarını pantolonumun içine tıkıştırarak kemerimi geçirmenin ardından kılıfı bacağıma sabitleyerek silahımı yerine taktım. Üzerime montumu geçirdim. Geri kalan her şeyi çantama koyduktan sonra saçımı da tarayıp kabinden çıktım. Lavaboların orada çantamı kenara bırakıp havlumu tıpkı erkekler gibi ensemden geçirerek saçlarımı arkaya attım. Dişlerimi fırçaladığımda çok iyiydim, hatta fazla iyi.

Başıma geçirdiğim bereyle kapıya çıktığımda kenara oturmuş beni bekleyen Zafer telaşla ayağa kalktı. Hayran bakışları üzerimde dolaşırken, "Çok güzel..." diye mırıldandı.

Onu duymazdan gelerek ters bakışlarımı üzerine diktim. "Ne dedin asker?"

Anında kendini toparlarken telaşla, "Sıhhatler olsun komutanım," dedi.

Ciddi ifademi korumaya çalışarak onun da ciddi kalmasını sağlıyordum. Askeriyede disiplin şarttı. Özellikle de kadınsanız size karşı saygı gösterip cıvık bir hâle bürünmemeleri için bunu yapmak zorundaydınız.

"Sen gidebilirsin artık."

Onu başımdan savuşturmamla etraftaki askerlerin bakışlarına aldırmadan odaya gittim. Çantama tıkıştırdıklarımı toparladım. Askerlerden bulduğum saç kurutma makinesiyle saçlarımı kuruttum. Bir iki saat odada boş vakit geçirdiğimde zaman geçmiyordu. Aklım Leyla'dayken içim hiç rahat değildi. Kararsızlıkla dışarı çıkmayı düşünürken kapı çaldı. Onayımla içeriye giren Zafer bıkmadan usanmadan yine selam verdi.

"Ne var?"

Sert ve soğuk sesimle odadan kaçmaya hazır duruyordu. "Tarık Asteğmen'im sizi çay içmeye davet ediyor komutanım."

Daha iyi bir planım olmadığı için kabul ettim. Ben de odadan kaçış yolları arıyordum. Sıcak bir şeylere ihtiyacım vardı. "Sen git, geliyorum."

Çabucak toparlanıp ağır adımlarla odadan çıktım. Bacağım daha iyi durumdaydı. Belki de ağrı kesicinin etkisiydi çünkü ne baş ağrım kalmıştı ne de bacağım sabahki kadar zorluyordu. Yine de dikişlerim için dikkatli olmaya çalışıyordum fakat askerdim ben, olduğum yerde yatıp bekleyemezdim.

Tarık Asteğmen'in odasına geldiğimde kapıyı açarak içeri girdim. Tarık ve Cem kendi aralarında bir şeyler konuşuyordu. Hemen yanlarında oturan Zafer onları dinlemekle meşguldü. Üçü de başını benden tarafa çevirdiğinde öylece bakakaldılar. Kendilerine gelmeleri adına arkamdaki kapıyı biraz hızlı kapattım. Tarık ayaklanarak diğerlerinin de kalkmasını sağlarken bana koltuğunu gösterdi.

"Buyurun üsteğmenim."

Her ne kadar oraya oturma hakkına sahip olsam da masanın önündeki sandalyeyi çektim. "Sen otur asteğmenim, ben bacağımı uzatacağım." Sandalyeye oturduğumda Tarık'ın işaret vermesiyle Zafer hemen bir sandalye çekerek önüme koydu. Bacağımı uzatarak üzerine koyduğumda ister istemez acıyla suratım buruştu. Hepsi tekrar yerine otururken Cem telefonla çay istedi.

Kısa bir süre sonra önüme gelen sıcak çay ilaç gibi gelirken bir yudum alıp masaya bıraktım. Şeker kullanmazdım çay içerken. Bırakmak da değildi benimki, hiç başlamamıştım fakat çayın yanında bile çikolata yiyebilirim. Yanımda da yoktu işte. Yağız lazımdı bana.

Diğerlerinin önündeki boş bardakları toplayan asker, sürekli bana bakmaktan elindeki bardağı düşürünce Tarık kızmadan edemedi. "Önüne bak oğlum. Elin işte gözün başka yerde olmasın." Telaşlanınca daha da eli ayağına dolaşan askere Zafer yardım ettiğinde apar topar odadan çıktı. Bu gibi durumlara ben alışıktım ama onlar bana alışık değildi. İçimden *keşke saçlarımı açık bırakmasaydım*, diye düşünürken Tarık küçük bir mahcubiyetle bana döndü. "Kusura bakma üsteğmenim, kadın askere pek alışık değiliz."

Cem alaylı ifadeyle devam etti. "Hele de özel kuvvetlerde olana hiç değiliz."

Dik bakışlarımı Cem'e doğrulttum. Kumral ve yakışıklı bir erkekti. Kalıplı olduğunu üniformasından anlamak zor değildi. Rakibimi ölçüp tartan gözlerim karar kılmış olacak ki ukala bir tebessüm sundum. "Çok normal. İlk ve tekim çünkü."

Bir rütbenin insana kattıkları askeriye sisteminde kusursuz bir işleve sahipti. Bende elbette ki bundan faydalanarak herkesi bahçede ip gibi dizmiş, ellerim arkada aksayan bacağımla terör estirmiştim.

Kısacası küçük bir içtima yapmıştım.

Bunun iki sebebi vardı: birincisi rütbemin farkındalığına varamayan-

lara yardımcı olmak, ikincisi ise askerliğin olmazsa olmazı içtimayı yerine getirmekti.

Herkes görev yerine dağıldığında, binanın girişindeki duvarın önünde duran sandalyeye oturarak gözlerim yolda ekibi beklemeye başladım. Bu bekleme işi hiç hoşuma gitmemişti. Ne lanet bir şeydi. Çabuk iyileşmem gerekiyordu yoksa böyle beklemek daha da hasta ederdi beni.

"Komutanım." Yanımda elinde kahveyle dikilen Zafer'e baktığımda bana doğru uzattı. "Müsaade var mı?"

Elinde tuttuğu kahveyi alıp başımla yanımdaki sandalyeye oturmasını işaret ettim. Kahveden bir yudum aldığımda şekersiz olması ilgimi çekmişti. Yeniden çikolata yokluğuna düştüğüm sırada karakolun bahçe kapısı gürültüyle açıldı. Kimin geldiğine bakarken bizimkiler arabayla giriş yaptı. İçimi saran heyecanla ayağa kalkıp elimdeki kahve fincanını sandalyeye bıraktım. Tek istediğim Leyla ile sağ salim dönmeleriydi.

Araba park edildiğinde Tarık ve Cem de haber almış olacak ki kapıya çıktılar. İlk önce Emirhan, hemen arkasından da Yağız indi arabadan. Aykut inerek arka kapıyı açtığında Gökhan inip tekrar arabaya yöneldi. Leyla'yı kucağına alarak çıkardığında içimi bir korku kapladı. Allah'ım, ölmemişti değil mi?..

Kalbim Leyla için çırpınırken bacağımın el verdiği ölçüde onlara doğru yürüdüm. Gökhan tam önümde durduğunda gözlerine korkuyla bakıyordum. "Bana iyi olduğunu söyle."

Bakışları sert, ifadesi donuk sadece dudakları kıpırdandı. "Bayıldı."

Tedirginlikle elimi Leyla'nın kızaran yanağına dokundurduğumda sıcacıktı. Saçlarını okşayıp gülümsedim. "Odaya götür, dinlensin biraz."

Gökhan yanımdan geçip giderken arkamı dönerek onu izlemeye devam ettim fakat kulağımın dibinde duyduğum sesle kaskatı kesildim. "Ne bu hâl?"

Yutkunarak arkamı döndüğümde, Yağız'ın korkutucu kara gözleri karşıladı beni. Kalbime indirmek ister gibi bakıyordu. "Ne hâli?"

Bakışları boydan aşağı beni süzerken Emirhan ve Aykut yanımızdan geçtiler. "Bana sakın duş aldım deme."

Dişlerimi göstererek şirince sırıttım. "Tamam, demem."

Eli burun kemerine gittiğinde bana bir adım daha yaklaştı. Kara gözleri, mavi gözlerimin harelerini esir tutacak kadar karanlıktı. Ne desem kızacaktı zaten. "Bahar... Ömrümden çalıyorsun."

Omuz silkerek gözlerimi kaçırdım. "Yapmam lazımdı."

Bana doğru biraz daha eğilerek diğerlerinin duymasına engel oldu. "Neyi yapman lazımdı? O kadar erkeğin içinde ben yokken duş almak da ne demek?" Bakışları saçlarımda gezindi. Dişlerini sıka sıka konuşuyordu. "Hadi diyelim aldın, saçların niye açık? Çıldırayım mı ben? Daha ne kadar delireceğim söylesene?"

Suratım asıldığında kollarımı göğsümde birleştirdim. "Komutanımken de sevgilimken de tek yaptığın beni fırçalamak. Ben Leyla'ya bakacağım." Onun cevabını beklemeden arkamı döndüm. Trip atmak için hızlı adımlar attığımda bacağım sızlayınca suratımı buruşturarak eğilip bacağımı tuttum.

"Komutanım, bana tutunun," diyen Zafer'e ağzımı açıp tek kelime edemeden, Yağız belimi kavradığı gibi kendine yasladı. Zafer'i terslemeyi de ihmal etmedi. "Çek lan elini ayağını."

Zafer neye uğradığını şaşırırken gözlerimi devirerek Yağız'ın yönlendirmesiyle koğuşa ilerledim. Bizim için ayrılan odaya girdiğimizde Leyla benim yatağımda yatıyordu. Gökhan üzerine bir battaniye örtmüş, hemen yanında oturuyordu. İçeri girince hepsi bize döndü. Yağız'ın kollarından kurtulup yanda duran sandalyeyi kavradım. Gökhan'ın karşısına koyup oturdum.

"Nasıl oldu?"

Leyla'dan aldığı bakışlarını bana çevirdiğinde acı içindeydi. Onu böyle görmek benim de içimi acıttı. "Kurtardık derken korkudan bayıldı."

Hemen yan taraftaki yatakta oturan Emirhan bunu bekliyor gibi söze girdi. "Bayılır tabii komutanım. Gitti kızın yanı başında boğdu attı teröristi."

Şaşkınlıkla başımı Gökhan'a çevirdim. "Yok artık Kara, kafasına sıksana."

Gökhan ters ters Emirhan'a bakarken kendini savunmaya çalışıyordu. "Kafasına sıksam da Leyla bayılırdı zaten. Korkmaya yer arıyor."

Gözlerimi devirdiğim sırada üzerindeki yüklerden kurtulan Yağız, yanımıza gelerek arkama geçti. Ne yapacağını beklerken saçlarıma uzanıp örmeye başladı. Gökhan garip bakışlarını bana diktiğinde *ne bu hâl* der gibiydi. Omuz silkerek gülümsedim. "Yine kıskançlık krizinde."

Gökhan anlamış gibi başını salladı. "Onun işi de zor," dedi alaylı bir tonlamayla.

"Seni de gördük Kara, açtırma benim ağzımı," dedi Yağız.

Emirhan için kıskançlık değersizdi. "Lan sevgili işleri sıkıntı işte. Yok ondan kıskan, yok bir tek bana baksın, yok başkasıyla konuşmasın, gülmesin. Abi bu işler bana göre değil. Herkes özgür olsun."

Aykut, Emirhan'ın kafasına vurdu. "Ulan senin için sevgili diye bir şey yok ki zaten, sevgililer var. Onda da özgür olursun tabii, birbirlerinden haberleri yok."

Yağız saçlarımı ördüğünde önüme geçerek yüzüme baktı. Çenemden kavrayıp başımı kaldırdığında memnuniyetsizce başını iki yana salladı. Elini üst ceplerinden birine götürerek bazen başımıza bağladığımız, bazen de yüzümüzü kapatmak için kullandığımız asker yeşili kumaş parçasını çıkarıp açtı. Başıma geçirdiğinde dikkatli bir şekilde ellerini enseme götürerek bağladı. Ne kadar göremesem de bandana şeklinde durduğundan emindim. Tekrar yüzüme baktığında bu sefer de suratı buruştu. "Hay ben böyle işin... Kızım sen her türlü güzel olmak zorunda mısın, bu ne lan?"

Yağız'ın garip serzenişi herkesi güldürürken eline vurdum. "İltifat mı ediyorsun, sövüyor musun belli değil."

Gökhan imalı bir tonlamayla, "Sana her türlü güzel görünüyordur belki," dediğinde Emirhan bu tezi çürüterek Yağız'ın ateşini alevlendirme derdindeydi. "Yok yok... Allah için güzel komutanım, ne yapsan boş; güneş gibi parlıyor."

Aykut müdahale etmekte gecikmedi. "Lan daha da alevlendirmesene ortalığı."

Emirhan umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Ben ne alevlendireceğim? Komutanımın lakabı Güneş, yakmak için doğmuş."

Yağız öfkeyle parmağını havaya kaldırdı. "Ulan Avcı, ben şimdi seni bir yakacağım göreceksin!"

Yağız sesini yükselttiğinde herkes susarken bir inilti duyduk. Hepimizin bakışları Leyla'yı bulduğu an usulca gözlerini araladı. Kısa bir süre etrafta gezen bakışları Gökhan'da son buldu. Bir anda korkuyla toparlanırken bağırdı. "Sakın dokunma bana!" Gökhan sakinleştirmek için elini uzattığı an Leyla daha büyük bir korkuya kapıldı. "Uzak dur benden, sakın dokunma!"

Anın etkisiyle elini kaldırarak Gökhan'a tokat attığında suratımı buruşturdum. Sadece ben değil herkes suratını buruşturmuştu. Gökhan gözlerini kapatıp kendini sakinleştirmeye çalışırken elimi dizine koyduğum an tekrar gözlerini araladı.

"İzin verir misin Gökhan?" Gökhan olduğu yerden kalktığında ben geçtim yerine. Kırık gözlerle dizlerini kendine çekmiş korkuyla bakan Leyla'ya tebessüm ettim. "İyi misin?" Sessiz kaldığında kollarımı iki yana açtım. "Gel hadi."

Bir süre bekleyip kollarıma sığındığında dudaklarından bir hıçkırık kaçtı. Onun yaşadığı korkuyu iliklerime kadar hissederken ses tonu cılızdı. "Bahar..."

Saçlarını şefkatle okşadım. "Hepsi geçti canım. Artık güvendesin."

Gözlerimin içine bakan kadın emin olmaya çalışır gibiydi. "Çok korktum Bahar. Beni neden kaçırdılar bilmiyorum." Ellerini iki yana açarak telaşlı sesiyle, "Onlara dedim, *'Ben bir şey yapmadım,'* dedim ama beni dinlemediler..." dedi mimiklerini katarak. Gözyaşları o farkında olmadan yanaklarını ıslatıyordu.

Ellerini kavrayıp sıkı sıkı tuttum. Güven vermek adına ıslanan kirpiklerinin arasına saklanmış gözlerine baktım. "Sakin ol güzellik. Şu an sınır karakollarından birindeyiz ve etrafta hep asker var. En önemlisi de bizim yanımızdasın. Kimse sana bir şey yapamaz." Sanki bulunduğu ortamı yeni fark ediyor gibi etrafına bakındı. Bakışları belirli bir noktaya dalıp gittiği an neye baktığını biliyordum. Yine de emin olmak adına arkamda duran Gökhan'a çevirdim başımı. Ranzaya yaslanmış bizi izliyordu. Yüzü ifadesiz, bakışları sertti. Duygularını gizlemeyi seçmişti yine. Düşünceli hâlde Leyla'ya tekrar dönüp gülümsedim. "Acıktın mı?" Başını salladığında Yağız'a, "Yemek saati geldi herhâlde," dedim onaylamasını ister gibi.

Cavrihtiyarı bileğindeki saate bakan Yağız, odadakilere çıkmasını işaret etti. "Yarım saat var. Biz çıkalım, siz de gelirsiniz."

Hepsi odayı terk ettiğinde yataktan kalktım. "Hadi gel, elini yüzünü yıka."

Uzattığım elimi kavrayıp ayağa kalktığında bakışlarım üzerinde gezindi. Yırtık çorabı, kısa eteği, morardığı uzaktan bile belli olan bacağı ile pek de iyi görünmüyordu. Bakışlarımdan anlamış olacak ki o da başını eğerek kendisine bakarken gözleri doldu, sesi titredi. "Bu hâlde gelemem." Düşünceli hâlde çantama adımlarken Leyla panikle bana yaklaşarak kolumu kavradı. "Bahar, sana ne oldu? Aksıyorsun."

Gülerek çantamı kurcalamaya başladım. "Çatışmada bacağımdan yaralandım ama iyi durumdayım." Kendime ait lacivert, kenarları şerit hâlinde kırmızı olan eşofman altını çıkarıp Leyla'ya uzattım. "Bu nasıl?"

Eşofmana bakarak gülümsedi. "İyi."

"Hadi giy o zaman." Kapıya yaslanmış onu beklerken çorabını çıkarttı. Bacağındaki morluk tamamen ortaya çıktığında endişeyle sormadan edemedim. "Bacağın nasıl bu hâle geldi?" İçimde vereceği cevabın korkusu vardı. Kızarmayı aşmış morarmaya giden zedelenmeler parmak izi şeklindeydi. Leyla çekingen hâlde eşofmanı bacaklarından geçirerek üzerinde duran eteğini çıkardı. Kaçmasına izin vermeyerek yanına gelip bileğini kavradım. "Bana anlatabilirsin."

Yaprak gibi titrerken gözünden bir damla yaş süzüldü. "Çorabım, beni kaçırırlarken yere düştüğümde yırtıldı," dedi fısıltıyla. Başımı eğdiğimde devam etti. "Arabada bir tanesi beni taciz etmeye kalkınca ben de saldırdım. O sırada bacağımı sıktı. Sonra da tokat attı, birkaç kez vurdu. O sırada oldu."

Suratım buruştu ama aynı zamanda tebessüm etmeye çalıştım. Omzunu sıvazlarken onun hissettiklerini içimde hissediyordum. "Sen çok güçlüsün Leyla. Hadi lavaboya gidelim."

Lavabonun ardından birlikte yemekhanenin önüne geldiğimizde karşımızda duran adamlara baktım. Yağız kapının sağ tarafına, Gökhan da sol tarafına yaslanmış yol kesip haraç toplayanlara benziyorlardı. Oysa sadece bizi beklediklerini biliyordum. "Hayırdır, burada mı randevulaştık?"

Dik bakışları üzerimde olan Yağız dudağının kenarını kıvırdı. "Daha iyi yer biliyorsan bir dahaki sefere orada buluşalım."

Gülümseyerek omuz silktim. "Dağ başı olsun. Orada daha romantiksin."

Birlikte içeri geçerek kendimize yemek alırken Gökhan, Leyla için de aldı. Bizden önce yemeklerini alan Aykut ve Emirhan'ın yanına oturduğumuzda bir süre boyunca sessizce yemeklerimizi yedik. Leyla etraftaki bakışlara daha fazla tepkisiz kalamamış olacak ki bana doğru eğildi. "Böyle bir ortamda nasıl idare ediyorsun?"

Yemeğimden bir kaşık daha aldım. Küçüklüğümden beri alışık olduğum şeyler bana normal geliyordu. "Görmüyorum ki onları." Yağız'a kısa bir bakış atıp gülümsedim. "Bir kişi dışında."

Leyla etrafına bakınıp tekrar bana sokuldu. "Yine de ne bileyim, zor gibi. Seni takdir ediyorum gerçekten... Zor bir meslek."

Elimdeki kaşığı bırakarak parmağımla omzumdaki yıldızları gösterdim. "Görüyor musun? Bu yıldızlar buradaki herkesi..." Yağız kaşlarını havaya kaldırdığında gözlerimi devirerek onu muaf tuttum. "Karşımdaki hariç herkesi, önümde ip gibi dizer ama ondan da önce..." Kol kasımı göstererek tek kaşımı kaldırdım. "Burası buradaki herkese kafa tutar." Yağız da benim gibi tek kaşını kaldırdığında bu sefer boyun eğmedim. "Herkese!" Tekrar Leyla'ya döndüğümde kalbimi göstererek devam ettim. "Burası da sadece bir adama yenilir."

Yağız yüzüne yayılan geniş gülümsemeyle başını iki yana salladı. Leyla hayranlıkla bize bakarken iç çekti. "Siz çok iyi bir çiftsiniz."

Bakışlarımı Gökhan'a diktiğimde bizi duyduğunu bilsem de başı önünde sesini çıkarmadan yemeğini yiyordu. Dudağımı kıvırarak Leyla'ya döndüm. "Siz ne zaman oluyorsunuz?"

Leyla kaçamak bakışlarla Gökhan'a bakıp apar topar yemeğine döndü. Onun olumlu şeyler söyleyeceğini düşünmüştüm ama o beni şaşırttı. "İlk defa karakolda yemek yiyorum."

Leyla lafı değiştirdiğinde Gökhan hiç kaldırmadığı başını kaldırıp karşısındaki kadına baktı. Sessizlik ölüm gibi masaya çökerken Gökhan sert bir şekilde sandalyesini iterek ayağa kalktı. "Size afiyet olsun."

Yemekhaneden çıktığında hemen arkasından Yağız da ayağa kalktı. "Üzülmeyin."

Yağız bizden uzaklaşır uzaklaşmaz onun taklit ettim. "Iyılınmıyın."

Leyla geldiğinden beri ilk defa kıkırdadı. "Emir vermeyi seviyor."

İç çekerek bakışlarımı tabağıma düşürdüm. "Öyle." Söylediğimi yeterli bulmayarak devam ettim. "Öyle olması lazım. Askeriyede herkes emir verir, rica ile konuşulmaz."

Söylediklerimi kabul etse de bir şeyi kabul edemedi. "Ama siz sevgilisiniz."

Gülerek Yağız'ın başıma bağladığı bandanayı düzelttim. "Öyleyiz ama burada o benim komutanım. Biz şu an karakoldayız. Bana sevgilim gibi davranamaz, benimle aşırı samimiyet kuramaz. Görevde daha asabidir mesela, hata kabul etmez. Tabii bunların hepsi yalnız kalana kadar." Leyla'ya biraz daha eğilerek yanımızda oturan Emirhan ve Aykut'u gösterdim. "Bak, kendi gitti ama bu sadece göstermelikti, gardiyanları bizimle." İkisi de aynı anda sırıtırken Leyla hayretle onlara bakıyordu. "Kendince nöbetçi bırakıyor."

Benim ayağa kalkmamla Leyla da ayaklanırken etrafımızdaki askerlerin bakışlarını görmezden gelip boş tabldotları teslim etmek için ilerledik. "Bu korumacı tavrı seni rahatsız etmiyor mu?"

Elimdekileri bırakıp dışarı yöneldim. "Hayır, bu iyi hâli. Zamana ihtiyacı var, daha da iyi olacak." İç çekerken yüzümde oluşan tebessüme engel olamadım. "Hatta abartmasa hoşuma bile gidiyor."

Birlikte dışarı çıktığımızda ileride dikilmiş karşılıklı konuşan Gökhan ve Yağız'ı gördük. Yanı başımda duran Leyla iç çekerek mırıldandı. "Sence ne konuşuyorlar?"

Gözlerimi kısmış karakolun ışıklandırmaları sayesinde dikkatle Gökhan'ın dudaklarını okumaya çalışıyordum. "*... Bahar'a sarıldı. Çok mu korkutucu duruyorum?*"

Yağız'ın ne söylediğini göremesem de Gökhan'ın omzuna vurduğunda Leyla'ya döndüm. "Gökhan, kendisi yerine bana sarılmana kırılmış gibi görünüyor." Sırıtarak devam ettim. "Her türlü kıskanılıyorum." Her ortamda kendime pay çıkarma kapasitesine sahiptim.

Leyla şaşkındı. "Yok daha neler! Nereden anladın onu?"

Dudak okudum, demek gelmedi içimden. Çok az kişi biliyordu zaten. Bilinmemesi daha iyiydi. "Biz ekibiz, hissederiz." Tüm bedenimi ona çevirerek ellerimi belimin iki yanına koydum. "Adama her fırsatta tokat atıyorsun. Sevgi anlayışın şiddete mi dayalı senin?"

Mahcup bakışlarını yere düşürdü. Kafasının karışık olduğu her hâlinden belli oluyordu. "Bahar... O... O adamı boğara..." Devam edemeyip ellerini yüzüne kapattı. "Çok korkunçtu."

Omzuna dokunup bana bakmasını sağladım. O anı tekrar yaşıyordu sanki. "Ne sanıyorsun Leyla? Biz bu dağlarda kuş mu avlıyoruz? Asıl korkunç olan ne biliyor musun? Senin başına gelenler. O pisliklerin sana yaptıkları ve yapacakları. Sen zararsız, masum biriydin oysa. Gökhan tüm bunların yanında sevimli değil mi? Göreve gitmeden kapına gelen adam o."

Yutkunarak bakışlarını tekrar Gökhan'a çevirdi. Elini kaldırıp saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdığında şekerine uzaktan bakan küçük bir kız çocuğu gibiydi. "Sence ne yapmam gerekiyor?"

Aklımdan geçen kırk tane şey vardı fakat bunları benim dillendirmem değil, onun kalbinden geçeni yapması daha doğruydu. "Kalbinin sesini dinle, o doğru olanı bilir."

Leyla kısa bir süre Gökhan'ı izledi. Ne yapacağını kestirmeye çalışırken yüzündeki mimikler düşündüğünü gösteriyordu. Karar vermiş olacak ki Gökhan'a doğru ilerlemeye başladı. Peşine takılmış, üçüncü bir tokat vakası olmaması için dua ederken Gökhan kendisine yaklaşan Leyla'yı fark etti. Sert duruşuyla karşısındaki kadını izlediği sırada Leyla, tam önünde durarak Gökhan'a sarıldı. Gökhan kaskatı kesilirken aynı şaşkınlığı ben de yaşıyordum. Tamam, bir şey yapmasını bekliyordum ama bu kadarını tahmin edememiştim.

"İyi ki geldin Gökhan, iyi ki beni kurtardın."

Gökhan kendisine sarılan kadına kollarını dolamayı zar zor akıl edebilmişti. Leyla'nın saçlarını okşamak istedi ama eli havada kaldığında cesaret edemedi. Yaşadığı iç çatışmayı anladığımda dudaklarımda buruk bir tebessüm oluşurken göz göze geldik. Ona cesaret vermesi için gözlerimi kapatıp açtığımda usulca Leyla'nın saçlarına dokundu. Onları bu şekilde görmek beni çok mutlu ediyordu.

Yağız'a baktığımda bana göz kırpmasıyla gülmeden edemedim. Bu adam da benim aklımı alıyordu.

"Abi, karakol değil, aşk yuvası oldu iyice," diyen Emirhan'la hepimizin dikkati dağılırken, Leyla telaşla Gökhan'ın kollarından sıyrılarak utangaç bir tavırla kenara çekildi.

Gökhan yine Emirhan'a öldürecek gibi bakıyordu. "Zamansızsın oğlum sen."

Aykut elindeki çayları dağıtırken Leyla, "Hepinize teşekkür ederim. Hayatımı kurtardınız," dediğinde tebessümle karşılık verdik. Teşekkür pek de alışık olmadığımız şeyler arasındaydı. Yine de buna en çok sevinen muhtemelen Gökhan'dı. Zaten ona yapılan teşekkürler hep özel oluyordu.

Soğuğa inat olsun diye hep birlikte çaylarımızı dışarıda içerken bacağım artık isyan ediyordu. Çok fazla ayakta kalmıştım ve çektiğim acıyla suratım buruşmuştu. Yağız hemen fark etmiş olacak ki beni kendine çevirdi. "Neyin var?"

Herkesin bana bakmasına sebep olduğunda, "Bacağım..." dedim kendi kendime konuşur gibi.

Yağız için bu yeterli olacak ki elimdeki bardağı alıp kendi bardağıyla birlikte Aykut'a verdi. Başıyla koğuşu işaret ettiğinde yine emir vermekle meşguldü. "Yaralısın ama dinlenmeyi bilmiyorsun, yürü hadi."

Emrine itaat ederek peşime takılan adamla odaya geldim. Yatağıma oturup postallarımın bağcıklarını çözerken dişlerimi sıktım. Yağız sesli bir soluk vererek önüme çöktüğünde bağcıklarımı çözmeye başladı. Dudaklarını kıvrılmış onu izlerken dayanamayıp siyah saçları arasına parmaklarımı daldırdım.

Alttan bakışlarını üzerime dikip, "Yapma şunu," dediğinde onu pek umursamadım. Saçlarıyla oynanmasından hiç hoşlanmıyordu. Elimi saçlarında, alnında ve yüzünde gezdirirken botlarımı kenara koyup ayağa kalktı. Uzanmama yardımcı olduğunda, yatağın yanında duran sandalyeye oturdu.

"Başımda nöbet mi tutacaksın?"

Kollarını göğsünde bağlayıp bacaklarını uzattı. "Yapmadığım şey değil."

Sıcacık tebessümümle yatağın boşta kalan kısmına vurdum. "Gel sene."

İkiletmeden oturduğu yerden kalkarak yanıma oturdu. Onu kendime çekerek dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. Hayranlık dolu bakışlarını gördüğümde gülmeden edemedim. "Teşekkür ederim Yağız. Beni sırtında taşıdın, sabaha kadar başımı bekledin. İyi ki hayatımdasın."

Aramızdaki mesafeyi yeniden kapatarak çok daha derin bir öpücüğü dudaklarıma bıraktı. Geri çekildiğinde çapkın bakışları yüzümde geziyordu. "Sırtımda taşıdığımı hatırlıyorsun demek."

Kaşlarımı çatarak, "Hatırlıyorum tabii," dedim. Nasıl hatırlamazdım ki?

Tam yerinden yakalamış gibi dudağının kenarını kıvırdı. "O zaman konuştuklarımızı da hatırlıyorsun."

Yakalandığımı anladığımda yutkundum. "Yo..."

Gözlerimi kaçırdığımda çenemi kavradı. Mecburen göz göze geldiğimizde kaçmamı engellemeye çalışıyordu. "Sen şimdi bana evlilik teklifi ettiğini de hatırlamıyorsundur."

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülmemeye çalıştım. "Yok daha neler! Başına güneş geçti herhâlde."

Bana doğru eğilerek gözlerini kıstı. "Hım, doğru. Sadece başıma değil, kalbime de geçti." Elimi yanağına koyup okşadığımda sessiz kalmayı seçtim ama o avuç içime dudaklarını bastırıp fısıldadı. "Ben duyacağımı duydum Bahar. Bundan sonra sen duyacaklarına hazırlan."

6 Mart...

Aşk kime daha çok yakışır? Hangi kalpte güzel durur? Bu soruların cevabı yoktu bence. Herkes bir şeyler yaşardı. Kimileri bunu aşk sanırdı, kimileri adını bilmediği aşka tutsak olur da haberi olmazdı.

Kimi insan aşktan kaçardı, kimi insan arkasından koşardı. Kaçanın

ayağına dolanırken, kovalayanın yüzüne bakmazdı. Böyleydi aşk; zamansız, amansız, kuralsız...

Herkesin aşkı başlangıçta güzeldi, her hikâyede aşk güzel başlardı. Önemli olan sonu tutturabilmekti. Ya koca bir zindan olur, mutsuzluğa ve hatta umutsuzluğa esir ederdi ya da ömürlük olur; gönlüne eş, kalbine huzur getirirdi.

Yine de kimse yaşamadan bilemezdi...

Çalan ses kulaklarımda yankılanırken sıcacık yatağımda hiçbir şey umurumda değildi. Operasyondan döndüğümüzden beri bir haftadır yatağımla aşk yaşıyordum. Yağız'ı aldattığım doğruydu fakat bunda kendimi suçlu görmüyordum. Dağ tepesinde ya da daha önce kimin uyuduğunu bile bilmediğim ranzada yatmaktan çok daha güzeldi.

Gözlerimi açmakta zorlanırken mecburen duyduğum sese kulak verdim. Bu arada ses de anlamlı bir hâle bürünür oldu. Telefonum çalıyordu. Tek gözüm kapalı komodinin üzerine uzanarak telefonumu aradım. Elimi değdiğim an kavrayıp kimin aradığına baktığımda babamı görünce apar topar açtım. "Baba."

Burnundan solurken sesi sertti. "Uyuyor musun sen?"

Şaşkınlıkla bir hata yapmışım gibi saate baktım. Daha yeni altı buçuk olmuştu. Bu saatte kalkmam gerekiyordu sanırım. "Evet baba, bir şey mi oldu?"

"Uyu kızım, aferin," dedi ses tonunu yumuşatarak.

Beni şaşırtan tavrıyla elimi alnıma götürüp gözlerimi kapattım. Sabah sabah ne olduğunu anlayamıyordum. "Baba, sorun ne?"

"Bahar... Sen akıllı bir kızsın."

Gülerek onayladım. "Biliyorum baba."

"Hiçbir şey için kendini zorunlu hissetme prenses, kabul etmek zorunda değilsin. Hatta en iyisi kabul etme sen."

Olduğum yerde doğrularak yatağa oturdum. Durum ciddi görünüyordu. "Yine mi görev?" Babam, görevler bana özel olunca hep aynı şeyleri söylüyordu. Sessiz kaldığında onu teselli etmek adına devam ettim. "Lütfen baba artık bu konuları konuşmayalım. Bırak da buna ben karar vereyim. Beni yetiştirirken bu tarz görevlerim olacağını biliyordun."

"Ben zaten kendim ettim," derken kabullenir gibiydi. Bir yandan da kendine kızıyordu. "Sen yine de beni dinle."

Dudaklarım bükülürken mecburen onayladım. Babam söylese de söylemese de ben düşünmeden adım atmazdım. "Merak etme albayım, düşünüp tartıp öyle karar vereceğim."

"İyi iyi ..." dedi içli içli.

Telefonu zor da olsa kapattığımızda uyanmışken kalkmaya karar verdim. Daha saat erkendi ama güzel bir kahvaltı hazırlayabilirdim ve hatta sevdiğim adamı da çağırabilirdim. Hızlıca lavaboya gittim. Mutfağa geçtiğimde güzel bir kahvaltı hazırlığına başlarken çayı koydum, patatesleri soyup dilimledim. Domates, salatalık, peynir, zeytin derken çoğu şeyi masaya yerleştirdiğimde Yağız'ı aradım. Daha ilk çalışında açtı.

"Şirine'm."

Dudaklarıma yayılan tebessümle iç çektim. "Kahvaltıya bize gelin. Senin için hazırladım."

"On beş dakikaya geliriz."

Telefonu kapatır kapatmaz patatesleri kızartmak için tencereye koyup odama fırladım. Üzerime kalın askılı, düz, sade bir büstiyer giyip altıma mavi yüksel bel pantolon geçirdim. Havaların soğuk olmasıyla büstiyerin üzerine mavi bir gömlek giydim. Saçlarımı açık bırakıp makyajımı tamamlar tamamlamaz bileğime kumaş bileklikliklerimden taktım.

Koşarak mutfağa geçtiğimde kızaran patatesleri alıp çayı demledim. Hemen ardında haşladığım yumurtaları soyarak tabağa alıp dilimledim. Hazır olduklarında onları da masaya bırakırken kapı çaldı.

Kapıyı açtığımda karşımda beliren Yağız'ı görünce kalbim sıcacık oldu. Kara gözleri nasıl tatlı bakıyordu. Dudaklarındaki tebessüm bile bence bana aitti. "Günaydın," diyerek içeri girdiğinde hemen arkasından Gökhan da girdi.

Peşlerine takıldığımda Gökhan aradığını bulamamış gibiydi. "Leyla yok mu?"

O an aklıma Leyla'yı uyandırmadığım gelince gözlerimi irice açtım çünkü Leyla son dakika uyanıp geç kalmaya bayılıyordu. "Uyandırmayı unuttum."

Gökhan bundan memnun olmuş hâlde dudağının kenarını kıvırdı. "Ben hallederim."

Engel olmayı denedim. "Gökhan, yediğin tokatlar yetmedi mi? Şimdi baş ucunda seni görünce bir tane daha indirecek."

Yağız kahkaha attığında Gökhan, Leyla'nın odasına giderken kendinden emin gibiydi. "Vurmak yerine öpmeyi de öğrenecek."

Hayretle Gökhan'ın arkasından bakarken, Yağız kolumdan tuttuğu gibi beni kendine çekti. Ne olduğunu anlamaya çalışırken sıkıca beni göğsüne bastırdığında gülmeden edemedim. Başıma bir öpücük bırakıp çenemi kavradı. Göz göze geldiğimizde bakışları sıcacıktı. "Sen bana sabah sabah öyle iyi geliyorsun ki Güneş, bütün gecemin karanlığını alıyorsun."

Yanağına sıcacık bir öpücük bırakarak iç çektim. "Sanki bir tek gece karası gözlerinde bu kadar parlıyorum." Yağız bana doğru yaklaşırken onun öpücüğü için çırpınıyordu kalbim ama kavuşamadan Leyla'nın çığlığı geldi kulağımıza. Böyle bir son bekliyordum. Çok uzun sürmedi Allah'tan. Yeniden ortamı kaplayan sessizlik beni kuşkuya düşürdüğünde bakışlarım Yağız'daydı. "Gitsem mi?"

Elimden tutarak masaya çekti. "Gitme. Kendileri halletsin."

Oturmak için sandalyeyi çektiğinde, "Sen otur, ben çayı getireyim," dedim. Mutfaktan çayı alıp çıkarken Gökhan da odadan çıktı. Dudaklarındaki kıvrım beni şaşırtmıştı. Demek ki bu sefer gerçekten tokat yememişti. Birlikte odaya girdiğimizde çayları doldurmaya başladım. "Gelmiyor mu?"

Gökhan bir şeyler atıştırmaya başladığında ağzı dolu mırıldandı. "Birazdan gelir. Önce süslenmesi lazım."

Yağız'ın yanına oturmuş kahvaltımızı yaparken Leyla telaşla odaya girdi. Üzerinde çiçek desenli, kolları volanlı bir elbise vardı. Saçlarını atkuyruğu yapmış, kâkülleri yine alnına dökülüyordu. Makyajı yüzünde yok gibiydi ama ihtiyacı da yoktu bence. Su gibi duru bir güzelliğe sahipti. Utangaç bir tavırla yanımıza adımladığında Gökhan onun için yanındaki sandalyeyi çekti.

"Günaydın." Kızaran yanaklarıyla kendisine ayrılan yere otururken meraklı onu izliyordum. Yine de karşılıksız bırakmadım. "Sana da günaydın."

Yeniden sessizliğe gömüldüğümüzde Leyla arada kaçamak bakışlarla Gökhan'a bakıyor, yeni gelin tavırlarıyla da kahvaltısını yapmaya çalışıyordu. Daha fazla sessiz kalamayacaktım. "Siz..." İkisi de bana baktığında devam ettim. "Hayırdır?"

Yağız da elindekini bırakıp ikiliye baktı. O da benim gibi meraklanmıştı. Leyla, Gökhan'ın gözlerinin içine bakarken Gökhan, masanın altına saklanan birbirine kenetlenmiş elleri çıkartarak bize gösterdiğinde suratıma yayılan şaşkınlıkla birlikte bir tebessüm oluştu.

"Hayır olsun diye başladık," dedi Gökhan.

İlk tepki Yağız'dan geldi. "Hayırlı olsun kardeşim."

Gökhan, Yağız'a gözlerini kapatarak karşılık verdiğinde çemkirdim. "Benim niye haberim yok? Aşk olsun Leyla!"

Tavrımla telaşlanan Leyla, hemen ellerini havada sallamaya başladı. "Yapma Bahar, daha dün akşam konuştuk. Beraber söylemek için demedim."

Kabul edilir sebebiyle gülümsedim. Zaten uzatma niyetlisi değildim. "Çok sevindim." Arkama yaslanarak derin bir nefes aldım. "Oh be... Ben rahatladım vallahi."

İkisi de bana gülerken Yağız elimi kavradı. "Başkalarının ilişkisini bizimkinden daha çok önemsiyormuşsun gibi."

Yanağına küçük bir öpücük bıraktım. Kıskançlıkları hiç bitmiyordu. "Bizim ilişkimiz gayet yolunda."

"Öyle," dedi sakince. "Bunu akşam kutlayalım."

Çayıma uzanırken Yağız'ın fikri hoşuma gitti. "Bence de hep birlikte yemek yiyelim."

Yağız çatalındaki parçayı ağzıma tıkıştırırken yine haklıydı. "Aynı restorana gitmesek daha iyi. Hatta bu aralar dışarıda yeme fikri çok mantıklı değil."

Üzgün bir şekilde bakışlarımı yere düşürdüğümde Leyla güzel bir fikir sundu. "Evde de kutlama yapabiliriz. Yemekleri dışarıdan söyleriz olur biter."

Gökhan arkasına yaslanarak kolunu Leyla'nın sandalyesine yasladı. "Kendime zeki bir kadın seçtim."

Leyla çekingen bakışlarını Gökhan'a çevirdi. "Sadece tekrar kaçırılmak istemiyorum."

Bu sözü hepimizi duraksatırken Gökhan elini kaldırarak Leyla'nın yanağını okşadı. "Ben varken mi Leyla?"

Yeni olmanın verdiği çekingenlikle yine yanakları kızarmaya başlarken, yanağındaki eli kavradı. "Sen varken hiçbir şey olmaz mı?"

Sevdiği kadının alnına dudaklarını bastıran Gökhan, bir o kadar da dürüsttü. "Ben varken her şey olabilir ama sana kimse dokunamaz."

Karargâha geldiğimizden beri bitmek bilmeyen işlerle uğraşmış, sıkıldığımda ise kendimi pencere kenarında bulmuştum. Kollarımı göğsümde bağlamış dışarıyı izlerken bakışlarım Yağız'ın masasına ilişti. Bir saatten fazladır yoktu ortalarda.

İç çekerek yeniden pencereden dışarı çevirdim bakışlarımı. Bugün bahar havası vardı sanki. Güneş, bulutların arasında kendini gösterirken insanın içini açıyordu.

Kapı açılınca başımı arkaya çevirdim. Yağız elindeki birkaç evrakla içeri girdi. Elindekileri masaya atıp yanıma gelirken onu izliyordum. Arkamdan belime sarılarak boynumdan öptüğünde gözlerim kapandı. Bedenim onun gelişiyle huzura kavuştu.

"Canın mı sıkılıyor senin?"

İçimi bilen adama döndüm. Sarılı kollarını bedenimden ayırmadı. "Yağız..."

Beni kendine çekerek yaramaz bir çocuk gibi yanağımdan öptü. "Hım..."

Ellerim göğsünde vereceği tepkiyi merakla beklerken gözlerinin içine bakıyordum. "Sabah babam aradı." Yağız'ın bir anda kaşları havalandığında devam ettim. "Bireysel bir görev verilecek sanırım."

Biraz önceki sevimliliğinin kaybolmasıyla ciddi bir ifadeye büründü. "Ne söyledi baban?"

Çekingen bir şekilde dudak büktüm. "Karar verirken iyi düşünmemi, kabul etmem gerekmediğini falan söyledi. Görev tehlikeli olduğunda hep söylediği şeyler."

Yüzüne anlamlandıramadığım bir ifade yerleştirdiğinde sanki bir an dudağını kıvırır gibi oldu. "Yaa..." Tepkisi ilgimi çektiğinde onun da bildiği kuşkusuna düştüm fakat beni göğsüne bastırarak başımdan öptü. "Babanı dinlemelisin güzelim."

Başımı geriye atarak yüzünü görmeye çalıştım. "Senin de bu konuda bana karşı anlayışlı olmanı istiyorum Yağız. Kararım ne olursa olsun engel olmayacaksın."

Yanaklarını şişirip serbest bıraktığında fazla tatlıydı. "Tamam güzelim. Kararın ne olursa olsun yanında olacağım."

Mutlulukla başımı tekrar Yağız'ın göğsüne yasladım. İlk defa bana karşı bu kadar anlayışlı olması içimdeki bize dair bütün umutları daha da güçlendiriyordu. Yağız, belki de ilişkimizdeki en büyük problemi çözüme kavuşturmak üzereydi.

"Dışarı çıkalım mı, hava çok güzel?" diyen Yağız'la gülümsedim.

"Çok iyi olur."

Atkuyruğu yaptığım saçlarımdan fırlayan telleri toparlayıp üzerimdeki üniformayı düzelttim. Yağız'ın kapıyı açarak beni beklemesiyle tebessümle odadan çıktım. İkimiz de bahçeye indiğimizde bizimkileri fark ettim. Yağız beni onlara doğru yönlendirirken duyduğum sesler dikkatimi çekti. "Generallerden biri mi geliyor ya da eğitim falan mı var?"

Gökhan umursamazca uygun adımlarla yürüyen, bir yandan da marş söyleyen birliğe baktı. "Eğitim vardır."

Ona hak verdim çünkü general geliyor olsaydı şimdiye kadar çoktan bilgi sahibi olurduk. Askerler önümüze geldiğinde bölük komutanı komut verdi. Hepsi ilerlemeyi bırakıp önümüzde durduğunda ellerimi arkada birbirine bağlamış onları izliyordum. Ne yaptıklarını anlamaya çalışırken bölük komutanı yeniden emir verdi.

"Asker, selam dur!" Hepsi birden selam verdiğinde onları karşılıksız bırakamazdık. Hazır ola geçip selam durdum. Bölük komutanı yeniden

emir verdi. "Asker! Uygun adım yerinde say, yürüyüş kararında tekrar et. Bahar Komutan'ım, Yağız Komutan'ıma evet de."

Hepsi olduğu yerde yürüyüş kararında saymaya başladı fakat ben söylenenleri duyduğumda donup kaldım.

"Bahar... Komutan'ım... Yağız... Komutan'ıma... evet de." Elimi indirmiş neye evet diyeceğimi anlamaya çalışırken karşımdaki askerler bir kez daha tekrar etti. "Bahar... Komutan'ım... Yağız... Komutan'ıma... evet de."

Allah'ım, doğru duyuyordum galiba. Başımı yana çevirir çevirmez Yağız'ı aradı gözlerim. Yoktu. Diğer tarafa çevirdiğimde ise ekip bizden biraz uzaklaşmış bana gülüyorlardı. Tekrar önüme döndüğümde Yağız'ı karşımda bulmamla şaşkınlığımı gizleyemedim. Konuşmak için dudaklarım aralandığında elindeki küçük kutuyu fark ettim. O an başıma gelecekleri anlarken bir dizini yere koyarak önümde çöken adamla yutkunmadan edemedim.

Yağız elindeki kutuyu açıp bana doğru uzattığında ellerim titremeye başladı. "Yağız..." dedim fısıldar gibi. Heyecandan ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum.

O da benim gibi heyecanlı olacak ki boğazını temizleyip yutkundu. "Şu deli adamın sesi bir sana çıkmıyor Güneş çünkü sen o adamın aklında değil kalbindesin. İstiyorum ki yuvamda da ol. Ömür boyu Güneş'im ol, kalbimi ısıttığın gibi evimi de ısıt. Işığım, yönüm, huzurum sen ol. Evlen benimle Bahar, evet de ömrümüz bir olsun."

Kara gözleri umutla bakıyordu gözlerime. Benimse elim ayağım birbirine dolaşmış, olduğum yerde çakılıp kalmıştım.

"Pala için evet de komutanım!" diyen bölük komutanının sesiyle başımı kaldırırken Yağız'ın arkasındaki bütün askerler bağırdı. "Pala için evet de komutanım!"

Yüzümdeki sırıtışla alt dudağımı ısırarak tekrar Yağız'a baktığımda sessizce fısıldadı. "Ne dersen kabulüm. Ben hep yanında olacağım."

O an anladım sabah babamın arayıp neden, *"İyi karar ver,"* dediğini ve Yağız'ın, *"Kararın ne olursa olsun yanında olacağım,"* demesini. Şimdi anlıyordum... Biri farkında olmadan beni uyarırken diğeri ne olursa olsun

yanımda olacağını söylemişti. İkisi de hayatımın merkezindeki erkeklerdi. Beni ne kadar deli etseler de ikisini de çok seviyordum.

Daha fazla sevdiğim adamı bekletmemek adına elimi uzattım. "Evet! Ömrümün sonuna kadar evet!"

Sabırla bekleyen Yağız, cevabımla ayağa kalkıp kutudaki yüzüğü çıkardı. Parmağıma takarken herkes alkışlayarak ıslık çalıyordu. Alık alık yüzüğüme bakarken Yağız belimi kavradığı gibi ayaklarımı yerden keserek beni etrafımda döndürmeye başladı. "Evet dedi lan, evet!"

Onun bağırışı askerleri daha da coşturururken düşmemek için sevdiğim adama sıkıca sarılmış kahkaha atıyordum. Tekrar ayaklarım yere değdiğinde alnımdan öptüğü an gözlerim kapandı. Allah'ım, rüya gibi bir gündü! Geri çekildiğimde bakışlarım karargâh binasına uzanırken pencerelerdeki herkesin bizi izlediğini gördüm. Bu da yetmez gibi Turan Albay da bizi izliyordu. Utançla ama bir o kadar da mutlulukla Yağız'a sokuldum. Kalbim ilk defa böylesi bir heyecana kapılmış, kendini kaybetmişti. Korkuyordum, böylesi güzel geçen günlerin yıkılmasından deli gibi korkuyordum...

Kahkahalarla ekip yeniden yanımıza geldiğinde etrafımızı sardılar. Hepsi alkışlarken utançla yine Yağız'a sarıldım. Sanki bunu bekliyor gibi ekibin hepsi bize sarıldı. Aptalcaydı ama güzeldi. Biz kardeştik. Onlar kardeşlerinin mutluluğunu kutluyordu.

Bir anda beni kollarımdan ve bacaklarımdan tuttuklarında neye uğradığımı şaşırdım. Hep birlikte beni havaya attıklarında bu iş biraz asker uğurlamasına dönmüştü. Havaya her atıldığımda kahkahalarımın arasından bağırıyordum. "Deli misiniz siz? İndirin beni! Asker mi uğurluyorsunuz manyak herifler?"

Yağız'ı havaya atmak yemiyordu tabii, beni atmak daha kolaydı. Hâlime dayanamayan Yağız bu şamataya son verirken, sağ salim yere bastığımda yapacağını da yapmıştı. "Yeter lan artık, dağılın hepiniz!" Sert mizacını bana çevirdiğinde göz kırptı. Sesi artık fısıltıdan ibaretti. "Bakmayın Güneş'ime."

İşten dönüşte eve birlikte gelmiş, Yağız'la merdivenleri el ele çıkıyorduk. Dışarıdan aldığımız pizza ve abur cuburlarla ilerlerken Gökhan sevdiği kadına ulaşmak için önden gitmişti. Kısa süre sonra kapıya ulaştığı-

mızda aralık bırakılmış hâlde bulduk. İçeri girdiğimizde mutfaktan çıkan Leyla gülümseyerek elimdekilere uzandı. "Hoş geldiniz."

Poşetleri uzatırken sırıtmaktan ağrıyan kaslarıma yenisini ekledim. "Hoş bulduk."

Yağız da başını eğerek onaylarken Leyla elindeki poşetleri yere bıraktığı gibi çığlığı bastı. "Bahar!" Suratındaki şok ifadesiyle ne olduğunu anlayamazken, Gökhan oturma odasından fırlamıştı. Leyla elimi kavrayıp yüzüğüme bakarken tekrar cırladı. "Bu tektaş!"

Yağız, kulağındaki çınlamaya engel olmak için elini kulağına götürürken Gökhan homurdanıyordu. "Bu kızlar niye böyle tepki veriyor anlamıyorum lan."

Sırıtarak yüzük olan elimi havada salladım. "Evlilik teklifi aldım da."

Bir anda beni kendine çekip sarıldığında şaşırsam da hemen toparlandım. Leyla böyleydi. Artık onu az çok tanıyordum. Tepkileri anlıktı ve burları saklama gereğinde bulunmuyordu. Ne yaşıyorsa bunu en başta yüksek bir duyguyla yaşıyor, hızlı bir şekilde farklı bir ruh hâline bürünebiliyordu. Gökhan'ın yediği tokatlar da bundan olmalıydı.

Geri çekildiğimizde Leyla tekrar yüzüğe baktı. "Ay çok güzel." Başını Yağız'a çevirerek gülümsedi. "Tebrikler enişte." Göz kırparak devam etti. "Zevkine bayıldım."

Yağız'ın da en çok bugün yüzü gülüyordu sanırım. Kolunu omzuma atarak başıma küçük bir öpücük bıraktı. "Sağ ol Leyla. Zevkim, sevdiğim kadından bellidir zaten."

Leyla'nın yoğun ilgisine Gökhan tepkisiz kalamamış olacak ki araya girdi. "Çok beğendiysen alayım sana bir tane."

Leyla, bakışlarını Gökhan'a diktiğinde hâlâ holün ortasında ayakta dikiliyorduk. Saçlarını arkaya savurarak tek kaşını kaldırınca, ben bile Leyla'nın ne diyeceğini merak ettim. "Tektaş alacak kadar param var Gökhan. Aynı anlamı da verebilir misin?"

İkisi de birbirinin gözünün içine bakarken Gökhan'ın dumura uğradığı çok açıktı. Lafı değiştirmek adına araya girdim. "Iıı... Şunları mutfağa koysak iyi olur."

Yağız da bana uyarak yerdeki poşetleri aldığında birlikte mutfağa

geçtik. Elimizdekileri tezgâha bırakırken Yağız'la aynı anda sırıtmaya başladık.

Sesini alçaltarak, "Gökhan hayatının şokunu yaşıyor," diyen Yağız'la ona katılmadan edemedim. "Leyla, içinde bir Leyla daha saklıyormuş."

Hep birlikte masaya oturmuş pizzalarımızı yerken harika (!) bir kutlama yapıyorduk. Karşılıklı çiftler olarak ilişkimizde yeni kapılar aralamıştık ama bunu dışarıda bile kutlayamıyorduk. Gökhan sevdiği kadına elleriyle pizza yedirirken, gülerek bize yandan bir bakış attı.

"Biliyor musun Leyla, bu ikisi bir zamanlar pizza için birbirine girmişti."

Elimdeki ısırdığım pizza dilimiyle öylece kalırken Yağız'la göz göze geldik ve aynı anda kahkaha attık.

Leyla ise şaşkındı. "Gerçekten mi?"

Yağız, yanağımdan küçük bir makas alıp beni işaret etti. "Böyle cici cici görünüyor ama cadının teki normalde."

Yapay bir kızgınlıkla Yağız'a ters bir bakış attım. "Çok açtım ve onlara gelen pizzayı çaldım ya da çalmaya çalıştım."

Gökhan aklına gelenle kahkaha attı. "Bu ikisini görmen lazımdı. Öyle bir birbirlerine girmişlerdi ki Açlık Oyunları'nı yeniden izliyorum sandım." Gülmesini zar zor durdurduğunda bizi işaret etti. "Sonunda ikisi de yiyemedi."

Tekrar kahkahayı bastığında ters bakışlarımı Gökhan'a diktim. "Meriç'le senin yüzünden. Fırsattan istifade pizzamı alıp kaçtınız."

Yağız iyi tarafından bakmayı tercih ediyordu. "O sayede benimle ilk yemeğine çıktın."

Kolamdan içtiğimde, "Fırsatçıydın," dedim imalı sesimle.

Bundan çekinmedi. "Konu sen olduğunda hâlâ öyleyim."

Bol kahkahalı yemekte Leyla'nın yoğun isteğiyle Yağız'ın evlilik teklifini anlatmış, hatta bu da yetmez gibi bire bin katmıştım. Yağız'ın ne ayaklarıma kapanması kalmıştı ne de yalvarışları. Gökhan ve Leyla kahkahalarla gülerken Yağız da sırf bana karşılık olsun diye öncesinde benim evlenmek için yol yaptığımı, yaralı hâlde evlenmeyi sayıkladığımı ve sırf

bana kıyamadığı için evlilik teklifi ettiğini anlatırken bu sefer de ben somurttum.

Hep birlikte masayı toplayıp aldığımız çerezler ve abur cuburlarla koltuklara yerleştiğimizde yapacak pek de bir şeyimiz yoktu. Kumandaya uzanırken Leyla beni durdurdu. "Bir dakika, bir dakika." Hepimizin dikkatini üzerine çektiğinde gülümsedi. "Nasıl kutlama bu? Bizden çok sizin için kutlama yapmamız lazım."

Dudak bükerek sevdiğim adamın kolları arasına sığındım. "Daha iyi bir seçeneğin var mı?"

Telefonunu karıştırarak açtığı dans müziğiyle ayağa kalktı. "Sizi ortaya alalım."

Yağız da ben de şaşkınlıkla ona bakarken ısrar etmek yerine Gökhan'a döndü. Üzerinde sabah giydiği elbisesi vardı, topladığı saçlarını açmış, uzun kirpikleri ve güzel gözleriyle biraz eğilerek Gökhan'a elini uzatmıştı. "Güzel bir şarkı ve seven bedenlerin kalplerine uyan ritmiyle birleşen dans... En güzel kutlama."

Gökhan hayranlıkla karşısındaki kadına bakarken her seferinde sanki yeniden etkileniyordu. Leyla'nın çocuksu ama bir o kadar da cıvıl cıvıl kalbi, Gökhan'ın ağır kalbinin üzerinde balerin gibiydi. Ne kadar da zıtlardı ama Gökhan'ın neşesi de Leyla oluyordu.

İç çekerek Leyla'nın elini kavrayan Gökhan ayağa kalktı. Karşısındaki kadının belini sararken sadece gözlerine bakıyordu. "Sen gerçek olamazsın."

Leyla bunu kanıtlamak ister gibi sevdiği adamın yanağına küçük bir öpücük bıraktı. "Bir daha düşün."

Gökhan dudağındaki kıvrımla diğer yanağını uzattı. "Biraz daha kanıta ihtiyacım var."

Leyla, Gökhan'ın koluna çimdik attığında Gökhan'ın suratı buruşurken, "Anladık, gerçeksin," dedi homurtuyla.

Yağız ayağa kalkarak elini uzattı. "Gel güzelim, gözleri çift görsün." Gülerek Yağız'ın elini kavradım. Sıkıca tutup beni kendine çektiğinde kolları arasındaydım. Ellerim omuzlarında, gözlerinin içine bakarken belimdeki eliyle beni kendine çektiği gibi bedenlerimizi birleştirdi. Kulağıma

gelen fısıltısı içimi yakıyordu. "Böyle dans edelim. Benden uzakta olma."

Başımı omzuna yaslayıp kendimi dansın ritmine bıraktım. O istesin ömür boyu böyle kalırdım. "Yağız..." Boynuna vuran nefesimle fısıldadığımda sadece mırıldandı. "Hım..."

Diğerlerinin duymaması için sesimi biraz daha alçalttım. "Bu gece beraber uyusak olmaz mı?"

Başını eğerek yüzüme bakmaya çalıştı ama ne kadar başarılı oldu bilmiyorum. "Sen ciddi misin?"

"Hı hı..."

Sanki bunu bekliyor gibi dans etmeyi bıraktığında şaşkınlıkla geri çekildim. Elimden tuttuğu gibi koltuktaki silahını ve telefonunu kavradı. Gökhan ve Leyla ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yağız beni çekmeden hemen önce Gökhan'a, "Bu gece eve gelme Kara, nereye istiyorsan oraya git," dediğinde ağzım bir karış açık kaldı.

Yağız kimseyi umursamadan beni çekiştirirken evden çıkıp alt kata indik. Yağız'ın evine girdiğimizde ellerimi belimin iki yanına koydum. "Sana inanamıyorum Yağız."

Beni kendine çekip sarılırken kokumu uzun uzun içine çekti. "Kaç gecedir doğru düzgün uyumadım. Buna hakkım var."

Tüm sinirim bir anda kaybolurken yine de Gökhan'la Leyla'nın şaşkın bakışlarını hatırlayınca mızırdandım. "Kaçar gibi geldik, yanlış anlayacaklar."

İki eliyle yanaklarımı kavrayıp alnımdan öptü. "Kimin ne anladığı umurumda bile değil. Tek istediğim kokunla uyumak. Beni kimsenin anlamasını beklemiyorum Bahar. Beni sadece sen anla yeter." Gözlerimi kapatarak başımı eğdiğimde elleri buna izin vermedi. "Bir ay..." dediğinde göz göze geldik. "Bir ay sonra seni istemeye gideceğim." Şaşkınlıkla gözlerim açılırken o gülüyordu. "Bana evet diyerek asrın hatasını yaptın."

Parmağımdaki yüzüğü göstererek tek kaşımı kaldırdım. "Babam seni vurmadan ben yüzüğü çıkarayım o zaman."

Elimi kavradığı gibi dudaklarına götürdü. Küçük öpücüğü parmaklarıma konarken dudağının kenarını kıvırdı. "Bırakalım da baban beni vursun ama sen bu yüzüğü sakın çıkarma."

Kollarımı boynuna dolayıp sıkıca sarıldım fakat aklıma bir şey takılmıştı. "Neden bir ay peki?"

Yüzünde koca bir sırıtış şekillenirken muzip bakışlarla, "Babana kalpten gitmesin diye zaman tanıyorum," dediğinde kendimi tutamayıp gülerken göğsüne vurdum.

"Sen iflah olmazsın."

Ben bu adama çok âşıktım, ömrümü verecek kadar... Öyle huzur veriyor, öyle mutlu ediyordu ki bana dünyaları verseler ben hep Yağız diyecektim.

"Dansımıza devam edelim mi?" diyen Yağız'ın omzuna başımı koyup, "Hı hı..." diyerek mırıldandım.

Oturma odasının ortasında müziğe ihtiyaç duymadan kalbimizin ritmiyle dans ederken esmer teninin altındaki şah damarını, her bir yutkunuşunu, nefes alışlarını, tenine çarpan nefesimle hareketlenen minik tüylerini izliyordum. Dayanamayıp dudaklarımı boynuna bastırdığımda gerilen bedeni görülmeye değerdi. Bana karşı tepkisiz kalamıyor oluşu bile hoşuma gidiyordu.

"Yapma..." dedi fısıltıyla. "Kendime güvenemiyorum. Senden ayrı yatacak gücüm de yok." Başımı kaldırıp kara gözlerine baktım. Ben onun gözleri kadar güzelini görmemiştim. Özel bir renge ihtiyacı yoktu gözlerinin. Onun tüm renkleri bendim. Söylediklerine inat büyük bir arzuyla bakışlarımı dudaklarına düşürdüm. "Sen kaşınıyorsun," dedi çattığı kaşlarıyla.

Ne yalan söyleyeyim, kaşınıyordum. Dudaklarım kıvrıldığında daha fazla konuşmasına müsaade etmeden dudaklarına kapanarak kendimi de bir ateşin ortasına attım. Şikâyetçi değildim ancak kontrolü kaybetmekten de deli gibi korkuyordum. Yine de güvendiğim bir şey vardı: biz bordo bereliydik. Aşkta da en tehlikeli anda savunmaya geçebilirdik herhâlde. Herhâlde diyorum çünkü hiç bunun savaşını vermemiştim.

Yanağımdan enseme uzanan parmaklarıyla sanki günlerdir bunu bekliyor gibi dudaklarımı kasıp kavururken beklediğimden de beter yakıyordu. Göğsüne bastırdığı bedenim onun kolları arasında olmaktan mutlu, aynı zamanda da arsızdı. Ensesindeki saç tutamlarını yakaladığımda tek istediğim, tek istediğimiz bu anın bitmemesiydi. Büyük bir hırsla bir

çırpıda beni kucağına aldığında, dudaklarımı dudaklarından hiç ayırmadım. Kolları arasında odaya gidiyor olmak bize engel değildi. Yağız dikkatle beni yatağa yatırdığında gözlerimin içine bakıyordu.

"Seninle nasıl olacak bilmiyorum," dedi sık nefesleri arasından.

Elim yanağında gülümsedim. Bir yandan da hızlanan kalbimi kontrol etmeye çalışıyordum. "Öğrenirsin zamanla."

Yüzünde şekillenen tebessümle avuç içimi öptü. "Bütün zamanımı buna ayırabilirim."

Kıkırdayarak kollarımı boynuna doladım. "O zaman biraz daha zaman ayıralım." Yağız memnuniyetle tekrar dudaklarıma kapandığı sırada telefonum çalınca ikimiz de duraksadık. Elim kalçama giderken arka cebime koyduğum telefonumu zor da olsa bulunduğu yerden çıkardım. Kimin aradığına baktığımda ise gözlerim kocaman açıldı. "Annem!"

Panikle üzerimdeki Yağız'ı kenara iterek telaşla ayağa kalktım. Yağız kendini toparlayarak yatağa otururken homurdanıyordu. "Hay ben böyle işin içine..."

Odanın içinde dönüp dururken aynı şeyi tekrar ediyordum. "Annem arıyor, annem arıyor... Kesin anlayacak. Ne diyeceğim ben?"

Küçük çocuklar gibi büyük bir suç işlemiş de yakalanmış hâlde çırpınırken, Yağız kolumdan tuttuğu gibi kendine çektiğinde kucağındaydım. "Güzelim sakin olur musun? Kimsenin bir şey anladığı yok."

Büzülen dudaklarımla, "Annem anlar," dedim.

Yanaklarını şişirip serbest bıraktı. "Sen bordo berelisin Bahar, kendine gel. Hem bir şey de yapamadık zaten."

Son cümlesi homurtuyla karışık isyan eder gibi çıkmıştı. Gülsem mi, ağlasam mı bilemedim ama artık telefonu açmalıydım. Son çalışta açarak kulağıma götürdüm.

"Anne."

"Bahar, neredesin kızım?"

Annemin telaşıyla sesimi sakin tutmaya çalıştım. "Evdeyim anne, nerede olacağım?" Yağız gülümserken beni kucağına biraz daha çekince koluna vurdum.

"Öğlenden beri aramanı bekliyorum Bahar, aşk olsun. İlk anneni ararsın sanmıştım."

Annemin sitemiyle ne yaptığımı anlamaya çalışırken elim alnıma gitti. Tabii ya, babam evlilik teklifini biliyorsa annem de biliyordu.

"Anne ben..."

Arkadan Burçak teyzemin sesi geldi. "Beni de aramadın be kızım, ayıp." Bu da yetmez gibi Arya teyzem de eklendi. "Allah'tan ajanlarımız çok da öğrendik tüm detayları."

Hayretle dudaklarım aralandı. "Yok artık!" Yanı başımdaki Yağız da konuşmaları dinlemek için bana doğru eğilmişti. O bile inanamamış olacak ki kaşları havalandı.

Burçak teyzem, "Ay o yüzüğün fotoğrafını atıyorsun hemen," dediğinde Arya teyzem detay derdindeydi. "Tam olarak ne dedi, nasıl cevap verdin? Ay anlatsana!"

Annemin derdi ise bambaşkaydı. "Düğün ne zaman?"

Şaşkınlıkla yanımda sırıtan Yağız'a baktım. "Düğün mü?"

"İki üç aya hallederiz," derken sadece dudaklarını kıpırdatan Yağız'la, "Oha!" dedim birden.

Arya teyzem kahkaha attı. "Aha şoka girdi kız. Hemen düğün denir mi?"

Burçak teyzem malını iyi biliyordu. "Bu kızı evlendirdin evlendirdin İnci, yoksa nikâh masasına zor oturur."

Annem çok dertliydi. "Yapılacak bir sürü şey var. İstemeye ne zaman gelirler acaba?"

Yağız'la tekrar göz göze geldiğimizde göz kırptı. "Bir ay sonra."

Gözlerimi belerterek telefonu kendimden uzaklaştırdım. "Pala kes sesini!" Yağız sanki onu terslememişim gibi gülerken telefonu tekrar kulağıma götürdüm. "Hanımlar bu konuları sonra konuşsak." Yutkunup devam ettim. "Anne... Babam ne dedi?"

Diğer ikili kahkaha atarken komik olan şeyi ben de merak ediyordum. "Baban delirdi, bütün gün evde terör estirdi. Senin cevabını bekledi saatlerce, evet dediğini duyunca da yıkım yaşadı ama toparlanır merak etme."

Omzuma küçük öpücükler bırakan Yağız, duyduklarıyla elini saçlarına götürerek büyük bir zafer kazanmış gibi kaşlarını kaldırıp indirdi. Gözlerimi devirerek anneme odaklanmaya çalıştım. "Babam üzülsün istemiyorum."

Annem sesini yumuşatarak beni ikna etmek istercesine anlatmaya başladı. "Merak etme kızım. Yağız, babanı arayıp izin istemiş. Aferin ona; çok akıllı, saygılı bir çocuk. Baban onay vermese o evlilik teklifini zor alırdın."

Bakışlarım Yağız'ı bulunca kalbim eridi gitti. Elimi uzatıp yanağını okşadım. Bu şu an yapabildiğim tek şeydi. Gözlerini kapatıp açtığında derin bir nefes aldım. "Anladım, artık kapatalım mı?"

Teyzelerim öpücüklerini gönderirken annem, "Selam söyle yanındakine," dedi.

Alt dudağımı ısırarak, "Leyla'ya mı? Söylerim..." dedim kendimce kıvırarak.

Diğerleri yine kıkırdarken annemin sesi imalıydı. "Yok kızım, o Mecnun; Leyla olan sensin. Söyle de elini çabuk tutsun."

Yüzüme kapanan telefonla boş boş ekrana baktığım sırada Yağız büyük bir kahkaha attı. "Seviyorum kaynanamı, zeki kadın."

Çattığım kaşlarımla Yağız'ın omzuna vurdum. "Çok komik."

Beni sıkıca sararak yanağıma uzun bir öpücük bıraktı. "Seviyorum seni."

Kollarımı boynuna dolayıp sıkıca sarıldım. "Ben de. Hem de Leyla olacak kadar..."

Yatağa yattığımızda üzerimizi örtüp beni sıkıca sardı. Tek kişilik yatakta başımı Yağız'ın göğsüne yaslamış uykumun gelmesini bekliyordum ancak düşünmeden de duramıyordum. Aklım annemin söylediklerinde gezerken, "Yağız..." dedim fısıltıyla.

Uyuyor mu emin değildim. Saçlarıma bir öpücük konduğunda uyanık olduğunu anladım. "Hım..."

Başımı kaldırarak loş ışıkta yüzüne bakıp gülümsedim. "Babamla konuşman ve müsaade istemen çok ince bir davranıştı, teşekkür ederim."

Dudakları kıvrılırken burnumdan öptü. "Baban benim komutanım

güzelim, üzerimde emeği çok. Öyle olmasa dahi sana nasıl değer verdiğini biliyorum."

Yüzümdeki tebessümle kollarımı iki yana açtığımda Yağız aşağı kayarak kollarımın arasına girdi. Başını boynuma gömerek kokumu uzun uzun içine çekip öptü. "Bu gece en güzel gecelerimden biri olacak. Bana evet dedin, kollarımdasın. Kâbus da görmezsem bal kaymak demek."

Simsiyah saçlarını severken derin bir iç çektim. "Görmeyeceksin Yağız. Bundan sonra bize dair güzel olan ne varsa hayallerimiz de rüyalarımız da onlar olacak."

Boynuma küçük küçük öpücükler bırakıp fısıldadı. "Benim bir hayalim var Bahar, bütün umutlarımı o hayale bağladım ve tek bir kadının parmağına yer edip mühür oldu. Benim umudum artık senin parmağında."

@novaebook

Avcıyı Avladılar

6 Nisan...

Hayat, insanın başına neler getirir bilinmez fakat sürprizler de kaderin insanla oyunudur elbette. Siz hayal eder, keyfinize göre yaşarsınız; sonra kaderin zoruna gider ve oyun başlar. Bir bakmışsınız kendinizi olmayacak şeylerin içinde bulmuşsunuz.

Hepimiz kaderin oyunuyla baş başaydık. Ya kazanacaktık ya da kaybedecektik. Bildiğimizi sanıp bilmediğimiz şeyse kaybettiğimizde bile kazanmış olma ihtimalimizdi. Kazandığımızı sandığımızda ise kaybetmek...

Yağız bana evlilik teklifi edeli bir ay olmuştu. Sözde bir ay sonra istemeye gidecekti ama nedense sus pus olmuştu. Sadece bekliyordum. Aslında acelem de yoktu ancak Yağız gibi bir adam durmazdı. Söylediğini yapmakta da gecikmezdi. Sebebini merak ediyordum.

Spor odasına inmiş karşımdaki kum torbasıyla savaş verirken aklım düşmanımda değil, hep başka yerlerdeydi. Gardımı almış karşımdaki kum torbasını bir kez daha vurduğumda, içeriye giren Yağız'la küçük bir duraksama yaşadım.

Hemen kendimi toparlarken Yağız yanıma gelerek kum torbasının

arkasına geçip savrulmaması için tuttu. Başını yana doğru eğerek bana baktığında tek kaşını kaldırdı. "Beni mi hayal ediyorsun?"

Gözlerimi devirerek kum torbasına sert bir yumruk daha indirdim. "Nereden bildin?"

Dudağının kenarını kıvırdığında çok yakışıklıydı, aklımı başımdan alacak kadar... "Yumrukların fazla sert," dedi kinayeli bir tonlamayla. Ona ters ters bakarken kum torbasının önüne geçerek kendini gösterdi. "Gerçeği burada." Öz güvenle karşımda dikilen adamı boydan aşağı süzerek dudağımın kenarını kıvırdım. Madem dayak yemek istiyordu, benim için sorun değildi. Ani bir hareketle yumruğumu savurduğum anda kendini geriye atarak kurtardı. Buna fırsat vermeden bir yumruk daha geçirdim. Yana doğru kaymasıyla yumruğum kum torbasını buldu. Hırsla bu sefer de tekme salladım. Son anda bacağımı koluyla bedeni arasında sıkıştırırken bana hayretle bakıyordu. "Seni bu kadar kızdıracak ne yaptım?"

Bacağımı geri çekmeye çalıştığımda bırakmadı. Ona doğru uzanarak dudağımdaki kıvrımlarla yakasını kavradım. Sinsi bakışlarım yapacaklarımı gizlemek içindi. "Biricik sevgilim bana ne yapmış olabilir ki?"

Gözlerini kısmış bana bakarken kendimle birlikte onu da arkaya doğru çektim ve beraber yere düştük. Sırtımın üstüne düşüşümü yavaşlatmak için çökerken onu da üzerimden yere savurmuştum. Bir anda kendini yerde bulan Yağız'a baktım. Çabucak toparlanarak bana atıldığı esnada kaçmak için çabaladım fakat kısa sürede beni yakalayıp üzerime çıktı.

Koca bedenini üzerimden itmeye çalışırken, "İnanamıyorum sana Yağız," dedim hayretle.

Ters bakışlarıma aldırmadan sırıttı. "Benimle evlenmek için can atıyorsun değil mi?"

Dumura uğramış hâlde gözlerinin içine bakarken ilk defa yanaklarımın bu kadar kızardığını hissettim. Ne cevap vereceğimi bilemeden suç bastıran çocuklar gibi cırladım. "Kalk üzerimden! Hep aynı şeyi yapıyorsun!"

Milim dahi kıpırdamayan adam sırıtmakla meşguldü. "Seni başka türlü zapt etmek mümkün değil, küçük bir panter gibisin." İmalı bakışları arsız bir hâle büründü. "Korkma, seni isteyeceğim."

Her şeyi anlamasına sinir olsam da bozuntuya vermemek adına yer de yatmanın izin verdiği ölçüde burnumu havaya kaldırdım. "Aklıma bile gelmedi." Bir zamanlar parmağımda olan yüzüğün yokluğunu göstermek ister gibi elimi aramızda salladım. "İnan bana hiç sorun değil."

Bir anda değişen suratıyla parmaklarımda gezen ters bakışlarından faydalanıp onu üzerimden geriye savurdum. Yerimden kalktığım gibi kaçarken Yağız'ın bağırışını duydum. "Bahar, buraya gel çabuk!"

Öfkeyle peşimden gelen adamdan kaçmak için giyinme odasına girerek hızla kapıyı kapattım. İki adım atmıştım ki hemen arkamdan sert bir şekilde açılan kapıyla Yağız, kızgın bir boğa gibi karşımda dikiliyordu. Yakamı kavradığı gibi beni duvara yasladığında bir elini duvara koyarak üzerime doğru eğildi.

"Yüzüğün nerede Bahar?"

Onun bu hâli bende sırıtma isteği yaratıyordu. Biliyordum ki şu an vazgeçmiş olmamdan deli gibi korkuyordu. Belki yaptığım ona haksızlıktı ama bana olan ilgisini, kıskançlıktan kararan gözlerini görmek ego tatmini gibiydi. Beni kaybetmekten korktuğunu saklamaya çalışsa da ben onun içinde yatanı biliyordum.

"Beni sıkıştırmaya devam edersen birazdan sert bir tekme yiyeceksin," dedim yapay bir kızgınlıkla.

Ne demek istediğimi hemen anlarken bu sefer pek de umursamadı. Cesaretin vücut bulmuş hâliydi sevgilim. "At hadi... Bu gidişle işine yaramayacak bir adam olacağım. Kendim ettim kendim buldum, dersin artık."

Gözlerim kocaman açılırken dudaklarımı da birbirine bastırdım. İşte bunu beklemiyordum. Bakışlarımı kaçırarak başımı yana çevirdim. Şu andan sonra gözlerine bakmak zordu. "Yok canım artık, o kadar da değil."

Çenemi kavrayıp bizi tekrar göz göze getirdiğinde dudağında küçük bir kıvrım vardı. "Ne o kadar değil?"

Alaylı çıkan sesiyle suratım asıldı. "O kadar sert vurmadım, bir şey yoktur yani."

Omuz silkerek topladığım saçımdan firar eden bir iki teli kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bilemiyorum artık, deneyip göreceğiz."

Yanaklarımın alev alev yandığını hissediyordum. Kaçmak adına göğ-

sünden ittim. "Giderek edepsiz bir adama dönüşüyorsun. Seninle hiçbir şey denemeyeceğim."

İki elimi de bileğimden sıkıca kavradığında hareket edemedim. "O yüzden mi yüzüğünü çıkardın?" dedi kırılgan sesle.

"Yağız..." dedim fısıltıyla.

Sıcacık dudaklarını uzun uzun alnıma bastırdı. Tenimden ayırmadığı dudaklarıyla fısıldadı. "Bana evet dediğinden beri umudum var benim. Umudumu kırma."

Elimi boynuma götürdüğümde alnını alnıma yasladı. Boynumdaki kolyemi çıkarınca yanında sallanan yüzüğe baktık. Her ne kadar parmağıma takamasam da boynumda taşıyordum.

"O hep benimle."

Yüzünde eşsiz bir tebessüm oluşurken koca eliyle yanağımı kavradı. Diğer eli sıkıca belimi sararken dudaklarıma kapanmakta gecikmedi. Sıcacık busesi dudaklarımı esaret içinde bıraktığında kalbim avuçları arasında yanıyordu.

Turan Albay'ın bizi toplantı odasına çağırmasıyla hepimiz yerimizi almıştık. Yağız'ın karşısına oturmuş onu keserken onun bakışları da benim üzerimde geziniyordu. Ayağıma yediğim tekmeyle gözlerimi kıstığımda Yağız, dudağının kenarını kıvırmıştı. Bir eli masanın üzerindeki kalemle oynarken benimle uğraşmaktan oldukça memnundu.

Turan Albay içeri girdiğinde hepimiz toparlanarak ayağa kalktık. Hazır ola geçip selam durdurduğumuzda sesi sert olsa da içeride bir yerlerde samimi bir tona sahipti.

"Nasılsınız çocuklar?"

Hep bir ağızdan aynı anda ortak cevabı verdik. "Sağ ol."

Turan Albay'ın oturmamızı işaret etmesiyle hepimiz yerlerimize oturduk. Dik bir konumda tam bir asker edasıyla verilecek emri beklerken Turan Albay farklı bir yoldan ilerlemeyi seçti. "Üsteğmen

Gökhan Görgün, yeni rütben vatanımıza ve milletimize hayırlı olsun."

Hepimizin tebessümle birleşen bakışları Gökhan'ı bulduğunda, başını eğdi. "Sağ olun komutanım. Layık olmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

Turan Albay samimiyetle karşıladı. "Aferin evladım."

Yağız, rütbe atlayan Gökhan'ın omzuna vururken yıldızlarının tozunu alır gibiydi. "Öyle beleşe olmaz oğlum, ıslatacağız herhâlde."

Bu fırsatı kaçıramazdım. "Eklenen yıldızın kuyruğu yamuk duruyor Kara, doğrultmak lazım."

Aykut hemen fikir sundu. "İlk üsteğmen maaşıyla yemek yeriz artık. O para kardeşlere gitmeyecek de kime gidecek?"

Emirhan kıs kıs gülerken yine Gökhan'ı çileden çıkartma peşindeydi. "Lan kesin hepsini kâküllüye yedirir, biz de avcumuzu yalarız. Hasım köylü o."

Gökhan, tehditkâr bakışlarını Emirhan'a diktiğinde yapabileceklerinden ben bile tırsarken Emirhan neyine güveniyordu, anlamıyordum. "Şuradan çıkalım, ben sana göstereceğim kime neyi yedirdiğimi."

Gökhan dudaklarının arasından tıslarken Turan Albay kontrolü tekrar eline aldı. "Şamatanıza sonra devam edersiniz." Yeniden ciddiyete büründüğünde hepimize tek tek baktı. "Yeni bir operasyon için buradayız." Merakla sözlerinin devamını beklerken kimseden ses çıkmıyordu. "Sınır köylerimizden birinde yapılacak sünnet düğününe Karayılan lakaplı teröristin katılacağını öğrendik. Sizden istediğimiz, bu sünnete sizin de katılmanız."

Turan Albay *sorun var mı* der gibi gözlerimizin için bakarken Yağız elini çenesine götürdü. "Biz nasıl katılacağız? Yabancı olduğumuzu anlayacaklardır."

Gökhan kesin çözümden yanaydı. "Direkt baskın verelim, sıkalım kafasına."

Emirhan fikirden hoşlanmıştı sanırım. "Hay ağzını öpeyim."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken Gökhan yine sabretmeye çalışıyordu. "Ulan!"

Turan Albay boğazını temizleyerek yanındaki her zamanki askerine

el işareti yaptığında, karşımızdaki dev ekran açıldı. Ekranda beliren, adam hepimizin bildiği kırmızı listede aranan teröristlerdendi. Biz bu listeye kim eklenirse adımız gibi bilirdik. Onların yüzünü onlardan iyi tanır, gördüğümüz yerde cellat kesilirdik.

Turan Albay, Yağız'la beni işaret ederek planı anlatmaya başladı. "Siz evli çift olarak orada olacaksınız. Bu şekilde dikkat çekmez. Köye Mahsun Ağa'nın davetlisi olarak gideceksiniz. Sünnet onların yeğenine ait. Bir gün onceden yerleşeceksiniz. Gökhan, Aykut ve Emirhan da gece köye sızarak yanınıza gelecek. Aşırı kalabalık olacağı için arada kaynayacaklardır. Zaten aşirete ait sünnet düğünü olacağı için dışarıdan gelen çok olacak."

Biraz düşünceli hâlde elime aldığım kalemle oynarken mırıldandım. "Bize oyun oynamadıklarını nereden bileceğiz?"

Turan Albay ellerini masaya yasladığında öne doğru eğildi. "Bilemeyiz ama Mahsun Ağa kendi askerine ihanet edecek biri değil. Daha önce de bize önemli istihbarat sağladı."

Yağız da benim gibi rahat değildi sanırım. "İyi de biz bu adamı orada yakalarsak ondan bilmeyecekler mi?"

Turan Albay başını onaylar şekilde yavaş yavaş aşağı yukarı salladı. "Bu yüzden davetli gibi katılacaksınız ya. Sizin paketlediğiniz belli olmayacak. Bu işi çocuklar halledecek. Alamıyorsanız sıkın kafasına, ölüsü dirisinden iyidir."

Köye uzun bir süre sonunda ulaştığımızda hiçbirimiz askere benzemiyorduk. Hepimiz buraya ait yöresel kıyafetlere bürünürken kamuflajın verdiği rahatlık hiçbir şeyde yoktu doğrusu. Gece vakti geldiğimiz köyde yan yolda arabadan indirdiğimiz ekip, gizlice sızma yaparken Yağız ve ben normal misafir gibi gelmiştik. Hepimiz Mahsun Ağa'nın evinde toplandığımızda sadece sayılı kişi burada olduğumuzu biliyordu.

Kocaman salonda sedire oturmuş bize ikram edilen kahveye uzandığımda, karşımdaki kızın çekingen bakışları küçük bir tebessüm sunmama sebep oldu. Simsiyah örgülü saçları, ela ile yeşil arası gözleri, kalın kaşları, çok hoş duran biçimli dudakları ve gözlerindeki siyah kalemle abartısız, doğal, bir o kadar da ilgi çekici bir güzelliğe sahipti. Üzerine giydiği bol kıyafetler kilosunu saklarken fazla olduğunu sanmıyordum. Yaşı da yirmi, yirmi beş arası duruyordu ama daha küçük de olabilirdi.

Buranın havasından mıdır bilinmez, kızlar genelde yaşından daha olgun duruyordu.

Herkes kahvesini aldığında Mahsun Ağa ikramda bulunan kızlara çıkmalarını işaret etti. "Kapıyı kapatın."

Mahsun Ağa ellisini geçmiş, başında kasketi, kırlaşmış sakalları, kilolu, göbeğini sıkıştıran gömleğinin üzerindeki lacivert yeleği ile dizini kırmış çaprazımda oturuyordu. Bir kolu sedirin başında, elindeki kahverengi tonlarındaki iri taşlara sahip tespihi ve kahvesiyle tam bir ağa izlenimi veriyordu.

Oğlu ise daha orta yaşlarda, çok az göbekli, tıpkı babası gibi takım elbiseli, siyah saçları şakaklarından yer yer geriye doğru açılmış, babasının yanında elleri önünde saygınlığını korumak ister gibi oturuyordu. Arada kaçamak bakışlarının üzerimde gezdiğini görsem de bunu fark etmiyor gibi yapıyordum. Belli ki ilgisini çekiyordum. Babası onu odadan çıkartmadığına göre asker olduğumuzu biliyordu ve beni bu sebeple de sorguluyor olabilirdi.

"Adamın yarın geleceğinden emin miyiz Mahsun Ağa?"

Elindeki fincanı, önümüzdeki minik sehpaya bırakan Yağız, haklı bir merakın içerisindeydi. Mahsun Ağa kalın kırlaşmış kaşlarının altından bize bakarken kahvesinden gürültülü bir yudum aldı. "Gelecektir evlat. Bu sünnet onun da yeğeninin. Gündüz vakti olmasa da gece gelecektir."

İçemediğim ya da içmek istemediğim kahveyi bırakarak yerimde kıpırdandım. "Yeğeni olduğuna göre sizin de akrabanız. Size güvenmeli miyiz?"

Elindeki fincanı sedirin başına yaslayan adam bilmiş bir tebessüm sundu. "Bizde kalleşlik olmaz kızım. Biz vatana ihanet edenin değil, askerin yanındayız."

Söyledikleri hoşuma gitmiş olsa da yine de şüpheci olmaktan vazgeçemiyordum. Kendi vatanına, toprağına, askerine, polisine ihanet eden o kadar çok kişi görüp duymuştum ki şüphede olmam normaldi. Bunun doğusu, batısı, çağdaşı, cahili de yoktu. İhanet her yerde vardı.

"Öğrenmelerinden de korkmuyorsunuz o zaman."

Zorluyor oluşumla Mahsun Ağa'nın oğlu hiddetle ayağa kalktı. "Biz korkak değiliz. İtten korkacak olsak size yardım etmezdik!"

Yağız, bana yükselen sesle öne doğru çıktığında Gökhan her zamanki gibi yatıştırma görevini üstlendi. "Bizi hoş görün Mahsun Ağa. Herkesten şüphe eder, herkesi sorgularız. Bize dost olanı da canımız pahasına koruruz."

Mahsun Ağa, oğluna oturması için işaret ettiğinde bakışları Gökhan'daydı. "Bizim soyumuz bu topraklarda köklendi. Devletimiz, bayrağımız var olsun. Bizim size inancımız tam, sizin de bize karşı şüpheniz olmasın."

Hepimiz bu durumu memnuniyetle kabullenirken Yağız daha ılımlı bir hâle büründü. "Bu kalleş buraya gelecekse yalnız da olmayacaktır. Bir tahmininiz var mı?"

Mahsun Ağa düşünceli bir hâlde elini çenesine götürerek sakallarını okşadı. "En az üç dört kişiyi hesaba katmak gerekir."

Yağız düşünceli bir hâlde bana baktığında kara gözleri yaptığı hesabı açıkça ortaya koyuyordu. "Bizim bu herifi canlı almamız lazım. Tabii bir de sizi riske atmamak gerekir."

Herkes sessizce cümlesinin devamını beklerken araya girdim. "Ben..."

Daha ilk kelimemi söylediğim an Yağız sert bakışlarını üzerime dikti. "Sen..." dedi dişlerini sıkarak. "Benim emrimin dışına çıkmayacaksın."

Gözlerimi devirerek sessiz kalmayı seçtim. Şimdi Yağız'la tartışacak ortamım yoktu.

Mahsun Ağa da bunu istemiyor olacak ki oğluna uyarıcı bir bakış attı. "Biz sizi odalarınıza gönderelim. Sabah detaylıca konuşuruz."

Hepimiz ayaklanırken Mahsun Ağa'nın oğlu, Yağız'la bana, "Sizi nasıl yapsak?" dediğinde Yağız elimi kavradı. "Karımla aynı odada kalsak iyi olur."

Alık bakışlarımı Yağız'a dikmiş ilk defa bana *karım* diyen adama takılıp kalmıştım. Gerçi parmağımıza rol icabı taktığımız alyanslar da bunu destekler nitelikteydi ama ondan duymak ayrı bir güzel gelmişti.

Bizi üst katta bir odaya alırken diğerlerini alt katta gizlenebilecekleri

bir odaya aldılar. Yağız'la girdiğim odayı kontrol ettiğimde etrafta yer yatıkları, minderler ve yere serili dokuma halılar vardı. Ayrıca gömme dolap dışında pek kayda değer bir şey yoktu. Etrafta gezdirdiğim bakışlarım Yağız'ı bulduğunda, o da benim gibi odayı incelemekle meşguldü.

"Demek karınla aynı odada kalmalısın..."

Cam kenarına ilerlerken fazla ciddi duruyordu. "Seni bütün gece boyunca yalnız bırakacağımı düşünmedin herhâlde."

Perdeyi aralayıp kenarından dışarıyı gözetlediği sırada, "Fazla tedbirlisin," dedim. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Başını kısa süreliğine bana çevirip tekrar dışarıya odaklandı. "Bana kim bakacak?"

Sesli bir soluk verip ortada duran yer yatağı ve üzerinde örtülü olan yün yorganı geçerek Yağız'ın yanında durdum. "Çocuk mu kandırıyorsun?"

Belimden tutarak kendine çektiği gibi göğsüne yasladı. Çenesi başımın üzerindeyken dışarıyı izliyordu. "Seni kandırmak ne mümkün." Konuyu değiştirmek adına sesli bir soluk verdi. "Avcı'yı buralarda bir yere de konumlandırabiliriz."

Dışarıya dikkatle bakıp ona doğru döndüm. "Lafı değiştirme."

Yanağımı koca eliyle kavrayıp alnımdan öptü. "Sen yanımda olmasan bana zarar. Bütün gece uykusuz mu kalayım? Hem tedbiri severim. Kokunu tedbirli olmaktan bile çok severim. Benimle uyuyacağın fırsatı da her türlü değerlendiririm. Hatta şu an en sevdiğim operasyon bu olmuş olabilir."

İç çekerek yerde serili yatağa baktım. "Biraz dinlenmekte fayda var. Yatalım da en sevdiğin operasyon boşa gitmesin."

Dudağındaki kıvrımla beni yatağa çekti. Bizim için bırakılan kıyafetler ikimizin de ilgisini çekmiyor olacak ki üzerimizdekilerle yorganın altına girdik. Yağız belime uzanarak, üzerimdeki ince kazağın altında sakladığım silahı alıp yastığın altına yerleştirdi. Aynı şekilde kendininkini de yastığın altına koyduğunda sağ kolunu başımın altından geçirerek beni kendine çekti. İkimiz de sırtüstü yatmış tavanı izliyorduk. Oda karanlıktı ama gözlerimiz alışmıştı. Bir de sık apartmanlar bulunmadığı için Ay daha

güzel aydınlatıyordu odayı. Elimi havaya kaldırıp parmağımdaki sahte alyansa baktım.

"Gerçekten evli gibi olduk."

Tıpkı benim gibi elini havaya kaldıran Yağız, ellerimizi bir araya getirdi. "Geleceğin provası gibi düşün."

Başımı çevirerek bakışları ellerimizde olan adama baktım. Yüzünün sadece yarısını görebiliyordum. Esmer tenine vuran ay ışığı da onu kurtaramıyordu. Bronz teni parlasa da yine de karanlıktı.

"Evlenebilirsek tabii..."

Başını benden tarafa çevirdiğinde bütün yüzü karanlıkta kaldı. Kara gözleri net olmasa da nasıl baktığını tahmin etmek zor değildi. "Şüphen mi var?"

Ona doğru dönerek elimi göğsüne yerleştirdim. "Hayır... Sadece ölüm bize çok yakın. Yarınımızı bile bilemeyiz."

Tıpkı benim gibi bedenini benden tarafa çevirip göğsündeki elimi kavradı. "Eğer bir gün şehit olursam sakın arkamdan ağlama, yasımı tutma. Kendine iyi bir adam bul."

Şaşkınlığa düşerken yüzünü net görebilmek için başımı biraz geriye çektim. "Delirdin mi sen? Yine deli deli konuşuyorsun."

Geri çekilmemi fırsat bilerek dudaklarıma hızlı bir öpücük bıraktı. "Ben hayatta olmadıktan sonra kendini yalnızlığa hapsetmeni istemem Bahar. Seven sevdiği mutlu olsun ister. Ömür boyu yas tutmanı istemem."

Beni deli gibi kıskanan adamın şu söylediklerine inanamıyordum. Ben niye onunla aynı düşünemiyordum peki? "Eğer bir gün şehit olursam sakın başka kadına bakma Yağız. Gerekirse ömür boyu yasımı tut. Yoksa hayalet olarak gelir seni kurşuna dizerim."

Küçük bir kahkaha attığında sesi duyulmasın diye elimle ağzını kapattım. Elimi dudaklarına bastırarak öpüp çektiğinde dudağında eşsiz kıvrımlar vardı. "Bana diyorsun ama senin ruhun bile kıskanç." Huysuzca arkamı döndüğüm sırada ondan uzaklaşmama izin vermeyerek belimden çekti. Sırtımı göğsüne yaslayarak başını boynuma gömdüğünde içimden bir şeyler çekildi sanki. Dudaklarını boynuma bastırdığında nefes alışlarım hızlanırken gözlerimi kapattım. Nefesi tenimi yalayıp geçerken fısıltısı

kulağıma çarpıyordu. "Sana bir şey olursa yaşayabilecek kadar güçlü ola-
cağımı sanmıyorum."

Bir anda gözlerimi aralayarak telaşla ona döndüm. Yerimde biraz doğ-
rularak ellerimle yanaklarını iki yandan kavradım. "Sakın Yağız!" dedim si-
temkâr sesimle. "Bir daha senden böyle bir şey duymak istemiyorum. Sen
benim tanıdığım en güçlü erkeklerdensin, her zaman da öyle olacaksın."

Saçlarımı sıkıca tutan tokayı kavrayıp çektiğinde, saçlarının yüzü-
me ve göğsüne dökülüşünü hayranlıkla izledi. Yüzüme dökülenleri geriye
atarak kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Garip olacak belki ama sen de beni
nakavt eden, benim tanıdığım en güçlü kadınsın."

Kıkırdayarak kol kasımı gösterirken sırtıma bastırdığı gibi beni göğ-
süne düşürdüğünde dudaklarımızı da birleştirmiş oldu. Dudaklarıma bı-
rakılan güzel bir öpücükle tekrar kolları arasına sığındım. Benim gücüm
de işte onun öpücüğüne kadardı.

İkimizden de ses çıkmıyordu ama uyumuyorduk. Sanırım ikimiz de
huzursuzduk. Hem yabancı bir evde olmamız hem de yarınki operasyo-
nun bilinmezliğiydi bizi bu hâle getiren. Eminim ki ekibin geri kalanı da
şu an tilki uykusuna yatmıştı.

"Annemi isteme konusunda ikna edemedim."

Sessizliği bozan Yağız'la başımı çevirerek, elleri başının altında tavanı
izleyen adama baktım. "Neden?"

Başını benden tarafa kısa süreliğine çevirerek gülümsedi. "Önce se-
nin gelip el öpmeni istiyor."

Dudaklarımı birbirine bastırarak yutkundum. İstenmeyen gelin olma
yolunda bayağı bir ilerleme katetmiştim sanırım. "Bana kızgın değil mi?"
Yağız sessiz kaldığında yüzümde buruk bir tebessüm oluştu. "Oğlunu has-
tanede yaralı hâlde bıraktım. Tüm acılarına şahit oldu."

Bana doğru dönerek kolları arasına aldığı bedenimi göğsüne bastı-
rırken saçlarımı öpüyordu. Bir yandan da ses tonumuzu alçak tutmaya
çalışıyorduk. "Hastanelerle ilgili kötü anılarımız var. Annem ikinci defa
benim çırpınışlarıma ve sessizliğime şahit oldu. Onun için zor Bahar, yan-
lış anlama."

"Anlıyorum," dedim buruk çıkan sesimle. Anlıyordum ama ne bile-

yim, üzülmüştüm de. Sevdiğim adamın annesiyle bir sıfır geride başlamıştık. "Eğer beni istemiyorsa..."

Devam etmeme izin vermeden çenemi kavrayarak başparmağını dudaklarıma bastırdı. "İstemiyor değil güzelim. Anneleri bilirsin işte, bazen kusmeye yer arıyorlar. Annem de gelini tarafından önemsenmek istiyor olabilir." Saçlarımı severek alnımdan öptü. "Ben seni bu kadar çok isterken annemin istememesi mümkün mü? Sadece küçük bir ziyaret yapsak olmaz mı? Seni bütün akrabalara göstermek istiyor olabilir." Suratım buruşurken bir yandan da gülüyordum. Haklıydı Fatma teyze. Oğlunu alıyordum ama onu bir kez bile aramamıştım. Belli ki oğlunun kız arkadaşıyla resmi bir tanışma istiyordu. Yağız endişeyle yutkundu. "Eğer istemezsen..."

Hızlıca konuşmasını böldüm. "Tamam, bu görev bitsin gidelim."

Karanlıkta bile gözlerine ulaşan gülüşe şahit olurken beni biraz daha sarıp sarmaladı. "Sana ölürüm kızım ben."

Memnuniyetle gözlerimi kaparken iç çektim. "Yaşayan bir Yağız istiyorum. Kocam olacak bir Yağız..."

Sabahın erken saatlerinde gözlerim kapalıyken büyük bir gürültü geldi kulağıma, birkaç bağırış duyuldu. Panikle gözlerimi açarken aynı şekilde bana sıkıca sarılmış olan adam da gözlerini kocaman aralamış bana bakıyordu.

"Bir şey oldu," dedim telaşla.

Yağız'la aynı anda doğrularak yastığımızın altındaki silahları aldık. Üzerimizi değiştirmemize gerek kalmadan yerimizden kalktığımız gibi kontrollu bir şekilde sessizce odadan çıktık. Etrafta kimse yoktu. Sesler alt kattan geliyordu. Yağız önde, ben hemen arkasında elimizdeki silahlarla merdivenlerden inerken gördüklerim karşısında şaşkındım.

Mahsun Ağa'nın oğlu, bizi buraya getiren kâhya ve bir adam daha silahlarını bizimkilere doğrultmuş; Emirhan, Gökhan ve Aykut da aynı şekilde karşılık vermişti. Kenarda çığlıklarla bekleyen kadınların uykudan yeni kalkmış gecelikli hâlleri ise trajikomikti.

ben ve Gökhan da bu konuda gazi sayılırsak pek tabii en kafası rahat olan kişi Aykut'tu ya da biz öyle sanıyorduk.

Öğlene kadar plan yapmış, öğleden sonrasını da bekleyerek geçirmiştik. Şimdi ise hava çoktan kararmış, açık alanda yapılan sünnet coşkulu bir hâle bürünmüştü. Bize ayrılan masada Yağız'la halay çekenleri izlerken diğerleri kalabalıkta kaybolmuştu. Emirhan, bulduğu bir alanda pusuya yatmıştı. Eğer adamı ele geçiremezsek öldürme işi ona aitti.

Hâlâ teröristin gelmemiş olması bekleyişi sıkıcı bir hâle getirirken Yağız diğerlerine seslendi. "Gelen giden yok mu?"

Aykut ve Gökhan'dan kısa sürede olumsuz cevap gelirken Emirhan araya girdi. "İki araba göründü."

Kısa bir bekleyişin ardından arabadan inenlere baktık. Silahlı adamlar etrafın güvenliğini sağladığında bir adam indi. Üzerinde şalvar pantolon, kareli gömlek, kalın bir mont ve buralarda çok kullanılan poşu vardı. Ev sahibi tarafından karşılanarak kendisi için ayrılan, bizim çaprazımızdaki, masaya yerleşti. İki terörist arkasına geçerken diğerleri belirli aralıklarla nöbet durmuştu. Toplamda sekiz kişilerdi ve bu kalabalıkta Karayılan'ı sessizce almak zor görünüyordu.

"Fazla kalabalıklar," dediğimde Yağız başını benden tarafa çevirdi. "Bu ortamda sessiz halletmek gerek. Çatışma çıkarsa sivil halk zarar görür."

Gökhan kalabalığın içinde görünmese de sesi kulaklarımdaydı. "Adamı ıssız bir yere çekebilirsek o iş bizde."

Aslında bu işi ben yapabilirdim ancak fikir olarak sunmaya dahi çekiniyordum çünkü Yağız tarafından veto yiyeceğim kesindi. Adam oturduğu yerden kalktığında avlunun bir köşesine koyulan yatağın üzerinde sünnet kıyafetleriyle yatmaktan sıkıldığı her hâlinden belli olan çocuğun yanına ilerledi. Bir süre konuşup cebinden çıkardığı paraları ortalığa saçtı. Bu da yetmez gibi kendini ortaya attığında oyun havası istedi. Kalabalık onun gelişiyle ortayı açtığında aklıma gelen şeyle ayağa fırladım.

"Hadi kalk, biz de oynayalım."

Suratı buruşan Yağız, yerinden milim dahi kıpırdamadı. "Sırası mı şimdi?"

Kolundan tutarak zorla ayağa kaldırmaya çalıştım ama öküz gibiydi ve kalkmıyordu. "Tam da sırası."

Birlikte ortaya geldiğimizde tek istediğim adamın dikkatini çekebilmekti. Yağız'ın karşısına geçerek oynarken bu durumdan hoşnut olmayan sevdiğim, suratı asık duruyordu. Sesi de suratı kadar asıktı. "Şu yaptığın zerre kadar hoşuma gitmedi."

Etrafı umursamadan karşımdaki adama yaklaşırken bir yandan da ritmik hareketlerle oynamaya devam ediyordum. "Aşk olsun kocacığım, neyinden hoşlanmadın?"

Yağız bir robot edasıyla oynuyormuş gibi yaparken pek de rolünün gereğini yerine getiremiyordu. Söylediğim kelimeyle gözlerini kıstı. "Sen az değilsin." Dişlerimi göstererek sırıtırken Yağız'ın hemen arkasındaki Karayılan lakaplı teröristle sonunda göz göze geldim. Gülümsememi daha geniş bir hâle getirdiğimde fazla uzatmayarak Yağız'a döndüm fakat artık karşımda duvar gibi bir yüz vardı. Yağız o gülümsemenin nereye ulaştığını anlamıştı. Ona masum bakışlarla bakarken elimden tuttuğu gibi beni biraz önce oturduğumuz masaya götürdü. Suratı asılmış, sesi buz gibiydi. "Sakın Güneş! Bu şekilde ilerlemeyeceğiz."

Elini sıkıca parmaklarım arasına kenetledim. "Şu durumda en iyi seçenek bu Pala. Uzun zamandır dağda saklanan bir adamı başka ne aptallaştırır?"

Sert bakışları beni bulduğunda dişlerinin arasından fısıldadı. "O it zaten aptal."

Dudaklarımı sarkıttığımda masum bir çocuk gibiydim. "Çatışma mı çıkaralım yoksa sessizce mi halledelim?"

Yağız'dan önce kulaklıktan Gökhan'ın sesi geldi. "Sessizce bitirip gidelim."

Aykut da aynı fikirdeydi. "Komutanım, burası kan gölüne döner. Çoluk çocuk dolu ortalık. Hepsini koruyamayız."

Yağız, derin bir sessizliğe gömülürken gönülsüz bir onay verdiğini biliyordum. Parmaklarım arasındaki elini biraz daha sıkı tuttum. Çapraz masada bir süredir beni göz hapsine alan adama kaçamak bir bakış attım. Gözleri bendeyken dudağının kenarını kıvırdığında, Yağız'ın sözde

görmediği ama yanımda kaskatı kesildiği birkaç bakışma daha yaşadık.

Bu bakışmaların nereye gideceğini bilemesem de adamın artık ilgisi sadece benim üzerimdeydi. Kısa bir hareketlilik dikkatimi çektiğinde, Karayılan'ın yanında dikilen teröristlerden birinin kulağına bir şeyler söylediğini fark ettim.

Ayağa kalkan adam ağır adımlarla eve doğru ilerliyordu. Tam bizim önümüzden geçerken bakışları beni bulduğunda sırıttı. Yağız, masanın altındaki elimi sıkarken eminim ki Karayılan'ın üzerine atlamamak için kendini zor tutuyordu.

Sakin bir soluk vererek yumuşak bakışlarımı Yağız'a çevirdim. "Operasyon başlıyor. Kara, Poyraz hedefi size yönlendireceğim. Beni takip edin." Yağız olaydan bağımsız ağzının içinde yine küfürlerini sıralarken gözlerimi devirdim. "Beş dakika sonra gel."

Israrla somurtan adamı arkamda bırakarak eve doğru ilerlerken Yağız'ın sesi kulaklıktan geldi. "Dikkatli ol Güneş." Dudaklarım kıvrıldığında devam etti. "O pezevenk Güneş'e yaklaşmayacak. Bu bir emirdir."

Yağız'ın emrini mecburen herkes onaylarken sünnet düğününün yapıldığı eve girip çıkan kadınların arasına kaynadım. Büyük bir şenlik ve şerbetler, ikramlıklar elden ele gezerken aradığım adam ortalarda görünmüyordu. Dikkat çekmemek adına mutfağa ilerledim. Kapının oradan dışarıyı gözetlerken bir yandan da bir şeyler arıyor gibiydim. Karayılan'ı geniş holde görünce elime ilişen sürahideki şerbeti kavradım. Hemen mutfaktan çıktığımda adamla karşı karşıya geldik. Utangaç olduğunu düşündüğüm bir tebessümle kapıya yöneldim. Tam kapıdan çıktığımda başımı arkaya çevirerek beni izleyen adama son bakışımı da attığımda artık peşimden gelmemesi için bir sebep yoktu.

Koca avluya çıktığımda geniş alana yürümek yerine sağ tarafa adımladım. Evin yan tarafına döneceğim sırada arkama bir kez daha baktım ve bingo! Peşimden geliyordu. Adımlarımı sıklaştırarak mırıldandım. "Hedef kontrolümde. Arka tarafa geçiyoruz, hazır olun."

Hızlı adımlarla evin arka tarafına geçtiğimde elimdeki şerbeti kenarına bırakıp omzumu duvara yasladım. Kollarımı göğsümde birleştirerek bekliyordum.

Kısa sürede temkinli adımlarla görüş alanıma giren Karayılan, beni

yalnız başıma gördüğü an rahatlamış gibiydi. Son kez etrafını kontrol edip arkasına kısa bir bakış attı. İzlenmediğine kanaat getirmiş olacak ki suratına geniş bir gülümseme yayıldı.

Ellerini iki yana açarak bana adımladığı sırada dudaklarımdaki kıvrım biraz daha genişledi. Bu aptallığıyla nasıl örgüt başı olduğunu bilemezken gülüşümü de üstüne alındı. Oysa benim gülücüklerimin tek sahibi hemen arkasında olan kara kaşlı, kara gözlü, esmer tenli, yağız bir delikanlıydı. Karayılan'ın ensesine namluyu dayadığında adamın bir anda suratı değişirken Yağız soğuk sesiyle fısıldadı. "Cehenneme hoş geldin."

Ekip bir bir ortaya çıkarken Karayılan silahına davranacağı sırada, Yağız ensesine silahla vurduğu anda bayılttı. Bundan sonrası hem kolay hem de kaos doluydu. Gökhan ve Aykut adamı aldığı gibi arabanın bagajına koyup yola çıktı. Biz Yağız'la hiçbir şey olmamış gibi sünnet düğünündeki eğlenceye devam ettik. Karayılan'ın yokluğu diğer teröristler tarafından fark edilse de Emirhan'ın ortaya attığı bir dedikodu sayesinde bir kadınla uzaklaştığı kulaktan kulağa köy ahalisine yayıldı.

Ne yazık ki bu söylenti çok yadırganmadı çünkü Karayılan denilen teröristten öyle çok korkuyorlardı ki ölmektense sessiz kalmayı seçiyorlardı. Mahsun Ağa'yı çok daha iyi anlıyordum. Bizimle iş birliği yapmak, onun atacağı en doğru adım olmuştu. Eminim ki şu köyde herkes Karayılan gibi bir pislikten kurtulmuş olmaktan mutluluk duyar, bizim aldığımızı görse dahi gözlerini kapar ve görmemiş gibi yapardı.

Kısa süre sonra Emirhan, Yağız ve ben de sünnet düğününden ayrılarak Mahsun Ağa'nın evine geçtik. Bizi bekleyen Şeyma'yı da alıp kâhya ile yola çıktık. Gökhan ve Aykut'un köyden uzakta bizi beklediği alana geldiğimizde arabaları değiştirip tekrar yola koyulduk.

Geldiğimiz gibi başarılı bir operasyonla geri dönüyorduk. Tek fark, beş kişi geldiğimiz köyden altı kişi olarak ayrılmıştık. Tabii bir de bagajda paketlenmiş varlığı sayarsak yedi kişi diyebilirdik.

Gecenin bir vakti karargâha gelebildiğimizde sabaha karşı işlerimiz ancak bitmişti. Eve geçmeden Leyla'yı arayıp haber vermiştim. Zavallı kız benim aramamla neye uğradığını şaşırırken, misafirimiz olduğunu söylediğimde ekibi de kahvaltıya çağırmıştı. Açıkçası Gökhan başta olmak üzere herkesi mutlu eden bir davet olmuştu.

Apartmana girdiğimizde erkeklerle ayrılarak Şeyma'yı yanıma aldım. Kapıyı açıp içeri girdiğimizde Leyla telaşla mutfaktan çıktı. Üzerinde bol kesim, dizlerine kadar uzanan yarım kol elbise vardı. Kâkülleri yine alnına dağılmış şaşkınlıkla bize bakıyordu.

"Bahar..."

İçeri girer girmez koluma astığım çantayı kenara fırlatarak Şeyma'ya gelmesini işaret ettim. "Gelsene."

Salona geçtiğimizde Leyla kapıyı kapatıp peşimizden geldi. "Diğerleri nerede?"

Aklının muhtemel Gökhan'da olduğunu anladığımda, "Birazdan gelecekler," dedim. Fazla zamanımın olmadığını fark ederek hemen onları tanıştırmaya girişti. "Bu güzellik, evimizin Leyla'sı. Hep böyle süslü gezer ortalıklarda. Kendisi psikolog. Aynı zamanda Gökhan'ın göz bebeği." Leyla'yla ilgili gerekli açıklamayı yaptığımda Şeyma'ya geçtim. "Bu hanımefendi de Şeyma. Kendisi, Emirhan'ın ışık hızıyla karısı olmaya hak kazandı. İleride avukat olup iftiraya uğrayan erkekleri savunacakmış."

Kendimi kaptırmış durum özetlemesi yaparken, Leyla hayretle konuşmamı böldü. "Nasıl yani, bizim çapkın Emirhan evlendi mi?"

Küçük bir kahkaha attım. Buna inanması gerçekten güçtü. Leyla bile kısa sürede Emirhan'ı tanımıştı. "Evlendi. Avcı'yı avladılar be Leyla. Neyse ben bizimkiler gelmeden hızlı bir duş alacağım, Şeyma anlatır sana."

İkisini odada yalnız bırakıp odamdan eksiklerimi alarak banyoya geçtim. Vakit kaybetmeden güzel bir duş alıp bornozuma sarılmış hâlde odama geçeceğim sırada konuşmalar dikkatimi çekti.

"Kaç yaşındasın?" diye sormuştu Leyla. Ben ağır adımlarla salona yürürken, "On dokuz," dedi Şeyma. İçim burkuldu. Gerçi tahmin etmiştim ama daha çok küçüktü.

Leyla da benimle hemfikir olacak ki, "Evlenmek için biraz küçüksün," dedi. Hemen sonra toparlamaya çalıştı. "Yine de olabilir değil mi?"

Kapının önüne geldiğimde onlara görünmedim. "Bizim oralarda geç kalınmış bir evlilik," dedi Şeyma. "Hızlı bir evlilik oldu."

Leyla son cümleden ne çıkardı bilmiyorum ama, "Yoksa hamile misin?" dedi telaşla.

Neye uğradığını şaşıran Şeyma ondan daha panikti. "Yo! Kimsenin eli elime değmedi benim."

"Kusura bakma, sen öyle bir an hızlı evlilik deyince geçmiş anılarım canlandı," diyen Leyla ile kaşlarımı çatmadan edemedim.

Bu sefer de Şeyma yanlış anlamış olacak ki, "Hamile kalıp mı evlendin?" dediğinde daha fazla dayanamayıp içeri girdim.

Korkuyla gözlerini irice açan Leyla ellerini iki yana salladı. "Hayır, ben kendim için demedim."

Tüm yanlış anlamaları bir araya getiren ikiliye takdir dolu bakışlar atarken alkışlamaya başladım. İkisi de anlık bir irkilmeyle başlarını benden tarafa çevirdiler. "Aferin size. Birbirinizi yanlış anlamada çok iyi gidiyorsunuz. Bayağı iyi anlaştınız." Suratları asıldığında onlara yaklaştım. Belli ki eksik açıklamıştım. "Leyla bekâr, Gökhan'la sevgililer. Şimdilik bebek düşünmüyorlardır bence." Leyla'nın homurtularına karşılık göz kırpıp devam ettim. "Şeyma da babası onu zorla elli yaşındaki bir adama kuma olarak vermesin diye Emirhan'la zaruri bir dini nikâh kıydı o kadar."

Leyla, "Elli yaşında mı?" derken şaşkınlığını gizleyemiyordu. Şeyma sessizliğe gömüldüğünde dudakları büküldü. "Ama sen çok küçüksün."

İki muhabbet kuşunu bir arada bırakmaya karar vererek odama yöneldim. "Ben çabucak üzerimi değiştireyim. Sonra da masayı tamamlarız."

Odaya girer girmez üzerimi giydim. Eşofmanlarımı özlemiştim. Yüzüme krem sürüp saçlarımı taradığım esnada kapı çaldı. Kurutmaya vaktim olmayacak gibiydi. Hızlı hızlı saçlarımı taradığımda parfümüme uzanıp üzerime sıktım. Saçlarımı elimle dağıtarak açık bıraktım. Kendi kendine kuruyacaktı artık.

Odadan çıktığımda Leyla ve Gökhan'ı koridorda birbirine sarılırken buldum. Fazla tatlılardı. Onlara doğru yaklaştığımda Leyla'nın elindeki gülü fark ettim. Leyla beni fark edince apar topar geri çekilirken Gökhan'la göz göze geldik. Ona, *sen de az değilsin*, bakışları atıp salona girdim.

Yağız arkasına yaslanarak rahat rahat otururken beni gördüğünde yüzünde koca bir tebessüm oluştu. Yanına yaklaştığımda ise tebessümün

yerini sert bakışlar aldı. Elimden tutarak yanına oturttu. Saçlarıma dokunarak başını yana eğerken yüzüme baktı. "Bir daha saçlarını kurutmadan gelme."

Yandan bir bakış atıp onun gibi sesimi alçalttım. "Zamanım yoktu."

Yüzünü ekşitti. "Sen beni öldüreceksin Bahar. Sen var ya, beni yakıp kül edeceksin."

Kaşlarım havalandığında başımı ona çevirerek gözlerine baktım. "Islak saçlarımla mı?"

Öylece birbirimize bakarken Leyla, "Hadi kahvaltı masasına oturun," dedi. Hepimiz ayaklanarak masaya oturduk. Sessiz bir kahvaltı geçirdik. Hepimiz yorgun, aç ve uykusuzduk. Şeyma'nın masada oluşu da etkiliydi çünkü ekibin neşesi Emirhan'dı ve o gülmeyince bizim gülmemiz de pek mümkün olmuyordu.

Kahvaltının ardından masayı el birliği ile toparlayıp salona oturduk. Giderek büyüyen sessizliği bozmak ve hatta konuya bir yerden girmek adına, "Hangi üniversiteyi kazandın Şeyma?" diye sordum.

Başını bir kez olsun yerden kaldırmayan kız, oturduğu tekli koltuktu sonunda göz teması kurmamızı sağladı. "Ankara Hukuk Fakültesi."

Zorla dudağından dökülenlerle Aykut küçük bir ıslık çaldı. "Yengeye bak, bu da zeki çıktı."

Leyla, "Ama biz nisan ayındayız, okulu ne yaptın?" dediğinde bu daha önce hiç aklıma gelmemişti.

Gökhan da, "Harbiden, biz bunu neden düşünemedik?" derken Şeyma bu soruya da hazır görünüyordu.

"Kaydım yapıldı. Dilekçe verip bu seneyi dondurduk."

Aykut pek kafasında oturtamadı. "Nasıl ya, kayıt için senin de orada olman gerekmez mi?"

"Yok," dedi Şeyma. "Kayıt yapan annemin akrabasının akrabasıydı. Onlar halletti. Dilekçeyi de biz postaladık."

Sessizliğini koruyan Emirhan ilk defa soğuk sesiyle konuşmaya katıldı. "Millete iftira atarak, bu şekilde oyunlar çevirerek mi hukuk okuyacaksın?"

Ortamda buz gibi bir hava estiğinde Leyla yine kendisine sunulan yetersiz bilginin sıkıntısını çekiyordu. "Ne iftirası bu?"

Gökhan, "Sonra anlatırım güzelim," diyerek onu geçiştirirken, Şeyma boğazını temizlediğinde hepimizin bakışları onda toplandı.

"Özür dilerim." Gerçekten mahcup çıkan sesine karşı Emirhan'dan sadece alaylı bir homurtu yükseldi. İnandırıcı bulmuyordu. Kendisine alayla bakan adama gözlerini diktiğinde bakışları kırıktı. "Artık dert olmam sana. Okul açılana kadar biraz çalışıp para biriktireyim sonra gideceğim. Bir daha görmezsin yüzümü. Beni boşarsan eğer bu nikâhı hemen sonlandırırız."

Şeyma kafasında her şeyi kurmuş olacak ki bakışlar Emirhan'a çevrildi. Demek ki başından beri Şeyma'nın planı buydu. Babası onu evli sanırken o gidip okulunu okuyacaktı.

Emirhan'ın alaylı kahkahası odada yankılanırken endişeyle bakıyordum ona. Gözlerinde daha önce görmediğim bir öfke vardı. "Benimle işin bittiğine göre kenara atabilirsin öyle mi? Belki sonra da başka bir adama iftira atar onunla evlenirsin. Sonuçta amaca giden yolda her şey mübah öyle değil mi?"

Emirhan'ın yüksek çıkan sesiyle Şeyma'nın gözleri buğulanmış, koltukta âdeta yok olup gitmişti. Kendime hâkim olamayarak, "Emirhan!" dedim uyaran sesimle.

İlk defa beni umursamadı. "Siz bu işe karışmayın komutanım."

Sevdiğine gelen minicik lafta bile kendini ortaya çıkarmaktan çekinmeyen Yağız'ın sesi daha da sertti. "Sesinin tonunu ayarla Avcı!"

İkinci uyarıyı da görmezden gelen adam, yüzümüze bile bakmadan ayağa kalktı. Ani bir öfke patlaması yaşıyordu sanki ya da şimdiye kadar içinde tuttuklarını dökme zamanıydı. "O kadar insanın içinde iftiraya uğradım! Bir kızın namusuna el uzatmışım gibi davranıldı! Bahar Komutan'ım olayı çözmese ne olacaktı? Ya evli olsaydım, hayatımda biri olsaydı ne olacaktı? Askerim ben, asker!"

Ağlamaya başlayan Şeyma, elleriyle yüzünü kapattı. Utandığı her hâlinden belli, yaptığı şeyin pişmanlığı onu çepeçevre sararken boğuk sesi nefeslerine karıştı. "Bekârmışsın, annem siz konuşurken duymuş. Başka çarem yoktu..."

Emirhan parmağını havaya kaldırdığında acıma yetisini de kaybetmiş görünüyordu. "Her zaman başka çare vardır! Bizden yardım bile isteme-den plan kurup iftira attınız! Seni oradan kaçırmak çocuk oyuncağıydı bizim için!"

Şeyma dayanamıyor olacak ki hiddetle ayağa kalktı. Gözlerinden yaşlar süzülen kadın sessiz kalmaktan vazgeçmişti. "Sen, kör zihniyet-li erkeklerin arasında kadın olmak nedir bilir misin? Değersiz olmak, cansız varlık gibi görülmek, köle olarak yetiştirilmek ne demek biliyor musun? Mal gibi satacaklardı beni! Kimse insan yerine koyup fikrimi sormadı. En çok para veren yaşlı da olsa, evli de olsa olurdu çünkü. Ada-mın benimle aynı yaşta kızı var, hatta benden büyük kızı var. Erkek ço-cuğu olmuyor diye beni istedi babamdan. Sen böyle bir adama kuma olmayı anlayabilir misin? Aşk, sevgi bunların hepsi boş laf! Kadın seç-mez, kadın sevmez, kadın okumaz, kadın düşünemez; sanki kadın diye doğduğumuzda lanetlenerek geliyoruz dünyaya..." Öfkeli sesi bir anda dinginliğe kavuşurken dudaklarına eğreti bir tebessüm yerleşti. "Sana iftira atmasaydım ne olacaktı? Beni kaçırıp getirseniz ne olacaktı? Ba-bam o adamla peşime düşecek, yıllar da geçse bulacaktı beni. Ya kafama sıkacaklardı ya da o adama yine karı yapacaklardı." Sesi biraz daha kısıl-dığında söylediği her kelimeden tiksinir gibiydi. "Ama şimdi bir şey ya-pamaz, kendi elleriyle verdi beni sana. Belki istemediği şekilde evlendim ama kızının başını bağlamış oldu. Namusu zarar görmedi. Beni öyle veya böyle baş göz etti. Belki alacağı paralardan mahrum kaldı ama ortalık-ta kalmadım. Ben malım ya, kendimi idare edemezdim. Beni bir erkeğe bağlamış oldu. Bizim küçük dünyamızda özgürlük bu kadar! Ben daha fazlasını görmedim."

Emirhan duyduğu her kelimeyle sarsılır gibi olsa da çabuk toparladı. Başını yana yatırdığında fazla ciddi duruyordu. "Bundan sonra özgürsün; istediğin okulu oku, istediğin hayatı yaşa, nereye gitmek istiyorsan git." Şeyma'nın gözleri parladığında, "Ama..." dedi üstüne basa basa. "Benim karım olarak. Bu nikâhı bozmayacağım." Şeyma bir adım öne attı. Elini Emirhan'a uzatsa da aralarındaki mesafe ulaşmasına engel oldu. Emirhan da beklemedi zaten. Belli ki konuşmayı kendi kafasında bitirmişti. Şey-ma'yı görmezden gelerek bizlere baktı. "Bana müsaade."

Daha fazla uzatmadan kapıya yöneldi. Kimsenin bir şey söylemesine

izin vermemişti. Aykut hemen ayağa kalktı. "Komutanım..." Sözü yarım kaldığında Yağız'ın başını onaylayarak eğmesiyle o da Emirhan'ın peşinden çıktı. Kimse ne konuşacağını bilemiyordu sanki.

Soğukkanlı bir tavırla ayağa kalkarak Şeyma'nın yanına yürüdüm. Uzun simsiyah örgülü saçlarını omzundan geriye savururken, ortamı biraz yumuşatmaya çalışıyordum. "Emirhan'la evli olmak çok da fena değil aslında. Biraz çapkındır ama yönetilebilir."

Omuzları düşmüş, gözlerinin ışığı kaybolmuştu. "Kimseye eş olmak istemiyorum. Avukat olacağım ben."

Tebessümle elini sıktım. "Ol tabii. Kimse sana olma demiyor ki. Emirhan biraz kızgın, sinirleri yatıştığında daha sakin kafayla tekrar konuşursunuz. Onun da bu durumu uzatacağını sanmıyorum. Bütün gece sen de bizimle uykusuz kaldın. Biraz uyu istersen." Başımı Leyla'dan tarafa çevirdim. "Leyla, senin odanda yatsa olur mu? Biliyorsun benim odam pek müsait değil."

Odamdaki silahlardan dolayı böyle demiştim. Leyla hemen anlayarak ayağa kalktı. "Tamam. Ben sana odamı göstereyim Şeyma."

Şeyma'yı odaya götürüp kısa süre sonra yanımıza geldiğinde Gökhan da ayaklandı. "Ben de gitsem iyi olur."

Leyla'nın gülen yüzü bir anda solarken, "Hemen mi?" diye sordu. Belli ki Gökhan'la vakit geçirmek istiyordu. O da haklıydı, özlemiş olmalıydı.

"Gece boyunca hiç uyumadık kâküllü, dinlenmeye ihtiyacımız var." Leyla ellerini önünde birleştirirken başını yere düşürdü. Gökhan bir Leyla'ya bir de bize baktı. Alt dudağımı ısırırken tebessümle bakıyordum onlara. Çok güzel görünüyorlardı. Gökhan daha fazla önünde süt dökmüş kedi gibi duran kadına dayanamadı. Elini kaldırarak Leyla'nın çenesine koyduğunda başını kaldırdı. Sevdiği kadının gözlerinin içine bakıyordu. Yorgundu, uykusuzdu ama âşıktı da. "Beraber inelim mi aşağıya? Uyuyana kadar sohbet ederiz." Gözleri parlayan kadın başını sallamakla yetindi. Gökhan, Leyla'nın elini kavradığında Yağız'a imalı bir bakış attı. "Eve gelmezsin herhâlde."

Leyla kıpkırmızı kesilirken Gökhan, Yağız'dan intikamını güzel almıştı. İkisi de evden çıkıp gittiğinde yaptığı hiçbir şeyden ders almayan

sevdiğim sırıtarak bana döndü. "Evden de kovuldum, gidecek yerim de yok."

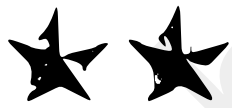
Gözlerimi devirdiğimde, "Eminim yoktur," dedim mırıldanarak.

Belimi kavradı. Sıcacık bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Yatağım da yok, uykusuzum da."

Kendimi gülmemek için zor tutarken dudaklarımı birbirine bastırdım. Kendine yol yaparken bile tatlıydı. "Tüh, ne yapsak ki?"

Saçımdan küçük bir tutam aldığında sevmeye başladı. "Belki sevgilim yatağını benimle paylaşırsa güzel güzel uyurum ben de."

Yanağına küçük bir öpücük bırakıp geri çekildim. "Yine şanslı günündesin."

Kaç saattir uyuyordum bilmiyorum. Öyle huzurlu bir uykunun kollarına bırakmıştım ki kendimi, gözlerimi aralamak dahi istemiyordum fakat ısrarla çalan telefon buna müsaade etmiyordu.

Başıma konan öpücükle dudaklarım kıvrılırken yüzümü Yağız'ın boynuna gömdüm. Buram buram gelen kokusuyla mest olmuş hâlde mayışırken telefonunu açtı. "Buyur annem." Annesi aramıştı demek. "Evdeyim anne, uyuyordum. Var mı bir sıkıntı?" Bir elim göğsünün üzerinde gözlerim kapalı onu dinliyordum. "Sude'm nerede?" Bir yandan annesiyle sohbet ederken bir yandan da saçlarımı okşuyordu. "İyi bakalım, dikkat edin kendinize." Kapatacağını düşünürken tekrar seslendi. "Anne..." Merakla devamını beklerken sesli bir soluk verdi. "İzin alabilirsem gelinini tanıştırmaya getireceğim." Gözlerim anında açılırken nefesimi tutmuş, konuşmanın devamını bekliyordum. "Kesinleşince ben sana haber ederim... Görüşürüz annem, Allah'a emanetsiniz."

Yağız telefonu kapatır kapatmaz kendimi geriye çekerek yüzüne baktım. "Ne dedi?"

Dudaklarında keyifli bir sırıtış oluşurken yanağımı okşadı. "'Gelsin,' dedi güzelim, başka ne diyecek?" Sesli bir soluk verdiğimde, içimdeki sıkıntıyı görüyor gibi elimi tuttu. "Kasma kendini. Her şey güzel olacak."

İster istemez annesinin vereceği tepkiden çekinirken bu durumu daha fazla düşünmemeye çalışarak, "Saat kaç?" diye sordum.

Yağız kısa bir an telefonuna baktı. "İki buçuk olmuş."

Aklıma Şeyma geldiğinde olduğum yerde toparlandım. "Kızı unuttuk. Belki de çoktan uyandı."

"Sen bir bak," dedi Yağız. "Sonra da gel yanıma."

Başımla onaylayarak ayağa kalktım. Odadan çıkar çıkmaz Leyla'nın odasının kapısını çaldım. Seslenen olmayınca hafiften kapıyı araladım. Yatağı boş gördüğümde kaşlarımı çatarak tuvaletin ışığına bakıp mutfağa göz attım. Hemen sonra salona baktığımda da kimseyi göremedim.

"Şeyma!" dedim gayriihtiyari. Cevap gelmediğinde içimi bir huzursuzluk kapladı. Hemen sonra bakmadığım banyoya giderek kapısını araladım. "Şeyma!"

Olmadığını anladığımda telaşla kendi odamın kapısını araladım. "Yağız... Şeyma yok."

Yataktan fırladığı gibi yanıma gelirken, "Ne demek yok?" dedi şaşkınlıkla.

Leyla'nın odasına tekrar girdiğimde, "Emirhan'ı ara," dedim. O, telefonunu almak için yeniden odaya giderken yatağın üzerindeki kâğıt dikkatimi çekti. Elime alarak içimden okumaya başladım.

"Özür dilerim Avcı... Bir askere iftira atacak kadar düştüğüm için affet beni. Çok savaştım kendimle ama çıkar yol bulamadım. Annem seni dışarıda görünce beni uyandırıp peşinden gönderdi. O sabah çok direndim seni çağırmamak için. Sonra sen bana göz kırpınca bir umut doğdu içime. Sanki cesaret aldım senden. Senin karanlığın benim aydınlığım oldu asker. Belki kızacaksın ama gitmem lazım, sana yük olamam. Hayallerim için kaçmışken yarı yolda duramam. Ankara beni bekliyor. Beni boşayıp boşamamak senin kararın, ben hayallerimin peşinden koşacağım ve sana olan borcumu unutmayacağım. Her şey için teşekkür ederim. Allah'a emanet ol..."

"Emirhan'ın haberi yok," diyerek odaya giren Yağız'la daha telefonu kapatmadığını görünce, "Otogara baksınlar," dedim.

Yağız, bir elimdeki kâğıda bir de bana bakıp kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

Omuzlarımı kaldırıp indirerek durumu özetledim. "Kaçmış."

Yağız, diğerlerini bilgilendirip telefonu kapattığında yanıma gelerek elimdeki kâğıda uzandı. Karşı çıkmadım çünkü çıksam da alacaktı elimden. Dikkatli bakışları mektubun üzerinde gezerken aslında yazılanlar Emirhan içindi. Yağız okumasını bitirdiğinde göz göze geldik. Sesli bir soluk vererek elindeki mektubu bana uzattı. "Sen ver Emirhan'a, diğerleri okumasın."

Yağız, Gökhan'ı da aradı ve onlara haber verip telefonunu kapattı. Kısa süre sonra onlar da geldi. Yaklaşık yarım saat kadar salonda otururak haber beklemiştik. Emirhan ve Aykut geldiğinde yanlarında Şeyma yoktu. Emirhan sessizce kendini koltuğa bırakırken Aykut, "Bir saat önce Ankara otobüsüne binip yola çıkmış," dedi.

Sesli bir soluk verdiğimde yerimden kalkarak elimdeki mektubu Emirhan'a uzattım. "Sana bırakmış."

Kısa bir süre tereddütte kalsa da ikiye katlanmış kâğıdı aldı. Bir süre sessizce okumasını bekledik. Neredeyse tüm satırları kaşları çatık okumuştu. Okumayı bitirince elindeki kâğıdı buruşturarak gülümsemeye çalıştı. "Gittiği iyi olmuş," dedi umursamaz tutmaya çalıştığı sesiyle. Aynı umursamazlıkla devam etti. "Kimseye bağlı kalamazdım zaten."

Emirhan'ın omzuna elimi koyduğumda abla şefkatiyle sırıtladım. "Bir süre misafir etmesi için annemden rica edeceğim. Şeyma'yı otogarda karşılarlar." Emirhan'ın cevap vermeyeceğini düşünerek Aykut'a baktım. "Firma adı, kalkış saati neyse bana mesaj at." Tekrar bakışlarım Emirhan'ı bulduğunda gülümsedim. "Annem bu konularda iyidir, merak etme. İş de bulur, okumasına da yardımcı olur. Yalnız bırakmaz."

Elini alnına götürürken umursamaz durmaya çalışıyordu. "Sağ olun komutanım. Üstümden büyük bir yük kalktı."

Yağız, yanıma gelerek omzuma kolunu attığında diğer eliyle de Emirhan'ın omzuna hafifçe yumruk attı. "Erkeğe karısı yük olmaz oğlum." Güldürmeye çalıştığı kadar da haklıydı.

Aykut alayla araya girdi. "Lan kızı boşamamak için kırk takla attın, şimdi de gelmiş yük diyorsun."

Emirhan ters bakışlarıyla bütün sinirini Aykut'tan çıkarabilirdi. "Bunu hak etti."

"Sen en büyük darbeyi kendine indirdin oğlum. Çapkın Emirhan'a veda ettin," dedi Gökhan.

Aykut keyif alırcasına kahkaha attı. "Ulan kırk yıl geçse bizden önce evleneceğin aklıma gelmezdi."

Hepimizin yüzünde bir tebessüm oluştuğunda Emirhan elinde buruşturduğu kâğıdı salladı. "Hepinizden önce evlenmem şaşırtıcı olsa da evlendiğimin ertesi günü terk edilmeme kimse şaşırmadı sanırım. Bu durumda beni terk eden karımın çapkınlıklarımla da ilgileneceğini sanmıyorum."

@novaebook

Kül Olayım

9 Nisan...

Sabahın erken saatlerinde Yağız'la birer valiz hazırlayıp yola çıktık. Çıktığımız yol uzundu. Arabayı kullanan sevdiğim, pürdikkat yola odaklanmışken ben de gözlerim kapalı yarım bıraktığım uykuma devam ediyordum. Rahat edemediğimi hissettiğimde biraz daha koltuğu geriye yatırdım. Elimden gelse koltuğu yatak hâline getirecektim.

"Arka tarafa geç istersen. Biraz uyursun."

Bir gözümü aralayıp Yağız'a yandan bir bakış attım. "İyi böyle."

Kollarını göğsümde bağlamış gözlerimi dinlendirmeye devam ederken, "Babana haber verdin mi?" diye sordu.

Bu sefer gözlerimi açmadan koltuğa biraz daha yerleştim. "Vermedim."

"Bahar!" Yağız'ın uyaran sesi kulağımda yankılanırken mızmızlandım.

"Anneme söyledim."

Bunu makul bulmuş olacak ki ses etmedi. Arabanın içi yeniden sessizliğe bürünürken telefonum çalmaya başladı. Annemin aradığını görünce hemen açarak telefonu kulağıma götürdüm.

"Bahar, kızım."

"Anne."

Yağız kimin aradığını duyduğunda anlık bakışları beni bulsa da bu kısa sürdü.

"Yolda mısınız kızım?"

"Evet. Siz ne yapıyorsunuz?"

Aklımdaki kişiyi biliyor gibiydi annem. "Misafirimizle kahvaltı yapıyoruz."

Yerimden doğruldum, elim torpidoya giderken olağandım. "Anlaştınız sanırım."

Annemin sesi tatlı bir heyecana büründü. "Anlaştık tabii. Akşam ikna etmek zor oldu ama sabah daha ılımlıydı. Birlikte oluruna bakacağız ve klinikte bir iş ayarlayacağım. Kalacak yer konusunda da anlaşabilirsek çözüldü gibi."

Torpidodan aldığım çikolatayı bacaklarımın üzerine bırakırken gülümsedim. "Harikasın anne, sana hayranım."

Tatlı kıkırtıları telefonda yankılanıyordu. "Baban da bana hayran." Tek elimle çikolatanın kabını açmaya çalışırken güldüğümde devam etti. "Fatma Hanım'ın yanına gittiğinde saygılı ol kızım. Sana kırgın olabilir, gönlünü almaya çalış. Yağız bana karşı çok efendi davrandı. Anneler saygıyı hak eder."

Dikkati yolda olan adama yandan kısa bir bakış atıp iç çektim. Yağız bunu hemen fark ederken göz göze gelmemek adına önüme döndüm. Şimdiye kadar hiçbir şeyden çekinip korkmayan ben, bu karşılaşmadan korkuyordum. "Merak etme anne, elimden geleni yapacağım."

Annem her zamanki gibi damadıyla da ilgiliydi. "Yağız oğlum ne yapıyor?"

Başımı Yağız'a çevirip sırıttım. "Özel şoförlüğümü yapıyor şimdilik." Yağız tek kaşını kaldırarak bana baktığında, "Selam söyle," diyen annemle gecikmeden ilettim. "Annem selam söylüyor."

Yağız başını eğerek gülümsedi. "Ellerinden öpüyorum." Annemin ilgisi hoşuna gidiyordu.

Yağız'ın söylediğini aynı şekilde anneme iletirken benzer mutluluk annemin sesinde de vardı. "Gidince haber verin. Allah'a emanetsiniz."

Tebessümle kapattım telefonu. Anneler ne olursa olsun, siz ne kadar büyürseniz büyüyün değişmiyordu. Bordo bereli de olsanız, güçlü de olsanız sizin için endişeleniyor ve haber almadan yapamıyordu. Bir insanın yaradılışında saklanan en güzel şeylerden biri de sizi bir kadının dünyaya getirmesiydi.

Bir yumurtadan da çıkabilirdik fakat bunun yerine bir kadının rahminde filizlendik. İlk öğrendiğimiz şey, o kadının bize duyduğu sevgi ve merhamet değil miydi? O zaman her şey bir kadınla başlıyorsa ve annelik onlara bahşediliyorsa kadınlar kesinlikle saygıyı hak ediyordu.

Tek elimle açamadığım çikolatayı şimdi rahatça açarken zihnimde gezinen düşüncelere hâkim olamıyordum. Bir parça çikolatayı ağzıma attığımda huzurla gözlerimi kapattım. Bitterin o hafif sert gelen tadı damağımda yayılırken aldığım hazzı tarif etmek zordu. Sanki ağzımın içinde eriyen çikolata, boğazımdan mideme gitmiyor da direkt kanıma karışarak tüm vücudumu tavaf ediyordu.

"Kıskanıyorum Bahar."

Yağız'ın huysuz sesiyle bir anda gözlerimi aralayarak ona baktım. "Ne?"

Şaşkınlıkla neyden kıskandığını anlamaya çalışırken ters bir bakış attı. "Merak ediyorum, benimle öpüşürken de aynı hazzı alıyor musun?"

Kaşlarım havalandığında boş gözlerle ona bakıyordum. "Ne?"

Bakışları yolda, iki eli direksiyonun üzerinde omuz silkti. "Keşke kendini şu çikolatayı yerken görebilseydin. O zaman beni anlardın."

Elimdeki çikolataya boş boş bakıp mırıldandım. "O sadece çikolata, sen sevgilimsin."

"Öyle değil işte," dediğinde anlık göz göze geldik. "Sanki çikolatayı yemiyor da onunla aşk yaşıyor gibisin."

Bükülen dudaklarım, şişirdiğim yanaklarım ve kıstığım gözlerimle yeniden elimdeki çikolataya baktım. Kendimi tutamayıp koca bir kahkaha attığımda elimdeki çikolatadan bir parça koparark Yağız'ın ağzına tıkıştırdım. "Sen benim sevgilimsin Yağız, kendine gel."

Somurtkan hâlde ağzındaki çikolatayı yerken dikkatle yola odaklanmıştı. Benim aldığım hazzı alamıyordu ama ben onun bu asık suratına bile

bayılıyordum. Ona doğru uzanarak boynuna ateş gibi bir öpücük bıraktım. "Senin dudaklarının verdiği hazzı başka hiçbir şey veremez."

Bakışları o an beni bulduğunda öyle derin bakıyordu ki dudaklarımı birbirine bastırdım. "Şimdi ben seni nasıl öpmeyeyim?"

Kıkırdayarak çenesini tutup yüzünü yola çevirdim. "Kaza yapacaksın, sonra öpersin."

Yeniden sessizliğe gömüldüğümüzde saatler birbirini kovalayıp geçiyordu. Verdiğimiz molalarda Yağız'la değişikli kullanmıştık arabayı. Bir süre onu dinlendirmek için ben sürmüştüm fakat o benden daha çok yorulmuştu. Niğde il sınırına ulaştığımızı görünce, "Çok yoruldun, benzinlikte yer değiştirsek iyi olurdu," dedim.

Elimi kavrayıp dudaklarına götürerek sıcacık bir buse bıraktı. "Ben seninleyken hiç yorulmuyorum."

Akşam saatlerine girerken şehrin ışıkları bizi karşılamaya başladı. Rahat bir trafikte ilerliyorduk ve Yağız'ın bildiği yollar üzerinde gittiği belliydi. Yaklaşmış olmak beni korkuturken iç çekmeden edemedim. Yağız yine bunu kaçırmadı. "Gergin misin biraz?"

"Biraz," dedim omuz silkerek.

"Bahar," dediğinde bakışlarım onu buldu. "Rahat ol, bu bir emirdir."

Yüzümde yayılan gülümsemeyle dudak büktüm. "Şu an bana emir verecek durumda değilsin üsteğmenim."

"Ben senin her yerde hem komutanın hem de sevgilinim," dedi atarlı sesiyle.

Başımı iki yana sallarken pek katıldığım söylenemezdi. "Görevde komutanım, dışarıda sevgilimsin. Lütfen bu ayrımı iyi yapalım." Sözlerimi bitirdiğim anda Yağız arabayı durdurunca bir an şaşkınlıkla ona döndüm. "Geldik mi?"

Dudağını kıvırarak apartmanlara bakmak için başını eğdi. "Geldik küçük hanım." Arabanın ön camından çaprazda duran, etrafı bahçe duvarıyla çevrili turuncu boyalı binayı işaret etti. "İşte burası."

Dudaklarım bir anda büzülürken çok çabuk geldiğimizi düşünüyordum. Niye bu kadar çabuk gelmiştik ki? Yarım bıraktığım çikolatama uzanırken bir parça daha alıp ağzıma attım. Bu da yeterli gelmeyince Yağız'ın

elini tuttum. "Markete falan gitseydik, bir şeyler alırdık." Aklıma gelen şeyle bu sefer de kolunu tuttum. "Tatlı... Tatlı almadık. Sonuçta ne demişler; tatlı yiyelim tatlı konuşalım."

Hâlime küçük bir kahkaha atarak yanağımı okşadı. "Annem ev baklavası yapmıştır şimdi, akşam yemeği de hazırdır. Bir şey lazımsa ben sonra alırım."

Çarelerim tükenmiş gibi masum bakışlarımı sevdiğim adama diktim. "Yapmam ya da yapmamam gereken bir şey var mı?"

İçten tebessümüyle bana bakarken hâlinden hoşnut ve benim kıvranışımdan memnundu. "Olduğun gibi davransan yeter."

Huysuzca mızırdandım. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Yüzüme dökülen saçları kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sen ne yapsan bana güzel geliyor, âşık bir adama yanlış sorular soruyorsun." Bakışlarını yere düşürdüğümde dayanamamış olacak ki çeneme dokundu. "Annem güler yüzlü insanları çok sever, somurtkanlardan hoşlanmaz. Gülümsemen yetecektir."

Tek kaşımı kaldırarak imalı bir bakış attım. "Sen hoşlanmadığı sınıfa giriyorsun o zaman."

Gözlerini devirerek kapıyı açtı. "Annemin yanında gülümsüyorum."

Arabadan indiğimizde Yağız çantalarımızı arka koltuktan alırken kollarımı göğsümde birleştirdim. "Bütün suratsızlığın banaydı yani."

İki çantayı da tek eline alıp kapıyı kapattı. Arabayı da kilitlediğinde duraksadı. "Eskide kalmadı mı bunlar?" Ters bakışlarım üzerinde gezerken elini uzattı. "Şimdi en çok sana gülümsüyorum."

Çabucak alınan gönlümü tam adamına kaptırmıştım. Nerede ne söyleyeceğini ve benim gönlümü nasıl alacağını çok iyi biliyordu. Elini sıkıca kavramamla beni apartmana çekti. Birlikte asansöre binip ikinci kata geldiğimizde Yağız üç daireden ortada olana beni yönlendirerek kapıyı çaldı. Kısa sürede açıldığında karşımızda beliren Sude bizi coşkuyla karşıladı. "Abi... Hoş geldiniz!" Tebessümle karşılık verirken içeriye seslendi. "Anne, abimler geldi!"

Ayakkabılarımızı çıkararak içeri girdiğimizde bir ses yükseldi. "Şirine'sini getirmiş mi?"

Duyduğum sesi çıkaramazken şaşkın bakışlarım Sude'nin üzerinde geziyordu. O da onaylamakta gecikmedi. "Getirmiş, getirmiş."

Yağız elindeki valizleri yere bırakıp kardeşini kendine çekerek sarıldı. "Guzelim..." Sude alışık olduğu sevgiye anında karşılık verirken Yağız merakla yüzüne baktı. "Annem nerede?"

Sude cevap veremeden geniş holdeki kapılardan biri açıldığında Fatma Hanım çıktı. Başında yemenisi, üzerinde uzunca siyah elbisesiyle hem sıradan hem de bir o kadar şıktı. "Geldiniz mi evladım? Kusura bakmayın namaz kılıyordum."

Kollarını iki yana açan Yağız, annesine adımlarken sesi yumuşacıktı. "Ne kusuru anacığım, Allah kabul etsin." Onlar birbirine sarılırken annesi, Yağız'dan bir miktar kısa kaldı. Oğlunun sırtına yasladığı eliyle sıkı sıkıya sarıp uzun uzun sırtını sıvazladı. Geri çekildiklerinde Yağız, annesinin elini tutarak benden tarafa döndü. "Bak, sana gelinini getirdim."

Ellerim önümde çekingen bir iki adım attım. Ne yapacağımı ne diyeceğimi bilmiyordum. Altımda pantolon, üzerimde desenli şifon bir bluz vardı. Saçlarımı doğal hâliyle açık bırakırken yüzüme hafif bir makyaj yapmıştım. Tanışma için uygun mu değil mi bilmiyordum ama o kadar araba yolculuğunu üzerimde elbiseyle yapamazdım. Ben rahatlığa alışık biriydim. Yine de elimden geldiğince şık olmaya çalışmıştım.

Fatma Hanım beni baştan aşağı süzdüğünde utançtan kıpkırmızı oldum. Ne hissettiğini anlayamıyordum. Hiçbir üstünlük yoktu bakışlarında ancak ne düşündüğüne dair bir şey de yoktu. Elini uzatınca içimdeki rahatlamayla hemen elini öpüp alnıma koydum. Tebessüm etti. "Hoş geldin kızım."

Sıcak sesiyle o kadar mutlu olmuştum ki gözlerim bile parlamış olabilirdi. "Hoş buldum Fatma Hanım."

Bizi salona yönlendirmeleriyle odaya girdik. Beyaz tülbenti, üzerindeki krem tonlarındaki elbisesi ve elinde tuttuğu bastonuyla tam karşımızda oturan yaşlı kadını ilk defa görüyordum. Ufak tefek ama fazla tatlı duruyordu. Yüzünde sıralanan kırışıklıklar, bakışlarında sıralanan yıllardan fazla değildi.

Uzun uzun beni baştan aşağıya süzerken yine Yağız benden önce harekete geçerek karşısındaki kadının elini öptü. "Anneanne nasılsın?"

O an anladım kim olduğunu. Demek ki bu üç kadın, kuşaktan kuşağa aynı evde yaşıyordu. Odalardan başka fırlayan kimse olmadığına göre de evin tek erkeği Yağız'dı. Hepsiyle ilgilenen de ondan başkası olamazdı. Önünde diz çöken Yağız'ın saçlarını okşayan kadın, merhametin vücut bulmuş hâli gibiydi.

"Ne zamandır geldiğin yok Pala'm. Hayırsız olup gidiyorsun."

Yağız mahcup bir şekilde anneannesinin elini bir kez daha öptü. "Biliyorsun bizim işleri, zaman olmadı."

Bakışları beni bulduğunda elini boşlukta salladı. "Hadi hadi... San civcive zaman bulmuşsun." Ben duymayayım diye olacak ki Yağız'a doğru biraz daha eğildi. "Rus mu bu kız?"

Suratım garip bir hâl aldığında, Yağız başını hafif arkaya çevirip sırıtarak bana baktı. "Türk."

Teyze için yeterli olmamış olacak ki yine kısık bir ses kullandı. "Hiç benzemiyor. Gâvur olmasın?"

Fatma Hanım, oğlunun ikna edemeyeceğini düşünmüş olacak ki araya girdi. "Türk diyor ya anne. Hem ne yapacaksın nereli olduğunu, torunun elinden tutup getirmiş."

Yağız tekrar ayağa kalkarken yanlarına ilerledim. Başka çarem yoktu, tanışacaktım. "Merhaba, ben Bahar."

Başını kaldırarak bana bakan kadın kaşlarını çattı. Fatma Hanım'a döndüğünde tedirginlikle ne tepki vereceğini merak ediyordum. "Kız bu Türkçe konuşuyor." Sude ve Fatma Hanım kahkaha atarken gülmekle ağlamak arasında gidip geliyordum. Bir de ısrarla bana *bu* diyordu. Kendimi cansız varlık gibi hissedecektim yakında.

"Anneanne..."

Yağız'ın uyarısıyla teyze bana elini uzattı. "Öp hadi, öp."

Elini öpmemle gülümsedi. Yağız o sırada detaylı bir tanıtıma girdi. "Necla Sultan, benim anneannem. Dedem vefat ettiğinden beri yalnızdı ama sonra babam da vefat edince hep birlikte yaşamaya başladık."

Ortalığı bir sessizlik kapladı. Tebessüm etmeye çalıştım, olmadı. "Başınız sağ olsun."

Fatma Hanım durgunlaşan havayı dağıtmak ister gibiydi. "Aman canım, sohbete daldık masa kaldı. Hadi otursun herkes."

Hepimiz kısa süre sonra masadaki yerimizi aldığımızda Yağız hemen yanımda oturuyordu. Karşımda ise Sude, Sude'nin yanında anneannesi vardı. Masanın baş kısmına geçen Fatma Hanım yemeklerimizi servis edip yerine oturdu.

Biraz çekingen başladığım yemeklere iştahla devam ediyordum. Fatma Hanım belli ki eli lezzetli bir kadındı. Masada bir kuş sütü eksikti. Sarmalar, dolmalar, salata ve başlangıçlar sadece masada bulunanlardı. Bir de tabaklarımıza servis edilenler ekstra yer kaplıyordu. Fatma Hanım tabağıma sarmalardan eklerken gülümsedim.

"Ellerinize sağlık Fatma Hanım, çok zahmet etmişsiniz. Hepsi birbirinden lezzetli."

Sude bunu bekliyor gibi sitemle, "Annem hep böyle. söz konusu abim olunca onun sevdiği ne varsa gelmeden yapılır," dedi.

Fatma Hanım ters bakışlarını kızına dikerek itiraz etti. "Sen her gün buradasın. Abin kırk yılın başı geliyor." Bakışları beni bulduğunda çatık kaşları düzelirken yerini sıcak bir tebessüm aldı. "Afiyet olsun kızım, kendi evin gibi rahat ol."

Yağız daha önce görmediğim bir iştahla yemekleri yerken mutlu olduğu kadar da oburdu. "Ye güzelim, kimse annem gibi Niğde tava yapamaz. Ben çok severim."

Hayretle Yağız'a baktım. "Senin sevdiğin bir yemek var yani?"

Fatma Hanım oğlundan daha bilgiliydi. "Et yemeklerinin çoğunu sever ama Niğde tavayı daha iştahlı yer. Bizim buranın tarhana çorbasını da çok sever. Şerbetli tatlıları da götürür hep."

Yağız'ın pek de öyle iştah açan yemek anılarını hatırlamıyordum. Eti sevdiğini geçmiş zamandan biliyordum elbet ama şimdiki kadar iştahlı yediği olmamıştı. Benim yaptıklarımı da beğendiğini söylemişti. Şu anki iştahı bence yemeklerden değil, ailesinin yanında olmaktandı.

"Sanırım bana Niğde tava yapmayı öğretmelisiniz," dediğimde Yağız

duraksarken göz göze geldik. Sanki bunu duymayı beklemiyor gibiydi. Elindeki kaşığı bırakıp elimi kavradı. Tebessümle birleşen bakışlarında kaybolduğumda Fatma Hanım'ın sesi dikkatimi dağıttı.

"Öğretirim kızım, ondan kolay ne var?"

Necla Hanım beni arada kaş altından süzerken Sude'ye eğildi. "Kara kız, sor bakalım yemek yapmayı biliyor mu?"

Sude gözlerini devirerek başını anneannesine çevirdi. "Yengem seni duyuyor anneanne."

Necla Hanım biraz daha eğildi. "O kadar Türkçesi var mıymış?"

Sude gülerek bana hızlı bir bakış attı. Belli ki Necla Hanım benim Türk olmama inanmayacaktı. Yeniden el atmam gerektiğini düşünerek ben cevapladım. "Yemek yapmayı biliyorum Necla Hanım ama çalıştığım için pek fırsatım olmuyor."

Bir anda algıları açılan kadın merakla gözlerini irileştirdi. "Askermişsin kızım, doğru mu?"

"Doğru," dediğimde karşısında oturan Yağız'a dikti bakışlarını. "Ailede az asker vardı da gittin kendin gibi birini mi buldun?"

Yağız yemeğine devam ederken cevap vermekten de geri kalmadı. "Onun ailesinde daha çok asker var. Bizden olsa olsa bölük olur, onun ailesi ise tabur gibi. Bahar dert etmiyorsa ben hiç etmem."

Yağız'ın bizim için yaptığı askerî ayrıma hak veriyordum. Bölük, idari bakımdan tam bir birim oluşturan en küçük askeri birimdi. Tabur ise dört bölükten oluşan ve bir binbaşının komutası altında bulunan askerî birlikti fakat anneannesinin bunu anlayacağını sanmıyordum.

"Asker olmam sizin için sorun mu efendim?"

Necla Hanım uzun uzun gözlerime baktı. O an masayı yine bir sessizlik kapladı. Sorumun cevabını merakla beklerken arkasına yaslandı. "Asker yiğittir kızım," dedi beklemediğim bir sakinlikle. "Belli ki sen de yiğitsin." Mutlulukla tebessüm ettiğimde çok da uzun sürmesine izin vermedi. "Amma... askere yakın olmak zordur. Benim oğlum asker, yıllarca her görevinde gözyaşıyla bekledim." Kim olduğunu bilmediğimden Yağız'a kısa bir bakış atıp Necla Hanım'a döndüm. "Dayısını örnek alıp yeğeni de peşinden gitti. Torun, evlattan tatlı derler. Meğer torunun acısı, evlat acı-

sından daha ağırmış." Necla Hanım'ın gözleri de Fatma Hanım'ın gözleri gibi dolduğunda sesinde de aynı acı vardı. "Bu oğlan çok çektirdi bize," dedi Yağız'ı kastederek. "Yiğit acısı gövdeyi talan edermiş, Kara Yağız'ın acısı da bizi talan etti."

Ne cevap vereceğimi bilemedim. Ne diyebilirdim ki böyle bir durumda? Yağız'ın yaşadıklarını biliyordum. Acısını ben de en az onun kadar içimde hissediyordum. Beni katmasak bile annemle birçok kez babamı beklemiştik. Bazen uzun süreler haber alamamıştık. Annemin acısını, çaresiz bekleyişlerini en iyi ben bilirdim. Kaç kez karargâhı arayıp haber almaya çalıştığı zamanları, geçiştirildiğini bildiği zamanlarda bile metanetini korumaya çalışmasını, babamın her yaralı olduğu söylendiğinde ağlaya ağlaya bizi hazırlayıp yanına gidişini ben bilirdim... Lakin kalpti bu, kimi severse onun acısını da kendine taç ediyordu.

"Haklısınız," diyebildim sadece.

Fatma Hanım, annesinden güç almış gibi konuyu beklediğim noktaya getirdi. "Siz daha birbirinize destek olmayı da bilmiyorsunuz ki. Yarın biriniz yaralıyken diğeriniz arkasını dönüp gidecekse..."

Masa bir anda gergin bir havaya bürünürken Yağız uyarıcı bir tonla araya girdi. "Anne. Bu konuyu kapatalım istersen."

Fatma Hanım bu uyarıyı dikkate almadı. "Bazı şeyleri konuşmamız lazım oğlum. Öyle üstünü örtmekle olmaz. Biz sizin ayrılmanızı istemiyoruz ama evlilik çocuk oyuncağı değil. Madem bir yuva kurmak istiyorsunuz bunları da konuşmak gerekir. Ben oğlumu sokakta bulmadım."

Başım yerde Fatma Hanım'ın her bir kelimesini, bana söylediği sözleri dinlerken ses çıkarmadım. Sabırla içindekileri dökmesini beklemem gerekiyordu. Yağız, babamın karşısına dikilip, *"Bahar'ı seviyorum,"* diyebiliyorsa benim de demem lazımdı. Fatma Hanım sustuğunda Yağız yeniden araya girdi. "Benim Bahar'a güvenim tam."

Yağız'ın elini kavradığımda yeniden göz göze geldik. Tebessüm etmeye çalıştım. Ne kadar başarılı olduğumu bilmiyordum. "Annen haklı Yağız." Dudaklarımı ıslatarak Fatma Hanım'a baktım. "Biz bazı hatalar yaptık. Bunun suçlusu sadece Yağız ya da bendim diyemem, ikimizin de yanlışları oldu. Kalplerimizi kırdık, birbirimizi üzdük, ayrıldık, tekrar birleştik ve biz bunları sevgimiz sayesinde aştık. Bana ne kadar inanırsınız

bilemem fakat ben Yağız'ı çok seviyorum. Onunla bu yolda yürümeye hazırım."

Yağız elimi dudaklarına götürerek içimi sıcacık eden bir buse bıraktı. "Senin hiçbir kusurun yok Bahar. Hata üstüne hata yapan bendim."

Fatma Hanım iç çekerek arkasına yaslandı. "Bak kızım, söyledikleri. mi yanlış anlama, ben oğlumu kusursuz ilan edecek değilim. Onu ben doğurdum; inadını, kıskançlığını, hatalarını, yanlışlarını da en iyi ben bilirim fakat yüreği güzeldir benim oğlumun, sevgisinden kuşkun olmasın. Sen onun elini tutup bize getirdiği ilk kadınsın."

İlk olmanın mutluluğu kalbimi sıcacık yaparken bu durumun karşılıksız olmadığının bilinmesini istedim. Yağız da benim ilkimdi. Kalbimi açtığım ilk erkekti. "Fatma Hanım... Sizin kadar bilemem belki ancak hayatıma birlikte devam etmek istediğim adamı tanıyorum ve benim de ailemle tanıştırdığım ilk kişi o. Biz iyi bir çift olacağız."

Fatma Hanım memnun bir ifadeyle bana bakarken sesi daha keyifli çıkıyordu. "O zaman ailemize tekrar hoş geldin kızım."

İçim içime sığamayan bir tavırla gerilen dudaklarıma engel olamadım. "Hoş buldum efendim."

Fatma Hanım daha fazla uzatmayarak tabaklarımızı işaret etti. "Hadi bitirin hemen yemeklerinizi, daha sırada tatlı var."

Yemeğin ardından çaylarımız elimizde geniş salona koyulmuş koltuklarda otururak keyif yaparken, Yağız elinde tuttuğu tabaktaki çerezleri yemekle meşguldü. Arada benim ağzıma da kendi sevdiği çerezlerden ilistiriyordu. Fatma Hanım namaz kılmak için yanımızdan ayrılırken, Necla Hanım da erken saatlerde uyuduğundan odasına çekilmişti.

Bahar aylarında olmamıza rağmen buranın havası sert ve serindi. Hâlâ petekler cayır cayır yanıyor ve ev sıcacık oluyordu.

"Ne var ne yok Sude? Anlat bakalım." Yağız'ın sorusuyla Sude omuz silkti.

"Ne olabilir ki? Aynı devam ediyor her şey."

Yağız bununla yetinmiyor gibi ısrar etti. "Okul nasıl gidiyor mesela, onu anlat."

Sude memnuniyetsiz gibiydi. Siyah kısa saçlarını geriye attı. Sesi de

ifadelerine eş değerdi. "Başka bir şehirde kazansam daha mutlu olurdum. Aynı şehirde üniversite okumanın hiç maceralı bir tarafı yok."

Yağız dudağının kenarını alayla kıvırdı. "Ne isterdiniz Sude Hanım, nasıl bir aksiyon lazımdı size?"

Sude gözlerini kısarak ters bakışlarını abisine dikti. "Sendeki aksiyonun onda biri olsa yeterdi mesela."

Yağız eline aldığı çerezlerden birini kardeşine fırlattı. "Şükret hâline. Yerinde olmak isteyen bir sürü insan var."

Sude cırlayarak kafasına gelen çerezi bulmaya çalışıyordu. "Niye fırlatıyorsun? Annem bana temizlettiriyor buraları!"

"Yağız," diye uyarıcı bir tonla konuştuğumda Sude keyifle tek kaşını kaldırdı.

"Yengem ya, Allah aşkına dövsene abimi. Benim yapamadıklarımı sen yap."

Yağız ters ters bakarak Sude'nin saçını çekti. "Bak bak... İçinde kalanlara bak." Bardağını uzatarak devam etti. "Git bana çay getir."

Sude'nin masum bakışları beni bulduğunda Yağız'ın kucağındaki çerez tabağını aldım. "Bence kendi çayını kendin alabilirsin canım."

Yağız beni duymazdan gelirken tekrar kardeşine seslendi. "Sude!"

Ben de aynı şekilde kendisine seslendim. "Yağız!" Bakışları beni bulduğunda kendi bardağımı da ona uzattım. "Bana da getirir misin canımın içi?"

Dişlerimi göstererek sırıtırken mümkün olduğunca şirin görünmeye çalışıyordum. Yanaklarını şişirip ayağa kalktı. Huysuzca homurdanarak hareketlendiğinde Sude ile göz göze geldik. İkimiz de kendimizi tutamayıp kıkırdarken bir yandan da sesimiz duyulmasın diye elimizi dudaklarımıza bastırmıştık.

"Seni çok sevdim," diyen Sude'ye aynı samimiyetle karşılık verdim. "Ben de seni çok sevdim canım."

Kapıdan giren Fatma Hanım güldüğümüzü görünce meraklanmıştı. "Kızlar, bakıyorum keyfiniz yerinde."

Sude annesinin elindeki meyveleri alırken hevesle atıldı. "Abimi

görmen lazımdı anne. Bahar yengeme sesi çıkmıyor. O dedi diye çay getirmeye gitti."

"Sude lütfen." Kısık sesimle Sude'yi susturmaya çalıştığım sırada Fatma Hanım yanıma oturarak elini dizime koydu. Bu hareketi ikimizi göz göze getirirken gülümsedi.

"Çekinmene gerek yok. Erkek dediğin sevdiği kadına hizmet etmekten gocunmamalı. Eşlerin görevi tek taraflı değildir kızım." Fatma Hanım'ın her sözü bana ilaç gibi geliyordu. Ben ne kadar çekinirsem çekineyim o bana kendimi iyi hissettiriyordu. Yemekte söyledikleri her ne kadar uyarıcı olsa da bunu hak etmiştim. Sessiz kalışımla konu açmaya çalışır gibi sorularını sıraladı. "Annenler nasıl anlat bakalım. Ne zaman gidiyoruz seni istemeye?"

Yağız elindeki bardaklarla içeri girdiğinde annesinin sorusunu da duymuştu. Ben cevap veremeden o konuştu. "Beklemeye gerek yok, yarın gidelim işte."

Bardakları sehpaya bıraktığı sırada Fatma Hanım hayretle dudaklarını araladı. "Daha neler oğlum, hazırlık yapmamız gerek."

Yağız kardeşinin yanına oturdu. Bu duruma katılıyordum çünkü eminim annem de aynı düşünecekti. "Evet. Anneme de önceden bildirmekte fayda var."

Fatma Hanım bir süre düşünüp karar vermiş gibi başını kaldırdı. "Ben İnci Hanımcığımla konuşurum, haftaya gideriz. Zaten pek tatlı bir kadın. Sağ olsun beni sık sık arar."

Annemin hiç bahsetmediği durumdan dolayı şaşkındım. "Gerçekten mi?" Başını eğerek beni onayladığında dudaklarımı büktüm. "Hiç bahsetmedi."

Fatma Hanım hissettiği memnuniyeti gerçek anlamda dile getirir gibiydi. "Yağız hastaneden çekip gidince biz de öylece ne yapacağımızı bilemedik. İnci Hanım desteğini hiç esirgemedi. Sürekli arayıp hâlimizi hatırımızı sordu. Bizim oğlanın aklı da gidince habersiz kaldık. Ne biliyorsa bizi haberdar etti hep." Yağız da ben de suçlu çocuklar gibi başımız önde sessiz kaldığımızda Fatma Hanım ayağa kalktı. "Eee... Çocukların aklı beş karış havadayken annelerin aklı yerinde olanı makbul. Yatın kalkın da ona dua edin." Lafı gediğine oturttuktan sonra müsaade istemeyi de ihmal etmedi.

"Bana müsaade çocuklar, yatma saatim geldi artık. Siz keyfinize bakın, yaşımız geçti bizim. Bahar, sana Sude'nin odasında yer hazırladım kızım. Bir yatak daha var o odada. Uykun gelince geçer yatarsın."

Her anne gibi tembihini de aynı samimiyetle yaptığında mırıldandım. "Teşekkür ederim."

Fatma Hanım tam çıkacağı sırada Sude'ye bakış attığında Sude ilk başta anlamadı fakat annesinin el işaretiyle hemen toparlanarak ayağa kalktı. "Benim de uykum geldi. Size iyi geceler."

İkisi de çıktığı anda küçük bir çocuk gibi sesimin duyulmasından korkarak mızırdandım. "Yağız..."

Çabucak olduğu yerden kalkarak yanıma oturdu. Beni kolları arasına alırken sıkıca göğsüne bastırdı. "Geçti güzelim, bunu da atlattık." Nefesi saçlarıma vururken gülümsedi. "Annene de bir teşekkür borçluyuz sanırım."

Başımı kaldırıp güldüğümde "Senin annen de çok anlayışlı Yağız, söylediklerinde haklıydı," dedim.

Alnıma uzun bir öpücük bıraktı. Bedenimi sarmalayan kolları güçlü bir kalkan gibiydi. "Sıra geldi seni istemeye. Babanı burada da geçebilirsem doğun için beni kimse tutamaz."

Kıkırdayarak dudağımı kıvırdım. "Hızınıza yetişemiyorum Yağız Bey."

Keyifle yanağımdan makas aldı. "Ben seni elinden tutar çekerim."

Yemekten beri aklımda olan şeyle yüzüm ciddi bir hâle bürünürken, "Dayın askermiş, hiç bahsetmemiştin," dedim.

Omuz silkerken pek de önemsemiyor gibiydi. "Konusu hiç açılmadı."

Düşünceli bakışlarım yüzünde gezerken, "O zaman babam da biliyordur," dedim. "Subay değil mi?"

"Albay kendisi. Başka şehirde ama Mahir dayımla da tanışmanı çok isterim."

Tanıdık gelmeyen isimle üzerinde durmadım. "Memnuniyetle."

Yağız'la kısa süren sohbetimizin ardından Sude'nin odasına geçerek uykuya daldım. Yabancısı olduğum yatağın bana sunduğu huzurla

uykunun kollarında gezerken duyduğum iniltilere kulak vermeden ede-
miyordum. Birinin acı çeken sesiydi bunlar. Onun kıvranışlarını uyku-
mun en ücra köşelerinde hissederken başımı koyduğum yastığın altına
doğru elimi uzattım. Savunma içgüdüsü içinde olan bedenim, silahımla
bütünleşirken gözlerimi araladım. Tam karşımda netleşemeyen görüntü-
lere odaklanırken bir süre sonra dışarıdan sızan ışıkla Sude'nin derin bir
uykunun içinde oluşunu fark ettim.

Duyduğum iniltilere yeniden kulak verdiğimde Yağız'a ait olduğunu
anlar anlamaz silahımı bırakıp ayağa kalktım. Sude'yi uyandırmamak adı-
na sessiz adımlarla kapıya ulaştığımda usulca araladım. Odadan çıkar çık-
maz Yağız'ın odasına doğru yürürken kapı önündeki Fatma Hanım çekti
dikkatimi. Onu korkutmamak adına sessizce fısıldadım. "Fatma Hanım."

Beni duyduğu anda irkilerek bana döndü. Bir yandan da yanaklarını
kurulamaya çalışıyordu. "Kızım..." Yanına geldiğimde karanlığa alışan
gözlerim daha net görüyordu. "Sen de mi uyandın?"

Yarı aralık duran kapıdan içeriye bakarken, "Kâbus görüyor sanırım,"
dedim. İçeriye doğru adım attığımda Fatma Hanım kolumu yakaladı.
"Girme."

Soru soran gözlerle bakıyordum ona, neden beni durdurduğunu an-
layamamıştım. "Yardımcı olabilirim."

Kolumu bırakmadan oğluna kapı aralığından baktı. "Kâbus gördü-
ğünde uyandırdığımız zaman tehlikeli oluyor. Yanına girmemizi yasakla-
dı. Normalde odanın kapısını hep kilitlerdi."

Yağız'ın neden kapıyı kilitlemediğini biliyordum. Benim gelmemi is-
tiyordu. Benden yardım bekliyordu. Onun ilacı bendim. "Fatma Hanım,
bana izin verir misiniz? Daha önce de yaşadık aynısını, bana zarar verme-
yecek."

Birkaç saniye tereddüt etti fakat çok sürmedi. Parmakları kolumdan
uzaklaştığında odaya girdim. İlk olarak önlem almak adına komodinin
üzerinde duran silahını sessizce alıp dolabın üzerine koydum. Daha önce
de başıma geldiğinden uyanır uyanmaz silahını alıp suratıma doğrultsun
istemiyordum. Bu durum bizi izleyen Fatma Hanım'ı da korkutabilirdi.

Yatağın yan tarafına oturarak Yağız'ın fısıltılarına kulak verdiğimde
yine beni sayıklıyor olduğunu fark ettim. Ter içinde kalmış yanağına eli-

mi uzatarak, "Buradayım canım," dedim. Sesim ona etki etmedi. Üzerine doğru eğilerek yanağına küçük bir öpücük bırakıp fısıldadım. "Ben yanındayım Pala." Bir anda gözlerini aralayarak yakamı kavradığında olduğu yerde doğruldu. Göz göze geldiğimizde zor da olsa gülümsemeye çalıştım. "Geçti."

Beni kendine çektiği gibi sarıldı. "Bahar..." Kollarını sıkıca sırtıma bastırırken kaburgalarımın kırılmak üzere olduğunu hissediyordum. Bir eliyle saçlarımı okşayarak başıma öpücükler bıraktı. "Seni kaybetmeyeceğim. Ne olursa olsun seni kaybetmeyeceğim."

Omuzlarına sardığım kollarımla parmaklarım ensesine uzanırken usul usul okşuyordum. "Ben, hep seninle olacağım."

Geri çekilerek yüzüme baktığında alnıma uzun bir öpücük bıraktı. "Beraber uyuyalım mı?"

Yağız'ın yalvarırcasına çıkan sesiyle bir anda Fatma Hanım'ı hatırlarken telaşla kendimi geri çektim. Utanç ve panikle başımı arkaya doğru çevirdiğimde kimse yoktu ve kapı kapalı duruyordu.

"Bahar ne oldu?"

Telaşımı anlayamayan Yağız, benim gibi kapıya bakarken önüme döndüm. "Annen kapıdaydı ama gitmiş."

Yerimden kalkmak istediğim anda Yağız elimi kavradı. "Gitme."

Üzgün bir hâlde kendimi geri çektim. "Olmaz. Annen hakkımda ne düşünür sonra?"

Elimi dudaklarına götürüp öptüğünde sesi netti. "Bu iş fazla uzamayacak Şirine, en kısa zamanda karım olacaksın."

16 Nisan...

Aşk tüm bedenlere dokunmak yerine Eros'un ok atmasını bekleseydi muhtemelen hayatta sayılı kişi ancak aşkı tadabilirdi.

Yoksa gerçekten öyle miydi?

Herkes âşık olduğunu sanırken belki de sadece sayılı kişiler aşkı tadabiliyordu. Yakaladığım aşk ellerimden kayıp gitmesin diye sıkıca tutunmuş, bir yandan da elimde minicik bir kuş varmış da boğabilirmişim gibi korkuyordum. Aşk ne sıkmaya geliyordu ne de serbest bırakmaya. O vakit oluruna bırakmakta fayda var diye düşünüyordum çünkü gidecek olan, sen ne kadar çabalarsan çabala gidiyordu.

Kalbimde bir kıpırtı, bedenimde bir uyuşma, parmaklarımda ufak ufak karıncalanmalar bugüne özel olmalıydı. Dün herkesten önce Ankara'ya gelmiş, isteme için hazırlık yapmaya başlamıştım. Annem zaten çoğu şeyi halletmişti ama kendimle ilgili her şey eksikti. Uzun bir uğraşın sonunda aldığımız elbiseyle de en büyük eksiği tamamlamıştık.

Herkesin gelmesine saatler kala annem salona kocaman bir masa kurdurmuştu çünkü bizim aile zaten kalabalık bir aileydi ki hepsi bugün yanımızda olmak isteyecekti. Yağız'ın ailesinin yanında ekip de bizi yalnız bırakmak istemeyince annem çareyi yan yana koyulan masalarda bulmuştu. İstemenin ardından devam edecek akşam yemeği için şimdiden hazırlık yapıyordu.

Salonun ortasında telaşla bir o yana bir bu yana koşuşturan annemle karşılaşırken gereğinden fazla dikkat çeken mavi gözlerini iri iri açtı. "Bahar!" Annemin yüksek sesiyle irkilirken aynı telaşla devam etti. "Hazırlanmaya başlamamışsın bile!"

Huysuzca omuz silkerek yüzüme düşen saç tutamını geriye attım. "Saçlarım yapıldı zaten, makyajım da hazır sayılır. Son dakika bir toparlayacağım. Geriye elbise kalıyor."

Telaşsız hâlimle kaşlarını çatarak kolumu çimdikledi. "Gören de seni değil beni isteyecekler sanır. Ne bu rahatlık?"

Kolumu ovarken sırıttım. "Duygu kontrolüyle ilgili eğitim de aldık anne. Başarılı bir askerim."

Çalan kapıyla mutfaktan çıkan Hilal'in adımlarına sesi de eklendi. "Ben bakıyorum."

Annem kapıya doğru yürürken bir yandan da homurdanıyordu. "Bir baban bir de sen zaten. Her şeyin eğitimi var maşallah. Alparslan da size benzeyecek diye çok korkuyorum."

Dudağımın kenarı kıvrılırken annemin peşine takıldım. Ben de annemin korktuğu başına gelecek diye korkuyordum.

İçeriye giren Arya teyzem ve arkasından gelen Akın amcam yine tartışmakla meşguldü. "Ne var canım isteyeceklerse? İki tane kızın var, arkalarına bakmadan kapıp giderler haberin olmaz."

Arkadan giren Ayla ve Alya alışılmış bir tavırla tartışmaları umursamazken Akın amcam ateş püskürüyordu. "Kim kapıp gidecekmiş benim kızlarımı? Hepsini ayaklarından bağlar balkondan sallandırırım!"

Arya teyzem, Akın amcamı umursamadan anneme sarıldı. "Ne durumdasınız?"

Annem yakınmayı ihmal etmedi. "Her şey hazır sayılır." Başıyla beni göstererek suratını buruşturdu. "Hanımefendi hariç."

Annem kızları öperken Arya teyzem de yanımda bitti. "Kız bu hâl ne? Senin için geçmiş."

Gözlerimi devirdiğimde Akın amcam farklı bir boyuttan bakıyordu duruma. "Prenses, istemiyorsan hemen söyleyelim gelmesinler."

Tekrar gözlerimi devirmek istemediğim için somurtmayı tercih ettim. "Birazdan giyeceğim üzerimi."

Akın amcam etrafa göz gezdirip aradığını bulamamış gibi anneme baktı. "Bizim ihtiyar nerede?"

Annem gülerek bahçeyi işaret etti. "Bahçede kahve içiyor. Heyheyleri üzerinde."

Akın amcam bana dönerek hafif gözlerini kıstı. "Kim kim geliyorlarmış istemeye?"

Aynı sorudan sıkıldığım için yanaklarımı şişirerek serbest bıraktım. "Önce babam sonra sen... Bilmiyorum ki amca, sormadım."

"İyi halt ettin," diyerek içeri giren amcamla ağzım açık arkasından bakakaldım.

Arya teyzem beni teselli etmek ister gibiydi. "Bakma sen ona. Bir işler çeviriyorlar ama çıkar kokusu."

Tekrar kapı çaldığında Hilal açamadan annem önüne geçti. "Hilal, sen misafirlere kahve yap kızım, ben bakarım kapıya."

Hilal başıyla onaylayıp mutfağa giderken annem kapıyı açtığında Burçak teyzem ve Giray amcam içeri girdi. Aynı şekilde geçen selamlaşma ve sarılmanın ardından Giray amcam karşıma geçtiğinde ezberlediğim soruyla karşı karşıyaydım. "Kimler geliyormuş istemeye?"

Hayretle amcamın gözlerinin içine bakarken bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlayamamıştım. "Sizin derdiniz ne? Bu neden bu kadar önemli?"

Giray amcam dudağının kenarını kıvırarak alaylı bir bakış attı. "Anlaşılan tek soran ben değilim."

Huysuzca gözlerimi kıstım. "Üçüncü sıradasın. Hayır yani kişi sayısı çok mu önemli, anlamıyorum."

Bahçeye yönelen Giray amcam umursamazdı. "Damat kendi ayağını sıkmaz inşallah."

Boş bakışlarla amcamın arkasından bakarken mırıldanıyordum. "Neler döndüğünü bir de ben anlasam."

Burçak teyzemse beni teselli etme peşindeydi. "Sen bakma onlara, işleri güçleri ortamı germek."

Annem telaşla araya girdi. "Hadi kızlar yukarı çıkıp Bahar'ı hazırlayın. Kendi yapacağı yok."

Ayla ve Alya gülerek koluma girdiğinde tam merdivenlere yönelmiştik ki tekrar kapı çaldı. Bu sefer kimin geldiğini merak ederken annem kapıyı açtı. Karşımda gördüğüm kadınla şaşkınlığımı gizleyemedim. "Şeyma!"

Çekingen adımlarla içeri girerken elleriyle küçük çantasını sıkı sıkı tutmuş, hep örgülü gördüğüm siyah saçlarını açık bırakmıştı. Altında bir kot, üzerinde sıradan bir bluz vardı. "Merhaba."

Annem onu da içeri alırken iyice sabırsızdı. "Tam zamanında geldin kızım. Sen de kızlarla yukarı çık." Bakışları beni bulduğunda tembihler gibiydi. "Kendinle Şeyma'yı da hazırla." Emin olamamış gibi şık ve bir o kadar da sade elbisesiyle aramızda en oturaklı ve sessiz olan Ayla'ya döndü. "Kızım bunları anca sen halledersin."

Ayla tebessümle karşılık verdi. "Merak etme İnci teyze, o iş bende."

Kendime bugüne özel komple dantel detaylı, mürdüm rengi midi

boy bir elbise seçmiştim. Kayık yaka elbisemin kol kısımları volanlıydı. Aynı zamanda da belden oturtmalı dar kesim bir elbiseydi. Arka taraftaki yırtmacı göğüs kısmımdaki kadar ölçülü bir dekolteye sahipti. Saçlarıma gevşek bir topuz yapmayı tercih etmiştim. Annem kendisine ait olan babamın verdiği inci tokayı takmamı istemişti. Ne kadar değerli olduğunu biliyordum. Başımın iki yanından sarkan tutamlar yüzümü hem daha uzun hem de daha güzel göstermişti. Kulaklarıma tokamla uyumlu olsun diye minik inci küpeler takmıştım. Yüzümde belirgin ama soft bir makyaj vardı. Bileğimde beyaz altından zarif bir bileklik ve parmağımda sevdiğim adamın nişanesi olan yine zarif bir tektaş vardı...

Hazır olduğumda aynadaki yansımama gülümsemeden edemedim. Şu aşama, benim için şaşırtıcı olduğu kadar imkânsızı aşmaktı. Ayla arkamdan gelerek oturduğum pufun üzerinde omuzlarımdan tutup yanağını yanağıma yasladı. "Sözde bu kadar güzel olduysan düğünde seni düşünemiyorum."

Tebessümle omzumdaki elini kavradım. "Sen benden çok daha güzel olacaksın."

Gülerek geri çekildi. "Zor gibi. Kimse Kurtlarla uğraşmak istemez."

Ayağa kalkarak Ayla'ya döndüğümde elbisenin açıkta bıraktığı aile geleneği olan omzundaki kurt dövmesini okşadım. "Haklısın, sizin aileye girmek biraz cesaret ister. Akın Kurt var işin ucunda."

Alya açık kapıdan içeriye girdiğinde sohbete dalmayı da ihmal etmedi. "Seninki Aksoylara girmeye cesaret edebiliyorsa ablam da bulur birini."

Haklıydı ama eksiği de vardı. "Benimkinin deli cesareti var. Öyle biri varsa neden olmasın."

Hepimiz birden gülerken Şeyma'ya takıldı bakışlarım, odaya yeni giriyordu. Yan odada Alya'nın hazırladığı kadın inanılmaz bir değişime uğramıştı. Yarım topladığı siyah saçlarıyla uyumlu siyah kalın askılı bir elbise giymişti. İlk defa yüzünde gördüğüm kalem dışındaki makyajla yaşı biraz daha büyümüş, eski hâlinden çok daha olgun ve kadınsı görünüyordu.

"Bu ne güzellik?" dediğimde utanarak ellerini yanaklarına bastırdı.

"Ben fazlalık gibi olacağım yanınızda. Gelmesem daha iyiydi."

Ona doğru yaklaşarak ellerini yanaklarından çektim. "Neden fazlalık olasın? Kocan da bizimle olacak."

Gözlerini kaçırarak bir adım geri çekildi. "Benimle inat uğruna evliliğini devam ettiren kocam mı?"

İstemsiz kıkırdarken, "Cık!" dedim başımı kaldırarak. "Eksiğin var. Gözü hep başka kadınlarda olan, sırf seni cezalandırmak için boşanmayan dini nikâhlı kocan."

Kızlar kıkırdarken Şeyma suratını astı. "İçim rahatladı."

Onun ilgisinin kocasında olması adına devam ettim. "Ama bence bugün bakışları tek bir kadının üzerinde olacak."

Söylediklerime inanmayarak yanımda duran iki kadını süzdü. Onların daha güzel olduğunu düşünüyordu. "Neden bana öyle gelmiyor?"

Gülerek ona doğru eğildim. "Sana onunla ilgili bir sır vereyim mi?" Hevesle başını eğdiğinde sırıttım. "Onunla bol bol iddiaya gir. Emirhan iddiaları çok sever."

Dudakları büküldüğünde umutsuz görünüyordu. "Ya ben kaybedersem? Ona verecek param bile yok."

Gözlerimi devirerek geri çekildim. "Her şey para değil Şeyma. Ayrıca bir kadın akıllıca davranırsa hiçbir iddiayı kaybetmez."

Aşağı indiğimizde yan evdeki koridordan çıkan üçlüye baktım. Alparslan, Onur ve Meriç hazır bir hâlde karşımıza geçtiler. Meriç ıslık çalarken Onur elimden tutarak beni kendine çekti. "Bu ne güzellik kızım?"

Onunla sarıldıktan sonra kendimi Meriç'in kollarında bulmam geç olmadı. "Ortalık alev alev..."

Kıvırcık saçlarını karıştırırken o da benim yanaklarımı sıkıyordu. "Yeşil gözlü yakışıklı kıvırcığım benim."

Sona kalan Alparslan'la sarıldığımızda gözlerime baktı. "Umarım enişte ne kadar şanslı olduğunu biliyordur sarışın."

Yanağına küçük bir öpücük bıraktım. "Onu bilmem de ben senin gibi bir kardeşim olduğu için çok şanslıyım."

Hep birlikte salona geçtiğimizde, annemler geniş koltuklara oturmuş misafirleri bekliyordu. Babam beni görür görmez ayaklandığında içimi ga-

nıp bir his kapladı. Onun gözleri benim gözlerimdeydi ama sanki karşısında ben değil de seneler önceki küçük kızı vardı. Tam önünde durduğumda saklamaya çalışsa da sesi buğulu geliyordu. "Prensesim..." Saçıma uzanarak inci tokamın üzerinde parmaklarını gezindi. "Âşık olduğum kadının gençliğindeki yansıması gibisin."

Dudaklarım kıvrılırken ayağa kalkan annemi gösterdim. "Onun kadar güzel olamam baba."

Beni kendine çekerek alnımdan öptüğünde gözleri dolu doluydu. "Kız evlat herkesten daha güzel oluyormuş Bahar'ım. Keşke adıyla birlikte mesleğini de aldığın babaannen seni görebilseydi. Eminim seninle gurur duyardı."

Annem, babamın koluna girdiğinde onu teselli etmek ister gibiydi. "O seninle de kızınla da gurur duyuyor albay. Bahar'ı sen yetiştirdin."

Babam burukça tebessüm etti. "Sonra da gitti babaannesi gibi kendine bir asker buldu."

"Kaderleri benzemesin," dedi annem. Demek istediği şeyi anlamıştım... Dedemle babaannem subaymış ve bir terör saldırısı sonucu şehit olmuşlar. Babam içten içe adını aldığım babaannemin kaderini almamdan da korkuyordu...

Hepimizin gözleri dolduğunda Alparslan havayı dağıtmak adına ortamıza girdi. "Ailenin istenmeyen, hayırsız evladı da benim galiba."

Hepimiz gülerken babam oğlunu kendine çekip omzuna vurdu. "Benim iki evladım da hayırlı, Rabbime şükürler olsun."

Ayşe teyze salonun kapısında belirirken telaşlı sesi bütün büyüyü bozmuştu. "Geldiler, geldiler..."

Telaşlı bir şekilde kapı önünde aile bireyleri olarak sıralandığımızda biraz önceki rahatlığım kaybolup gitti. Elimin titrediğini hissederek yumruklarımı sıktım. Bir elim kapıya uzandığında çekingen hâlde arkamda duran annemle babama baktım. "Açıyorum."

Babamın suratı asık olsa da annem benimle aynı heyecanı paylaşıyordu. "Aç kızım."

Nefesimi tutarak kapıyı araladığımda ilk giren kişi Necla Hanım oldu. Elinde bastonuyla beyazlara bürünmüştü. Elini öperek içeriyi işaret

ettiğimde hemen arkasından giren Fatma Hanım'ın da elini öpüp annemlere yönlendirdim. Arkalarından giren Sude'nin koluna girdiği kızı tanımıyordum. Sude'yi öptüğümde yanındaki kızın da elini sıktım. "Kuzenim," demişti Sude.

Onların arkasından giren adamı da ilk defa görüyordum. Akrabaları olduğunu düşünerek nezaketle elimi uzattım. "Hoş geldiniz." Aynı samimiyetle elimi sıkan adam "Sen Bahar olmalısın," dediğinde şirince sırıttım.

"Evet, siz?"

İlgili bakışları üzerimde gezindiğinde kanaat getirmiş gibiydi. "Ben Mahir, Yağız'ın dayısı."

Tanıdık gelen isimle gülümsedim. "Yağız bahsetmişti."

İlgiyle yüzümü incelerken o da gülümsedi. "O kadar tanıdıksın ki yeğenimin seçimine şaşırmıyorum."

Ne demek istediğini anlayamasam da beni es geçerek babama yöneldiğinde üzerinde durmadım. İyi bir şey demek istemişti galiba.

Başımı çevirdiğimde karşımda dikilen Yağız'la yutkunmadan edemedim. Giydiği takım elbisenin içinde, elindeki buketle fazla karizmatikti. "Hoş geldin..." dedim fısıltıyla. İstesem de sesimin gür çıkmasını sağlayamadım. Üzerimde garip bir utangaçlık vardı. Karşımda nefesimi kesen adam öl dese ölecek gibiydim.

Bakışlarını üzerimde gezdirip esmer tenine ait koyu dudaklarını kıvırdığında, "Hoş buldum..." dedi. Beyaz gömleği, siyah ceketiyle teni arasında parlıyordu. Elindeki bir demet gülü uzattı. "Bunlar senin için." Çiçekleri alıp burnuma götürdüğümde kokusunu içime çektim. Yüzümdeki tebessüm daha da büyürken bu da yetmiyor gibi diğer elinde tuttuğu kocaman çikolata kutusunu da uzattı. "Bunlar da senin."

Bitter çikolatanın her çeşidinin bulunduğu zarifçe hazırlanmış kutuya bakarken alt dudağımı ısırmadan edemedim. Çiçeklerle beraber kutuyu da kavrarken kıkır kıkır gülmek istiyordum ama yapamazdım. Ortamı pek müsait değildi. "Teşekkür ederim. Çikolatalar çok iyi görünüyor."

"Senin kadar değiller," dediğinde iç çekmeden edemedim. Sırıtarak gözlerimi ondan ayıramadığım sırada içeriye doğru adımladı. Ön tarafa

baktığımda babamla Mahir Albay'ın el sıkıştığını gördüm. Ellerine düşen bakışlarımla suratım buruştu çünkü babam öyle bir sıkmıştı ki ellerindeki boğumlara yer eden kızarıklık bunu belli ediyordu. Mahir Albay ise babamın sert bakışlarına karşın gülümserken, onların önceden tanışmış olma ihtimali kafamda daha da güçlendi.

Sonunda elleri birbirinden ayrıldığında Mahir'in anneme uzattığı el, babamın engeline takıldı. Mahir Albay yine bu duruma gülümsemekle yetinirken Alparslan'a yöneldi. Yağız başıyla selam vererek babamın yanından tüyerken Leyla'nın sesi önüme dönmeme sebep oldu. "Çok güzel görünüyorsun."

Elimdekilerle zar zor öptüğüm kadını süzdüm. Üzerine giydiği mavi elbiseyle çiçek gibiydi. "Sen kendine bak önce."

Gökhan'la göz göze geldiğimizde tebessümle başını eğerken onlar da ilerlediler. Emirhan ve Aykut, dalgınlığımdan faydalanarak küçük bir baş selamı verip içeri geçtiler.

Gelecek başka kimse kalmadığında içeri geçmeden önce elimdeki çiçek ve çikolataları Ayşe teyzeye verdim. "Çikolataları sakla olur mu? Onlar benim."

Ayşe teyze çikolata sevdamı bildiği için gülerek başını eğdi. "Merak etme."

Ayağımda nadiren giydiğim topuklularla parkede yankılanan adımlarıma yenisini eklerken salona girdim. İlk göz göze geldiğim kişi tabii ki yer olmadığı için sandalyeye oturan sevdiğim adamdı. Her ne kadar onun yanına oturmak istesem de kızların arasında benim için boş bırakılan yere oturdum. Neyse ki onun görüş açısındaydım.

Herkes merakla birbirine bakarken annem uzayıp giden sessizliği bozmak adına kendini feda etti. "Tekrar hoş geldiniz Fatma Hanım. Necla Hanım'ı da getirmeniz çok iyi olmuş." Fatma Hanım ve Necla Hanım'a bakarak gülümsedi. "Nasılsınız? Yolculuk güzel geçmiştir inşallah."

Necla Hanım yakınmaktan geri durmadı. "Yaşlandık kızım artık. Öyle araba yolculuklarını kaldırmıyor bacaklarım amma torun hatırına geldik işte."

Fatma Hanım durumu toparlamak adına gülümsedi. "Böyle bir

zamanda başımızda büyük olsun istedik. Anneme biraz zor oldu ama Allah'tan yol çok uzun değildi."

Burçak teyzem, Fatma Hanım'a katılmadan edemedi. "Çok iyi etmişsiniz. Uçak olsa daha kolay olurdu gerçi."

Fatma Hanım sıranın kendisine geçmesinden sebep gülümsedi. "Sizler nasılsınız görüşmeyeli? Kalabalık ailesiniz siz de."

Annem gururla koltuklarda sıkışarak oturan amcalarımı, teyzemleri gösterdi. "İyiyiz çok şükür. Amcaları, teyzeleri bırakmadı bizi sağ olsunlar. Hepsi düşkündür Bahar'a."

Mecburi devam eden sohbeti Fatma Hanım daha fazla uzatmadı. "Maşallah, maşallah. Kalabalık aile güzeldir."

Mahir Albay oturduğu koltukta öne doğru çıktığında bakışlar da onu buldu. "Uzun zaman oldu Cihangir. Nasipte sizden kız almak da varmış."

Babam ağır çekimdeymiş gibi başını kaldırıp Mahir Albay'a baktığında yüzü buruştu. "Daha kimsenin bir şey verdiği yok."

Annem telaşla babamın elini tutarken bana doğru döndü. "Bahar, hadi kızım kahveleri yapın."

Yerimden kalkıp herkese kahveyi nasıl içtiğini sordum. Sadece sayı olarak aklımda kalan şeyle çoğunluk orta birkaç kişi de sade istemişti. Ben mutfağa yönelir yönelmez peşime takılan kızlarla kapıdan girdiğimiz an onlara döndüm. "Yapamayacağım galiba, çok gergin ortam."

Hilal ve Alya kıkırdarken Ayla sırtımı sıvazladı. "Halledersin sen." Leyla da aynı fikirdeydi. "Askersin sen, bundan korkacak değilsin ya."

Şeyma uyarıda bulunmakla meşguldü. "Kahveleri bekletmeden yapsan iyi olur."

Heyecanımı yatıştırmak adına gözlerimi kapatarak birkaç derin soluk alıp verdim. "Tamam halledeceğim."

Ayşe teyze bizi mutfakta yalnız bırakmayınca kahvelerin bir kısmını o, bir kısmını Hilal ve damat kahvesini de ben üstlendim. Ayla fincanları hazırlarken Şeyma da suları dolduruyordu. Leyla da Alya ile kahve yanında verilecek ikramlıkları hazırlarken tam bir ekip şeklinde çalışıyorduk.

Kahvemi ocağa koymadan önce içine temel malzemelerini katarak kızlara döndüm. "Acaba içine ne katsam?"

Leyla, "Tuz," diye atılırken Şeyma, "Biber," Alya ise alayla, "Deterjan," dedi. Ayla, "Yuh!" diye tepki gösterdiğinde gözlerimi devirdim.

"Evlenmeden ölsün istemiyorum Alya." Aklıma gelen şeyle Ayşe teyzeye döndüm. "Çikolataları nereye koydun Ayşe teyze?"

Başıyla köşedeki dolabı gösterdi. "En üstte."

Hevesle dolabın kapağını açıp çikolataları alarak tezgâha koydum. Birkaçını ağzıma atarken içinden seçtiklerimi kenara ayırdım. Tekrar çikolataları kaldırdığım sırada kızlara tehditkâr bakışlar attım. "Bunlara dokunanı vururum."

Hepsi deli görmüş gibi bana bakarken, umursamadan elime aldığım çikolataları fincanın içine attığımda Ayla suratını buruşturdu. "Ödül mü ceza mı, belli değil."

Gülümseyerek cezveyi ocağın üzerine koydum. "Yağız benim kadar çikolata sevmiyor. Hatta pek arası yok bile diyebilirim. Ona benimle evlenirse başına gelebilecekleri göstermem lazım."

Kahveler hazır olduğunda cezvedeki kahveyi çikolata dolu fincana boşalttım. Sıcak kahveyle eriyen çikolataları da bir kaşık yardımıyla karıştırdığımda şahane bir karışım olmuştu. Hilal, Ayla, Alya ve ben servise giriştik. Benim elimde sadece damat adayı için hazırlanan kahve olsa da bu önemli bir ayrıntıydı. Herkes ikramları yaparken beni pürdikkat izleyen adamın önünde durup kahvesini ikram ettim.

"Ellerine sağlık." Dudaklarından dökülen fısıltıyla yüzümde huzurla karışık bir mutluluk belirdi. Geri çekilmeden kara gözlerinin içine baktım. "Afiyet olsun."

Dudakları keyifle kıvrılan adamdan uzaklaşarak yerime oturdum. Herkes pürdikkat Yağız'a bakıyordu. Bir süre oyalanan sevdiğim, kaçamayacağını anlamış olacak ki kahvesine uzandı. Eline aldığı fincanı aheste aheste dudaklarına götürdüğünde tadımlık, minicik bir yudum aldı. Kısa bir kontrolün ardından tuzlu olmadığına kanaat getirmiş olacak ki ikinci kez dudaklarına götürdüğünde fincanı tepesine dikti. Gözleri anlık da olsa kapandığında suratında tek bir mimik oynamadı. Fincanı yerine bıraktığı an göz göze geldiğimizde sadece tebessüm etti. Öyle güzel bir tebessümdü ki ben, o tebessümde kaybolmak istedim. Küçük su bardağına uzanıp içindeki bütün suyu içtiğinde gülmemek için kendimi zor tuttum. Hemen

sonra ceketinin iç cebine uzanarak çıkardığı küçük bir kutuyu kahve tepsisine bıraktı. Kaşlarımı çatmış kutuya bakarken içindekini anlamaya çalışıyordum.

Herkes kahvelerini yudumlarken Fatma Hanım'ın işaretiyle Necla Hanım söze girdi. "Efendim sohbetimizi ettik, kahvelerimizi içtik. Gelelim asıl konumuza." Herkes pürdikkat kesilirken Necla Hanım yaşının verdiği olgunlukla devam etti. "Kızım Fatma da ben de eşlerimizi zamansız kaybettik. Zaten nè zaman bizden önce gitseler zamansız olacaktı," derken hayıflanır gibiydi. "İki kadın kendimize yetiyoruz çok şükür amma velakin böyle bir süreçte ben oğlumun konuşmasını daha münasip buluyorum." Başını eğerek oğluna baktı. "Yeğenine kız istemek de senin görevin."

Mahir Albay yaşını almış, saçları kırlaşmış olsa da fit görünen, gençliğinde de yakışıklı olduğunu belli eden bir adamdı. Oturuşu her subay gibi dik, bakışları ise fazla ilgiliydi. Annesinin ifadesiyle oturduğu koltukta biraz daha öne çıktı. Herkesin bakışları onu bulduğunda pürdikkat söyleyeceği amaca yönelik kelimeleri bekliyordu. "Madem söz bana düştü o zaman dilimin yettiğince ifade edeyim." Etrafta gezen bakışları, tam karşısında duran babamı bulduğunda Arya teyzem de anı kayıt altına almakla meşguldü. "Efendim, sebebi ziyaretimiz belli. Malumunuz o ki oğlumuz kızınıza gönlünü kaptırmış. Kızımızın da belli ki oğlumuzda gönlü var. Hâl böyleyken bize de ara bulmak, yol göstermek düşer. Allah'ın emri peygamberin kavliyle kızınız Bahar'ı oğlumuz Yağız'a istiyoruz."

Sonunda dile getirilen kelimelerle bakışlarım Yağız'ı buldu. Onun gözleri de bendeydi. Sadece dudakları kıpırdandığında okumakta gecikmedim. *"Az kaldı,"* diyordu. Saniyeleri sayıyordu sevdiğim.

Ona sıcacık tebessüm ettiğimde aynı şekilde gülümserken evi tekrar bir sessizlik aldı. Herkes babamın dudaklarından çıkacak kelimeleri bekliyordu ama o sert bakışlarını karşısındaki adama dikmiş sükûnetini korumakla meşguldü. Tam bu sırada Arya teyzem, "İnci," diye seslendi. Annem başını ondan tarafa çevirdiğinde şaşırtıcı bir şekilde cevap başkasından geldi.

"Efendim."

Bütün bakışlar babamdan kopup Mahir Albay'ın yanında oturan kıza odaklanırken, Arya teyzem şaşkınlıkla durumu toparlamaya çalıştı. "Ben

İnci'ye seslenmiştim ama..." Bakışları annemi bulduğunda devam etti. "Kerem arıyor diyecektim."

Çekingen hâlde bakan kız zor da olsa gülümsedi. "Kusura bakmayın, ben İnci deyince bana seslendiniz sandım."

Burçak teyzem merakla, "Senin adın İnci mi?" diye sordu.

İnci, adının ilgi gördüğünü düşünüyor olacak ki hevesle anlatmaya başladı. "Evet." Yanındaki adama bakarak gülümsedi. "Babam koymuş adımı, çok istemiş İnci olmasını."

İnci'nin şen şakrak çıkan sesine karşın bizimkilerin bakışları annemle babamı bulduğunda, bilmediğim ayrıntı karşısında şaşkındım ama olabilirdi değil mi? Yani herkes *İnci* adını beğenebilir ve çocuğuna koyabilirdi. Babam elindeki su dolu bardağı büyük bir gürültüyle sehpanın üzerine bıraktığında olamayacağını anladım. Bardağın içindeki su ortalığa saçılırken annem telaşla babamın elini kavradı. "Cihangir, sakin ol."

Ortada ne döndüğünü bir türlü anlayamasam da o an parçalar birleşmeye başladı. Babamın kim kim istemeye gelecek diye sorması, Giray amcamın, 'Damat kendi ayağına sıkmaz inşallah,' demesi ve babamın kapıda Mahir'e olan tavrı... Hepsi birbiriyle bağlantılıydı. İçime oturan duygularla bir Mahir Albay'a bir de anneme baktım. Geldiğinden beri arada annemi bulan bakışları belli ki geçmişe dayanıyordu. Babam da bu durumdan habersiz değildi ki hiddetle ayağa kalktı. "Bende size verecek kız mız yok! Geldiğiniz gibi gidin evimden!"

Babamın gür ve bir o kadar da keskin sesi evin içinde yankılanırken herkes ayağa kalktı. Bir kişi dışında: Yağız. Öylece elleri önünde oturduğu yerde kalakalmıştı. Üzgün bir hâlde ona bakarken Mahir Albay, "Yapma Cihangir, geçmişi katma araya," dedi.

Babam da bir adım öne attığında öfkeyle parmağını havada salladı. "Ben mi koydum lan kızıma başkasının karısının adını?"

Babamın sorusu ortaya bomba gibi düştüğü anda Fatma Hanım, Mahir Albay'a şaşkınlıkla bakıyordu. "Bu ne demek Mahir abi?"

En çok da İnci şaşkındı. "Baba bu gerçek mi?"

Mahir Albay düştüğü durumda medeti annemde arar gibiydi. "İnci..."

Fakat bu yanlış bir hamle oldu. Babamın kıskançlığını en iyi bilenlerden biri bendim ki tahammül sınırını da çoktan aşmış görünüyordu. "Benim karımın adını ağzına almayacaksın lan!" Mahir Albay'ın üzerine yürüdüğü esnada Akın ve Giray amcam onu tutmak için öne atılsa da babam çoktan yakasını kavradığı gibi yumruğu geçirmişti.

Ortalık yangın yerine döndüğünde babamın savurduğu tehditler, kadınların çığlıkları, onu tutmaya çalışan amcalarım ve Mahir Albay'ın dudağından sızan kanla bir kaosun ortasına düşmüş, olan biteni izliyordum. Ne tepki vereceğimi bilemesem de şu yaşadıklarımız bu akşam normalde yaşanacak olan sözün yok oluşunu gösteriyordu.

Bakışlarım hâlâ oturduğu yerde öylece duran, kendini hayattan soyutlamış, boş gözlerle kargaşaya bakan adamı bulduğunda onun nasıl ağır bir hayal kırıklığı yaşadığını biliyordum. Gözlerim dolu dolu ona doğru bir adım attığımda bakışları beni buldu. İkimizin de çaresizliği gözlerimize yansımış, kalbimiz kırıktı. Elini kaldırarak beni durdurduğunda sevdiğim adam gitmiş, yerine komutanım olan Üsteğmen Yağız Pala gelmişti. Âdeta çivilendiği sandalyeden ayağa kalkarken, arkasında aynı şaşkınlıkla olanları izleyen ekip de şimdi Yağız'ın vereceği tepkiyi bekliyordu. "Komutanım, yapmayın," dediğinde onu pek bir duyan olmadı.

Babam aynı öfkeyle bağırdı. "Defolun gidin evimden! Bende size verecek kız yok!"

Mahir Albay da kontrolünü kaybetmişti. "Yıllar geçse de aynı egoist adamsın! Geçmişin üzerine gidiyorsun!"

Babam bir kez daha bağırdı. "Bizde geçen sende niye geçmedi lan? Gelmiş bana laf anlatıyor!"

Yeniden birbirlerine girecekleri sırada Yağız yüksek sesle araya girdi. "Komutanım!" Bu sefer onu duymamaları imkânsızdı.

Bakışlar onu bulduğunda ortamı da şükür ki sükût sardı. Ancak bu sükûtun sonunda dökülen her bir kelime kalbimi yakıp kavuracaktı. Yağız belindeki silahı çıkardığında panikle öne doğru atıldım. "Yağız..."

Anlık beni bulan gözleri çok oyalanmadan tekrar babama odaklandığında babamın tüm dikkati ondaydı. Yağız büyük bir ciddiyetle elindeki silahı sert bir tavırla önündeki, biraz önce fincanını koyduğu, sehpaya bıraktı. Kabzasını babamdan tarafa çevirdiğinde olduğu yerde doğrularak

tüm asaletini gözler önüne serdi. Sert olduğu kadar kendinden emin bir şekilde bakan kara gözleriyle kendini işaret etti.

"Eğer Bahar'ı bana vermeyeceksen sık kafama komutanım çünkü bu kapıdan onsuz çıktığım her an, benim için aynı olacak."

Zamanı geriye sarmak diye bir şey olsaydı keşke. O zaman bütün umutsuzluklarımız yitip gider miydi? Yaptığımız hataları silebilir miydik?

Peki ya ben, sevdiğim adamın kırıklıklarını düzeltebilir miydim?

Koca bir kaosun ortasında herkesin gözü babam ve Yağız'ın üzerindeydi. Babamın Yağız'a bir tepki vermesi gerekirdi ancak Yağız'ı tek bırakmayacaktım. Belki zamanı geriye alamazdım ama tam da şimdi sevdiğim adam bizim için savaşırken onun yanında olabilirdim.

Yanına yürüyüp eline uzandım. Parmaklarımızı kenetlerken Yağız'ın bakışları beni buldu. Tebessümle gözlerimi kapatıp açarken yanında olduğumu bilsin istiyordum. Yalnız bunu bir kişinin daha iyi anlaması gerekiyordu. "Yağız yoksa ben de yokum baba."

İkimizin de başı dik, göğsümüzü siper etmiş gelecek darbeyi beklerken annem babamın elini kavradı. "Onların bir suçu yok." Babam, öfkesine yenik düşmüş olmanın kızgınlığıyla odadan çıkarken ortada kaldık. Annem ise yine toparlama kısmını üstlenmişti. "Fatma Hanım buyurun, oturun lütfen. Ortalık sakinleşsin yeniden konuşalım."

Necla Hanım pek de aynı fikirde değildi. "Kovulduğumuz yerde duracak değiliz."

Annem yeniden kibar sesiyle koltukları işaret etti. "Lütfen kusurumuza bakmayın Necla Hanım. Sinirler yatışsın, yeniden konuşalım." İlk oturan, bakışları oğlunda olan Fatma Hanım'dı. Onu anlıyordum, oğlu için katlanacağı bir durumdu. Necla Hanım ısrarla oturmadığında annem çekingen bir sesle mırıldandı. "Müsaadenizle hemen geleceğim."

Annem apar topar babamın peşinden giderken, Necla Hanım bir iki adımda oğlunun önüne dikildi. Mahir Albay çekingen hâlde annesine bakarken Necla Hanım fazla sert bakıyordu. "Madem böyle bir halt ettin, o zaman buraya gelmeyecektin."

Mahir Albay dudağındaki yaraya aldırmadan annesine hüzünle baktı. "Anne..."

Necla Hanım için sınır çoktan aşılmıştı. "Karın seni boşadığında çok kızmıştım, şu kızcağızı seninle ortada bıraktı diye," dediğinde İnci'yi gösteriyordu. "Belli ki kadın haklıymış." Mahir Albay konuşmak istediğinde Necla Hanım iki elini dayadığı bastondan birini kaldırarak engel oldu. "Kovulduğun evde daha fazla durmak olmaz oğlum." Kendinin kalış sebebini açıklar gibi Yağız'ı gösterdi. "Ben duruyorsam sebebi yeğenini yarım bırakmamak."

Mahir Albay sıkıntılı bir nefes verdi. Yapması gerekeni biliyor olacak ki sessizce annesinin yanından geçip gitti. Necla Hanım'ın da dediği gibi şu an en olması gereken buydu.

Necla Hanım ısrarla oturmuyordu. Babamın fevri tavrı, haklı da olsa söylemleri kırıcıydı. Yaşanılanlar yüzünden başımı yere eğerek iki kadına da bakamadığımda, yanımda elimi sıkı sıkı tutan adama fısıldadım. "Özür dilerim..."

Başını bana çevirdiğinde, kenetlenen ellerimizi kaldırıp dudaklarına bastırdı. Sıcacık dudakları tenimle buluşurken yüzünde hüzünlü bir tebessüm vardı. "Bilseydim getirmezdim dayımı, asıl ben özür dilerim."

Önde annem, hemen ardından da babam yeniden içeri girdiğinde Yağız'ın yanından ayrılmadım. Bu iş bitene kadar ellerimi ellerinden ayırmayacaktım.

Babam, Necla Hanım'ın karşısına geçtiğinde mahcup görünüyordu. Yandan bakışları bizi bulduğunda sıkı sıkıya kenetlenmiş ellerimize baktı. Yeniden Necla Hanım'a dönerken sesi de aynı mahcubiyete sahipti. "Az önceki saygısızlığımdan dolayı beni affedin Necla Hanım. Sarf ettiğim sözlerin sizle bir ilgisi yoktu. İnanın size karşı değildi tavrım."

Necla Hanım ellerini bastonuna dayamış, titreyen bedenine hâkim olmaya çalışırken, "Oğlum ayıp etmiş," dedi bu konuya kanaat getirerek. "Ama bizim de haberimiz yoktu. Kovulduğumuz evde de duracak değiliz."

Babam sıkıntılı bir hâlde elini alnına götürdü. "Necla Hanım," dedi ısrarla. "Siz de Fatma Hanım da bizim misafirimizsiniz, başımızın üstünde yeriniz var. Büyüğümsünüz, ayıp ettim ama inanın sinir havliyle ağzımdan çıktı onlar. Büyüklük edip affedin."

Babamın yanında duran annem de destek çıkmayı ihmal etmedi. "Bugünü güzel bitirelim. İzin verin biraz önce olanları telafi edelim."

Fatma Hanım bu kadar özrün ardından öne doğru eğilerek annesini dürttü. "Anne, otur artık."

Necla Hanım bize kısa bir bakış atıp çenesini kaldırarak babama dikkendi. "Sarı civcivi torunuma vermemekte ısrarcı mısın bey oğlum?"

Babam ve annem sarı civcivi çözmeye çalışır gibi bana baktığında Arya teyzem kahkaha attı. "Ay Necla Hanım, siz beni güldürdünüz Allah da sizi güldürsün. Ailece civciv üretiyor bunlar."

Burçak teyzem de hemfikirdi. "Daha iyi bir telaffuz olamazdı."

Biraz önceki hava bir anda dağılırken babam, Necla Hanım'a arkasındaki koltuğu işaret etti. "Buyurun, oturun Necla Hanım, tekrar konuşalım." Necla Hanım yerine oturduğunda herkes derin bir nefes aldı. Babam yerine geçmeden önce bize ters bir bakış attı. "Siz de oturun yerinize. Öyle kaçacak gibi dikilmeyin ayakta."

İkimiz de oturduğumuzda ne eski yerime geçtim ne de Yağız'ın elini bıraktım. Benim yerim artık onun yanıydı. Arkamda, "Bu sefer vermezse kaçıralım," diyen Emirhan'a, Aykut'un cevabı imalıydı. "Sen alıştın tabii apar topar nikâh kıyıp kaçırmaya."

Tüm konuşmaları duyan kardeşim bu duruma katılmadı. "Çatışma mı çıkaracaksınız evin içinde?"

Gokhan pek de önemsiyor gibi görünmüyordu. "Mekân sizin olsa da elimiz kuvvetli."

Onur alaylı bir tıslama eklemeden edemedi. "Bahçeye mayın döşedik."

Başımı arkaya doğru çevirmeden edemedim. "Kapayın çenenizi!"

Hepsi yeniden sessizliğe büründüğünde Leyla'nın fısıltısı inanılır gibi değildi. "Gerçekten bahçede mayın var mıdır?"

Leyla'nın sorusuyla ortamı erkeklerin kahkahası alırken bizden uzaktaki aileler şaşkınlıkla bakıyordu. Yağız başını arkaya çevirdiği anda bütün gülüşmeler bir bir kesilirken, biraz önce benim çemkirmemden daha etkili olduğu kesindi. Nasıl bakıyorsa artık konuşmasına bile gerek kalmıyordu.

Babam uyarır gibi boğazını temizlediğinde tüm dikkatler onda toplandı. Konuşmaya nasıl başlayacağını bilemiyor gibiydi ama çok da uzun sürmedi. "Yağız'ı uzun zamandır tanır, bilirim. Mesleğindeki başarılara da

bizzat şahit olmuş, görmüşlüğüm var. Komutan olarak gözümü kırpmadan herkesi emanet edeceğim biri. Güzel bir evlat yetiştirmişsiniz Fatma Hanım. Bir erkeğin arkasındaki anne de eş de önemlidir." Fatma Hanım gururla oğluna bakıp gülümsediğinde babam düşünceli bir hâlde bakışlarını yere düşürdü. Yanında bir an olsun desteğini esirgemeyen annem, elini omzuna koyduğunda gülümsedi. Babam annemden aldığı güçle iç çekerek devam etti. "Ancak baba olmak başka. Eğer derseniz ki baba olarak kızını Yağız'a emanet edebilir misin? Evet, baba olarak da kızımı oğlunuza emanet ederim, ettim de." Hüzünlü bakışlarım, tıpkı benim gibi bakan babamın bakışlarıyla buluştuğunda tebessüm etti. "Madem ikisi de birbirine gönül vermiş, bize de saygı duymak düşer. Hayırlı, uğurlu olsun."

Herkes bu durumu alkışlarken heyecanla Yağız'a döndüm ve tüm bu yaşananlardan beri hüzünle bakan adamın sonunda tebessümü gözlerine ulaştı. Fatma Hanım heyecanla yanında duran çantasından yüzükleri çıkardı. "Yüzükleri takalım o zaman."

Annem, en az Fatma Hanım kadar heyecanla Hilal'e baktı. "Kızım, yüzükleri hazırla hemen."

Hilal yüzüklerle birlikte giderken kısa bir süre sonra elinde tepsiyle içeri girdi. Babam ve annem ayağa kalktığında, Fatma Hanım ve Necla Hanım da ayaklandı. Sude tepsiyi devralırken ortada birleştik. Babam tepsideki yüzükleri alarak bize uzattığında ikimiz de kavradık.

İlk önce Yağız elindeki alyansı parmağıma geçirirken sesi dingin bir deniz gibiydi. "Seninle bir ömür..." Tebessüm ederek ben de onun elini kavradım. Bir ömür elini sıkıca tutmak istediğim adamın parmağına alyansı geçirdiğimde söylediğim her kelimeye önce ben inanıyordum. "Seninle sonsuza dek..."

Babam temkinli bir şekilde biraz önce yaptığı kabalığı da telafi etmek adına eline aldığı makası Necla Hanım'a uzattı. "Buyurun Necla Hanım. En uygun kişi sizsiniz."

Necla Hanım kabul etmeyerek eliyle geri itti. "Titreyen ellerimle zor keserim ben o kurdeleyi. Sonra kalbine iner bizim kara oğlanın."

Babam bu sefer de Fatma Hanım'a uzattı. "Buyurun Fatma Hanım."

Fakat Fatma Hanım'ın düşüncesi başkaydı. "Siz kesin Cihangir Bey. En münasip sizsiniz."

Babam iç çekerek bize döndüğünde ellerini iki yana açtı. "Ya Rab! Yüzükleri takılan ve evliliğe ilk adımı atan bu iki genci her zaman mutlu eyle. Akıllarından saygıyı, kalplerinden sevgiyi eksik etme. Evlilik yolunda karşılaşacakları her türlü sıkıntıyı kolaylıkla aşmalarını nasip eyle. Yuvalarına bolluk bereket ihsan eyle. Aileler arasındaki birlik ve beraberliği, kardeşlik ve dostluğu, saygı ve sevgiyi kat kat arttır. Bu gençlerimizi ve cümlemizi iki cihanda aziz eyle." Hepimiz *âmin* diyerek ellerimizi yüzümüze sürdüğümüzde, babam parmaklarımıza takılan yüzüklere minik düğümlerle bağlı kurdeleyi ortadan ikiye kesti. "Hayırlı, uğurlu olsun."

Coşkulu bir alkış evde yankılanırken Yağız'a döndüm. Yüzümün iki yanını kavrayıp alnıma dudaklarını bastırdığında zaman durdu, nefesim kesildi ve aşk bir kez daha yüzüme güldü. Ellerini yüzümden ayırmadan kara gözlerini gözlerime dikti. "Kalbime hoş geldin Şirine."

Tebessümle yanağımdaki ellerini kavradım. "Hoş buldum Güçlü Şirin."

Birbirimize dalmış giderken babam boğazını temizledi. Şaşkınlıkla ikimiz de ona bakarken annem kaşlarıyla Necla Hanım'ın ellerini işaret ediyordu. O an ne olduğunu anlayarak Necla Hanım'ın eline sarıldım. Elini öpüp alnıma koyduğumda gülümseyerek başımı okşadı. "Yuvanız huzurlu olsun kızım."

Aynı şekilde Yağız da babamın elini öptüğünde ikisi birbirine sarıldı. Bu görüntü içimi ısıtacak kadar kuvvetliydi fakat babamın sözleri bunun üzerine geçti. "Hayırlı olsun evladım." Daha da ötesi benim gözlerimin dolmasına sebep olan, Yağız'ın dudaklarından dökülenlerdi. "Sağ ol baba."

İçimdeki huzurla Fatma Hanım'ın elini öptüğüm sırada Yağız da annemin elini öptü. Kendi ailelerimize geçerken babam bana sıkıca sarıldığında fısıldamadan edemedim. "Teşekkür ederim baba."

Şakağımdan öperek beni göğsüne bastırırken, bir babanın her daim sığınak olduğunu bir kez daha gösterdi. Anneme de sarıldığımda etrafımızı saran kalabalık bitecek gibi görünmüyordu. Hepsi bizi tebrik ederken tek tek sarılmış ve mutluluğumuzu onlarla da paylaşmıştık.

Hep birlikte annemin hazırladığı koca masaya kurulduğumuzda çok daha geniş ve büyük bir aile olmuştuk. Akşam yemeğinin tadını çıkardığımız sırada herkes kendi arasında sohbet etmekle meşguldü. Babam ve

amcalarım kendi arasında konuşurken, annemler Yağız'ın ailesiyle sohbete daldığında gençler de kendi arasında muhabbet ediyordu.

Leyla karşımda otururken neşeyle, "Ay çok yakıştınız siz birbirinize," dedi.

Gülümseyerek yanımda oturan Yağız'a baktım. "Yakıştık tabii ama yalnız olmaz böyle," diyerek onları işaret ettiğimde Leyla yanındaki sevdiceğine çekingen bir bakış attı.

"İnşallah." Gökhan, Leyla'yı sahiplenircesine kendine çekerek şakağından öptüğünde, Yağız'ın diğer yanında oturan Sude su dolu bardağını masaya devirdi. Şaşkınlıkla ona bakarken apar topar ayaklandı. Tam o sırada onun yanındaki Aykut peçetelerle suyun üzerini kapatırken karşısındaki Şeyma sormadan edemedi. "İyi misin?"

Sude sadece başını sallamakla yetindi. Emirhan her nedense cevap verme gereğinde hissetmişti. "Ne kadar da düşüncelisin."

Şeyma şaşkınlıkla yanındaki adama bakarken ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Ne ilgisi var?"

Emirhan sözünü geri çekmedi. "Fazla sahiplenmişsin de burayı. Herkesle bir ilgilisin."

Şeyma masada herkesin içinde Emirhan'ın söyledikleriyle utanırken, "Bu seni rahatsız mı etti?" diye sordu.

Emirhan bunu bekliyor gibi Şeyma'ya doğru döndüğünde dirseğini masaya yasladı. Karşısındaki kadının gözlerinin içine bakarken sanki masadakiler umurunda bile değildi. "Niye etsin ki? Aramızda bir bağ mı var?"

Şeyma utangaç bakışlarını masaya düşürürken itiraz etmekten de geri kalmadı. "Yok... Sadece sana küçük bir borcum var o kadar."

Emirhan suyuna uzanırken sesi kısılsa da dudaklarının kıpırdanışından ne dediğini anlamıştım. *"Hesaplaşalım bir ara."*

Şeyma yanındaki adama bakarken gözleri ateş gibiydi. "Sen hesabı çoktan kestin zaten."

Akşam yemeği son bulmuş, herkes tatlılarını yerken Alparslan ayağa kalktı. "Eveeett..." diyerek dikkatleri üzerine çektiğinde hepimizin bakışları onu buldu. "Yemekler de yendiğine göre eğlence zamanı."

Şaşkınlıkla elimdeki çatalı bırakırken sormadan edemedim. "Ne eğencesi Alparslan?"

Ben gibi herkes bu sorunun cevabını beklerken biliyor olacaklar ki Meriç ve Onur da ayaklandı. "Bu güzel günü kutlamadan geçirecek değiliz sarışın," diyen Alparslan'la Meriç de hemfikirdi. "Mekân hazır gençler. Kalkın gidiyoruz." Onur dudağını kıvırarak babamlara imalı bir bakış attı. "Yaşlıları yalnız bırakalım."

Yerimden kalkarak Alparslan'ın yanına gidip sarıldım. "Teşekkür ederim baytar. İyi ki varsın."

Kolunu belime sararak yanağımdan öptü. "Biricik ablama az bile."

Giray amcam ise sorguya herkesten önce başladı. "Ne mekânıymış o?"

Meriç gözlerini devirerek, "Her zaman takıldığımız kafe işte baba," dediğinde böbürlenerek devam etti. "Sarışına mekân kapattık."

O kafeyi biliyordum. Buraya çok yakındı ve sahibi bizimkilerin arkadaşı oluyordu. Bu yaptıkları benim için çok özeldi... Onur telaşla elini havada salladı. "Hadi kalkın, kızlar siz de geliyorsunuz."

Onur'un son sözleri Akın amcamın radarına takıldı. "Kızlarıma bulaşmayın."

Surat asmadan edemedim. "Ne demek bulaşmayın? Onlar da gelecek."

Onur, "Kardeşlerimin yanında ben varım baba," deyince Ayla ve Alya ayaklandılar. Herkes gitmek için hazırdı. Sude ve İnci'nin olduğu yerde kaldığını görünce elimle işaret ettim. "Kızlar, hadi."

İkisi de çekingen hâlde durduğunda kollarından tutarak kaldırdım. En sona Hilal kaldığında onu da kolundan tutup çektim. Ayşe teyze, kızını götürmeme homurdansa da onu duymazdan geldim.

"Gidin tabii, masayı biz toplarız. Ne de olsa biz genciz," diyerek arkamızdan bağıran Burçak teyzeme kıkırdamakla yetindik. Kızlar hızla kaçarken Yağız'ın elini tuttuğum gibi peşlerine takıldım.

Konvoy hâlinde korna çalarak kafeye geldiğimizde sonunda keyfimiz de yerine gelmişti. İçeri girdiğimiz gibi koca bir pasta bizi karşılarken Yağız'la mumları üfleyip neşeyle pastamızı kestik. Herkes pastalarını yerken kafede bizden başka müşteri yoktu. Tatlı üstüne tatlı da yiyor olsam bunun için bile Alparslan'a bir kez daha teşekkür etmem gerekiyordu. Yanımdaki adamın bakışları dalıp gitmiş, yine kalabalığın içinde kaybolduğunda yüzümü ona yaklaştırdım.

"Ne düşünüyorsun?"

Kara gözleri beni bulduğunda dudağının kenarını kıvırdı. "Düğünümüzde çıkacak felaketi nasıl engelleyeceğimi."

Suratım buruştuğunda elimdeki çatalı bırakarak ters bir bakış attım. "Ya Yağız... Olmayacak öyle bir şey."

Hemen yanımdaki sandalyede kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. Şakağımdan öptüğünde gözlerim kapandı. "Ben yine tedbirimi alayım da."

Başımı geriye çekerek yüzüne baktım. "Nasıl bir tedbir mesela?"

Biraz düşünür gibi eli çenesine gittiğinde, aslında çok daha önceden aklında beliren şeyi söyledi. "En kısa zamanda bu düğünü yapmak gibi mesela."

İç çekerek başımı göğsüne yasladım. "Nişanı aradan çıkaralım mı önce? Ben istemiyorum."

Çeneme dokunarak başımı göğsünden ayırırken bizi göz göze getirdi. "Sen ciddi misin?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sallamaya çalışsam da çenemdeki eli izin vermedi. "Evet. Bence çok gereksiz. Söz kestik ya işte, ne gerek var bir de nişana? Söz, düğün neyine yetmiyor insanların anlamıyorum."

Yüzümde gezen bakışları, hâlinden hoşnut olsa da emin olmaya çalışıyordu. "Bana kalsa basar nikâhı bitiririm her şeyi ama senin tadını çıkarmanı istiyorum. Nişan iste onu da yaparım. Sen iste kırk gün kırk gece düğün yaparım."

Yanağına uzanıp usul usul okşadım. "Peki ya nikâhı basmanı istersem?"

Kara gözleri bir anda parladığında çok uzun sürmedi. Hemen kamufle ettiği bakışlarıyla iç çekerek elimi kavradı. "Dans edelim mi Bahar? Dans edelim ki azıcık olan aklım da başımdan gitmesin."

Kıkırdayarak ayağa kalktım. "Deli seviyorum ben."

Canlı müzik bulunan kafede şarkı söyleyen solist, bizim için yeni bir şarkıya geçtiğinde belimi sıkıca saran adamın boynuna kollarımı dolayıp parmaklarımı ensesinde kenetledim. Tutkulu bir dansa kendimizi bırakırken bu kadarı yetmiyor gibi başımı omzuna yasladım. Kokusunu uzun uzun içime çeken nefeslerim, sonunda aradığı huzura kavuşmuş gibiydi. Kalbim sıcacık, itaatkâr ve sevdiği kalbe hasret doluydu.

Başıma konan öpücük beni gülümsetirken, neşeli hâlde uzanıp boynuna sıcak bir öpücük bıraktım. Kasılan bedeniyle beni biraz daha kendine çekerek göğsüne bastırdı. "Benden ne istiyorsun Bahar, yanıp kül mü olayım? Ortam müsait değilken yapma şöyle şeyler."

Kıvranışını dile getiren her kelimesi aynı zamanda da yakarış gibiydi ama benim istediğim de buydu zaten. Onu en olmayacak zamanda vurmak hoşuma gidiyordu. "Ne yapıyorum ki ben? Nişanlımı öpmek de mi yasak?"

Nazlı çıkan sesimle kolları arasında dansa devam ettim. Belimdeki eli sırtıma çıkarak orada gezmeye başladığında parmakları elbisemin altından tenime ulaşıyordu âdeta. "Sen kararlı mısın nişan istemediğin konusunda?" dediğinde teyit etmeye çalışıyordu.

"Eminim Yağız." Geri çekilerek gözlerine baktım. "Bu gereksiz ayrıntıyı atlayamaz mıyız?"

Yanağıma dökülen saç tutamını dikkatle kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Atlarız nişanlım. Karım olmana yakınlaştıracak her şey onaylı bende."

Şirince sırıttığımda elimi tutarak beni geriye itti. Kendi etrafımda çevirip tekrar kolları arasına aldığında kahkahalar atıyordum. Birbirinden ayırmadığı bedenlerimizle çenemi omzuna yaslayıp etrafımızı incelemeye başladım. Uzun zamandır uğramadığım kafede hiçbir değişim yoktu. Hâlâ aynı renkli sandalyeler, ahşap rengi masalar ve tablolarla süslü duvarlar ilk göze çarpandı. Dış kısmı daha güzeldi ama orası küçüktü ve hava şartları için burası daha uygundu.

Bakışlarım biraz ileride oturan Sude ve İnci'ye ilişti. İkisi de öylece gazlı içeceklerini içerken Sude dikkatli ama bir o kadar da asık suratıyla karşıya bakıyordu. Kime ya da neye baktığını merak ettim. Başımı onun baktığı yöne çevirdiğimde Gökhan ve Leyla'yı gördüm. Gökhan her ne söylüyorsa Leyla kıkır kıkır gülüyordu. Gökhan sıkıca Leyla'nın belini sarmış, gülmekten başı geriye giden kadını hayranlıkla izliyordu. Sadece birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Bu yüzden galiba Sude'nun bakışlarını göremiyorlardı. Gökhan, Leyla'nın yanağını avuç içiyle kavrayıp alnına dudaklarını bastırdığı an bakışlarımı hemen Sude'ye çevirdim. Gözlerini yumarak başını yana çevirdiğinde bu görüntüye şahit olmak istememişti. Artık daha da emindim; Sude, Gökhan'a karşı boş değildi fakat bu duyguların ne kadar derin olduğu konusunda bilgisizdim.

Yağız'ın ensesine uzanan parmaklarım buradaki kısa saçları sevdiği sırada bir şey daha dikkatimi çekti. Sude'nin hemen çaprazında oturan Aykut da ona bakıyordu. Sude'nin kaçırdığı gözlerini fark edince Gökhan ve Leyla'ya bakmış, sonra da Sude'ye tekrar odaklanmıştı. İç çekerek başını kaldırdığı esnada göz göze geldik. Bozguna uğramış gibi öylece kaldığında bakışlarımı ondan çekmedim. Bir an ne yapacağını bilemedi. En sonunda gözlerini kaçırdı. Yere düşen bakışları içimdeki şüphe tohumlarını ardı ardına ekti.

Sevdiğimden habersiz kolları arasında dedektif gibi çalışıyordum. Beynim ve mesleğim ne yazık ki bana bir türlü izin vermiyordu. Sürekli gözlem yapıyor, incelemeden duramıyordum. Geri çekilerek Yağız'a baktım. "Oturalım mı?"

Başıyla beni onaylayıp elimden tuttu. İkimiz de oturacağımız sırada Alparslan, Hilal'i dansa kaldırıyordu. Emirhan ve Şeyma öylece oturmuş birbirlerini keserken el atmadan duramadım. "Emirhan, Şeyma dans etsenize."

Emirhan ters ters Şeyma'ya bakarken omuz silkti. "Keyfim yok."

Fırsat bulmuş gibi diretmedim. "Onur, sen eşlik et o zaman Şeyma'ya."

Onur'a çaktırmadan göz kırparken akıllı kuzenim yüzündeki sırıtışla Şeyma'ya elini uzattı. "Sizin gibi güzel bir hanımefendi benimle dans ederse dünyanın en şanslı erkeği olmam an meselesi demektir."

Şeyma, Onur'un kibar söylemlerine karşı koyamayıp gülümsediğinde Emirhan'ın suratı asıldı.

"Ama acemiyim," diyen Şeyma ile Onur, kendisine uzatılan eli kavradı. "Ben sıkı sıkı tutarım merak etme."

Şeyma ayağa kalktığı anda Emirhan da ayaklanırken bir anda ikisinin arasına girdi. "Karımla (!) ben dans ederim, fazlalığa gerek yok."

Emirhan'ın üzerine basa basa söyledikleriyle Onur, ellerini havaya kaldırarak yüzündeki sırıtışla geri çekildi. "Kardeşlerimle dans etmeyi daha çok severim."

Emirhan, Şeyma'nın elinden tutup dans etmeye götürürken kükürdadım. "Sana bayılıyorum Onur."

Ukala bir bakış atan Onur, kardeşi Ayla'yı dans için kaldırırken Yağız hoşnutsuz hâlde homurdandı. "Bayılmak zorunda değilsin."

Onur küçük bir kahkaha attı. "Sakin ol enişte. Benim için Ayla ve Bahar arasında bir fark yok."

Yağız hâlâ asık suratıyla Onur'a bakarken onu sandalyelere çektim. "Gel hadi, yersiz kıskançlıklarına sonra devam edersin."

Yanıma oturduğunda, "Yersiz değil," dedi homurdanarak. "Çok fazla erkek var etrafında, bu hiç hoş değil."

Yandan bir bakış atarak masada duran şişeye uzandım. "Öyle mi? Hiç fark etmemişim." Ters bakışlarına aldırmadan elimdeki şişeden bir yudum su alıp yerine bıraktım. İçimdeki kıpırtıyla çenesini kavradım. Yanağına dudaklarımı bastırarak öptüğümde sırıttım. "Kıskanç nişanlım."

Gözlerini devirirken kolunu omzuma dolayıp beni kendine çekti. Başıma yeni bir öpücük eklenirken bundan şikâyetçi değildim. O varken huzurluydum, mutluydum. Ne olursa olsun o benim ömrüme eklenen en güzel ayrıntıydı.

Yanımızdan kalkan Meriç, üzerini düzelterek İnci'nin önünde durduğunda sırıtmadan edemedim. Yağız, memnuniyetsiz hâlde aynı görüntü üzerine yine huysuzdu. "Bir kuzenime yürümeleri eksikti."

Meriç elini İnci'ye uzattığında İnci önce şaşırıp çekingen hâlde bize baktığında, Yağız sert bakışlarını biraz olsun yumuşatmadı. Dirseğimi ona

geçirmemle bakışları beni bulurken İnci fırsattan istifade Meriç'le ayaklanmıştı bile.

Hemen ardından kendine cesaret yüklemiş olan Aykut, Sude'nun önüne geçtiği an, Yağız eliyle yüzünü sıvazladı. "Hay böyle işin..."

Kahkaha atarak Yağız'ın yüzünü kendime çevirirken onlara bakmasını engelledim. "Yağız, beraber uyuyacağımız zamanları düşün ve derin derin nefes al."

Bileğimi yakalayarak ters ters gözlerime baktı. "Benim onu düşünmediğim bir an yok ki."

Sırıtarak kara gözlerine onun aksine neşeyle baktım. "Başka düşündüğün şeyler var mı?" Onu kendimde tutmaya çalışıyordum.

Gözlerini kıstığında yüzümde gezen bakışları kuşkucuydu. Yine bu hâlde bile çekici olmaktan ileri gidemiyordu. "Var." Merakla gözlerine bakarak devamını bekliyordum. Bileğimdeki eliyle beni kendine çekerek yüzlerimizi birbirine yaklaştırdı. Kara gözleri mavi gözlerimde, nefesi tenime vururken fısıldadı. "Bir ev düşünüyorum hep. O evde sarışın, saçları dağınık, belinde silahı olan, kahkaha atan, arada imalı bakışlar sunan, ters ters konuşan, elinde çikolatasıyla ortalıkta gezen bir kadın ve o kadını evin her köşesinde gördüğü an kolları arasına alıp o çikolata kokan dudaklarından doyasıya öpen bir adam..." Hayalini bizzat gözümde canlandırırken elimi öperek devam etti. "Düşündükçe de içim içime sığmıyor." İmalı bakışları dudaklarıma düştüğünde sesini alçalttı. "Bir de o öpüşlerin sonu nerelere gidiyor bir bilsen..." Karşılık verecek tek bir kelime dahi bulamadığımda sadece yutkundum. Bu da yetmez gibi ciğerlerimi yakan havayı vermek için dudaklarımı araladım. Hızlanan kalbim de cabasıydı. *Daha fazla bu kızın kalbine nasıl indirebilirim*, der gibi yanağımı okşadı. "Her nasip vaktine esirmiş ya, ben de nasibimi bekliyorum işte. Az kaldı, benim olacak."

★★

Güzel anılar, insanın hep sevdikleriyle olanlar. Hayatta biriktirdiğim, sevdiğim, her anımda yanımda değer verdiğim insanlar oldu. Demek ki

insan nezdinde yine bir insan çok kıymetli. Yalnız başına insana ne sevgi uğruyor ne de güneş doğuyor; nefes bir nefese ulaştığında, kalp bir kalbe bağlandığında insan aradığını buluyor.

Sevginin kalplerde karşılıksız kalması da insanın nefsine olan bir nevi terbiyesidir. Her kalp karşılık ister ancak kalbin bulamadığı karşılığı kabullenebilmek olgunluk, karşıdakinin canını yakmak ise nefsin zayıflığıdır.

Aşk acıtır...

Kim acısız bir aşk yaşamış ki?

Her kalp yanar.

Kimin kalbi küllerinden yeniden doğamayacak kadar zayıf ki?

Tek eksiğimiz o kalpleri filizlendirecek can suyu.

Sabah sabah gözlerimi zar zor aralamış, suratıma yapıştırılan yastığı sıkı sıkı tutarken öfkeyle bakıyordum. "Derdin ne kızım senin?"

Leyla zar zor ellerim arasından kurtardığı yastığı tekrar suratıma yapıştırmak için hamle yaparken, sesi sabahın erken saatleri için fazla neşeliydi. "Bordo berelilere uyurken sessiz yaklaşmamak lazımmış, doğru mu?"

Onu iterek yatağa yapıştırdığımda başımın altındaki yastığı çekerek karnına geçirdim. "Doğru. Canına susamadıysan öyle bir şey yapmazsın."

Yastıkları kenara fırlatarak dizlerinin üzerinde yanıma yaklaştı. "İkinci kez yapıyorum ve bir şey olmadı." Kâküllerine tek gözü kapalı üflerken düşünür gibiydi. "Ama refleksleriniz bayağı iyi."

Gözlerimi devirerek ayağa kalktım. "Ne istiyorsun Leyla, kafana mı sıkalım?"

Suratı buruşmuştu. Yataktan çıkarak dağıttığı yeri toplamaya başladı. "Yok daha neler."

Odadaki eksik dikkatimi çektiğinde olmadığını bile bile bakınmadan edemedim. "Şeyma nerede?"

Kızlar bu gece benim odamda kalmıştı. Fatma ile Necla Hanım ve İnci ile Sude için ise alt kattaki misafir odaları hazırlanmıştı. Babam erkeklerin hepsini yan eve atmış ve sabaha kadar hepsine koridordan bu tarafa

geçişi yasaklamıştı. Tabii özellikle bana da karşıya geçiş yasaktı. Yeniden dolaptan çıkmamı istemiyorlardı sanırım.

"Aşağıya indi, yardım etmek için."

Kaşlarım havada gülümsedim. "Özünde iyi bir kıza benziyor."

Leyla işlerini bitirip karşıma dikildi. "Sen nasıl oldu da bir anda güvendin?"

Tek kaşımı kaldırarak kollarımı göğsümde birleştirdim. "Ne oldu, kıskandın mı?"

Saçlarını geriye savurarak omuz silkti. "Ne kıskanacağım? Kimse olmasa bile Kara'm var benim." Kahkaha atarak banyoya yöneldim. İnanmış gibi yapacaktım, başka çare yoktu.

Aşağı indiğimizde neşeli olduğu kadar da telaşlı bir ortamın içinde buldum kendimi. Erkekler çoktan uyanmış, salonda kahkahalarla sohbet ediyordu. Leyla ile aldıklarımızı salondaki masaya hazırlarken, babamın radarından kaçan Yağız yanımda bitti. "Günaydın güzellik."

Bir elini masaya yaslayıp saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdığında imalı bir bakış attım. "Hayırdır Yağız Bey, çapkınlık peşinde misin?"

Leyla söylediğimle kıkırdarken, Yağız omzuma iki parmağıyla vurdu. "Sadece günaydın diyeceksin yavrum, bu kadar basit."

Sırıtarak ona doğru döndüm. "Günaydın sevgili nişanlım."

Yüzünde beni taklit eden sırıtışla burnuma vurdu. "Aferin asker, böyle ol."

Biz yine birbirimizde kaybolurken Leyla boğazını temizleyerek araya girdi. "Şey... Gökhan'ı göremedim de..."

Yağız ona kısa bir bakış attı. "Geç kalktı. Sonra da telefonu çalınca biz çıktık."

"Ben bir bakayım," diyen Leyla yanımızdan ayrılırken masadaki tabaklara tekrar odaklandığımda babamın sesi duyuldu. "Pala! Buraya gel."

Babam ve amcalarım koltuğa oturmuş, muhtemelen yine iş konuşuyordu. Yağız gözleriyle babamları işaret ederek gülümsedi. "Çok seviyorlar beni."

Kıvrılan dudaklarıma mâni olamadığımda huzurla bakıyordum ona.

Dün yaşadığı kırıklığı unutmuş görünüyordu. Neşeliydi ama içine atma ihtimali beni çok korkutuyordu. Yine de o gülünce ben de gülüyordum; aşık bir insan, sevdiğinin yansıması oluyordu.

Yağız, babamların yanına gittiğinde bana doğru gelen Fatma Hanım gulumsedi. "Günaydın kızım."

"Günaydın Fatma anne," dediğimde etrafına bakındı. "Sude'yi gördün mü?"

Sabahtan beri görmediğim kız o an aklıma geldi. Yokluğunu hiç fark etmemiştim. "Yok ama bakarım şimdi."

Sevecen bakışlarla kolumu okşadı. "Sana zahmet kızım."

Hemen mutfağa geçtiğimde karşıma ilk çıkan Hilal oldu. Zaten evde kim nerede en iyi o bilirdi. "Sude'yi gördün mü?"

Eliyle arkamdaki koridoru işaret etti. "Diğer eve geçerken görmüştüm. Bakayım istersen."

Kaşlarım çatıldığında bozuntuya vermedim. "Sen geç, ben bakarım."

İçimi daraltan sıkıntıyla hızlı adımlarla koridorun diğer ucundaki eve geçtim. İçimi kuşku tohumları sarmıştı bile. Karşı eve geçer geçmez salona yoneldiğim sırada sesler gelmeye başladı. Karşıma çıkan Leyla, kapının kenarında sessizce bedeninin çoğunu gizlemiş hâlde beklerken onlara ulaşmam uzun sürmedi.

O kadar dalıp gitmişti ki arkasında olmamı fark etmedi. Nereye baktığını görmek için yana kayarak aralık kapıdan içeri baktım. Sude ve Gökhan karşılıklı konuşuyordu.

"Bana yaptığın haksızlık değil mi?" Sude, elleri belinde sitemle konuşurken öfkeli olduğu ses tonundan belliydi. "Gözümün içine baka baka onun elini tutuyorsun, onunla dans ediyorsun, onu öpüyorsun."

Gökhan da Sude'den farklı değildi. "Yeter artık Sude! Bu çocukça hareketlerine son ver!"

Gökhan'ın sert sesiyle Sude'nin gözleri dolu dolu öne doğru bir adım attı. Gökhan'ın arkası bize dönük sayılırdı. Yüzünü çok az yan profilden görüyordum. "Öpüştüğümüzü abim duyarsa ne olacağını biliyorsun değil mi Gökhan?"

Sude'nin ortaya ateş topu gibi bıraktığı soru karşısında Leyla, elini

dudaklarına bastırdı. Onun bu hâli ve duyduklarım içimi karartırken he-pimizin beklediği Gökhan'ın cevabıydı. İşaret parmağını havaya kaldıran adamın sesi artık kontrolü kaybetmek üzere ve hırıltılı geliyordu. "Sakın! Sakın beni tehdit etme! Arada Yağız olmasa sana olan tavrım çok daha farklı olurdu!"

Gökhan'ın korkutucu tavrı Sude'yi geriye çekmiş olacak ki narin bir tavırla Gökhan'ın yanağına uzandı. "Abimden çekiniyorsun, biliyorum ama bana kıyamaz. Bırak artık o kızı."

Sude'nin elini yanağından çeken Gökhan tam cevap verecekti ki Leyla'nın ağzından bir hıçkırık kaçtı. İkisi de aynı anda bize baktığı sırada Gökhan, Leyla'yı görür görmez bizden tarafa atıldı. "Leyla!"

Leyla'nın tam önünde durduğunda tabii ki bizim kâküllü acımadı. Sert bir tokadı Gökhan'ın suratına geçirdiğinde, diğer eliyle de yanağın-dan süzülen yaşları sildi. "Her şey bitti Gökhan. Lakabın gibi kalbin de karaymış senin."

@novaebook

Dünya Yansa

Olmayacak bir aşka tutulursan yapmayacak şeyler yaparsın. İnsanoğlu bu, bazen aşkın peşinden koşarken elindeki güzellikleri de kaybediyor. En kötüsü de kör olan gözlerle birlikte insanın kendine olan saygınlığı da yitip gidiyor.

Allah'ım... Sen insanlara verdiğin aşkta kimseye, bedenine ve kendine olan saygınlığını kaybettirme çünkü insan, kendine saygı göstermezse kimse o insana saygı göstermiyor. Âşık olduğu insan olsa bile...

Bedenim, suyun verdiği sıcaklıkla mayışırken başıma düşen su tanecikleri zihnimdeki bütün bulanıklığı yok ediyordu. Banyoda telefonumdan açtığım müzik içeride yankılanırken bana da harika bir akustik sağlıyordu. Bir yandan şarkıya eşlik ediyor, bir yandan da vücudumu köpürtüyordum. Bedenim pamuk gibi olduğunda suyun altına geçtim. Köpükler bir bir süzülerek yeri boyarken bir süre sonra görünmez oluyordu.

Sabah kahvaltıyı yapar yapmaz yola çıkmıştık. Malum, iş beklemezdi. Akşama doğru anca gelmiştik eve. Sabah yaşananlardan sonra Leyla çekip gitmişti. Arkadaşı olduğu için Meriç'i apar topar peşinden göndermiştim. Meriç, otogara gittiklerini ve Leyla'nın bilet alıp memleketine yola çıktığını söylemişti.

Yağız duymasın diye kırk takla atarken ortalığı toparlamak yine bana

kaldı. Herkesi sıkı sıkı tembihleyip Leyla'nın annesi rahatsızlandığı için apar topar gittiğini söyledim. Tabii bu durumun ardından Gökhan da durmadı. Arabasına atladığı gibi çekip gitmişti. Kendi arabamı da Emirhan ve Aykut'a verince ben de Yağız'la döndüm. Leyla'yı aramayı denemiştim ama telefonu kapalıydı. Bir süre de açacağa benzemiyordu.

Ortalığı birbirine katan Sude ise işin içinden sıyrılarak soluğu annesinin yanında almıştı. Ona kızgındım. Sadece ona da değil Gökhan'a da kızgındım ancak Leyla kadar olamazdım. Onun yaşadığı hayal kırıklığını anlayabiliyordum.

Duştan çıkıp odama geçtiğimde altıma şort, üzerime yarım kollu kalçama kadar uzanan tişörtlerden geçirdim. Saçlarımı zaten banyoda kurutmuştum. Dağınık bir topuz yaparak tektaşımı kolyemle beraber boynuma takarken, alyansımı da parmağıma geçirdim. Tektaş takmaktan hoşlanmıyordum ama alyansımı sevmiştim. Sırıtarak mutfağa geçtim. Acıkmıştım ve yapacak bir şeylere ihtiyacım vardı. Dolabı bir süre karıştırıp yapacağım en kolay şeye yöneldim. Tencereye su koyarak kaynamaya bırakırken soslu bir makarna ilk tercihim oldu. Kaynayan suya makarnaları atmış, bir yandan da sosunu hazırlarken kapı çaldı. Yaptığım işi yarım bırakıp kapıya gittim. Gözetleme deliğinden baktığımda Yağız'ı görür görmez kapıyı araladım.

"Hoş geldin."

Baştan aşağı beni süzerken girmekte tereddüt etmiş gibiydi. "Müsait miydin?"

Kapıyı biraz daha açarak omuz silktim. "Sana her zaman müsaidim." Altında siyah eşofmanı, üzerinde yine siyah tişörtüyle içeri girdiğinde kapıyı kapattı. Ona sokularak yanağına küçük bir öpücük bıraktım. Ocaktakiler aklıma gelince, "Ay sos yanacak!" dedim panikle. Onu bırakarak mutfağa koştum. Ocakta bıraktığım sosuma bakarken bir yandan da Yağız'a sesleniyordum. "Aç mısın sevgilim?"

Uzağımdaymış gibi yüksek sesle konuştuğum adam, bir anda belime sarılınca irkilmeden edemedim. Çenesini omzuma yaslayıp yanağımdan öptü. "Yemekte ne var?"

Anlık kapanan gözlerimle onun bedenimde bıraktığı uyuşukluktan kurtulmaya çalışarak makarnayı gösterdim. "Soslu makarna ve ton balıklı

salata." Makarna pişmiş mi diye kaşıkla biraz aldım. Kaşığın içindeki makarnalardan bir tanesini ağzıma attığımda aşırı sıcaktı. Bir tane daha alarak kolları arasından çıkmadan Yağız'a döndüm. Elimdeki makarnayı ağzına bıraktım. "Pişmiş mi?"

Bir yandan yerken bir yandan da başını salladı. "İyi bence."

İç çekerek yanağını okşadım. "Sanırım benimle evlenirsen bunlara alışman gerekecek." Kaşlarını çattığında ne demek istediğimi anlamaya çalışır gibiydi. Ben de açıklamaktan geri durmadım. "Yani sana öyle ev baklavaları, dolmalar, börekler, Niğde tavalar yapacakmışım gibi görünmüyor."

Gülerek iki yanağımı avuçları arasına aldığında dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı. "Kızım, sen benimle aynı evin içinde yaşa da ben yaparım onları," dediğinde şaşkınlıkla gözlerine baktım.

"Ev baklavası mı?"

Gülerek başını iki yana salladı. "Hayır... Yani onu yapamam ama Niğde tava yaparım."

Neşeyle dudaklarım kıvrıldı. "Anlaştık, o zaman ben de sana arada yaprak sararım ama izinli olduğum günlerde."

Yanağıma dudaklarını bastırıp geri çekildi. "Boş ver yaprak sarmasını, izinli olduğumuz günler gezeriz. Ben senin elinden makarna da yerim. Canımız çok isterse de alırız."

Yağız'ın yanaklarını sıkarak sırıttım. "Eş seçiminde başarılı olduğumu biliyordum."

Başıyla unuttuğum makarnayı işaret etti. "O makarna hamur olursa ben kendim için aynı şeyi düşünemeyeceğim ama sarı civciv."

Gözlerimi kocaman açarak arkamı döndüm. Hemen tencereyi ocaktan aldığım gibi suyunu süzdüm. Onu kenara bırakıp ıslattığım yeşillikleri doğramaya başladım. Bu sırada tabakları alarak bizim için servis açan Yağız'la kısa sürede masaya oturmuştuk.

Karşılıklı yemeklerimizi yerken aklım bir yandan da Gökhan'da geziyordu. "Gökhan ne durumda?"

Bakışları tabağındayken yemeğinden bir lokma daha aldı. "Odasından çıkmıyor, keyfi yok gibi." Başımı sallayarak tabağıma düşürdüm

bakışlarımı. Düşünceli hâlde çatalıma makarnaları denk getirmeye çalışıyordum. "Leyla'yı aradın mı tekrar?"

Başımı kaldırıp karşımdaki adama baktığımda bardağına uzanmış su içiyordu. "Aradım ama kapalı telefonu."

Anladım der gibi başını eğdi fakat hemen ardından düşünceli bakışları yeniden beni buldu. "Bir şey mi oldu?" dediğinde vakit kazanmak ister gibi boş boş baktım ona. Aheste aheste makarnamı ağzıma atıp çiğnerken, bir yandan da gözüm salatayı kesiyordu. "Nasıl yani?" dedim anlamazlıktan gelerek.

"Sabah benim bilmediğim bir şey mi oldu? Leyla apar topar gitti, Gökhan'ın suratı beş karış."

Salatadan aldığım bir parçayı ağzıma attığımda düşünüyordum. Ne cevap vereceğimi de bilmiyordum. Her şeyi söylesem durumu daha kötü de yapabilirdim. Söylemesem Yağız duyunca çok kızabilirdi. En iyisi şimdilik bu yalana her şeyi öğrenene kadar göz yummaktı. "Ne olabilir ki? Gökhan'ın aklı Leyla'da kalmıştır, benim gibi arayıp ulaşamadıysa..." Yağız dikkatle yüzümü incelerken kuşkuda kalmış gibiydi. Daha fazla kurcalamaması için salatayı işaret ettim. "Salatadan yedin mi? Ben yaptım diye demiyorum ama çok iyi olmuş."

Beni kırmayarak salataya uzanırken gülümsedi. "Ellerine sağlık güzelim."

Yemeğin hemen ardından Yağız'la masayı topladık. Mutfağı da kısa sürede toparlayıp dolaplarda bulduğumuz bütün abur cuburları ve Yağız'ın istemeye gelirken aldığı çikolataları içerideki orta sehpanın üzerine dizdik. Tabii ki onları evde bırakmayıp yanıma almıştım. O çikolatalar benimdi.

Gazlı içeceklerimizi sehpanın üzerine bıraktığımda kollarını iki yana açan Yağız'ın yanına oturdum. Bir elim göğsünün üzerinde başımı da aynı şekilde göğsüne yasladığımda kolları hemen kapanmış, beni sıkıca sarmıştı. Başıma konan öpücüklerle huzurla gözlerimi kapattım. Mutluluk bu olsa gerekti. Huzur sadece onun yanında vardı.

"Yağız."

Kolları arasında boğuk çıkan sesimle o da huzurlu olacak ki mırıldandı. "Hım..."

İç çekerek inip kalkan göğsüme izin verdim. Bakışlarım sevdiğim adamın göğsüne dayadığım parmaklarımda geziyordu. Işıl ışıl parlayan alyansıma bakarken kaşlarımı çattığımda hızla geri çekildim. "Benim hiç aklıma gelmedi."

Garip bakışlarla bana bakarken ne olduğuna anlamaya çalışır gibiydi. "Ne gelmedi?" Parmağımdaki alyansı çıkarmaya çalıştığımda elimi kavradı. "Bahar'ım, çıkarma şu yüzüğünü. Zaten tektaşını takmıyorsun."

Yalvarır gibi çıkan sesiyle göz göze geldiğimiz o an bir şey oldu. Garip bir bakışma yaşadık. İlk defa Yağız'ın gözlerinde görmüyordum bu bakışı ama bu sefer yanında bir kırıklık da vardı. Yüzüğü çıkarmak istediğimde garip bir korkuya kapılıyor, onu bırakacağım ya da terk edeceğim düşüncesi anında onu ele geçiriyordu. Farklı sebeple çıkarma ihtimalimi düşünemiyordu bile. İçim burkuldu. O an gözlerim dolduğunda bunu gizleyemedim ama yine de inadına tebessüm ettim. Buruk, kırık, yarım kalmış bir tebessümdü. Tıpkı Yağız'ın kalbindekiler gibi.

"Yağız..." Bir ıslık gibi çıktı sesim. Belki de titredi biraz, bilemiyorum. Yanaklarını kavradım iki elimle. Onu kendime çektiğimde dudaklarımız birbirine değdiği an gözlerimi kapattım. Yine eskiden olduğu gibi dudaklarımı dudaklarına sürttüm. Dudaklarım arasından çıkan nefesimi, nefesine vura vura fısıldadım. "Sana çok aşığım Pala ve inan kalbimdeki aşk, parmağımdaki halkalardan çok daha büyük."

Yutkunuşunu her saniyesine kadar hissettiğimde sert bir soluk bıraktı. "Elimde değil. Konu sen olunca kendimi kontrol edemiyorum. Her an seni kaybedebilirmişim gibi..."

Aralık duran dudaklarım kuruduğunda ıslatma ihtiyacı hissettim. "Böyle bir şey olmayacak. Sen hep benim sevimsizim olarak kalacaksın." Dudakları kıvrıldığında beni kendine çekti. Dudaklarımız birleştiği anda ateşli bir öpücüğün ortasında kaldım. Öyle bir öpüyordu ki uzun zamandır rahat öpemiyor oluşunun acısını çıkarır gibiydi. Onun sonsuza kadar nefesini tutabileceğini anladığımda ölmemek adına kendimi geri çektim. Derin soluklar alırken alnımı alnına yaslamış, gözlerim kapalı sırıtıyordum. "Delisin sen."

Belime uyguladığı baskıyla dudaklarıma küçük bir öpücük daha bıraktı. "Beni deli eden sensin."

Kıkırtılarımla içeceğime uzandım. Bir iki yudum içip tekrar yerine bıraktığımda Yağız da ortaya koyduğumuz abur cuburlara uzandı. "Ay bak yine ne yapacağımı unutturdun bana," diyerek parmağımdaki yüzüğü çıkardım.

Merakla içine bakarak bir yazı var mı diye kontrol ederken Yağız'ın sesi alaycıydı. "Merak etme, altın."

Ona ters bir bakış atıp tekrar yüzüğe odaklandığımda yazı falan yoktu ama iki simge vardı. Daha dikkatli bir şekilde baktığımda kılıç şeklinde bir pala ve kalp, onun yanında da güneş vardı. Pek tabii o günün tarihi...

Gözlerimdeki parıltılarla sevdiğim adama baktım. "Çok güzel düşünmüşsün."

Beni kendine çekerek alnıma dudaklarını bastırdı. "Pala'nın Güneş'i demek o. Bende de şekiller tam tersi. Güneş'in Pala'sı şeklinde."

Dolan gözlerimle yüzüğümü geri takıp kollarımı boynuna doladım. "İyi ki sen."

Kokumu derin derin içine çekerken sesi sıcacıktı. "İyi ki sen, sarışın meleğim."

Sabah, gözlerim kapalı saçlarım arasında gezen parmaklardan haberdardım. Hoşnuttum da. Bu huzurlu an bitsin istemiyordum fakat yakışıklı sevgilim bitsin istiyor ki fısıldadı. "Günaydın sarıpapatya."

Uyandığımı hemen anlayan adamla iltifatına kayıtsız kalamayarak gerilen dudaklarıma engel olamadım. Gözlerim kapalı, başımı göğsüne saklarken mırıldandım. "Ya... Kalkmak istemiyorum."

Beni saran kollarıyla başıma bir iki kez öpücük bıraktı. "Sabahları hep böyle tatlı, bir o kadar da nazlı mı olacaksın kollarımda?"

Başımı geriye atarak gözlerine baktım. Tişörtünden tutup çektiğim adamın dudaklarına küçük olduğu kadar arzulu öpücük bıraktım. "Çok daha fazlası olacağım."

Gözlerinde farklı parıltılar alevlenirken, bakışları dudaklarıma düştü. İç çekerek gözlerime baktığı sırada saçımdan küçük bir tutam

yakaladı. "Sabah sabah ayarlarımla oynama Bahar." Sırıtarak yanaklarını sıkıştırırken, "Sana bir şey diyeceğim," dedi. Merakla gözlerinin içine bakarken yanağındaki elimi öptü. "Bu gece o kadar huzurluydum ki hiç kâbus görmedim."

Yüzumde huzurlu bir ifade oluştu. Biliyordum; Yağız'ın ilacı da huzuru da ben olacaktım. "Leyla sağ olsun. Yoksa zor yatardın yanımda."

Düşünceli bir hâlde eli çenesine gitti. "Arayıp bir süre daha gelmemesini mi söylesem?"

Panikle gözlerimi kocaman açtım. "Sakın ... Yapmazsın değil mi?"

Küçük bir kahkaha attı. "Yapardım ama Gökhan özler sevdiğini."

Sessizliğe gömüldüğümde aklım Gökhan ve Leyla'da geziyordu. Bir şey yapmam lazımdı ama ne yapacağımı da bilmiyordum. Dalıp gittiğim sırada Yağız, beni kendine çekerek kucağına aldı. Şaşkınlıkla ona tutunurken ayağa kalktı. "Kalkasın yok senin." Kıkırdayarak kollarımı boynuna doladım. "Güçlü Şirin'im benim."

Kahvaltımızı yapıp karargâha geldiğimizde Yağız iznimizden dolayı biriken evrak işlerine gömülmüş boğuşurken ben de kaytarmakla meşguldüm. Nasıl olsa Yağız benim işlerimi de halledebilirdi. Olmadı vakti zamanında evrak işlerini bana kilitlediğine sayardı. Koskoca kıdemli üsteğmen nişanlım vardı benim, onları da mı ben yapacaktım?

Pencere kenarında kollarımı göğsümde birleştirmiş, tek başına bahçedeki banklarda oturan Gökhan'ı izliyordum. Düşünceli duruyordu. Canı sıkkın olmalıydı. Cebimde duran telefonumu çıkarıp Leyla'yı aradım. Telefonuna ulaşılamıyordu. Düşünceli hâlde elimdeki telefonu cebime attım.

"Yardım etme zaten Bahar. Sakın elini sürme olur mu?"

Yağız'ın sitemli sesiyle başımı ona çevirdim. Yanına yürüyüp arkasına geçtiğimde kollarımı boynuna dolayıp eğilerek yanağından öptüm. "Sen gayet iyi gidiyorsun, üsteğmenim."

Başını yana çevirdiğinde çok ters bakıyordu. "Sen bu nişanlılık olayını suistimal ediyor olma," dediğinde gözlerimi belerttim. "Yok daha neler? Ben hiç yapar mıyım öyle şey?" Gözlerini devirerek tekrar evraklara odaklandı. "Tabii canım."

Yanına geçerek kalçamı masaya yasladım. Bana yandan bir bakış attığında başını iki yana salladı. Üstten bakışlarım üzerinde, siyah saçlarına uzanacağım sırada başını kaldırınca hemen elimi çekerek tırnaklarıma baktım. Elindeki kalemi bırakarak bana doğru döndü. "Ne yapıyorsun, üsteğmenim?"

Bu Yağızca *kendine gel* demek oluyordu ama duymazlıktan geldim. "Sana bir şey soracağım." Kaşları havalandığında *dökül* der gibi duran bakışlarını karşılıksız bırakmadım. "Sude nasıl biri?"

Beklemediği soruyla afalladı. "Nereden çıktı bu?"

Omuz silktim. "Görümcemi daha yakından tanımak istiyor olamaz mıyım?"

Düşünceli bir hâlde masaya baktı. "Olabilir tabii..."

Ne söyleyeceğini düşünür hâlde beklediğinde ona yardımcı olmaya çalıştım. "Çok sevecen bir kız aslında."

Başını salladı. Bundan sonrası ona aitti. "Öyledir... Arada huysuzluk etse de özünde iyidir. Sessiz sedasız, kendi hâlinde..."

Masada duran elini sıkıca tuttum. "Senin kardeşin olduğuna göre aksi mümkün değil." Gülümseyerek elimi öptüğünde iç çektim. Konudan sapmamam gerekiyordu. "Gökhan ve Sude..." dediğimde yüzündeki bütün gülümseme solup gitti. Bakışları sertleşirken kaşlarını çattı. "O nereden çıktı Bahar?"

Gözlerimi devirerek kollarımı göğsümde birleştirdim. "Sude'nin Gökhan'a olan bakışlarını gördüm. Hem sen de bu konuyu ne zaman açsam kapatıyorsun."

Merakla cevabını beklerken homurdandı. "Kapandı o konu."

Heyecanla atıldım. "Hangi konu?"

Yanaklarını şişirerek sandalyesiyle birlikte bana doğru döndü. Masanın önünde duran dizlerime kolunu yasladı. "İki sene oluyor neredeyse. Sude liseye gidiyordu. Bir kez Gökhan'ı memlekete götürdüm. Birkaç kez de annemler yanımıza geldi. O zamanlar Sude, Gökhan'a ilgi duymaya başlamış. Haberim yoktu."

"Nasıl öğrendin?" dedim merakla. Suratı asıldı. Huysuz bir çocuk gibiydi.

"Kör değilim Bahar, senin gördüğünü ben de görebiliyorum. Zaten sonra Gökhan'la konuştuk bunu."

Havalanan kaşlarımla öne doğru eğildim. "Ne dedi?"

Merakım onu garipsetse de yanıtsız bırakmadı. "Ne diyecek? Kardeşi gibi görüyor Sude'yi ki zaten olması gereken de bu."

"Ya..." dedim gözlerimi aça aça. Hiç beklemiyordum bunu. Gökhan öpüştüklerini de söylemiş olabilir miydi acaba? Ama sanmıyordum yoksa Sude o şekilde tehdit edemezdi. "Sen ne yaptın peki?"

Yağız artık salmış olacak ki açık açık anlatmaya başladı. "Sude ile konuştum. Gökhan'ın onun abisi olduğunu ve ondan uzak durması gerektiğini, zamanı geldiğinde yaşına uygun biriyle bir şeyler yaşayabileceğini falan işte."

İmalı bakışlarım üzerinde geziyordu. "İşe yaradı mı sence?"

Gözlerini kısarak bakışlarını üzerimde dolaştırdı. Yanaklarını şişirip serbest bırakırken anlamamı ister gibiydi. "Bak güzelim, Sude kolay zamanlar geçirmedi. Beni bir süre öldü bildiler, babamı kaybettik, annem ve Sude yalnız kaldı. Öldü sandığı abisi yaralı hâlde tekrar ortaya çıktı. Annem uzun süre hastanede başımda bekledi. Sude anneannemle kaldı derken kolay zamanlar olmadı. Sevgisiz, ilgisiz kaldı. İçine kapandı. Uzun süre eğitimlerde olduğum için zaman ayıramadım onlara. Eksik bıraktım Bahar. Gökhan'ı yanımda görünce benden, babasından göremediği ilgiyi onda aradı. Lise çağında, ergenlik dönemiydi ve gelip geçici bir durumdu. Artık böyle bir durum yok ki olamaz da zaten. Gökhan, Sude'yi kardeşi olarak görüyor ve sevgilisi var."

Yağız'ın kara gözlerine bakarak anlattıklarını dikkatle dinlerken dudaklarım büzüldü. Üzgündüm. Söyleyecek kelime bulamadım. Kafam karışıktı. Sude için mi üzülsem yoksa hiçbir şeyden haberi olmayan Yağız için mi üzülsem bilmiyordum. Tek istediğim, Yağız'ın kalbinin kırılmamasıydı. Özellikle de kardeşi gibi bildiği Gökhan'dan bir darbe alırsa onu toparlamam çok zor olurdu. "Sen çok iyi bir abisin Yağız. Kendini eksik hissetme."

Hüzünlü bakışlarıyla iç çekti. "Elimden geleni yapıyorum."

Kapı çaldığı an ikimiz de toparlanırken hemen yaslandığım masadan

geri çekildim. Masanın ön tarafına geçtiğimde Yağız içeri davet etti. "Gel."

İçeri giren asker, ikimize de selam verip Yağız'a döndü. "Turan Albay sizi odasında bekliyor komutanım."

Yağız başıyla işaret verdi. "Sen çık."

Asker çıkar çıkmaz bakışlarımız kesişti. "Görev mi acaba?" dediğimde Yağız ayaklanmıştı.

"Gitmeden bilemem." Beni omuzlarımdan tutarak kendi koltuğuna oturttu. "Sen de biraz çalış, boş durma."

Gözlerimi devirdiğim sırada yanağıma küçük bir öpücük bırakıp çıktı. Arkasından bakarak iç çektim fakat oyalanacak zamanım yoktu. Hemen peşinden ben de çıktım. Elimdeki karton bardaklarla bahçeye ulaştığımda aynı bankta arkası dönük oturan Gökhan'ın yanına ilerledim. Dalıp giden adamın yanına oturdum. Gökhan beni görünce toparlanırken elimdeki çay dolu bardaklardan birini ona uzattım. "İçin ısınır."

Baharın gelişiyle hava çok soğuk olmasa da serindi. "Güneş..." dedi çekingen bir tavırla.

Yandan bir bakış atarak elimdeki bardağı hafif salladım. "Elim yandı."

Apar topar bardağı aldı. "Teşekkür ederim."

Tebessümle çayımdan bir yudum aldım. İkimiz de sessizliğe gömüldüğümüzde onun anlatmasını bekliyordum. Çok da uzun sürmedi. "Ben yanlış bir şey yapmadım Bahar."

Gökhan'ın buruk sesiyle elimdeki bardağı oturduğum bankın üzerine bıraktım. "Anlatırsan dinlerim."

Öne doğru eğilerek kollarını bacaklarına yasladı. İki eliyle bardağı kavramışken bakışları çayında geziyordu. "İlk zamanlar abi kardeş gibiydik. İlk gördüğümden beri hiç farklı gözle bakmadım. Sude için durumlar öyle değilmiş. Çocukça bir heves, hoşlantı dedim ama geçmedi. Bir gün annesiyle birlikte abisini ziyarete geldi. Evde bir saat kadar yalnız kaldığımızda açıldı. Ona anlatmaya çalıştım; yaşının küçük olduğunu, kendisini kardeşim olarak gördüğümü söyledim. İkna olmadı; kızdı, bağırdı, çağırdı. Ortalığı birbirine katmasın diye tutmaya çalışırken bir anda öptü." Elindeki bardağı kenara bırakıp bana döndü. "Yemin ederim ne yan gözle baktım ne de öptüm. İttiğim gibi evden kaçtım.

Allah'tan başka şahidim yok ama doğruyu söylüyorum. Beni bununla tehdit ediyor Bahar. Yağız ayarsız, ona söylersem Sude'ye kızgınlığı ağır olur diye korkuyorum. Sude bunu anlamıyor. Arada sıkıştım. Sevdiğim kadın yüzüme bile bakmadan, bir kere bile dinlemeden beni terk etti. Telefonu dünden beri kapalı. Ben kardeşim dediğim adamın kız kardeşine bakmadım. Eğer baksaydım da göğsümü gere gere söylerdim seviyorum diye."

Gökhan'ın inanmam için yalvaran gözlerine uzun uzun baktım. Aslında ona inanıyordum çünkü az çok tanımıştım Gökhan'ı ama bu durumu da çözmek gerekirdi. Yağız bunu öğrenecek olursa sakladığı için Gokhan'ı da bir güzel benzetebilirdi. Kardeşinin bu konuyu kapattığını düşünüyordu. İşler daha da karışmadan kâküllü ile de barışmaları lazımdı fakat Gökhan'ın kalbi kırık gibiydi. Belki söyleyeceklerim onun kırıklığını sevdiği kadın kadar gidermezdi ama yanında olduğumu görürse kendini yalnız hissetmezdi. "Sana inanıyorum Kara. Leyla da sana inanacak."

Yüzünde buruk bir tebessüm oluştuğunda ikimiz de birbirimize sarıldık. Ellerim sırtına ufak ufak vururken fısıldadı. "Teşekkür ederim Bahar. Hayatıma giren en iyi kız kardeşsin."

Geri çekilerek sırıttım. "Başka olduğunu da sanmıyorum."

İmalı bakışlarımla Sude'yi kastettiğimi anlamıştı. "Sıkıntı bende değil."

Hınzır bir ifadeyle kaşlarımı kaldırdım. "Belki de sendedir. Boy pos desen var, yakışıklılık desen var, karizma desen var, rütbe desen var. Kızlara da hak ver üsteğmenim."

Hafiften omzuna vurduğum sırada o ömrüme dolanan ses duyuldu. "Bahar!"

Gökhan'la bakışlarımız birleştiğinde suratımı buruşturdum. "Yakışıklı yiğidim geldi." Benden duyduklarıyla Gökhan'ın da suratı buruşurken Yağız'a döndüm. "Emredin komutanım."

Gözlerini kısarak yanımda bittiğinde biraz önce sırtımı yasladığım banka kollarını dayadı. Bana doğru eğilirken sesi yeterince ürkütücüydü. "Ben seni niye bıraktığım yerde bulamıyorum?"

Başımı biraz daha kaldırarak gözlerine bakmaya çalıştım ama bakmaz olaydım. Sorusu bu olsa da gözleri, *ne diye Gökhan'a sarılıyorsun* der gibiydi. "Ayaklarım olduğu için yer değiştirebiliyorum."

Kasılan çenesiyle başını salladı. "Kolların olduğu için her bulduğuna sarılıp, dilin olduğu için de bana laf yetiştiriyorsun demek ki."

Göz göze gelmiş, birbirimize saldıracak gibi bakarken Gökhan apar topar ayaklandı. Kaçmak istediği her hâlinden belliydi. "Bana müsaade o zaman."

Yağız ters bakışlarını sonunda benden alarak ona dikti. "Seni bizim odaya aldırdım. Masa sandalye ayarlıyorlar." Düşünür gibi duraksadı. "Kime sarılacağını öğrenene kadar da evrak işleri sende."

Gözlerimi devirdiğimde Gökhan mecburen itiraz edemedi. "Emredersiniz komutanım."

Ortamdaki gerilim hattından kaçıp giden Gökhan'dan sonra Yağız yanıma oturdu. "Senin benimle zorun ne Bahar?"

Yan tarafta unuttuğum çayımı kavrarken muzır bir bakış attım. "Tam böyle bir şarkı vardı sanki."

"Bahar!" diye kükrediği anda masum bir kedi gibiydim.

"Tamam, kızma. Ağlarım bak."

Şaşkındı. İnanmadığı çok açıktı. "Sen mi ağlayacaksın? Suratıma yumruğu geçirir yine de ağlamazsın."

Küçük bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım. "Beni tanıyan yakışıklı bir erkek, en sevdiğim..."

Pes ederek ayağa kalktı. Elimden tutarak beni çekerken homurdanıyordu. "Var sende bir şey ama bulacağım."

Peşinden giderken o görmese de dişlerimi göstererek sırıttım. Bugünlük Yağız'ın beynini yaktığım yeterdi. Güneş olarak yeterince yapmam gerekeni yapmıştım fakat Yağız, bu olanları öğrenirse Güneş olmam bile fayda etmezdi.

Akşam olduğunda mesai bitmişti, evlerimize dönmüş ve yemeği de dışarıdan söylemiştik. Ne yalan söyleyeyim, uğraşasım da yoktu. Yağız ve Gökhan birlikte bana gelmişlerdi. Gökhan'ın yalnız kalmasını istemiyordum. Hep birlikte yediğimiz yemeğin ardından masadaki paketleri topar-

ladım. Sandalyede oturan iki erkeğe bakarak gülümsedim. "Kimler kahve istiyor?"

Gökhan ayaklanırken hâlâ keyifsizdi. "Siz takılın, ben gideyim artık."

Kaşlarımı çatarak itiraz ettim. "Saçmalama, kahveni de iç gidersin."

Yağız durumdan hoşnut olmasa da beni destekledi. "Geç oğlum işte. Yengen hizmette kusursuz olmak istiyor."

Gökhan gülerken Yağız'ın saçlarına uzansam da kendini geri çekti. Bir türlü dokundurtmuyordu kıymetli saçlarına. "Ne yengesi ya? Ben onun kardeşiyim, yenge falan yok."

Yağız ayaklanarak Gökhan'ın omzuna kolunu attı. "Senden önce ben vardım küçük hanım. Ben kardeşiyim sen de yengesisin."

Gökhan teslim olur gibi ellerini kaldırıp koltuklara yöneldi. "Karar verdiğinizde söyleyin ona göre hitap edeyim."

Karşı koltuğa oturarak kumandaya uzanan adamı es geçerek Yağız'a döndüm. "Yenge kelimesinden hoşlanmıyorum."

Gözlerini kısarak bana doğru eğildi. "Sude de sana yenge diyor, onda sesin çıkmıyor. Hem bana da enişte diyor sizinkiler. Çok normal değil mi?"

Masadakileri toparladığımda somurttum. "Onlar senin ekip arkadaşın değil ama."

Tavırlı bir şekilde arkamı dönüp mutfağa gittim. Elimdekileri çöp kovasına attıktan sonra su ısıtıcısına su koydum. Suyun kaynamasını beklerken kupaları dolaptan çıkardığım sırada belime sarılan adamla duraksamak zorunda kaldım. Hemen kendimi toparlayarak tezgâha kupaları dizdiğimde Yağız boynumdan öptü. Ona doğru döner dönmez yumruğumu omzuna geçirdim. "Ne yapıyorsun Yağız? Uslu dursana." Parmakları belimin iki yanından sıkıca tutarken bir anda kaldırarak tezgâha oturttu. Sesim çıkmasın diye elimle dudaklarımı kapatırken bir iki kez daha yumruk geçirdim. "Gökhan görecek şimdi, düzgün dur dedim sana."

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Eli çenemde, gözleri gözlerimdeydi. "Gelmez o."

Ellerimle yanaklarını kavradım. "Sen niye böylesin?"

Aslında bu durumdan hem hoşnut hem de değildim. Bir yandan

ilgisi çok hoşuma gidiyor, bir yandan da üstüme fazla düştüğünü düşünüyordum. Yine de bir şey vardı ki beni düşünmediği anı da olsun istemiyordum.

"Âşığım..." dedi ikna etmek ister gibi ama ben zaten çoktan ikna olmuştum. "Senden başka kimseyi önemsemeyecek kadar, dünya yansa umurumda olmayacak kadar."

Onu kendime çekerek dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım. Yağız bununla yetinmeyerek üzerime eğilirken su ısıtıcısının sesi duyuldu. Dudaklarımızın arasındaki minicik mesafeden birbirimize bakarken sıntarak tezgâhın üzerinden indim. Tam o sırada duyduğumuz kapı sesiyle Yağız'a baktım. "Gökhan mı gitti?"

Yağız benim gibi kulak kabarttığında kısa sürede tanıdık bir ses geldi. "Ne işin var senin burada?"

Leyla'nın sesini duyduğum anda öne atılırken Yağız bileğimden yakaladı. "Bırak konuşsunlar."

Gökhan'ın sesi geldiğinde Leyla'ya göre sakindi. "Biraz konuşalım mı Leyla?"

"Seninle konuşacak hiçbir şeyim yok! Git bu evden!"

"Beni bir kez bile dinlemeyecek misin?"

Leyla her seferinde sesini biraz daha yükseltiyordu. "Neyi dinleyeceğim? Bir açıklaman var mı?"

Gökhan hâlâ kontrollü görünüyordu. "Bak... Aşağı inelim mi beraber?"

Yağız burada diye Gökhan'ın dikkatli olduğunu biliyordum. Ben de daha fazla dayanamayıp Yağız'dan bileğimi kurtardım. Kâküllü her an ağzından bir şey kaçırabilirdi. Acele adımlarla mutfaktan çıkarken maalesef ki geç kaldım.

"Neden? Sude'yle nasıl öpüştüğünüzü mü anlatacaksın bana?!"

Salonun kapısında ayaklarım olduğu yere çivilenirken Gökhan'la göz göze geldik. Gökhan benden aldığı bakışlarını hemen arkama sabitlediğinde gözlerimi kapattım. Yağız yanımda belirirken sesi tehlikeli bir tona büründü. "Ne öpüşmesi lan?!" Leyla panikle bizden tarafa baktığında başımı iki yana salladım. Yaptığı hatayı geç de olsa anlarken, Gökhan'a

donerek ona doğru bir adım attı. Gökhan büyük bir hayal kırıklığıyla ona bakıyordu fakat Yağız'da ipler çoktan kopmuştu. Sert adımlarıyla kısa sürede Leyla'yı geçip Gökhan'la arasındaki mesafeyi kapattığında yakasını kavradı. "Ne diyor lan Leyla?! Konuşsana!"

Çaresizlik, bazen çareyi getirir. Zamansızlık belki de bizim bir türlü ayarlayamadığımız, olması gereken zamandır fakat bunu anlamamız zaman alacaktır. Zamansız duydukları karşısında Gökhan'ın yakasına yapışan Yağız'ın kolunu kavradım. "Yağız sakin ol!"

Fakat o bana bakmadı bile. Öfkeli bakışları sadece Gökhan'ın gözlerindeydi. Yumruğunu indirmeden önce cevap bekliyordu. "Doğru mu oğlum bu?!"

Gökhan inatla sessiz kaldığında Yağız için onay gibiydi. Yumruğunu kaldırdığı an havada yakaladım. "Yeter! Kesin şunu artık!"

Yağız öfkeyle kolunu çektiğinde bana döndü. "Sen de biliyordun değil mi? Bütün gün o sorgu sual bu yüzdendi!"

Üzgün hâlde Yağız'ın yanağına uzandığımda kendini geri çekti. Pes etmeyerek bir kez daha uzandım ona doğru. Bu sefer yanaklarına dokunabildiğimde sevgiyle bakıyordum gözlerine. "Bir kez... Sadece bir kez dinle sevgilim. Sonra istersen yine yakıp yık ama dinlemeden olmaz. Bana güveniyorsun değil mi?"

Gözlerimin içine bakarken elimi tutarak yanağından çekti. Sert bakışları yeniden Gökhan'ı buldu. "Beş saniyen var."

Yağız'ın süre sınırlaması beni benden alırken Gökhan dik duruşundan ödün vermedi. "Doğru."

Yağız, "Ne doğru lan, ne doğru?!" diyerek tekrar üstüne atılacağı sırada araya girdim. İki elimle onu iterken sabrım tükeniyordu. "Yağız dur!" Ama Yağız'ın öfkesi kontrol dışıydı.

"Çekil Bahar, arada kaynayacaksın şimdi!"

Yağız'ı tutmaya çabalarken Gökhan sonunda konuşmayı akıl etti. "Doğru ama fazlası var. Ben öpmedim kardeşini, o beni öptü."

Yağız pek de inanamamış gibiydi. "Eşek kadar adamsın lan, nereye öpüyor seni?!" Arada bariyer gibi beklerken, Yağız belimden kavradığı gibi beni kaldırıp kenara bıraktı. "Kenarda dur, delirtme beni!"

Yağız yeniden üzerine çullandığında Gökhan hiçbir tepki vermeden karşısında dimdik duruyordu. Yağız'ı kolundan tutarak geriye savururken Gökhan'ı da iterek arkasındaki koltuğa düşürdüm. "Şimdi ikinizi de ben döveceğim!" dedim öfkeyle. Yağız'a koltukları işaret ettim. "Gökhan anlatana kadar yerinden bile kalkmayacaksın Yağız!" Gökhan'a döndüğümde ise parmağımı havada salladım. "Uzatmadan anlatsan mı Gökhan, çıldırtma beni!" Bakışlarım kenarda yaprak gibi titrediği belli olan Leyla'ya takılınca tekli koltuğu işaret ettim. "Sen de otur şuraya, ne anlatıyorsa dinle!"

Leyla sessizce koltuğa otururken, Yağız'ın elinden tutarak inatla ayakta dikilen adamı koltuğa oturttum. Elini sıkı sıkı tutarken Gökhan'a konuşması için başımla işaret verdim.

"Yarıyıl tatilinde annenler bizi ziyarete gelmişti, biliyorsun. Bir yılı geçmiştir, hatta Sude iki tane kupa almıştı kamuflajlı."

Yağız başını eğdiğinde devam edecekti ki Leyla'nın kırık sesi geldi. "Ben kahve yaptım onlarla."

Üzgünce Leyla'ya bakarken, Gökhan kısa bir süre sevdiği kadına bakıp devam etti. "O zaman annenle sen bankaya gitmiştin."

Yağız öfkeyle ayağa kalkmaya çalıştı. "Ulan, ben sana güvendim lan! Kardeş dedim!"

Kolunu tuttuğum adamı tekrar yanıma çektim. "Gökhan'ın bir suçu yok! Sude tehdit ediyor!"

Yağız bir anda kaskatı kesilirken donuk bakışlarını bana çevirdi. "Ne?"

Gökhan tekrar söze girdi. "O gün bana açıldı, sevdiğini söyledi. Ben kabul etmeyince de küçük bir sinir krizi geçirdi. Onu durdurmaya çalıştım. O sırada boşluğuma geldi, beni öptü ama hemen geri çekildim. Çekip gittim evden." Gökhan anlık duraksarken sadece Yağız'a bakıyordu. "Yanlış bir şey yapmadım."

Yağız öylece donup kaldığında elini kavradım. "Ankara'dayken sabah gördüm onları Yağız. Sude, Gökhan'ı Leyla'dan ayrılması için, 'Öpüştüğümüzü abime söylerim,' diye tehdit etti. Leyla ile ayrılsınlar diye yapıyor bunu."

Yağız hüzünlü bakışlarını bana dikti. Sesi kırgın, kabullenmek iste-

mez gibiydi. "Sude o kadar ileri gidemez, başkasına iftira atmaz. Gökhan'a abi diyor."

Kabullenemeyişini anlıyordum. Kim kardeşinin böyle şeyler yapacağını düşünürdü ki? Keşke yaşanmamış olsaydı. "Daha bugün sen söyledin; Sude için Gökhan bir heves, belki de bir takıntı. Destek almalı bu konuda."

Gökhan ayağa kalktığında bakışlarımız onu buldu. "Sen benim kardeşimsin Pala. Senin kardeşin benim de kardeşim."

Yağız başını kaldırarak düşen omuzlarına aldırmadan mırıldandı. "Niye daha önce söylemedin?"

Gökhan üzgün bakışlarını yere düşürdü. "Diyemedim... Bir delilik yapmandan korktum. Vazgeçer diye düşündüm." Yağız sessiz kaldığında hareketlendi. "Başka bir şey yoksa bana müsaade."

Leyla da apar topar ayağa kalktığı gibi Gökhan'ın önüne geçti. "Gökhan..." Mahcup sesiyle devam etti. "Ben sandım ki..."

Gökhan alayla içindeki burukluğu saklamak ister gibi dudağının kenarını kıvırdı. "Artık bir önemi kalmadı."

Leyla ne demek istediğini anlayamazken kaşlarını çattı. Telafiler de hatalar kadar kolay sanıyordu. "Ne demek bir önemi kalmadı?"

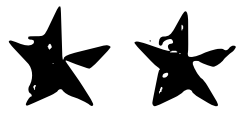
Sıkıntılı bir soluk veren Gökhan, sanki pes etmişti. Artık onun da onarılmaya ihtiyacı olan kırık bir kalbi vardı. "Beni dinleseydin belki bize bir şans verebilirdin. Sen şansını kaybettin."

Leyla'nın gözlerinden yaşlar süzülürken kendini kastığı her hâlinden belliydi. "Özür dilerim."

Gökhan kısa bir süre Leyla'nın gözlerinin içine baktı ve çekip gitti. Leyla ağlayarak odasına giderken Yağız başını benden tarafa çevirdi. "Neden bana anlatmadın?"

Sorgu sırası bana geldiğinde zorlukla yutkundum. Bu işin bize patlamasını istemiyordum ama patlayacak gibiydi. "Her şeyi öğrenmeden yanlış bilgi vermek istemedim." Yağız ayaklanınca ben de kalktım. "Yağız, lütfen..." Beni duymazdan gelerek kapıya ulaştığında dışarı çıktı. Ellerim kapı kolunu sıkı sıkı tutarken mırıldandım. "Yağız..."

Ayakkabısını giyer giymez bakışları beni buldu. "Yalnız kalsam iyi olacak."

1 Hafta Sonra...

Aşk sanki koca bir apartmanın merdivenleri gibi. Asansörü olmayan, her seferinde tek tek basamakları çıkman gereken, dengeni kaybettiğinde düşebileceğin, ışık kapanırsa karanlıkta önünü göremeyeceğin, duvarlara tutunarak çıkmaya çalışırken içinde hep bir korku yaşayacağın, bazen yorulup yarıda geri indiğin, sona geldikçe heyecandan ve o kadar basamağı çıkmanın adrenaliyle kalbinin güm güm attığı, sonunda kimi zaman seni sürprizlerin beklediği, bazen de aradığını evde bulamayıp binbir zahmetle çıktığına pişman olduğun uzun ve dönemeçli merdivenler...

Başı tatlı, ortası düşündürücü, sonu zahmetli...

Yine de o basamakların sonunda size bir yudum su verecek, *"Gel, otur, dinlen,"* ya da, *"Bir daha gitme,"* diyecek biri varsa denemeye değer.

Ben, beni kalbine davet eden insanı mutlaka görmek isterdim.

Gördüm de... Hâlâ görüyorum... Çünkü çaprazımda oturuyordu.

Sabahtan beri masada, hemen çaprazımda oturan adamı kesiyordum. Suratsızdı ve hatta sevimsiz. Aramız pek iyi değildi bu aralar. Küçük çocuk gibi surat asıyordu bana. Hemen karşımda oturan Gökhan'a da surat asmakla meşguldü. Sude'yi arayıp tüm gerçeği ondan da öğrenmiş, kardeşini de bir güzel haşlamıştı. Gökhan da Leyla ile konuşmuyordu. Leyla bir haftadır ne yaparsa yapsın Gökhan'ı ikna etmekte başarılı olamamış, Gökhan her seferinde Leyla yokmuş gibi davranıyordu. Sanırım onun kırıklığı da bir süre daha devam edecekti.

Yağız'ın önümüze itelediği evraklarla ilgilenirken saltanatım ne yazık ki kısa sürdü. Nişanlım olmasının yanında komutanım olarak hüküm süren Yağız, ona attığım dosyalardan fazlasını Gökhan'la bana iteleyip kendini boşluğa çıkardı.

Odanın kapısı çaldığında içeri nöbetçi asker girdi. "Komutanım, Turan Albay sizi toplantı odasında bekliyor."

Bu bizi şaşırtmamıştı ama bir yandan sevinmiştim de. Yatmaktan sıkılmıştım ve biraz hareketlilik şarttı. Hepimiz toplantı odasında yerimizi aldığımızda yine Yağız'ın karşısında oturuyordum. Ben ona, o ise önündeki kâğıda bakıyordu. Elindeki kalemle ne yazıyordu bilmiyordum ama bana baksın istiyordum.

Masanın altından ayağına vurduğumda eli duraksadı. Yazmayı bırakarak tek kaşını kaldırıp bana baktığında, ellerim masanın üzerinde parmağımdaki yüzükle oynuyordum. Bakışları tekrar masaya düştüğünde yeniden önündeki kâğıda bir şeyler karalamaya başladı. Asılan suratımla ellerimi göğsümde birleştirirken toplantı odasının kapısı açıldı.

Turan Albay içeri girince hepimiz ayağa kalkarak selam verdik fakat beni şaşırtan hemen arkasından giren Kaan'dı. Uzun zamandır görmüyordum onu. Bakışlarımız anlık kesişirken gözlerimi kaçırmadan edemedim. Turan Albay ve Kaan Savcı oturduğunda biz de oturduk. Yağız öldürücü bakışlarını Kaan'a dikerken Turan Albay boğazını temizledi. "Hızlıca konuyu özet geçeceğim çünkü fazla zamanımız yok." Hepimiz dikkatle onu dinlerken devam etti. "Boran'ın yeni bir teslimat yapacağını duyduk. Sizden istediğimiz, teslimata engel olmanız."

Kaan Savcı detaylar için araya girdi. "Teslimat sınır dışında olacak. Hemen yola çıkmanız gerekiyor. Gece konumlanıp sabah harekete geçeceksiniz."

Yağız artık fazlasıyla tecrübe sahibiydi. "Bizden istediğiniz bir şey daha var," dediğinde Kaan'la göz göze geldiler. Her ne kadar birbirlerinden pek hazzetmeseler de Kaan gülümsedi.

"Doğru. Teslim edilecek paketi bize getirmeniz gerekiyor. Elden kaçırma şansınız yok. Gerekirse oradaki herkesi öldürüp o paketi bize sapasağlam getireceksiniz."

Gökhan için dert değildi. "Hallederiz."

Fakat ben başka şeye takıldım. "Bu paket, insan mı?"

Kaan, dudağının kenarını kıvırarak takdir eden gözlerle bakıyordu. "Çok dikkatlisiniz, üsteğmenim."

Sessiz kaldığımda Yağız'la göz göze geldik. Turan Albay ise eksik parçayı iliştirdi. "Evet, paket insan ve hatta bir kadın. Kulaksız lakaplı

teröristin de orada olacağını düşünüyoruz. Yakalamanız hâlinde ikisini de canlı istiyoruz."

Yağız'ın anında bakışları değiştiğinde operasyona karşı daha ilgiliydi artık. "Kesin gelecek mi?"

Turan Albay sert bakışlarını üzerine dikti. "Emin değiliz, üsteğmenim."

Masanın üzerinde yumruğunu sıkan adamın bakışları anında kararırken aklından geçenleri biliyordum ve onu kontrol etme görevinin bende olduğunu da.

İçeriye giren asker selam verip eğilerek Turan Albay'ın kulağına bir şeyler söyledi. Turan Albay ayaklanırken Kaan Savcı'dan müsaade isteyerek odadan çıktı. Hemen ardından Kaan, toplantının detaylarını anlatıp operasyonun yapılacağı alanla ilgili bize bilgi verdi. Açık alanda yapılacak teslimat kaçış için de oldukça müsaitti. Uzun bir süre konu üzerine konuşulduktan sonra Kaan yeterli bulmuş olacak ki toplantıyı bitirme niyetindeydi.

"Başka soru var mı?" Kimseden ses çıkmadığında Kaan bana döndü. "Nasıl gidiyor?"

Boş bakışlarımla bakarken beklemediğim soruya ne cevap vereceğimi düşünüyordum fakat çok da gerek kalmadı çünkü benden önce Yağız cevapladı. "Sözlendi."

Kaan ne demek istediğini anlayamayıp manasız gözlerle Yağız'a baktığında gözlerimi devirdim. Sanki kendi başıma sözlenmiştim. "Geçen hafta söz yaptık, Yağız Üsteğmen'im ondan bahsediyor."

Kaan'ın bakışları Yağız'ın parmağındaki alyansa düştüğünde sevdiceğim dudağının kenarını kıvırdı. Bir, alyans olan elini havada sallamadığı kalmıştı. Aynı şekilde benim parmağıma da bakan savcı, yüzüklerimizi yeterince görmüş olacak ki ayaklandı. "Hayırlı olsun."

Hepimiz aynı anda ayaklanırken Yağız elini Kaan Savcı'ya uzattı. "Sağ olun savcım, düğüne de bekleriz."

Yağız'ın rahat tavrıyla ne yapmaya çalıştığını anlasam da umursamadım. İstediği kadar havasını atabilirdi çünkü onunla evlenecektim, bu yalan değildi. En azından şimdilik...

Kaan istemeye istemeye Yağız'ın elini sıktığında fırsattan istifade masaya doğru eğildim. Yağız'ın önünde duran kâğıdı kaptığım gibi geri çekilirken göz ucuyla bana baksa da çok önemsemedi. "Kısmet," diyen Kaan soğuk bir ses tonu kullanırken benim gözlerim kâğıtta geziyordu.

Yağız'ın gereksiz karalamalarının yanına düştüğü notu merakla okumaya başladım.

"Öylesine güzel seviyorum ki seni,

Öylesine saf,

Öylesine temiz,

Öylesine derin

Ve öylesine değil..."

Başımı kaldırdığım an toplantı odasından çıkan Kaan'ın arkasından bakan Yağız, başını benden tarafa çevirdi. Dudağının kenarında koca bir kıvrım vardı. Biliyordu... Kâğıdı merak edip alacağımı, ne yazıyorsa okuyacağımı biliyordu. Sırf bu yüzden Özdemir Asaf'ın şiirini yazacak kadar...

Dudaklarımda eşsiz bir tebessüm oluştuğunda gözlerimi bir an olsun ondan ayırmadım. Öylesine bakmadım; aşkla baktım, ömürlük baktım.

Aşağı indiğimizde önce kendi giyinme odama geçip üzerimdeki kıyafetleri değiştirdim. Hemen ardından saçlarımı güzelce balıksırtı örüp teçhizat odasına geçtim. Benden önce geçen ekip yerini alırken kendi dolabımın kapağını açtım. Hazırlığa başladığımda aklıma gelen şeyle Gökhan'a döndüm. "Leyla'yı aradın mı?"

Yandan bir bakış atıp işine döndü. "Aramam mı lazımdı?"

Gözlerimi devirerek cebimden telefonu çıkardım. Leyla'yı arayıp sesi hoparlöre verdim. Gökhan da duysun istiyordum.

"Bahar."

Leyla'nın sesi duyulduğunda herkes sessizleşirken telefonu dolabımın üst rafına koydum. Bir yandan da hazırlanmalıydım. "Ne yapıyorsun canım?"

Durgun sesi bir süredir aynıydı. "Çalışıyorum, sen?"

Gökhan'a ters bir bakış atıp sıkıntılı bir nefes verdim. "Hazırlanıyorum, göreve çıkıyoruz."

"Ya..." dediğinde devam ettim. "Gece bekleme diye aradım."

Kısa bir süre telefonun diğer ucunda sessizlik oldu. "Gökhan..." Yanlış söylemiş gibi düzeltti. "Yani hepiniz mi?"

Silahımı kontrol ederken Gökhan'a dönerek kaşlarımı havaya kaldırdım. "Evet canım, hepimiz."

Sesi biraz daha kırıldı. "Beni aramadı." Kendine acı çektirmek ister gibiydi. "Niye arasın ki zaten?"

Gökhan'a, Leyla her konuştuğunda ters bakışlarımı atsam da görmezden geliyordu ve hatta duymazdan ama dört kulağıyla dinlediğinden emindim. "Sen ona bakma süslü. Çocuk gibi trip atmak istiyor onun canı." İmalı sesimle üstüne basa basa konuşurken Gökhan başını iki yana salladı.

"Bahar..." dedi Leyla.

"Efendim."

Kısacık bir sessizliğin ardından artık muhatabı ben değildim. "Ben ona çok âşığım. Hata yaptım, dinlemem gerekirdi ama dinlemedim. Beni yaptığımla cezalandırıyor. Haklı da ama pişmanım." İç çekti. "Yine de gördüklerim, duyduklarım kabul edilebilir şeyler değildi. Beni biraz olsun anlaması lazımdı." Sesi kırgındı, hatta şu an benim tanıdığım Leyla muhtemelen ağlıyordu çünkü bu sesine de yansıyordu. "Gökhan'a onu çok sevdiğimi ve ne olursa olsun bekleyeceğimi söyler misin?"

Gökhan yaptığı işi bırakmış, dolabın kapağını bir eliyle sıkı sıkı tutarken bakışları sanki Leyla'yı görüyor gibi telefondaydı ve dikkatle onu dinliyordu. Leyla'nın son sözleriyle dudakları aralansa da kısa sürdü. Başını tekrar diğer tarafa çevirdiğinde telefonu elime aldım.

"Söylerim tabii. Kendine dikkat et."

"Siz de... Allah'a emanet olun."

Telefonu kapattığımda istemsizce homurdanmaya başladım. "Bu kadar uzatman gerekiyor muydu Gökhan? Kız mahvoldu."

Emirhan da beni desteklenmişti. "Abi, kız körkütük âşık, daha ne istiyorsun?"

Aykut da hemfikirdi. "Pişman da olmuş."

Yağız bu duruma karışmamayı seçmişti. Gökhan dolabın kapağını sert bir şekilde kapatıp bize döndü. "Kendi ilişkim hakkında izin verirseniz kendim karar vermek istiyorum."

Son sözünü söyleyip çantasını ve silahını alarak odadan çıktı. Bu yetmez gibi Yağız da bizi fırçalamaktan geri kalmadı. "Yeter başkasının ilişkisine burnunuzu soktuğunuz. Karışmayın artık."

Üzgünce dudak büktüm. "Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum."

Yağız bunu umursamadı. "Geç kalıyoruz hızlan biraz." Emirhan ve Aykut hazırlanıp çıkarken Yağız benim için oyalanıyordu. Başıma asker yeşili maskemi geçireceğim sırada bileğimden yakalayıp kendine çekti. Elimdeki maskeyi dikkatle başımdan geçirirken homurdanıyordu. "Çok oyalanıyorsun."

Suçlu bir çocuk gibi gözlerinin içine bakarken sesimi alçalttım. "Şiir çok güzeldi." Elleri maskemde hareketsiz kaldığında göz göze geldik. Hazır anı yakalamışken devam ettim. "Bana hâlâ kızgın mısın?"

Sadece gözlerimizi açıkta bırakan maskelerimizle belime sarılıp beni kendine çekti. Sert bir çarpışma yaşadık. Tabii ki bunun sebebi üzerimizdeki yeleklerdi. Yağız maskesini aşağı sıyırarak koyu renk dudaklarını ortaya çıkardı. Aynı şekilde benim maskeme uzanarak dudaklarımı ve burnumu kapatan kısmı çeneme indirdi.

"Kızgınım ama bu sana körkütük âşık olduğum gerçeğini değiştirmiyor." Dudaklarıma uzanarak eşsiz öpücüklerinden birini bırakırken itiraz etmedim. Aynı sevgiyle karşılık verdim. Dudaklarını dudaklarımdan ayırdığı anda hissettiğim yokluk hep aynı oluyordu. Bir anda uyanıyordum peri masalından. Prenseslikten külkediliğine düşüyordum aniden. Sanki bir ihtiyaçtı dudakları. Sorgulanmaması gereken bir ihtiyaç...

"Bugün o şerefsiz inşallah gelir ve elime düşer. Bunu o kadar istiyorum ki..."

Karşımdaki adamın gözlerine dalıp gitmişken bir an söylediklerini anlayamadım. Boş boş gözlerine baktığım sırada fark ettim, Kulaksız'dan bahsediyordu. Yağız'ın aklı da fikri de benden çok uzaktaydı.

Maskemi düzeltip söylediklerine bir cevap vermedim. "Çıkalım artık."

Helikopterle geçen yolculuğun ardından koca bir dağın eteklerine bırakıldık. Uzunca bir yürüyüşten sonra bulduğumuz bir mağarada nöbetleşerek birkaç saat dinlenme kararı aldık. Gün ayana kadar burada kalacaktık. Kimseye yakalanmadan şafak sökerken yapılacak teslimata en iyi bu şekilde eşlik edebilirdik.

Mağarada, karanlığın içinde, Yağız'ın omzuna başımı yaslamış sessizce bekliyordum. Elimi sıkıca tutan adamı net göremezken şu zifiri karanlıkta onu hissetmek iyi geliyordu. İyice bastıran uykuya karşı koymaya çalışırken, Yağız'ın fısıltılı sesi kulağıma geldi. "Uyu biraz, ben seni uyandırırım."

Kolunun altına girerek olabildiği kadar belini sardım. Mağaraya girdiğimizden beri robot gibiydi. "Sen neden uyumuyorsun?"

Sessizliğe gömüldüğünde bana cevap vermeyeceğini sandım fakat zar zor sesi geldi. "Burası bana kâbustan başka bir şey vermez."

Olduğum yerde bedenim işlevini yitirmiş gibi kaldığımda beynim hâlâ çalışıyordu. Şimdi anlamıştım Yağız'ı. Bu zifiri karanlık mağara ona hiç iyi gelmiyor ve hatta geçmişini hatırlatıyordu. Oysa benden çok daha rahat görünüyordu. Sadece bedenine beton dökülmüş gibiydi. Elini sıkı sıkı tutarak fısıldadım. "Nöbeti biz devralalım. Çocuklar dinlensin."

Gözlerini göremesem de başını benden tarafa çevirdiğini görmüştüm. "İyi fikir."

Şafak sökmeye yakın hepimiz bulduğumuz kayalıklara konumlanırken aramızda en iyi kamufle olan kişi elbette ki Emirhan'dı. Keskin nişancımızın kamuflaj yeteneği o kadar iyiydi ki onu görebilmek ve kayalıklar arasında ayırt edebilmek için fazla iyi olmalıydınız.

Hepimiz farklı yerlere dağılmış sessizce beklerken, güneş yeni yeni yüzünü göstermeye başlamıştı. Ortamızda kalan yolu dikkatle gözlüyor-

duk. İstihbaratın en güzel yanı buydu. Nerede ne yapılacaksa size nokta atışıyla yer bildiriyorlardı.

"Hareketlilik var."

Emirhan'ın sesiyle hepimiz dikkat kesilirken dürbünle yolu kontrol ettim. Bize doğru yaklaşan iki arabayla hemen bilgilendirme yaptım. "İki araç bize doğru yaklaşıyor. Görüntü net değil. Arkadaki araçta biksi var. İlk hedef o olsa iyi olur."

Kısa bir süre sonra bize yaklaşan araç durduğunda beklemeye başladı. Etrafı kontrol ettikleri sırada hepimiz başımızı dahi çıkarmadık. Fazla sürmeyen bir bekleyişin ardından Gökhan'ın sesi kulaklıkta yankılandı. "Karşı taraf geliyor." Dikkatimiz aniden onlara kaydığında, Gökhan durum bildirmeye devam etti. "Tek araç mevcut. İki kişi arkada silahlı."

Araçlar karşı karşıya geldiğinde içindekiler inerken Yağız talimatlarına başladı. "Güneş, görüntü al. Avcı, biksici senin. Poyraz, araçların hareketini engelle. Kimse kaçsın istemiyorum. Kara, teslim edilecek paketi sen alacaksın, bizden istenilen o."

Çantamdan aldığım kamerayla birkaç görüntü aldım. Boran araçtan inerken yanındaki adam da bir kadınla indi. Başına silah dayamış, zorla tuttuğu belliydi. "Boran araçtan indi. Paket yanlarında."

Yağız temkinli hâlde Kara'ya seslendi. "Kara, hedefe yaklaş. Güneş, paketin vurulmasına engel ol."

Karşı tarafta arabada bekleyen kişi, Boran'ın paketle indiğini görünce indi. Dikkatle kim olduğunu anlamaya çalışıyordum. Boynuna sarılı poşu ve altına giydiği siyah şalvarla yapılı olduğu da her hâlinden belliydi. Poşunun yarısı yüzünü kapatırken gözlükle ekstra kamuflaj sağlıyordu. El ele sıkıştıklarında elimdeki dijital kamerayla bol bol görüntü aldım.

"Ben tamamım."

Ortada sessizlik olunca Gökhan sorma ihtiyacı hissetti. "Ne zaman harekete geçiyoruz?"

Hepimiz Yağız'ın emrini bekliyorduk ancak ses gelmiyordu. Adamların sohbeti sürdüğü sırada Yağız'ın olduğu tarafa baktım. "Pala, emrini bekliyoruz." Âdeta donmuş gibi ses gelmediğinde, hepimizin dikkat dağılmıştı. Emirhan da müdahale etti. "Fazla zamanımız yok."

Hâlâ sessiz kalan adamı tekrar uyardım. "Pala, karşılık ver. Emir bekliyoruz." Yağız'ın sesi çıkmayınca dikkatle biraz aşağıda duran adama ilerledim. Arkasına saklandığı koca kayalığa yaslandığımda, omzundan tuttuğum gibi kendime çevirdim. "Duymuyor musun?"

Bir anda göz göze geldiğimizde sanki koca bir kâbustan uyanır gibiydi. Kızarmış gözleri, karanlığın içine saplanmış boş boş bakıyordu. "Kulaksız burada."

Dudaklarından ruhsuzca dökülen kelimelerle duraksamak zorunda kaldım. O adamdı. Yağız'ın öldürmeye ant içtiği o terörist.

"Ne?"

Islık gibi çıkan sesimle kara gözleri tehlikeli bir hâle büründüğünde içimi bir korku kapladı. Onu görmek bile Yağız'ı bu hâle getiriyorsa yaklaşması tehlikeden başka bir şey değildi.

Tekrar yerimde doğrularak tüfeğimin dürbünüyle onlara baktım. Yağız'ın bahsettiği adamı kısa süre inceleyip boğazımı temizledim. "Tamam, müdahale etmemiz lazım. Daha fazla bekleyemeyiz."

Yağız, telkinlerimle toparlarken adamları tekrar kontrol etti. "O iti öldüreceğim."

"Pala!" Uyaran sesimle Yağız emirlerini arka arkaya sıraladı. "Avcı, ilk atış senin. Hemen ardından Poyraz ve Güneş'te sıra." Başını bana çevirdi. "Gereksiz herkesi öldür." Başımı eğdiğimde devam etti. "Kara, biz birlikte iniyoruz." Hepimizden aynı anda onay geldiğinde Yağız son sözünü söyledi. "Atış serbest."

Avcı ilk atışını yaptığı an, hepimiz hedeflerimizi indirmeye başladık fakat çabuk farkına vardıkları için araçların yan tarafına doğru yamacı saklandılar. Paket ise ateş hattında kaldı. "Destek gelecektir, zamanımız yok," diyen Aykut'la Yağız hareketlendi. "Kara, iniyoruz. Güneş, paketi koru."

İkisi hedefe yaklaşmaya başladıkları sırada diğerlerine seslendim. "Kimsenin başını çıkarmasına izin vermeyin."

Arabanın yanında gördüğüm bir adamı anında indirirken, yerimi bulmuş olacaklar ki birkaç kurşun saklandığım kayalığa çarparak sekti. Emirhan bir kişiyi daha indirdi, kafalarını çıkarmalarına izin vermiyor-

du. Yağız ve Gökhan hedefe ilerlerken Aykut araya girdi. "Araçlar iptal."

İçime su serpen sözlerini Emirhan yarım bıraktı. "Gelenler var."

Onun sesiyle etrafıma bakındığımda, iki aracın bize yaklaşmakta olduğunu gördüm. İçimi kaplayan endişeyle seslendim. "Pala, hemen geri çekilin, kalabalıklar."

Onu ikna etmek bu saatten sonra zordu. "Kimse geri çekilmeyecek. Hava desteği isteyin."

Aykut hava desteği isterken tekrar şansımı denedim. "Oradan uzaklaşın."

Yağız bu sefer kükredi. "Atışa devam Güneş! Avcı, yeni gelenleri karşıla!"

Birini daha aynı hızla aşağı indirdiğim sırada Gökhan ve Yağız, araçların olduğu kısma ulaşmıştı. "Kara, paketi al ve uzaklaş."

Kara, aracın yanında duran kadını tuttuğu gibi gitmek için hamle yaptığında ilerleyemedi. "Beraber döneceğiz."

Onların konuşmalarını dinlerken Yağız itiraz etti. "Bu bir emirdir Kara, geri çekil."

Emirhan'ın telaşlı sesi yankılandı. "Daha fazla tutamıyorum, size yaklaşıyorlar."

Gökhan tekrar ayak diredi. "Pala, adam kaçıyor. Bırak gidelim."

Yağız için bu imkânsızdı. "Onu bulmuşken gebertmeden bırakmam. Emrimi dinle!"

Yağız, Kulaksız'ın peşine takıldığı sırada, Gökhan bizden tarafa döndüğünde Boran'ı gördüm. Elindeki silahı Gökhan'la yanındaki kadına doğrultmuştu.

"Kara!" diye bağırdığımda Gökhan, kadını korumak için üzerine kapandı. İsabet aldığı kurşunla sendelerken karşı atış yaptım. Boran'ı yaralandığını gördüğümde bakışlarım Gökhan'a ulaştı. Dizleri üzerine çöktüğü an ağır yaralandığını anlamıştım. "Kara! Kara beni duyuyor musun? Kara!" Ses gelmediğinde Yağız'a seslendim. "Kara vuruldu! Destek lazım! Kara ağır yaralı!"

Yağız, Gökhan'ın vurulduğunu duyduğu an takibi bırakarak geri

döndü. Boran'ı gördüğü gibi arka arkaya ateş etti. Çoktan öldüğünü düşündüğüm adamla yerimden çıktım. "Poyraz, helikopter iste! Yaralımız olduğunu bildir!"

Aykut kısa bir konuşmanın ardından geri dönüş yaptı. "Helikopter çıkartılıyor. Hava desteği için son beş dakika."

Yağız, Gökhan'a ulaştığında bu sefer üçü de ateş hattında kalmıştı. Ortada hedef olarak kaldıklarında diğerlerine seslendim. "Yaylım ateşi açın, aşağı iniyorum."

Dikkatli bir şekilde yanlarına indiğimde paketi tuttuğum gibi kaçırmaya başladım. Yağız, Gökhan'ın kolunun altına girdiğinde peşimden geliyordu. Hep birlikte aracın arkasına saklandığımız anda Gökhan'ın yarasını kontrol etmeye başladı. "Kara, bana bak. Beni duyuyor musun?"

İniltileri arasında Gökhan'ın dudaklarından sadece tek bir kelime döküldü. "İyiyim."

Etrafı kontrol edip Yağız'a baktım. "Ne durumda?"

Bulduğu bez parçasını yaraya bastırırken başını bana çevirdi. "Kan kaybediyor. Kurşun omzuna girmiş, gitmemiz lazım."

Çare arar gibi düşünürken birkaç kurşunla başımı eğdim. "Araçları iptal ettik. Helikopter zaman alacak."

Yağız yumruğunu sıkarak diğerlerine bağırdı. "Poyraz! Nerede kaldı hava desteği? Avcı, niye ateş ediyor bunlar hâlâ?"

"Kalabalıklar komutanım," diyen Emirhan'la aklıma güzel bir fikir geldi. Biksi olan araca yöneldiğim sırada Yağız omzumdan yakaladı. "Nereye?"

Sadece gözleri görünen adama biksiyi gösterdim. "Bir şeyler yapmamız lazım."

Başını eğerek kolumu bıraktı. "Dikkatli ol."

Aracın üzerine çıktığımda uzun zamandır el sürmediğim biksiyi kontrol ettim. Asıl adı PK makineli tüfeğiydi. Sovyetler Birliği'nde tasarlanan 7.62 mm'lik makineli bir tüfekti. Genel maksatla düşman piyadesini, motorlu araçları ateş altına almak için kullanılıyordu ancak teröristlerin eline geçtiğinde her türlü bize kullanmaktan çekinmiyorlardı. Tıpkı şimdi benim onlara kullanacağım gibi.

Teröristlerin aracını hedef aldığımda atışa başladım. Karşı taraf karşılık veremeyerek saklanırken Emirhan'ın sesi geldi. "Kaçıyorlar! Harikasın Güneş, kaçıyorlar!"

Bir sevindirici haber de Aykut'tan geldi. "Hava desteği geldi. Helikopter için iki dakika."

Yüzüm gülerken Yağız'ın acı sesi bütün neşemizi altüst etti. "Kara, benimle kal! Kapatma gözlerini! Gideceğiz oğlum, dayan!"

Kötü bir haber almak kadar, o haberi karşı tarafa vermek de zor. Can yakacağını bile bile bunu karşı tarafa aktaracak olmak, hem içimi sızlatıyor hem de kendi çektiğim acıya karşı tarafın çekeceği acıları da ekliyordum. Buna rağmen Leyla'ya haber verme görevinin bana verilmiş olması hiç adil değildi.

Hastaneye gelir gelmez Gökhan'ı ameliyata almışlardı ve Yağız, Leyla'ya haber vermem için beni göndermişti. Saçım başım dağılmış hâlde, üzerimdeki kamuflaj ve boynumda asılı tüfeğimle, bazen korkuyla bazen de hayranlıkla üzerimde gezen bakışlara aldırmadan hastanenin içinde polikliniklerin olduğu kısma ilerliyordum. Leyla'nın odasına geldiğimde kapıda duraksadım. Öğle arası girmişti ve kapıda bekleyen sekreter yerinde yoktu. Sadece öğleden sonra muayene olacak hastalar şimdiden sandalyelere oturmuş bekliyordu. Leyla'nın yemekhanede olacağını düşünmüştüm ama o zaman çoktan yoğun bakıma gelmiş olurdu çünkü hastane bizim gelişimizle ve yaralı askerin ameliyata alınmasıyla çalkalanıyordu.

Odanın kapısında birkaç dakika oyalandığımda derin bir nefes alıp kapıya tıkladım. İçeri girdiğim sırada Leyla'yı pencere kenarında telefonla konuşurken buldum. Başını arkaya çevirdiğinde beni görür görmez şaşkınlıkla bana döndü. Telefondaki her kimse, "Kapatmam lazım," diyerek karşı taraftan cevap beklemeden telefonu kapattı. Ortada buluştuğumuzda şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Bahar!"

"Nasıl gidiyor?" dedim gülümsemeye çalışarak fakat fazla yapmacık durmuştu.

"Gelmişsiniz," derken üzerindeki şaşkınlık sesine de yansımıştı.

Bana doğru yaklaşarak tam önümde durduğunda, "Geldik," dedim sakince. "Yaralımız vardı, o yüzden hastanedeyiz."

Gözlerine koca bir endişe tohumu yer etti. Dudakları sormak için aralandı ama hemen soramadı. Eli kalbine gittiğinde sesi cılızdı. "Gökhan iyi mi?"

Çoktan vereceğim cevabı hissetmişti. Yine de umutla bakıyordu gözlerime. "Leyla... Çok ciddi bir şey değil."

Gözleri anında dolarken yutkunamadı. Sesi daha da kısıldı. "Bana ne olduğunu söyle..."

Yatıştırmak adına koluna dokundum. Yorgun bir tebessüm vardı yüzümde. "Yaralandı, acil ameliyata aldılar." Yanağından bir damla yaş süzüldü. O kurumadan yerini yenileri aldı. Bir anda dengesini kaybederek sendeledi. Endişeyle onu tutarak arkasındaki sandalyeye oturttum. "Leyla... Leyla sakin ol. İyi olacak."

Onu teskin etmeye çalışıyordum ama beni duymuyor gibi boşluğa bakıyordu. Dudaklarından bir hıçkırık firar etti. Başı güçsüz bir hâlde önüne düştü. "Gökhan..." diyebildi ağlamaklı çıkan sesiyle ama devamı gelmedi.

Önünde diz çökerek bacaklarının üzerine bir yük gibi bıraktığı ellerini kavradım. Yüzünü görmek için saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Güçlü olacaksın kâküllü. Kendini bırakma."

Uyuduğu rüyadan uyanır gibi aniden ayağa kalktı. "Nerede?" Kapıya birkaç adım atıp arkasını döndü. "Hadisene Bahar, yanında olmam lazım."

Silahımdan destek alarak ayağa kalkıp peşine takıldım. Odadan çıktığımızda yemekten gelen sekreteri ayağa kalktı. Leyla'ya seslenmişti ama o duymadı bile. Ne olduğunu anlamayan kadına küçük bir açıklama yaptım. "Leyla Hanım öğleden sonraki hastalarıyla ilgilenemeyecek." Şaşkınlıkla bakakalan kadını arkamızda bırakarak ameliyathanelerin olduğu kata yöneldim.

Leyla benden önce gelmişti. Koridora girdiğimde Emirhan ve Aykut'u kenara çökmüş beklerken buldum. Yağız hemen kapının yanında, başı yerde duruyordu. Leyla ellerini kapıya yaslamış hâlde hıçkıra hıçkıra

ağlarken, ona doğru koşup omuzlarından yakaladım. Geriye çekerek duvara yaslanmış birbirine bağlı hâlde duran sandalyelere oturtarak ben de yanına oturdum.

Aradan geçen on dakikanın ardından Leyla biraz sakinleşirken ameliyathanenin kapısı açıldı. Leyla bir anda yerinden sıçrarken, hızlı adımlarla giden hemşireyi kolundan yakaladı. "Yaralı asker ne durumda?" Hemşire tereddütte kaldığında önüne geçti. "Lütfen, bir şey söyle. Ben de doktorum."

Gerçekten de şu an üzerindeki beyaz önlüğüyle doktor gibi duruyordu ve karşı tarafı konuşturmak için iyi bir yoldu. "Çok kan kaybetmiş," dedi hemşire.

Leyla öylece donup kalınca hemşire, kolunu kurtarıp yanımızdan uzaklaştı. Leyla dizlerinin üzerine düştüğünde yerimden fırlayıp kolundan tuttum. "Leyla!" dedim panikle. Kendinden geçen kadını kaldıramayacağımı anlarken Yağız'a baktım. "Yağız..." Boş boş yeri izleyen adamın beni duyup görmesine imkân yoktu. Muhtemelen o, kendi acılarında boğuluyordu. "Leyla! Kendine gel!" dediğimde acı bir inilti döküldü dudaklarından. "Ciğerlerim sökülüyor sanki Bahar, nefes alamıyorum... Canım çok yanıyor..."

Haykırış gibi çıkan kelimelerle onu kendime çekip sarıldım. "Geçecek. Kara, o kadar kolay pes etmez."

İçine sığdıramadığı isyanı diline döktü. "Beni aramadı, bana gidiyorum bile demedi. Şimdi beni böyle yarım bırakırsa onu affetmem Bahar! Beni bu acıyla baş başa bırakırsa ona ah ederim!" Hıçkırıkları arasında kolumu sıktı. "Benim nefesim de kalbimde Kara artık. Eğer ona bir şey olursa kalbim sökülür, nefesim kesilir..."

Hepimiz onun yakarışını dinledik. Usul usul saçlarını sevdim. Teselli verir miydi bilmiyorum ama onun acısını en derinlerimden hissediyordum. Az da olsa kendini toparladığında Aykut'a baktım. Beni hemen anlarken, birlikte Leyla'nın kollarından tutarak sandalyeye oturttuk.

Yağız yumruğunu arka arkaya duvara vurmaya başladığında panikle yerimden fırlayıp kolunu tuttum. "Ne yapıyorsun Yağız?"

"Yeter lan, yeter!" Bağırışı içimi parçalarken gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Yapma," dedim fısıltıyla.

Yumruğunu başıyla duvar arasına sıkıştırarak gözlerini kapattı. Kendini suçlu hissettiği her hâlinden belliydi. "Git dedim ona, beni dinleme-di! Ulan benim canımdan önemli mi? O şerefsiz, kardeşim dediğim kim varsa zarar veriyor! Hepsi benim suçum!"

Gözlerim dolu dolu, kendimi ağlamamak için zor tutarken, ben de alnımı onun omzuna yasladım. "Senin bir suçun yok Yağız. Vurulmasını asla istemezdin. Lütfen kendini suçlu hissetme."

Bana doğru döndüğünde gözlerime baktı. Sesindeki acizlik beni yakıp kül ediyordu. "Belki de uğursuz olan benim. Her türlü belaya kapı açan, bir şerefsizi bile ortadan kaldıramayan benim. Sevdiklerimi kaybetmek de benim cezam."

Daha fazla söylediklerine dayanamadığımda yanaklarını kavradım. Gözlerinin içine bakıyordum. Onu iyileştirmek, tüm yaralarını sarmak istiyordum. "Sen benim uğurumsun Yağız. Sen benim en büyük uğurumsun, gülümseme sebebimsin. Gökhan'ın seni ne kadar sevdiğini biliyorum. Onu kaybetmeyeceğiz, kimseyi kaybetmeyeceksin. Sen bu ekibin komutanısın, bizim sana ihtiyacımız var. Güçlü durman lazım."

Beni tutup kendine çektiğinde birbirimize sarıldık. Burnunu saçlarımın arasına daldırdığında uzun uzun kokumu içine çekti. Şakağıma dudaklarını bastırdı. O an Leyla'nın bizde olan bakışlarını gördüm. Gözleri dolu doluydu. Onun canı yanarken sevdiğime sarılıyor olmak, kendimi kötü hissettirdi. Yağız'ın kollarından sıyrılıp elini tuttum.

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama hepimize bir ömür gibi geldi o saatler. Ta ki ameliyathanenin kapısı yeniden açılana kadar. Doktoru görür görmez yine bizden önce Leyla çıktı önüne.

"Ameliyat nasıl geçti hocam?"

Birbirlerini tanıyor olacaklar ki doktor, "Leyla?" dedi afallayarak. "Yakının olduğunu bilmiyordum." Leyla yeniden ağlamaya başladığında adam hemen açıklama yaptı. "Kurşunu çıkardık ancak çok kan kaybetmiş. Sabaha kadar uyutmayı düşünüyoruz. Vücudunun dinlenmesi lazım."

Leyla'nın konuşamayacağını anladığımda araya girdim. "Ama iyi olacak değil mi?"

Doktor yaptığı uzunca ameliyatın verdiği yorgunlukla gülümsedi. "Hayati tehlikeyi atlattı. Birazdan yoğun bakıma alırlar. Sabah da normal odaya geçer. Siz de boş yere beklemeyin."

"Teşekkür ederim Ahmet Hoca'm," diyebildi en son Leyla.

Doktor küçük bir tebessüm sundu. "Geçmiş olsun."

Hemen Leyla'ya sarılarak sırtını sıvazladım. "Atlattı işte, çok şükür."

Biz birbirimize sarılırken Emirhan'ın sesi moral verir gibiydi. "Sabaha turp gibi olur o."

Aykut da rahatlamış görünüyordu. "Azrail'e bile kafa tutar Kara be."

Sonunda Leyla'nın yüzünde küçük de olsa bir tebessüm oluştu. "Allah'ım, çok şükür..."

Yağız ise belli ki planlamayı kafasında çoktan yapmıştı. "Siz gidin artık. Dünden beri kimse uyumadı. Biraz dinlenin, sabah gelirsiniz."

Üzgünce dudak büktüm. "Sen de yorgunsun."

Kaşlarını çattı. "Ben kardeşimi bırakmam."

Ses çıkaramadım çünkü Yağız haklıydı. O gitmezse ben de gitmezdim fakat Leyla boğazını temizleyerek araya girdi. "Siz gidin lütfen, ben buradayım."

Hepimizin bakışları Leyla'ya dönerken Yağız, "Olmaz öyle şey," diyerek karşı çıktı.

Leyla öne doğru bir adım atarak Yağız'ın karşısına dikildiğinde kafa tutar gibiydi. "Senin kardeşim dediğin adama ben âşığım ve onu bırakıp hiçbir yere gitmeyeceğim. Beni anlıyor musun?"

Yağız, karşısında kendisine diklenen kadına ters ters bakarken, onun kadın ya da erkek fark etmeksizin kimseye hoşgörülü olmayacağını biliyordum. Bu yüzden daha makul bir tavırla Yağız'ı ikna etmeye çalıştım. "Eve gidip üzerimizi değiştirelim. Görevden geldiğimizden beri buradayız." Duvara vurarak zedelediği elini tuttuğumda küçük bir tebessüm sundum. "Hem Gökhan gözlerini açtığında ilk görmek isteyeceği kişinin de sen olduğunu sanmıyorum."

Bir süre sessizce ellerimize bakarak düşünürken ikna olmuş gibi başını kaldırdı. "Kara'yı yoğun bakıma alsınlar, ondan sonra gideriz."

Gökhan'ın yoğun bakıma alınmasıyla evlerimize giderek sabahı zor etmiştik. Leyla'nın sabah erkenden arayıp Gökhan'ın normal odaya alındığını haber vermesi hepimizi mutlu etmişti. Kahvaltı bile yapmadan yola çıktığımızda hep birlikte hastaneye geldik. İçim kıpır kıpır heyecanla kapıyı açıp içeri girdiğimde, Gökhan'ı uyanık görmek bütün keyfimi yerine getirirken neşeyle cıvıldadım.

"Ooo askerimiz açmış gözlerini. Geçmiş olsun yakışıklı üsteğmenim."

Üzerindeki yeşil örtüler sadece karnına kadar bedenini kapatıyordu. Sağ omzu tamamen göğsüyle birlikte sarılıydı. Sol kolunda serum takılıydı. Ne kadar yüzü solgun olsa da acıyla karışık tebessüm etti. "Sağ ol üsteğmenim."

Yağız yanına giderek Gökhan'ın sağlam omzuna dokundu. "Yapma bunu bir daha bize."

Aykut da bacağına vurdu usul usul. "Kara, yatmak yakışmadı be sana."

Emirhan bulduğu koltuğa çökmüştü. "Küçücük yarayla adam kendine tatil verdi. Ulan Kara, o kurşun dokunmazdı sana."

Bir çocuk heyecanıyla hepimize gülerek bakan Gökhan, yine durumunu alaya alarak Emirhan'a eşlik etti. "Oğlum, yatmak için hastaneden rahat yer mi var? Üç öğün yemek servisi bile var."

Hepimiz gülerek Gökhan'ı neşelendirmek için durumu gırgır şamataya vurmuştuk. Bu sırada kenarda dikilerek yüzündeki tebessümle bizi izleyen kadın dikkatimi çektiğinde, yanına giderek koluna dokundum. "Sen nasıl oldun?"

Acıyla karışık bir tebessüm sundu. "İyiyim."

İyi değildi. Rol yapmayı beceremeyen küçük bir kız çocuğundan farksız duruyordu.

"Oha!" diyen Emirhan'la dikkatimiz dağılırken, Gökhan'ın üzerindeki örtüye dokundu. "Abi, seni soymuşlar."

Bir anda hiçbirimizin dikkat etmediği bu ayrıntıyla Gökhan, her nedense örtüyü kaldırarak kendine bakma ihtiyacı hissetti. Küçük bir küfür savurduğunda etrafına bakındı. "Kim soydu lan beni?"

Gözlerimi devirerek ikilinin saçmalığına son vermek istedim. "Ameliyat oldun ya hani Gökhan. Normal değil mi?"

Gökhan için kabul gören bir durum değildi. "Omzumdan vuruldum, kalçamdan değil ya."

Emirhan hâlâ işin alay kısmındaydı. "Lan hangi hemşire soydu acaba?"

Aykut daha farklı düşünüyordu. "O değil de kaç kişi gördü kim bilir."

Bir anda odada bir sessizlik oluştuğunda Gökhan'ın bakışları Leyla'yı buldu. *Gördün mü* der gibi bakıyordu. Leyla, yanakları kıpkırmızı hâldeyken panikle bir adım geri attı. "Ne? Ben bir şey görmedim."

Hepimiz onun tepkisiyle gülerken Yağız ortamı toparladı. "Ulan beyniniz belden üste nadiren çıkıyor, kesin sesinizi."

Tam bu sırada Leyla'nın telefonu çaldı. Kısa bir an arayanın kim olduğuna bakıp müsaade istedi. "Hemen gelirim."

Gökhan merakla Leyla'nın arkasından bakarken, düşünceli hâlde Gökhan'ın yanına yaklaşarak koluna dokundum. "Sizinkilere haber vermedik Gökhan. Babanları aramak istersen..."

Ben devam edemeden Gökhan itiraz etti. "Gerek yok. Evham yaparlar şimdi." Gülerek elimin üzerine vurdu. "Hem baksana turp gibiyim."

Yağız aldığı küçük çantayı hatırlamış olacak ki arkasındaki koltuktan alarak Gökhan'a gösterdi. "Sana yedek kıyafet getirmiştim. Üzerini giy istersen."

Gökhan gözlerindeki parıltıyla gülümsedi. "Sağ olasın kardeşim."

Fazlalık olduğumu anladığımda kapıyı işaret ettim. "Ben bir Leyla'ya bakayım."

Onları bırakıp odadan çıktığımda etrafıma bakındım. Leyla koridorun sonunda telefonla konuşuyordu. Ondan tarafa yürürken oldukça gergin ve hararetli konuştuğunu fark ettim. Bakışlarım dudaklarına kayarken, *"Anne, yalvarırım yapma,"* dediğini ancak okuyabildim. Benim gelişimi gördüğünde telaşla arkasını dönerek telefonu kapattı.

Benden saklamaya çalıştığı gözyaşlarını hızlı hareketlerle silerken omzuna dokundum. "Leyla."

Kendini toparlamaya çalışarak bana döndüğünde endişeyle gözlerime bakıyordu. "Bahar! Gökhan iyi mi?"

@novelbook

Kaşlarımı çatarak yüzünü incelemeye başladım. "İyi de bir şey mi oldu?"

Burnunu çekerek gülümsemeye çalıştı. "Yo... İyiyim. Annemle konuşuyorduk da biraz duygusallaştım."

Benden bir şeyler sakladığını düşünsem de üzerinde durmadım. Bu hâlde onu sıkıştırmak istemiyordum. "Gökhan'a kıyafet getirmiştik ve odadan kovuldum. Birlikte kafeye gidelim mi, bir şeyler yeriz."

Elini karnına götürdüğünde suratını ekşitti. "Canım istemiyor."

Koluna girerek onu çekiştirmeye başladım. "Yapma... İddiaya girerim kahvaltı bile yapmamışsındır. Gökhan'a seni söylememi istemiyorsan gel benimle. Hem ben de yapmadım ve çok açım."

Mecburen peşimden sürüklenirken bana itaat etmekten başka şansı yoktu.

İki gün boyunca hastanede yatan Gökhan, bugün taburcu olarak Leyla ile bizim eve geçmişti. Yaşadıkları ayrılık Gökhan'ın vurulmasıyla geride kalırken Leyla, Gökhan'ın üzerine titriyordu. Gökhan ise Leyla'nın söylediğine göre defalarca özür dilemiş ve bir daha operasyona ondan habersiz gitmeyeceğine söz vermişti. Aralarının düzelmesine en çok sevinen bendim sanırım.

Akşam olduğunda mesai bitiminde ekip, Gökhan'ı görmek için bize geldiğinde birlikte yemek yemiştik. Hemen ardından çay demlediğimizde servis kısmını Emirhan ve Aykut'a bıraktık. Emirhan elindeki çayları bize uzatırken suratı asıktı. "Abi, niye ben çay servisi yapıyorum ya?"

Aykut da ortaya yiyecek bir şeyler getirirken aynı isyanın içindeydi. "Bu ne abi, çift ayrımcılığı mı?"

Yağız sırıtarak beni kolunun altına aldı. "Azıcık da siz hizmet edinlan, ağlamayın her şeye."

Gökhan da Leyla'yı kendine çekerken, "Siz de bulun oğlum," dedi nispet yapar gibi. "Sevgili getirdiniz de yok mu dedik?"

@novaebook

Emirhan koltuğa otururken gururla göğsüne vurdu. "Evliyim lan ben."

Çayıma uzanırken Emirhan'ı sıkıştırmadan edemedim. "Sabah telefonda konuştuğun kız kimdi peki?"

Düşünür gibi elini çenesine götürdü. "Beren miydi Beril miydi?" Ani bir hareketle öne doğru eğildi. "Unuttum lan kızın adını."

Yanımdaki yastığı ona fırlattığımda kafasından avladım. "Aptal! Karını mı aldatıyorsun?"

Suratında yakaladığı yastığı sırtına yerleştirirken umursamazdı. "Karımın numarası yok ki bende. Vardı da biz mi konuşmadık? Onunla da iki laf ederdik."

Yüzsüzlüğü karşısında gözlerim kısılırken Leyla, "Neden ona bir telefon almadın?" diye sordu.

"Bırak ya almasın," dedim atarlı sesimle. "Şimdi kıza bir sürü şey sorar. Özgür olsun kız."

Leyla ile göz göze geldiğimizde beni anlayarak eşlik etti. "Haklısın. Sonuçta onun da ileride konuşacağı bir sürü üniversiteli ve yakışıklı genç erkek olacaktır. Hatta şimdi de çalıştığı yerde bir sürü yakışıklı vardır. Emirhan'la iletişim kurmak bile istemez."

Emirhan o an derin düşüncelere daldığı sırada Gökhan ters bakışlarını Leyla'ya dikti. "Üniversite ortamlarını iyi biliyor gibisin."

Leyla, çekingen bakışlarla başını kaldırınca Gökhan'la göz göze geldi. "Çok değil aslında..."

Gökhan şimdilik konuyu kapatmış gibiydi. "Bir ara şu bildiklerini bir konuşalım."

Leyla yutkunarak başını aşağı yukarı salladığında gülerek izliyordum onları. Ortamı yeniden başka bir sohbet sardığında kapı çaldı. Hepimiz duraksarken hazırlıksız olduğumuz için şaşkındık. Ev sahibi olmamızla herkesin bakışları Leyla ile bana dönerken, "Kim geldi?" diye sordu Yağız. Dudak bükerek omuz silktim.

Leyla ise benden beterdi. "Hiçbir fikrim yok."

Aykut daha fazla üzerine düşünmemize gerek olmadığı kanaatine

varmış olacak ki ayağa kalktı. "Kapıya bakarsak kim olduğunu daha çabuk bulacağız galiba."

Aykut'un bir süre kapıda bir erkekle konuşmasını dinledik. Hemen ardından elinde kocaman bir buketle içeri girdi. Elindeki renk renk çiçeklerle sırıtıyordu. "Kara... Ne romantik çıktın be abi." Şaşkınlıkla Aykut'a bakarken, elindeki çiçekleri Leyla'ya uzattı. "Yenge, çiçekler sana gelmiş."

Leyla afallayarak eline tutuşturulan çiçekleri kavrarken, Gökhan'ın ileri seviye romantikliği karşısında şaşkındım. Cebinde getirdiği güller, kendini aşarak kocaman bir bukete dönüşmüştü sanırım. Belki de Leyla ile barışmalarına istinaden almıştı. Leyla şaşkınlığını atlatmış olacak ki dudakları kıvrıldı. Çiçekleri koklarken o da Gökhan'ın böyle bir sürpriz yapmasını beklemiyor gibiydi. Neşeyle sevdiği adama döndü. "Gökhan... Çok güzeller."

Suratı buz kesmiş adam, kaskatı hâlde Leyla'ya ve elindeki çiçeklere bakarken ortamı bir sessizlik kapladı. Bir şeyler yolunda değil gibiydi. Gökhan'ın kararan gözleriyle hepimizin gülümsemesi bir bir solarken sesi ifadesizdi. "Ben çiçek falan almadım."

Leyla bir Gökhan'a bir de elindeki bukete bakarken, "Kim gönderdi o zaman?" diye sordu masum çıkan sesiyle.

Gökhan'ın sesi ise artık tehditkârdı. "Ben de onu merak ediyorum."

Buketi uzaktan keserken üzerindeki zarfı işaret ettim. "Zarfa baksanıza."

Leyla, elindeki buketin üzerindeki zarfı alıp çiçeği sehpaya bıraktı. Zarfı açmaya çalıştığı sırada eli ayağına dolanırken, Gökhan sabırsızca elinden çekti. Yarasının taze olmasına aldırmadan Leyla'dan çok daha hızlı açtığı zarfın içindeki kartı çıkarıp hızlı hızlı okumaya başladı.

"Biricik sözlüm; uzakta da olsan seni hep el üstünde tutacağım. Heyecanla kavuşmamızı bekliyorum. O zamana kadar kendine iyi bak... Cenk Kalay."

Boşuna Deli Olmadık

Bazı mutluluklar kısa ömürlüdür, ağzınıza minicik bal çalıp kaçıverir. Damağınızda öyle bir tat bırakır ki hep daha fazlasını istersiniz ancak aynı tat bir türlü olmaz. Ta ki yeni bir mutluluğa kapı açana kadar...

Öfkeyle yaralı bir aslana benzeyen Gökhan ve durumun şaşkınlığı ile ne yapacağını bilemeyen Leyla tam bir karmaşa içindeydi. Umutsuzca onlara bakarken Leyla'nın büyüyüp giden sessizliğiyle Gökhan, elindeki notu öfkeyle Leyla'ya salladı. "Bu ne Leyla?!"

Gökhan'ın elindeki kartı alan kadın, sessizce notu okurken dudaklarının kıpırtısından bunu anlayabiliyordum. Belki de yazının çok başka bir şey olmasını bekliyordu ama aynı yazıları tekrar okumasıyla umutsuzca başını kaldırdı. "Bilmiyorum."

Gökhan, bu cevap karşısında çıldırmış gibiydi. Elini ortada duran sehpaya indirdiğinde yarası bile umurunda değildi. "Ne demek bilmiyorum?! Nasıl bilmezsin?!"

Korkuyla yerinden sıçrayan kızın gözleri dolarken müdahale etme ihtiyacı hissettim. "Yanlış gelmiştir belki."

Gökhan biraz önce masaya fırlattığı zarfı gözüme sokar gibi sallarken ben de nasibimi aldım. "Leyla Keskin yazıyor üzerinde! Sence tesadüf mü?!"

@novelbook

Yağız yerinde doğruldu. "Kara, sakin mi olsan? Vardır bir açıklaması."

Herkesin bakışları yeniden Leyla'dayken, en çok da Gökhan bir açıklama bekliyordu ama Leyla öyle bir şey dedi ki hepimizi dondurdu. "Sözlenmiş de olabilirim, bilmiyorum."

Ortaya bomba gibi düşen kelimelerle Gökhan öfkeyle ayağa kalktı. Dikişleri sızladığında iniltiyle omzunu tutarken söyleyeceklerinden geri kalmadı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?! Ulan ben çıldırayım mı?! Kim lan o it?!"

Leyla panikle ayağa kalktı. "Gökhan!"

Yaklaşmak istediğinde Gökhan müsaade etmeyerek bir adım geri gitti. "Cevap ver!"

Leyla hüzünle omuz silkti. "Bilmiyorum ki ..."

Emirhan doğru bir noktaya değindi. "Ben bile biliyorum karımın kim olduğunu."

Gökhan'ın eli alnına gittiğinde yerinde duramıyordu artık. Sağa sola adımlayan adam, bir yandan da sayıklıyordu. "Yok yok... Sen benim kalbime oynuyorsun. Kesin benimle dalga geçiyorsun." Bir an duraksarken Leyla'ya döndü. Dudakları alayla kıvrıldı. "İntikam alıyorsun değil mi? Şaka yaptın, çiçek sipariş ettin. Geçen seferki olayın acısını çıkartıyorsun."

Gökhan'ın teorisini saçma bulsam da inanmak istedim ancak Leyla başını iki yana salladı. "Ben öyle bir şey yapmam."

Gökhan öne doğru eğildiğinde kara gözlerini Leyla'ya dikti. Sahiden de korkutucu duruyordu. Şu an Leyla'nın yerinde olmak istemezdim. Gerçi ben Gökhan'ı iyi tanıyordum ama Leyla, Gökhan'ın gözü kararduğında neler yapabileceğini daha tam olarak bilmiyordu. Bu gidişle de öğrenecek gibiydi. "Ne yaparsın mesela? Beni mi aldatırsın?"

Gökhan'ın sözleriyle Leyla'nın gözleri doldu. Bakışlarına kırıklıkla birlikte öfke de eklenmişti. "Gökhan... Yakıştırdığın şey çok çirkin."

Uzun uzun karşısındaki kadının gözlerine bakan adam, sıkıntılı bir nefes verdi. Ona inanmak istediği, dinlemeyi seçtiği çok açıktı. Birkaç adımda tekrar koltuğa oturdu. "Tamam, özür dilerim. Anlat," dedi sakince. "Sadece bir kere dinleyeceğim. O da sırf yaşadığımı yaşatmamak için."

Leyla, gözünden süzülen yaşlarla Gökhan'ın yanına oturdu. Başı ön-

deyken suçlu çocuklar gibiydi. "Annem... Geçen yanlarına gittiğimde, 'Sana görücü gelmek istiyorlar,' demişti ama ben kabul etmedim. İki gün önce de hastanedeyken aradı, aynı konu açıldı. İstemediğimi söyledim fakat annem beni dinlememiş olabilir."

Zihnim beni iki gün öncesine götürürken, Leyla'nın hastane koridorunda telefonla yaptığı konuşma aklıma geldi. Annesine *yapma* diyordu ama o zaman bu konunun üzerinde durmamıştım.

"Nasıl dinlememiş olabilir?" dedi Aykut.

Leyla sıkılgan hâlde olduğu yerde kıpırdandı. "İkizim Ömer Asaf, annemin istemediği bir evlilik yaptı. Bu sebeple benim de aynı şeyi yapmamdan korkuyordu. Yani annem, benden habersiz söz kesmiş bile olabilir."

Emirhan şaşkınlıkla araya girdi. "Senden habersiz nasıl yapabilir ki?"

Leyla elleriyle yüzünü kapattı. "Annemin yapabilecekleri arasında bu hiçbir şey."

Yağız, "Annene hayatında biri olduğunu söyleyebilirsin," dediğinde Leyla umursamazca omuz silkti. "Söyledim." Gökhan'a baktığında toparlamaya çalıştı. "Yani konuştuğum biri olduğunu söyledim sadece ama bu durumu daha da kötü yaptı. Doğru seçim yapamayacağımı düşünüyor."

Emirhan merakla, "Kara, yanlış seçim mi oluyor şimdi?" diye sorunca Yağız beni kolunun altına alırken arkasına yaslandı. "Ben kolay almadım, siz de çabalayın."

Aykut düşüncelere dalıp giderken Emirhan dudağının kenarını kıvırdı. "Benim gibi yapın. Basın nikâhı olsun bitsin."

Yağız başını bana çevirince göz göze geldik. "Avcı arada bir de olsa doğru söylüyor."

Sırıtarak Yağız'ın çenesini sıktım. Yiyesim geliyordu bu adamı. "Babamı karşına almak istiyorsan bana hava hoş."

Sessizliğe bürünen Gökhan, böyle bir durumla karşı karşıya kalmayı beklemiyordu. Eminim ki şu an kendi içinde değerlendirme yapmakla meşguldü ama Leyla korkuya kapılarak Gökhan'ın elini tuttu. "Seni aldatmadım."

Karşısındaki kadına sonunda küçük de olsa bir tebessümle bakarken yanağını okşadı. "Anneni ara kâküllü, gerçek neyse öğren."

Leyla, sanırım bunu herkesin içinde yapmak istemiyordu ki ayağa kalktı. "Ben konuşup geliyorum hemen."

Leyla giderken Emirhan dalgasına başlamıştı bile. "Yalnız, adam zengin galiba."

Çiçeklerin üzerinde elimi gezdirerek gülümsedim. "Ya da fazla romantik." Yağız beni tuttuğu gibi kendine çekerken dokunmamı istememişti. Gökhan ise çiçeği aldığı gibi ayağa kalktı. Hepimiz onun ne yapacağını beklerken pencereyi açtığı gibi çiçeği aşağı attı.

"Atman mı lazımdı yani?" Huysuz çıkan sesimle Yağız, biricik kardeşini destekledi. "Ben olsam yakardım."

Dirseğimi Yağız'ın karnına geçirdim. "Senin tek bildiğin yakmak zaten."

Gökhan yeniden yerine otururken gayet rahattı. "Leyla kırmızı gül seviyor. Ben alırım ona."

Kaşlarım havada başımı usulca Yağız'a çevirdim. Meraklı bakışlarım üzerinde gezerken göz kırparak *hayırdır* der gibi bir hareket yaptı. "Ben neyi seviyorum peki?"

Yağız gözlerini devirirken Emirhan ve Aykut aynı anda cevap verdi. "Çikolata."

Yağız sırıtarak diğer ikiliyi işaret ederken, yanaklarımı havayla doldurup serbest bırakarak onlara döndüm. "Size mi sordum be?"

Emirhan dudağının kenarını kıvırdı. "Komutanım, bunu biz bile biliyoruz. Daha zor sorun."

Dudaklarımı bükerek elimi çeneme götürdüm, haklılardı. Aklıma gelen soruyla tekrar Yağız'a döndüm. "Yapmayı en çok sevdiğim şey ne?"

Düşünür gibi olsa da fazla uzun sürmedi. "Beni öpmek."

Gözlerim kocaman açılırken omzuna yumruğumu geçirdim. "Aptal!"

Sahte bir hayrete düştüğünde kaşlarını kaldırdı. "Ne?.. Değil mi? Benim öyle."

Bir elimi utançla alnıma götürdüğümde, diğeriyle omzuna bir tane daha geçirdim. "Aptalsın Yağız, utandırma beni."

Küçük bir kahkaha attığında beni kolumdan tutarak kendine çekti. "Peki madem, sen söyle."

Göz göze geldiğimizde dişlerimi göstererek sırıttım. "Seni deli etmek."

Şakağımdan öperek iki parmağıyla çenemi kavradı. "O biraz zor güzelim. Deli bir adamı tekrar deli edemezsin. Sen benim anca aklım olur, yol gösterirsin."

Başımı göğsüne yaslarken kolumu karnının üzerine koydum. Kimse umurumda değildi. Ben bu adama her sözüyle daha çok âşık oluyordum, hayran oluyordum, çok seviyordum...

Leyla odaya ağlayarak girdiğinde hepimizin dikkati dağılırken Gökhan ayağa kalktı. "Leyla!"

Gökhan ne olduğunu anlamak isterken Leyla sıkıca Gökhan'a sarıldı. Hıçkırıkları arasında ağlarken ayağa kalkmak istesem de Yağız izin vermedi. "Annemler..." diyebildi zar zor. "Dün ben olmadan söz kesmişler."

Gökhan sevdiği kadının başına bir iki öpücük bıraktı. Gergin bedeninden ne kadar öfkeli olduğu belliydi ama şu anki çaresizliği ona bir şey yaptırmıyordu. "Vermem kızım seni kimseye."

Gökhan'ın alçak ama bir o kadar da keskin sesiyle Leyla başını kaldırdı. Bir eli saçlarında olan adamın gözlerine bakarak burnunu çekti. "Anneme istemediğimi defalarca söyledim Gökhan."

Gökhan, Leyla'nın alnına küçük bir buse bıraktı. "Şşş, ağlama güzelim. Öyle kolay değil o işler. Kimse zorla seni benden alamaz."

Emirhan romantik anların katili gibiydi. "Veren çoktan vermiş ama siz bilirsiniz tabii." Gökhan öfkeli bakışlarını Emirhan'a diktiğinde, Emirhan az evvel söylediklerini toparlamaya çalıştı. "En kötü ihtimalle basarsın nikâhı abi, ne olacak yani?"

Leyla ile Gökhan birbirine bakarken Aykut ayaklandı. "Kalk hadi lan. İyi ki bir evlendin, herkese nikâh bastıracaksın."

Emirhan da ayaklandı. "Abi biz ne zaman karargâhtan çıkacağız ya?"

Yağız cebindeki anahtarı çıkarıp Emirhan'a fırlattı. "Yarın birinci kattaki bir daire boşaltılacakmış, konuşup ayarlarız. Şimdilik bize geçin."

Havada kaptığı anahtarla Emirhan'ın keyfi yerine gelmişti. "Aslansın be komutanım."

Onlar giderken Yağız ayaklanınca ben de kalktım. "Bence bugünlük burada bırakın. Yarın sakin kafayla tekrar konuşulur. Gerekirse Leyla ailesine Gökhan'dan bahseder. Öyle habersiz kız vermek falan kolay iş değil oğlum. Kızdan habersiz söz mü kesilir?"

Yağız'ın mantık çerçevesindeki konuşması, hepimiz için kabul gördüğünde Gökhan da onayladı. "Yağız doğru söylüyor. Yarın annenle tekrar konuş. Olmuyorsa da benden bahset."

Leyla çekingen bir şekilde dudaklarını büzdü. "Gerçekten bunu istiyor musun? Yani belki erken diye istemezsin..."

Gökhan sert sesiyle Leyla'nın sözlerini yarıda kesti. "İstemiyor olsam elini tutmazdım."

İkisi de birbirine dalıp giderken Yağız kolumu dürttü. "Şu bana göstereceğin neydi odada?" Boş gözlerle yanımdaki adama bakarken sesi imalı bir tona büründü. "Önemli dedin ya güzelim."

Son anda demeye çalıştığı şeyi anlarken elinden tuttum. "He... Aklımdan çıkmış, gel benimle."

Yağız'ı koridorda peşimden götürürken homurdanıyordu. "Şükür, anladın."

Odaya girer girmez ışığı açıp kapıyı kapattım. "Nereden bileyim Yağız? Odada konuşalım desen de gelirdik."

Beni bir anda duvara yasladığında bakışları aynı hızda değişti. "O zaman seni öpmek istediğimi alenen itiraf etmiş olurdum."

Kıkırdayarak kollarımı boynuna doladım. "Böyle hiç anlamadılar çünkü."

Omuz silkerek çenemi kavradı. "O da onların hayal dünyası, ben bilemem. Hem onlara da öpüşme şansı verdim."

Küçük bir kahkaha savurdum. "Düşünceli nişanlım benim."

Bunlar son sözlerim oldu. Dudaklarıma kapanan adama karşı koymadım. Aksine büyük bir arzuyla karşılık verdim. Dudaklarımda gezen dudaklar o kadar ısrarcı ve yakıcıydı ki her seferinde daha fazlasını istiyordu. Onu dudaklarımdan zorla kopardığımda başını boynuma gömdü.

"Bahar..." dedi boğuk sesiyle.

Nefesim düzene girsin diye çabalarken sadece mırıldandım. "Hım ..."

Boynuma bıraktığı ateş gibi öpücüklerle gözlerimi kapatmış beklerken, kokumu içine çekerek başını geriye çekti. Arzulu bakışları yüzümün her noktasında gezindiğinde gözlerimde son buldu. "Sizinkilerle konuş, ben de annemle konuşacağım. Nikâh için gün alalım."

Ona kavuşmak için can atan kalbim, aklımın önüne geçti. Belinden tutarak kendime çektiğimde çenesinden öptüm. "Konuşurum." Yine de aklımı kaybetmemiştim hâlâ. "Bu sene beklemek isteyeceklerdir."

Öpmemden memnun olan yüz ifadesi son cümlemle kaybolurken gözleri kocaman açıldı. "Ne beklemesi Bahar?"

Saçlarını elimle düzeltirken omuz silktim. "Sana diyeceklerini söylüyorum."

Burnuma vurarak kaşlarını havaya kaldırdı. "En fazla üç ay Şirine. Daha fazla ne beklerim ne de seni bekletirim."

Dudaklarıma konan küçük öpücüklerle tatlı tatlı gülümsedim. Yağız *yarın evlenelim* dese ben hazırdım. "Üç ay sonra nikâh masasında görüşürüz o hâlde."

Tebessümle elimi öptü. "Görüşürüz güzelim. İmza nasıl atılırmış iyi izle."

Kıkırdayarak kollarından sıyrılıp kapıyı açtım.

"İzlemek için sabırsızlanıyorum."

Karargâha gelir gelmez üzerimi değiştirmek için odaya geçtim. Üniformamı çabucak giyip atkuyruğu yaptığım saçlarımı yeniden topladım. Hazır olduğumda odadan çıkmıştım ki karşı duvara sırtını yaslamış Yağız'la karşılaştım. Kısa süre üzerimde göz gezdirip bana doğru bir adım attı. "Uzun zamandır saçlarını böyle toplamıyordun."

Çoğunlukla ördüğüm saçlarımı bu sefer toplamış olmam hemen dikkatini çekmişti. "İlgini çekmeye çalışıyorum," dedim alayla. Onunla uğraşmayı seviyordum.

"İlgimin başka yöne kaydığını mı gördün?"

Tek kaşı havada bana bakan adamla gülümsedim. Tam cevap vere-cektim ki diğerleri de yanımıza gelince kaşlarımı çattım. "Bir yere mi gi-diyoruz?"

Yağız başıyla dışarıyı işaret etti. "Fazla yattık, eğitim zamanı."

Dudaklarım büküldüğünde üzerime baktım. "Önce söyleseydin keşke."

Başını iki yana salladı. "Atış yapacağız."

Hep birlikte karargâhın eğitim alanına geçtiğimizde atış poligonlan-na baktım sırıtarak. "En sevdiğim..."

Emirhan da benimle aynı fikirdeydi. "Tam kafa dağıtmalık."

Ancak aramızdan birinin muaf olacağı belliydi. Yağız da bunu belirt-mekte gecikmedi. "Kara, sen izlemede kal."

Arkasını dönen adam şikâyetçi değildi. "Ben bir kahve alayım."

Hepimiz silahlarımızı hazırlayıp yerlerimize geçtik. Önce bireysel atışlar yapacaktık. Arkasından da ekip olarak tatbikat yapılacaktı. He-pimizin ezbere bildiği şeyleri tekrar etmek bizim için zor değildi ancak ihtiyaçtı. Nadiren gönderildiğimiz uzun aralıklı görevlerde hamlama ih-timalimiz oluyordu. Bunları engellemek amacıyla sıkça eğitimlere katılı-yorduk. Kendimizi her daim dinç ve her an operasyona çıkabilir gibi hazır tutmamız lazımdı.

Uzun süre devam eden eğitimlerin ardından Yağız, bizi bu sefer de teçhizat odasına aldı. Bir askerin silahı namusudur. Bunun yanında bir as-ker silahının bakımından da sorumludur. Yağız ise bugünü eğitim günü ilan etmiş olacak ki bizi bırakacak gibi görünmüyordu.

Dünyada silah üretimi pek çok ülke tarafından yapılıyordu. Son yıl-larda Türkiye de kendi üretimiyle silah ortaya çıkarırken, pek çok ülkenin dikkatini çekmeyi başarmıştı. Biz özel kuvvetler olarak normal askerler dışında daha ağır silahlar kullanıyorduk ama yerli üretim olan MPT-55 benim favorimdi. Çıktığımız göreve göre de silah tercihinde bulunabili-yorduk. Bazen bir silah bile sizin kim olduğunuz hakkında kopya verirdi. Bu sebeple gizli görevlerimizde silah seçiminde değişiklik yaptığımız çok olmuştu.

Hepimiz silahımızı parçalara ayırmış itinayla temizlik yaparken telefonum çaldı. O an benden önce başını kaldıran Yağız'la göz göze geldik. Olağan bir tavırla telefonu cebimden çıkararak arayan kişiye baktım. Annemin aradığını gördüm. Yağız tek gözünü kapatarak *kim* der gibi bir hareket yaptığında karşımda oturuyordu. Dudaklarımı kıpırdatarak, *"Annem,"* dediğimde başıyla odadan çıkmamı işaret etti. Yerimden kalkarak teçhizat odasından çıkıp bahçeye doğru adımlarken telefonu açtım.

"Kraliçem."

Annem sıcacık sesiyle karşılık verdi. "Güzel kızım, nasılsın?"

Bahçeye çıktığımda gülümsedim. "İyiyim anne, sen?"

"Ben de iyiyim. Teyzenlerle senin hakkında konuşuyorduk, ben de arayayım dedim."

Bulduğum banka otururken bacaklarımı hemen karşısında duran banka uzattım.

"Hım... Ne konuşuyorsunuz hakkımda? Bu arada selam söyle."

Kıkırdayarak onlara seslendi. "Bahar'ın size selamı var." Hemen ardından bana dönüş yaptı. "Onlar da sana söylüyor. Nişan hakkında konuşuyorduk. Bir iki aya yapalım diyoruz. Bir sonraki yaza da düğün yaparız."

Duraksadığımda elimi alnıma götürdüm. Cümleleri toparlamaya çalışırken oldukça sakindim. "Anne... Ben nişan istemiyorum."

"Nasıl yani?" diyebildi annem sadece. Onun hayallerini biraz yıkacaktım ama bu benim kararımdı.

"Biz Yağız'la konuştuk, ben nişan istemiyorum. O da benim kararıma saygı duyuyor." Daha çok işine geliyordu.

"Eee..." dedi annem merakla çünkü devamı olduğunu da biliyordu. Ben de ağzımdaki baklayı çıkardım.

"Biz üç aya evlenmeyi planlıyoruz."

"Yok artık Bahar!" dedi annem yüksek sesle. "Daha söz keseli ne kadar oldu?"

Annem görmese de omuz silktim. Beni şaşırtmayan, beklediğim cevapları veriyordu. "Ne fark eder ki?"

Beni ikna edemeyeceğini biliyor olacak ki verdiği soluk kulağıma

hışırtı gibi geldi. "Biraz erken değil mi kızım? Baban da böyle düşünecek. Ayrıca karşı tarafı da düşünmelisin, onları zor durumda bırakmak istemezsin değil mi?"

Gözlerim dalıp gittiğinde iç çektim. "Ölüm bize çok yakın anne. Emin olduğum bir şeyde neden geç kalayım?"

Annemin sesi kızgın bir tona büründü. "Allah korusun kızım, ölümün kime erken uğrayacağını bilemezsin."

Yanıma oturan adamla irkilirken başımı yana çevirdim. Yağız'ı görünce oturuşumu toparlamaya çalıştım ama omzuma dokunarak buna engel oldu. Yine de bacaklarımı uzattığım yerden indirdim. Her ne kadar sevgilim ve hatta nişanlım olsa da askeriyenin ve rütbelerin bazı şeyleri kaldırması zordu.

"Sen babamla konuşursun değil mi anne?"

Annem ise huysuz bir çocuk gibiydi. "Neden en zor işler hep bana kalıyor?"

Sesimi oldukça şirin tutmaya çalıştım. "Çünkü sen bir kraliçesin. Albayımın sana olan bağlılığını biliyorsun."

Annem küçük bir kahkaha atmakta gecikmedi. "Ben rütbemi kullanırım da senin rütben babanınkinin altında kalır kızım, benden söylemesi."

Mızırdanmadan edemedim. "Ya anne!"

"İyi, tamam. Ağız tadıyla bir nişan bile yaptırma. Hiç bu kadın da kızı için neler yapmak istiyor diye düşünme."

Elimle yüzümü kapatmış annemin sitemini dinlerken konuyu kapatmakta kararlıydım. "Seni seviyorum anne, görüşürüz."

Telefonu kapatınca başımı Yağız'ın omzuna yasladım. Elimi sıkıca tuttuğunda sesi meraklı geliyordu. "Ne dedi annen?"

"Dediğim gibi diğer yaza düğün düşünüyorlar. Ben de üç aya evlenmek istediğimizi söyledim."

"Eee?" dedi sabırsızca. Her zamanki gibi sonuç odaklıydı.

Başımı koyduğum yerden kaldırıp omuz silktim. "E'si pek hoşlanmasa da babama söyleyecek."

Çeneme değen parmaklarıyla başımı kendine çevirdi. "Baban ne der?"

Dudak büktüm. Ben de bilmiyordum ki. Babamın neye nasıl tepki vereceğinin tahmin edilebilirliği azdı. "Muhtemelen o da hoşlanmayacak ama sonuçta evlenecek olan biziz."

"Emin misin?" dedi temkinli hâlde. Gözleri heyecanla parlasa da dış görünüşünde hiçbir belirti yoktu.

Çenemdeki elini kavrayıp aşağı indirdim. "Evet. Ailem her ne kadar olaylara el atsa da kişisel hayatıma ve isteklerime karşı çıkmazlar."

Düşünceli hâlde bakışları yüzümde gezindi. Tereddütlü, bir o kadar da tedbirli görünüyordu. "İmzayı atana kadar emin olamayacağım galiba."

Gülerek saçlarına dokundum. "Sen konuştun mu annenle?"

Elimi saçından çekerek dokunmama izin vermedi. "O iş tamam."

Kaşlarım havada gözlerimi aça aça ilgili bakışlarımı üzerine diktim. "Çok hızlısınız Yağız Bey."

Elimi sıkıca kavrayıp dudaklarına götürdü. Küçük bir öpücük bırakıp gözlerime baktı. "Arada baban olmasa nikâh masasındaydık Bahar."

Kıkırdayarak arkama yasladım. "Şanslı mıyım şanssız mıyım bilemedim."

Yanımdaki adam bir anda sessizliğe bürünürken benim gibi arkasına yaslandı. Bakışları bende değildi artık. Yine çok uzaklara gitmişti. "Çok şanslısın. Baban olduğu için, hele de o adam Gölge olduğu için çok şanslısın. Yokluğunu çekmek daha zor."

Yağız'ın kalbinde sakladığı hüzne bulandığımda ayağa kalktım. Bazen onun söylediği bir cümle benim boğazımda yumru oluyor, verecek cevap bırakmıyordu. Bense hep onu bu hüzünden kurtarmak için çabalıyordum.

Bankın etrafından dolaşarak tam Yağız'ın arkasında durdum. İkidir dokunmama izin vermediği kıymetli saçlarına uzanarak iki elimle hızlı bir şekilde saçlarını birbirine kattım. Bileklerimden yakaladığı gibi beni kendine çekti. Mecburen ona doğru eğildiğimde başını yana çevirdi. Birbirimizin yüzünü tam göremesek de nefeslerimiz tenlerimizde geziyordu.

"Kaşınıyorsun yine."

Umursamaz hâlde dudaklarımı kulağına yaklaştırarak fısıldadım. "Seninle iddiaya girelim mi?"

Bileklerimi bırakmadan mırıldandı. "Emirhan'la çok takılıyorsun."

Kahkahama engel olamadım, doğru diyordu. "Sen bilirsin o zaman. Eline güzel bir fırsat geçebilirdi."

Geri çekilmek istediğimde bileğimi bırakmadı. Bana doğru dönerek gözlerini kıstı. "Söyle."

"Kim silahını daha önce toplarsa onun dediği olacak."

Biraz önce içeride parçalara ayırdığımız tüfeklerimizi kastediyordum. Yağız'ın bundan hoşlanacağına emindim. Gözlerime dikkatle baktığında ayağa kalkıp karşıma dikildi. "Söz mü?"

Tereddütle gözlerimi kıstım. "Ne isteyeceksin?"

Dudağının kenarını kıvırdı. Bana doğru bir adım daha attığında başını yana yatırdı. "Bu gece benimle uyuyacaksın." Başımı eğdiğimde bu benim için memnuniyet duyacağım bir durumdu fakat Yağız da benimkini merak ediyordu. "Sen?"

Ona doğru ben de bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattım. "Eğer ben kazanırsam bir gün boyunca sözümden çıkmayacaksın." Sessiz kaldığında muhtemelen benim isteyeceklerimi düşünüyordu. Ona engel olmak için ellerimi arkamda bağlayarak sırıttım. "Korktun mu üsteğmenim?"

Alaylı bakışları üzerimde gezinirken iki eliyle belindeki kemeri kavradı. "Şirineler pek korkutucu gelmiyor gözüme."

Sinsi bir gülümseme dudaklarıma yerleşirken başımı eğdim. "O zaman önden buyurun üsteğmenim."

Bunu kabul etmeyerek gözleriyle gitmem için işaret yaptı. "Geç güzelim."

İkimiz de teçhizat odasına girdiğimizde, bizimkiler işlerini bitirmek üzereydi. Yağız fırsatı kaçırmayarak silahını yerine yerleştiren Gökhan'a seslendi. "Gökhan, sen hakem ol."

Ne olduğunu anlayamayıp bize baktıklarında gülümsedim. "Silahını kim önce toplayacak diye iddiaya girdik."

Emirhan heyecanla atıldı. "Ooo... Helal komutanım." Aykut da he-

veslenmiş gibiydi. "Tam seyirlik." Gökhan ise bizden daha olgundu. "Bir Emirhan yetiyordu bize."

Yağız'la ikimiz bir masanın önünde karşı karşıya ayakta dikilirken silahlarımızın parçaları ortadaydı. Gökhan başımızda dikilirken Emirhan ve Aykut diğer uçta merakla bize bakıyordu. "Hazır mısınız?" diyen Gökhan'la Yağız'ın gözlerine baktım. Başını hafifçe eğdiğinde ikimiz birden onayladık. "Hazırız."

Gökhan üçten geriye saymaya başladı. "Üç, iki, bir... Başla."

Aynı anda elimizi tüfeğimize attığımızda ikimiz de hızlıydık. Benden bir adım önde giden Yağız'la ona yetişmeye çabalarken son parçasını aniden elinden düşürünce heyecanla elimdeki parçayı hızlıca taktım. Yağız son anda düşürdüğü parçayı çabucak alıp takarken ben çoktan bitirmiştim. Elimdeki tüfeği masaya bırakıp ellerimi havaya kaldırdım.

"Bitti."

Gökhan gülerek beni işaret etti. "Kazanan Güneş."

Heyecanla yerimde zıplayarak kahkaha attım. "Ben kazandım, ben kazandım!"

Aykut yine ilk tebrik eden kişiydi. "Helal olsun komutanım!"

Emirhan yas tutuyordu. "Ne yaptın komutanım ya? Sen koskoca Pabi'sin."

Gökhan omzuma vururken bakışları sıcacıktı. Onun genelde konuşmasına bile gerek kalmıyordu. Kara gözlü sevdiğimle bakışlarımız kesiştiğinde ise dudağındaki kıvrımlarla beni izleyen adamın takdirini almak herkesten önemliydi.

"Gururumsun güzelim, helal olsun."

Nadiren yanan yanaklarımla karşımdaki adama baktım. Yüzümdeki tebessümün yanında küçük de bir utanç vardı. Onun tarafından onore edilmek beni hem mutlu ediyor hem de kalbimin bir parçasını ilmek ilmek ona işliyordu. Her ne kadar bu durum hoşuma gitse de asla aptal bir kadın olmamıştım.

Küçük adımlarla masanın yanından geçerek Yağız'a doğru yürüdüm. Tam önünde durduğumda kollarımı boynuna doladım. Dudaklarımı kulağına yaklaştırdığımda diğerlerinin duymasına izin vermeden fısıldadım.

"Her ne kadar gururumu okşasa da bilerek kaybettiğine pişman olacaksın sevgilim."

Ertesi gün, hayatımın en güzel ve eğlenceli günlerinden biri başlamıştı. İddiayı kazanmış olmam Yağız'ın sabrını sınamak için mükemmel bir fırsattı ki ben de bu fırsatı kaçırmadım.

"Yağız... Çayım niye gelmedi hâlâ?"

Çaprazımda oturan adam, alttan bakışlarını bana diktiğinde, yanaklarını şişirerek masada duran telefona sarıldı. Kantini aradığını biliyordum. "Oğlum, nerede kaldı lan çay?"

Yağız karşı tarafın cevabını dinlerken o cevap veremeden müdahale ettim. "Vazgeçtim, kahve istiyorum."

Gözlerini üzerime diktiğinde çenesi kasılmaya başlamıştı. "Çay iptal, kahve gönder."

Telefonu kapatmaya yeltendiğinde atıldım. "Dur!" Öylece bana bakarken sırıttım. "Kahve de sarmaz şimdi. Acaba başka bir şey mi içsem?"

Sabrı tükenmiş gibi bakıyordu ama daha yeni başlıyorduk. Ben onu sinir etmiş olmanın hoşnutluğunu yaşarken o hızlıca konuşmaya başladı. "İçecek namına ne varsa hepsinden birer tane odaya getir. Beş dakikaya burada ol."

Telefonu ben ağzımı açamadan küt diye kapattığında öylece kalakaldım. Hemen karşımdaki masada duran Gökhan bu duruma bıyık altından gülmekle meşguldü.

Surat asarak arkama yaslandım. Yağız bunu umursamadı bile. Bıraktığı evrak işlerine tekrar gömüldüğü sırada, aradan on dakika kadar geçmişti ki odanın kapısı çaldı. İçeri giren asker, elindeki tepsiyle bize bakarken kime vereceğini sorgular gibiydi. Yağız bu duruma müdahale etmekte gecikmedi.

"Hepsini Bahar Üsteğmen'in masasına bırak."

Asker, tereddütlü görünüyordu ama soru sormaya korkuyor olacak ki

tepsidekileri masamın üzerine dizmeye başladı. Soda, çay, kahve, meyve suyu, gazoz, soğuk çay, yeşil çay, limonata ve ayranı masama bıraktığında boş gözlerle onu izliyordum. Selam verip kaçar adımlarla çıkınca burun kıvırdım. "Canım istemiyor."

Yağız, yerinden kalkıp bana doğru gelirken sorgular gibiydi. "Biraz önce burnumdan getiriyordun, şimdi ne oldu?"

Kollarımı göğsümde birleştirdim. Bu iş hiç benim istediğim gibi gitmiyordu. "Ben senden ne istesem gidip erlere yaptırıyorsun. Böyle hiç mutlu olmuyorum."

Masamın önünde durduğunda başını arkaya doğru çevirerek Gökhan'a baktı. Gökhan hemen anlamış gibi, "Kahve," dediği an Yağız masadaki kahve ve sodaya uzandı. "İyi de güzelim sen, 'Ne istersem yap,' dedin, ben de yapıyorum işte. Nasıl yaptığımın bir önemi var mı?"

Elindeki kahveyi Gökhan'ın masasına bırakıp kendisi de sodasını yudumlarken çemkirmeyi ihmal etmedim. "Sen yapmıyorsun ki başkaları senin için yapıyor. Hem sen ödeyeceksin bunların parasını, ben ödemem."

Gökhan arkasına yaslanmış hâlde kahvesinden bir yudum alıp fincanı bize doğru gösterdi. "Kahvenin parasını ben üstlenirim." Sanki çok para ödeyecekti. Askeriyede her şey zaten çok ucuzdu.

"Senin için borcun altına da girerim," diyen Yağız'la gözlerimi devirdim. Fedakârlığı gözlerimi yaşartıyordu.

Bir an aklıma gelen şeyle gözlerim parlarken olduğum yerde dik bir konum aldım. "Buldum!" Aniden yükselen sesimle bana baktıklarında omuzlarımı işaret ettim. "Biraz masaj yapsan fena olmazdı." *Gerçekten mi* der gibi bir ifadeye bürünen Yağız'la boynumu iki yana yatırdım. "Hadi Yağız, ağrıyor bak."

Homurdanarak elindeki şişeyi masasına bırakıp yanıma geldi. Gökhan artık hâlimize sesli gülüyordu. Arkama geçtiği gibi parmakları omzumu buldu. Ufak hareketlerle masaja başladığında huysuzdu. "Ne zaman bitecek bu, Bahar?"

Bileğimi göğsüme doğru yaklaştırarak saatime baktım ve büyük bir ciddiyetle "Daha on ikiye çok var," dedim.

Omzumdaki ellerinin baskısını arttırarak kulağıma doğru eğildi. "Abartmasan mı Şirine?"

Başımı yana doğru çevirerek gözlerine baktım. "Yeni başlıyorduk oysa..."

Başparmakları enseme doğru uzandığında omurilik soğanımın olduğu kısma iki yandan bastırdı. Tüm bedenim kasılırken surat ifadem de aynı oranda değişmeye başladı. Canım acımamıştı ama sanki öyle bir noktaya dokunmuştu ki dudaklarımdan firar edecek iniltiyi son anda bastırmıştım. Çatılan kaşlarıma inat bana gülerek bakan adamın keyif aldığı aşikârdı.

"Nasıl böyle, iyi mi?"

Yandan bakışlarım Gökhan'ı bulduğunda Yağız da baktı. Dosyaların gömülen adam pek bizi dikkate alıyor gibi değildi. Tekrar Yağız'la göz göze geldiğimizde fısıldadım. "Yeter bu kadar."

Parmakları bulunduğu yerde biraz daha gezindiğinde hissettiğim rahatlamayla gözlerimi kapattım. O kadar iyi geliyordu ki bu kadar başarılı olacağını tahmin etmemiştim. "Daha yeni başladık ya güzelim."

Yağız'ın sesiyle gözlerimi araladığımda sessizce iç çektim. Bir anda yeniden rolleri değişmiştik. "Yağız... Lütfen."

Fısıltımla duraksadığında saçlarımın arasına küçük bir öpücük bıraktı. Sesi o kadar imalı geliyordu ki bunu bir tek ben anlayabilirdim. "İyi bakalım, evde devam ederiz."

Sap gibi beni bırakıp yerine geçtiğinde öylece bakakaldım. Çok fenaydı, benim tahminimden de fazla... Onunla baş etmek zorlayacaktı elbet ama pes etmeyecektim.

Bir elim çenemde, masamdaki çoğu içeceği bitirmiş; dirseğim masada, şişirdiğim yanaklarımla dakikaları sayarken zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Evrak işlerinden bugün muaftım. Yağız benim yerime hepsini halledebilirdi. Yeniden saatime bakıp öğle arasına beş dakika olduğunu gördüğüm an heyecanla ayağa kalktım. "Yağız, kalk hadi!"

Başını yine gömdüğü yerden zorla kaldıran adam, *bu sefer ne oldu* der gibi bakıyordu. "Nereye?"

Telefonumu cebime iliştirirken olağandım. "Turan Albay'dan izin istedim. Yarım gün izinliyiz, işlerimiz var." Yerinden milim dahi kıpırdamadı

ama gözlerinde bir merak vardı. Bu sefer ne yapacağımı bilmek ister gibiydi fakat bu onun için sürpriz olacaktı. "Hadi!"

Zorla ayağa kalkarken yaka silkerek Gökhan'a beni şikâyet etmeye başladı. "Bitmedi, bu gidişle de bitmeyecek. İsteklerinin biri bitiyor, biri başlıyor."

Sahte bir hüzünle toparlanan adamın karşısında dudaklarımı büzdüm. "Aşk olsun Yağız, kalbim kırılıyor."

Tam önümde duran adam, elimi kavrayıp dudaklarına götürdü. "Kalbini kıracağıma kafamı kırarım."

Dudağımın kenarını alayla kıvırdım. Bu fırsatı kaçırmayacaktım. "Senin kafan zaten kırık." Gözlerini devirerek beni kapıya doğru çekiştirdiği esnada Gökhan'a doğru elimi salladım. "Akşam yemeğinde bizdesiniz. Yağız size ziyafet hazırlayacak."

İnsan sevdiğiyle ne yapsa güzel geliyor, ben de sevdiğimle ne yapsam zaman çabuk geçiyordu. Evliliğin ön hazırlığına girdiğim adamla bütün çarşıyı fethetmiş olabilirdik. Bence öyleydi çünkü girmediğimiz mağaza bırakmamıştım. Bazen arkamdan homurdanarak geliyor, bazen de keyifle bana katılıyordu. Aldığım kıyafetleri denerken fikir sunmakta çok iyiydi mesela ya da bana elbise seçmekte... Beğenmiyorsa veya hoşuna gitmediyse ve bana yakışmadığını düşünüyorsa açıkça söylemişti. Gerçi bunu söylemesini de ben istemiştim ama olsun, Yağız'ın prensibi buydu.

Bir de ona aldıklarımız vardı ki... Bir süre sonra alacaklarımızı denemesinden vazgeçmiştim çünkü sıkılıp kabine girmeden üzerindekini çıkarmaya başladığında, bende film kopmuştu. O, karın kaslarını herkesin önünde sergilerken bir an üzerini nasıl kapatacağımı şaşırmıştım. Yanımdaki mağaza görevlisi olan kızın bakışlarını asla unutamayacaktım sanırım. Bu gerçekten sinir bozucuydu. Yağız içinse fazla eğlenceliydi. Dakikalarca ben surat asarken o, kıskanıyor oluşumun tadını çıkarmıştı.

En son akşam yemeği için market alışverişi yaparak eve dönmüştük. Yağız üzerini değiştirmek için evine gidince ben de aldıklarımızı mutfağa yerleştirip odama geçtim. Altıma ince bir tayt giyip kalın askılı atletimin üzerine ince bir sweatshirt geçirdim. Tuvalete girip çıktıktan sonra elimi yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım ve tekrar odama ilerlerken kapı çaldı. Ayaklarım beni geri geri götürürken kapının önüne

gelerek açtım. Karşımda dikilen adam, üzerindeki eşofman ve tişörtle idareten giydiği ayakkabılarını çıkarıp içeri girdi. Kapıyı kapatarak ona sarıldım. Benim için biraz eğilerek yanağımdan öpen sevdiğime aynı şekilde karşılık verdim.

"Nereye geçiyoruz?" dediğinde elini kavradım. "Gel benimle."

Peşimden çekiştirerek odama götürdüğümde Yağız biraz şaşkın görünüyordu. Odamın içinde gezen bakışları bende sabit kaldı. "Hayırdır Şirine?"

Gülümseyerek yatağın kenarına oturduğumda Yağız'a da oturması için hemen arkamı işaret ettim. "Hadi otur." Kıstığı gözleriyle ne olduğunu anlamaya çalıştığı belliydi. Biraz önce üzerime giydiğim sweatshirtü çıkardım. Elektriklenen saçlarımı düzeltmeye çalışırken, Yağız hayretle bakıyordu bana. Onun yerinde bekliyor oluşuyla kahkahama engel olamadım. "Korkma, seni yatağa atmak gibi bir niyetim yok."

Kendini çabucak toparladığında arkama oturdu. "Fena fikir değil aslında."

Elimi, yanlamasına şeklinde arkama oturan Yağız'ın bacağına koyduğumda mırıldandım. "Bana yine masaj yapar mısın?" Güldüğünü göremesem de nefes alışlarından anlayabiliyordum. Onun dalga geçmesini önlemek için çemkirdim. "Gülme sakın. Bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyordum."

Parmakları omuzlarımdaki yerini alırken, "Sormadın ki. Sorsan söylerdim," dedi.

Omuzlarımı ovmaya başladığında kendimi bu rahatlığa bıraktım. Kaslarım yıllardır aradığını bulmuştu bence. Yine de tüm bunları belli etmekten kaçınarak tavır yapıyordum. "Nereden bilebilirim? Başka bilmediğim yeteneklerin varsa söyle bana."

Boynumdan enseme uzanan parmakları bulunduğu yeri ezerken, kaslarımda hissettiğim küçük sızı hem canımı yakıyor hem de garip bir rahatlama hissi bırakıyordu.

"Var," dediğinde biraz daha bana doğru eğildi. Bunu göremesem de kollarının açısının daraldığını, nefesinin tenime vurduğunu, sesinin alçalmış olsa da bana doğru yakınlaştığını hissedebiliyordum. "Ama evlenince öğrenirsin artık."

Huysuz bir çocuk gibi dudaklarımı sarkıttım. "Yağız ya... Ne sorsam evlenince öğrenirsin diyorsun. Evlenince içinden başka biri çıkacak diye korkuyorum."

Küçük bir kahkaha attığında elleri duraksadı. Omzuma dudaklarını bastırdığı an bedenime yayılan sıcaklıkla gözlerimi kapattım. Bu yetmez gibi belimden tutup kucağına çekti. Bir anda kendimi kolları arasında bulurken sesi keyifliydi. "Sen benim en berbat hâllerime şahit oldun Bahar. Daha fazla ne görebilirsin ki? Hem... Bazı şeyler evliliğimize kalsın ki heyecanı kaçmasın." Kısa bir es verdiğinde burnunu saçlarımın arasında gezdirdi. "Sadece..."

Devamı gelmeyince kolları arasında ona doğru döndüm. Elim yanağında kara gözlerine baktım. "Sadece..."

Tokama uzanarak çektiğinde saçlarım omuzlarıma döküldü. Yüzüme dökülen tutamları ise kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sadece hâlâ seni kaybedeceğim diye it gibi korkuyorum. Tek tesellim bu korkumun daha baş edilebilir olması."

Dudaklarına minik bir öpücük bıraktım. "Ben askerim Yağız. Kadın olmam beni bu meslekte eksiltmez. Elbette ki eksi yanları var ama ölüm ikimize de eşit uzaklıkta. Tehlike ise ikimiz için de var."

Dağılan saçlarımı sağ omzumda toplarken bir yandan da seviyordu. Gözlerimden kaçırdığı gözleri, sarı saçlarımdayken iç çekti. "Biliyorum... Şimdiye kadar çok fazla subayla ve pek çok erle çalıştım. Senin azmin ve cesaretin birçoğunun üzerindeydi. Benim tek derdim sevdiklerimi kaybetmemek. Cinsiyeti ne olursa olsun, *kaybetmemek*." Parmakları çenemi bulduğunda başımı biraz daha kaldırdı. Bizi göz göze getiren bu hareketiyle sesi inandıracak keskinlikteydi. "Yani anlayacağın; sorun, cinsiyetin değil. Sorun içlerinde en çok seni seviyor olmam. Sana bir şey olacak diye içimin titremesi ondan. İnsan, aldığı nefesi kesilsin ister mi? Ben de istemiyorum."

Bazen konuşmanın yerine, yaptığınız şeylerin daha anlamlı geldiği zamanlar oluyordu. Ben de konuşarak vakit kaybetmek istemedim. Dudaklarımızı birleştirdiğimde ona her daim nefes olmak, nefesinde aşka dair ne varsa kaybolmak istediğimi gösterdim. Nezaketle aşkıma karşılık veren sevdiğim, beni tam olarak kucağına aldı. Bir eli belimi sıkıca

kavramış, diğer eli ise yanağımdaydı. Kollarımı boynuna doladığımda yine parmaklarım ensesine uzanarak saçlarını buldu. İçim fokurdayan koca bir volkan gibi, bedenim itaatsiz, gözlerim aşk doluydu.

Yumuşacık öpüşleri sanki bir zarar görmemden korkar gibi uzayıp giderken, belimden çekerek yatağa yatırdı. Dudaklarımız kısa bir ara birbirinden koptuğunda ikimiz de gülümsedik. Üzerime eğilerek yeniden dudaklarımızı birleştirdiğinde, masum öpüşleri yerini tutkuya bıraktı. Kalbimi hızlandıran öpücüklerine yetişmek için çabalarken kendimi çok güçsüz hissediyordum. Sanki onun öpücükleri eşsizdi ve ben bu öpücüklere hasret, hep daha fazlasını isteyen ama o öptüğünde de kalbimin heyecanına yenik düşen biriydim.

Seviyordum böyle olmasını. Her seferinde sanki ilk öpücüğümü alıyor gibi kalbimi tekletmesi hoşuma gidiyordu. Yine de buz gibi dudaklarıma, ıslak dudaklarıyla verdiği ilk öpücüğü asla unutmayacağım. Sırılsıklam olmuş hâlde yağmurun altında, sıcacık bedenine sığındığım anı unutmayacağım. *"Mahremiyetime el sürme,"* dediğim adamın, *"Vazgeçersem namerdim..."* dediği anı unutmayacağım.

Belki çok hata yaptık, birbirimizin canını çok yaktık ama birbirimizden hiç vazgeçmedik. Belki de geçemedik, yakamadık gemileri. Tek yaptığımız birbirimizi yakmak oldu. Onunla yanmak bile güzeldi. Yine olsa yine yanardım.

Dudaklarımız birbirinden ayrılırken alnını alnıma yasladı. Nefesim düzene girsin diye çabalarken gözlerimi hiç açmadım. Yüzüne bakarsam sanki yanaklarım alev alev yanacaktı çünkü kara gözleri, mavi gözlerimi gördüğünde daha fazlasını isteyen bir kadın görecekti.

Dudaklarını alnıma bastırdığında sıcacıktı. Araladığım dudaklarımdan minik bir nefes verdim. Bunu fark ettiğinde gülümsedi. "Ne olacak bu hâlimiz?" Kendi kendine sorduğu sorunun cevabını bende aramıyordu. Zira bende de cevabı yoktu. Tek bildiğim, bu aşk vuslata ermezse bizi yakıp bitirirdi. Başını boynuma gömerek kokumu uzun uzun ciğerlerine çekip bir kez daha mırıldandı. "Seninle evlenmeden ölürsem gözlerim açık gider."

Alaylı bir ses tonuyla söylediklerine gülmeden edemedim. Ölümün dalga konumuz olması bile acı vericiydi ama bu ihtimal bizim için sıradandı. Aynı alayla, "Çok bencilsin," dedim saçlarını severken.

Boynuma bir öpücük bırakıp belimdeki elini biraz daha sıkılaştırdı. "Öyleyim," dedi dürüstçe. "Konu sen olunca bencil olmaktan vazgeçemiyorum. İstiyorum ki hep bana kal, her şeyinin ilki ben olayım. Gülüşün bile bir tek bana olsun."

İç çektiğimde Yağız'ın başına da bir öpücük kondurdum. "Zaten öyle. Şu an kolların arasında yatıyorsam bu senin ayrıcalığın." Bunu duymuş olmak bile Yağız'ı mutlu ederken geri çekilerek beni kolunun altına aldı. Göğsüne sokulup gözlerimi kapattığımda uyku bedenimi esir almaya başladı. Bundan haberdar etmek için fısıldadım. "Uyuyacağım sanırım."

Başımdan öperek saçlarımı okşamaya başladı. "Bugün benimle uğraşmaktan çok yoruldun tabii."

Gözlerimi aralamak için çabalarken bir yandan da Yağız'a laf yetiştirmeye çalışıyordum. "Daha gün bitmedi. Niğde tava yapacaksın bana ve bulaşıkları sen yıkayacaksın. Evliliğe hazırlık bunlar ya da köleliğe... Bilemedim," dedim suratımı buruşturarak. "Sonra bana benim kölem olduğunu söyleyeceksin. Bak bu iyi fikir. Deli gibi aşık olduğunu, benim için kendini ateşe atabileceğini, aklını aldığımı, başını döndürdüğümü, en güçlü benim olduğumu falan filan işte. Hepsini söyleyeceksin."

Devamını sayamadığımda gür bir kahkaha attı. Tek kaşım havada başını geriye atmış gözlerine bakarken, bir yandan da kahkahasını hayranlıkla izliyordum. "Bir daha hiçbir iddiayı kaybetmeyeceğim. Senin eline koz verende suç."

Aklıma bilerek iddiayı kaybettiği gelirken yapay bir kızgınlıkla omzuna vurdum. "Aslında benim seninle yatmamam gerekiyor. Bunu hak etmiyorsun."

Kıvrılan dudakları tavrımı umursamadı. Göğsüne sıkıca bastırarak başımdan öptü. "Mızırdanıp durma. Benimle uyumak için aklın çıkıyor, biliyorum."

Uykunun da seveni çok ama huzurlu olanı makbul çünkü bazı uykular huzursuz, çekilmez bir hastalık gibi. Kendinizi hep yorgun ve hâlsiz hissediyorsunuz.

Gözlerimi tedirginlikle araladığımda elim boş çarşafın üzerinde geziyordu. Görmek istediğim adamı görememiş olmak canımı sıktığında

bakışlarım odanın içinde gezindi. Sıkıntıyla olduğum yerde doğruldum. Neredeydi bu adam?

Yatağın ucuna bıraktığım sweatshirtü alıp kafamdan geçirdim. Yağız'ın açtığı saçlarımı düzeltirken bir yandan da gözlerimle telefonu arıyordum. Aynanın önünde olduğunu görünce yerimden kalkıp telefona baktım. İki saat olmuştu uyuyalı. Ağzımı yırtacak kadar açıp esnerken telefonu yerine bıraktım. İyi de uyumuştum ama gördüğüm aptal rüya yüzünden bütün vücudum kaskatı uyanmıştım.

Odadan sessizce çıkarak minik adımlar atarken mutfaktaki sesleri fark ettim. Merakla kendimi mutfak kapısının önünde bulduğumda Yağız arkası dönük bir şeyler yapıyordu. Biraz tehlikeli olsa da ona doğru sessizce yaklaştım. Kollarımı beline sarıp başımı geniş omuzları arasına yasladığımda bedeni aniden kasılmış, ben olduğumu anlayınca da hızlıca rahatlamıştı.

"Uyanmışsın."

Yaptığı işe devam ederken elimin birini alıp öptü. Bu hareketi karşısında dudaklarımın kıvrılmasını istesem de olmadı. "Neden yanımdan gittin? Kâbus gördüm senin yüzünden."

Huysuz bir çocuk gibi mızırdanırken kollarımla sardığım bedenle aynı anda ben de duraksadım. Yağız gibi konuşmuştum. Sanki bu cümleler bana değil de ona aitti. Gözlerimi kapattığımda Yağız'ın olağan tutmaya çalıştığı sesi geldi.

"Ne gördün?"

Tekrar araladığım gözlerim, anlamsız bir şekilde doldu çünkü gördüğüm rüya gözlerimin önünde belirmişti. "Bilmiyorum, çok karışıktı. Bir tabut gördüm bayrağa sarılı, senin öldüğünü söylüyorlardı." Bir yandan beni dinlerken bir yandan da yaptığı işe devam ediyordu. "Öldüğüne inanmıyorum ve seni görmek istiyorum ama kimse tabutu açmıyor. Sonra bir anda ortam değişiyor ve musalla taşı üzerinde, açık bir alanda tabutu yeniden görüyorum. Hemen gidip açtığımda öyle rahatlıyorum ki Yağız... 'İşte,' diyorum. 'O ölmedi...' Ama sonra bir bakıyorum senin yerine kendi bedenim tabutun içinde. Aslında ölen benmişim. Neye uğradığımı şaşırmış hâlde başımı kaldırınca bir cenaze namazının ortasında buluyorum kendimi. Arkamı döndüğümde bir bakıyorum cenaze namazı kılınıyor ve

önde sen varsın." Anlattıklarımla Yağız'ın bedeni her seferinde biraz daha kasılırken devam ettim. "Namaz kılarken elini yanağına götürdün, ağladığını gördüm. Tam her şey bitti derken ikimiz de mezarlıkta bir mezarın önünde oluyoruz. Önce kendi mezarım sandım ama o kadar küçüktü ki benim sığmam imkânsızdı." Devam edemeden duraksadım. Boğazıma oturan yumruyla zorla yutkundum çünkü mezar taşında yazan ismi görmüştüm ama sadece soyadını hatırlıyordum. *Pala* yazıyordu ve bunu dillendirmek istemedim.

Yaptığı işi bırakarak bana doğru döndü. Sıkıntılı bir nefes verdiğinde bir yandan da beni göğsüne bastırdı. Başıma birkaç öpücük bıraktığında teselli etmek ister gibiydi. "Sadece kötü bir rüya, tıpkı benim gördüklerim gibi. İnsanın sinirini bozuyor ama bir şey de olmuyor."

Başımı kaldırdığımda üzgünce gözlerine baktım. Yaşadığı şeylerin ağırlığını sanki yeni fark ediyordum. Yeni fark etmesem de ilk defa bu kadar iyi hissediyordum. "Bu çok zor Yağız. Nasıl dayanıyorsun?

Dudağının kenarını kıvırdı. "Boşuna deli olmadık."

Başımı yana yatırarak üzgünce gözlerine baktım. Yüzümde buruk bir gülümseme vardı. Konuyu daha fazla uzatmadan değiştirmek istiyordum. "Benim için delirdiğini sanıyordum."

Bacaklarımdan kavradığı gibi beni kucağına aldı. Arkasını dönüp tezgâhın boş kısmına oturttu. Bacaklarım bedeninin iki yanında yüzümü kavradığında dudaklarıma sıcak bir öpücük bıraktı. "Sen, benim deli yanım olduğun kadar da aklımsın Bahar, anla artık. Şu ortamda azıcık aklım varsa senin sayende."

Gülerek kollarımı boynuna doladım. Ben onun her şeyi olmaya razıydım. "Benim aklımdan çalıyorsun da ondan."

Koca bir kahkaha atarak kollarımdan sıyrılıp yemeğine döndü. "Aklını seveyim senin."

Merakla onu izlemeye başladım. Bir tepsiye koyduğu et ve sebzeleri tek tek dizmişti. Bir iki şey daha katıp fırına uzandığında itiraz ettim. "Hani bana da öğretecektin? Yemeği yapmışsın bile."

Yerinde doğrularak tepsiyi kavradı. Bana yaklaştırırken oldukça ciddi görünüyordu. "Çok kolay bir yemek Bahar. Tek yapman gereken et,

domates, biber ve sarımsağı tepsiye dizmek. Tuz, baharat ve istersen de çok az salçalı su ekledin mi pişmeye hazır demektir. Hepsi bu kadar. Mârifeti kuzu eti kullanılması ve kuyruk yağı eklenmesi ama sen istemiyorsun diye kuyruk yağı eklemedim."

İki elimin ayasını tezgâha yasladım. Bilmiş bir tavırla omzumu oynattım. "E bu çok kolaymış. İddiayı resmen boşa harcıyorum."

Elindekini fırına koyarken beni teselli eden bir havası vardı. "Öyle düşünme. Bana evlendiğimizde ne hâlde olabileceğimiz hakkında bayağı tüyo verdin."

Alt dudağımı ısırarak dikkatli bakışlarımı üzerine diktim. "Gözün korkmuş gibi."

"Hım... Korktu," dedi tezgâhın üzerindeki yeşilliklere uzanırken. "Bu yüzden şu nikâh süresini biraz daha erkene alalım diyorum."

Hemen yanımda yıkadığı havuçlardan birini kaptığım gibi ısırdım. "Benim bir fikrim var aslında." Başını aniden bana çevirdiğinde, ağzımdaki havucu itinayla çiğnemekle meşguldüm.

"Söyle." Yağız'ın sabırsız tavrıyla zor da olsa yutkundum. "10 Temmuz nasıl fikir?"

Islak elini çırparak yüzümü ıslattı. Hemen ardından aklına gelmiş olacak ki duraksarken kaşları havalandı. "Doğum günün."

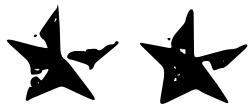
Sırıtarak onayladım. "Çok romantik değil mi? Ve unutulmaz? Hem seni düşünüyorum; bir taşla iki kuş vuracaksın."

Şişirdiği yanaklarını serbest bırakarak bir elinin ayasını tıpkı benim gibi tezgâha yasladı. "Herhangi bir tarih olsa da unutmazdım."

Omuz silkip havucumdan bir ısırık daha aldım. "Hayır, kesin evlenince unuttum numarası yapıp kutlamayacaksın. Net bir tarih olmalı, aradı kaynatmaman lazım. Doğum günümü unutamazsın."

Ağzım dolu zar zor konuşmaya çalışırken elimden tutup havucumdan ısırdı. "Karım olduğun günü ne olursa olsun unutmam. Şimdi kalk ve bana yardım et."

Yağız'ın emriyle oturduğum tezgâhtan inip sağ elimin parmaklarını alnıma yerleştirdim. "Emredersiniz komutanım." Gülerek başını iki yana sallayan adamla kapıya yöneldim. "Ama önce elimi yüzümü yıkamalıyım."

Yağız'la mutfakta geçen güzel dakikalarımızın ardından güzel bir masa hazırlamıştık. Elimdeki salata tabağını da masanın ortasına yerleştirdiğimde acıkmıştım. Parlayan gözlerimle hemen arkamda ellerini belinin iki yanına koymuş adama döndüm. "Harika bir masa oldu."

Tebessümle kıvrılan dudakları, sıcacık bakan kara gözleri vazgeçilmezimdi. "Emeğime karşılık bu gece benimle uyursun artık."

Kollarımı beline doladığım gibi başını göğsüne yasladım. "Hep bir şeyler peşindesin."

Başıma küçük bir öpücük bıraktı. "Elimde değil." Derin bir iç çekerek başım göğsünde, kalp atışlarını dinlerken aklıma gelen şeyle suratım asıldı. Ellerim Yağız'ın karnına doğru indiğinde yoklamaya başladım. Omuzlarımdan tutarak beni geriye çekti. "Ne yapıyorsun güzelim, sapık olmaya mı karar verdin?"

Tek kaşımı kaldırarak tişörtünü yukarı doğru sıyırdım. Karın kaslarına alelade bir bakış atıp imalı bakışlarımı gözlerine diktim. "Yo... Bugün mağazada karın kaslarını gözleriyle yiyen kız aklıma geldi. Bana kalmış mı diye baktım."

Gözlerime ciddi olup olmadığımı anlamak için bir süre baktıktan sonra erkeksi bir kahkaha attı. Öyle bir gülüyordu ki kollarımı göğsümde birleştirerek onu izlemeye başladım. Ne vardı yani bu kadar gülecek? Tamam, komikti ama doğruluk payı da yüksekti. "Sen..." dedi kahkahalarının arasında. "Kıskançlık konusunda beni geçecek gibisin."

Hâlâ ciddi yüz ifademleyken aynı ciddiyete sahip kelimelerimi de ekledim. "Körle yatan şaşı kalkarmış üsteğmenim."

Beni taklit ederek o da tek kaşını kaldırıp gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Sen hep erkeklerin arasındasın, hatırlatırım."

Gözlerimi kıstığımda arkamdaki sandalyeye yaslandım. "Ama ben onların içinde soyunmuyorum."

Yüzündeki tüm gülümseme kaybolurken suratı asıldı. "Karakolda kırk kişinin içinde duş alan ben miydim?"

Çemkirmeden edemedim. "Aynı şey mi Yağız? Ben içlerinde soyunmadım senin gibi."

Durduk yere kavga çıkartmada üstümüze yoktu doğrusu... Ya da benim üstüme yoktu, bilemiyordum. Ters ters bakan sevdiceğim, benimle aynı huysuzluğa sahipti. "Soyunsaydın, bir de soyunsaydın Bahar."

İkimiz de birbirimize öfkeyle bakarken kapı çaldı. Bu durum bizde bir hareketlilik uyandırmamıştı. İkinci kez kapı çaldığında sanki Yağız duymuyor gibi dillendirme ihtiyacı hissettim. "Kapı çalıyor."

Ellerini göğsüne götürürken yalancı bir hayret vardı yüzünde. "Onu da mı ben yapayım?"

Burnum havada üstten bir bakış attım. "Bugün emir komuta bende."

Arkasını dönmeden önce parmağını havaya kaldırdı. "Yarın görüşelim seninle sarı civciv."

Tıpkı onun gibi parmağımı arkasından sallarken beni umursamadan giden adama bağırdım. "Sensin civciv!" Sarı kısmını üstlenebilirdim.

Terslememe karşın Yağız'ın peşine takıldığımda kapıyı çoktan açmıştı. İçeriye giren Gökhan ve Leyla bize garip garip bakarken ilk sesi çıkan Gökhan oldu. "Kim civciv karar verdiniz mi?"

Konuşmalarımızı duyduklarını anladığımda gözlerimi devirerek kollarımı göğsümde bağladım. "Anahtar yok mu sizde? Niye kapı çalıyorsunuz?"

Gökhan dudağını kıvırarak ikimize imalı bir bakış attı. "Uygunsuz yakalamayalım dedik."

Leyla utanmış olacak ki sesi çekingen geliyordu. "Siz soyunmaktan bahsedince..."

Suratım buruştuğunda Yağız suç bastırmakta benden iyiydi. "Kapı mı dinliyorsunuz siz?"

Gökhan umursamadan içeriye adımlasa da Leyla telaşla itiraz etti. "Hayır... Sesiniz dışarıya kadar geliyordu." Leyla da Gökhan'ın peşinden salona girdiğinde masanın başında duraksadılar. "Çok iyi görünüyor," diye devam eden Leyla ile yeri gelmişken yanlış anlamayı düzelttim.

"Soyunmaktan daha önemli işlerimiz vardı."

Gökhan, ortada duran yemeğe uzanırken Leyla eline vurdu. "Önce elini yüzünü yıka."

Gökhan mecburen geri çekildiğinde Yağız'ın aklı çocuklardaydı. "Diğerleri nerede?"

Leyla'yı kolunun altına alan adamın bakışları da sadece sevdiği kadındaydı. "Gelirler şimdi."

Tam bu sırada Leyla'nın telefonu çaldığında alışılagelmiş bir hareketle omzunda asılı duran çantasına uzandı. İçinden telefonunu çıkardığında Gökhan da arayanın kim olduğuna baktı. Kulağına götürür götürmez, "Alo," dedikten kısa bir süre sonra, "Kim?" diye sordu. Cevap her ne ise sessizliğe gömülürken, başını kaldırarak Gökhan'a baktı. Aynı soru işaretleriyle bakan adam, Leyla'nın konuşamayacağını anladığında telefonu elinden alıp kendi kulağına götürdü.

"Kim gelmiş?" O sırada lojmana birinin geldiğini anladım. Muhtemelen bahçe kapısındaki kulübede duran görevli askerler aramıştı fakat işin garip yanı ne cevap aldıysa Gökhan da sessizliğe büründü. Bu da yetmez gibi kasılan bedeni, değişerek sertleşen yüz ifadeleri de açıkça belliydi. "Gönderin gelsin."

Gökhan telefonu kapattığı an Leyla panikle ona döndü. "Gökhan... Lütfen."

Onların bu hâline anlam veremezken Yağız da benimle aynı durumdaydı. "Ne oluyor Gökhan, kim geliyor?"

Boynunu iki yana yatıran adamın gözleri çoktan kararmıştı. "Canına susamış biri."

Leyla çaresizce bana doğru döndü. "Bahar, bir şey yap. Cenk buraya gelmiş."

Cenk kim diye kısa bir an düşünürken hatırlamam çok da uzun sürmedi. "Sözlün mü gelmiş?"

Kullandığım ifade Gökhan'ın damarına basmak için yetiyordu fakat bunu isteyerek yapmamıştım. Uyarmaktan geri kalmadı. "Bahar!"

Ortamı daha da karıştırmamak adına toparlamaya çalıştım. "Öyle demek istemedim."

Kapı çaldığı an bizden önce hareketlenen Gökhan'dan sonra Leyla

dokunsan ağlayacak duruma gelmişti. "Gökhan, lütfen bir şey yapma."

Hemen peşine takılan Yağız'ın müdahale edeceğini biliyordum. Leyla'nın önüne geçerek teskin etmeye çalıştım. "Sakin ol. Bir şey olmayacak."

Kapıda duyulan seslerle rahatladım. "Abi, düşmana mı kapı açıyorsunuz? İstenmiyorsak söyleyin."

Emirhan'ın siteminde haklılık payı olsa da Gökhan umursamadı. "Geçin lan içeri."

Herkes tekrar salona geldiğinde Gökhan pencere kenarına giderken diğerlerine oturmasını işaret ettim. "Oturun hadi." Aynı şekilde Leyla'yı da kolundan tutup koltuğa oturttum fakat bu sefer de Gökhan hışımla kapıya yöneldi. "Ben niye burada bekliyorum ki?"

Kapıdan çıkmadan Yağız kolundan yakaladı. "Nereye oğlum? Gelsin buraya adam gibi konuşalım."

Gökhan, bir adım geriye gittiği gibi kolunu kurtardı. "Ne konuşacağız Pala? Benim bu konularda anlayışım kıt. Sevdiğim kadına ortak çıkacak adamı boğar atarım ben."

Gözünden yaşlar süzülen Leyla, ellerini yüzüne kapattığında Yağız'ın yanına giderek Gökhan'ın önüne geçtim. "Belki o da habersiz bu olanlardan. Sakin kalmaya çalış biraz. Bak, kızı korkutuyorsun."

Sözlerim etkili olmuş olacak ki Gökhan hemen arkasını döndü. Leyla dolu dolu gözleriyle bakıyordu. Yanına giderek oturduğunda, kendine çektiği kadının başına küçük bir öpücük bıraktı. Emirhan ise hâlâ durumu sorguluyordu. "Ne oluyor ya, bir şey anlamadım."

Aykut sanırım çözmüştü. "Anlaşılan istenmeyen misafirimiz var."

Birbirine sarılan çifte iç çekerek bakarken kapı çalınca, hepimizde anlık bir duraksama oldu. Elimi kaldırarak gülümsedim. "Tamam, ben bakarım."

Peşimden gelen Yağız'la kapıyı açtığımda gördüğüm şey, koca bir buketten ibaretti. Karşımızda duran adama boş gözlerle bakarken, başını koca buketten yana doğru eğdi. "Sevgilim."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken Yağız kendini tutamadı. "Höst lan!"

Karşımızdaki adam bir anda Yağız'ın sert sesiyle toparlanırken, yüzünü kapatan buketi aşağı indirdi. "Siz..."

Gözlerini kısarak duraksadığında ben tamamladım. "Bahar, Leyla'nın ev arkadaşı."

Rahatlamış gibi elini uzatan adama dikkatle baktım. Boyu benimle eşit görünüyordu. Üzerinde lacivert bir takım elbise, içinde ise beyaz bir gömlek vardı. Ceketiyle uyumlu kravatının yanında kıyafetleri yolculuktan olsa gerek biraz kırışmışa benziyordu. Saçlarını özenle yana yatırmış, karizmatik bir tipti. Sinekkaydı tıraşı, parlayan dişleriyle fazla bakımlı izlenimi veriyordu. Ayrıca etrafı saran parfümünü de arabadan inmeden önce sıktığına yemin edebilirdim ama kanıtlayamazdım.

"Ben Leyla'nın sözlüsü Cenk Kalay. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum hanımefendi."

Kibar bir dile sahip adamın uzattığı eli kavrayamadan Yağız kavradı. "Ben de Üsteğmen Yağız Pala. Bahar'ın nişanlısıyım."

Suratı buruşan Cenk, zorla gülmeye çalışırken Yağız'ın aşırı kuvvet uyguladığının farkındaydım. Gözlerimi aça aça Yağız'a baktığımda bence ne demek istediğimi anlamıştı.

"Öyle mi?.. Memnun oldum." Zorla konuşan Cenk'le Yağız elini bırakınca kendini toparladı. "Leyla evde, değil mi? Kendisine sürpriz yapmak için çok uzun yoldan geldim."

Tüm bunları söylerken içeriye giren adamla kapıyı kapattım. Salonu gösterdiğimde o, önden giderken sırtımı kapıya yasladım ve Yağız'la göz göze geldik. İkimiz de durumun vahametini anlarken başını iki yana sallayan sevdiğim sıkıntılı bir nefes verdi. Umarım Gökhan sakin kalabilirdi.

İçeri girdiğimizde herkes ayakta dikiliyordu. Gökhan, Leyla'nın elini sıkı sıkı tutmuş yan yana dururlarken, Emirhan ve Aykut hemen onların yanındaydı. Elinde kocaman buketle dikilen Cenk ise olayın şaşkınlığıyla el ele tutuşan çifte bakakalmıştı. "Leyla..." diye seslendiğinde sanki karşısındaki kadından emin olmak ister gibiydi. "Bu adam da kim?"

Leyla, Gökhan'a bakıp dudaklarını büzdü. Düştüğü durumun onu üzdüğü açıktı. "Sevgilim."

Hayrete düşen adam, elindeki çiçeği düşürdüğünde onun için de bir

nebze üzülmüştüm. Yine de isteme merasiminde olmayan bir kızla söz kesmesini anlayamıyordum.

"Bu da ne demek oluyor? Sen, benimle sözlendin."

Bundan sonrasında Gökhan girdi araya. "Ne zaman sözlendi lan? Leyla'yı gördün mü, sana tek bir söz verdi mi?"

Leyla, Gökhan'ın elini sıkı sıkıya tutarken Cenk gayet beyefendi bir tarza sahipti. "Siz karışmayın beyefendi. Ben sözlümle konuşmak istiyorum."

Gökhan, öne doğru sert bir adım attığında sesi de yüksek volümde seyrediyordu. "Bak hâlâ sözlüm diyor! Ne sözlüsü lan, ne sözlüsü?!"

Emirhan yaklaşarak Gökhan'ın omzuna dokundu. "Abi, sakin."

Cenk aynı sakinlik ve üsluba devam ederken hayretle dinliyordum. "Biz hanımefendi ile usulüne uygun söz yaptık, haddinizi bilseniz iyi olacak." Cebinden çıkardığı kutuyu Leyla'ya uzattı. "Sana yüzüğünü getirdim, *sevgilim*."

Leyla ağzını açamadan Gökhan öfkeyle öne atıldığında film koptu. "Kime sevgilim diyorsun lan sen?!"

Cenk'in yakasını kavradığı gibi Leyla koluna sarılırken hepimiz araya girdik. "Gökhan yapma!" diyen Leyla'dan sonra Cenk, "Bu nasıl bir kabalık? Siz kim oluyorsunuz?" dedi.

Gökhan yumruğunu havaya kaldırdığında indirmeden Yağız yakalarken, Emirhan belinden tuttuğu adamı geri çekmeye çalışıyordu. Aykut da Cenk'i geriye çektiğinde araya yeniden mesafe girdi.

"Ulan elimde kalacak haberi yok!"

Gökhan öfkeyle gürlemeye devam ederken Cenk, bozulan üstünü başını düzeltmeye koyuldu. Kravatını da düzelttiğinde başını kaldırdı. "Sizi şikâyet edeceğim. Bu yaptığınız suç. Artık sözlümü zorla yanınızda tuttuğunuzu düşünüyorum." Leyla'ya bakarak elini uzattı. "Canım, seni bu adamın elinden kurtaracağım merak etme. Annen acilen buraya gelmem gerektiğini söylediğinde haklıymış demek ki."

Olayları şaşkınlıkla izlerken gülmemek için zor tutuyordum kendimi. Leyla, Gökhan'ı sakinleştirmek için çabalarken bir yandan da Cenk'e durumu anlatmaya çalışıyordu. "Bak, bu sözü ben istemedim. Benim bir

sevgilim var ve onunla çok mutluyum. Lütfen git buradan. Annemin söyledikleri yalan. Bensiz yaptığınız sözün benim nazarımda bir geçerliliği yok."

Cenk, duyduklarına inanamıyor gibi öne doğru bir adım atarak parmağındaki yüzüğü gösterdi. "Biz bu yüzüğü sizin evde taktık. Annen, sen işinden dolayı çok yoğun olduğun için gelemediğini ama bu sözü çok istediğini, hatta fotoğrafımı gördüğünde bayıldığını söyledi."

Leyla'nın duyduklarıyla gözleri kocaman açılırken ellerini panikle iki yana salladı. "Ben anneme istemediğimi, hayatımda başka biri olduğunu söyledim."

Biraz önce sakin olan adam, kandırılmış olmanın farkına varırken elinde tuttuğu kutuyu öfkeyle öne doğru salladı. "Ben bu yüzüğü boşuna mu getirdim? Ne kadar masraf yaptım biliyor musun?"

"Ben takacağım sana o yüzüğü!" diyen Gökhan, belindeki silahı çıkarttığı anda Cenk elındeki kutuyu düşürürken yutkunarak geriye doğru bir adım attı. "Silah mı o?" Yüksek sesi hepimizin ona bakmasını sağladığında bu sefer daha yüksek sesle bağırdı. "Birisi engel olsun! Polis çağırın, can güvenliğim yok!"

Hepimiz Gökhan'ın böyle bir şey yapmayacağını bildiğimizden rahat davranırken aynı korku Leyla'da da vardı. "Gökhan, yapmayacaksın değil mi?"

Elindeki silahla kaşları havada Leyla ve Cenk'e bakan Gökhan, açıklama yapmak için öne doğru bir adım atmıştı ki Cenk aynı şekilde geriledi. "Öldürecek beni, kurtarın!"

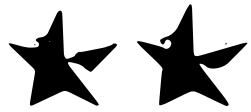
Biz ne olduğunu anlayamadan Cenk yere yığılırken hepimiz hayrete düştük. Gökhan şaşkınlıkla mırıldandı. "Üzerimden silahı alın, bir kaza çıkmasın diyecektim."

Emirhan, bu durum karşısında kahkaha atarak yerde boylu boyunca uzanan adamı gösterdi. "Bir korkutarak adam bayıltmamıştın, sonunda onu da becerdin."

Emirhan'ın sözleri hepimizi kahkahaya boğarken, Leyla aramızda en bilinçli duran kişiydi. "Ne yapacağız şimdi?"

En mantıklı fikir tabii ki sevdiğime aitti. "Yatırın koltuğa, biz yemek yiyene kadar uyanır."

Gökhan ise silahını yeniden beline yerleştirirken homurdanıyordu. "Ulan, ağız tadıyla adam bile dövemiyoruz."

1 Hafta Sonra...

Kadın olmak pozitif bir ayrıcalıkken bunu negatife çeviren toplumsal zihniyet ne yazık ki çoğunlukta. Babamın izinde yürürken hayatta en çok istediğim bordo bereye sahip olduğumda bile ilk engelim kadın olmaktı.

Babam her zaman, *"Zoru başarmak bizim işimiz..."* derdi. Ben de madem babam gibi olacağım o zaman hep zoru başarmam gerekir diye düşündüm. İlk önce kadın olarak sınıflandırılmaktan çok, insan olarak görülmek için çabaladım. Benim için en zoru bu oldu.

Yaradılışımız gereği narin bir vasfa sahiptik ancak bazı şeyler eğitilebilirdi. Bunu göstermem zaman aldı. Önüme koyulan tabuları bir bir yıkarken koca bir kapı açtım kendime. Azmettim ve başardım. Koca bir mesleğim oldu elimde. Hem de çocukluktan beri hayalim olan meslek...

Hayat karşıma Yağız'ı çıkardığında, emeklerim heba oluyor gibi hissettim. Kazandığım zaferin tadını çıkaramadan yeni bir savaşın içinde buldum kendimi. Sonra anladım ki savaşın içindeki ben değil de oymuş. Kendi savaşının içine beni de çekmiş.

Şimdi hâlâ zaferini kazanamamış bir adamın yanındayım. Onun kara gözlerindeki hırsı, tatmadığı zaferin tutkusunu görebiliyorum çünkü artık en çok bana şeffaf, en çok bana gerçekçi.

Ellerim başımın iki yanında, dirseklerim dışa doğru açık, yere uzanmış hâlde mekik çekerken Yağız, büktüğüm bacaklarımı bilekten kavramış beni motive etmekle meşguldü.

"Çok iyi gidiyorsun, devam et."

Yatıp tekrar kalktığımda öyle durabilmek için kollarımı bacaklarımı doladım. "Yetmedi mi işkencelerin?"

Ter içinde kalmış asker yeşili tişörtüm, enseden toplamama rağmen

dağılan saçlarım ve sık sık kesilen nefesim onda küçük bir tebessüm uyandırmıştı. Üzerime eğilerek şakağıma küçük bir öpücük kondurdu. "Yetmedi. Sonra benim karın kaslarımı kıskanıyorsun."

Kendimi olduğum yere bırakırken sırtüstü uzandım. Ellerimle olduğu yerden firar eden saçlarımı geriye doğru sıvazladım. "Benim karın kaslarım seninkinden daha fazla."

Karın kaslarımı göstermek için elimi terden ıslanan tişörtüme götürdüğümde yukarı sıyırdım. Yağız biraz ilerimizde bizim gibi çalışan Emirhan ve Aykut'a bakıp hemen tişörtümü aşağı çekti. "Ört şunu."

Dudağımın kenarı kıvrıldı. Huysuz sesi kıskançlığındandı. Kaşlarımı aynı anda havaya kaldırıp indirdim. "Ne oldu?"

Sertleşen yüz ifadesiyle beraber kaşlarını çattı. Huysuz hâlinden bir şey eksiltmiyordu. Anlaşılan evlenince bile sevimsiz olarak kalacaktı. "Kasınıyorsun yine."

Onu umursamadan yeniden mekik çekmeye başladığımda hararetli adımlarla içeriye Gökhan girdi. Yanımıza geldiğinde elindeki telefonu zar zor cebine sıkıştırdı. Sağa sola gidip gelmeye başladı. Burnundan soluduğu her hâlinden belli, düşünceli hâli ise merak uyandırıcıydı. Hepimizin dikkatini çeken tavrı sayesinde yaptığımız işi bırakıp onu seyre dalmıştık.

"Hayırdır Kara?"

Gökhan, sanki Yağız'ın sormasını bekliyor gibi duraksayıp bize doğru döndü. "Bitmiyor abi, bitmiyor benim sınavım."

Yine ne olduğunu merak ederken telefonum çalmaya başladı. Yağız ayağa kalkarak beni de elimden tuttuğu gibi çektiğinde hemen cebimden telefonumu çıkarttım. Leyla arıyordu. Telefon ekranını onlara doğru çevirdim ve üzerindeki yazıyı sesli söyledim.

"Süslü arıyor." Leyla'yı bu şekilde kaydetmiştim telefonuma. Tam bir süslüydü.

Telefonu kulağıma götürdüm. "Efendim canım."

Benim sakin sesime karşılık Leyla telaşlıydı. "Bahar... Bizimkiler buraya geliyor, senin için sorun olur mu?"

Gökhan'la bakışlarımız kesişirken şimdi onun derdini anlamıştım. "Kim sizinkiler?"

Leyla iç çekerek bir çırpıda söyledi. "İkizim Ömer Asaf, eşi Asya ve yeğenim."

Kaşlarım havalandığında Leyla'nın onlardan bahsettiği anı hatırladım. Açıkçası mükemmel olarak gördüğü kardeşini fazlasıyla merak ediyordum. "Gelsinler canım. Bir sorun mu var?"

Leyla demek istediğimi anlamış gibi boğazını temizledi. Açıkçası ben de az çok ne olduğunu anlamıştım. "Yok da... Sadece Ömer Asaf olanları öğrenmiş ve Gökhan için geliyor."

Ekibin hepsi etrafımı çevirmiş beni dinlerken, dudaklarımı birbirine bastırdım. Şimdi ben de düşünceli bir ifadeye büründüm. "Hım... Ne zaman gelirler peki?"

"Bir saate gelirler. Ben de çıkıyorum şimdi."

"Tamam canım. Akşam görüşürüz."

Telefonu kapattığımda dudaklarım kıvrıldı. Herkes durumu anlamaya çalışırken Gökhan'a doğru yaklaşıp omzuna vurdum. "Hadi yine iyisin, hızlıca girdin aileye."

Suratı buruşan adam hâlinden hiç hoşnut değildi. "Bu iş benim kontrolümden çıktı. Bu adam da bana Cenk falan derse tutmam kendimi."

Bense bunun aksini düşünüyordum. "Leyla ikizinden övgüyle bahsediyordu. Sorun olacağını sanmam."

Yağız bundan hoşlanmamış gibi beni kendine çekti. "Evli mi bu herif?"

Cevabı bilsem de ben sessizliğimi korurken Gökhan, Yağız'ı aydınlattı. "Evli, bir de oğlu var."

Yağız az da olsa rahatlamış gibiydi ama bu çok azdı. "Akşam ben de geleceğim."

Mesai bitiminin ardından soluğu lojmanda alırken Yağız'la Gökhan da benimle yukarı çıkmıştı. Kapının önüne geldiğimizde arkamdaki iki adama baktım. İkisi de suratsız ve huysuz bir hâlde beklerken cebimde anahtarımı aramaya başladım. Yağız, ben bulamadan zile bastı. Göz göze geldiğimizde burnuma vurdu. "Zaman tanı."

Gözlerimi devirerek önüme döndüğümde homurdanmadan edemedim. "Çok biliyorsun."

Aslında doğruydu, çok biliyordu ve ben muhtemelen bu adama bu yüzden âşıktım. Aslında çok da seviyordu. Ben onun beni sevmesine de âşıktım. İçimdeki kıpırtıya engel olamadan eline uzandım. Bunu anlamış gibi parmaklarımızı birbirine kenetledi. Bakışlarımız yeniden kesiştiği sırada kapı açıldı.

"Hoş geldiniz."

Sıcacık ama bir o kadar da tedirgin sesiyle bizi karşılayan Leyla, yine siyah mini eteği altına giydiği siyah çorabı ve üzerine nasıl uydurduğunu bilemediğim tişörtüyle güzel görünüyordu. İçeriye girdiğimde Yağız da peşimden girdi. Başımı yana çevirince Leyla, Gökhan giremeden ona yaklaşıp yanağından öptü. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Yüzümde küçük bir tebessüm belirdi. Leyla gerçekten de çok âşıktı. Gökhan, Leyla'yı kendine çekerek alnından öptü. "Sen iste her türlü gelirim."

Gökhan da içeri girdiğinde hep birlikte salona geçtik. Bizim girişimizle ayağa kalkan adamda kaldı bakışlarım. Uzun boylu, kalıplı biriydi. Leyla ile arasındaki benzerliği çözmeye çalışıyordum ama tek ortak yanları saç ve ten rengiydi sanırım. Ancak adamda dikkatimi çeken bir nokta vardı ki o da ilgi çekmeyecek gibi değildi. Alnına düşen saçlarının aşağısında beliren siyah kaşlarına değen kirpikleri çok uzundu. Sarışın bir kadın olarak bu kadar belirgin ve siyah kirpikleri ancak maskarayla elde edebilirdim. O kadar muazzam duruyordu ki... Kirli sakallarına karşın altında kot pantolonu, üzerinde spor gömleği ve ceketiyle yaşına yakışır bir görüntüsü vardı.

Hemen onun arkasında duran kadın ise kucağındaki saçlarını çekiştiren ufaklığı oyalamaya çalışırken bir yandan da bizi kesmekle meşguldü. Leyla'nın yengesi de güzel bir kadındı. Kucağındaki bebeğe inat fiziği gayet düzgündü. Yüzünde oğluna her baktığında beliren keyifli gülücükleri vardı. Uzun saçlarını yarım toplayarak sadece yüzüne dökülmesini engellemişti. Üzerinde ela gözlerini ortaya çıkaran ince trikodan yeşil bir elbise vardı ki hafif göğüs dekoltesiyle ve boynundaki kar taneli kolyesiyle fazla hoş duruyordu.

Bizim önümüze geçen Leyla ilk önce beni ve Yağız'ı tanıştırırken zaman kazanmak ister gibiydi. "Ev arkadaşım Bahar. Kendisi üsteğmen."

Bana tebessüm eden adamla aynı şekilde tebessüm ettim. "Ve nişanlısı Yağız Üsteğmen." Yağız'a da aynı samimiyetle bakarken Leyla asıl tanıtması gereken kişiye geçti. Nasıl tanıtacağını bilememiş gibi biraz daha debeledi ve tek diyebildiği, "Üsteğmen Gökhan," oldu.

İki adamın da kendisine dönen bakışlarıyla giderek kızaran yanakları belirgin bir hâl alırken Gökhan, elini uzattı. "Ben Leyla'nın sevgilisi Üsteğmen Gökhan Görgün."

Cesurca bir giriş yaptığında uzattığı eli boşlukta süzülüyordu. Tam elini sıkmayacağını düşünüyordum ki karşılık buldu. "Ben de Leyla'nın ikizi Ömer Asaf Keskin."

Birbirinin ellerini bırakmayan adamların uzun uzun restleştikleri çok açıktı. Bu durum uzayıp gideceği sırada Leyla'nın yengesi duruma müdahale etti. "Leyla, beni de tanıştırmayacak mısın?"

İşareti alan kâküllü, hemen öne doğru atılarak Gökhan'a yengesini işaret etti. "İşte benim biricik yengem Asya ve minnoş yeğenim Ali Asaf."

Yüzündeki sıcacık gülümsemeyle elini Gökhan'a uzatan kadın, belli ki yapıcı ve sevecen biriydi. "Merhaba."

Gökhan sonunda kadının elini kavradı. "Tanıştığıma memnun oldum."

Yağız ve Ömer Asaf da el sıkışıp koltuklara otururken Asya, bana yaklaşarak sarılınca bir an tepki veremedim. Aramızda kalan ufaklıkla çabucak kendimi toparlarken selamlaşarak koltukları işaret ettim. "Hoş geldiniz, oturun hadi."

Oturmak yerine şirince gülümsedi. "Siz gelene kadar yemek yaptık, birlikte hazırlayalım."

Kaşlarım havada Leyla'ya döndüğümde açıkçası beklemiyordum. "Bu ne hamaratlık?"

Leyla yengesini işaret ederken onu çok sevdiğini her seferinde belli ediyordu. "Asya'nın hamaratlığı o. Yoksa benden çıkmazdı."

Kucağındaki oğlunu öpen kadın, "Birlikte hazırlayalım," diyerek oğlunu kocasına verdi. "Canım, biz masayı hazırlayacağız."

Oğlunu kucağına alan adam, karısı kendisinden kopmadan elini yakalayıp öptü. Sessiz de bir tebessüm sunduğunda ikisinin birbirlerine olan ilgisi güzel duruyordu.

Mutfağa girer girmez Asya, Leyla'yı omuzlarından yakaladığı gibi özlerini kocaman açarak kızı sarsmaya başladı. "Leyla, bu içerideki de e?"

Ne yaşadığını bilemediğim kadına karşın Leyla sırıtmakla meşguldü. Çok yakışıklı değil mi?"

Birbirlerinin dilini anlamakta güçlük çekmeyen kadınlar gayet iyi ediyordu. "Evet, anlattığından daha da iyi." İki kadın saçma bir şekilde birbirine kıkırdarken sadece onları izliyordum fakat bir anda atmosfer değişirken Asya'nın gözleri doldu. "İnşallah kalbi de güzeldir ve seni hiç üzmez."

Leyla'nın da gözleri doldu. İki kadın buruk tebessümle bakıyordu şimdi. "Kalbi de çok güzel. Ben güveniyorum ona Asya."

Görümcesinin elini sıkı sıkı tutan kadının bakışları da içtenliğini belli ediyordu. "Umarım çok mutlu olursun. İnan bana mutlu olmanı çok istiyorum."

Nasıl bu kadar duygu karmaşası içine girdiklerini anlamaya çalışırken sarıldılar. Birbirlerine destek verir gibiydiler. Açıkçası hem biraz imrenmiş hem de fazla bulmuştum. Kız arkadaş olarak bu kadar duygusal samimiyetlere pek alışık değildim. Küçüklüğümden beri kocaman, sevgi dolu bir ailenin içine düşmüş olsam da hep asker gibi yetişmiştim. Bundan şikâyetçi değildim çünkü bunu hep ben istemiştim. Annemin şefkati ve bana olan sevgisi kusursuzdu ama ben hep babam gibi olmuştum. Alparslan bile daha annem gibiydi mesela. Bense hep erkek ortamının içindeydim. Silahları hep merak etmiştim. Duygularımı değil de mantığımı öne çıkartmıştım. Babam gibi rahat, korkusuz ve akıllıydım.

Babamı kısıtlı görmek beni bu hâle getirdi çünkü ona ayrı hayrandım. Belki de annem yüzündendi; o da hep babama hayrandı. Babamın eve gelişi her zaman coşkuyla karşılanırdı. Akın amcam her zaman heybetli bir görüntüye sahipti. Giray amcam sıcaktı ama çok akıllı bir adamdı. Sadece uyumsuzdu biraz, düzeni pek sevmezdi. Babamsa hep otoriterdi.

Tüm bunlarla beraber erkek çoğunluğu bizim ailenin kaderi oldu. Ailenin ilk üyesi olarak kız olmam, benden sonrakilerin hep erkek olması bana erkek arkadaşlarla iyi anlaşabilmeyi öğretti. Bu yetmez gibi askeri

lise ve üniversitede sayılı kadınla çoğu zaman bir araya gelemiyor olmak ve nereye baksan erkek görmek bana pek bir seçenek bırakmadı.

Şimdi ise samimi kız arkadaşlıklar kuramıyor olmam hem üzücü hem de önemsiz geliyor. Yine de karşımda gördüğüm kadınlar bu durumu özenmemi sağladı fakat uzun sürmedi. "Çok tatlısınız ama yemek kısmına geçsek mi?"

İki kadın da başını bana çevirdiğinde normal bir tavırla onlara bakıyordum. Yani bence normaldi ancak Leyla bana doğru sıntarak adımladı. Sıkıca kollarını boynuma doladığında çok alışık olmadığım bir duyguya kapı araladı. "Kıskandın mı sen? Seni de çok seviyorum."

Onu üzerimden iterken inkâr etmekte zorlanmadım. "Yo, daha neler?"

Yanağıma sulu bir öpücük bıraktı. "Öyle olsun."

Yemek masasına oturduğumuzda sessiz bir ortam dışında alışık olmadığımız bir ses vardı. Annesinin kucağında masadaki her şeye atılan ufaklığın çıkardığı sesler, annesinin onu avutma çabaları çok uzun ama çok uzun zamandır şahit olmadığım şeylerdi.

"Güzelim, biraz da bana ver oğlumu, sen yemeğini ye."

Karısı konusunda fazlasıyla düşünceli görünen adam, bebeği aldığında Asya da ondan farksız değildi. "Ama sen de yemedin ki daha."

Heyecanla atılan ufaklığı kucağına alan adam hiç de şikâyetçi gibi görünmüyordu. "Biz oğlumla beraber yeriz."

Babasının kucağına tırmanarak sakallarını tutmaya çalışan ufaklıksa hepimizin bir yandan da onu izlemesine sebep oluyordu.

"Ba... ba... ba... baba..."

Ufak ufak ağzından dökülen kelimelerle yüzümde bir tebessüm oluştu. Belli ki babasını çok seviyordu. Asya'nın dolan gözleri dikkatimi çektiğinde bu kadının fazla sulu göz olduğuna karar verdim. Ömer Asaf ise oğlunu sıkıca göğsüne bastırıp başından öptü. "Oğlum... Ne istiyorsun söyle bana."

Başımı yana çevirdiğimde Yağız'ın baba oğula hayran bakışlarını fark ettim. Dudağının kenarındaki küçük tebessümle izliyordu onları. Aklında olan kendi babası mı yoksa babalık mıydı bilemedim ama o an kafasından ne geçiyorsa bilmek isterdim. Sanki beni duymuş gibi başını bana çevir-

dığında elimi kavradı. Yüzündeki tebessüm biraz daha büyürken anlamıştım; bizi hayal ediyordu...

Yemeğin sonuna geldiğimizde bir koku yayıldı ortama. Herkes birbirine bakarken iki kişinin bakışları sadece ufaklığın üzerindeydi. Ali Asaf suçunu biliyor gibi sessizliğe bürünürken Ömer Asaf oğlunu dikkatle kansına uzattı. "Ali Asaf'a bir bak istersen güzelim."

Hemen ayağa kalkan Asya biraz çekingendi. "Ben şimdi hallederim."

Leyla da ayaklanarak gülümsedi. "Benim odama gidelim."

Asya ve Leyla gittiğinde karşımızda oturan adam, bunu bekliyor gibi olduğu yerde dik bir konum aldı. Elleri masanın üzerinde, yüzü ifadesiz ve oldukça duruyordu. "Kardeşimle ilgili ne düşündüğünü merak ediyorum."

Açık sözlü oluşunu ve konuya aniden girişini sevmiştim. Dürüstçe dile getirmişti kafasındakini. Gökhan ise çoktan yemeğini bitirmiş, masada sadece var olmak için beklerken sıranın kendisine geldiğini anlamıştı. Aynı şekilde yerinde dik bir konum aldığında karşısındaki adamın gözlerinin içine baktı. "Leyla benim için kıymetli. Onunla güzel bir yolda ilerlemeye çalışıyoruz. Tabii siz izin verirseniz."

Gökhan'ın son sözleri imalı bir tavra sahipti. Ömer Asaf bunu anlamakta gecikmedi. "Konu Cenk'se..."

Gökhan öfkeyle parmağını havaya kaldırdı. Kara gözleri bir anda devrilenmişti. "Konu o korkak herif olamaz," dedi hışımla. Kaşları havada arkasına yaslanan adam, başını hafif eğerek devam etmesini istedi. Gökhan da duracağa benzemiyordu. "Konu sizin kardeşinize habersizce, istemediği hâlde söz kesmeniz. Delikanlılığa sığıyor mu bu?"

Karşımızdaki adamın bir anda yüzü solarken ifadesi değişti. Kollarını göğsünde birleştirdiğinde soğukkanlı olmaya çalıştığı belliydi. "Öncelikle kelimelerini özenle seçsen iyi olur çünkü o korkak herif gibi olmadığımı kanıtlamak zorunda kalırım. Diğer konuya gelirsek de bazı sebeplerden dolayı uzun zamandır annemle iletişim hâlinde değilim ve bu durumdan sonradan haberdar oldum. Cenk dükkâna dayanınca öğrendim her şeyi. Kendisini silahla tehdit etmişsin," dedi suçlar gibi. Eli çenesine gittiğinde sesi imalı bir hâl aldı. "Aslında bu durum iyi de oldu. Kardeşimin sakladığı küçük sırrı da öğrenmiş olduk. Yine de bir daha kardeşim böyle bir duruma düşmeyecek."

Aklıma Cenk'in bayıldığı gün gelirken ortamın tüm ciddiyetine rağmen gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Biz yemek yerken kendine gelen adamın korkuyla kaçıp gidişi görülmeye değerdi. Yüzüğünü apar topar alışı ve Leyla'ya, *"İstemiyorum seni, benden uzak dur,"* deyişi trajikomik olmuştu.

"İyi olur," dedi Gökhan imalı bir tavırla. "Leyla bir kez daha üzülsün istemiyorum."

Ömer Asaf öne doğru eğilerek çaprazında duran adama biraz daha yaklaştı. "Sen!" dedi sert bir ses tonuyla. "Sen kim oluyorsun?"

Bu konuşmanın nereye gideceğini merak ederken Leyla girdi içeriye. İkili, bakışlarını birbirinden ayırmazken Leyla ortamdaki gerginliği fark etmişti. Kardeşiyle Gökhan'ın arasına geçtiğinde Ömer Asaf'ın omzuna dokundu. "Bir şey mi oldu?"

Hemen arkasından giren Asya, oğluyla birlikte yeniden kocasının yanına geçti. Ömer Asaf arkasına yaslanarak yeniden kollarını göğsünde bağladı. "Bir soru sordum ama cevabı gelmedi. Ben de bekliyorum öyle."

Leyla başını yana çevirdiğinde Gökhan burnundan soluyordu. Yine de dişlerini sıkarak kasılan çenesiyle tane tane ifade etti. "Anlaşılan o ki resmî bir tanışma istiyorsunuz. Ben, Üsteğmen Gökhan Görgün. Yirmi yedi yaşımdayım. Özel kuvvetlerde hizmet veriyorum. Kardeşinize ne bir yanlışım olur ne de ters bir hareketim. Benim niyetim vakit geçirmek değil, kimseyi oyalamak da değil. Ben sadece karım olacak kadını tanımaya çalışıyorum."

Gökhan'ın cesur sözleriyle dudaklarım kıvrılırken Leyla kocaman açtığı gözlerle, "Gökhan..." diyebildi sadece. Belli ki bu sözleri daha kendisi bile duymamıştı.

Gökhan sadece küçük bir tebessüm sundu. Ömer Asaf o an ayağa kalktığında tıpkı onun gibi Gökhan da ayaklandı. Bu tavrı Yağız ve beni de harekete geçirdiğinde beklediğimizin aksine Ömer Asaf karşısındaki adama elini uzattı. "Dürüst adamları severim. Kardeşimin kıymet verdiği insan, bizim için de kıymetlidir." Gökhan rahatlamış olacak ki kasılan omuzları gevşediğinde kendisine uzanan eli kavradı ancak Ömer Asaf bir anda yüzündeki tebessümü silip attı. "Lakin... Kardeşimin kimsesiz olmadığını ve tek bir yanlışını kolluyor olacağımı da bilsen iyi edersin."

"Tereddüdünüz olmasın," dedi Gökhan ama Ömer Asaf temkinliydi. "Sen yine de kardeşimi üzmemeye çalış. Yoksa kim olduğunun bir değeri kalmaz."

Leyla, bu anı duygu dolu hâlde izlerken ayrılan ellerle kardeşine sarıldı. "İyi ki varsın."

Leyla'nın sırtını sıvazlayan adamın sevgisini ben bile hissetmiştim. "Ben her zaman yanındayım."

Kardeşinden ayrılan Leyla, bir anda Gökhan'a sarıldığında ise bakışları Ömer Asaf'ta olan adamın dudaklarına ukala bir gülümseme yerleşti. Sevdiği kadına memnuniyetle karşılık verdi ama bu durum Ömer Asaf'ın pek hoşuna gitmemiş olacak ki boğazını temizledi. "O kadar da değil."

Leyla apar topar geri çekilirken Asya gülerek kocasının elini tuttu. "Rahat bırak canım."

Hep birlikte masayı topladığımızda mutfakta kahve yapan Leyla'ya eşlik ediyordum. İçeride koyu bir muhabbete bürünen erkekler birbirlerini sevmişe benziyordu. Ömer Asaf'ın askerlik anılarına ve silah muhabbetlerine geçtiklerinde onlar her ne kadar alanımı konuşuyor olsa da terk etme kararı aldım çünkü erkek muhabbeti her zaman aynıydı ve bir süre sonra beni sıkmaya başlıyordu.

Leyla kahveleri fincanlara doldururken Asya oğluyla mutfağa girdi. Elindeki ufaklıkla ikimize de baktığında bana yöneldi. "Ömer Asaf koyu sohbette. Benim için Ali Asaf'a biraz bakar mısın? Lavaboya girmem gerekiyor ve bırakamıyorum."

Ben daha cevap veremeden kucağıma bırakılan bebeği nasıl tutacağımı bilemedim. "Şey... Tabii..."

Asya çoktan yanımızdan ayrıldığında Leyla kıkırdadı. "Eline de yakıştı benim paşam."

Kucağımda mırıldanan ufaklık için tutabileceğim uygun bir pozisyon ararken suratım asıldı. "Benim pek bebeklerle aram yok."

Leyla eline aldığı tepsiyle bana doğru yaklaşarak eğilip yeğenini öptü. "Mis kokulum, halasının balı." Leyla'nın sevgi gösterisine ağzında yeni çıkan dişleriyle ve akan salyalarıyla sırıtarak karşılık veren Ali Asaf, aslında

ilgi çekici sayılırdı. Leyla olduğu yerde doğrulurken gülümsedi. "İyi gidiyorsun."

Gözlerimi devirsem de o beni umursamadan mutfaktan çıktı. Ufaklıkla baş başa kaldığımda saçlarıma uzandı. Yakaladığı tutamı ilgiyle çekiştirdiği sırada kaşlarımı çattım. "Hey! Acıtıyor." Renkli gözlerim dikkatimi çekmiş olacak ki bu sefer de parmağını gözüme sokmaya çalıştığında başımı geriye attım. "Niyetin ne ufaklık? O gözler bana lazım." Kıkırdayarak tekrar saçlarımı yakaladı ve ağzına götürmeye çalıştığında gözlerimi bir kez daha devirdim. "Çok iyi gidiyorsun, devam et."

Kollarım arasındaki ufaklıktan saçımı kurtarmaya çalışırken bir anda içeriye Yağız girdi. "Güzelim, beni çağırmış..."

Bakışları bende ve kucağımdaki ufaklıkta takılı kaldığında sözlerini tamamlayamadı ama ne demek istediğini anlamıştım. "Ben mi çağırmışım?" Yani çağırsam haberim olurdu.

Yanıma yaklaşarak gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmadan baş parmağıyla arkasını işaret etti. "Leyla dedi." Yanaklarımı şişirerek serbest bıraktım. Leyla'nın küçük oyunu bayağı başarılı gidiyordu. Yağız'ı bilerek gönderdiğini anlamamak için aptal olmak gerekirdi. "Nasıl gidiyor?"

Büyük bir cırıltıyla saçımı tekrar yemeye çalışan ufaklığı göstererek yapay bir gülümseme sundum. "Saçımı makarna sanıp yemeye çalışması dışında iyi gibiyiz."

Dibime kadar geldiğinde Ali Asaf'ın başını okşadı. Kıvrılan dudakları söylediklerimin komik gelmesinden olabilirdi. Yoksa başka bir mana çıkaramamıştım ben.

"Eline yakışmış," dediğinde göz göze geldik. Ne diyeceğimi bilemedim. Zor da olsa yutkundum. Bakışlarımı kaçırmak istedim ama yapamadım. O ise ısrarla devam etti. "İleride biz de böyle..."

O kadar içten ve güzel konuşuyordu ki onu bölmek istemezdim ama bu cümlenin yarım kalması gerektiğini düşünüyordum. "Büyük bir sorumluluk değil mi? Benim alabileceğimden çok daha fazla." Sanki sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi bir tavırla elimdeki ufaklığı Yağız'a uzattım. "Biraz da sen bakmak ister misin?"

Yüzüne düşünceli bir ifade çöktüğünde bakışlarını üzerimde gezdir-

dı. Sesli bir soluk vererek ufaklığa uzanırken sert mizacı yerini yumuşak bakışlara bıraktı. "Gel bakalım yakışıklı." Kucağına aldığında onu ilgiyle izliyordum. Sanki yıllardır bir bebekle yaşıyor gibi rahattı. Sol koluna alarak sevmeye başladığında gördüğüm görüntü hem benzersiz hem de imrendiriciydi. İster istemez onu bir baba olarak hayal etmeden yapamadım. Kucağında oğlunu seven bir baba ... Benim aksime ne kadar da hazırdı bu duruma. Bense bir o kadar uzak ...

"Bebeklerle aran yok gibi," dediğinde bir yandan kucağındakini seviyor bir yandan da alttan bakışlarıyla tepkimi ölçmeye çalışıyordu.

"Yok," dedim dürüstçe. "Pek benlik değil." Uzun zamandır bir bebekle ilgilenmemiştim ve mesleğimden dolayı uzunca bir süre de ilgilenmeyi düşünmüyordum. Bordo bereliydim ben. Anne olup çocuk doğurmak benim için mantıklı değildi.

"Düşünmüyorsun yani," dedi ısrarla.

Omuz silktim. "Düşünmüyorum."

Usul usul başını salladı ancak suratı daha da ifadesiz bir hâl aldı. Dudakları iki yandan kıvrılsa da yapay bir tebessümden ibaretti. "Anladım," dedi mırıldanır gibi. Kaşlarını kaldırarak kucağındaki miniği işaret etti. "Babasına versek iyi olacak."

Yanımdan uzaklaşırken sessiz sedasız arkasından baktım. Tezgâhı iki yandan kavrayıp gözlerimi kapattım. Sanki kırılmış gibiydi ya da söylediklerim hoşuna gitmemişti. Sonuç olarak bir şeyde ters düşmüşe benziyorduk. Yine de beni anlayacağını düşünüyordum; çocuk için çok erkendi.

Oturduğumuz koltuklarda sohbetle geçen saatlerin ardından yanımda oturan Yağız ayağa kalktı. "Bize müsaade, kalksak iyi olur artık."

Hepimiz Yağız'ın tepkisiyle ayaklanırken, Ömer Asaf düşünceli bir hâlde ikiliye döndü. "Evinizde bana da yer var mı? Hanımlar beraber kalsa daha iyi olur."

Yağız duyduklarından memnun başını eğdi. "Yer çok."

Gülerek söylediği kelimelerle Ömer Asaf karısının alnından öptü. "Oğlumu da gitmeden bir göreyim."

Asya ve kocası, Leyla'nın odasında uyuyan Ali Asaf'ın yanına giderlerken Yağız kapıya yöneldi. Peşine takıldığımda Leyla ile Gökhan'ı

salonda yalnız bırakmıştık. Yağız kapıyı açıp ayakkabılarını giyerken bir elim kapı pervazında onu izliyordum.

"Yağız," dediğimde göz göze geldik. Hâlâ durgundu. Neşesini kaybetmişti sanki. "Seni kırdım mı?"

Aynı düşüncede olmayışımız onu kırar mıydı bilmiyorum ama içim bir türlü rahat etmiyordu. Belki de bana böyle hissettiren onun tavırlarıydı. Beni kendine çekerek başımdan öptü. "Kıracak bir şey olmadı."

Başımı kaldırıp ısrarla gözlerine baktım. "Öyle gibi değil ama. Sanki beklentini karşılayamamışım gibi."

Yüzünde alelade bir tebessüm oluştu. Yine gülmek için gülmüyordu. Olmuyordu, yakışmıyordu. "Ben sadece bunu beklemiyordum. Yani..." Yutkunduğunda devam edemedi. Dudakları düz bir çizgi hâlini alırken bakışlarını kaçırdı. "Bunlar sonraki konular. Biz yuvamızı bir kuralım da."

Başımı yana yatırdığımda bir süre daha Yağız'ın yüzünü inceledim. Şu an sonuçsuz kalacağımızı düşündüğümde uzanarak yanağına küçük bir öpücük bıraktım. "Seni seviyorum."

Kara gözlerinde zor da olsa parıltılar gördüğümde yanağımı okşadı. "Seni seviyorum."

@novaebook

Kırmızı Duvak

"Ben kattım sana biraz,
Öyle sevdim seni.
Çünkü sen de bensiz;
O kadar güzel değilsin hani..."
Özdemir Asaf

9 Temmuz...

Kalbe sevgi hükmettiğinde nasıl bir bağlılıksa insan hep daha fazlasını istiyor. Kalp yalnızken kendini anlamsız hissederken eşini bulduğunda atmaktan çok daha fazlasını yaptığını anlıyor. Hayat ise en güzel sevdiklerinle geçiyor. Bunu da ömürleştirmek bize düşüyor.

Yorucu bir güne merhaba demem gerekiyordu ama ben diyemiyordum çünkü akşam evdeki yoğun kalabalık, etrafımda duyduğum sesler bir türlü dinmemişti. Şimdi yataktan çıkmak çok korkutucu geliyordu.

Saçlarımın arasında gezen parmakların verdiği his beni huzura sürüklerken tanıdık koku sıcacıktı. Beni tüm şefkatiyle sarmalayan kadına biraz daha sokulduğumda başımdan öptü. "Uyanmayı düşünmüyor musun?"

@novaebook

Annemin tatlı sesi kulaklarıma çalındı. Gözlerimi aralamak istemesem de bütün duyularım açıktı. "Anne... Bugün zorlu olacakmış gibi."

Gülüşünü duyamasam da tenime vuran nefesinden anlamıştım. "Ale lacele evleneceğim diye tutturdun, şimdi düğünden mi kaçıyorsun?"

Tek gözümü araladığımda üstten bakışları üzerimde olan kadına baktım. "Kaçtığım falan yok."

Yeniden saçlarımı sevmeye başladığında içindekileri dökmeye başladı. Bir süredir ısrarla bunu yapmaya devam ediyordu. "Böyle hiç olmadı Bahar. Tutturdun doğum günümde evleneceğim diye, neye yetişeceğimizi şaşırdık. Bir ay kala, 'Biz gün aldık,' dediniz. Ankara'da çok güzel bir düğün yapabilirdik."

Annem sitemlerine yenilerini eklemeden siper aldım. "Bunu kaç kez konuştuk; sen Ankara'da, Fatma anne Niğde'de düğün istiyor. İkinizin de düğünle ilgili bitmeyen istekleri var. Hangisini yapalım? Ayrıca Yağız'ı zora sokmak istemediğimi defalarca söyledim."

Daha söyleyeceklerimi bitiremeden annem müdahale etti. "Tamam da biz hallederdik. Yağız'ın para harcamasına gerek yok ki. Baban..."

Olduğum yerde doğrularak ellerimle yüzümü kapattım. "Anne! Yağız sence bunu kabul eder mi? Onu az çok tanımış olmalısın. Hem gurur kırılsın istemiyorum, anla beni. Ayrıca hiç öyle devasa bir düğün hayal etmedim. Bana göre bu düğün bile gereksiz. Kınayı dahi sizin zorunuzla kabul ettim."

Suratı asılan annem homurdanarak başıma vurdu. "Sen buna düğün mü diyorsun? Lojmanın salonunda küçük bir nikâh! Bu mu düğün?"

Omuz silkerek esnerken bir yandan da açılan ağzımı elimle kapatmaya çalışıyordum. "Ne yapabilirim? Burada hepinizi toplayıp düğün yapamayız, çok tehlikeli. Hem amaç sadece nikâh kıymaktı ki sizin sayenizde yine kalabalık bir düğün oluyor."

Sıradan bir durumdan bahseder gibi görünen tavrımla annem ellerimi kavradı. Bakışları hüzünlü duruyordu. "Bahar... Gelinliğini bile son dakika diktirdim. Provalara gelmedin. Bu düğün için daha heyecanlı olmalıydın ve daha fazla vakit ayırmalıydın."

Derin bir iç çekerken aynı şekilde annemin elini sıkı sıkı tuttum. "Ba-

tam kendi düğün hazırlıklarına ne kadar katılabildi anne? Provalar için Ankara'ya gelmem gerekiyordu biliyorsun ve ben iki haftadır operasyondaydım. Onu da geçtim bunun için iznim de yok. Ben sadece sevdiğim adamla kuracağım yuvanın temellerini atmak istiyorum. Bu düğün şaşalı olmuyor diye mutsuz ya da isteksiz olduğumu düşünme. Hem düğünden sonra Yağız'la balayına çıkacağız ve izinlerimi o zaman rahat rahat kullanmak istiyorum."

Çenemi kavradığında gözlerimin içine bakıyordu. Emin olmak ister gibi son kez sordu. "Lütfen bana içinde kalan bir şey varsa söyle. İnsanlar her gün evlenmiyor."

Çenemdeki elini dudaklarıma götürerek öptüm. "Yok, inan ki yok. Öyle deli gibi beyaz gelinlik, inanılmaz bir düğün hayal etmedim. Silahım, ben ve sevdiğim adam..." Biraz düşünüp ekledim. "Bir de sevdiğim adamın silahı... Çok mutluyuz." Elini sıkı sıkı tutarken inandırmaya çalışıyordum. "İçimden gelmeyen bir şeyi yapmayacağımı biliyorsun anne. Ben, senin kızınım."

Gözlerinde beliren şefkati tüm benliğimde iliklerime kadar hissediyordum. Yüzündeki tebessüm ise paha biçilemez güzellikte ve gururluydu. "Yağız umarım ne kadar şanslı olduğunun farkındadır."

Yüzümde koca bir tebessüm oluştu. Bu tebessüm sadece yüzümde de değil, gözlerimin içindeydi çünkü Yağız'ın beni ne kadar çok sevdiğini biliyordum. "Farkında anne, merak etme." Konudan anında uzaklaşarak etrafıma bakındım. Odada olması gerekenlerin yokluğunu fark etsem de sanki yeni aydınlanıyor gibi etrafı işaret ettim. "Kızlar nerede?"

Annem dişlerini göstererek imalı bir bakış attı. "Sen uyurken hepsi çıktı odadan."

Dudaklarımı büzerek masum bakışlar atmaya çalışırken odanın kapısı tıklandı. İkimiz de başımızı o tarafa çevirdik. Az da olsa aralanan kapıyla Alparslan'ın sesi geldi. "Müsaade var mı?"

Annem onaylamakta gecikmedi. "Gel oğlum."

İçeriye giren Alparslan, çoktan üzerini değiştirmişti. Altında bir kot, üzerinde ise mavi gömlek vardı. Bekâr erkeklerin hepsi Aykut ve Emirhan'ın yanına atılmıştı. "Hanımlar..." Ellerini iki yana açıp bize

yaklaştığında önce annemin başından öptü. Yanımıza oturduğunda ise yaklaşarak yanağımı öptü. "Yatak keyfi mi yapıyoruz?"

Yüzümde sersem bir gülümseme oluşurken onu tutarak kendime çektim. "Evlenmekten daha eğlenceli."

Başı göğsümde olan Alparslan biraz daha yerleşti. "Gittin, asık suratlı bir adama evet dedin. Senin suçun."

Saçlarını sevdiğim sırada onunla aynı fikirde değildim. "Eskiye göre daha çok gülüyor."

Geri çekildiğinde şikâyet eder gibi anneme beni işaret etti. "Kızımı görüyor musun anne? O kadar âşık ki suratsız adamı bile neşeli görüyor gözleri."

Annem içten bir gülümsemeyle Alparslan'ın koluna vurdu. "Gayet de güler yüzlü benim damadım."

Beyefendi kıskanmış olacak ki kaşlarını çattı. "Toz bile kondurmuyorsun. Senin bir tane oğlun var anne."

Annem ise umursamazdı. "Neyse ki ablan bu sayıyı ikiye katladı."

Dudaklarım kıvrılırken bu sefer kapı çalmadan açıldı. Aile saadetimizin tek eksiği kapıda belirirken huysuz gibiydi. "Kurt kocayınca böyle kenara atılıyor demek."

Alparslan, babamın girişiyle toparlandı. Babam rahat olduğu kadar da otoriterdi. Bizi kimi zaman evladı kimi zaman da askeri sayıyordu. Annem elini uzatırken sesi ikna ediciydi. "Tanıdığım en karizmatik yaşlı kurtsun."

Babam bize yaklaşarak önümüzde dikildi. Annemin elini boşta bırakmadı. Her zaman sıkıca tutardı. Alparslan'a kalkmasını işaret ettiğinde kardeşim çoktan ayaklanmıştı. Yanımıza oturup bana doğru eğilerek alnımdan öptü. "Bahar... Acaba evlenmesen mi?"

Başımı yana yatırırken bir umut bana bakan babama gülümsedim. Cevap vermek için dudaklarımı aralamıştım ki benden önce annem atıldı. "Bugün kına yapılacak ve söylediğine bak Cihangir. Örnek bir babasın gerçekten."

Babam ciddi bir ifadeyle anneme döndü. "Kızımın her daim vazgeçme şansı var. Son dakika, hatta son saniyeye kadar hiçbir şey için zorunluluğu yok."

Babamın yanaklarını kavradığımda iç çektim. Onun her daim arkamda oluşu beni daha da güçlü hissettiriyordu fakat çocuk gibi kıskançlığından da geri kalmıyordu. "Baba, evlenince de seni çok seveceğim."

Babam yanağındaki elimi kavradığında bakışları şefkatli ve merhametliydi. "Asıl biz seni her daim çok seveceğiz kızım ve kapımız sana hep açık olacak."

Konuşma giderek duygusal bir hâl aldığında Alparslan konuyu kendine çevirme derdindeydi. "Şu benim ayrı ev konusuna ne diyorsunuz?"

Annem gözlerini kocaman açarak Alparslan'a döndüğünde bacağına vurdu. "Alparslan! Sen zaten ayrı evde kalıyorsun."

Babam annemden daha sakindi. "Oğlum, senin amacın ayrı ev mi yoksa bizden uzaklaşmak mı?"

Alparslan bir anne cevap vereceğini bilemediğinde kıkırdadım. "Kız arkadaşlarını götürecek yer arıyordur."

Bana ters bakışlar atarken söylediğimden hoşnut kalmamıştı. "Ben bu kadar sığ biri miyim sarışın?" Arkasını döndüğünde cevabımı beklemedi. "Okulum bittiğine göre yakında görüşürüz."

Alparslan odadan çıktığında annem hayıflanır gibiydi. "Biz bu çocukta neyi eksik yaptık da bizi istemiyor?"

Babam, annemin elini sıkarak gülümsedi. "Ne zaman eve gelmese kapıda bekliyorsun. Biraz rahat bırak."

Annem alınmış olacak ki dudağını büktü. "Korkuyorum başına bir iş gelecek diye."

Annemin gereksiz evhamıyla kardeşimi destekleme ihtiyacı hissettim. "Ne zaman arasan açıyor çocuk. Seni ne kadar çok önemsediğini biliyorsun."

İkimizin de aynı şeyi söylüyor oluşuyla annem ayağa kalktı. "Her şeye bir cevabınız var. Anneyim ben, endişe etmem normal."

Geçen kahvaltının ardından dün akşam babamlarda gelen Ayşe teyze, kızı Hilal ve Şeyma'ya bugün daha büyük bir kalabalık eklendi. Akın amcamlar ve Giray amcamlar da geldiğinde evin içine girip çıkanları takip etmekte zorlanıyordum. Hatta Kerem dayımlar da gelecekti ancak küçük bir aksilikle sadece düğüne katılabileceklerini söylemişlerdi.

Yağız'ın ailesi ise bizimkiler gibi dün akşamdan gelmişti ve bugün birkaç yakın akrabaları daha gelecekti. Bizim isteğimiz üzerine kalabalık bir düğün olmayacaktı ve aileler her ne kadar memnun kalmasa da mecburen bizim tercihlerimize saygı duymak zorunda kalmışlardı. Yine de düşündüğümden kalabalık bir düğün olacağa benziyordu.

Misafirlerimiz tek tek geldiğinde benim evi kız evi, Yağız'ın evini de erkek evi yaptık. Evlendiğimizde ise Yağız'ın evinde yaşayacaktık. Leyla'yı yerinden etmek istememiştim. Gökhan'ı evden atmak daha kolay gelmişti. Bizim kaldığımız evler üç odalıydı ve dört odalı evlerde boş daire yoktu. Gökhan da zaten Emirhan ve Aykut'la kalacağı için sorun olmamıştı. Yine yan yana olacaktık.

Evdeki tek değişiklik ise yatak odasında yapılmıştı. Yağız'ın odasındaki her şeyi yenileyerek çift kişilik bir yatak odasına dönüştürmüştük. Onun dışında evde yenilik yapılmasını Yağız teklif etse de ben istememiştim çünkü bizim için görev yeri değişkendi. Birkaç sene sonrayı bırak, bir ay sonra nerede olacağımızı bilemezdik. Zaten eşyalı bir evi değiştirmek bana mantıklı gelmemişti. En tasarruflu gelin adayı olma konusunda da üzerime yoktu.

Hep birlikte kuaföre gittiğimizde babam sayesinde geniş bir güvenlik önlemi alınmıştı. Burada düğün yapmamıza karşı çıkmış ama benim ısrarımla kabullenmişti. Hatta son dakika karar veriyor oluşumuza da aynca sinirlenmişti.

Saçımı yapan kuaför, yoğun bir şekilde çalışırken yalnız değildim. İşin komik yanı bir tarafımda biricik arkadaşım ve sağdıcım olan Leyla, diğer tarafımda ise biricik görümcem Sude vardı. Birbirlerinin yüzüne pek bakmayan ikili, sadece karşılıklı olarak benim hatırıma birbirlerini yok saymışlardı. Aslında bu konuda Sude'nin pek de bir söz hakkı yoktu ancak Leyla benim için duruma katlanmaya çalışıyordu.

Hemen arkamda ise bizden önce gelip saçlarını yaptıran kızlar fotoğraf çekmekle meşguldü. Alya şu ana kadar kırk tane poz vermişti sanırım. Eminim sayesinde sosyal medya, düğünümüzü yakından takip ediyordu.

Saçımı arkada dağınık bir topuz yaptırırken fresh bir makyajın ardından sıra kına elbiseme geldi. Üzerime geçirdiğim kırmızı renk kına elbisem modern bir tarza sahipti. Anneme anlattığım basit tarzdaki elbise hiç de

benim tarif ettiğim gibi değildi. Omuzlarımın aşağısından kollarımı sıkıca saran kalın askılar, gerdanımı genişçe açıkta bırakırken göğüs dekoltem ölçülü ama etkileyiciydi. Kabarık işlemelerle süslü elbisenin bel kısmı üzerime oturmuş, belden altı ise genişleyerek devam ediyordu. Aşağıya doğru kat kat açılan elbisem neyse ki annemin insafıyla çok fazla kabarık değildi. Kalın askılı, uç kısımları tül detaylı ve kırmızı işlemelerden oluşuyordu.

Her şey tamam olduğunda Leyla'ya bakındım. Hemen ileride sandalyelerin oraya oturmuş Ayla ile sohbet ediyordu. "Leyla," diye seslendiğimde başını hemen benden tarafa çevirdi. "Bizi ne zaman alacaklar?"

Koyu lacivert, üzerini saran mini elbisesi ve ip askılarıyla göz alıcı duran kadın, eliyle her zamanki gibi kâküllerini düzeltti. "Gökhan'ı aradım canım. Şimdi burada olurlar."

Başımı eğerek tekrar aynalara yöneldim. Dudağımın kenarından taşan minicik ruja takıldığımda işaret parmağımla dikkatlice silmeye çalıştım. Dudaklarımı birbirine bastırarak tekrar ruju yedirirken yanımda kollarını göğsünde bağlamış Leyla'yı izleyen Sude dikkatimi çekti. "Hey..." dedim sakince. Başını bana çevirdiğinde gülümsedim. "Güzel görünüyorsun."

Bakışları yere düştü. Aldığı derin nefes şişen göğsünden belli oluyordu. Esmer tenine, topladığı saçları ve yaşına uygun makyajı çok yakışmıştı. "Bana kızgınsın sanıyordum."

Mırıldanır gibi dudaklarından dökülenlerle yerimde doğrularak ona doğru döndüm. "Yaptıklarını takdir etmiyorum ama sana kızması gereken kişi ben değilim."

Başını kaldırdığında çenesiyle Leyla'yı işaret etti. "O benden daha mı güzel?"

Gülümseyerek ona doğru adımlayıp kolunu sıvazladım. "Hayır. Sen de en az onun kadar güzelsin ama kalp, seçim yaparken kişiye sormaz. Güzellik belki tercih olabilir ama ölçü birimi değildir. Gökhan'ın kalbi onu seçti ve onların kalpleri birlikte atıyor."

Gözleri dolduğunda acı çektiği her hâlinden belliydi. "Peki ya benim kalbimin suçu ne? Neden değer görmüyor?"

Ciğerlerime doldurduğum havayı bırakırken sıkıntıyla ve üzülerek

baktım. Keşke Sude'nin kalbindeki karşılıksız sevgiyi yok edebilseydim. "Sude... Belki de değeri yanlış kişide arıyorsundur. Neden seni anlamayan, senin için yaşı büyük bir adamı istiyorsun? O sana babanı geri getirmeyecek. Âşık olduğun adam sana baba olamaz. Bu boşluk dolmayacak." Gözünden bir damla yaş süzüldüğünde elimin tersiyle hızlıca sildim. Söylediklerimin canını acıttığını biliyordum ama birinin bunları ona söylemesi gerekiyordu. "Eğer bir adama âşık olacaksan sana baba olmasın; gerçek bir eş ve sana değer veren bir adam olsun."

Omuz silktiğinde oldukça umutsuz görünüyordu. "Öyle biri yok ki."

Başımı iki yana sallarken çenesine dokundum. "Emin misin? Belki vardır da sen göremiyorsundur?"

Şaşkınlığa düştüğünde dudakları aralandı. "Nasıl?"

İç çekerek tıpkı biraz önce onun yaptığı gibi omuz silktim. "At gözlüklerini takmış, sadece bir kişiye bakıyorsun. Gözlüklerini çıkar ve kenara fırlat, eminim ki o zaman göreceksin."

Sude hareketsiz kaldığında belli ki ihtimalleri düşünüyordu ancak kolay bulacağını sanmıyordum. O kadar kapatmıştı ki kendini etrafa, birden fazla seçeneği olduğundan bile habersizdi.

Omzuma dokunan elle arkamı döndüğümde Şeyma karşımda belirdi. Yeşil elbisesiyle göz alıcı duruyordu. "Sana bir şey soracaktım Bahar abla."

Onaylayan bir baş hareketi yaptığımda sıkıntılı bir şekilde elleriyle oynamaya başladı. Ne söyleyeceğini beklerken sessizliği uzadığında kaşlarımı çattım. "Bir sıkıntı mı var?"

Gözlerini kapatıp cesaretini topladı. Tekrar araladığında ise yine de tereddütle bakıyordu. "Birkaç gün burada kalsam olur mu?"

Gözlerim kısıldığında sorunun saçmalığını düşünüyordum. "Bunu neden bana soruyorsun ki? Kalmak istiyorsan kalabilirsin."

Çekingen bir şekilde bakışları yere düştüğünde alt dudağını eziyordu. "Kalacak yerim yok."

Rahatlamış gibi dudağımın kenarını kıvırdım. Bu da sorun muydu yani? "Kocan bu durumla ilgilenecektir."

Üzgün bir hâlde başını iki yana salladı. Bakışlarındaki umutsuzluk

gözümden kaçmadı. Onun Emirhan'dan bu kadar uzak olması sebepsizce beni üzüyordu. "Onun başını ağrıtmak istemiyorum. Zaten ilgilenmek isteyeceğini de sanmam."

Elini sıktım. Keşke Emirhan'a biraz yaklaşmayı deneseydi ya da Emirhan bir adım gelerek onlara yeni bir kapı aralasaydı fakat iki yabancıdan farksızlardı. "Tamam, Leyla ile kalırsın istediğin kadar."

Başını kaldırdığı an gözleri parlarken kollarını boynuma doladığı gibi sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim. İnşallah çok mutlu olursun."

Sırtını sıvazlarken gülümsedim. "Sen de mutlu ol." Geri çekilerek gözlerine baktım. "İşler nasıl gidiyor?"

Yüzünde küçük bir tebessüm oluşurken başını yana yatırdı. "Çok iyi. İlk başlarda korkuyordum ama şimdi alıştım."

Şeyma'nın kendi başına ayakta durma çabası beni gülümsetirken kuaförün kapısı açıldı. Çıkan sesle hepimizin bakışları kapıya yöneldi. Gökhan kafasını uzatmış durum kontrolü yapıyordu. "Hazır mısınız?"

"Hazırız," dediğimde kapı aralandı. İlk başta siyah takım elbisesiyle Yağız'ın sağdıçlık görevini üstlenen Gökhan girdi içeriye. Hızlıca içeriyi taradığında bakışları sevdiği kadında kaldı. Leyla elleri önünde ayağa kalkmış ona bakıyordu. Hızlıca sevdiği kadına ilerleyip belini sardı. Alnından öptüğü sırada kapıda beliren adama çevirdim başımı. Siyah takım elbisesi, pantolonunun cebine koyduğu elleri ve özenle yapılan saçlarıyla Yağız karşımda dikiliyordu.

Kendini toparladığında bir basamak şeklinde olan kapı önünden indi. Koca bir sessizliğin olduğu kuaförde karşıma dikildiğinde, öyle bir hayranlıkla bakıyordu ki yakışıklılığıyla nefesimi kesiyordu.

Sessizce uzun uzun bana baktıktan sonra yutkunarak gülümsedi. "Fazla güzel olmuşsun." Çıplak omzuma iki parmağını dokundurduğunda ise sesi buğuluydu. "Fazla iddialı..."

"Benden aşağı kalır yanın yok," dedim sessizce.

Yeniden kıvrıldı dudakları. İç çekişine şahit olduğumda bakışları pırıl pırıldı. "Öpmeme izin var mı?"

Bakışlarım yumuşarken gülümsedim. "İzne ihtiyacın yok."

Sanki her öpücüğünde izin istiyor gibi bu sefer bana sormayı tercih

etmişti. Omzumdan kavradığında bizi göz göze getirdi. "Bugünden sonra bir daha izin istemeyeceğim," dediğinde sıcacık dudakları alnımı buldu. Gözlerim kapanırken bu an hiç bitmesin istedim ama çok kısa sürdü. Beni yokluğa düşüren ayrılığıyla etrafına bakındı. "Gidelim artık."

Birlikte çıktık kuaförden. Beni arabaya bindirip yanıma oturdu. Önde Leyla ve şoför koltuğunda Gökhan vardı. Korna çalarak yola çıktık. Arkamızda kocaman olmasa da küçük bir konvoy oluşturmuştuk.

Hep birlikte salona geldiğimizde bizi kısa süre girişte beklettiler. Yağız'la el ele sabırla bekliyorduk. Burçak teyzem geçmemiz için onay verdiğinde ilerlemeye başladık. Kızlar ve erkekler ellerini yukarıda birleştirerek bizim için çatı oluşturmuş ve gelecekteki evimizi simgeler gibi geçmemizi bekliyorlardı. Sırasıyla bir bir ortalarından geçtiğimizde bazı yerlerde boydan sıkıntı yaşamıştık. Komikti ama eğlenceliydi de.

Ortaya geldiğimizde dans müziği çalmaya başladı. Hemen ardından beni kendine çeken adama kayıtsız kalamadım. Kıkırtılarım arasında kollarımı boynuna doladım. Bedenimi sıkıca sararak aramizdaki mesafeyi kapattı. Aynı şekilde o da hâlinden memnundu. "Ben sevdim bu düğün işini. Seninle hep böyle dans edeceksem..."

Kara gözleri hayranlıkla bakıyordu. Elimi kalbinin üzerine yerleştirdim. "Evlendikten sonra her gece dans ederiz belki."

Şakağımdan öptüğünde dudaklarını ayırmadan fısıldadı. "O dansların sonu kötü Şirine, haberin olsun."

Omuz silktiğimde Yağız'la göz göze geldik. Ben de iyi son beklemiyordum zaten. "Sonu iyi biterse eğlencesi kalmaz."

Kıvrılan dudaklarıyla beni tekrar kendine çekti. Fırsattan istifade kokumu uzun uzun ciğerlerine çektiğinde ikimizin de derdi aşktı.

Dansın hemen ardından bizi sandalyelere oturttular. Başıma örtülen kırmızı örtüyle meşhur gelin ağlatma sahnesine geçtik. Kadınlar etrafımızda türkü söyleyerek dönerken Yağız garip bir şekilde onları takip ederek ne yapmaya çalıştıklarını anlamaya çalışıyordu. Onun bu hâli ise beni ağlatmak yerine güldürmeye sürüklüyordu.

Yağız başını bana doğru eğerek, "Ağlamayacaksın değil mi güzelim?" dediğinde sırıttım ama başımdaki örtü bunu gizliyordu.

"Mutluluktan ağlayabilirim."

Elime parmaklarını geçirerek kendi dizine koydu. Onun da bıyık altından güldüğünü görmüştüm. Leyla merakla başımdaki örtüyü kaldırdığında ağladım mı diye kontrol ediyordu. Kendimi tutamayıp gülünce Leyla başımdaki örtüyü geriye attı. "Boşa çabalıyoruz sanki."

Ayakta bastonuyla durmakta zorlanan Necla anneanne de sıkılmış gibiydi. "Kara oğlana varacağım diye niye ağlasın? Gül gibi delikanlı verdik Rus kıza."

Fatma anne müdahale etti. "Anne, sırası mı şimdi?"

Arya teyzem elindeki mumlara üfledi. "Anası ne ki kızı ne olsun? Güle güle gidiyorlar sevdiklerine."

Annem bir köşede ağlarken Burçak teyzem onu işaret etti. "Kızı yerine anası ağlıyor. O yeter."

Anneme hüzünle bakarken o, bana doğru gelip başımdan öptü. "Hep mutlu ol kızım."

Fatma anne elindeki kına tepsisiyle önümüzde durdu. "Kınayı yakalım geç kalmadan."

Burçak teyzem elimi kapatarak bağırmayı ihmal etmedi. "Gelin elini açmıyor!"

Huysuzca elimi elinden kurtarmaya çalıştım. "Açık ya teyze."

Burçak teyzem elimi zorla kapatırken fırçalamayı da ihmal etmedi. "Hiç yol yordam bilmiyorsun."

Gözlerimi devirdiğimde Yağız gülerek elimi işaret etti. "Kapat hadi."

Mecburen kapattığımda Necla anneanne altını gösterdi, Burçak teyzem de avcumu açtı. Arya teyzem elime kınayı yakarken annemin gözleri dolu doluydu. Onun bu hâline dayanamıyordum. "Anne, lütfen..."

Fısıltı şeklinde çıkan sesimle göz göze geldik. Sadece tebessüm etti. Biraz ileride ise babam sessizce bizi izliyordu. Arya teyzem sağ elime kına yaktıktan sonra Fatma anne altını avcuma koydu. "Yüzün hep gülsün kızım." Oğluna çevirdiği bakışlarıyla tıpkı annem gibi gözleri dolu doluydu. "Ömrünüz uzun, yuvanız huzurlu olsun."

Arya teyzem sol elime geçtiğinde kınayı yaktı. Üzerine kırmızı, pullu

kese şeklindeki eldiveni geçireceği sırada Yağız müsaade etmedi. "Kapat. mayın."

Merakla ona baktığımda elimi tutarak dikkatli bir şekilde avcuna bastırdı. Parmaklarımızı birbirine kenetlediğinde avcumdaki kına onun avcuna da bulaştı. Bizi göz göze getiren bu hareketiyle bana doğru eğilerek alnımdan öptü. "Yazgın, yazgım olsun Şirine."

Saatlerdir ağlamak nedir bilmeyen ben, bu sefer gözlerimi araladığımda buğulanmış hâlde bakıyordum. Yüzümdeki buruk tebessümü saklamak ister gibi dudaklarımı birbirine bastırdım. "En güzel yazgım seninle olsun."

Ellerimizi mecburen ayırdığımızda Yağız'ın elini de kırmızı kurdele ile bağlamışlardı. İkimiz de ayaklandığımızda Gökhan yanımızda belirdi. "Hadi damat bey, gidiyoruz."

Merakla başımı Yağız'a çevirdim. "Nereye?"

Gökhan imalı bir tavırla Yağız'ı işaret etti. "Damat için gazinoda bekârlığa veda partisi hazırladık."

Kaşlarım çatılırken kınalı ellerimle Yağız'ın ceketini kavradım. "Hayırdır üsteğmenim?"

Resmiyete dökülen tavrım, bir anda herkesi güldürürken Yağız kavradığı elimi dudaklarına götürerek öptü. "Aşka itaatsizlik yok üsteğmenim, korkmayın."

Askerî gazinoları bildiğim için sıkıntı olmasa da Gökhan da destekledi. "Hep birlikte olacağız, babanlar da gelecek."

Gökhan'ın sözleri içimi rahatlatırken Alparslan bana yaklaşarak alnımdan öptü. "Siz kız kıza keyfinizce takılın."

Erkekler yavaş yavaş etrafımızda toplanırken hepsi beni tebrik ederek çıkışa ilerliyordu. Yağız da beni öperek giderken en son babam geldi yanıma. Yüzündeki tebessümle bana baktığı sırada yanağıma uzandı. Babacan bir tavırla okşarken yüzünde şefkatli bir tebessüm vardı. "Prenses..."

"Baba, Yağız'a sahip çık," dediğimde endişem ses tonuma yansımıştı. Omzuma dokunarak gülümsedi.

"Gözüm üzerinde olacak. En ufak bir hatasını kolluyorum."

Küçük bir kahkaha atmaktan alamadım kendimi. Babamın bu çabası

ben imzayı atana kadar sürecekti belli ki. Yine de onu desteklemeden edemedim. Şu durumda babam varken Yağız kılını dahi kıpırdatamazdı. "Sana güveniyorum baba."

Eğilerek başkasının duymasına izin vermeden fısıldadı. "Eminim benden çok senden korkuyordur."

Dişlerimi göstererek sırıttığımda bir yandan da utanarak gözlerimi kaçırdım. Babam haklıydı. Yağız benden başka bir kadına baksa dahi onun burnundan getirirdim. Zira benim gözüm ondan başkasını görmüyordu. Zaten Yağız'dan da aksi bir hareket görmemiştim.

Erkeklerin gidişiyle ortam kızlara kalınca salon yıkıldı desem yeriydi sanırım. En son kızların topuklularını ayaklarından çıkardığını hatırlıyordum. Çıplak ayakla oynanan oyunlar, çekilen halaylar ve kurtlarını döken kızlar bayağı bir eğlenmişti. Tabii ki kına dahi istemeyen ben de annemin ne kadar haklı olduğunu görmüş oldum çünkü bence düğünden çok daha eğlenceli ve keyifli olmuştu.

Geç saatlerde eve geldiğimizde ilk yaptığım duş almak oldu ancak tuvalet ve duş kuyruğu vardı evde. Neyse ki gelin olarak önceliklere sahiptim. Erkekler ise bekârlığa veda partisinde ne kadar eğleniyorsa evin yolunu bulamamışlardı. Duştan çıkar çıkmaz üzerime eşofmanlarımı giydim. Saçlarımı kurutmadan açık bıraktım.

Bütün kadınlar salonda yemek yerken boş bulduğum sandalyeye oturdum. Evde kimse olmayınca yemekleri dışarıdan söylemiştik. Leyla yanıma gelerek bana elindeki tabağı uzattığında gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Ağzındaki lokmasını zorla yuttuğunda aynı şekilde gülümsedi. "Afiyet olsun."

Yemeğin ardından Yağız'ın ailesi ayaklandığında ben de ayağa kalktım. "Gidiyor musunuz?"

Fatma anne kapıya ilerleyip tam önünde durdu. "Geç oldu kızım. Yarın yoğun olacak. Sen de uyu dinlen."

Başımı eğdiğimde bir adım önümde duran annem kapıyı açarak yolcu etti. "Yarın sabah beraber kahvaltı yapalım Fatma Hanım."

Necla anneanne buna karşı çıktı. "Yeter size yük olduğumuz. Herkes çayını evinde kaynatsın."

Onları yolcu ettiğimiz sırada kapıyı kapatmaya niyetleniyordum ki merdivende beliren adama takıldı bakışlarım. Beyaz gömleğinin kollarını kıvırmış, üstten birkaç düğmesi açılmış, saçları dağılmış, altında kumaş pantolonuyla annesine içeriye girmesini işaret eden adamı izliyordum.

Annesini ikna etmiş olacak ki kalan merdivenleri de çıkmaya başladığında bu sefer de merakta kalan annem kapının dışına kafasını uzatarak gelene baktı. "Oğlum."

Annemin sesiyle Yağız başını kaldırdığında bizi gördü. Son basamağa da çıktığında yüzünde küçük bir tebessüm vardı. "İnci anne, müsaadenle Bahar'la biraz konuşacaktım."

Annem gülerek bize sıcak bir bakış attı. "Tabii oğlum, konuşun siz."

Annem içeriye geçtiğinde kapının mermerine çıkarak kapıyı kendime doğru çektim. "Bir şey mi oldu?"

Hemen fark etmiş olacak ki gözleri saçlarımda geziyordu. "Duş almışsın."

Sorumu duymazdan gelip tespitini dillendirdiğinde gülümsedim. "Evet." Bronz göğsüne göz gezdirerek çenemle onu işaret ettim. "Sen de alsan iyi olur, dağılmış görünüyorsun."

Başını eğerek üzerine bakıp yakası dağılan gömleğini çekiştirdi. "Biraz fazla eğlendik." Dağıttığı konuyu toparlamak ister gibi devam etti. "Her şey yolunda mı?"

Ellerimi göğsümde birleştirdiğimde kaşlarımı istemsiz çattım. Sorgusundaki manayı çözmeye çalışırken merdivenden gelen sesler dikkatimi dağıttı. İkimiz de başımızı o yöne çevirdiğimizde babamla göz göze geldik. Hemen arkasında Akın ve Giray amcam vardı.

Bağladığım kollarımı çözerken Yağız benden bir adım geriye gitti. Babam ikimize de kısa bir bakış attığında, Yağız'ın omzuna hafifçe vurup ses çıkarmadan içeri girdi. Hemen arkasından Giray amcam Yağız'ın omzu

na vururken, "Gençler..." diyerek gülmeyi ihmal etmemişti. Arkasındaki Akın amcam ise Yağız'ın omzunu sıktığında ifadesi fazla sertti. "Akıllı ol damat."

Hepsi içeri girince karşımdaki yüzünde tek bir mimik dahi oynamayan adama baktım. "Omzun iyi mi?"

Sol omzunu oynatarak gülümsedi. "Bana olan sevgileri her geçen gün artıyor."

Gülerek elini tuttum. "Seni gerçekten seviyorlar."

Başını onaylar şekilde salladığında merdiven boşluğunu işaret etti. "Sevmiyor olsalar şurada sallanıyor olabilirdim."

Kıkırtım duyulmasın diye bir elimle dudaklarımı kapattığım sırada bu sefer de Gökhan belirdi merdivenlerde. Yanımıza geldiğinde bakışları bendeydi. "Leyla'ya bir seslenir misin Bahar?"

Başımı geriye attığımda kapıyı biraz araladım. "Leyla!"

Gökhan, Yağız'a dönerek gülmeyi ihmal etmedi. "Buluşma yeri burası herhâlde?"

Yağız da aynı yakışıklılıkla ve takım elbisesiyle duran adama güldü. "Benden bir farkın yok."

Leyla kapıda belirdiğinde Gökhan'ı görmeyi beklemiyor gibi telaşlıydı. "Gökhan! Bir şey mi oldu?"

Gökhan tıpkı benim gibi eşofmanlarıyla duran kadına ilgiyle bakarken kaşlarını çattı. "Telefonuna bakmıyorsun Leyla. Üzerine bir şey al, beş dakikalığına aşağı inelim."

Dudakları büzülen kadın, muhtemelen telefonunu nereye koyduğunu düşünüyordu. "Bir yere bırakmıştım ama..." Leyla hâlâ telefonunu düşünürken Gökhan müdahale etti. "Hadi güzelim, âşıkları bekletiyoruz."

Leyla bir anda daldığı rüyadan uyanmış olacak ki hemen kapının yanındaki askıya uzandı. Üzerine hırkasını alarak çıktığında beraber merdivenleri indiler.

Tekrar Yağız'la baş başa kalınca konuya dönme ihtiyacı hissettim. "Yolunda olmayan bir şey mi var hayatım?"

Bana doğru bir adım daha yaklaşıp saçımdan küçük bir tutam kavradı.

"Yarın karım olacaksın, buna inanmakta zorlanıyorum. Her şey yolunda mı diye merak ettim."

Bakışları saçlarımda, benimle göz göze gelmeden konuşan adama buruk bir tebessüm sundum. Korkularının onu sarmaladığını, endişe içinde olduğunu görebiliyordum. Gömleğinden tutarak aramızdaki mesafesi kapattığımda yutkundum. Cevap vereceğim sırada merdivenlerden boğaz temizleme sesi geldi. İkimiz de kendimizi geri çekerek toparlanırken başımı çevirdiğimde merdivenleri tırmanan Emirhan'ı gördüm.

Yağız küçük bir küfür mırıldanırken gülmeden edemedim. "Sen niye geliyorsun lan?"

Emirhan omuz silkerek evi işaret etti. "Karım var."

"Yeni mi aklına geldi?" diye homurdanan Yağız'a hak versem de Emirhan duymazdan geldi.

"Şeyma!" dedim içeriye bağırarak.

Şeyma bize doğru yaklaşırken kızlara laf yetiştirmekle meşguldü. "Beni bekleyin, size çalıştığım yerdeki komik stajyer çocuğu anlatacağım." Kapıyı açtığında siyah saçları dağınık, yüzündeki keyifli gülümsemeyle bana bakıyordu. "Efendim."

Suratı değişen Emirhan, bayağı bozulmuş olacak ki bakışları bile değişti. Şeyma'ya onu işaret ettiğimde Yağız gibi ben de gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Şeyma karşısında gördüğü Emirhan'la utangaç bir hâle bürünürken, biraz önce keyifle çıkan sesi şimdi kısık ve çekingendi. "Bir şey mi oldu?"

Emirhan, kendini ve hatta muhtemelen bozulan sesini toparlamak adına boğazını temizledi. Üstten bakışlarını korumaya çalışırken sesi sertti. "Telefonun var mı?"

Bu soruyu daha yeni soran adama hayretle bakarken Şeyma yadırgamamış gibi cevapladı. "Var. Yeni aldım sayılır."

Emirhan vermesi için eliyle işaret ettiğinde Şeyma karşı çıkmadı. Arka cebinden çıkardığı telefonu Emirhan'a uzattı. Emirhan telefonu alarak bir süre parmaklarını tuşlar üzerinde gezdirdi. Kısa süre sonra çalan telefon Emirhan'ın olmalıydı.

Telefonu yeniden karısına uzatırken ses tonu keskindi. "Numaramı kaydettim. Şu komik çocuğu bana da anlatırsın artık."

Şeyma donmuş bir hâlde eline tutuşturulan telefonu aldığında, Emirhan beklemeden merdivenleri indi. Şaşkınlıkla kaşlarım havada onları izliyordum. Emirhan'ı gerçekten anlamakta zorluk çektiğim aşikârdı. İşin komik yanı, karısının da onu hiç anladığını sanmıyordum.

Şeyma telefonda yazan isme bakarken göz ucuyla bakmaktan alamadım kendimi. *Avcı* yazıyordu. Emirhan bunu özellikle yazmış olmalıydı. Şeyma bizi hatırlamış gibi yalancı bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Ben sizi yalnız bırakayım."

O da içeri girdiğinde Yağız'la göz göze geldik. İkimiz de aynı soru işaretleriyle bakıyorduk birbirimize. "Bu neydi şimdi?" dediğimde Yağız başını iki yana salladı.

"Emirhan, devletin yetiştirdiği çocuklardan. Onun aitlik kavramı yok." Elim çeneme gittiğinde bilmediğim şeyin yokluğuna düştüm. O an anladım ki Emirhan hakkında fazla bilgisizdim. Yağız'ın benden çok daha fazla şey bildiği aşikârdı. Yine de devletin yetiştirdiği her çocuğun aitlik kavramı yok diye bir kavram da yoktu. Yağız da bunu anlamış gibi çenemdeki elimi çekerek, "Anne ve babasını bilmiyor," derken avcumdaki kınaya dudaklarını bastırdı. Yağız'a daha çok şey sormak istesem de o an avcuma konan buse dikkatimi dağıtmış, aklımı almıştı. Gülen gözleri hâlâ bir cevap bekler gibi soru doluydu. "Bana bir şeyler söyle de biri daha bizi basmadan gideyim artık."

Tıpkı onun gibi kına olan elini açarak avcuna baktım. Benim elime bastırdığı için çok belirgin olmamıştı ama yine de oradaydı. Avuç içine biraz önce benim avcuma bıraktığı busenin aynısını bırakırken beni izliyordu. Göz göze geldiğimizde tebessüm etmeyi ihmal etmedim. "Başka cevaba gerek var mı?"

Kolumdan tuttuğu gibi beni kendine çektiğinde göğsüne bastırdı. Sırf yere basmamak için ayakkabılarının üzerine çıkarken kollarımı beline doladım. Başıma birkaç öpücük bıraktığında fısıldadı. "Canını sıkan bir şey olursa, istediğin bir şey olursa bana söyle Bahar. Senin için ne gerekiyorsa yaparım."

Başım göğsünde sessizce Yağız'ı dinledim. Onun kalbi o kadar güzeldi

ki benim canımı hiçbir şey sıkamazdı. Onunla kuracağım yuvanın ise hayali bile güzeldi.

Başımı geriye çektiğimde uzanarak boynuna küçük bir öpücük bıraktım. "Sadece yarın için sabırsızım."

Eli boynuna gittiğinde öptüğüm yere dokundu. Bakışları dudaklarımla kapı arasında gidip gelirken beni öpeceği sırada birine yakalanma ihtimalini hesapladığı çok açıktı. Biraz utansam da gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerini kapattığında ise bunu göze alamamış olacak ki derin nefesler alarak beni geriye itti.

"İçeri gir hadi."

"Yağız..." diye fısıldadığımda eliyle içeriyi işaret etti.

"Son dakika bir hata yapıp her şeyi mahvedemem. Yarın bana o masada evet diyeceksin," dedi keskin bir dille.

Başımla onaylarken annem kapıda belirdi. "Kızım hâlâ ne yapıyorsunuz kapıda? Ya içeri girin ya da dışarı çıkın. Baban kızacak şimdi."

Anneme hak versem de yine de değerdi. "Ben de içeri giriyordum."

Yağız da bir adım geri çekilerek gülümsedi. "İyi geceler."

Sende gördüğümü görecekler diye,
Ödüm kopuyor...
Özdemir Asaf

10 Temmuz...

Aşk, bana seninle gelince güzelleşti. Güneş, seni görünce doğdu ve cennet, seninle var oldu. Koca dünyada yalnız olduğumu düşünürken kalbim bana yalnız atamayacağını, gökyüzü ise aydınlığın sen olduğunu öğretti.

Sanki biri iki eliyle göğüs kafesimi araladı da ortasına seni bıraktı. Sen

orada gezdin, tozdun hatta gönül eğlendirdin. Ben bir kez dahi ses etmedim çünkü oranın hâkimi sendin.

Erkenden gittiğimiz kuaförde saç ve makyaj yapıldıktan sonra tekrar eve döndük. Kalan hazırlığa evde devam edecektik çünkü bu sefer kuaförden salona geçmeyecektim. Gelinliğimle birlikte bu evden çıkacaktım.

Kızlar benden önce hazırlanırken beni sona bıraktılar. Ben de o sırada biraz uzanarak dinlenmeyi seçmiştim. Saçım örgü olduğu için çok bozulmayacaktı. Zaten kıpırdamamı da yasaklamışlardı. Kınadan sonra bütün kızlarla aynı odada yatmıştık. Leyla bunun bir gelenek olduğunu, kına gecesinden sonra gelinin yakın arkadaşlarıyla birlikte uyuduğunu söylemişti.

Aslında eğlenceli de olmuştu ama beni uykusuz bırakmıştı biraz. Hatta bu da yetmez gibi gece yarısını geçtikten sonra annem ve teyzelerim pastayla odaya dalmıştı. Erkekler olmasa da kızlarla ve pijamalarımızla yatakta doğum günümü kutlamıştık. Unutulmazlarım arasına giren bir kutlama olmuştu. Doğum günü hediyeleri de annem kızana kadar süren yastık savaşıydı.

Hepimiz yatakta sohbet etmiştik. Herkes kendi derdinden, kendi hayallerinden bahsetmişti. Şüphesiz en büyük derdi olan da Alya olmuştu. Sosyal medyada takipçi sayısının azlığından yakınmıştı bir süre.

Gelinliğimi üzerime geçirdiğimde bir garip hissettim kendimi. Annem giydirmişti beni, özenle hazırlamıştı. Kendi gelinliğimden bile neredeyse bihaber olarak, aynanın karşısında uzun süre kendime bakma ihtiyacı hissettim.

Bileklerime kadar tül, üzerine kabartmalı işlemeler olan gelinliğimin belden üstü üzerime tam oturmuştu ve transparan bir görünüme sahipti. Bel kısmımı saran ince beyaz kuşak ise gelinliği iki parça gibi gösteriyordu ama tek parçadan oluşuyordu. Etek kısmı tüllerden oluşuyordu ve uçlarında kalın işlemeler bulunan A kesim gelinliğim zarif, şık, bir o kadar da gösterişten uzaktı.

Annem, ilgiyle beni izlerken ayakta daha fazla kalamamış olacak ki yatağa oturdu. "Çok güzel oldun kızım."

Başımı ona çevirerek gülümsedim. "Senin gençliğine benzedim. Gelinlikli fotoğraflarınla aynı duruyorum."

Annem bir anda eskiye gitmiş olacak ki gözleri daldı. Kısa bir süre sessizlik oluşurken mırıldandı. "Sen benden çok farklısın kızım. Senin annen de baban da yanında."

Annem bir anda geçmiş mazisini hatırlarken hata yaptığımın farkına vararak önünde diz çöktüm. "Anne... Dedem ve anneannem kendileri kaybetti. Sen koca bir aile kurdun ve şimdi onların yaptığı hatayı tekrar etmiyorsun. Sen kendi kaderinin zincirlerini kırdın anne. Geride kalanlar kaybedenlerdir, sen hep ilerledin."

Annemin gözünden bir damla yaş süzülürken içinde kalan ukdeyi de dillendirdi. "Onları kazanamadan kaybetmiş olmak çok üzücü."

Dedemle anneannemin vefatı biraz üzücü olmuştu. Dedem işleri yüzünden kalp krizi geçirmiş, anneannem ise kaza sonucu vefat etmişti. Annem onlar için çok üzülmüştü ama hiçbir zaman gerçek bir aile olamamışlardı.

Onun üzülmemesi adına yapay bir sinirle kaşlarımı çattım. "En güzel günümde ağlayacak mısın anne?"

Gözyaşlarını dikkatle çabucak silmeye çalışırken gülümsedi. "Bakma sen bana." Bir anda konuyu değiştirmek ister gibi cırladı. "Ay Bahar gelinlik kırışıyor, ayağa kalk." Gözlerimi devirerek ayağa kalktığımda annem son olarak duvağımla karşıma geçti. "Emin misin Bahar?"

Annemin elindeki kırmızı duvağa bakarken en ufak bir tereddüt dahi duymamıştım. Ben bugün kırmızı beyaz bir gelin olacaktım. Tıpkı Türk bayrağı gibi. Bu yüzden özellikle duvağımın kırmızı olmasını istemiştim.

Annem mecburen kenarda duran sandalyeyi ortaya çekerek oturmamı işaret etti. Dikkatle duvağımı takıp önüme geçti. Birkaç yerini düzelttiğinde iç çekmeden edemedi. "Çok... Çok güzel oldun."

Bir anda unuttuğu şeyi hatırlamış olacak ki dolaba giderek çekmeceden aldığı şeyle bana döndü. Elindeki inci tokayı hemen tanımıştım. "Anne..." dediğimde ikimizin de gözleri doldu.

"Baban bunu bana doğum günümde vermişti ve düğünde de başımda bu vardı. Biliyorum sözde de takmıştın ama şimdi doğum gününde sana hediye etmek istiyorum."

Boğazıma bir yumru otururken ağlamamak için kendimi sıkmaya başladım. Ağlarsam bütün makyajımı mahvedecektim. "Tak lütfen."

Saçıma dikkatle tokayı da taktığında kapı çaldı. İçeriye giren kızların hepsi bizim aksimize sırıtarak bana bakıyordu. "Ne?" diyerek onlara bakarken Leyla etrafa bakındı.

"Ayakkabıların nerede?"

Kenarda duran kutuyu işaret ederek, "Daha giymedim," dediğimde ben ne olduğunu anlamadan Hilal kutuya sarıldı. İçinden aceleyle ayakkabıları çıkarırken kızlar etrafını sarmış bekliyordu. "Sağlam bırakın da bugün giyebileyim." Beni pek duyduklarını sanmıyordum. Kapıda Sude ve İnci de belirdi. Onlara kalabalığı göstererek, "Siz de sıradan kaydınızı yaptırın," dedim alayla. Sonuçta gelin ayakkabısına isim yazmak evlilikte önemli bir aşamaydı.

En son kapıda beliren Şeyma ile ona da söylemeden edemedim. "Boş yer kalırsa sen de şansını dene."

O ise umursamazca omuz silkti. "Boşanabilirsem bir daha evlenmeyi hiç düşünmüyorum."

Gülerek kolundan tutup yanıma çekerek onu anneme şikâyet ettim. "Bugün gelin olacağım ve bu kız beni evlilikten soğutuyor."

Annem sanki hissettiği her şeyi anlıyor gibi Şeyma'ya bakıp tebessüm etti. "Sevmeden yapılan evlilikler ya yük olur ya da mecburiyet kızım. Oysa evliliğin güzel yanı, sevdiğine olan bağlılığını resmiyete dökmektir." Sonra onu teselli etmek ister gibi elini avuçları arasına alarak okşadı. "Ama bazı aşklar sonradan gelir."

Şeyma, dolan gözlerini saklamaya çalışırken kapı açıldı ve Burçak teyzem içeri girdi. "Damat geldi, sizi bekliyorlar."

Herkesin bakışları beni bulurken Leyla, Ayla ile çökerek ayakkabımı giydirdi. Yerden biraz daha yükselirken son kez derin bir nefes aldım. Hazır olduğumu hissettiğimde odadan çıktım. Kısa koridorun hemen ardından oturma odasına girdiğimde Yağız, yerde olan başını kaldırdı ve göz göze geldik. Odadaki başka kimseyi görmedi gözlerim. Sanki başka kimse yoktu. Siyah takım elbisesi, sinekkaydı tıraşı, bir süredir uzattığı ve özellikle yaptırdığı saçları, bu da yetmez gibi esmer teni, kara kaşı, kara

gözü, bir de bunlara eklenen hayran bakışları ve tabii kalbimi söküp alan heybetli duruşuyla karşımda dikilen adamdan başkasını görme şansım da yoktu.

Ciğerlerimi sıkıştıran nefesi vermek zorunda kaldığımda, gözlerini bir an olsun benden alamayan Yağız yutkundu. Kuruyan dudaklarımı aralarken iki yana kıvırdım. Yüzüme yayılan tebessüm anında onda can bulmuş, yüzüne yansımıştı.

Bitmeyen bakışmamıza Meriç müdahil oldu. "Öhö öhö... Cansız varlık olduk yeminle."

O an ortamı algıladığımda annem, ilerlememi sağlamak için belime dokundu. "Baban bekliyor kızım."

Annemin ikazıyla başımı yana çevirdiğimde babamla göz göze geldik. Yanaklarımın alev alev yandığını hissederken böyle bir ortamda nasıl Yağız'a bu kadar daldığımı anlayamadım. Utangaç bakışlarımla babamın yanına adımladığımda bir yanında Alparslan diğer yanında da Akın amcam vardı ve tabii benimle dalga geçmeyi ihmal etmemişti. "Şşş... Bizi görebiliyorsun hâlâ değil mi?"

Kırmızıya döndüğünü hissettiğim yanaklarımla hayıflandım. "Amca!"

Gülerek yanağımdan bir makas aldığında annem, babama kırmızı bir kurdele uzattı. Kimi yerlerde erkek kardeşin bağladığı kurdeleyi bizde babam bağlamak istemişti. Bereket ve gayreti temsil eden kuşağı, babam iki kez belime dolayıp üçüncüde bağlarken onu izliyordum. Dün akşamdan beri çok sessizdi. Sesi yoktu ama gölgesi hep etrafımdaydı sanki. Sürekli beni izliyordu.

Kuşağımı bağladığında iki yanağımı kavrayıp alnımdan öptü. Gözleri dolu doluydu. Nadiren babamın gözleri dolardı. "Başın her daim dik, yuvan huzurlu olsun kızım. Bil ki bu kapı sana her daim açık, baba demen yeterli." Eğilerek babamın elini öptüm. Beni kendine çekip sarıldığında içimde biz sızı oluştu. Şimdiye kadar en çok duygulandığım an belki de şu andı. Elimden tutarak birkaç adım geride bekleyen Yağız'a yürüdü. Tam önünde durduğumuzda elimi sıkı sıkıya tutuyordu. "Benim iki gözüm var Yağız; biri kızım, biri de oğlum. Şimdi bir gözümü sana emanet ediyorum. Gözüme iyi bak."

Babam elimi Yağız'a uzattığında, sevdiğim adam memnuniyetle ka-

bul ederek elimi tuttu. "Kendi gözümden bile sakınacağımdan şüphen olmasın baba."

Beni kendine çekip alnımdan öptü. Kendimi hayal âleminde, ayaklarımı yerden yüksekte hissederken sevdiğim adam, daha kalbime ne kadar indirebileceğini planlar gibi babama dönerek eline uzandı. Elini öpüp doğrulduğunda babamın da kalbine bir şekilde girmeyi başarıyordu. İki adam erkeksi bir tavırla birbirine sarıldıklarında, babam birkaç kez Yağız'ın koluna vurarak kapıyı işaret etti. "Gidin hadi."

İlk defa babamın sesinin titrediğine şahit olduğum. Yağız duvağımı indirerek yüzümü kapattı. Elimden tuttuğunda beraber yürümeye başladık. Kapıya çıktığımızda arkamı dönme ihtiyacı hissettim. Babamı arıyordu gözlerim ama göremedim. Arkamdan gelecekti oysa.

Sadece iki basamak inebildim. Tırabzanları sıkı sıkı tutarak duraksamamla Yağız önce yüzüme, sonra da sıkıca tuttuğum tırabzandaki elime baktı. Ne olduğunu anlamak ister gibiydi.

Arkamızdan gelen kalabalık da benimle aynı anda mecburi duraksadığında arkama bir kez daha baktım. Babam ve annem yine yoktu. İçimden âdeta bir parçanın söküldüğünü hissediyordum. Bedenimden bana ait bir parça içeride kalmış gibiydi. Bir şeyler eksik olmuştu. Ben bu evden böyle çıkamazdım.

"Bahar," diyen Yağız'dan elimi kurtardığımda, başımdaki duvağı kaldırarak geriye attım. Yağız'ın gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Onu rahatlatmak adına, "Geleceğim," diyerek arkamı dönüp indiğim iki basamağı geri çıktım. Bana şaşkınlıkla bakan kalabalığın arasından tekrar eve girdim.

Gelinliğimin eteklerini kavrayıp salona geçtiğimde omuzları düşmüş, başı yerde koltukta oturan adamı gördüğüm an dudaklarımı araladım. "Baba..." Sesimi duyduğu an başını kaldırdı. Dolan gözlerini gördüğümde telaşla ayağa kalkan babama koştum. Açtığı kolları arasına girip sıkıca sarıldım. "Seni çok seviyorum baba."

Bir eli sırtımda beni sıkıca göğsüne bastırırken diğer eli başımdaydı. Göz göze geldiğimizde gözümden süzülen yaşları sildi. "Seni çok seviyorum kızım." Elimi sıkı sıkı tutarak başıyla arkamdaki bir noktayı işaret etti. "Seni bekliyor."

Başımı arkaya çevirdiğimde, ellerini önünde birleştirmiş bizi izleyen Yağız'ı gördüm. Buruk bir tebessümle duvağımı tekrar yüzüme kapatırken babamla annem de yardım etti. İkisine tekrar sarılıp arkamı döndüğümde Yağız'ın kolunu kavradım. Birlikte yeniden indik merdivenleri. Arabalara binerek konvoy oluşturduk. Aslında salon da lojmandaydı ama biz ilk önce ayarladıkları camiye gittik. Yağız'la dinî nikâhımız kıyıldıktan sonra aynı şekilde konvoyla salona geldik.

Bizden önce gelenler yerini alırken el ele girdik salona. Müzik başladığında herkes bizi alkışlıyordu. İlk dansımızı yapmak için birbirimize döndük. Narince belimi kavrayan Yağız'ın boynuna kollarımı doladım. Ufak adımlarla müziğin ritmine kendimizi kaptırdığımızda bana doğru eğildi. "Kırmızı duvağın özel bir anlamı var mı?"

Elimi göğsüne yerleştirirken gülümsedim. "Bir askere en çok kırmızı beyaz yakışırdı."

Beni etrafında döndürerek şakağımdan öptü. "Bir asker karısına da en çok kırmızı beyaz yakışırdı."

Mutluluktan kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Evleniyor oluşumuza inanmakta güçlük çekiyordum. "Ciddi ciddi evleniyoruz değil mi?"

Yağız, yanağıma dokunduğunda rüyada olmadığımı kanıtlamaya çabalıyordu. Belki de kendine kanıtlıyordu. "Allah katında karım oldun bile. Bir de şu masada bana evet dersen benden mutlu kimse olmayacak."

Sırıtarak Yağız'a bakarken alt dudağımı ıslattım. "Ben bunu biraz düşüneyim."

Suratı asılırken homurtuyla, "Çoktan karar vermiş olman gerekirdi," dedi.

"Verdim," dedim sakince. Yüzünde belirgin bir rahatlama olduğunda yeniden sırıttım. "Ama insanların düşünceleri değişkendir."

Beni göğsüne bastırdığında yüzlerimizi yaklaştırarak sadece gözlerine bakmamı sağladı. "Benim hiç değişmedi." Kendinden emin tavrıyla devam etti. "Hep karım olmanı istedim."

Onun bir girdap gibi kendine çeken kara gözlerinden kaçmak için sıkıca sarılarak çenemi omzuna koydum. Sesim, kıvranışımı belli eden bir tona sahipti. "Yapma böyle herkesin içinde, utanıyorum."

Fırsattan istifade kokumu içine çekerken fısıldadı. "Aklımla oynama sen de."

Biten dansın ardından masamıza geçtiğimizde nikâh memuru geldi. Gökhan ve Leyla nikâh şahitlerimiz olarak yerini aldığında, nikâh memuru ön konuşmasını yapmakta gecikmedi. "Siz Bahar Hanım; iyi günde kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta Yağız Bey'i eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Etrafta büyük bir sessizlik olduğunda annemle göz göze geldik. Yüzündeki tebessümle başını eğdi. Hemen ardından başımı yanımda duran adama çevirdim. Masada duran elini kavradığımda mikrofona eğilsem de gözlerim ondaydı. "Evet!"

Gür çıkan sesimle herkes alkışlarken nikâh memuru aynı soruyu Yağız için tekrar etti. "Siz Yağız Bey; iyi günde kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta Bahar Hanım'ı eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Yağız, aynı şekilde gözlerimin içine bakarak ortak cevabımızı tekrar etti. "Evet!"

Yeni bir alkış tufanı daha koparken nikâh memuru şahitlerin de onayını aldığında, defteri önümüze uzattı. Defteri kendime çekip kalemi kavradım. Hızlıca ismimin altına imzamı attığımda Yağız'a doğru ittim. O imza atarken Leyla ve hatta etrafımızdaki kızlardan aynı sesler yükseliyordu.

"Ayağına bas! Çabuk ol!"

Basmak için hareketlendiğimde Yağız'ın ayağını bulamadım. Defteri Gökhan'a iten adamla başımı eğdiğimde ayaklarını topladığını gördüm.

"Yağız!"

Sitemle çıkan sesime inat tebessümle bana doğru döndü. "Zaten kontrol sende değil mi Bahar?"

Asık suratımla omuz silktim. "Bu bir gelenek."

Gözlerini devirerek ayağını uzattığında basmaktan geri kalmadım. Herkes bu ana gülerken nikâh memuru ayağa kalkınca biz de ayaklandık. "Ben de sizi, belediyenin bana verdiği yetkiye dayanarak karı koca ilan ediyorum."

Nikâh cüzdanını bana uzatan nikâh memurunun elinden kapıp

havaya kaldırdım. Islıklar, kahkahalar havada uçuşurken Yağız'a döndü. gümde yanaklarımı kavrayarak alnımdan öptü.

İkimiz de masanın ön tarafına geçerek âdetlerimizden olan bir gele. neği daha gerçekleştirecektik. Gökhan ve Aykut yanımıza geldiğinde önce Gökhan elindeki bayrağı öperek bana uzattı. Aynı şekilde aldıktan sonra Aykut da elindeki Kur'an-ı Kerim'i öperek bana uzatırken teslim alarak ben de öptüm. Annem onları elimden alarak uygun bir yere götürdü.

Klasik düğünlerin olmazsa olmazı kocaman pastamız geldiğinde küçük bir sürpriz beni bekliyordu. Kaç kişinin düğün pastası geldiğinde doğum günü şarkısı çalardı ki? Bu da yetmez gibi düğün pastasına yaşım kadar mum koyarak doğum günümü kutlamaları bol bol kahkaha atmama sebep oldu.

Bunu da atlattıktan sonra herkese içeceklerle birlikte pastaları ikram edildi. Onlar pastalarını yerken, gelen misafirlerin masalarına giderek ufak ufak sohbet ediyorduk. Yağız beni birkaç akrabasıyla tanıştırdığında bizimkilerin tarafında gözüme dayım ilişti.

"Dayı!" diye seslendiğimde hızlı adımlarla o tarafa ilerlerken bir yandan da Yağız'ı çekiştiriyordum. Kollarını açan adama sarıldım. "Gelmişsiniz." Şu saate kadar onları fark etmemiştim.

Beni sıkıca saran dayım geri çekilerek gülümsedi. "Biricik yeğenimin düğününü kaçıracak değildim."

Annem iki kardeşti. Kerem dayımla da birbirlerine çok düşkünlerdi ama dayım İstanbul'da yaşadığı için sürekli görüşemiyorduk ve işleri de çok yoğundu. Uçak mühendisiydi kendisi. Koca bir şirkette büyük sorumluluklara sahipti. Dedemin şirketi battıktan sonra dayım zor günler geçirmiş ama annem ve babam dayıma hep destek olmuş. Şimdi ise dayım, karısı ve üç kızıyla çok rahat bir hayat yaşıyordu.

Yengeme de sıkıca sarılıp küçük kuzenlerimi öptüm. Hemen yanımda beliren Yağız'ı da tanıştırmayı ihmal etmedim. Onlar da tanıştığımda aynı masada duran Yusuf abi ve karısı Dila ablaya da sıkıca sarılarak Yağız'la tanıştırmayı ihmal etmedim.

Yerimize yeniden geçtiğimiz sırada Yağız merakta kalmış olacak ki bana doğru eğildi. "Dayının yanındakiler kimdi? Daha önce bahsetmemiştin."

Bozulan saçlarına uzandığımda gülümsedim. Bir yandan saçlarını düzeltirken bir yandan da açıklama yapıyordum. "Annemle babamın manevi çocukları diyelim. Akraba değiliz ama akrabadan öteyizdir. Başka şehirde oldukları için pek görüşemesek de annem ve babamla ilgili en ufak şeyde gelirler."

Yağız saçlarında gezen elimi yakalayıp öptüğünde, kendi yaptığı tespiti hayranlıkla dile getirdi. "Annenler birçok kişinin hayatına dokunmuş gibi."

Gururlu bir tebessüm belirdi dudaklarımda. "Annemin merhameti yüksektir. Şeyma'yı o yüzden ona gönderdim. İlgileneceğini biliyordum. Herkese mutlaka aralık bir kapı bırakır. Bana her zaman, 'Bir tohum, toprağı bulduğunda su vermeden yeşereceğini anlayamazsın; tohum çürükse zaten yeşermez ama sen önce su vermeyi bileceksin,' der."

Yağız beni dinlerken annemi izliyor olacak ki gülümsedi. "Annen harika bir kadın."

Omuz silkerek kendime pay çıkarırcasına, "Ben de o harika kadının kızıyım," dedim.

Çeneme parmağıyla vurarak bana doğru biraz daha yaklaştı. "Hayır güzelim, sen ikinci harika kadınsın."

Gözlerine dalıp gittiğimde bir boğaz temizleme duydum. Hemen kendimizi toparlarken Alparslan imalı bir hâlde bize bakıyordu. "Kendi düğününüzde saatlerce göz göze oturmayacaksınız herhâlde?" Utanarak kendimi geri çektiğimde Yağız'a dikti bakışlarını. "Sarışınımla oynamadan ben bunu düğünden saymam enişte."

Alparslan elimden tutup beni kaldırırken Yağız, "Karıma dikkat et," dedi çocuk gibi tembihleyerek.

Fakat ben o cümlenin içinde tek bir kelimeye takıldım. Yağız, *karım* dediğinde adım atmaya devam etsem de başım arkada kaldı. Boşluğa attığım adımı bile fark edemeden düşeceğim sırada Alparslan belimden yakaladı. Yağız ayağa fırlarken kendimi hemen toparlayarak "İyiyim," diye mırıldandım telaş etmemeleri için.

Alparslan gülerek Yağız'a döndü. "Öyle alışık olmadığı kelimeleri bir anda söyleme, bordo bereli de olsa düşüyor," deyince Yağız küçük bir kahkaha attı.

Huysuzca kardeşimin göğsüne vurdum. "Aferin Alparslan."

Beni ortaya çektiğinde dans etmeye başladık. Sude de abisiyle dans ederken kendimi kısa aralıklarla sürekli başkasının kollarında buldum. Babam, amcalarım, dayım, Meriç, Onur derken en son Yağız'ın kollarına düşmüştüm.

Hoşnutsuz bakışları etrafta gezerken asık suratıyla tavır yapıyordu. "Dans etmediğin kimse kalmadı herhâlde?"

Yanağından öperek onu sakinleştirmeye çalıştım. "Kalmadı kocacığım."

Anında duraksayarak başını biraz geriye çekti. "Ne dedin sen?"

"Doğru duydun," dedim gülerek.

Beni kendine çektiğinde fısıldadı. "Şu düğün çok uzadı, bitmeyecek mi artık?"

Onun hayıflanan hâliyle kıkırdadım. "Bitse iyi olur. Yoruldum ve bacaklarım ağrıyor."

Belimi biraz daha sıkı sardığında ayakta durmama destek oldu. "Askersin sen, alışık olman lazım."

Huysuzca kolları arasında kıpırdandım. "Yüzümde tonla makyaj, saçımı sürekli çeken bir duvak, üzerimde kamuflajımın rahatlığını aratan bir gelinlik ve ayaklarımda incecik olan bir karışlık topuklularla askerlik daha kolay gibi geldi."

Anlattıklarımla kahkaha attığında bana hak vermiş gibiydi. "Sahiden de yorucuymuş. Sabret az kaldı." Bakışları imalı bir hâl alırken göz kırptı. "Eve geçince ben sana masaj yaparım."

Aklıma onun yaptığı masaj düştüğünde alt dudağımı ısırdım. Yüzümdeki değişim Yağız'ı güldürürken bir anda dans müziği durdu. Etrafımı bakınarak yeni bir müzik beklerken erkekler Yağız'ın arkasına, kızlar da benim arkama geçti. Şaşkınlıkla etrafıma bakınırken hepsi ceketini çıkarmaya başladı.

Yağız da ceketini çıkarınca kaşlarımı kaldırdım. "Ne oluyor?"

Gülerek omuz silkti. "Düğünümüz bir süre daha bitmeyecek gibi."

Histerik bir gülümseme yayıldı dudaklarıma. Yağız bana ceketini

uzattığında arkasındaki erkekler de onu taklit ederek ceketlerini kızlardan birine verdi. Çalan oyun havasıyla hepsinin kolları iki yana açıldı.

Sıkı sıkı kavradığım ceketle hayranlıkla gözleri bende oynayan adama bakıyordum. Elimde tuttuğum ceket çekildiğinde başımı çevirdim. Leyla ceketi alarak Fatma anneye uzattı. Tekrar yanıma geldiğinde aynı koreografide oynayan adamları işaret ettim.

"Bunu ne zaman ayarladılar?"

Beni öne doğru çekerek gülümsedi. "Biz kızlarla ayarladık. Herkese video gönderdik ve herkes rolünü biliyor."

Şaşkınlıkla, "Ben?" dediğimde kendimi Yağız'ın önünde buldum.

Leyla da Gökhan'ın karşısına geçerken ellerini kaldırdı. "Akışına bırak."

Bir an ne yapacağımı bilmezken kollarımı Leyla gibi açtım ve oynamaya başladım. Diğer yanımda Hilal ve Alparslan, Sude ve Aykut, Şeyma ve Emirhan, Onur ve Ayla, Meriç ve İnci çiftler hâlinde etrafımızı sardığında Yağız'la ortada kaldık. Herkesin alkış tuttuğu ve imrenerek baktığı bir oyun olurken keyifle oynamıştık.

Oyun bittiğinde bu sefer de babam ve amcalarım çıkmıştı ortaya. Babam, "Gel bakalım damat," dediğinde Yağız'la karşılıklı oynadılar. Babam pek oynamazdı. Benim düğünümde beni değil de damadını karşısına alıp oynuyorsa bu Yağız içindi. İkisi birlikte harmandalı oynarken bütün gözler onları izlemiş ve eminim ki imrenerek bakmışlardı. Tıpkı benim baktığım gibi... Çünkü Gölge, benim babam değil de Yağız'ın babası gibi oynuyordu. Hele oyun bittiğinde Yağız'ın babama minnetle sarılışı ve babamın aynı sevgiyle karşılık verişi gurur vericiydi. Fatma annenin kenarda ağladığına şahit olmuştum o an. Onun bile içine işlemişti.

Bununla da yetinmeyen bütün erkekler halay çekmişti. Akın amcam halayın başını tutarken hemen yanında babam, Yağız, dayım, Giray amcam şeklinde sıra uzayıp gitmişti. Onların halayı bile gösterişliydi. Kızlar bir ara ortaya geçmiş ve yeri göğü inletmişti.

Tekrar oyun havaları çalarken ben Fatma anneye eşlik etmiştim. Yağız ise benim anneme eşlik etmişti. Hatta ben o kadar erkekle dans

ederken Yağız, iki annesini de dansa kaldırmıştı. Biz gerçekten bu du. günde hem eğlenmiş hem de birbirimize daha çok bağlanmıştık...

Halaylar ve oyunlar nihayet son bulduğunda takı töreni başladı. Ya. ğız'la beni bir biblo gibi yan yana diktiklerinde boynumuza iki yandan sarkan kurdeleleri geçirdiler. Tek tek takılan paralar, altınlar, bilezikler, kolyeler, saatler derken Yağız'la sefaletten kurtulup zenginliğe adım atmış olabilirdik.

Fakat sıra bizim ekibe geldiğinde ise yaptıklarını ömrüm boyunca unutamayacaktım...

Gökhan'la Leyla önümüze geldiğinde Leyla, zarif bir altın bilekliği bileğime geçirirken; Gökhan, kurdeleye bağladığı altın işlemeyle *Güneş* ve *Pala* yazan silah kabzalarını Yağız'ın boynuna astı. "Attığınızı tutturdu. ğunuz atışlarınız olsun," diyerek Yağız'ın göğsüne birkaç kez vurduğunda herkesi kahkahaya boğmuştu.

Aykut, elindeki kurdeleye bağlanmış kasaturalardan birini Yağız'ın boynuna, birini de benim boynuma geçirirken açıklama yapmayı da ihmal etmedi. "İsme özel yaptırıldı bunlar. Sapladığınız yerde adınız kalır."

Küçük bir alkışla o da yanımızdan geçip giderken asıl merak ettiğim Şeyma ve Emirhan oldu. Önce Şeyma elindeki kesenin içinde bulunan bitter çikolata paketlerini bileğime bağlarken utangaç hâlde omuzlarını yukarı kaldırıp indirdi. "Kusura bakma, onun fikriydi."

Emirhan asık suratıyla gözlerini devirdi. "İki dakikada sattın be kızım."

Şeyma daha da kızarırken koluna dokundum. "Daha iyi bir tercih olamazdı. En sevdiklerim..." Emirhan, *bak gördün mü* bakışlarını Şeyma'ya atarken tam önümüzde duran adamın boş elleri dikkatimi çekti. Sanki bunu bekliyor gibi sırıtarak elini cebine attı. Cebinden çıkardığı el bombasını gördüğümde gözlerim büyüdü. "Yok artık!"

El bombasını Yağız'ın cebine koyarken diğerleri gibi açıklamasını da yapmayı ihmal etmedi. "Öyle pek bir marifeti yok. Pimi çekip fırlatın o yolunu bulur."

Kendimi daha fazla tutamayıp kahkahalara boğulurken Yağız başını

iki yana salladı. "Lan..." Sözlerini gülmekten zor tamamlamıştı. "Hay sizin yaptığınız işe..." Ya da tamamlayamamıştı.

Biten takı töreninin ardından dikkatli bir şekilde üzerimizdeki mühimmat alındıktan sonra son kısma geçtik. Kızlar bir araya toplanırken onları bekliyordum. Leyla hevesle ortaya geçtiğinde Şeyma'yı Ayla zorla çekiştiriyor, Alya anı görüntüleyerek ilerliyor, Sude ise İnci'yle abisinin gorunmez tarafından ortaya geçiyordu. Hilal ise çoktan yerini almıştı.

Erkeklerden de bekâr olanlara ortayı işaret ettiğimde, hepsi ilk başta burun kıvırsa da herkesin ortasında kırıldığını belli eden abuk sabuk yaptığım hareketle mecburen ortaya geçmişlerdi.

Hepsi yerini aldığında gülerek arkamı döndüm. Hemen yanımda duran Yağız, onları izlerken yandan bir bakış attı bana. "En iyi atışını yap bebeğim."

Gülerek gözlerimi kapattığımda derin bir nefes aldım. Ne yalan söyleyeyim aklımda sadece Leyla vardı. Onun tutmasını istiyordum. Düğün boyunca bir kez dahi elime almadığım gelin buketini tek bir hamlede başımın üzerinden arkaya savurduğumda yükselen seslerin ardından koca bir sessizlik oldu. Ne olduğunu anlamak için Yağız'a baktım hemen. "Ne oldu?"

Dudağı alayla kıvrılmış gülerken elimden tutup beni çevirdi. "Tam on ikiden vurdun."

Çiçeği kimin tuttuğuna baktığım an şaşkınlıkla gözlerim büyüdü çünkü Gökhan elinde eğreti duran buketle Leyla'ya bakarken, kızların hepsi ona kötücül bakışlar atıyordu. Gökhan biraz da utanmış olacak ki elindeki buketi Leyla'nın eline tutuşturup kenara kaçar adımlarla gittiğinde büyük bir kahkaha tufanı koptu.

Kendimi tutamayarak kahkahalarla gülerken Yağız, beni belimden sararak göğsüne bastırmış aynı neşeyle gülüyordu. Düğün yapmayı gereksiz bulurken küçük bir nikâhla kurtulma çabam, ailem sayesinde fazlasıyla eğlenceli bir ortama dönüşmüştü. Hepimiz gülmüş, doyasıya keyfini çıkartmıştık.

"Çok güzel bir düğün oldu," dediğimde başımı çevirerek Yağız'a baktım. Sessizce beni izliyordu. Şakağıma küçük bir öpücük bıraktı. "Öyle." Yanaklarını şişirip serbest bıraktı. "Bir de şu balayı kısmına geçseydik."

Çoktan belirlediğimiz balayı için Yağız saatleri sayarken utangaç bir gülümseme sundum. "Aklın nerede senin?"

Sormamam gereken bir soru sorduğumu, dudaklarıma düşen bakışlardan anladım. "Belli değil mi karıcığım?"

Karnına dirseğimi geçirirken sessiz de olsa cırlamayı ihmal etmedim. "Yağız!"

Gülerek karnını tutarken beni kendine çekip başımdan öptü. "Bundan sonra kaçışın yok."

Utançla ellerimi yüzüme kapattığımda başımı da Yağız'ın göğsüne yasladım. Makyajım bozulsun istemiyordum fakat bir anda, Yağız'ın bedeni gerilmeye başladığında başımı kaldırdım. Gülen yüzü anında ciddiyete bürünmüş, bakışları sert mizacıyla resmiyete geçmişti. Bu kadar dikkatli neye baktığını merak ederek arkamı döndüm.

Hiç beklemediğim bir şekilde Kaan Savcı, hemen arkasından gelen Turan Albay ve arkalarındaki iki askerle bize doğru yaklaşıyorlardı. Babam ve amcamlar önlerini kestiği sırada herkesin dikkati onlardaydı. Gelişlerinin pek hayra alamet olmadığını düşünürken bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım.

Yağız'la el ele onlara doğru yaklaştığımızda Turan Albay, babamı açıklama yapmaya çalışıyordu. "Şu an başka çaremiz yok Cihangir Albay'ım, durum acil." Bizi gördüğü an sessizliğe bürünürken küçük bir tebessüm sundu. "Hayırlı olsun çocuklar." Herkes o an bize döndüğünde, "Sağ olun," dedik ikimiz birden.

Kaan bir ellerimize bir de bize bakarken hâlimize acır gibiydi. Duygusuz çıkan sesiyle, "Hayırlı olsun," dediğinde baş selamı verdik.

Yağız, "Bir sorun mu var albayım?" diye sorarken Turan Albay yerine Kaan cevapladı. "Acilen operasyona çıkmanız gerekiyor."

Yağız elimi biraz daha sıktığında itiraz etti. "Bizden başka tim mi kalmadı?"

Turan Albay, Yağız'ın tüm öfkesine karşı sakince açıkladı. "Şu an müdahale edebilecek en yakın tim sizsiniz. Durum acil!"

Başımı çevirerek son bir umut babama baktım. "Baba..."

Umutsuzca bakan babam, başını iki yana salladığında ise başka çaremiz olmadığını anlamıştım...

Önce Vatan

"Önce vatan!" Hep bu iki kelimeyle eğitildik. Söz konusu canımız dahi olsa önce vatan demeyi öğrendik. Bundan hiçbir zaman da gocunmadık çünkü biz bunun için vardık. Birilerinin bu ülke için canını dahi ortaya koyması gerekiyordu ki birileri rahat yaşasın.

Bazı seçimlerin de ağır bedelleri oluyordu tabii. Çok duymuştum evlendikten bir hafta, üç ay sonra şehit olan askerleri. Sadece bu da değil; karısı hamileyken ya da bebeği daha yeni doğmuşken hain pusulara düşerek şehit olan askerlerimiz çok olmuştu.

Bizim gibi nadir bulunan ekiplerin gittiği operasyonlara, normal askerlerin gitmesi imkânsızdı. Biz genelde ölüme yürürdük. Tutup da düğün günü bizi çağırıyorlarsa bu gerçekten zaruri bir ihtiyacın sonucuydu.

Bordo bereliyseniz hem daha şanslı hem de daha şanssızdınız çünkü ölüm timi olarak gittiğiniz yerde ya öldürür ya da ölürdünüz. Bize ise önce oldürmeyi, son çarede de ölmeyi öğretmişlerdi.

Apar topar eve geçip üzerimdeki gelinliği çıkararak bir pantolon ve tişört giydim. Kendimi karargâhta bulmam çok sürmedi. Karargâha gelir gelmez üzerimi yeniden değiştirirken aynanın karşısında kendime baktım. Sanki biraz önce düğünde gelin olarak bulunan ben değildim. Belki de sadece bir hayal âleminden ibaretti.

Parmağımda duran alyansım ve tektaşıma baktığımda dudaklarımda buruk bir tebessüm oluştu. En azından onlar gerçekçiydi. Uzun zaman sonra yaptırdığım tırnaklarım, silmeye fırsat bulamadığım makyajım ve hâlâ yapılı duran saçlarımla komik duruyordum sanki. Yani üzerimdeki kamuflajla eğreti duruyor gibiydi.

Parıl parıl parlayan yüzüklerimi çıkarıp dolabımın üst katına koydum. Bir süre beni beklemeleri gerekiyordu. Kapağı kapatarak dağılan saçlarımı toparladığım sırada odanın kapısı sertçe açıldı. İrkilerek başımı çevirdiğimde Yağız içeri girdi. Üzerinde kamuflajıyla burnundan soluyarak sert bir şekilde kapıyı kapattığı sırada, saçıma tokamı takarak ona doğru döndüm. O kadar öfkeli duruyordu ki onu tanımasam ürkebilirdim.

"Yağız..." Devam edemeden beni tuttuğu gibi duvara yasladı. Neye uğradığımı şaşırırken hiç vakit kaybetmeden dudaklarıma kapandı. Bütün hırsını dudaklarımdan çıkarmaya çalışır gibiydi. İlk başta şoka uğramış olsam da kendimi toparlamam uzun sürmedi. Bir eli arkamdaki duvarda yaslı, diğer eli yanağımda dudaklarımı talan ederken belinin iki yanından formasına sıkı sıkı tutundum. Ona karşılık vermekte zorlanıyordum. Sabırla hırsını çıkartmasını bekledim. Biraz sakinleşmiş olacak ki dudaklarımızı ayırdığında göğsü o kadar hızlı inip kalkıyordu ki yüzüme çarpan sıcak nefesler de bunu kanıtlar nitelikteydi. Alnını alnıma yaslamışken gözleri kapalı yaralı bir kurt gibiydi.

Solukları az da olsa düzene girdiğinde başını iki yana salladı. Gözlerini aralarken yaptığından pişman gibiydi. "Özür dilerim," dedi fısıltıyla. Başparmağını dudaklarımın üzerinde narince gezdirdi. "Acıdı mı?"

Gülerek dudağımdaki elini yanağıma koydum. Acımamıştı, hatta sevmiştim bile. Yani öpen o olunca güzel gelmişti herhâlde. "Aldığım en şiddetli öpücüktü."

Her ne kadar gülsem de onun bakışları hüzünlüydü. Oysa bugün bizim için güzel olacaktı. Unutulmaz demeyeceğim çünkü bugün bizim için hep unutulmaz olarak kalacaktı. Kaç kişi bizim gibi ilk gecesini operasyonda geçirirdi ki?

"Eşeklik ediyorum, kabalık ediyorum. Böyle olmayacaktı Bahar, şimdi sen benim kollarımın arasında olacaktın."

Hâlimizi göstererek gülümsedim. "Şimdi de kollarının arasındayım."

Tek kaşımı kaldırdığımda gözlerine baktım. "Hem de o izin isteyen kibar beyefendi gitmiş görünüyor," dedim imalı sesimle. "Evliliğimize hızlı bir giriş oldu."

Gözlerini kaçırdı. Mahcup sesiyle, "Özür dilerim" dedi bir kez daha. Zorlanıyor olacak ki boğazını temizledi. "Yine de seni öpmek fazla iyi."

Yanaklarını kavradığımda hüzünle bakan kara gözlerine umutla baktım. Tek istediği benimle geçireceği güzel bir geceydi. Birbirimize ayıracağımız zaman, saatlerce birbirimizi seveceğimiz dakikalar... Bunu bile bize vermemişlerdi. "Daha iyi bir öpücük ister misin?"

Onaylar nitelikte gözlerini kapatınca uzanarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Onun tüm sert tavrına karşın sıcacık, yumuşacık ve sevgi dolu bir öpücüktü benimkisi. Acele etmeden, telaşsız, iliklerine kadar hissedeceği bir öpücük. Tutkulu, aşk kokan bir öpücük. Nefesim yetmeyene kadar süren bir öpücük...

Zor da olsa birbirimizden ayrıldığımızda dudakları kıvrıldı. Tüm öfkesi kaybolmuş, biraz önceki gürleyen aslan; küçük, uysal bir kediye dönüşmüştü. "Böylesi çok daha iyi."

Aldığı öpücükten memnun kalan hâline kıkırdamadan edemedim. Arada laf sokmadan da yapamıyordum tabii. "Sana yol yordam öğretmek lazım demek ki." Sessiz kaldığında mahcup duruyordu. Onu daha fazla zorlamadan parmağımla dudaklarına bulaşan ruju silmek için uzandım. "Ruj oldu dudakların."

Başparmağıyla o da benim dudağımın kenarını silerken çapkın bir bakış attı. "Sanırım senin de dudaklarını silmen gerekiyor."

Kolları arasından çıkarak aynada kendime baktığımda suratım buruştu. Ne yapmıştık biz böyle? Allah'tan bir erkeğin dolabında olmayacak ıslak mendil neyse ki benim dolabımda vardı. Dolabımın kapağını açarak içinden iki tane ıslak mendil çıkarıp birini kendim alıp diğerini Yağız'a verdim. İkimiz de dudaklarımızı silerken hâlimiz gerçekten komikti.

Mühimmat odasına girdiğimizde bizimkiler çoktan hazırlığa başlamıştı. Apar topar dolabıma giderek yeleğimi aldım. Üzerime geçirip kelepçelerini takarken Yağız yine eski sert görünümüne kavuşmuştu. "En ufak bir hata istemiyorum," dedi keskin bir dille. "Bu operasyonda kimseye bir şey olmayacak."

Herkes onaylarken Gökhan, yüzümdeki parlaklığı fark etmiş olacak ki beni uyarmadan edemedi. "Yüzünü karart, çok parlıyor."

Ona hak verdiğimde dolabımda duran boyayı aldım. Kapağını açıp parmaklarımı daldırırken Yağız silahını kılıfına yerleştiriyordu. Kolumdan çekerek arkamızdaki tahtadan banka oturttu.

Elimdeki kutuya üç parmağını batırıp siyah boyayı yüzüme sürdüğünde burnumla kulağım arasında üç hat çizdi. Ben de aynı şekilde elimdeki boyayı onun yüzüne sürerken bakışlarındaki yoğunluk içimi titretiyordu. Bambaşkaydı bizdeki aşk. Birbirimizi silahlarımızla sevdiğimiz, savaş boyalarını karşılıklı sürdüğümüz, bazen tutkuyla öpüştüğümüz, bazen sırtımızı birbirimize yasladığımız, bazen de aynı tabldottan yemek yediğimiz bir aşktı. Yağız, benim hem komutanım hem asker arkadaşım hem de eşim olmayı başarmıştı. Ona çok âşıktım. Tüm ömrümü adayacak kadar âşıktım...

Bütün hazırlığımız bittiğinde bizi bekleyen helikoptere bindik. Yağız bir an olsun elimi bırakmadı. Yorgunluğum ağır basarken başımı omzuna koydum. Bir saate yakın süren yolun ardından Yağız eliyle inmemizi işaret etti. Sırasıyla herkes dağın eteklerine indiğinde sona kaldım. İndiğim an Yağız belimden yakalayarak bana yardımcı oldu.

Hepimiz yere çökerek helikopterin uzaklaşmasını bekledik. Gider gitmez etrafı kontrol ederken Yağız'ın sesi geldi. "Kara, yön belirle."

Gökhan çantasından çıkardığı haritaya kısa bir süre baktıktan sonra kolundaki cihazla da doğrulayıp tam karşımızı işaret etti. "Bu taraftan."

Yağız o yöne baktığında etrafta kısa bir süre göz gezdirdi. "Kontrollü ve seri hâlde ilerliyoruz."

Neredeyse yarım saat yürüdükten sonra bizim için ayarlanan aracın yanına geldik fakat bu da yetmemişti. Araçla da neredeyse bir saat daha gittikten sonra uygun bir yere bırakarak ormanlık alana girdik. Bu bir rehine operasyonuydu. Bir ajanımız deşifre olmuş ve sınır dışındaki bir evde tutulduğu tespit edilmişti. Bizden istenilen, onu canlı bir şekilde evden çıkarıp sınırdan geçirmekti ancak bu operasyon gizli kalacaktı. Kartal Timi'nin sınırı geçtiği bile bilinmeyecekti.

Ormanlık alana girdiğimizde gece görüşüyle ilerliyorduk. Ağaçlar arasında sadece ay ışığının verdiği aydınlık vardı. Uzun bir yürüyüşün ar-

dından ormanın içindeki eve yaklaştığımızda Yağız elini kaldırdığı an hepimiz durduk.

Etrafı kolaçan ettiğimiz sırada, "Operasyon için uygunsuz ortam. Ne olduğu belirsiz. Gün doğumunu beklemek lazım," dedi Yağız kulaklıktan.

Hemen saatime baktım. Üç buçuktu. Şu durumda en azından iki saat daha beklemek gerekirdi. "Nerede duracağız peki?"

Yağız da cevabı bilmiyor olacak ki Aykut'a sordu. "Uygun yer neresi Poyraz?"

Kısa bir sessizlik olduğunda Aykut cevap vermese daha iyiydi. "Yukarısı komutanım."

Başımı kaldırıp yukarı baktığımda sarkan ağaç dalları çarptı gözüme. Yaprakları filizlenmiş, hafif esen meltemle sallanıyordu. Bacaklarımın sızısı aklıma geldiğinde mızırdandım. "Başka seçenek yok mu?" Olmalıydı. Yorgundum ve düğün beni aktif görevlerimden daha çok yıpratmıştı.

Yağız yanıma gelerek elimi tuttu. "Biliyorum yorgunsun ama biraz daha sabret güzelim." Mecburen gözlerimi kapattığımda diğerlerine döndü. "Kara, Avcı; siz evin arkasında konumlanın. Telsizler açık kalsın."

Onlar harekete geçtiklerinde Aykut biraz ilerideki ağacı gösterdi. "Ben buradayım."

Yağız başıyla onayladığında bana doğru döndü. "Bekle beni."

İkisi birlikte ağacın yanına yaklaştı. Yağız'ın yardımıyla Aykut kolay bir şekilde ağaca tırmandı. Çantasını da yukarı fırlattığında Aykut yakalamıştı.

Yağız, etraftaki ağaçlara bakarak ilerlerken benim gözüm sadece ondaydı. Yanıma gelip elimi tuttu. Birkaç adım atarak ileriye gittiğimizde bir ağacın önünde durduk. Başımı kaldırarak koca dallara baktım. Bu gecede olacak iş miydi yani? Hiç içimden gelmiyordu çıkmak. Huysuzluğum da üzerimdeydi biraz.

"Önce sen çıkıyorsun, ardından da ben," diyen Yağız'a başımı çevirdiğimde gözleri, kararan havayla gecenin en siyahına bulanmıştı. Yine de bu beni korkutmak yerine huzur veriyordu. O gözler, benim kendimi güvende hissetme sebebimdi. "Tamam," dedim mecburen.

Sırtımdaki çantamı yere bıraktım. Tüfeğimi boynuma astım. Dizleri-

ni kırıp parmaklarını kenetleyen Yağız, eline basarak çıkmamı bekliyordu. Ona kıyamadığımda, maalesef ki öpemediğim için kaskına vurdum. Bu bir sevgi gösterisiydi. Eldeki imkânlarla bu kadar oluyordu.

Yüzü gülse de, "Vaktimiz yok," diye fısıldadı. Ayağımla eline bastığımda ilk ikisinde esnerken üçüncü hamlede Yağız'ın desteğiyle kendimi yukarı attım. İki elimle kavradığım dalda kendimi yukarı çekerken istemsiz küfrettim.

"Siktir ya! Tırnağım kırıldı."

Elimde eldiven vardı ama parmaklarım boştaydı. Parmaklarım kapalıyken tetiği çekmek hep daha zor geliyordu. Kulağıma Emirhan'ın sesi geldi. "Abi, ne duydum ben?"

O an telsizlerin açık olduğunu hatırlarken ne yazık ki çok geçti.

"Ulan bugünleri de mi görecektik?" diyen Gökhan'ın sesiyle dala oturduğumda, Yağız elindeki çantayı bana fırlattı. "Sen küfür bilir miydin?"

Alaylı sesine aldırmadan çantayı zorlukla yakalım. Kenara koyarken homurdanıyordum. "Zor zamanlara sakladığım bir iki küfrüm var."

Aykut'un nefeslerinden gülerek konuştuğu belli oluyordu. "Tırnak kırılması zor zamanlara dâhil mi komutanım?"

Yağız'ın fırlattığı ikinci çantayı da tutarken, "Dâhil tabii," dedim kendimi beğenmiş bir tavırla. "Kırk yılın başı düğünüm için tırnak yaptırdım, o da kırıldı."

Yağız, ellerini belinin iki yanına koymuş beni bekliyordu. "Güzelim, şu halatı ben yakalanmadan gönder. Ondan sonra beraber yas tutarız tırnağın için." Diğerleri gülse de ben pek gülemedim çünkü birazdan Yağız'ın sinirlenerek beni azarlaması olası bir ihtimaldi. Daha da kötüsü yakalanabilirdik. Çantadan çıkardığım halatı ağaca bağlayıp aşağı sarkıttım. Kısa sürede yanıma tırmanarak halatı çantasına koydu. Kendine uygun bir dal bulmuş olacak ki yer değiştirip oturduğunda sırtını ağacın geniş gövdesine yasladı.

"Komutanım, biz konumlandık," dedi Gökhan.

"Tamam, beklemede kalın," diyen Yağız, yanına gelmemi işaret etti.

Dikkatle bir bacağımı Yağız'ın olduğu kalın dala attım. Oturmamı

yardımcı olduğunda onun tam önüne oturarak sırtımı göğsüne yasladım. Üzerindeki yelek biraz rahatsız ediciydi ama yine de sırtımı güvenli bir yere yaslamıştım.

Yorgunluğumun verdiği ağırlıkla başımı geriye doğru atarak omzuna yasladım. Gözlerim kapalı, kulağıma çarpan rüzgâr sesine karışmış yaprak hışırtılarını dinliyordum.

Yağız'ın, "İyi misin?" diyen fısıltısıyla dudaklarım kıvrıldı.

"Daha kötüsünü de gördüm."

"Kırılan tırnağının hesabını soracağım," dedi beni güldürmek ister gibi. Başarılıydı da.

Şu hâlimize iç çekmeden edemedim. "Kocam olduğun için çok şanslıyım."

Başımı yeniden omzuna yasladığımda bir eliyle belimi sarıp dürbününü çıkardı. Etrafı kolaçan ederken yine benden daha kontrollüydü. Bense onun bu tavrından dolayı daha rahattım.

"Görüntü alan var mı?"

Gökhan'dan anında cevap geldi. "Eve yakın sayılırız. Bahçede gezenler var. Tam sayı veremiyorum."

"Ön taraf sakin," diyen Aykut'la bir kişi kalmıştı ki Emirhan da konuştu. "Işıklar kapalı. Ya aradığımız adam yoksa?"

Biraz geri çekilerek şüpheyle etrafıma bakındım. Bir şey göremesem de tetikteydim. "O zaman korumalar da olmazdı," dedi Yağız.

İçimde bir huzursuzluk vardı. Endişemi dile getirdim. "Tuzak olabilir mi?"

Gökhan farklı bir teoriyle geldi. "Belki de şimdiye kadar şehit ettiler."

Yağız eve girmekte kararlıydı. "Her neyse bakıp öğreneceğiz." Başka şansımız da yoktu zaten. "İki saatimiz var. Alaca karanlıkta harekete geçeceğiz. O zamana kadar dinlenin."

Tam da Yağız'ın dediği gibi oldu. İki saatin ardından hepimiz ağaçlardan indik. Alaca karanlıkta etrafı duvarlarla çevrili eve yaklaşırken arka tarafı tercih ettik. Gizlice duvardan atlayarak eve sızdık. Emirhan'ı her ihtimale karşı dışarıda bıraktık. Arka taraftaki iki teröristi Gökhan ve Yağız

öldürürken ikiye ayrıldık. İki kişi bir taraftan, iki kişi de diğer taraftan evin etrafını dolaşacaktık. Şimdiye kadar ses yapmamıştık.

İki katlı müstakil görünümlü ev, eski bir yapıya benziyordu. Ormanın ortasında olması ise terör yapılanması için sessiz ve uygun bir yerdi. Ön bahçede gezen iki kişiyi görür görmez arkamı döndüm.

Yağız'a iki parmağımı göstermemle başını eğerek beni arkasına aldı.

"Avcı, görüşün var mı?"

"Olumsuz."

Emirhan'dan iş çıkmayınca Yağız, Gökhan'a seslendi. "Kara, aynı anda. Soldaki senin, sağdaki benim."

"Anlaşıldı."

Başını bana çevirdi. "Atışımla eve gir."

Başımı eğdiğimde Yağız bize yaklaşan adamı vurdu. Hızlı adımlarla eve yöneldiğimde Gökhan da diğerini vurdu. Artık silah sesi duyulmuştu ve fazla zamanımız yoktu.

Kapıdan girdiğim anda karşıma çıkan adama hiç düşünmeden ateş ettim. Hemen benim arkamdan giren Aykut'a odalardan birini kontrol etmesi için işaret verdim. Kapıyı açtığı gibi içeriye bakıp, "Temiz," dedi.

Diğer odaya yöneldiğimde duyduğum silah sesiyle anında çöktüm. Üst kattan atış yapılıyordu. Ben karşılık veremeden Yağız ateş ettiğinde adam, merdivenlerden yuvarlanarak yere düştü.

"Aşağıyı kontrol edin, biz yukarı çıkıyoruz." Yağız'ın emriyle alt katı aramaya başladık. Karşımıza çıkan iki kişiyi daha öldürdüğümüzde kimse kalmadı.

Üst katta silah sesleri hâlâ yankılanırken merdivenlerden koşarak inen kişiyi Aykut yere serdi. Temkinli adımlarla parmağım tetikte merdivenleri çıktım. Silah sesleri kesilmişti. Odanın birinden çıkan Gökhan'ı gördüğümde bize işaret verdi. "Burada."

Koşar adımlarla içeriye girdik. Boş bir odada sandalyeye oturtularak elleri ve ayakları bağlanan adamın eli yüzü hep kandı. Ayrıca ağzı burnu dağılmışa benziyordu. Hâlinin bu kadar kötü olmasına rağmen bize gösterilen fotoğrafından tanıdığım adamın yaşıyor oluşu beni mutlu etti. Şükür ki bir şehitle geri dönmeyecektik.

Yüzüme yayılan gülümsemeyle bir adım daha attığımda Yağız elini kaldırarak bizi durdurdu. "Bomba var."

Yere çöken Yağız, sandalyenin altına doğru eğildi. Bir süre baktığında hepimizin aklındaki soruyu dile getirdim. "Ne demek bomba var?"

O sırada sandalyede oturan adam zar zor konuştu. "Hepimizi öldürecekler."

Gökhan, adamın omzuna dokunarak ona moral olsun diye gülümsedi. "Kimse ölmeyecek Hakan. Seni de alıp gideceğiz buradan."

Yağız bir süre bombayı incelediğinde başını kaldırarak bana baktı. "Biraz önce aktifleşti. Geldiğimizi duyunca yapmış olmalılar. Tuzağa düşürüldük."

Zaman aleyhimize işlerken Gökhan da çökerek bombayı inceledi. "Hakan'a bağlı görünüyor. Ayırırsak patlar."

Merakla ben de çöküp incelemeye başladım fakat gördüğüm şeyle yüzüm buruştu. "Karışık görünüyor."

Yağız ayağa kalktığında odada gezinmeye başladı. Öfkelendiği her hâlinden belliydi. "Şerefsiz herifler."

Bu kadar felaket yetmez gibi Emirhan ekleme yaptı. "Ziyaretçilerimiz var."

Hepimiz dikkat kesildiğimizde Yağız'ın sesi giderek daha da öfkeli çıkıyordu. "Ne görüyorsun Avcı?"

"İki araç yaklaşıyor komutanım. Yakın mesafedeler."

Bu kadar kısa sürede Hakan'a ulaşmamızdan bir şeyler olduğu belliydi. Bu eve girmemizi istemişlerdi ve şimdi de çıkmamızı istemiyorlardı. İşte şimdi ortalık karışacaktı. Sakince ayağa kalkıp Yağız'ın karşısına geçtim. "Bombayı ben hallederim. Siz o zamana kadar onları oyalayın yeter."

Sonuçta bombalarla arası en iyi olan bendim. Bir anda gözleri alev alev yandığında kükredi. "Olmaz!"

Onu duymazdan gelerek diğerlerine döndüm. Bu işin en ufak bir hatayı bile kaldırmayacağının farkındaydım. "Hepiniz dışarı çıkın, evde kimse kalmasın."

Yağız kolumu tuttuğu gibi beni kendine çevirdi. "Olmaz Güneş."

Elini sıkıca tutum. Gözlerinde sadece benim görebildiğim korkuyu gizlemek için çok çabalıyordu ama onu tanıyan herkes bunu bilirdi. "Canımın içi, lütfen bana güven."

Gözleri kapandığında sesli bir soluk bıraktı. Arada geziyordu. Karar belli olsa da o, ısrarla kafasında yeni bir seçenek arıyor, başka bir çözüm peşinde koşuyordu.

"Komutanım geldiler." Emirhan'ın sesiyle gözlerini aralarken çaresizlikle baktı gözlerime. Yeleğimden tutup beni kendine çektiğinde âdeta emir veriyordu. "Sakın öleyim deme." İçim titrediğinde sesini yükseltti. "Anladın mı asker?"

Elimi alnıma götürerek selam durdum. "Emredersiniz komutanım."

Kaskını kaskıma vurduğunda diğerlerine döndü. "Çıkıyoruz." Tam kapıdan çıkacağı sırada son kez arkasını dönerek bana baktı. Bir şey söylemek ister gibi baktı ama diyemedi. Yeniden önüne dönüp gitti.

Kendime gelmem hızlı oldu. Üzerimdeki çantayı çıkarıp hemen Hakan'ın arkasına geçtim. Sırtüstü yere uzanarak sandalyenin altındaki bombayı inceledim bir süre. Bu tarz bir bomba ile karşılaşmamıştım. Yani bilindik gibi duruyordu ama sistem biraz farklıydı. Çözmek için zamana ihtiyacım vardı.

"Nasıl gidiyor?" Sandalyede oturan Hakan'ın sesiyle düşünceli hâlde iç çektim.

"Gitmiyor."

"Anladım," dedi fısıltılı bir sesle. Sanırım umudunu kaybediyordu. Ben de onu anlıyordum çünkü bu tarz kurulu düzenekler genelde patlardı. Onu az da olsa neşelendirmek için, "Daha kötülerini de gördüm," diye ekleme yaptım.

Yeniden sessizlik olduğunda kulağımda bizimkilerin çatışma seslerini dinliyordum. İyi gidiyor gibiydiler. Yine de onlar için endişeliydim. Bir süre daha bomba üzerinde uğraşırken tepemdeki adamın yeniden sesi geldi. "Güneş, gerçekten sen misin?"

İşime devam ederken lakabımı biliyor olmasına şaşırmıştım. "Evet de sen nereden biliyorsun?"

Elimdeki kasaturayı dişlerim arasına sıkıştırarak kabloların arasında parmaklarımı gezdirmeye başladım. Bağlantılarını bulmaya çalışıyordum. En azından Hakan'la olan bağı etkisiz hâle getirebilirdim ancak bu patlamasına engel olmazdı.

"Seni arıyorlar. Bu tuzak senin içindi. Sana bir şey söylemi istediler."

Beklemediğim sözleriyle duraksarken ağzımdaki bıçağı çektim. "Ne?"

"*'Gölge'nin Güneş'i, Kulaksız'ın eline düştüğünde Pala dahi onu kurtaramayacak.'*"

Olduğum yerden çıktım. Eğilerek adamın yüzüne baktım. "*Gölge'nin Güneş'i* dediklerine emin misin?"

Yüzümdeki endişeyi görmüş olacak ki kafasını aşağı yukarı salladı. Endişeyle ayağa kalktım. Boş odanın içinde bir sağa bir sola giderken düşünüyordum. Öğrenmişlerdi. Benim, Gölge'nin kızı olduğumu biliyorlardı. Hedef artık Yağız değil, tamamen bendim. O hastalıklı Kulaksız denen manyak, bana ulaşmanın bir yolunu arayacaktı. Bu iğrenç oyunlar bile bunun bir parçasıydı. Bir şey yapmalıydım. Onları bizden uzak tutacak, en azından bir süre oyalayacak bir şey olmalıydı.

Beni duyuyor gibi, "Bir şey yap," dedi Hakan ama onun kastettiği şey başkaydı. "Zamanımız azalıyor, imha et şu bombayı."

Tam o sırada Yağız'ın sesi geldi. "Güneş, ne durumdasın?"

Etrafıma boş gözlerle bakarken telsizi açtım. "Çözmek üzereyim." Sandalyede oturan adam, bana *hadi canım* der gibi bakarken pencereye doğru yürüdüm. Aşağı baktığımda yerden yüksekliği fena değildi. Atlarsak ölmezdik ama bir yerimizin kırılma ihtimali vardı. Yine de kontrollü bir atlayış bizi kurtarabilirdi çünkü o kadar da yüksekte durmuyorduk. Eski bir yapıydı ve tavanların yüksekliğine bakılırsa normalden daha aşağıdaydık. Ayrıca toprak zemin daha yumuşak bir çarpışma sağlardı. "Siz ne durumdasınız?"

"Hallettik sayılır. Geri çekilmeye zorluyoruz."

Memnun bir şekilde onları tembihledim. "Eve girmeyin."

Bu uyarıyı yapmak zorundaydım fakat Yağız endişeliydi. "Bu ne demek Güneş?"

Gözlerimi kapatıp hepsine seslendim. "Beni iyi dinleyin; evden uzaklaşın ve kimse girmesin."

"Bu ne demek Güneş!" diyerek ikinci defa kükreyen Yağız'la gözlerim doldu.

"Lütfen bana güven Pala."

Kısa bir sessizliğin ardından, "Tamam," dedi. Onu biraz korkutacaktım ama başka çarem yoktu. "Eve kimse girmeyecek."

Yağız'dan onayı alır almaz telsizi kapatıp çantamı pencereden dışarı attım. Tekrar sandalyenin altına yerleşirken bombayı yeniden incelemeye başladım. "Ne planlıyorsun?" diyen adamla dikkatim saniyelik dağılırken tekrar toparladım. "Seni kurtaracağım ancak kalktığın anda bomba kendini zamanlamaya alacak. Fazla zamanımız kalmayacak."

"Nasıl yani?" dedi korkuyla. Paniklemişti. "Öleceğiz."

Elime aldığım kabloyu kesmeye karar verdiğimde son uyarılarımı yaptım. "Ölmeyeceğiz. Sana *'şimdi'* dediğim anda kalkarak pencereye koşacaksın. Düşünmeden aşağı atla."

Aniden sesini yükseltti. "Olmaz! Üst kattayız."

"Olur," dedim sakince. "Başka türlü seni kurtaramam. Kalktığın an en fazla otuz saniyemiz olacak."

"Delirmişsin sen!" derken fazlasıyla emin geliyordu sesi. Alayla dudaklarımı kıvırdım. Deli bir adamla evlendiğimi bilmiyordu.

"Dediğimi yapmazsan ben olmasam da sen öleceksin. O yüzden kapı çeneni ve beni dinle." Mecburen sessiz kaldı. Onun sessizliği benim işime yaradığında hızlıca emin olduğum kabloya uzandım. Kasaturamı tutup sivri tarafını kabloya yasladığımda nefesimi tuttum. Ne olacaksa olmalıydı artık. Kabloyu kestiğim an bağırdım. "Şimdi!"

Yerinden kalktı. O koşarak pencereye giderken gözlerim kocaman oldu. On beş saniyeden geriye saymaya başlamıştı. Olduğum yerden çıktığım gibi koşmaya başladım. Hâlâ korkuyla pencerede dikilen adamı aşağı ittiğimde hemen peşinden kendimi boşluğa bıraktım.

Saniyeler içinde oldu her şey. Koca bir patlama duyuldu. Kendimi yere yapışmış hâlde bulduğumda üzerimize cam kırıkları savruldu. Bir yerlerim sızlıyordu ama neresi olduğunu kestiremiyordum. Kulağımda

ise patlamadan kaynaklı müthiş bir çınlama vardı. O an hissizleştim sanki. Bütün duyu organlarım bir süreliğine iptal olmuştu. Yanımdaki adamın inilti lerini duyuyordum ama pek umursadığım söylenemezdi.

Ta ki onun acı çeken sesini duyana kadar... "Güneş!" diyordu kükreyen sesiyle. "Güneş'im!"

Cevap vermek istedim fakat sesimi bulamadım. Yüzüstü bir hâlde hiç kıpırdamadan toprağı izliyordum. Elim dahi kıpırdamıyordu. Düşünmeden, plansız bir şekilde kendimi boşluğa bırakmıştım. Kulağıma gelen seslerde büyük bir kargaşa vardı.

"Bırakın lan beni!"

"Pala yapma, girilecek durumda değil."

"Güneş'im içeride lan benim!"

Yağız'ın eve girmek istediğini anladığımda kendimi toparlamaya çalıştım. Kollarıma gücümü vermeye çalışarak sırtüstü dönmeye çalıştım ancak kolumun biri sızladığında acıyla inledim. Zorlukla döndüğümde derin birkaç nefes aldım. Beni duymaları için telsizi açtım. "Pala..." Beni duymadı. Israrla eve girmeye çalışıyor, belli ki diğerleri de onu durdurmak için çabalıyordu. Bir iki kez öksürüp sesimi daha gür tutmaya çalıştım. "Pala!" Beni duymuş olacaklar ki bütün sesler kesildi. Oluşan sessizliği fırsat bildim. "Arka taraftayım."

"Güneş..." diyebildi sadece. Hemen ardından, "Koşun!" dedi Gökhan.

Kısa sürede arkaya geldiklerinde Yağız en öndeydi. Yanıma gelerek başımda diz çöktüğü an beni tuttuğu gibi kendine çekti. "Bahar!"

Ona zor da olsa gülümsemeye çalıştım ama bu acı dolu bir gülümseme oldu. Göğsümde ve kolumda hissettiğim sızı buna izin vermiyordu. Beni kucağına çekerek göğsüne bastırdığında sessiz kalırken, sevgisini damarlarımda dahi hissedebiliyordum. Geri çekildiğinde ise öfkeyle bağırmaya başladı. "Sen beni öldürmek mi istiyorsun? Nasıl kendini böyle bir tehlikeye atarsın? Benim aklımla alıp veremediğin ne senin?"

Yüzüme yüzüme bağıran adamı duymazdan gelmek pek mümkün değildi. Allah'tan daha iyi bir konuya sahiptim. "Kolum çok acıyor."

Yağız yeleğimden tuttuğu gibi beni yan çevirdiğinde elinde oyuncak

bebek gibiydim. Gökhan da yanımıza çöktü. "Cam parçası saplanmış," dedi Kara. Bir müddet incelediklerinde, "Derin değil, çıkartmakta fayda var," diye ekledi.

Bir yandan diğerleri de Hakan'la ilgileniyordu. Göz göze geldiğimizde sorma ihtiyacı hissettim. "İyi misin?"

Başını iki yana sallasa da kurtulmuş olmasından sebep gülüyordu. "Manyaksın sen! Beni aşağı ittin!"

Gülerek Yağız'ın dizindeki başımı hafiften kaldırdım. "Ölmediğin için teşekkür etmelisin."

Kaskıma vuran Yağız beni tekrar dizine yatırırken, "Ben edeceğim sana teşekkür!" dedi sinirle.

Sessiz kaldım. Onun öfkesini daha fazla üzerime çekmesem iyi olacaktı. Gökhan "Çıkarıyorum," dedikten saniyeler sonra kolumda bir sızı hissettiğimde inledim. Onlarsa beni duymadan kolumu sarmaya başladılar. Acele ediyorlardı çünkü kanama artmış olmalıydı. Birazdan burasının karışması da büyük ihtimaldi. İşleri bittiğinde Yağız, Emirhan'a baktı. "Ne durumda?"

"Kolunu incitmiş, başka sıkıntı yok," dediğinde Yağız, "Gidiyoruz," dedi.

Beni kolumdan tutarak kaldırırken kemiklerimin yeniden sızladığını hissettim. Başımı kaldırıp atladığım yere baktım. Allah'tan kaskım vardı yoksa patlamanın şiddetiyle daha çok hasar alabilirdim çünkü ben sonu kalmıştım. Bir de güya kontrollü atlayacaktım.

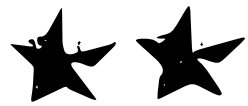
"Sana bir daha güvenmeyeceğim."

Bir yandan homurdanırken bir yandan çantamı kendi sırtına alan adamın elinden yakaladım. "Kendim taşırım."

Kıstığı kara gözlerini yüzüme diktiği an, elimi geri çekmek zorunda kaldım. "Konuşma da yürü."

Tam gidecektik ki beni durdurup kendine çektiği gibi sarıldı. "Bir daha sakın... Sakın böyle bir şey yapma, ömrümden çalma."

Derin bir iç çekerek sarılışına karşılık verdim. "Özür dilerim."

Uzun bir yürüyüşün ardından önce bıraktığımız araçlarımıza ulaştık. Hemen sonra da araçlarla uzun bir yola çıkarak sınıra ilerledik. Sınıra geldiğimizde öğleden sonraydı. En yakın sınır karakollarından birine ulaştığımızda hem yorgun hem de uykusuzduk.

Yüzüme bakmayıp trip atan adamla birlikte araçtan indim. Daha önce geldiğimiz karakollardan biriydi burası fakat bizi karakolun önünde bekleyen komutan değişmişti.

İlk önce komutanımız olarak Yağız kendini tanıttı. "Üsteğmen Yağız Pala."

Aynı şekilde karakol komutanı da kendini tanıttı. "Asteğmen Uğur Binalp. Hoş geldiniz üsteğmenim."

Elini bana uzattığında aynı ciddiyetle karşılık verdim. "Üsteğmen Bahar Aksoy."

Olağan bir şekilde karşımdakinin tepkisini beklerken bir boğaz temizleme sesi geldi. Başımı yana çevirdiğimde Yağız gözlerini kısmış bana bakıyordu. Nerede hata yaptığımı anlamak isterken hemen Yağız'ın yanında duran Gökhan boş bakışlarımdan anlamış olacak ki mırıldandı. "Bahar Pala."

O an başımda bir şimşek çaktı. Ben bunu neden hiç düşünmemiştim? Daha dün akşam Pala soyadına hızlı bir geçiş yapmıştım oysa hem de oynaya oynaya. "Hassiktir!" dedim kendi kendime konuşur gibi. Bu onların yanında ikinci küfrüm olmuştu. "Ben, Bahar Pala mı oldum?"

Yağız beni tutup kendine çektiğinde Uğur'la ellerimizi de ayırmayı başarmış oldu. "İyice bozuldu senin ağzın."

Ona ters ters bakarak omuz silktim. "Evlilik insanı değiştiriyor."

Emirhan daha fazla dayanamadı sanırım. "Abi, bir insan yeni soyadına bu kadar çabuk mu uyum sağlar? Kocasının kopyası oldu." Gökhan ve Aykut gülerken Emirhan bu sefer de kendi derdine düştü. "Ulan yoksa benimki de çapkın mı oldu?" Gökhan gülerek Emirhan'ın omzuna vurduğunda o da nasiplendi. "Kara, evlenecek olursan dikkat et kendine; kâküllü gece yarısı seni boğmasın." Gökhan'ın yüzündeki gülümseme

donmuştu. Bütün esprileri bitti derken Aykut'a baktı. Bu fazla imalı bir bakıştı. "Sen de dikkat et de..."

O tamamlayamadan Aykut kolundan tuttuğu gibi itti. "Amma uzattın ha, içeri girelim artık."

Her ne kadar sözlerin devamını merak etsem de Aykut'un sabotesiyle hep birlikte bize verilen odaya geçtik. Yine ikili üç tane ranza vardı odada. Yağız çantalarımızı bıraktığında bana döndü. "Revire gidelim. Kolunu temizlemek lazım," dediğinde ona hak verdim. Pansuman yapılsa iyi olurdu. Kaskımı, yeleğimi ve tüfeğimi çıkarıp dolaba koyarken Hakan hariç hepsi beni taklit ediyordu. Biz odadan çıkmadan Yağız, Gökhan'a döndü. "Hepimiz açız. Yemek ayarlayabilirler mi bir bak. Kahvaltı da olur. Bir şeyler yiyip dinlenelim biraz."

Gökhan dolabının kapağını kapattı. "Emredersiniz komutanım."

Revire geçtiğimizde ufaktan gözlerim kapanmaya başlamıştı. Çok yorgun ve çok uykusuzdum. Sedyeye oturduğumda odada bizden başka kimse yoktu. Koluma idareten bağladıkları sargıyı çözdüm. Yağız ecza dolabından lazım olanları alırken üzerimdeki kamuflajın düğmelerini açmaya başladım. İçimde asker yeşili, kısa kollu tişört vardı. Tişörtün kolunu sıyırırken yarama dokununca inlemeden edemedim.

Yağız yanıma gelerek elindekileri sedyeye bıraktı. Koluma uzanarak tişörtümü yukarı sıyırdı. "Bana bırak."

Eline aldığı steril bezle yarayı temizlerken onu izliyordum. Kaşları çatık, sevimsiz adamın tekiydi. Suratsız ve asabi duruyordu. Bana kızgın olduğunu biliyordum.

"Küs müyüz?" Yüzüme bakmadan oksijenli su döktüğü gazlı bezi koluma bastırdığında suratım buruştu. Dişlerimi sıksam da dudaklarımdan küçücük bir inilti firar etti. Tutamadım kendimi. Diğer elimle ben de onun koluna vurdum. "Sevimsiz, kötü koca... Acıdı!" Dudağı kıvrılır gibi olsa da cevap vermeden kolumu sarmaya başladı. Kara kara onun gönlünü nasıl alacağımı düşünüyordum. Aslında gönlünü alacak bir şey de yapmamıştım. Tamam, biraz korkutmuştum onu ama bir taşla iki kuş vurmaktı niyetim. Şimdi bir süreliğine de olsa Kulaksız beni öldü bilecekti fakat bu durumu Yağız'a söylemek istemiyordum. Eğer, *"Gölge'nin Güneş'i olduğumu biliyorlar ve artık ne olursa olsun beni istiyorlar,"* dersem kesinlikle çıl-

dırırdı. Üzerime titrer ve göreve gitmemem için ne gerekiyorsa yapardı.

"İnsan karısına küser mi kocacığım?"

Nazlı nazlı çıkan sesimle bir de kirpiklerimin altından bakarken, dudaklarımı da biraz büzmeyi ihmal etmedim. Kaşları havada uzun uzun yüzüme baktığında güler gibi oldu. Tekrar yüzü ifadesiz bir hâle bürünürken elini tuttum.

Ellerimize bakıp tekrar göz göze geldiğimizde sonunda dudaklarını araladı. Çokça sitemliydi tabii. "Ben ne yapayım? Gözümden sakındığım karım o evle birlikte havaya uçtu sandım. Ne hissettiğimi biliyor musun? Kor düştü kalbime. Nefes alamadım lan ben. Sen benim nefesimi kestin, Bahar. Bir günlük karım ellerimin arasından gitti sandım."

Her ne kadar gözlerim dolsa da, "Daha bir gün olmadı," dedim biraz da utanarak.

Yanaklarını şişirip serbest bıraktı. Farkında değildi ama çok tatlıydı. Bense onun sabrını zorlayacak kadar ısrarcı. Dişlerini sıka sıka, tane tane açıkladı. "Beni... delirtme... Bahar!"

Haklıydı. Bu kadar delirmeye meyilli bir adama yaptığım, zorlamadan başka bir şey değildi. Elimi yanağına koyduğumda gözleri kapandı. "Başka şansım yoktu. Sana söylesem kabul etmezdin. O bomba her türlü patlayacaktı, zamanlama ayarlıydı."

Araladığı kara gözleri itirazla bakıyordu gözlerime. "Zamanlamayı da durdurabilirdin."

İşi bilene yalan söylemek zordu. Gerçi durdurabilirdim ama durduramaya da bilirdim. Bombalarla bu zor bir ihtimaldi. Zaten patlamak üzerine kurulu bir şeyde en ufak bir yanlış ölüm getirirdi. Ya bombalarda uzman olacaktınız ya da uzak duracaktınız. "Çok az zamanım vardı. Hem bak bir şey olmadı; iyiyim, yanındayım."

Ortalıktakileri toplarken bir yandan da beni azarlamaya devam ediyordu. "Çok iyisin! Birinci kattan atladın. Bir yerin kırılabilirdi, zamanında atlayamayabilirdin, koluna saplanan cam başka yerine de girebilirdi."

Üzerime kamuflajımı giymeden ona sarıldım. "Acemi bir asker değilim ben. Risk aldım ve üstesinden geldim." Başımı kaldırarak dudaklarına minicik bir öpücük bıraktım. "Hepsi bitti, yarın evimizde olacağız."

Beni göğsüne sıkı sıkı bastırdığında başımdan öptü. "Bir daha sakın yapma gözünü seveyim, beni bu kadar korkutma."

Gözlerimi araladığımda odanın içi o kadar karanlıktı ki nerede olduğumu anlamakta güçlük çektim. Kısa sürede her şey su gibi aklımın dehlizinden geçerken karakolda olduğumu hatırladım. Yemek yemiş, ardından da odaya geçerek hepimiz yatmıştık. Uykusuz, bir o kadar da yorgunduk. Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ama vücudum bu süreden memnun gibiydi.

Başımı yana çevirdiğimde benden birkaç adım ötede duran yatağa baktım. Yağız her daim beni görebileceği en yakın yeri seçiyordu fakat şimdi yerinde yoktu. Yatakta doğrularak ayaklarımı yere sarkıttım. Saçım başım dağılmıştı. Kendime gelmem gerekiyordu ama bu karakollarda en sinir olduğum kısımdı. İlk olarak postalları ayağıma geçirdim. Ayağa kalktığımda dağılan örgümü bozdum ve tepeden toplayarak saçlarımı atkuyruğu yaptım. Biraz şekilsiz gibiydi ama çok da önemsemedim. Yatarken üzerimden çıkardığım kamuflajımı tekrar ağrıyan kolumla dişlerimi sıka sıka üzerime geçirdim.

Yastığımın altındaki silahımı alıp bacağımda sabit duran kılıfına yerleştirdim. Odadan diğerlerini uyandırmamak adına sessizce çıktığımda tuvalete gittim. İlk gördüğüm askeri, kapıya nöbetçi bırakmıştım.

Etrafta Yağız'ı ararken yemekhaneye gitmeye karar verdim. Oraya bir bakacaktım ama dışarıda, taş zeminin ilerisinde arkası dönük adamı görünce duraksadım. Bedenimi saran titremeyle irkilmeden edemedim. Yaz ayı olduğu için hava güzeldi ama bu dağlarda geceler hoyrat geçiyordu. Üzerimdeki kamuflajın düğmelerini çeneme kadar kapattığımda yürümeye başladım.

Geniş omuzları, dik duruşuyla bacaklarını biraz aralık bırakarak elleri arkasında rahat konumda bekleyen Yağız'ı analiz ediyordum. Yılların getirdiği askerlik, insanın duruşunda bile iz bırakıyordu. Yağız da bunun en büyük örneklerindendi. Ben de öyleydim belki ama dışarıdan gören bir göz lazımdı.

Tam yanına geldiğimde tıpkı onun gibi ellerimi arkaya atıp bacaklarım arasında boşluk bıraktım. Çenemi kaldırıp onun baktığı karanlık dağ

lara uzun uzun baktım. Biraz da ona özeniyordum sanırım. Özendiğim şey kocam değil, komutanımdı.

Karanlık gecede dağların her biri zindan gibiydi. Korkutucu bir sessizliğin yanında gelen uğultular hayvanlara aitti. O konuşana kadar sesimi çıkarmamayı seçtim.

"Şu zifiri karanlığın en güzel yanı sessizlik," dediğinde başımı ona doğru çevirdim. Hâlâ karşıya bakıyordu.

"Güneşin en güzel yanı ne peki?" Alt dudağımı ısırmış, vereceği cevabı beklerken gülümsediğini ay ışığı sayesinde görmüştüm.

"Sıcaklığı," dedi ve bana doğru döndü. "İçimi sıcacık yapıyor."

Dudaklarım kıvrıldı. Hangi güneşten bahsettiği belliydi. Işıl ışıl bakıyordum gözlerine. Onun kara gözleri de benim içimi sıcacık yapıyordu. Güneş olmaya gerek yoktu ki.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordum.

"Bir süredir." Geçiştiren cevabıyla bana doğru döndü. "Sen niye kalktın?"

"Bilmem," dedim omuz silkerek. "Uykumu aldım galiba."

"Kolun acıyor mu?"

Onunla kolumdaki yarayı yeniden hatırladım. Sızısı vardı ama alışkanlık yapmıştı. Ağrıması gerekiyormuş gibi geliyordu. "Çok az."

Saçlarıma uzanarak tokamdan firar edenleri kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bir ağrı kesici daha iç."

Başımı salladım. İyi fikirdi. Soğukla ürperirken ona doğru sokuldum. "Sana soğuk gelmiyor mu Yağız?"

Küçük bir tebessümle üşümeyeyim diye kolunun altına aldı. "Yo, aksine içimdeki ateşi söndürmeye bile yetmiyor."

Şaşkınlıkla başımı kaldırarak yüzüne baktım. "Ne ateşi bu?"

Dudağının kenarını kıvırdı. Üstten bakışları yüzümde dolaştı. "Bir karım var," dedi imalı sesiyle. "Evlenip dokunamadığım, aynı odada olup farklı yataklarda yattığım, soyadımı verdiğim hâlde farkında olmayıp unutan, saçının teline zarar gelse delireceğimi bildiği hâlde benden habersiz iş yapan, komutanı olmamı umursamayan bir karım."

Suratım buruşurken bakışlarımı kaçırdım. Bir an ne diyeceğimi bilemediğimde tek yapabildiğim yutkunmak oldu. Yeniden göz göze geldiğimizde tebessüm ettim. "Pişman olduğunu düşünerek korkmaya başlayacağım." Gülümsediğinde ona fırsat vermedim. "Bir çözümüm var aslında." Merakla bana baktığı sırada elimi cebime attım. Cebimden çıkardığım çikolatalardan birini ona uzattım. "Karınla çikolatasını paylaşmak ister misin? İyi gelir; mutluluk verir, içini ısıtır, kötü anılarını unutturur." Elimden geldiğince sevimli olmaya çalıştım. Kötü anılar kısmı önemliydi.

Çikolatayla birlikte elimi de tuttu. "Karımla her şeyi paylaşmak isterim." Beni kendine çektiğinde kara gözleri gözlerimde, elimi dudaklarına yaklaştırarak çikolatayı ısırdı. Kara gözleri karanlıkta bile mavi gözlerimi yakıp geçerken, bakışlarındaki arzuyu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Beni kalbine mühürleyen bakışları karşısında eriyip biterken daha fazla dayanamadım. "Bakma öyle." Yalvarır gibi çıkmıştı sesim.

Beni getirdiği hâlden hoşnut yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Sıcak nefesi yüzümü yalayıp geçerken, "Nasıl bakıyorum?" diye sordu.

Utandığımdan bedenime basan ateşi saklamak istercesine kaşlarımı çattım. "Yiyecekmişsin gibi."

Küçük bir kahkaha atarak tek kaşını kaldırdı. "E benim de çikolatam sensin. Bu bahsettiğin özellikler sende de var. Bana mutluluk veren, içimi ısıtan, kötü anılarımı unutturan sensin." Yanaklarım yanmaya başladığında alt dudağını ıslattı. "Gel de bu çikolatayı yeme," dediğinde nadir de olsa utandığımı hissettim. Kesin yanaklarım kızarmıştı çünkü yanaklarım alev alev yanıyordu. Yutkunarak bir adım geri attım. Kaçacak yer arıyordum çünkü bir şey yapmazsam birazdan dudaklarıma kapanacak gibi duruyordu ve karakolda olmaması gereken bir şeydi. Yine de o, bununla yetinmedi. Açtığım mesafeyi kapatırken biri duyacakmış gibi fısıldadı. "Korkma güzelim, şimdi burada yiyemem seni. Az daha sabır lazım kocana."

Alt dudağımı ısırarak biraz önce tuvalette aldığım haberi Yağız'a söylemek zorunda olduğumu fark ettim. Yine hayal kırıklığı yaşayacak olan sevdiğimin elini sıkı sıkı tuttum. Biraz daha fazla sabretmesi gerekiyordu. "Yağız..." Kaşlarını çattığında yüzümü okuyordu sanki. Devamını beklediğini biliyordum. Sakin bir nefes verip bir çırpıda söyledim. "Ben regl oldum."

Pala'nın Güneş'i

Seni sevmenin zarafeti ıssız bir okyanusta kıyıya vuran sakin dalgalar gibi. Her dalga sesinde sanki kalbime su serpiliyor. En büyük huzur senken, en büyük sabır da sen oldun sevgilim. En büyük aşk senken, en büyük sınav da sen oldun.

Ertesi sabah gelen helikopterle yola çıktığımızda bir operasyonun daha sonuna gelmiş olduk fakat yine işimiz bitmedi. Her seferinde olduğu gibi operasyon sonrası rapor vererek, uzun süren toplantılarımızı gerçekleştirdik. Birkaç evrak işini de hallettiğimizde çıkmamız öğleden sonrayı bulmuştu.

Eve gitmeden yemeği dışarıda yemek daha mantıklı geldi. Düğünden sonra ne evin durumundan haberdardım ne de yemek yapacak hâlim vardı. Yağız'ın da benden farkı olmayınca dışarıda yemek en mantıklısı olmuştu.

Yemeğin ardından kısa süren bir market alışverişi yaptık. Hemen sonra eve doğru yola çıktığımızda Yağız dün akşamdan beri aynı yerde takılı duruyordu. "Şimdi tam olarak kaç gün sürecek bir söylesene?"

Defalarca sorduğu sorudan mustarip mırıldandım. "Dört."

"Emin misin?" dedi başını anlık bana çevirerek.

Gözlerimi devirdim çünkü yerimizde sayıyorduk. "Daha önce de sordun ve evet dedim ya Yağız?"

"Hayır," dedi elini kaldırarak. "Bi' üç dedin, bi' beş dedin. Ne dediğin belli değil."

Dişlerimi sıkarak bütün yüz kaslarımın gerilmesini sağladım. Gerçekten çıldırmak üzereydim. "Neden anlamıyorsun canım? Sana dedim ki ortalama dört gün ama artı bir, eksi bir olabilir."

Suratı buruştuğunda lojmana gelmek üzereydik. "Bu ne böyle matematik problemi gibi? Bana tam zaman ver."

Yanaklarımı şişirerek serbest bıraktım. Ellerimi iki yana açmış ısrarla izah etmeye çalışıyordum. "Ben insanım ya hani. İşte bu yüzden yaşadığım, yaptığım her şey beni etkiliyor. Hormonlarımı da etkiliyor. Ayrıca çok çabuk sinirlenebiliyorum mesela."

Sonlara doğru yükselen sesimle Yağız yandan bir bakış attı. "Tamam." Sesi mırıldanır gibiydi. Biraz tırsmıştı sanırım fakat bu kısa süreli oldu. "O yüzden mi erken oldu?"

Kaşlarım çatıldığında bir an ne demeye çalıştığını anlayamadım. Anladığımda ise şaşkınlıkla bakıyordum ona. "Nereden biliyorsun?"

Bakışları yolda, "Hesapladım," dedi böbürlenerek. "Daha geç olması lazımdı. Şu hayattaki şansımın içine..."

Niye şaşırıyordum ki? Yağız söz konusuydu sonuçta. Küfürlerine başlamadan araya girdim. "Olabilir. Sonuçta son günler çok stresli oldu benim için. Dengem bozuldu."

Lojmanın bahçe kapısında durduğumuzda Yağız kapıdaki askerlere selam verdi. Onların kontrolünün ardından tekrar harekete geçerek evin önüne park etti arabayı. İnmeden bana doğru döndüğünde elimi kavrayıp dudaklarına götürdü. Küçük bir busenin ardından gülümsedi. "Ne olursa olsun sonunda karım oldun ya gerisi önemli değil. Biraz daha beklemek beni öldürmez."

Biraz önceki gerginliğim anında kaybolurken yüzüme sıcacık bir tebessüm yayıldı. Ona uzanarak sarıldım. "Seni seviyorum Pala."

Başıma tatlı bir öpücük bıraktı. "Seni seviyorum Şirine."

Eve geldiğimizde yüzüm ikinci kez güldü çünkü kötü hâlde bekledi-

ğım ev fazlasıyla tertipli ve düzenli duruyordu. Bu işin annemin başının altından çıkmış olması yüksek ihtimaldi. Yine de Fatma anne de yapmış olabilirdi. Kim yaparsa yapsın temiz bulduğum ev mutluluk sebeplerimden biri daha olmuştu.

"Ben duşa gireceğim Bahar."

Aldığımız malzemeleri yerleştirmek için mutfakta poşetlere bakarken, Yağız'ın sesiyle olduğum yerde doğrularak kapıda dikilen adama baktım. "Tamam canım. Sen duş alana kadar ben de şunları yerleştireyim. Sonra da bir Leyla'ya bakacağım."

Bana kısa bir süre bakıp iç çektiğinde arkasını döndü. "Çok oyalanma."

Gülerek başımı iki yana salladım. Ast-üst ilişkimize evde de devam edecektik anlaşılan. Tekrar poşetlere konsantre olurken her şeyi tek tek yerleştirdim. Poşetleri de ortadan kaldırarak anahtarımı alıp evden çıktım. Üst kata geldiğimde kapıdaki ayakkabılarla kaşlarım havalandı. Belli ki Leyla yalnız değildi. Kapıya vurmamla kısa sürede açılırken karşımda Leyla yerine Şeyma belirdi. Bir an şaşkınlığa düşerken onun Leyla'da kalmak istediğini son anda hatırlamıştım.

"Bahar abla, hoş geldin."

İçeri girerek ona sarıldım. "Hoş buldum canım. Kusura bakma, ben senin burada kalacağını unutmuşum."

Kapıyı kapatarak içeri geçmemi işaret etti. "Hiç sorun değil. İşin başından aşkın zaten."

İçeri girdiğimde Gökhan ve Emirhan'ı koltuklarda bulmak beni şaşırtmamıştı. "Ooo... Beyler," dedim alayla.

Gökhan ciddiyetini korurken Emirhan'da da aynı alay vardı. "Komutanım sizin ev alt katta, unuttunuz mu yoksa?"

Gözlerimi kısmış Emirhan'a kötü bakışlar atarken, "Sen de evleri karıştırdın herhâlde," dedim imalı sesimle.

Arkasına yaslanırken oldukça rahattı. "Karım burada."

Gözlerini deviren Şeyma'ya kısa bir bakış atıp Emirhan'a doğru bir adım attım. "Karın olduğunu sadece yüzünü görünce hatırlıyorsun sanırım." Emirhan'ın yüz ifadesi değişmeye başlamıştı, Gökhan ise *kendin*

kaşındın der gibi bakıyordu. Acımadan ekledim. "Yoksa geçen seni ısrarla arayan..."

"Bahar." Can alıcı kısma geldiğimde duyduğum sesle duraksamak zorunda kaldım. Arkamı döndüğümde odaya giren Leyla boynuma atıldı. "Hoş geldin. Neredeydin, evde yoktunuz."

Geriye çekilerek gülümsedim. "Yağız'la dışarıda yemek yedik. Biraz da işlerimiz vardı, oyalandık."

Etrafına bakınarak Yağız'ı arayıp bulamadığında bakışları yeniden beni buldu. "Yağız nerede?"

"Duşa girdi," dedim umursamaz tavırla. "Ben de o sırada size bir bakayım dedim."

Leyla kaşları havalandığında koltukları işaret etti. "Otursana, çay içelim."

Ortama baktığımda kendimi fazlalık gibi hissettim. Zaten sadece Yağız duştan çıkana kadar oyalanıyordum çünkü onunla uygunsuz ortamlarda karşılaşmak bana pek sağlıklı gelmiyordu. "Eve geçeceğim." Alayla devam ettim. "Kocam bekler."

Hepsi güldüğünde Leyla beni yolcu etti. Tekrar alt kata inerek sessizce eve girdim. Sesler odadan geliyordu. Ufak adımlarla odaya girince Yağız'ı aynanın karşısında saçlarını düzeltirken buldum. Bana bakıp tekrar önüne döndüğünde zor da olsa yutkundum. Tıraş olmuştu ve burnuma buram buram losyonunun kokusu geliyordu. Bu da yetmez gibi şampuanı da bu kokuya karışmışken, altındaki şortu ve belden üstü çıplak hâli muazzam görünüyordu.

İlgili bakışlarımın gayet de farkında olup dudağını kıvırdı. "Orada mı dikileceksin güzelim?"

"Yo," dedim panikle dolaba ilerlerken. "Ben de duş alacağım."

Kapağı açmış kendi kıyafetlerimi kurcalarken anneme bir kez daha şükrettim. Her şeyim özenle yerleştirilmişti. Artık emindim, bu annemin eseriydi. Kendime iç çamaşırı, eşofman altı, askılı bir üst aldım. İhtiyacım olan birkaç şeyi daha aldığımda genel alışkanlığım olarak banyoda giyinmeyi planlıyordum. Yağız ise pek benim gibi düşünmemiş olacak ki havlusu yatağın üzerinde geziyordu.

Odadan çabucak kaçmak için arkamı döndüğüm sırada önümde beliren adamla neye uğradığımı şaşırdım. Dibimde olmasıyla başımı biraz geriye atarken elimdekilere bakıyordu. Elini kaldırarak kıyafetlerim üzerinde parmaklarını gezdirirken onu izliyordum. Sessiz bir oyunun içindeydik sanki. O kurt, ben de kuzuydum galiba. Ne yapacağımı bilemez hâlde ona bakarken kenara çekildi. Sessiz bir soluk verdim. Alt dudağımı ısıra ısıra birkaç adım attığımda bana seslendi.

"Bahar." Arkamı döndüm utangaç bir kız gibi. Kirpiklerimin altından bakarken yüzünde muazzam bir gülümseme vardı. "Kahve yapacağım kendime. Sen çıkana kadar sana da yapayım mı?"

Sadece başımı sallayabildim. Tek yapabildiğim bu oldu. Kaçar adımlarla çıktım odadan. Kendimi banyoya attığımda elimdekileri bırakıp sırtımı kapıya yasladım. Elim göğsümde anlamsız heyecanımı durdurmaya çalışıyordum. İlk defa Yağız'la kalmıyorduk oysa. Kaç kez beraber uyumuştuk. Ufak tefek yakınlaşmalarımız da olmuştu ama o zaman bile her daim aramızda bir sınır vardı. Yağız hep bana karşı nerede duracağını bilmiş, ben korumasam dahi o mesafesini hep korumuştu. Onu sevme sebeplerimden biri de bu olabilirdi. Fazla güveniyordum ona. Ben hata yapacak olsam bile o sınırı çiziyor, buna izin vermiyordu.

Şimdi ise sınırsızdık... Aslında yine aramızda dört gün kadarcık görünmez bir sınır vardı ama evli olduğumuzu bilmek bile kasılmamı, heyecanlanmamı ve utanmamı sağlıyordu. Evliyken utanmamam gerekirdi oysa. Yine de nedense tam tersi gidiyordu her şey. Gözlerimi kapatıp derin bir soluk verdim. Kendimi iyi hissettiğimde duşumu almak için hareketlendim. Sıcak su şu an bana en iyi gelecek şeydi.

Uzun dakikalarımı duşun altında geçirdim. Üzerimden kaç günün yorgunluğuyla kiri pası gitti sanki. Yüzüme yapışan makyaj ve boyayı kargahta silmek için bayağı bir çabalamıştım. Bir kısmı da suya karışıp giderken sıcak su kemiklerime de işliyordu âdeta. Kendime uzun görevler sonrası attığım keseyi yenilerken kolumdaki yarayı unutup acıtmayı da ihmal etmedim.

Havluma sarınıp saçlarıma da küçük baş havlumu doladım. Aynaya baktığım sırada kolumdan sızan kan dikkatimi çekti. Kolumdaki yarayı tazelemiştim. Elime aldığım tuvalet kâğıdını koluma bastırırken

moralim bozuldu. Üzerimdeki beyaz havlu, kolumdan sızan kanla mahvolmuştu.

"Bahar, kahvelerin yanına çikolata ister misin?" diyerek bana seslenen Yağız gülerek kendi kendine konuşur gibi ekledi. "Bendeki de soru."

Kendim baş edemeyeceğimi anladığımda kapıyı açarak seslendim. "Yağız."

Mutfaktan kafasını çıkaran adam bana doğru baktı. "Efendim."

"Gelir misin?"

Çabucak yanıma geldiğinde endişeli görünüyordu. "Bir şey mi oldu?"

Yara olan kolumu gösterdim kapıdan. "Yardım lazım."

Kolumda gezen bakışları gözlerime ulaştığında bana hâlâ kızgın bakıyordu. İçinden geçenler gözlerinden okunurken başını iki yana salladı. "Geç içeriye."

Uslu bir kız gibi sözünü dinledim. Peşimden banyoya girdi. Dolabı kurcaladıktan sonra acil yardım için koyduğumuz malzemeleri alarak gazlı bezi paketinden çıkardı. Tentürdiyot dökerken yarama bastırdığım elimi çektim. Elindeki gazlı bezle yaramı temizlerken sitem ediyordu. "Ah Bahar... Ne yapacağım ben seninle?"

Yanan kolumun acısını belli etmemek adına dişlerimi birbirine bastırmış, bitirmesini bekliyordum. Üzerimde gereksiz bir duygusallık varken Yağız'ın azarıyla gözlerim doldu. "Canım acıyor," dedim mızırdanarak.

Eli duraksarken yüzüme baktı. Göz göze geldiğimizde kaşları havalandı. "Ağlıyor musun sen?"

"Yo," dedim bu sefer de atarlı çıkan sesimle. Hep özel günlerimden oluyordu bunlar.

Sırtımdan tutarak kendine çektiğinde göğsüne bastırdı. "Korktum be güzelim, öfkem o yüzden." Alnıma başımdaki havlunun izin verdiği müddetçe bir iki öpücük bıraktı. İstemsiz gözümden bir damla yaş süzülünce hemen kuruladı. "Yapma bak, beni de üzüyorsun."

"Ben de korktum," dedim buğulu gözlerimle "Ama öyle yapmam gerekiyordu."

"Bunu konuşacağız," derken yanağımı okşuyordu. Dudağıma minicik bir öpücük bıraktı. "Ama önce koluna bakmamız lazım."

Başımı aşağı yukarı salladığımda tekrar yaramla ilgilenmeye başladı. Güzelce temizleyip tam üzerine bandaj yapıştırdı. İşini ciddiyetle yaparken onu hayranlıkla izliyordum. Eğilerek omzuma küçük bir öpücük bıraktı. "İşte oldu."

Aşkla dolu bakışlarıma engel olamadan fısıldadım. "Teşekkür ederim."

Yüzündeki gülümseme büyüyüp giderken parmağıyla burnuma vurdu. "Durma böyle karşımda, üzerini giy." Çapkın bakışları arasında devam etti. "Bu havlu da düşecek gibi sanki... İlgimi çekiyor."

Bir elim havluma giderken içe doğru sıkıştırdığım ucunu sıkı sıkı kavradım. Düşecek gibi değildi ama beni korkutmuştu. Her tavrım ilgisini çekiyordu. Kaçışlarım kovalaması için sebepti. Belime sardığı eliyle beni kendine çekti. Eğilerek boynuma sıcacık öpücükler bıraktı. Uzun uzun kokumu içine çekti. Kıpırdamadım, ses etmedim. O kadar güzeldi ki başım dönüyordu. İç çekerek zorlukla geriye çekildi. Sessizce gideceği sırada elini yakaladım.

"Hayatımda olduğun için çok şanslıyım."

Yüzünde oluşan tebessümle elimi öptü. "Benim kadar olamazsın."

Üzerimi giyip duştan çıktığımda çok daha iyi hissediyordum kendimi. Elimde tarağım, başımda havlumla parmaklarımın üzerine basarak oturma odasına geçtim. Yağız koltuğa oturmuş kahvesini yudumluyordu. Beni görünce elindekini sehpanın üzerine bıraktı.

"Gel bakalım."

Yanına oturduğumda elimdeki tarağı uzattım. "Saçlarımı tarar mısın?"

Gülümseyerek tarağı elimden aldı. "Zevkle."

Arkamı döndüğümde başımdaki havluyu çekip omuzlarıma serdi. Saçlarımı taramaya başladığında sehpanın üzerine bıraktığı çikolatalardan aldım. Bu evlilik işini şimdiden sevmiştim. "Hep hayalimdi," dedim neşeli çıkan sesimle.

"Neymiş o?" Meraklı sorusuyla kahvemden bir yudum alıp devam ettim.

"Böyle..." dedim uzatarak. "Evleneceğim ve yakışıklı kocam bana kahve yapacak, duştan sonra saçlarımı özenle tarayacak."

Küçük bir kahkaha attı. İnanmışa benzemiyordu. "İyi yalandı."

"Ne var?" dedim huysuzca. "Ben öyle hayaller kuramaz mıyım?"

Dayanamamış olacak ki burnunu saçlarıma daldırdı. Uzun uzun kokumu içine çekti. Beni kendinden uzaklaştırmadan fısıldadı. "Kuramazsın."

Ona doğru döndüm. Yanağını avuçlarımın arasına aldığımda gözlerinin içine bakıyordum. "Nasıl hayaller kurarım peki?"

"Sen..." dedi gözlerimin içine bakarak. "Operasyona çıkacaksın diye saçlarını ören bir adam hayal etmişsindir en fazla ya da seninle silah toplamada iddiaya girecek bir adam olabilir. Yüzüne siyah boya sürecek bir eşin hayalini kurduğuna da bahse girerim."

Sırıtmaya başladığımda onun yarım bıraktığı yerden devam ettim. "Başımdaki bereyi sürekli düzelten sevimsiz birini hayal etmiş de olabilirim ya da çatık kaşlı, asabi, hep dik duran yufka yürekli bir odun da olabilir. Emir vermeyi seven, kara gözleriyle içimi titreten Güçlü Şirin belki de. Benim için cebinde en sevdiğim çikolataları saklayan, kokuma tutsak bir deli de olabilir," dediğimde ikimiz de tebessüm ettik.

Hiçbirini hayal etmemiştim ama Yağız hep benim hayallerimin üstü olmuştu. Öyle ki evliliğe kapı bile aralamayı düşünmezken şu an yakışıklı bir adamın karısıydım.

Belime dolanan kollarıyla beni kendine çekti. Kapanan gözlerimle dudaklarımızı birleştirdim. Büyük bir hasretle öptü beni. Aynı hasret bende de vardı. Ayrılmak için yetmedi bedenlerimize. Onlar hep daha fazlasını istedi. Kendimi Yağız'ın kucağında bulduğumda uzun soluklu öpücüklerimizin sonu gelmedi. İlk defa kontrolsüz öpüyorduk birbirimizi. Sakınmadan, korkmadan, endişe etmeden. Evliliğin en güzel yanı da buydu herhâlde. Sizi ilişkinizde özgür bırakıyordu. Aklınızda, kalbinizde ve hatta bedeninizde olan kelepçeleri yok ediyordu.

Ancak bizim bundan ileriye gitme şansımız da yoktu. Zor da olsa kendimi nefes nefese geri çektiğimde Yağız'ın dudaklarından itiraz eden bir homurtu yükseldi. "Bahar..."

Beni tekrar kendine çektiğinde minicik bir öpücük bırakıp geri çekildim. "Yağız, biliyorsun."

Gözlerime baktığında kapkara gözleri arzuyla doluydu. O kadar çaresiz görünüyordu ki içim acımıştı. "Düğün günümüzde çıkan operasyonun ben..." Küfretmesine engel olmak için avuç içimi dudaklarına bastırdım. Bu aralar sıkça yaşıyorduk bunu. Elimi çektiğimde yeniden başladı. "Balayımızı iptal edip yakanların..." Yeniden elimi dudaklarına bastırdığımda ağlanacak hâlimize gülmeye başladım.

"İptal olmadı ki. Ertelendi."

Elimi dudaklarından çekti. "Verdiğimiz tarihte gidemedik Bahar, yandı balayımız."

"Hayır," dedim inatla. "Yanmadı." *Nasıl* der gibi gözlerime baktığında açıkladım. "Biliyorsun ki bu balayını Arya teyzem ayarladı ve asker eşi olduğu için bu tarz sıkıntıları bilerek esnek tarih ayarlamış. Tabii bir de düğün hediyesi olduğu için öyle yapmış." Etrafa bakarak telefonumu arasam da bulamadım. Sanırım odada bırakmıştım. "Bana mesaj atmış, gelince gördüm. Arayıp tarihin ertelendiğini ve istediğimiz zaman gidebileceğimizi yazmış."

Gözleri parladı, hatta yüzü güldü. Keyfi yerine gelmişti. Belki bu sayede küfretmeyi de bırakırdı. "O zaman gidiyoruz."

Başımı salladım aynı sıntışla. "Üç gün sonra yola çıkalım bence."

Keyifle boynumdan öptü. "İşte şu sıralar aldığım en güzel haber bu."

Çekingen hâlde gözlerine bakarken bir şey daha söylemem gerektiğinin farkındaydım fakat tepkisi beni o kadar korkutuyordu ki çok çekiniyordum.

"Yağız..."

Yüzündeki mutlu gülümsemeyle fırsat bulmuşken yanağıma bir öpücük daha bıraktı. "Söyle güzel karım."

İçten çıkan sesinde mutlu bir ton vardı ve ben bu mutluluğu kaçıracaktım. "Sana bir şey daha söylemem lazım."

Sıkıntılı hâlim ve bakışlarımı kaçırmam dikkatini çektiğinde, kucağından indirerek tekrar koltuğa oturmamı sağladı. Parmakları çenemi bulduğunda başımı kaldırdı. "Söyle de kurtul artık. Saklamaktan helak oldun."

Gülümsemeye çalıştım ama çok da başarılı olamadım. Kuruyan dudaklarımı ıslattım istemsizce. "Hakan vardı ya dün kurtardığımız."

"Eee..." derken surat ifadesi anında ciddiyete büründü.

"Bana bir şey söyledi."

Beklemediği şeyle kaşlarını çattı. "Ne söyledi?"

Alt dudağımı dişlemeye başladım. Söylemek zor geliyordu. Bana kızma ihtimali de yüksekti ama konuyu açmışken yarım bırakamazdım. "Kulaksız'dan haber getirmiş."

Bütün bedeni kaskatı olurken taşa döndü sanki. Gözleri kararırdı. İfadesi korkutucu bir hâl aldı. "Söylesene Bahar, delirtme adamı."

"Gölge'nin kızı olduğumu öğrenmiş, hedefi artık tamamen benim."

Eli alnına gitti, biraz önceki neşeli ifadesi yok olmuştu. "Niye benim haberim yok bundan?"

En kötü kısma geldiğimizde yutkunmadan edemedim. "Bombayı etkisiz hâle getirirken söyledi. Ben..."

Devam edemediğimde Yağız'ın parçaları birleştirmesi uzun sürmedi. "Sen de bombanın patlamasına izin verdin."

Başımı aşağı yukarı salladım. Sesim giderek kısılıyordu. "Beni öldü bilirse biraz zaman kazanırız diye ben..."

Bir anda öfkeyle ayağa kalktı. "Sen kendi başına iş yaptın!" Yükselen sesi ve ateş saçan gözleriyle kendimi savunmaya çalıştım.

"Zamanım yoktu. Bir karar vermem gerekiyordu ve ben düşündüm ki..."

"Neyi düşündün sen?" dedi elleri belinde. "Ne kadar oyalayacaktın böyle? Ne kadar öldü sanacaklar seni?" Bana doğru eğildiğinde öfke patlaması yaşıyor gibiydi. "Ulan sen o patlamada en ufak bir hatada ölebilirdin!"

"Ama ölmedim," dedim kırıklıkla. Evliliğimizin ilk gününde bu kadar bağırması gerekmiyordu.

"Riske atmaya değer miydi Bahar?" Odanın içinde bir o yana bir bu yana adımlamaya başladı. "Bu şekilde her şey yoluna mı girdi yani?"

Gözlerim onun üzerindeydi ve artık sesim daha kısık çıkıyordu. "Babamla konuşacağım. O etrafa öldüğümü duyuracaktır."

Bir anda duraksadığında bana doğru döndü. "Ha daha babanın da haberi yok yani."

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. "Fırsatım olmadı."

"Bu kadar önemli bir bilgiyi söylemeye fırsatın olmadı," dedi ters ters. "Aferin."

Odadan çıkacağını anladığımda mahcup bir hâlde seslendim. "Yağız."

Duraksadığında bir an umutlansam da işaret parmağı havada bana doğru döndü. "Bir daha..." Israrla tekrarladı. "Bir daha benden gizli iş çevirirsen, her ne olursa olsun seni emre itaatsizlikten görev dışı bırakırım Bahar. Karım olduğunu unutur yaparım bunu. Yetkim olduğunu sakın unutma."

Benim cevabımı beklemeden arkasını dönüp gitti. Gözlerim dolu dolu oldu. Söylediğime pişman oldum. Ben sadece o an çözüm üretmeye çalışmıştım. Kötü bir niyetim yoktu. Belki geçici bir çözümdü ama en azından bize zaman tanımak için yeterliydi. Yaptığım şey arkadan iş çevirmek ya da emre itaatsizlik değildi. Sadece sorunlar çözülsün istiyordum. Daha da önemlisi kısıtlanmak istemiyordum.

Dakikalar birbirini kovalarken yerimden kalktım. Ne yapacağımı bilemez hâlde ortalığı toparladım. Başka işim kalmadığında kendimi yatak odasının önünde buldum. Derin bir nefes alıp içeri girdim. Yağız arkasını dönerek yatmış, pikeyi de tepesine kadar çekmişti. Ne yapmam gerektiğine karar verememekle birlikte ilk kez evli olarak uyuyacağımız yatağa tartışarak girmeyi de başarmıştık.

Pikenin ucunu kaldırarak sessizce yatağa girdim. Sırtüstü uzandığımda rahat edemeyerek ona doğru döndüm. Uyumadığını biliyordum. Usulca ona doğru sokularak sarıldım. "Kısıtlanmak istemiyorum," dedim fısıltıyla. "Amacım iş çevirmek değil, çözüm üretmekti."

Bir süre cevap bekledim ama gelmedi. Gözlerim dolduğunda sesli bir soluk verdim. Öyle istiyorsa öyle olacaktı. Elimi geri çekerken bileğimden yakaladı. "O şerefsiz orospu çocuğunun ne kadar adi olduğunu bilmiyorsun. Gölge'nin kızı olduğunu öğrenmesi kolay değil. Bu bilgiye ulaştıysa senin ölmediğini de kolayca öğrenecektir," dedi. Sessizce onu dinlerken sesli bir soluk vererek benden tarafa döndü. "Bahar... Seni kısıtlamaya-

cağım, yemin ederim bunu yapmayacağım ama sen de benden bir şeyler saklama artık." Kocaman eli yanağımı kaplarken narince okşadı. "Gözümü seveyim Bahar, elimde avcumda âşık olduğum kadından başka ailem dışında neyim var? Bana yokluğunu yaşatma, aynı acıları yaşatma. Bana en büyük acı sensizlik olur."

Ona doğru sokularak başımı göğsüne yasladım. Sessiz nefeslerim bir bir göğsünde yer ediyordu. "Ne yapacağız peki?"

Saçlarımı usul usul sevmeye başladı. "Yarın babanı arayacağım. Birlikte bir plan yaparız. Bir süre buradan uzaklaşmamız iyi olur."

Başımı geriye attığımda karanlık odada yüzünü görmeye çalıştım. "İyi miyiz?"

Çeneme dokunan parmaklarıyla dudaklarıma minik bir öpücük bıraktı. "Sen kollarımın arasında yatarken kötü olma şansımız var mı?"

Ben de küçük bir öpücük bırakarak gülümsedim. "Bu yatakta seninle küs olmak istemiyorum."

Alnımdan öptü. Birbirimizle temas etmeden yapamaz olmuştuk. Kokumu uzun uzun ciğerlerine çekti. "Olmayacağız güzelim. Bundan sonra bu yatak sadece bizim aşkımıza şahit olacak."

3 Gün Sonra...

Aşk tutkuya karışınca bedenler yanarken ruhlar kül olur çünkü eğer gerçekten âşıksanız bedenlerden önce ruhlar tutuşur.

Yağız'la yaşadığımız tartışmanın sonucunda biricik sevdiceğim sabahın erken saatinde babamı aramıştı. Olanları anlattığında ise bir tur da babamla konuşup ondan da fırça yedim. Bunun üstüne karargâha gelip toplantı bile yaptık. Tüm bunların sonunda yine benim sözümü geçmişlerdi tabii. Beni öldü olarak duyurup bizi de bir süre görevden uzaklaştırmışlardı.

Her ne kadar durumun tehlikesinin farkında olsak da koca bir balyo

kazandığımız aşikârdı. Bu durumda biz de kendimize pay çıkarıp balayı tatilimizi güncellemiştik.

Üç günün sonunda araçla gidemeyeceğimizi anladığımız tatile uçak bileti aldık. Diyarbakır'a otobüsle geçip uçağa binerek yola çıktık. Neredeyse bir buçuk iki saatlik yolculuğun ardından kendimizi Antalya'da bulacaktık. Teyzem bize nereye gitmek istediğimizi sorduğunda ikimizin de tercihi deniz olan bir yer olmuştu. Teyzem ise tercihini Antalya'dan yana kullanmıştı.

Geçen uçak seyahatinin ardından taksiye binerek otelin adresini verdik. Neredeyse bir saat kadar sürmüştü yol. Deniz kıyısında büyük bir otele geldiğimizde balayı çiftlerine özel yapılan tek katlı, önünde yüzme havuzu olan, deniz manzarasına sahip odalardan birinde kalacaktık.

Valizlerimizle birlikte otelden içeri girdiğimizde Yağız, benden bir adım önde elimi tutarak yürüyordu. Resepsiyonun önüne geldiğimizde Yağız odamızı öğrenirken ben de etrafa bakınıyordum. Beş yıldızlı, havalı bir oteldi. Girişinden bile anlıyordunuz bunu. Arya teyzem bu konularda gerçekten çok iyiydi.

"Yemek yeriz değil mi güzelim?"

Yağız'ın sesiyle etrafıma bakınmayı bırakıp kolunu resepsiyona yaslayan adama döndüm. "Bir iki saate yiyelim."

Yağız tekrar resepsiyondaki kadına döndüğünde, "İki saat sonraya rezervasyon yaparsanız iyi olur," dedi.

"Pekâlâ, Yağız Bey. Hemen ayarlıyorum." Bakışları bilgisayarda, saçlarını sıkıca atkuyruğu yapmış, üzerinde kırmızı ceket bulunan kadın; küçük bir tebessümle eline aldığı kartı Yağız'a uzattı. "Süit odamızı sizin için özel hazırladık." Bakışları arkamızdaki noktaya ulaştığında takım elbiseli bir adam yanımızda belirdi. "Bellboy odanıza kadar size yardımcı olacak. Bir ihtiyacınız olduğunda bizi aramanız yeterli. Başka sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Yağız sessiz kaldığında merakla atıldım. "Denize girebilir miyiz?"

Yüzünde küçük bir tebessüm belirdi. "Ne zaman isterseniz."

Bunu sormama bile gerek yoktu ama yine de sorma ihtiyacı hissetmiştim. "Teşekkür ederim."

"Ben teşekkür ederim efendim. Keyifli istirahatler dilerim."

Valizlerimizi alan adamın peşine takıldığımızda bizi iki yanı açık mini bir arabaya bindirdi. Çimenlerin arasında, dar bir yol üzerinde kısa süre ilerledikten sonra yan yana küçük boşluklarla dizili, mini villa gibi duran, aslında geniş odadan oluşan otele ait yapıların yanından geçerken bellboy bir tanesinin önünde durdu.

Merakla etrafıma bakarken sağ tarafımda ıssız olduğu kadar huzur veren bir deniz, sol tarafımdaysa beton merdivenlerin yukarısında eşsiz görünen odalar vardı. Önden giden bellboyu takip ettiğimizde basamakları tek tek çıktık. Hemen ardından bizi ilk olarak bahçedeki yüzme havuzu karşıladı. Su o kadar berrak duruyordu ki bakmaktan alamadım kendimi. Başında da iki şezlong vardı. Evin etrafı ise mahremiyet ön planda tutularak set şeklinde ince bez örtüyle sarılmış, diğer evlerle olan göz kontağı kesilmişti. Yarın burada uzanmak ve hatta bu havuzun içinde yüzmek için sabırsızlanıyordum.

İçim kıpır kıpır, beni çeken Yağız'la birlikte ön tarafı tamamen cam bölmeli odanın önünde durduk. Kapıyı açarak içeri giren bellboy, elindeki valizleri bırakıp ışıkları yaktı. Yağız, cebinden çıkardığı parayı uzattığında bellboy bahşişten memnun kalarak gülümsedi. "İki saat sonra resepsiyonu ararsanız sizi aynı şekilde alıp restorana götürebiliriz efendim."

Yağız bunu kabul etmedi. "Gerek yok, yürürüz." Mesafe çok da uzak değildi.

Başını eğip geriye adımladı. "Nasıl isterseniz efendim. İyi akşamlar dilerim."

Bellboyun gidişiyle etrafıma baktım. Koca bir giriş, krem rengi koltuklar, mini buzdolabı, dev ekran televizyon bizi karşılarken sağ tarafı tüllerle süslü, üzerine güller dökülmüş, önünde bornozlar bulunan yatak ve hemen onun yan tarafında yarıya bölünerek kapatılmış koca bir jakuzi ve son olarak tuvalet ile banyoya ait olduğunu düşündüğüm bir kapı bulunuyordu.

Neşeyle Yağız'ın kollarına atıldım. "Harika, tek kelimeyle harika."

Belimi sardığı gibi şakağımdan öptü. "Ben de sevdim." Yüzünde imalı bir tebessüm vardı. "Teyzen biraz fazla bonkör."

Gülerek başımı aşağı yukarı salladım. "Teyzem iç mimar, bu otelin tasarımları ona ait. Her zaman büyük firmalarla çalışır. Onun için burada yer ayarlamak hem çok kolay hem de harcadığı paranın onda biri bile değil."

"Bir hafta," dedi beni düzeltmek ister gibi. "Burada bir hafta iyi para olmalı."

Üzgün üzgün gözlerine baktım. "Şimdi para mı konuşacağız? Teyzem bundan daha aşağısını yapmazdı. O öyledir." Daha fazla devam etmesine engel olmak için elinden çekerek yatağın ve jakuzinin olduğu kısma götürdüm. "Şuna bak... İçini suyla doldurup uzanmak için sabırsızlanıyorum."

Çocuklar gibi sevindiğimi gören Yağız tebessümle izliyordu beni. Yatağın ucuna oturduğunda kolumdan tutarak kucağına çekti. "O jakuziye bensiz girmeyeceksin herhâlde."

Bakışlarımı kaçırdığım an, "Şey..." dedim mırıltıyla. "Tek başına sıkıcı olur."

Gülüşleri nefesime yansırken, çeneme dokunduğu parmaklarıyla bizi göz göze getirdi. Beni yeniden ateş bastı. Öpeceği esnada gözlerim kocaman olurken panikle ayağa kalktım. "Ay geç kalıyoruz! Yemeğe gideceğiz ve ben daha duşa gireceğim." Arkamda bıraktığım adamı umursamadan valizime yapıştım. Her ne kadar beceremesem de gayet olağan davranmaya çalışıyordum. "Ben duşa giriyorum kocacığım, sen de üzerini değiştir. O mavi gömlek sana çok yakışıyor." Banyo kapısına geldiğimde içeriye girmeden son kez Yağız'a kısa bir bakış attım. Hâlâ oturduğu yerde öylece bana bakıyordu. "Hemen çıkarım."

Banyoya girdiğim gibi kapıyı kapattım. Hatta üstüne bir de kilitledim. Hızlıca üzerimdekileri çıkarıp kendimi duşa attım. Kısacık süren duşun ardından saçlarımı kuruttum. Yanımda getirdiğim valizimi açarak içinden kıyafetlerimi aldım. İç çamaşırlarımın ardından siyah elbisemi üzerime geçirdim. İp askılı, V yaka, derin dekolteli bir elbiseydi. Bileklerime kadar uzanarak giderken, bir bacağımı tamamen kaplayan yırtmaç çok iyi duruyordu.

Saçlarımı özgür bırakmayı seçtim. Yüzüme hafif bir makyaj yaptım. Abartıya gerek yoktu bence. Koluma siyah, kumaş bileklikliklerimden birini bağladım. Yüzüklerim zaten parmağımdaydı. Hazır olduğumda derin bir nefes alıp banyodan çıktım.

Ben çıkana kadar Yağız çoktan hazırlanmıştı. Altındaki siyah pantolon ve üzerindeki mavi gömleğiyle o kadar iyi görünüyordu ki nefesim kesildi. Beni fark ettiği an gözleri gözlerimden ayrılmadı. Ufak adımlarla yanına gittim. Tam karşısına dikildiğimde yutkundu, yutkundum.

"Çok güzel olmuşsun." Kısık çıkan sesine inat nefesi tenime vurup geçti.

"Sen de çok yakışıklı görünüyorsun."

Gülümseyerek gömleğini gösterdi. "Karım istedi."

Ben de güldüm. O ne giyse karizmatikti. "Hadi gidelim," dediğimde bileğimi yakaladı.

"Bekle." Merakla ona bakarken cebinden bir kutu çıkardı. İkimizin bakışları da kutudayken sesli bir soluk verdi. "Senin için doğum günü hediyesi almıştım ama vermek nasip olmadı."

Göz göze geldiğimiz an alt dudağımı ısırdım. Kutuyu açmasını beklerken kalbim hızlanmıştı. "Açsana."

Benim heyecanlı hâlimle kutuyu açarak bana gösterdi. Yüzümdeki gülümseme şaşkınlıkla büyürken kolyeyi kavradım. Çok zarifti, hatta mükemmeldi. Küçük bir ay yıldız, güneş simgesinin tam ortasına konumlandırılmış, etrafındaki çıkıntılar ise onun yaydığı ışınları temsil ediyordu. Ben daha güzel bir hediye görmemiştim.

"Bayıldım..." Heyecanla elimdeki kolyeyi Yağız'a uzattım. "Takar mısın?" Kutuyu kenara bıraktı. Elimdeki kolyeyi aldığında arkamı döndüm ve saçlarımı topladım. Kolyeyi boynumdan geçirerek kolayca taktığını tenime değen soğuk zincirden anlamıştım. Elimle kolyenin ucuna dokunarak mırıldandım. "Çok güzel... Çok zarif Yağız, teşekkür ederim."

Hâlâ bir elimle saçlarımı tutmaya devam ediyordum. Bunu fırsat bilen kocam, belimden kavrayarak dudaklarını enseme bastırdığında vücudumdaki onlarca tüy aynı anda harekete geçti. Gözlerimi kapatıp nefesimi tutarken, "Beğenmene sevindim," dedi yoğun çıkan sesiyle.

Kolları arasında ona doğru dönerek gülümsedim. "Senden gelen her şeyi beğeniyorum ben."

Uzanarak dudaklarından öptüm. Birbirimize sıkıca sarıldık. Mutluydum, hem de hiç olmadığım kadar.

Otelin restoranına geldiğimizde bizim için ayrılan masaya geçtik. Baş başa keyifli bir yemeğin ortasında bulduk kendimizi. Acıkmıştım, yemek de oldukça lezzetliydi. Uzun zaman sonra dertsiz, tasasız, geçen saatleri düşünmeden sakinlikle yemek yemiştik. Bol sohbet eşliğindeki yemeğin ardından kahve istedik. Kahvemden bir yudum daha alarak masaya bıraktım.

"Manzara çok iyi değil mi?"

Kocaman camlarla kaplı alanda biz en kenardaydık. Hava karanlık olmasına rağmen harika bir deniz manzarası vardı. Beni bıraksalar ömrümü burada, sevdiğim adamla geçirebilirdim.

Bakışlarını benden ayırmayan kocam, "Öyle..." dedi mırıldanarak.

Denizin kokusunu derince içime çektim ve gülümsedim. "Buradan gidene kadar tadını çıkaralım."

Kahvesinden bir yudum alarak arkasına yaslandı. "Yer fark etmez. Ben her zaman manzaranın tadını çıkarıyorum."

İmalı bakışlarıyla utanırken bir yandan da sırıtmaya başladım. "Yağız ya, çok âşığım sana."

Gülerek masada duran elime uzanıp usulca okşadı. "Bitir kahveni de gidelim artık."

Kahvelerimiz bittiğinde restorandan çıkarak sahil boyunca el ele yürümeye başladık. Burası o kadar sıcaktı ki hafif esen rüzgâr bile serinletmek yerine bunaltıyordu. Evin önüne gelince merdivenleri çıkmak yerine duraksadım. Kendimle birlikte Yağız'ı da sahile doğru çevirdim.

"Biraz sahile inelim mi?"

Hâlimizi göstermek ister gibi üzerimize baktı. "Bu hâlde mi güzelim?"

Eğilerek ayakkabılarımı ayağımdan çıkarıp kenara bıraktım. "Bu hâlde." İkna olması için masum bakışlarımı gözlerine diktim. "Lütfen, birazcık."

Dayanamamış olacak ki kendisi de benim gibi ayakkabılarını ve hatta çoraplarını çıkararak kenara bıraktı. El ele kumsalın üzerinde denize doğru yürümeye başladık.

Ayağımızı bastığımız kumlar, tatlı bir soğukluk bırakırken içerisine

gömüldüğünde hoş bir ürpertiye sebep oluyordu. Kısa bir süre sonra ayaklarım duruma alışmıştı. Kıyıya vuran minik dalgalara ulaştığımızda denizin kokusunu uzun uzun içime çektim. Yüzümdeki keyifli gülümsemeyle Yağız'ın elinden tutarak arkaya çektim. "Hadi oturalım."

Eteğimi toplayarak kumların üzerine oturduğumda Yağız da yanıma oturdu. Dizlerimi kendime çektiğimde yırtmacın olduğu bacağım açıkta kaldı. İkimiz de ellerimizi yere yaslayarak denizi izlemeye başladık. Aramızda büyüyüp giden sessizliği ben bozmak istedim.

"Görünürde kimse yok."

Bakışları sahilde gülümsedi. "Bence bu saatte sahil kenarına gelecek tek deliler biz olduğumuz için kimse yok."

Omuz silkerek arkaya doğru sırtüstü uzandım. "Bence herkes eğlence yerlerinde." Gelen müzik sesleri de onu gösteriyordu.

Tıpkı benim gibi yanıma uzandı. "Bence biz hariç herkes odasında eğleniyor," dedi imalı sesiyle.

Onun tatlı imasına kayıtsız kalamayarak kıkırdarken yan dönerek dirseğini kuma yasladı ve elini başının altına sabitledi. Birbirimize dalıp gittiğimizde gözlerindeki parıltılarda asılı kaldım. Biraz önce karnımda gezen parmakları şimdi yanağımda geziyordu. Dokunduğu her yer alev alevdi. Kara gözlerindeki parıltılar ise bir yıldızdan farksızdı.

"Gözlerin..." dedim parmaklarımı gözlerinin altında dolaştırırken. "Karanlığa düşmüş gökyüzü gibi. İçindeki parıltılar da yıldızların asılı kalmış hâli sanki."

Saçlarımı sevdiği sırada derin bir iç çekti. Kuruyan dudaklarını ıslattığında bakmadan edemedim. "Yanılıyorsun sarıpapatya. Benim gözlerim gökyüzü değil, kuyuya hapsolmuş zifirî karanlık."

"Peki ya parıltılar?" diye sorduğumda boynumdaki kolyeye dokundu.

"Onlar, Bahar'ın bana getirdiği Güneş'in yansıması. O yüzden bu kadar parlak."

Başka bir söz söylemesine gerek yoktu çünkü ben bu adamın karşısında eriyip gidiyordum. Boynuna doladığım kollarımla onu kendime çektiğim gibi dudaklarımızı birleştirdim. Sevgiyle tutku arasında gezen öpüşmemize, sahile vuran dalgalar eşlik etti ve ben en güzel öpücükle-

rımden birine daha sahip oldum. Geri çekilen Yağız'ın gözlerinde takılı kaldığımda anladım; sahiden de onun gözleri karanlık bir kuyuydu ve ben o kuyunun içine düşmüş, orada kalmıştım.

Yeniden ayağa kalktığımızda minik dalgalar üzerinde gezmeye başladık. Aklımda dolaşan tilkiler muzır bakışlarıma yansırken, Yağız'a çaktırmadan baktım. Canım kocam etrafı izliyordu. Olağan bir tavırla elini bıraktığımda bunu yadırgamadı. Birkaç neşeli adımla onun önüne geçtim. Biraz daha ilerlediğimde aniden ona dönerek yere eğildim. Elime gelen suları üzerine attığımda ani bir refleksle kolunu yüzüne siper etti. "Bahar!"

Uyaran sesine aldırmadan devam ettim. Beni yakalayacağını anladığım an arkamı dönerek kaçmaya çalıştım fakat çok uzun sürmeden belimi kavradı. Ayaklarım yerden kesildiği anda çığlığı bastım. "Yağız!"

Bağırışlarımın arasına kahkahalarım karıştı. Beni kollarına aldığında denize doğru ilerledi. "Şimdi gör bakalım kocanı ıslatmaya çalışmak ne demekmiş."

Panikle kucağına tırmanırken tehditlerimi de arka arkaya sıralıyordum. "Yağız sakın! Beni duydun mu, sakın! Bak seni çok kötü yaparım, neye uğradığını şaşırırsın!" Bırakıyormuş gibi yaptığında bir kez daha çığlık attım.

"Demek çok kötü yaparsın ha?" Hâlâ dalga geçiyordu.

Bir yandan gülerken bir yandan da omzunu kavradım. "Isırırım bak! Çok kötü ısırırım hem de! Dayak mı yemek istiyorsun sen?"

Denize doğru koca bir kahkaha attı. "Dişi kurduma bak sen." Bir anda ben yine ne olduğunu anlayamayan kucağında çevirdiği gibi omzundan sırtına aldı. Başım dönmüştü o an. Saçlarım bile neye uğradığını şaşırmıştı. "Odaya geçelim de orada ısır."

Düşmemek için bacaklarımı beline sardığımda utanarak yüzümü omzuna bastırdım. "Yağız ya..."

Sahile inmeden kenara bıraktığımız ayakkabıları tek tek toplarken beni sırtından indirmedi. Benim de inmek gibi bir niyetim yoktu zaten. Olduğum yerden memnundum. Kumsalı geçip merdivenleri çıkmaya başlayınca kulağına doğru eğildim. "Söz verdiğin gibi bütün yaralarımdan

öpecek misin?" Fısıltı gibi çıkan sesimle belinde sarılı olan bacağıma dokundu.

Başını yana çevirdiğinde yüzünün sadece yarısını görüyordum. "Öpeceğim."

Sırtında biraz yükselerek boynuna dudaklarımı bastırdım. "Ben de öpeceğim."

Havuzun yanına geldiğimizde, "Yağız..." dedim nazlı nazlı.

Sakin çıkan sesiyle mırıldandı. "Hım..."

Kollarımı omzuna sıkıca doladım. "En çok kalbimden öp, tamam mı?"

Kapının önüne geldiğimizde her bir sözü yemin gibiydi. "En çok kalbinden öpeceğim."

Ve biz odaya girdik. Elindekileri kenara fırlatıp kapıyı kapattı. Hatta bu da yetmez gibi kilitledi. Beni sırtından indirerek aynalı dolabın üzerine oturttu. Bana biblo gibi davranıyordu. Sanırım şimdilik süs bebeğiydim onun. Hemen önümde silahını belinden çıkararak yanıma koydu. Boğuluyormuş gibi gömleğinin üstten bir iki düğmesini açtı. Kol düğmelerini açarken kaşlarım havada, ellerimle dolabın iki yanından kavramış ilgiyle onu izliyordum.

"Ön hazırlık mı bu?" dedim dalgayla karışık.

Manşetlerini geriye katlarken dudağının kenarını kıvırarak gözlerime baktı. "Hım..." dedi genizden gelen bir sesle. "Kaçma diye de seni burada tutuyorum."

Küçük bir kahkaha attım. "Korkmaya başladım."

Başını iki yana sallayarak aramızdaki mesafeyi kapattı. "Korkma," dedi sakince. "Biz sadece çok mutlu olacağız." Yemin verir gibi devam etti. "Bu saatten sonra dünya yansa umurumda değil."

Bir elim yakasında, diğeri ensesinde dudağından öptüm. "Biz yanalım o zaman."

Gülümseyerek omzumdaki askıyı sıyırdı. Küçük küçük öpücükleri omzumda gezerken fısıldadı. "Bu gece sadece bana Güneş ol Bahar. Bu gece benim Güneş'im ol, sadece Pala'nın Güneş'i."

Gözlerim kapalı itaatkâr bir âşık gibi fısıldadım. "Sadece Pala'nın Güneş'i olacağım."

Öyle de oldu. Ben, o gece Pala'nın Güneş'i oldum. O ise Güneş'ini parlatan en güzel karanlık oldu...

Sabah gözlerimi açmamak için çabalarken çıplak sırtımda gezen parmaklardan haberdardım. Yüzüstü yatmış, bir elim yastığımın altında, diğeri ise üzerinde duruyordu. Uyku ağır geliyor, gözlerimi açıp açmamakta kararsız kalıyordum. Omzuma konan öpücükle irkilirken, daha fazla dayanamayarak başımı diğer tarafa çevirdim. Tek gözümü açtığımda Yağız'ı sadece bir karartı olarak görüyordum.

"Günaydın."

Uyku mahmuru sesim tarazlı bir hâlde çıkmıştı. Saçlarımı seven kocam başımdan öptü. "Günaydın. Hiç uyanmayacaksın sandım."

Kapattığım gözümü bir kez daha açmak istesem de olmadı. "Saat kaç?"

Biliyor olacak ki oyalanmadı. "On iki."

Kıkırtılarla mırıldandım. "İyi uyumuşum." Aklıma takılan şey ise oydu. "Sen ne zaman uyandın?"

Sakin çıkan sesiyle, "Bir saatten fazla oldu," dediğinde iki gözümü birden araladım.

"Beni neden uyandırmadın?"

Şimdi daha net görüyordum onu. Çıplak göğsüyle benden tarafa dönmüş, bir eli başının altında beni izliyordu. "Kıyamadım, uykusuzdun."

Elimle pikeyi ararken derdimi anlamış olacak ki üzerime doğru çekti. Sıkı sıkı tuttuğum ince örtüyle ona doğru döndüm. Başımı göğsüne yaslarken hemen kolları arasına aldı.

"Sen de uykusuzdun." Gece bizim için çok uzun olmuştu. Fazla tutkulu, bir o kadar da aşk doluydu... Fakat kocamı çok da etkilememişti anlaşılan.

"Gerçek mi emin olamadım?" dediğinde onu anlayamadım. "Gece boyunca arada uyanıp seni kontrol ettim, yanımda mısın diye."

Başımı kaldırarak gözlerine baktım. "Sen ciddi misin?"

Onaylamak maksatlı gözlerini kapatıp açtı. "Eğer rüya olsaydı gözümü açtığım an kâbusum başlardı."

Elimi yanağına koyarak, "Yağız..." diye fısıldadığımda avuç içimi öptü.

"Sabah uyanınca da seni izlemeye doyamadım. Çok güzel uyuyordun. İnsanın karısını izlemesi bile güzelmiş."

Göğsüne vurdum hafiften. "Ayıp! Başka yerlerime bakmadın inşallah."

Üzerimdeki askılı, mini geceliğimin açıkta bıraktığı derin dekoltemde göz gezdirerek sırıttı. "Ben hiç öyle bir şey yapar mıyım Bahar?"

İster istemez sırıtırken yüzümü göğsüne gömdüm. "Ya... Kesin yapmamışsındır."

Gülerek başımdan öptü. "Gece boyu her yerine baktım Bahar." Başımı kaldırmamla omzuma dokunurken, dirseğime doğru usul usul hat çizdi. "Ben, bu teni ezbere biliyorum artık. Her yerde benim mührüm var."

Hâlâ büyük bir arzuyla bakan kara gözlerine karşı koyamazken alt dudağımı ısırdım. "Beni çok utandırıyorsun."

Saçlarımı severken imalı bir tavırla dudağını kıvırdı. "Gece öyle demiyordun ama dişi aslan vardı içinde."

"Kurttu o bir kere," dedim düzelterek.

Küçük bir kahkaha attı. Oldukça eğleniyordu. "Kolumu ısıran da o küçük kurttu demek."

Yüzümü yeniden göğsüne bastırırken boğuk sesimle hayıflandım. "Küçük değil, dişi." Merakla başımı kaldırdığımda yana doğru eğildim. "Bakayım, izi çıkmış mı?" Belirgin bir iz göremediğimde koluna vurup homurdandım. "İz bile yok."

Huysuz tavrımla bile gülümseyen adam, parmağını burnuma vurdu. "Bir dahaki sefere artık."

Yanaklarımı şişirerek başımı yeniden göğsüne yasladım. "Utanı-

yorum." Huysuzca savunmaya geçtim. "Beni denize atmaya çalışmayacaktın."

"Bahar..." dedi fısıltıyla.

"Hım..."

Yeniden saçlarımı sevmeye başladı. "Ben, bugün dünyanın en mutlu adamıyım." Sesi sakin ve huzurluydu. "Sen kışta kalan bedenime bahar getirdin, karanlığıma güneş oldun, her bir karış toprağıma çiçekler ektin. Çok şükür Bahar, seni bana verene çok şükür..."

İç çektiğim sırada başımı kaldırdım. Gözlerinin içine bakıyordum. "Şükreden sadece sen değilsin üsteğmenim. Güçlü Şirin'imle geçirdiğim her dakika çok güzeldi."

Beni kendine çekerek dudaklarıma minik minik öpücükler bırakmaya başladı. "Şirine'sine âşık bir Güçlü Şirin."

Yanaklarını kavrayıp dudaklarına kapanmadan önce fısıldadım. "Sevimsize âşık bir sevimli."

@novaebook

SARIPAPATYA

9 Ocak...

(6 Ay Sonra)

Aşka mutluluk, mutluluğa vuslat bulaştırdık ama en güzeli de aşkı evliliği karıştırmak oldu. Yarımdık tamamlandık, azdık çoğaldık, kusurlarımızı birlikte kapattık. Kahkahalarımıza karışan sevgimiz huzurla buluştu. Yaralarımız kabuk bağladı, kâbuslarımız son buldu. Evlilik en çok bize yakıştı. Belki de biz öyle sandık çünkü bizim, evliliğimizden önce mesleğimiz vardı.

Sabah gözlerimi açtığımda üzerimde hissettiğim ağırlığın sebebini sorguluyordum. Kısa süre tavanla bakışmamın ardından başımı kaldırarak üzerime baktım. Başını göğsüme yaslamış, belimi sıkıca sararak uyuyan Yağız'la derin bir nefes alıp başımı yeniden yastığa bıraktım. Bu adam kesinlikle benim gece yanından kaçıp gideceğimi düşünüyordu. Yoksa her gece sanki ben kaçacakmışım gibi beni tutarak üzerimde uyumasının başka bir sebebi olamazdı.

"Yağız." Sesimi hemen duymuş olacak ki üzerime biraz daha yerleşti. Saçlarına uzanarak sevmeye başladım. "Uyanmayacak mısın kocacığım?" Dudaklarından bir homurtu döküldü sadece ama pek bir anlam ifade et-

@novaebook

miyordu. Pencereden dışarı baktığımda kasvetli bir hava hâkimdi. Tekrar bakışlarımı sevdiğim adamın sırtına diktim. Kış aylarına inat altındaki şortla uyurken esmer teni loş odadan sebep daha bir kavruk duruyordu. Geniş omuzlarına uzandığımda bu sefer de memnun homurtuları duyuldu. Kendime engel olamayarak küçük bir kahkaha attım. "Böyle mi anlaşacağız?"

Başını kaldırarak kendini yukarı çektiğinde dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı.

"Hım... Günaydın." Başını bu sefer de boynuma yasladığında, "Böyle olmaz," dedi boğuk sesiyle. Bu sefer neye takıldığını anlayamamıştım.

"Ne olmaz?"

Tek kolunun üzerinde yükselerek bizi aynı hizaya getirdiğinde kara gözleri hayranlık doluydu. "Bekârken daha az yoruluyordum ben." Kaşlarım havalandığında ciddiyetle devam etti. "Şimdi gündüz operasyon, gece sen. Olmuyor Bahar."

Dudaklarım gerilmeye başladığında neye gülsem bilemedim. Söyledikleri ayrı komik, ciddiyeti ayrı komikti. Kendimi tutamayıp kahkahamı serbest bıraktım. "O zaman geceleri düzgün dur Yağız. Böylece fazla yorulmazsın."

Kendini yana doğru atarak sırtüstü uzanırken ellerini başının altında birleştirdi. "Yanımda sen varken mi?"

Yandan bakışları üzerimdeyken söylediklerinyle yeniden gülmek istesem de ciddi durmaya çalıştım. "Gitmeli miyim?"

Anında ateş saçan kara gözleri beni buldu. "Bunu mu çıkardın yani? Seni bırakır mıyım ben?"

Gözlerimi devirerek ona doğru eğilip yüzüne öpücükler kondurmaya başladım. "Çözüm önerin ne peki kocacığım?"

Aldığı öpücüklerden memnun gözlerini kapattı. "Yok. Aksine bu yorgunluktan memnun bile olabilirim."

Duraksayarak şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Deli." Biraz önce öpücüklere boğduğum yanağına vurdum hafifçe. "Madem öyle ne diye şikâyet ediyorsun?"

Kara gözlerini araladığı sırada belimi kavradığı gibi beni yatağa

yatırırken ağırlığını üzerime verdi. Kendimi bir anda altında bulurken dudaklarıma yakıcı bir öpücük bıraktı. "Sen bakma benim şikâyet ettiğime. Böyle mutlu olacağımı bilsem, seni ilk gördüğüm gün basardım nikâhı."

"Hı..." dedim alayla. "Seninle evlenmek isteyen vardı da. Elimden gelse bir kaşık suda boğacaktım."

Gülmeye başladı. Saçlarımı severken eğilerek alnımdan öptü. "Çok hırçındın, çok güzeldin. Gerçekten ekibime gelmiş olman akıl alır gibi değildi."

Göğsüne vurdum hafiften. "Orduya güzeller giremez diye bir kural mı var?"

"Yok," dedi gülerek. "İyi ki de yok. Aksi takdirde hâlâ bekâr bir adam olurdum."

Kollarımı boynuna doladığımda, "Babama dua et," dedim imalı sesimle. "Beni buraya göndermese zor görürdün."

Çapkın bakışları üzerimde gezerken dudağının kenarını kıvırdı. "Her daim babanın duacısı olacağım."

Yeniden dudaklarıma kapandığında anlamıştım; yine işe geç kalacaktık.

Evden çıktığımızda bir yandan geç kalmamak için yaptığımız tostlarımızı yerken bir yandan da merdivenleri iniyorduk. Bu evlilik sanırım yaramamıştı bize; her şeye geç kalır olmuştuk. Kapıda karşılaştığımız Gökhan, her zamanki gibi imalı tavırla gülümsedi. "Yine geç kalınmış."

Evlendiğimizden beri ekibin diline düşmüştük. Emirhan ve Aykut pek sesini çıkaramasa da Gökhan arada imalı sözleriyle Yağız'la uğraşmaya bayılıyordu.

Yağız, Gökhan'ın omzuna vurarak her zamanki gibi tersledi. "Sana ne lan!" Konuyu değiştirmek adına, "Çocuklar nerede?" diye sordu.

Gökhan, "Gitti onlar," dediğinde neyi beklediğini merak ederken arkadan topuk sesleri gelmeye başladı. Belli ki kâküllüsü bize doğru yaklaşıyordu.

"Günaydın."

Arkamı döndüğümde merdivenlerden inen Leyla'ya hepimizin cevabı aynı oldu. "Günaydın."

Son basamağı da inerek sevdiğinin yanağına küçük bir öpücük bıraktı. "Çok beklettim mi?"

Bu soruya Yağız cevap verdi. "Çok beklemiş olsa çenesi biraz az çalışırdı."

Gökhan, gözlerini devirirken Leyla durumu anlayamadı. Zaten üzerinde de çok durmadı. "Size bir şey diyeceğim," dediğinde hafiften dudağımı kıvırdım. "Bu akşam bendesiniz. Eve erken geleceğim ve yemekler benden."

Bana yandan bir bakış attığında gülümsedim. Bu yemek planlıydı ve ona bu sebeple minnettardım.

Gökhan, sevdiceğinin elini kavradı. "Hamarat sözlüm benim."

Leyla neşeyle Gökhan'ın elini tutarken ikisi de birbirine aşkla bakıyordu. Fazla neşelilerdi. Bir ay olmuştu onlar sözleneli. Önce Gökhan evlenme teklifi etmiş, bir ay sonrasında da olaylı bir kız isteme olmuştu. Sakin kız istemeler bize yakışmadığı için çok da şaşırmamıştık. Allah'tan Ömer Asaf anlayışlı bir adamdı ve sonuna kadar kardeşinin arkasında durmuştu. Neriman Hanım ise inanılmaz bir kadındı. Nasıl o kadar çok konuşup aynı zamanda da laf sokabildiğini anlamış değildim. Neyse ki Gökhan tuttuğunu koparan biriydi. Neriman Hanım, her ne kadar ortamı sabote etmek için çabalasa da Gökhan, her seferinde bir orta yol bulup Leyla'yı istemiş, üzerine de söz kesmişti.

"Yemek nereden çıktı?" diyen Yağız'la Leyla gülümseyerek ona döndü.

"İçimden geldi."

Gökhan konuyu değiştirmek için Yağız'ın elindeki tostu gösterdi. "Akşama tost yeme diye."

Gözlerimi devirdiğimde tostumdan ısırdım. Bu adam Yağız'la uğraşırken beni yerdiğinin farkında değildi. "Aşk olsun Gökhan ya."

Ağzım dolu dolu sitem ederken Gökhan küçük bir telaşa düştü. "Yok komutanım, siz üstünüze alınmayın."

"Evlenince seni de görürüz Kara," diyen Yağız'la çocuk gibi yine atışmalarını önlemek için kolundan çektim. "Geç kalıyoruz canım, hadi."

Arabaya binmeyi başardığımızda yola çıktık. Kısa süre sonra kargâhtaydık. Öğlene kadar birlikte işleri hallettik. Öğle yemeğinden sonra Yağız'ın ortadan kayboluşuyla odaya geçtim. Gökhan benden önce gelmiş, elindeki çayla pencere kenarında duruyordu.

Ona doğru giderek yanında durdum. "Leyla pastayı halletmiş mi?"

Çayından bir yudum alarak başıyla onayladı. "Siparişi beraber verdik. Dönüşte de birlikte alacağız merak etme."

Rahatlamış gibi sakin bir soluk verdim. "Çok teşekkür ederim. Ben gitsem kesin anlardı Yağız."

Gökhan alayla dudağının kenarını kıvırdı. "Şimdi anlamayacak sanki."

Yanaklarımı şişirip serbest bırakırken huysuzca omuz silktim. "Sürpriz olsun istiyorum, ne var bunda?"

Kaşları havada söylediklerime inanamıyor gibiydi. "Pala'dan bahsediyoruz Bahar. Yer mi bu numaraları?" Dudaklarım büzüldüğünde acımadan devam etti. "Sen onun unuttuğu bir tarih gördün mü? Kendi doğum gününde senin durmayacağını bilir herhâlde."

Omzuna vurduğumda elindeki bardak sallanırken, çayı dökülmesin diye bir adım geri çekildi. "Bütün hevesimi kaçırıyorsun."

Gülerek çayını pencerenin önüne bıraktı. "Asma suratını. Anlasın ya da anlamasın, sonuçta mutlu olacak." Omzuma dokunduğunda teselli eder gibiydi. "O çok şanslı, Bahar."

Yüzümde sıcak bir tebessüm oluştuğunda kapı çaldı. Gökhan hemen kolunu omzumdan çekti. Nöbetçi asker onayımla içeri girerek selam verdi. "Gökhan Komutan'ım, Turan Albay sizi odasında bekliyor."

Gökhan, askeri başıyla onayladığında merakla ona bakıyordum. "Hayırdır?"

Omuz silkerek kapıya yöneldi, belli ki kendisi de bilmiyordu. Onun gidişiyle yalnız kaldığımda pencereden dışarı baktım. Hava çok soğuktu. Sert rüzgâr ortalıkta toz bulutu oluştururken Yağız'ı merak ediyordum. Telefonumu cebimden çıkarıp arayacağım sırada kapı açıldı. Başımı arkaya çevirdiğimde gülümseyerek telefonumu tekrar cebime attım. Gelmişti sevdiğim.

"Ben de seni arayacaktım."

Elinde tuttuğu şişelerden birini bana uzattı. "Kantine inmiştim, arkadaşlarla sohbete daldık."

Küçük bir çocuk gibi sevinerek elindeki şişeyi aldım. Diğer elindeki çikolatayı da fark etmiştim hemen.

"Tam ihtiyacım olan şeyler." Elimdeki gazoz şişesini tepeme diktiğimde boğazımı yakan asitle yutkunduğum lezzetten memnundum. Hatta alışık olmadığım tatla şişeye baktım. "Neyli bu?"

Kendi kendime konuşur gibi sorduğum soruyu Yağız havada bırakmadı. "İçinde frambuaz aroması var."

Kaşlarım havada şişenin üzerindeki yazıyı okuduğumda dudağımı kıvırdım. "Niğde gazozu."

Gülerek başını eğdi. "Memleketimin yaptığı en iyi şeylerden biri."

Gülerek bir yudum daha aldım. "Gerçekten farklı bir aroması var ve hoşuma gitti. Daha önce tanıştırmalıydın beni."

Yanağıma dokunarak usulca okşadı. "Daha önce burada yoktu, yeni gelmiş."

Çocukmuşum gibi çikolatayı da açarak elime verdiğinde gözlerim parlıyordu. "Harika bir kocasın."

Omzunu duvara yasladığında dudağındaki kıvrımlar paha biçilemezdi. "Sorumluluklarımı iyi biliyorum."

Küçük bir kahkaha daha savurduğumda çikolatadan ısırdım. "Aferin asker."

Alaylı sesimle Yağız da gülerek kendi gazozunu içmeye başladı. İkimiz de tam karşıya bakıyorduk. Elimdeki çikolatayı yarılamışken farklı bir tat hissettim. Her zaman yediğim çikolatada daha önce almadığım bir tattı bu. Midemi kaldırdığı an suratım buruştu. Yağız'a belli etmemeye çalışarak pakete bakmaya başladım. Belki de tarihi geçmişti. Zor bir ihtimaldi ama sonuçta ihtimaldi.

"Ne oldu?"

Başımı kaldırdığımda belli etmek istemeyerek gülümsedim. "Bir şey yok."

Yağız, dikkatle yüzümü incelediği sırada kapı çaldı. Elimdeki çikolatayı cebime atarken bir adım geri çekilerek kocamla arama mesafe koydum. Yağız onay verdiği an kapı açıldı.

"Yağız." İkimiz de merakla gelen kişiye bakarken sivil giyinmiş bir adam içeriye girdi. Yaklaşana kadar Yağız'dan ses çıkmadı. Belli ki o da tanımaya çalışıyordu. Yanımıza gelen adam gülümseyerek ellerini iki yana açtı. "Devrem."

Yağız hatırlasa da şüphede kalmış olacak ki emin olmak ister gibiydi. "Ülkü?" Boyu Yağız'a göre kısa olan kumral adam, küçük gözlerini kapatıp açtığında Yağız gülerek sarıldı. "Vay devrem, sen hayırdır buralarda?"

İki adam erkeksi bir tavırla birbirine sarıldığında merakla izliyordum onları. Ülkü geriye çekilerek selam durdu. "Üsteğmen Ülkü Bektaş. Yeni görev yerim için geldim üsteğmenim."

Yağız gülse de aynı şekilde selam durdu. "Hayırlı olsun üsteğmenim." Resmiyet bir anda son bulurken kocam hâlâ şaşkındı. "Hiç beklemiyordum. Gel otur."

Omzuna dokunduğu adamı masasının önünde duran sandalyelere yönlendirirken kendisi de karşısına oturdu.

"Asıl ben seni beklemiyordum. Son görevden sonra sana gazi dediler."

Kollarım göğsümde bağlı iki adamı dinlerken Yağız, bana yandan bir bakış atıp saklamaya çalıştığı ifadesine ciddiyet ekledi. "Özel kuvvetlere geçtim."

O an anlamıştım neyden bahsettiklerini. Yağız'ın bordo bereli olmadan önceki arkadaşlarının şehit olduğu operasyondan bahsediyorlardı. Ülkü biraz daha şaşırdı. "Özel kuvvetlerde misin? Vallahi helal olsun."

"Sağ ol," dedi Yağız sadece fakat içinde sakladığı birçok kelimeyi de yutmuş gibiydi.

Ülkü o an ortamdaki beni yeni fark etmiş gibi bakışlarını üzerimde dolaştırdı. En son rütbemde takılı kaldı. Kendisiyle eş değer olduğuma karar vermiş olacak ki bir cesaret elini uzattı. "Üsteğmenim... Sizinle de tanışmadık."

Yanlarına ilerleyerek masanın arka tarafında durdum. Uzattığı elini boşta bırakmayarak sıktım. "Bahar, memnun oldum."

Elimi bir süre bırakmadığında yeniden göz göze geldik. "Siz de mi özel kuvvetlerden?"

Elimi çekerek Yağız'ın koltuğuna oturdum. Zira gereksiz samimiyetlerden oldum olası hoşlanmazdım. "Evet," dedim kendimden emin. "Yağız Üsteğmen'imle aynı ekipteyiz."

Kaşları havadayken ikimize kısa bir bakış atıp gülümsedi. "Kadınların alındığından haberim yoktu."

Yağız'ın tebessümle birleşen bakışlarında aynı zamanda gurur vardı. Karısıyla gurur duyuyordu sevdiğim. "Bahar istisna."

Ülkü her hareketimizde bize biraz daha ilgiyle bakarken "Siz..." dedi. Yarım kalan cümleyi Yağız üstüne basa basa tamamladı. "Karım." Başını bana çevirdiğinde huysuzdu. "Her ne kadar yüzüklerini takmasa da evliyiz."

Ani bir hareketle elime bakarken parmaklarım boşta duruyordu. Yine yüzüklerimi evde unutmuştum. Zaten tektaşımı genelde takmıyordum. Askeriye için fazla parlak geliyordu bana. Alyansımı da yatmadan çıkardığım için sabah genelde geri takmayı unutuyordum. Olmadı operasyona çıkarken parmağımdan çıkarıp dolabımda unutuyordum. Açıkçası pek alışamamıştım yüzük takmaya, zaten normalde de sevmezdim pek.

Yağız'ın eline baktığında parlayan alyansıyla sırıtmadan edemedim. Canım kocam yüzüğünü hiç çıkarmıyordu. Bende olmayışına da sinir olurken benim için hoş görüyordu. Tabii fırsat buldukça da bana laf sokmayı ihmal etmiyordu.

"Evde unuttum sanırım. Sabah takmamışım."

Masada duran elini havaya kaldırdığında parmağındaki yüzüğü gözüme gözüme soktu. "Ben nasıl unutmuyorum peki?"

Masaya yaslandığımda ufaktan ona doğru eğildim. "Çünkü sen yüzüğünle yatıyorsun."

Biz kendi aramızda konuşmaya devam ederken Ülkü ayağa kalktı. İkimiz de susarak ona döndük. "Bana müsaade o zaman."

Yağız da ayağa kalkarak elini uzattı. "Çayımızı içseydin."

Kendisine uzatılan eli sıkarak gülümsedi. "Başka zaman devrem, artık buralardayız nasıl olsa." Bana bakarak devam etti. "Hayırlı olsun."

Yağız bana olan hiçbir bakıştan memnun olmasa da nezaketini korumaya çalıştı. "Sağ olasın."

Ülkü odadan çıktığı anda Yağız bana döndü. Kaşları çatıktı, biraz önceki sevimli hâli gitmişti. "Kıskanıyorum lan ben seni."

Fazlasıyla ciddi duran adama bakarken, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdım. "Ne kadar da kabasın kocacığım."

"Bahar..." dedi uzatarak. "Düzgün tak şu yüzüklerini gözünü seveyim, ayarlarımla oynama benim."

Omuz silktim. "Sayende evli olduğumuzu tüm karargâh öğrendi. Yabancı biri olunca da gözüne sokuyorsun. Yüzüklerimize gerek kalmıyor ki."

Eli yüzüğüne gittiğinde, "O zaman ben de çıkarayım," dedi.

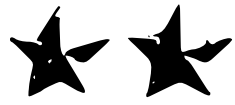
Kocaman açılan gözlerimle hemen yerimden kalktım. "Yo yo yo... Sana çok yakışıyor."

Bileğimden tutup beni kendine çekti. Masanın etrafında savrulurken ortada buluştuk. Elimi yukarı kaldırarak bileğimin iç kısmına dudaklarını bastırdı. "O zaman takacaksın değil mi sarı papatya?"

Masum bakışlarımın arasında dudaklarım büzülürken yanağına dokundum. "Bir yere gideceğimiz zaman takıyorum ama sadece karargâhta takmıyorum."

Sesli bir soluk bırakıp beni kendine çekerek göğsüne bastırdı. "Neyse ki karargâhta hiç erkek yok," dediğinde kıkırdadım.

"Benim gözüm bir tek seni görüyor."

Yağız'ın elini tutmuş merdivenleri usul usul çıkarken arkamdaki adama gülümsedim. "Geç kaldık."

Aslında bu durum işime geliyordu ancak biz biraz abartmıştık. Kolundaki saate bakarak sırıttı. "Seni uzun süre öpmeyince yapamıyorum."

Gülmemek için kendimi zor tutarken koluna şaplattım. "Geç kalmamızın sebebi öpüşmek mi Yağız? Bankaya uğradık."

Söylediklerimi pek de umursuyor gibi değildi. "Ben bir tek öpüştüğümüz kısmı hatırlıyorum."

Gözlerimi aça aça önüme döndüm. "Sen iflah olmazsın." Onu yukarı doğru çekip kolunun altına girdim. "Ama yine de bu hâlin hoşuma gidiyor."

Çapkın bir şekilde kıvrılan dudaklarıyla şakağımdan öptü. "Senin her hâlin benim hoşuma gidiyor."

Saçlarımın arasına karışan nefesiyle başını göğsüne bastırdım. Bir eliyle beni sarıp diğer eliyle zile bastı. Leyla kapıyı açtığında neşeyle içeri davet etti.

"Hoş geldiniz, girin hadi." İçeri girdiğimizde ise kapıyı kapattı. "Neredeydiniz, bekledik sizi o kadar."

Yağız'la bakışlarımız birleştiğinde başparmağıyla dudağının kenarını silen adama hayretle bakıyordum. İyice arsız bir şey olmuştu. Kendimi anında toparlayarak gülümsedim. "Bankaya uğramamız gerekti ve tabii tatlı aldık," diyerek göz kırptım.

Tebessümle kıvrıldı dudakları. "Gerek yoktu," derken elimdeki paketi aldı. Yağız içeri geçerken Leyla kolumdan çekti. "Mutfağa geçelim biz canım."

Heyecanla peşine takıldım. Mutfağa girer girmez "Hazır mı?" diye atıldım.

Leyla gülerek dolabın kapağını araladı. İçinden çıkardığı pastayı bana doğru çevirdi. "Nasıl?"

İçi çikolatalı beyaz renkteki pastanın üzerinde siyah kartal figürü ve hemen altında iki tane sarı yıldız vardı. Kartal Timi'nin komutanını temsil eden figürler gerçekten çok güzel duruyordu.

"Harika." Üzerindeki yazıya göz gezdirip iç çektim. İlk defa Yağız'ın doğum gününü kutlayacaktım.

Mumları koyduğumuz sırada Leyla, "Yemekten sonra mı kutlasaydık?" diye sormadan edemedi.

"Sorun olmaz," dedim kendimce. "Şimdi kutlarız, yemekten sonra da pastayı yeriz."

"O zaman ben içeri geçip ışıkları kapatıyorum."

Leyla'nın sözleriyle çakmağı elime aldım. "Tamam. Ben de mumları yakıp geliyorum."

Leyla önden giderken hemen mumları yaktım. Yüzümdeki gülümsemeyle elime pastayı alıp peşine takıldım. Karanlıktaki odaya elimdeki pastayla girdiğimde doğum günü şarkısını söylemeye başladım.

"İyi ki doğdun Yağız, iyi ki doğdun Yağız." Devamını hep birlikte söyledik. "İyi ki doğdun, iyi ki doğdun. Mutlu yıllar sana..."

Üçlü koltukta Gökhan'ın yanına oturmuş adamın karşısına dikildiğimde Yağız ayağa kalktı. İkimiz de birbirimize gülüyorduk. "Hadi dilek tut önce," dedim heyecanla. Kısa bir an gözlerini kapatıp yeniden araladığında göz göze geldik. Kara gözlerinde gördüğüm neydi bilmiyorum ama ne dilediyse bize aitti. Tek nefeste mumları üflediğinde herkes alkışlarken gerilen dudaklarımla kocamı izliyordum.

"Nereden çıktı bu pasta ya?" dedi gülerek. Yüzünde yapay bir şaşkınlık vardı. "Hiç anlamadım."

Hepsi Yağız'ın alayıyla gülerken dudaklarımı sarkıttım. "Aşk olsun Yağız."

Elinden pastayı alarak orta sehpaya bıraktı. Bana sımsıkı sarılıp şakağımdan öptü. "Teşekkür ederim güzel karım."

Bir anda yeniden yüzüm gülmeye başladığında ellerimle yanaklarını kavradım. "İyi ki doğdun canımın içi. İyi ki doğdun ve benim kocam oldun."

Kollarını belime dolayarak alnıma küçük bir buse bıraktı. "İyi ki yanımdasın."

Biz, birbirimizin gözlerinin içine bakarken Gökhan ayağa kalkarak boğazını temizledi. "Kardeşim." Yağız gülerek ona sarıldı. "Kardeşim." Dostane bir tavırla birbirlerinin sırtına vurdular. "İyi ki doğdun," dedi Gökhan.

Leyla, "İyi ki doğdun," diyerek elini uzattığında Yağız gülerek sıktı. "Sağ ol Leyla."

Hemen ardından Emirhan sarıldı. "Otuz mu oldun abi, kaç oldun ya?"

Yağız geri çekildiğinde Emirhan'ın yüzüne baktı. "Yaşlandık oğlum."

"Kurt yaşlanır mı?" dedi Aykut sarılırken.

Emirhan alayla soruyu cevapladı. "Yaşlanmaz, emekli olur."

Herkes gülerken işaret parmağımı çeneme götürdüm. "Bunu babam ve amcalarıma söylemem lazım."

Leyla elindeki küçük paketi Yağız'a uzatırken gülümsedi. "Bu senin için Yağız."

Yağız kaşları havada pakete uzanırken hepimizde aynı merak vardı. Başka hediye veren olmayınca etrafında göz gezdirdi. "Ulan başka ince fikirli yok mu aranızda?"

Aykut omuz silkerken, Emirhan daha vahim bir savunmadaydı. "Abi bana yemekle pasta var dediler geldim."

Sırıtarak onlara bakarken Gökhan daha zekice düşünüyordu. "Sözlüm ne aldıysa ben aldım sayılır."

Bakışlar beni bulduğunda duraksarken hayretle gözlerimi büyüttüm. "Ne? Ben zaten kendim büyük bir hediyeyim kocama."

Herkes yeniden kahkaha atarken Yağız, başını iki yana sallayarak elindeki paketi açmaya başladı. Leyla başka hediye alan olmadığı için şaşkındı. "Ben hediye almak normal diye..."

Yağız paketin içinden çıkardığı termos bardağa bakarken gülümsedi. "Seninki normal olan. Anormal olan onlar." Elindeki çelik termosu incelerken yanına yaklaştım. Üzerinde Yağız'ın adı yazıyordu. Aynı zamanda da pala simgesi vardı. Gerçekten zarif düşünmüştü. Yağız da benimle aynı düşünüyor olacak ki başını kaldırdı. "Teşekkür ederim Leyla, çok beğendim."

Yanakları kızaran kadın gülümserken Emirhan yine atıldı. "Yenge, benim doğum günümü de unutma olur mu?"

Hepimiz yeniden gülerken Leyla pastaya sarıldı. Odadan kaçmak ister gibiydi. "Bunu dolaba kaldıralım. Önce yemek yeriz."

Gökhan ev sahibi rolüne bürünerek masayı işaret etti. "Masaya geçelim." Zaten ben evlendiğimden beri her fırsatta Leyla'nın yanında kalıyordu.

Eski evimi az da olsa özlemiş olmanın verdiği duygularla masaya oturdum. Diğerleri de otururken Gökhan, sevdiceğine serviste yardım

etti. Yemeğimi yerken bir yandan da karşımda oturan Emirhan'ı kesiyordum. Sürekli gözü telefonundaydı. Merakıma yenik düştüm. "Kimden haber bekliyorsun?"

Herkesin bakışları Emirhan'ı bulduğunda boğazını temizleyerek dik bir konum aldı. "Şeyma, 'Eve gidince haber ederim,' demişti. Hâlâ mesaj atmadı."

Kaşlarım havalandığında aynı zamanda da dudaklarım kıvrıldı. "Uzak mesafe ilişkisine mi başladınız siz?"

Sessiz bir soluk veren Emirhan başını düşürdü. "Pek öyle değil." Masadaki herkes sessizce onu dinlerken içini döküyor gibiydi. "İki arkadaştan ileri gidemiyoruz."

Aykut, bu hâline dayanamayıp elini Emirhan'ın omzuna koydu. "Oğlum sen profesyonel çapkınsın. Karınla flört etmek senin için zor olmasa gerek."

Emirhan zor da olsa gülümsemeye çalıştı. Garip bir ifadeye bürünmüştü. Benim tanıdığım Emirhan'dan çok farklıydı. "Bizden bir şey olmaz, aramızda bir bağ yok. Zaten yatıp kalkıp ders çalışıyor."

Leyla yine mesleğinin verdiği eda ile yemeğinden yerken konuya açıklık getirdi. "Şeyma, çok küçük ve onun hayalleri var. Seninle kıyaslamak ya da aynı düşüncede olmasını beklemek zor Emirhan. Sen mesleğine kavuşmuş, hayallerini bir nebze de olsa gerçekleştirmiş, yaşamış, görmüş ve hatta birçok ilişkiye kapı aralamış birisin ama o öyle değil. Onun seni kabullenmesi zor bir durum." Gülerek son eklenmesini de yaptı. "Sicilin başka kızlarla bu kadar kabarıkken sana güvenmek de zor."

Gökhan, Leyla'nın elini tutarak bize sevdiğini gösterdi. "Bizde pek işe yaramıyor ama ilişki uzmanı kendisi."

Hepimiz gülerken Leyla biraz utanmıştı. "Kendi ilişkime objektif bakamıyorum."

Onu anlıyordum. İnsan kendi ilişkisinde duygularına yenik düşüyordu. Bu yüzden başkalarına akıl verip iyi gözlem yaparken kendi ilişkisinde çuvallaması, arada hata yapması olağan bir durumdu çünkü bir ilişkide profesyonellik duygusuzlukla sağlanabilirdi. Duyguların olmadığı ilişkide aşkı beklemek de hayal ürünü olurdu.

Yağız tabağıma ortada duran yemeklerden koyarken sesi meraklıydı. "Bizim ilişkimizde ne görüyorsun Leyla?"

Yağız'ın sorusu benim de ilgimi çektiğinde, Leyla bakışlarını ikimizin üzerine dikti. Kısa bir süre sonra karar vermiş olacak ki gülümsedi. "Bebek."

Beklemediğim kelimeyle öylece kaldım. Bir an ne diyeceğimi bilemediğimde Yağız da benim gibi sessiz kalmıştı.

"Güzelim, yavaş mı olsan? İkisine de kal geldi," dedi Gökhan. Suratlarımızda ne görüyordu bilmiyorum ama tespitinde haklı olabilirdi.

Emirhan kahkaha atarak suyundan bir yudum aldı. "Çok iyi dedin yenge. Ne güzel olur be, minicik bir yeğenimiz olsa."

Aykut'un da Emirhan'a katılacağı tuttu. "Abi, düşünsenize küçük Güneş ve küçük Pala evin içinde geziyor."

Gökhan kahkaha attı. "Lan bunlar birer tane çekilmiyor, ikişer tane olursa ne yapacağız?"

Kendimi toparladığımda arkama doğru yaslanarak suyumdan bir yudum aldım. Konuştuğumuz konuya bak. Olacak iş değildi. "Benim mesleğimde bebeğin ne işi var?" Herkes gülümsemeyi bir bir sonlandırırken daha net olmaya çalıştım. "Biz uzun müddet bebek düşünmüyoruz." Başımı Yağız'a çevirdiğimde onay ister gibi gözlerine baktım. "Öyle değil mi canım?"

Odayı bir sessizlik kapladığında herkes gibi ben de Yağız'ın cevabını bekliyordum. Yani beni onaylaması gerekiyordu fakat o, ısrarla gözlerimin içine baktı. Sanki *görmüyor musun, anlamıyor musun* der gibi. Yüzünde gerçeklikten uzak soğuk bir tebessüm oluştu.

"Öyle."

Zoraki bir kelime döküldü dudaklarından. Böyle geçiştirir gibi, durumu kurtarmak ister gibi ama sesindeki uzaklık, masada o kadar hissedilmişti ki herkes anlamış olmalıydı. Yoksa Leyla'nın geçiştirme cümlelerinin başka sebebi olamazdı. "Boş verin şimdi bebeği. Herkes yemeğini bitirsin, daha pastamız var." Bana bakarak gülümsedi. "Hem de içi çikolatalı."

Küçük bir tebessümle tekrar yemeğime odaklandım fakat masada bir

şeyler eksildi sanki. Yine güldük eğlendik ama Yağız'ın sesi soluğu kesildi. Zaten az konuşan sevdiğim, azıcık olan kelimelerini de kaybetti.

Yemek sonrası birlikte topladık masayı. Hep birlikte oturup pastamızı yedik, sohbet ettik. Emirhan ve Aykut biraz daha erken gitti evlerine. Biz üstüne bir de kahve içtik. Sonra da Yağız'la ben çıktım. Gökhan'ın pek gidesi yok gibiydi. Sözlüsünü bırakacağa benzemiyordu.

Eve geldiğimizde Yağız oturma odasına geçti. Bense kendimi lavaboya attım. Çıkar çıkmaz odaya geçtim. Üzerimdekileri çıkarıp pijama takımımın önce üst kısmını üzerime geçirdim. Askılı, yakası dantelli, bordo rengindeydi. Takımın alt kısmını da giyip aynanın karşısına oturdum. Toplu duran saçlarımı açtım.

Elim çekmeceye gitti. Yağız'ın hediyesi hazır, burada bekliyordu. Ona özel bir bileklik almıştım. Eminim ki çok yakışacaktı. Üzerinde yine bizim simgelerimiz vardı; Güneş ve Pala. Kutuyu çıkarıp aynanın önüne koydum.

Elimdeki tarakla usul usul saçlarımı tararken Yağız içeriye girdi. Ona kısa bir bakış atıp tekrar yarım bıraktığım işe devam ettim. Kol saatini çıkarıp yanıma bıraktı. Cüzdanını ve anahtarlarını da koyduğunda aynadan onu izliyordum. Belinden silahını da çıkarıp bıraktığında parmağı kutuya çarptı. O an ilgisini çekmiş olacak ki aynadaki bakışları beni buldu.

"İyi ki doğdun," dedim sıcak sesimle.

Dudaklarına minik bir kıvrım bulaştı. Kutuyu araladığında içindeki bilekliği çıkararak inceledi. Beğenisi yüzündeki ifadeden belliydi. "Teşekkür ederim."

Ayağa kalkarak önüne geçtim. "Takmamı ister misin?"

Başını eğdiğinde elindeki bilekliği alarak bileğine geçirdim. Dikkatle takarken beni izliyordu. Hallettiğimde gülümsedim. "Yakıştı."

Bileğini hafif sallayarak baktığında, memnun kalmış olacak ki belimi kavrayıp yanağımdan öptü. "Senden gelen her şey yakışır bana."

Gülerek gömleğinin düğmelerine uzandım ve en üstten açmaya başladım. "Pastanı üflerken ne diledin merak ediyorum."

Düğmelerini bir bir açarken kara gözleri üzerimde ısrarla beni izliyordu. Eli saçlarıma uzandığında kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Belli değil

mi?" Kaşlarımı çattığımda tam olarak anlayamamıştım. Bunu fark etmiş olacak ki elinin tersiyle karnıma dokundu. Bir anda bakışlarım göbeğimin üzerindeki eline düşerken yutkunmadan edemedim. Sessizliğim büyüyüp giderken, "Bu kadar mı uzaksın?" diye sordu haklı olarak. Anlamıştı ...

Başımı kaldırdığımda göz göze geldik. Neyden bahsettiğini anlamam zor olmadı. Yağız hâlâ yemekte, o masada kalmıştı. "Yağız ..."

Devam edemediğimde iç çekti. "Ben peki? Bana hiç sormayacak mısın?"

Sessiz kaldığımda üzerindeki gömleğin son iki düğmesini bana müsaade etmeden kendi açtı. Üzerinden sert bir şekilde çıkararak fırlatır gibi kenara attı. Ufak ufak sinirlenmeye başlıyordu. Pantolonunun kemerini açarken daha fazla sessiz kalmamaya karar verdim. "Aynı fikirdeyiz diye düşünüyordum."

Üzerindeki pantolonu çıkarıp şortunu giydiğinde elini iki kez göğsüne vurdu. "Otuzuma geldim Bahar. Bir çocuk istemem kadar normal ne olabilir?"

Şaşkınlığa düşmüş hâlde yatağa oturdum. Beklemiyordum böyle bir tepkiyi. Yani Yağız'ın beni anladığını düşünmüştüm hep. "Bilerek yaptın," dedim geç de olsa anlayarak. "Leyla'nın cevabını biliyordun, bu yüzden sordun?"

Odanın içinde bir o yana bir bu yana giderken parmaklarını saçları arasında gezdirdi. "Bunu tahmin etmek zor mu Bahar? Herkes görüyor ama sen görmüyorsun. Benim deli gibi baba olmak istediğimi anlamıyorsun."

Hüzünle karşımdaki adama baktım. "Ben askerim," dedim inatla.

Yanıma oturup ellerimi kavradı. Kara gözleri umutla bakıyordu. "Bu bize engel mi?"

Bakışlarımı ellerimize düşürdüğümde ondaki umut kırıntılarının miniciği bile yoktu bende. O hayal kuruyor, ben ise gerçekçi bakıyordum. "Ben meslek aşkıyla yanan biriyim Yağız, hamilelik denen şey dokuz ay. Bu benim en az yedi sekiz ay görevden uzak kalmam demek." Başımı kaldırdığımda gözlerine bakarak devam ettim. "Hadi bu neyse diyelim, peki ya sonrası? Daha çok minik olacak ve onunla sürekli gece

gündüz ilgilenmem gerek. En azından altı ay onu bırakamam. Ben masa başında altı ay oturmak istemiyorum."

"Bahar..." dediğinde elimi kaldırarak sözünü kestim.

"Sadece bunlar da değil. Hamilelik, çocuk emzirme demek benim bütün vücudumun ve dengemin bozulması demek. Belki de ameliyat olmak zorunda kalacağım. Ben bu kaslara, bu bünyeye kolay sahip olmadım. Yine yapılabilir diyeceksin ama öyle değil işte. Bunların hepsi zaman ister. Ben şu an mesleğimin zirvesindeyim." Sıkıntılı bir nefes verdiğimde asıl konuya geçtim. "Hepsini atlatsak dahi annesi babası özel kuvvetlerde olan bir bebek, yalnız başına ne yapar Yağız? Biz normal asker değiliz, ölüm timiyiz. Bir ay, altı ay göreve gittiğimizde çocuğumuz ne hissedecek, ona bizim gibi kim bakacak? Peki ya geri dönemezsek..."

Kendi kasvetimin yanına eklediğim umutsuzluğumla Yağız'ı da çökertmiş olacağım ki gözlerindeki parıltılar bir bir son buldu. Üzgün yüz ifadesiyle yutkunduğu sırada gözlerim doldu. Onun bu kadar kırılmasını istemiyordum.

"Ben hep istemiştim ki... Yani babam gibi bir baba olursam eğer... Kalabalık bir aile olursak..." Hangi cümleye başladıysa bitiremedi. Tıkandı, aralarda nefes aldı. Duygularını anlatmak istiyordu ama sanki ikna olmayacağımdan da emindi. Son bir umut gözlerime baktı. "Masa başında olmak kötü bir şey değil ki. Yine asker olacaksın, yine rütben olacak. Sadece aktif görevlere gitmezsin olur biter. Hem günübirlik olanlara beraber çıkarız. Söz karışmam sana."

İki elimle yanaklarını kavradığımda buruk bir tebessüm vardı dudağımın kenarında. Onun bu çocuksu halleriyle bir umut beklentiyle bakması, beni ikna etme çabaları görülmeye değerdi. Çok tatlıydı, çok yakışıklıydı. Kararımda kesin olsam da onu kırmak istemedim. Belki düşüncelerim değişmeyecekti ama yine de onun için bu durumu tekrar gözden geçirecektim.

"Düşüneceğim."

Gözlerindeki parıltılar bir anda yeniden can bulduğunda mutlulukla beni kendine çekti. "Teşekkür ederim."

Bir süre sarıldığımızda geri çekilerek gözlerine baktım. Çok umutlanmasını da istemiyordum. "Sadece senin hatırına düşüneceğim Yağız.

Bu konuda umutlanmanı istemiyorum çünkü benim için zor bir ihtimal."

Beni kucağına çektiği gibi dudaklarıma küçük öpücükler bıraktı. "Olsun. Düşüneceğim dedin ya, bana o da yeter. Ben sana çiçek gibi bakarım, bir dediğini ikiletmem. Yemin ederim Bahar, ne istersen yaparım."

Beklemediğim tavırlarıyla üst üste şaşkınlığa uğrarken, onun bu kadar istekli olmasına hayret ediyordum. Gözümün önündeki potansiyel baba adayını ben ne ara kaçırmıştım? "Aşk olsun Yağız, bebek olmadan da bu ilgiyi gösterebilirsin."

Belimden tuttuğu gibi benimle ayağa kalktı. Yatağın örtüsünü bir eliyle çekip beni yatırdığında soğuk çarşaflarla temas etti tüm bedenim. Yanıma uzanan kocam, saçlarımı severken bir yandan da omzuma ve boynuma küçük öpücükler bırakıyordu. "Ben seninle her gece ilgileniyorum," dedi boğuk sesiyle.

Huylandığım an kıkırtılarıma engel olamadım. "Yine uykusuz kalacağız senin yüzünden."

Boynuma kondurduğu öpücükler başımı döndürmeye başladığında gülüşleri arsızca tenime vurdu. "Uykusuz kaldığım gecelerin en güzelleri sana ait Bahar..."

Sabahın erken vakti bir rüyanın tutsağı olmuş, uyanmaya çalışıyordum. Bebek sesi geliyordu kulağıma. Etrafıma bakıyordum ama bir şey göremiyordum. Acı bir feryattı sanki bu. Beni istiyordu ancak görmediğim şeye ulaşmam imkânsız gibiydi. Ellerim saçlarımın arasında bir o yana bir bu yana adım atıyordum. Ses öyle bir yankılanıyordu ki sanki her yerden geliyordu. Hayır hayır... Sanki sadece kafamın içindeydi.

Sesler aniden kesilince ben de duraksadım. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Yardım çığlıkları atan minicik bir bebek yok olmuştu sanki. Panikle etrafıma bakınırken ellerim dikkatimi çekti. Daha dikkatli baktığımda elimdeki kanlarla hayrete düştüm. İçimi bir korku kapladı. Nefes alışlarım hızlanmışken karnıma giren ağrıyla yere çöktüğümde ağlamaya başladım.

Panikle gözlerimi araladım. Olduğum yerde doğrulmuş sık nefesler alırken, evimde ve hatta yatağımda olduğumu anladığım an gözlerimi kapatarak yutkundum. Nasıl bir kâbustu bu? Ne görmüştüm ben öyle? Hemen ellerime bakarak kontrol ettiğimde şükür ki kan falan yoktu. Çok fazla etkisinde kalmıştım. Hep akşam konuştuğumuz bebek muhabbeti yüzünden olmalıydı bunlar. Rüyalarıma kadar girerek kâbusum olmuştu.

Aklıma Yağız geldiğinde başımı yana çevirdim. Yüzüstü yatmış uyuyordu. Sakin nefesleri, huzurlu yüz ifadesini görünce tebessüm ettim. Ancak gülümsemem çok da uzun sürmedi. Bu sabah bana uğursuzmuş gibi bir anda kalkan midemle elimi ağzıma kapattım. Kusacağımı anladığım an sessizce yataktan çıkarak odadan fırladım. Daha çok erkendi ve Yağız'ı uyandırmak istemiyordum.

Kusacağımı düşünmeme rağmen bir iki öğürmenin ardından sakinleştim. Elimi yüzümü yıkayıp ihtiyaçlarımı giderdim. Aynada solgun yüzüme bakarken beni neyin bu hâle getirdiğini anlamaya çalışıyordum. Beynimin içinde kırk tane şey dönüp dolaşırken en imkânsız olanında takılıp kaldım.

Bakışlarım karnıma düştüğü anda zor bir hesabın içine düştüm. Âdet dönemim yaklaştığı zamanlar bu şekilde ufak bulantılarım olurdu ama bu biraz fazla gelmişti. Tekrar tekrar hesapladığımda hep aynı sonuca çıkıyordu. Bir hafta gecikmiştim ama bu olağandı. Öfkeyle elimi lavaboya vurdum. Yağız olsa benden çok daha iyi hesaplardı.

İyi de benim hamile olmam imkânsızdı. Bir hafta geciktim diye şüphelenmekse aptallıktı. Ben korunma işinde bile kendim tedbir alırken nasıl hamile kalabilirdim ki?

"Belki de sadece midemi üşüttüm," dedim içimden. Yani olabilirdi sonuçta. Yine de içime sinmedi. Lavabodan çıkarak oturma odasına geçtim. Sehpanın üzerinde duran telefonumu alıp Leyla'yı aradım.

Neredeyse son çalışta açmıştı. "Alo..."

"Yardımın lazım," dedim fısıltı gibi çıkan sesimle.

"Siz kimsiniz?" demesini beklemiyordum ama dedi.

"Leyla!" dedim uyarırcasına. "Gökhan yanındaysa sakın belli etme."

Kısa bir sessizlik oldu. Hafif bir hışırtı ve ardından boğaz temizleme sesi geldi. "Yok canım. Yanımda ne işi var ki?"

Gözlerimi devirdim. Sahiden beni aptal sanıyordu galiba. "Hı... Eminim yoktur."

Sesi biraz daha içine kaçtığında kendine gelmiş olacak ki sorgulamaya başladı. "Ne oldu sabahın bu saatinde?"

Arkamı kontrol ederek Yağız'ın uyanma olasılığına karşı daha kısık mırıldandım. "Hastaneye gitmem lazım ama bizimkilerin haberi olmayacak. Hemen hazırlan ve çıkalım lütfen."

En iyi sonuç alacağım yer orasıydı sonuçta. "Şey..." dedi duraksayarak. "Gidelim tabii de kötü bir şey mi var?"

Daha fazla uzatmayacaktım. "Yolda konuşuruz. Beş on dakikaya aşağıda ol."

Cevabını beklemeden telefonu yüzüne kapattım. Hemen apar topar odaya girdiğimde elimden geldiğince sessiz hareket ederek altıma bir kot, üstüme de bir kazak geçirdim. Saçlarımı bağlama gereğinde bulunmadım. Belime silahımı yerleştirdiğim sırada, "Nereye?" diyen Yağız'ın boğuk sesiyle arkamı döndüm. Hâlâ yüzüstü yatıyor ve gözleri kapalı duruyordu. Bu adam gerçekten çok tehlikeli olabilecek kapasiteye sahipti.

Yanına yürüyüp siyah saçlarını sevdim. Eğilip yanağını öptüğümde fısıldadım. "Sen uyu canım."

Başını benden tarafa çevirerek yataktan düşürdüğü eliyle bacağımı kavradı. "Nereye?"

Ondan kaçışım olmadığını anlayarak yutkundum. "Leyla aradı. Benimle konuşmak istediği şeyler varmış. Ben de hastaneye bırakayım dedim."

Kaşlarını çattığında bacağımdaki eli biraz daha yukarı tırmanmıştı. "Gökhan ne işe yarıyormuş?"

Hiç düşünmediğim konu üzerine geçiştirmeye çalıştım. "Ben nereden bileyim? Benimle konuşmak istedi demek ki. Karargâhta buluşuruz."

Bacağımdaki eli usul usul kayıp gittiğinde kabullenmiş görünüyordu. "Geç kalma, dikkatli ol."

"Merak etme," diyerek kaçar adımlarla odadan çıktım. Aşağıya iner

inmez arabama kuruldum. Çalıştırdığım sırada Leyla apartmandan çıktı. Arabanın içinde olduğumu gördüğü an telaşla adımlayıp arabaya bindi.

"Günaydın."

"Günaydın," diyerek arabayı hareket ettirmeden önce eğilip apartmana baktım. Gökhan da Yağız da pencereden bizi izliyordu. Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım.

"Of... İkisi de kurt gibi."

Leyla da benim gibi eğilerek apartmana baktı. İkisini de görmüş olacak ki suratı buruştu. "Ona acil işim olduğunu söyledim ama ben götüreyim diye tutturdu. İstemeyince de şüphelendi."

Yola çıktığımda bu durumu umursamayı düşünmüyordum. "Boş ver."

Leyla, asıl değinmesi gereken yere geç de olsa gelebilmişti. "Neden hastaneye gidiyoruz? Ne oldu Bahar?"

"Test yaptıracağım," dedim sakince.

Anlamamış olacak ki boş boş baktı bir süre. "Ne testi?"

Sıkıntılı bir nefes daha verdim. Bakmadan söylemek en mantıklısıydı. "Hamilelik testi."

Anında koluma yapıştı. "Sen ciddi misin? Ay hamile misin?!"

Başımı kısa süreliğine Leyla'ya çevirdiğimde yüzümde hiç mimik oynamadı. "Bilsem niye test yaptırayım Leyla?"

Sessiz kalan kadın, bana hak vermiş gibiydi ama çok da sessiz kalamıyordu. "Ne kadar geçti peki?"

Bütün stresime rağmen sakin kalmaya çalışarak omuz silktim. "Bir hafta ve mide bulantım var. İçime bir kurt düştü, baktırmam lazım."

Düşünceli bir hâlde eli çenesine gitti. "O zaman kan testi yaptırmakta fayda var, daha çok erken." Bir anda sevinçle ellerini çırptı. "Ay inşallah hamilesindir! Çok heyecanlı! Yağız kesin çok sevinecek."

Bunu söylemek zor gelse de biriyle paylaşmam gerekiyordu. "Ben bebek istemiyorum."

Arabanın içini büyük bir sessizlik kapladı. Bir süre de devam etti. Sadece hastaneye yaklaştığımızda Leyla, "Özür dilerim," dedi mırıldanarak.

Başımı çevirip ona baktığımda açıkladı. "Bilseydim akşam bebek konusunu açmazdım."

"Sorun değil," dedim zoraki bir tebessümle. "Bazı konuları konuşmamız gerekiyordu, sen de vesile oldun." Yağız da sağ olsun vesile olması için çabalamıştı. Hâlbuki vesileler olmadan da konuşabilirdik ama bu durumun normal olduğunu göstermeye çalışıyordu sanırım.

Hastaneye geldiğimizde Leyla doktorla konuşarak kan ve idrar örneği vermemi sağladı. Böylece daha kesin bir sonuca ulaşacağımızı söylemişti. Normalde sıra beklemem gerekiyordu ama Leyla sayesinde küçük bir öncelik kazanmıştım. Alelacele, biraz da onun sayesinde hızlandırılmış kan ve idrar örneği verdim ancak sonucu bekleyecek zamanım yoktu. Sonucu Leyla'ya devredip hemen karargâha döndüm. Geç bile kalmıştım. Yolda da kendime ve Yağız'a, hatta çocuklara da poğaça aldım. Çayla güzel giderdi. Hiç yoktan şu mide bulantımı biraz yatıştırırdı.

Karargâha geldiğimde üzerimi hızlıca değiştirip dinlenme odasına doğru ilerledim. Gelirken odaya geçmeleri için Yağız'a haber vermiştim. İçeri girdiğimde hepsinin bakışları beni buldu ama özellikle de Yağız'la Gökhan, koltuklara oturmuş ellerini önlerinde birleştirmiş, sorgulayıcı bir tavırla beni izliyordu. Yutkunarak bozuntuya vermeden elimdeki poğaça poşetini salladım. "Poğaçalar geldi... Çay söylediniz mi?"

Emirhan ayağa kalkarak elimdeki poşeti aldı. "Şimdi gelir komutanım."

Emirhan, sehpanın üzerine poğaçaları açarken Yağız'ın yanına oturdum. Başını benden tarafa çevirdiğinde bakışları üzerimde geziniyordu. "Bir sorun yok değil mi?"

Omuz silkerek olağan bir şekilde gülümsedim. "Yok canım." Şu durumda Yağız'a bir şey söylemem saçma olurdu. Sadece şüphelenmiştim ve sonuç olumsuz olursa hayal kırıklığına uğrardı.

Bu sefer de sıra Gökhan'a geldi. "Leyla telefon gelince apar topar çıktı. Bırakayım dedim onu da kabul etmedi."

"Olabilir," dedim sakince.

Gökhan gözlerini kıstığında biraz daha öne çıkardı bedenini. "Bir durum mu var?"

Aldığım poğaçanın birini ağzıma bastığımda zaman kazanmaktı niyetim. Bir yandan da açlığımı bastırmaya çalışıyordum. Zorla yutkunduğumda ikisini işaret ettim. "Siz ikiniz beni sorguya çekmeyi bırakır mısınız? Bazı şeyler kadınlar arasındadır, bilmeniz gerekmiyor."

Israrla bana şüpheyle bakan ikili konuşamadan kapı açıldı. İçeri giren askerin elindeki çayları görünce hemen atıldım. "Çabuk getir."

Daha asker elindeki çayları bırakamadan tepsiden bir tanesini alıp dudaklarıma götürdüm. İçtiğim yudumla biraz yansam da çaktırmadan sehpaya bırakıp tekrar poğaçama sarıldım.

"Fazla acıktın sanırım." Kulağıma kadar yaklaşan sevdiğimin fısıltısıyla öylece kaldım. Bir yanağım şiş, ağzımdakini çiğnemeye çalışırken ona doğru döndüm. Konuşamayınca elimle saçma sapan işaretler yaptım. Gülerek bardağımı bana uzattı. "Çayından iç."

Çocuk gibi benimle ilgilenen adamın sözünü dinledim. Çayımdan içip ağzımdakileri yuttuğumda aldığım poğaçayı ona uzattım. "Sen de açsın."

Elimden tutarak poğaçadan ısırdığında Emirhan yine bizi dalgaya aldı. "Lan kahvaltıyı bile romantizm içerikli yapıyorlar." Aykut'a elindeki poğaçayı uzatarak bizi taklit etti. "Aç mısın bebeğim? Ye hadi, görevde zayıf düşersin."

Gökhan içten içe gülerken Aykut koca bir ısırık aldı. "Sağ ol hatun."

"Zevzekler," dedim huysuzca. Yağız beni kendine çekerek başımdan öptü. "Sen iste, ikisini de yerlerde süründüreyim," dediğinde bize korkuyla bakan ikili itiraz etti.

"Yapma komutanım."

"Şaka yaptık komutanım."

İkisine de sırıtarak çayıma uzandım. "Bu seferlik hoş göreceğim."

Sohbet ederek, kahkahalarla karnımızı doyurduğumuzda odanın kapısı çaldı. İçeriye giren asker, Turan Albay'ın hepimizi toplantı odasında beklediğini söyledi. Kısa sürede kendimizi toplantı masasının etrafında bulduk. Yine Yağız'ın karşısına oturdum. Onun seyri her şeyden güzeldi.

Turan Albay odaya girdiğinde hepimiz ayağa kalktık. Hazır ola ge-

çip selam verdiğimizde aynı şekilde selam vererek oturmamızı işaret etti. "Oturun."

Her sözü emir olan Turan Albay oturduğu an, hepimiz yerlerimize oturduk. Merakla onun dudaklarından dökülecekleri bekliyorduk. "Acil bir durum var çocuklar," dedi biraz sıkıntılı. "Terör yapılanmasının sınır köylerimizden birine taciz ateşi açtığını duyduk. Aldığımız bilgilere göre kalabalıklar. Köyde zayiat mevcut. Sivil halk saldırı altında. Korucular savunmada ancak daha fazla dayanamayacaklardır. Tüm köyü terörden temizleyin. Siviller zarar görsün istemiyoruz."

Hepimizin içindeki öfke kabararak onları yok etme isteğiyle yanıp tutuşurken, Turan Albay son detayları da geçti. Hızlı bir şekilde toplantıyı sonlandırıp giyinme odasına indik. Üzerimde termal formam vardı. Yüzüğümü yine dolabıma bırakıp saçlarımı .ördüm. Hemen ardından mühimmat odasına geçtim. Yine sona ben kalmıştım. Aceleyle yerime geçerek dolabımı açtım. Yeleğimi giydiğimde seri hâlde hazırlanıyordum. Hazırlanan kişi anında bizi bekleyen helikoptere gidiyordu. Çantamı ve yeleğimi sırtlanırken kapı çaldı. İçeriye giren asker selam verdiğinde hedefi Yağız'dı.

"Komutanım, Turan Albay acilen sizi istiyor."

Yağız başıyla onayladığında asker çıkar çıkmaz bana döndü. "Acele et Bahar."

Onun arkasından tam çıkacağım esnada telefonum aklıma geldi. Son dakikaya kadar kapatmamıştım. Leyla'nın geç kalacağını düşünerek kapatmak için elime aldığımda çalmaya başladı. Leyla arıyordu. Telaşla açıp kulağıma götürdüm. "Leyla."

"Bahar!"

Sesindeki coşkuyla karışık duyguya anlam veremediğimde zamanım olmadığı için acele ettim. "Sonuç ne?"

Küçük bir hışırtının ardından heyecanla bağırdı. "Hamilesin Bahar, hamilesin!"

Kulağımda hissettiğim çınlamalarla telefonum elimden düşecek gibi hissettim. "Ne? Ama nasıl?"

Anlamıyordum, aklım almıyordu. Her zaman tedbirli davrandığım

hâlde nasıl hamile kaldığıma aklım ermiyordu. Belki de bazı şeylerin bizim kontrolümüz dışında olduğunu unutuyordum.

"Vallahi onu siz bileceksiniz ama ben çok sevindim! Küçük Bahar'ın geldiğini düşünsene..."

Yutkunarak elimi karnıma götürdüm. Bakışlarım karnıma düştüğünde gözlerim doldu. Şimdi olmazdı, şimdi sırası değildi. Allah'ım ne yapacağım ben? "Kapatmam lazım, görüşürüz."

Leyla cevap veremeden telefonu yüzüne kapattığımda dolaba attım. Zor da olsa silahımı alıp odadan çıkarken kapıda Yağız'la karşılaştık. "Hadi Bahar, acele etmemiz lazım."

Hareket edemediğim o an sanki üzerime bir ağırlık çöktü. Ne yapmam gerektiğine karar veremiyordum. Operasyona gitmeliydim ama ayaklarım yere çakılmıştı. Yağız, bir iki adım attığı anda benim ilerlemediğimi görünce geri dönerek tekrar önüme geçti. "İyi misin?"

Kolumdan tutarak ufak da olsa beni sarstığında dalıp gittiğimi anladım. Başımı kaldırıp kara gözlerine hüzünle baktım. "Yağız..."

Öyle bir tereddüde düşmüştüm ki ne yapacağıma karar veremiyordum. Endişeyle bakıyordu bana. Neyim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Devam etmem için sabırla beklerken Gökhan koridorun sonunda göründü. "Komutanım, sizi bekliyoruz."

Yağız, daha fazla oyalanamayacağımızı anladığı an beni kendine çekerek göğsüne bastırdı. Şakağımdan öptüğünde bakışları sıcacıktı. "Gitmemiz lazım yavrum, oyalanacak zaman değil."

İrkilerek kendime geldim. Ne yapıyordum ben? Oyalanmamız değil, gitmemiz lazımdı. Yardımımıza ihtiyacı olan, bizi sabırsızca bekleyen masum insanlar vardı. Daha karnımda yeni oluşan bir şeye ne olabilirdi ki? Bu onunla ilk görevim de olmayacaktı muhtemelen. İki üç haftadır habersizce çıktığım görevlerde o da benimle beraberdi.

"Gidelim," dediğim anda harekete geçtik. Hızlı adımlarla helikoptere bindiğimizde Yağız'ın karşısında oturuyordum. İkimiz de birbirimize bakıyorduk. Artık nasıl bakıyorsam beni güldürmek ister gibi elini cebine attı. Nereden ve ne zaman koparıp cebine attığını bilmediğim sarıpapatyayı bana uzattı. Başarmıştı, artık yüzüm gülüyordu.

Tebessümle çiçeği elime aldım. Yapraklarını severken yeniden bakışlarım Yağız'ı bulduğunda usul usul dudaklarını kıpırdattı. *"Seni seviyorum sarıpapatya..."*

Dudaklarım kıvrılırken biraz da utandım çünkü diğerleri de hâlimizi görüyor, tebessümle bizi izliyordu. Elimdeki çiçeği cebime koyduğumda dudaklarımı oynattım. *"Seni seviyorum..."*

Helikopterden indikten sonra bir süre araçla ilerlemek zorunda kaldık. Bizden önce müdahale eden korucular çatışmaya başlamıştı. Biz de iki koldan girerek teröristleri dumura uğratmayı planlıyorduk. Şimdi ise koşuyorduk. Biz koşarken Yağız emirlerini arka arkaya sıralıyordu. "Çok kalabalıklar, dağılarak gideceğiz. Kendinizi hemen belli etmeyin, bu bize zaman kazandırır. Konumlandığınızda tek tek indirmeye başlayın. Avcı, kendine yüksek bir yer seç. Ortada karşı taraftan nefes alan kimseyi istemiyorum. Kendinizi tehlikeye atmayın. Keskin nişancı olabilir, dikkatli olun."

Birbirimizden ayrıldığımızda kendimi bulduğum sağlam bir kayanın arkasına attım. Hemen tüfeğimi yerleştirerek karşıya doğrulttum. Kısa bir süre gözlem yaptığımda bir kişiyi gözüme kestirdiğim gibi atışa başladım. İlk seferde indirdiğim adamla yüzüm gülerken hepimiz karşı ateşe başlamıştık. Devam eden çatışmanın ardından yerimi keşfetmiş olacaklar ki kayaya çarpan ve hemen yanımdan geçen kurşunlarla arkama yaslandım. Derin soluklar alırken diğerlerine seslendim. "Çok fazlalar!"

Kafamı uzattığımda bir kurşun daha yanımdan sekti. Yağız da benim gibi nefes nefeseydi. "Boş yere atış yapmayın! Hedefleri indirin! Avcı, başlarındaki kimse onu bul!"

"Arıyorum komutanım." Emirhan arayışına devam ederken kendime daha iyi bir yer buldum. Ateş ederek bulunduğum kısımdan çıkıp gözüme kestirdiğim yere koştum. Görüş açısının daha iyi olduğunu düşünüyordum. Bizimkilerden uzaklaşmıştım ama bulunduğum yerde sıkışmıştım. Derin soluklarımın ardından tekrar ateş etmeye başladım. Sıcak temasta

en az yarım saat boyunca çatıştığımızda Emirhan'ın hararetli sesi geldi. "Korucular dayanamıyor, yaklaşıyorlar."

Gökhan sıkışmış olacak ki yer belirtti. "Sağ kanatta saat bir yönünde iki kişi var. Onları indirebilir misin Avcı?"

"Olumlu." Kısa sürede Emirhan'dan onay geldi. "İkisi de indirildi."

"Tamam. Ben sağ kanattan yaklaşıyorum."

Sert bir çatışma ortasında karşımda bana doğru yaklaşan adamı indirdiğimde Yağız bağırdı. "Poyraz solunda!"

Endişeyle Aykut'un olduğu kısma baktım. Teröristi indirdiği an içim rahatlamıştı.

"Şerefsiz piçler her yerden türüyor." Aykut'un öfkeli sesiyle Emirhan güldü.

"Biz de kökünü koparırız." Yüzümüzde oluşan tebessüm ne yazık ki çok sürmedi çünkü Emirhan tüm gücüyle bağırdı. "Dikkat! Havan mermisi!"

Gördüğüm görüntü anlıktı. Ne ara yerimden fırladım ne ara kaçmaya başladım ve ne ara savruldum bilmiyorum. Kulağımda müthiş bir çınlama vardı. Yüzüm buruşmuş, olduğum yerde kıvranıyordum. Yağız'ın öfkeli sesi geliyordu kulağıma. "Ses verin! Herkes iyi mi, ses verin!" Aykut ve Gökhan ses verdiği esnada açıkta olduğumu fark ettim. Bana doğru yaklaşan teröristi bacağımdaki silahı aniden çıkarıp vurdum. Kendimi toparlayarak kalkmaya çalışırken Yağız bağırdı. "Güneş, ses ver!"

Onu korkutmamak için kendimi toparlayıp yerde sürünerek ilerlerken, "İyiyim," dedim.

Yağız ise hâlâ öfkeliydi. "Avcı, neden havan mermisi geliyor buraya? Boşuna mı koyduk seni?"

"İndiriyorum ama kalabalıklar. Öldürdüğümün yerini diğerleri alıyor."

Yağız tuhaflık sezmiş gibi mırıldandı. "Şimdiye kadar geri çekilerek kaçmaları lazımdı, ölüme yürüyorlar."

Gökhan da onu doğrular gibi devam etti. "Bu itler bir iş peşinde, giderek yaklaşıyorlar."

Yağız tehlikeyi sezmiş gibi Aykut'a seslendi. "Poyraz destek iste, ters giden bir şey var. Taarruz istemiyorum, savunmada kalın." Aklı bende kalmış olacak ki bana seslendi. "Güneş, yakınımda kal."

Umutsuzca aramızdaki mesafeye baktım. "Bulunduğum yerden çıkamıyorum, ateş altındayım."

İşin kötü tarafı patlamada bir de nasıl becerdiysem kolumu yaralamıştım fakat şimdi bunu söyleyip Yağız'ı endişelendirmek istemiyordum.

"Avcı, beni koru. Güneş'e yaklaşacağım."

"Destek yarım saate gelecek." Aykut az da olsa içimizi rahatlattığında Emirhan'dan bir inilti geldi. "Ah..."

Bir anda tüm dikkatimiz dağılırken Yağız bağırdı. "Avcı! Avcı durum bildir!"

Telsizden kulaklarımıza yankılanan iniltiler Emirhan'ın çektiği acıyı hissetmemizi sağlıyordu. Silah sesleri azalacağı yerde arttığı esnada kesik sesleri duyuldu. "Sol... Sol omzumdan... Vuruldum."

"Tamam oğlum, sakin ol. Geçecek, bir şey olmayacak. Poyraz, Avcı'yı al."

Poyraz yerinden ayrılarak hızlı nefeslerle onayladı. "Anlaşıldı komutanım."

Her şey bitti derken bu sefer de Gökhan girdi araya. "Korucular şehit oldu. Etrafımızı sarıyorlar."

"Allah kahretsin." Yağız'ın hırıltılı sesiyle kendimi gizlemeye çalıştığım çukurda sırtımı toprağa yasladım. İçimi farklı bir duygu kapladı. Gözlerimi kapattığımda sona gelmiş gibi hissediyordum. Gözlerim dolu dolu alt dudağımı ısırdım. Korkum kendime değildi. Şehit olmak benim hayalim, en büyük mertebem olacaktı ama bugün yalnız olmadığımı bilmek canımı acıtıyor, boğazıma koca bir yumrunun oturmasına sebep oluyordu.

Elim karnıma gittiğinde gözümden bir damla yaş süzüldü. Son dakika vazgeçip gelmemeliydim, yapmamalıydım ama artık çok geçti. "Özür dilerim bebeğim."

Fısıltılı sesimi kendim bile zor duyduğumda Aykut, karargâha yaralımız olduğunu bildiriyordu. Derin nefesler alarak kendimi toparladım.

Şu an zayıflık ediyordum. Güçlü olmalı ve silah arkadaşlarıma destek vermeliydim. Elimin tersiyle gözyaşımı silip yüzüstü döndüm. Tüfeğimi bize yaklaşanlara doğrulttuğumda diğerlerine seslendim. "Destek birazdan gelecek! Kendinizi koruyun, kimseye bir şey olmayacak!"

Sesim onları ve hatta en çok da kocamı motive etmiş olacak ki o da seslendi. "Hadi aslanlarım, çıkacağız buradan!"

Gökhan da aynı dirayete sahipti. "Gerekirse hepsini boğarak öldürürüz, kanımızın son damlasına kadar!"

Yanımda hissettiğim hareketlilikle başımı çevirdim. Bana yaklaşan teröristi son anda vurduğumda iki kişi daha bana doğru geliyordu. En çok beni sıkıştırıyor oluşlarını o an fark edememiştim ama şimdi görüyordum ki ateş etmek yerine bana yaklaşmaya çalışıyorlardı. Diğer ikisinden birini daha indirdiğimde olduğum yerde daha fazla kalamayacağımı anladım. Yandaki kayalığa doğru ilerlemeye çalışırken eğilerek hızlı adımlar atıyordum. Tam bu esnada önüme çıkan adamla duraksadım.

Elindeki silahın tetiğine basmadan üzerine atlayıp yere düşürdüm. Beni üzerinden attığında tüfeğim savruldu. Yerimden kalkarak bana saldıran adama yumruğumu geçirirken kolumda bir sızı hissettim. Histerik bir şekilde koluma baktığım an kesiği görmem zor olmadı. Sızan kanı durdurmak için diğer elimle bastırdığım esnada bir yandan da karşımdaki adamı takip ediyordum. Önüme düşen gölgeden, arkamda biri olduğunu anlayarak bacağımdaki silaha sarılıp ani bir hareketle arkamı döndüm. Karşımdaki kişiye arka arkaya iki el ateş ederek yere düşüşünü izlerken enseme sert bir darbe aldım.

Büyük bir sarsıntıyla ense köküm sızlarken acısı beynime yayılıyordu. Elimi enseme attığımda bir iki kez sendeledim. Kapanan gözlerimi zar zor aralamak için çabalıyordum. Elimdeki silahla arkamı döndüm. Dik tutamasam da bana vuran kişiyi vurma gayem dizlerimin üzerine düştüğümde son buldu.

"Pala..." dedim fısıltıyla. Beni değil ama bebeğimizi kurtarması gerekiyordu.

Seslenişim anında karşılık buldu. "Güneş! Güneş devam et..."

Çatışma seslerinin yanında Yağız'ın bağırışları ve büyük bir kargaşa ile birleşen uğultu her yeri kapladığında suratıma bir darbe daha aldım.

Zaten net olmayan görüntüm giderek kaybolurken, bedenim ağır bir un çuvalı gibi yere yığıldı. Gözlerim kapanmadan önce karnıma son bir tekme daha yememle iki büklüm olduğum esnada her yer zifiri karanlıktan ibaretti. Bense koca bir boşluğun içine düşüyor, bir türlü sonu bulamıyordum...

@novaebook

Ruhumdaki Yara

Yağız'dan...

11 Ocak...

Ruhuma bulaştırdığım her bir yara, bedenime bulaştırdıklarımdan daha ağırdı. Cennet hiç bu kadar yakıcı, cehennem hiç bu kadar soğuk olmamıştı. Ne cennetim kaldı ne de cehennemim. En zoru da arafmış meğer. En zoru da sahipsizlikmiş, sahip olduklarını kaybetmekmiş. Bir insanın alnına keder yazılınca her yer bataklık oluyormuş, sen de o bataklığa saplanan değersiz bir parçadan ibaretmişsin.

Değersiz bir parçayı kurtarmak için kim kendini tehlikeye atar ki? Kim görmediğini koruyabilir, duymadığını anlayabilir?

Gözlerimi kamaştıran ışığa bakamadım. Elimle ışığı engellemeye çalışırken zorlukla görmeye çalışıyordum. Gözüm mü alışıyordu yoksa parlaklık giderek azalıyor muydu bilmiyordum ama koca bir çimenliğin ortasında olduğumu anlamam geç olmadı.

Neşeyle gelen çığlıklar vuruyordu kulağıma. Hemen önümde beliren görüntüyle muazzam bir düşte olduğumu anladım. Bahar geldiğinden beri benim kâbuslarım en güzel hayallerime dönüşmüştü.

@novaebook

Bembeyaz giyinen karım, küçük bir kız çocuğunun elini tutmuş koşturuyordu. İkisinin saçları da burçak tarlasında filizlenen başaklar gibiydi. Tenleri kar beyazı, gözleri deniz mavisi... Dudaklarında eşsiz bir tebessüm, melodi gibi çıkan sesleri ruhuma işliyordu.

El sallıyorlardı bana. Aciz bedenim onların varlığına muhtaçtı. Elimi kaldırarak karşılık verdim fakat sonra yeniden koşmaya başladılar. Benden uzaklaşıyorlardı. Bir iki adım atarak elimi uzattım. "Bahar..." Sesim çıkmayınca hızlı adımlarla yürümeye başladım. "Bahar, gitmeyin!" Karşısı bir anda koca bir uçuruma dönüşürken ikisinin de uçurum kenarına doğru koşuyor oluşuyla içim koca bir buhrana büründü. "Gitmeyin Bahar! Yanımdan ayrılırsanız sizi koruyamam!" Duymuyorlardı beni. Peşlerinden daha hızlı koştum, koştum, koştum... Başını çevirerek gülümsemesi solan kadına korkuyla tekrar bağırdım. "Bahar... Gitme!"

Gözlerimi araladığım anda telaşla etrafıma bakmaya başladım. Hastane odasında olduğumu anladığım an, omzuma dokunan elle başımı kaldırdım.

"Sakin ol."

Üzerinde üniforması ile başımda bekleyen Gökhan, beni kendime getirirken pencereye baktım. Hava aydınlanmaya yüz tutmuştu. Üzerimdeki örtüyü atarak, "Ne işim var lan benim burada?!" diye bağırdım.

Gökhan kolumdan tutarak kalkmama engel olmaya çalıştı. "Pala, az sakin ol."

Ayağa kalktığım gibi yakasını kavradım. "Karım nerede lan benim?! Niye uyuyorum burada?!" Üzerimde yeşil tişörtüm, altımda kamuflaj pantolonum ve ayağımda postallarla neden burada olduğumu anlayamıyordum. En son operasyondaydık. Bahar... "Bahar!"

Yakasına yapıştığım ellerimi bileklerimden tutan Gökhan yalvarır gibiydi. "Abi, gözünü seveyim sakin ol. Bak yine uyutacaklar seni."

Başıma giren ağrıyla kısa süreliğine hafızamda kaybolan anılarım tekrar gelirken en son bir patlamada bilincimi kaybettiğimi hatırlıyordum. Yine de bir şeyler bir türlü net değildi. Sonra hastanede uyandığımı hatırlıyordum. Bahar'ın olmayışı ve benim geçirdiğim krizle birlikte beni tutarak zorla yapılan iğneden sonrası yine yoktu.

@novaebook

"Karım nerede?"

Hırıltılı nefeslerim Gökhan'ın yüzüne vuruyordu. Onun bakışlarında gördüğüm üzüntü ise beni daha da geriyor, öfkemi arttırıyordu. "Yok..." dedi sessizce. "Her yeri aradık, yok. Kaçırıldığını düşünüyoruz."

Gözlerim yeniden kararmaya başladığında, Gökhan'ın hemen arkasındaki duvara yumruğumu geçirdim. "Ne demek lan kaçırıldı?! Nasıl kaçırırlar?! Siz ne bok yiyordunuz orada?!"

Bakışları yere düştüğünde vereceği cevaptan utanır gibiydi. "Son patlamada bilincini kaybettin. Seni zor çıkardım oradan. Emirhan çok kan kaybetmişti. Destek ekip gelince geri çekildiler. Peşlerine düştük. Hiçbir iz yok. Almışlar abi, yok."

Omuzlarım çöktüğü an koca bir ağırlığın altında kaldım. Boğazıma bir yumru oturdu. Bedenim ağır geldiğinde bir adım geriye sendeleyip yatağa tutundum. O şerefsizlerin eline düşmektense ölmenin daha iyi olacağını bilecek kadar çok şey yaşamıştım. Gökhan bir kolumdan yakalarken sesi acizliğime acır gibiydi. "Bulacağız onu ama önce senin kendini toplaman lazım. Yoksa karargâhın kapısından bile giremeyeceğiz."

Başımı kaldırdığım an yine öfke tüm bedenime sıcak bir alev gibi yayılmaya başladı. "Kim almayacak lan beni?" Ayağa kalkarak kapıya yöneldim. "Yürü gidiyoruz."

Koridorda hızlı adımlar atarken şafak çoktan sökmüştü. Birkaç tane odanın yanından geçtiğimde Gökhan arkamdan seslendi.

"Abi Emirhan..."

Gitmek için yanıp tutuşan bedenim bir anda yere çivilenirken, karımın derdinden kardeşimi unutmak kalbime bir ok daha sapladı. Ağır bedenimi arkaya çevirdiğimde yutkunmadan edemedim. "İyi mi?"

Gökhan bana ulaşarak tebessüm etmeye çalıştı. "Dün ameliyattan çıktı. Durumu iyi, sadece biraz kan kaybetmiş." Eliyle çaprazdaki bir odayı gösterdi. "Burada."

Sadece başımı eğerek odaya yöneldim. Bir hışımla içeri girdiğimde manzarayı görünce böyle girdiğime pişman oldum. Emirhan hasta yatağında sargılı omzuyla yatıyordu. Diğer kolunun altında yanında uyuyan karısıyla içim parçalandı.

Öyle güzel duruyorlardı ki beni geçmişe götürdü. Aynı şekilde yaralı hâlde yatarken Bahar'ın kollarımın arasında uyuduğunu dün gibi hatırlıyordum. Belki sabahına beni bırakıp gitmişti ama o gece benim kollarımdaydı. Şimdi ise yine yoktu. Şimdi ise nerede olduğu belirsizdi. O zaman güçlüydü, şimdi ise savunmasız.

Elim alnıma gittiği an tam arkamı dönmüştüm ki Emirhan'ın sesi geldi. "Komutanım." Sıkıntılı bir nefes verip gözlerini aralayan adama döndüm. Kısık çıkmıştı sesi. Güçsüzdü belli ki. Belki de yanında uyuyan kadına kıyamıyordu. Yanına yaklaşıp Şeyma'ya baktığımda, kendisi de bakarak tek eliyle karısının üzerini örttü. "Komutanım gece geldi, yorgundu. Biz..."

Emirhan açıklama yapmaya çalıştığı sırada elimi alnına koydum. Geriye doğru saçlarını sevdiğimde gülümsedim. "Kes oğlum sesini." Karısı uyanmasın diye sessizce devam ettim. "İyi ol Emirhan, iyi ol kardeşim. Koruyamadım sizi."

Yüzünde alelade bir tebessüm oluştu. "Senin suçun değil ki abi. Bahar komutanım..." diye başladığı cümleye devam edemedi.

Yüzümdeki tüm sıcaklık buza döndü. "Onu bulup getireceğim," dedim yemin eder gibi. "Sen şimdi sadece dinlen."

Gözlerini kapatıp açtığında arkamı döndüm. Kapıda beni bekleyen Gökhan'la odadan çıktığımda ilerlerken Aykut aklıma geldi. "Aykut nerede?"

"Kantine inmişti."

Merdivenleri inerken, "Çağır gelsin," dedim. Hastaneden çıktığımızda Gökhan'a elimi uzattım. "Anahtar."

"Ben sürseydim..." Bakışlarımı görünce devam edemeden anahtarı uzattı.

"Gökhan." Arkamızdan seslenen kadınla ikimiz de kim olduğuna baktık. Koştura koştura gelen Leyla, Gökhan'a sarıldı. Başımı çevirdim o an, gözlerimi kapattım sıkı sıkı, yutkunamadım yine. Benim sevdiğim bütün geceyi nerede, ne durumda geçirmişti. "Ona söyledin mi?"

Leyla'nın fısıltısını duyduğumda başımı kaldırdım. Gökhan, Leyla'nın başını göğsüne bastırıp bana baktığında zoraki bir tebessüm oluştu

yüzünde. Konu her neyse devam etmesine izin vermemişti. Aykut da geldiğinde Leyla kendini geriye çekerek bana doğru döndü. Gökhan anlam veremediğim bir telaşa kapıldı. "Leyla!"

Gökhan'a yandan bir bakış atıp tekrar bana döndüğünde zaten kızarmış olan gözleri doldu. Ağladığı sırada zar zor konuşmaya çalıştı. "Ne olur Bahar'ı bul. Onu geri getir, sana ihtiyacı var."

İçime yeniden bir ağırlık çöktü; gülemedim, konuşamadım, sadece başımı eğdim. Arkamı döndüğüm gibi hızlı adımlarla arabaya yürüdüm. Sabrım kalmamıştı.

Karargâha geldiğimizde toplantı odasına girdim ancak toplantı odasına yaptığım giriş pek hayal ettiğim gibi olmadı. Ben Turan Albay'ı beklerken, Gölge Timi karşımda duruyordu. Dört tane Albay'ı yan yana görünce insan duraksıyordu ister istemez.

Adımlarımı kontrollü bir şekilde atarak elleri arkasında, sıkıntılı hâlde ayakta duran Gölge'nin karşısına geçtim. İkimizin de gözlerinde karanlık, o karanlığın ortasında da koca alevler vardı. Öyle ya, ikimiz de sevdiğimizi kaybetmiştik. Gölge ile bir ortak yanımız daha olmuştu, ikimizin de canı çok acıyordu.

"Bahar'dan bir haber var mı komutanım?"

Bana cevap vermek yerine bakmaya devam etti. Masadaki herkes sessizce bizi izliyordu. Bense onun sessizliğini sorguluyordum. Lakabından gelen sessizliği tehlikeydi, biliyordum. Yine de şu an sanki üzüntüdendi.

"Arıyoruz," dedi sadece kıpırdanan dudaklarıyla. Elini omzuma koyup gülümsemeye çalıştı. "Eve geç, annen evde. Yemek ye, bir duş al. Yine gelirsin."

Dalga geçiyordu benimle herhâlde. Yani öyle değilse bile komikti söyledikleri. "Ne diyorsunuz komutanım? Karım kimin elinde, hangi cehennemde bilmezken ben keyfime mi bakayım?" Omzumu hafifçe sıkıp elini geri çekerek tekrar arkada bağladı. Alışılagelmiş bir hareket olsa da sanki kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Başını yere düşürdüğünde bu sessizlik daha çok sinirimi bozmaya başladı. Sandalyeyi çekerek oturdum. "Neler olup bittiğiyle ilgili bilgi istiyorum."

Karşımda duran Akın Albay sessiz kalırken, Giray Albay başını kaldı-

rıp Gölge'ye baktı. Arkamdaki adamdan onay gelmiş olacak ki Giray yani lakabıyla Sarı, ellerini masanın üstüne koyarak parmaklarını birbirine geçirdi. "Köye yapılan saldırı, yanıltmacadan ibaretmiş. Sizi tuzağa düşürmek için planlandığını düşünüyoruz. Hedef sadece Bahar'dı ve sizi olay yerine çekmeye çalıştılar. Çatışmanın gidişatı da bunu gösteriyor. Onlardan çok fazla kayıp olmasına rağmen özellikle üstünüze gelinmiş. Güneş, ekipten uzaklaştığı an saf dışı bırakılmış."

Masanın üzerindeki elim yumruk olurken öfkem arşa ulaştı. Her şey planlanmış, biz de o tuzağa çekilmiştik. Kalbimde bir ağrı hissettiğimde, "Kulaksız..." dedim fısıldar gibi. Daha çok kendi kendime konuşuyordum. "Kulaksız. Bu onun işi."

"Biz de öyle düşünüyoruz," dedi Kurt. Göz göze geldiğimizde sıkıntılı bir nefes verdi. "Onu bulacağız."

Gözlerimi kısarak öne doğru eğildim. Aksini düşünmemiştim ve düşünmeyecektim. "O herifi öldüreceğim." Elimi masaya vurarak ayağa kalktım. "O pisliği yerle bir edeceğim! Karımın saçının teline dokunursa, kılına zarar verirse onu mahvedeceğim!" Yerimde duramadığım an, yeniden Gölge'nin karşısına dikildim. "Neyi bekliyoruz hâlâ, neden çıkmıyoruz? Benim karım, o piç kurusunun elinde olabilirken biz neyi bekliyoruz?"

"Yerini bilmiyoruz," dedi yorgun sesiyle. Çok fazla durgundu. Neden böyle olduğunu anlayamıyordum. Sanki o gördüğüm güçlü adam kaybolmuş, bir gecede çökmüştü. Göz kenarlarına birkaç kırışıklık daha eklenmişti. "Haber geldiği an çıkacağız."

"Nasıl bilmiyoruz?" dedim hırıltılı sesimle. "Mutlaka bir iz vardır."

Giray Komutan araya girdi. "Farklı araçlarla çıkmışlar. Hepsi farklı yöne gitmiş. Uydu görüntüleri sınırlı. Hangi araçta Bahar olduğu bilinmiyor. İstihbarattan haber beklemek zorundayız. Dört bir elden aranıyor."

Odanın içinde gezinmeye başladığımda Gökhan ve Aykut çekti dikkatimi. Peşimden odaya girdiklerinin farkına bile varmamıştım. Kenarda ayakta dikiliyorlardı. Bu kadar albayın içinde oturmaları da zor görünüyordu. "Bekleyemem. Bahar tek başına o itlerin elindeyken bekleyemem." Herkes sessiz kaldığında Gölge'ye baktım. Yalvarırcasına, "Baba..." dedim tüm samimiyetimle. "Gönder beni, dağ tepe arar bulurum karımı."

Acıyla bakan gözleri içimi parçalarken, "Oğlum..." dedi çaresizce.

Onun yakınlığını fırsat bilip bir adım daha attım. Sesim titriyordu ama omuzlarım dikti.

"Ben yaptım, benim hatam. Sen bana emanet ettin." Elimi üst üste iki kez göğsüme vurdum. "Ben emanetine, karıma sahip çıkamadım, koruyamadım baba! Hedefin o olduğunu bile bile göreve gitmesine, benden ayrı kalmasına izin verdim!" Etraftaki herkes suçumu bilsin, beni kınasın istiyordum. "Bana seslendi, Pala dedi, onu duydum. Yanına gidemedim, hepsi benim suçum. Ne ekibime sahip çıkabildim ne karıma..." Elim saçlarımın arasında gezindiğinde umutla baktım. "Ama gönder beni, yemin ederim ben karımı bulurum. Neredeyse o cehennemden alır çıkarırım."

O kadar şey söyledim, o kadar şey anlattım ve bana cevabı sadece, "Otur," oldu. Olduğum yerde donup kaldım. Ben gitmek isterken o bana *otur* diyordu. Benim canım çıkmış feryat ederken o bana *otur* diyordu. Benim karım belki de buz gibi rutubetli mağarada yatarken bana sandalyeye *otur* diyordu. Tepkisizliğim büyüyüp giderken sandalyeyi geriye çekti. "Otur Pala, sana söyleyeceklerim var."

Mecburen oturdum. Sabırsızdım ama oturdum. Yapacak başka da bir şeyim yoktu zaten. Geldiğimden beri ayakta duran adam her nedense oturma ihtiyacı hissetti. Onun bu yıkılışı beni de yıkıyordu. Ne söyleyeceğini bilmemekse korkutuyordu.

"Bahar," dedi alçak sesiyle. Masada duran yumruğunu sıktı. Göz göze geldiğimizde gözlerinde gördüğüm acı zihnimi harekete geçirdi.

"Ne, Bahar ne? Karım hâlâ hayatta değil mi?"

Aklımda canlanan onlarca saçma sapan şey tüylerimi ürpertirken, üniformasının üst cebinden çıkardığı kâğıdı bana uzattı. Kaptığım gibi açmaya çalışırken herkes sessizce beni izliyordu. Buradaki hastaneye ait bir laboratuvar sonucuydu. Gözlerim hızlı hızlı satırlar arasında gezinirken Bahar'a ait olduğunu anladığımda kaşlarımı çattım. Başımı eğerek daha dikkatli okumaya çalıştığım sırada en sonda *pozitif* yazıyordu. Boş bakışlarla başımı kaldırarak karşımdaki adama baktım. Onun dudaklarındansa hiç beklemediğim kelimeler döküldü. "Bahar hamile." Duyduğum ses defalarca beynimde yankılandı. *Bahar hamile... Bahar... hamile...*

Beynimin içinde dönüp duran iki kelimenin gerçekliğini sorgularken, elimdeki kâğıt parçasını masaya bıraktım. Bu saçmalıktı. Bu gerçek olama-

yacak bir şeydi. Yapacağım itirafın acısı içime oturduğunda, dudaklarımda acıyla karışık bir tebessüm oluştu. "Olamaz. Bahar çocuk istemiyor."

Gölge, başını çevirerek Sarı ve Kurt'a baktı. Sanki gözleriyle anlaştılar. Benim bebekten bihaber olduğuma emin oldular gibi. Arkamda ayakta dikilmeye devam eden adamlara işaret ettiğinde Gökhan ve Aykut bize doğru yaklaştı. "Oturun," dedi emir vererek. İkisi de oturduğu an hedefi Gökhan oldu. "Anlat."

Gökhan'da kaldı bakışlarım. Benim karımın hamileliği ile ilgili Gökhan ne anlatabilirdi? Yutkunarak elini masanın üzerine koydu. Gözleri bendeyken dudaklarını araladı. "Leyla dün akşam söyledi. Sabah hastaneye beraber gitmelerinin sebebi buymuş. Testin sonucunu Leyla almış."

Bir anda o sabaha giderken Bahar'ın telaşı ve evden alelacele gidişi geldi gözümün önüne. *"Leyla konuşmak istiyor,"* demişti. Hâlinden şüphe etsem de kendi aralarında özel bir şey olduğunu düşündüm. Leyla'nın özeli olduğunu düşünerek deşmedim. Nereden bilebilirdim test yaptırmaya gittiğini? Bu kadar korunurken ve o, bu kadar çocuk istemezken...

"Bahar sonucu biliyor mu?" Odanın içine ölüm sessizliği dolduğunda, omuzlarım biraz daha çöktü. Biliyordu. Ben bilmiyordum ama o biliyordu.

"Ne zaman?" Ciğerlerimi dağlayan bir nefes aldığımda tüm soğukkanlılığımla tekrar sordum. "Ne zaman öğrenmiş hamile olduğunu?" Gökhan bu duruma sessiz kalırken elimi masaya vurdum. "Söylesene lan!"

Gökhan'ın ağzını bıçak kesmediğinde Gölge cevap verdi. "Tam operasyona çıkacağı sırada, son dakika öğrenmiş."

Bakışlarım ısrarla Gökhan'ın üzerindeydi. Gölge'nin yüzüne bakacak hâlde değildim. Operasyona gideceğimiz o ana geri döndüm. Bahar'ın tutukluğu, bana bir şey söylemek istemesi, hızlı davranması gerektikçe ağırdan alması hep bu sebeptendi ve ben anlamadım. Ben, karımın hamile olduğunu anlayamadım. Ben, gözlerime bakarak bir şeyler söylemek isteyen karımın ne demek istediğini anlayamadım. Daha da kötüsü o da bana söylemedi. Sadece söylemek istemekle yetindi.

"Bana söylemedi," dediğimde sesim bir ıslık gibi çıkmıştı. İki kelimeyle birlikte nefesime karışan umutlarım da dudaklarımdan intihar etti.

"Bana söylemedi." Oysa baba olmak benim en çok istediğim şeylerden biriydi. Oysa karnında taşıdığı o minicik şey bana da aitti.

Odada bir cinayet işlendi. Tüm duygularımı katleden katil, karım mıydı yoksa kaderim mi? Cevabı ağır bir soruydu çünkü ben ikisini de kabullenemiyordum. Başımı yerden kaldırdığım an herkesin sessiz kalışı, hâlime acıyarak ve üzülerek bakan ifadeler bana iyi gelmiyordu. Sessizce ayağa kalktım. Hazır ola geçerek onlara kısa bir selam verdim. "Müsaadenizle komutanım."

Hepsi ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyordu ancak ne acizliğimi ne de acımı onlara gösterecek değildim. Toplantı odasından çıktığım gibi alt kata indim. Hızlı adımlarla dinlenme odasına yürüyordum. Odaya girer girmez kapıyı kapattım. Bir sağa bir sola adımlarken kafayı yiyecek gibiydim. Parmaklarım saçlarımın arasında gezindi. Gözüme kestirdiğim sandalyeyi kavramamla duvara fırlatmam bir oldu. "Neden lan, neden?" Öfkemi kontrol edemediğim an diğer sandalyeye tekme attım. "Niye söylemedin bana?!" Önümde duran koca masayı yerle bir ettiğimde öfkem beni aşmıştı. "Söylesen götürür müydüm seni? Götürsem dahi yanımdan ayırır mıydım hiç?" Alnımı yasladığım duvara art arda yumruğumu geçirirken acı çekiyordum çünkü karımın başına gelecekleri benden iyi kimse bilemezdi. "Ölürdüm ben senin için be Güneş! Ölürdüm bebeğimiz için!"

İlk defa omuzlarım bu kadar çöktü, çaresizlik bedenimi esir aldı. Zavallı bir adamdım hep ama hiç bu kadar zavallı olmamıştım. Kapının açıldığını duydum ama bakma gereğinde bulunmadım. Başımı çevirmek istemedim. Kimin geldiğinin bir önemi yoktu. Kimin hâlime acıyacağı önemli değildi artık. Çoktan yıkılışımı ilan etmiştim.

Omzuma dokunan eliyle hafifçe sıktı. Yüzünü göremesem de kim olduğunu anlamıştım. "Oğlum," dedi babacan sesiyle. Ondan tarafa döndüğümde, omuzları çöktüğü hâlde benden çok daha güçlü duruyordu. Nasıl yapıyordu bunu anlamıyordum. Ben bu kadar kıvranırken o nasıl belli etmiyordu? "Bulacağız Bahar'ı. Biz bulamasak da o kurtaracak kendini."

"Baba," dedim çaresizce. "Hamile olduğunu öğrenirlerse karıma yapacaklarını biliyorsun değil mi?" Gözlerim dolduğunda yukarıya bakarak alt dudağımı ısırdım. "Alper'i hatırlıyorsun değil mi?" Göğsümdeki ağır-

lık büyürken nefes alamadığımda daha yüksek çıktı sesim. "Beni ne hâlde bulduğunu hatırlıyorsun değil mi?"

Omzumdan kavradığı gibi beni kendine çekti. Evladına ve hatta sanki kızına sarılır gibi sarıldı. Uzun zamandır yokluğunu hissettiğim baba şefkatiyle sarıldı. Yokluğunu çektiğim duygularla sarıldı. "O, bordo bereli. Kızıma da torunuma da bir şey olmayacak." Geri çekilerek omzuma vurdu bir iki kez. Zor da olsa gülümsemeye çalıştı. Kendi acısını unutmuş beni teselli etmeye çalışıyordu. "Güçlü ol. Haber gelir gelmez çıkacağız."

Tıpkı onun gibi zor da olsa gülümsemeye çalıştım. Belki de bu desteğe ihtiyacım vardı. Tam bu esnada kapı çaldı. İçeriye giren Aykut alelacele selam verdi. "Komutanım, acilen sizi bekliyorlar."

Durumun ehemmiyetiyle hızla yukarı çıktık. Toplantı odasına girdiğimizde içeride hareketlilik vardı. "İsimsiz bir ileti aldık," dedi Turan Albay. "Bahar hakkında olduğunu düşünüyoruz."

Gölge sandalyeye otururken, "Açın hemen," dediği an hepimiz masanın etrafına dizildik. Duvardaki beyaz ekrana yansıtılan görüntüde kısa bir siyahlığın ardından Bahar göründüğü an donup kaldım. Elleri ve hatta muhtemelen ayakları bağlı, çökmüş hâlde başı yerde duruyordu. Üzerinde yeleği, kaskı yoktu. Saçları dağılarak yüzüne dökülmüştü. Yardımsız dizleri üzerinde durmasından, bilincinin yerinde olduğunu anlıyordum. Sebepsizce karnına ilişti bakışlarım. İlişti ama duyduğum sesle çok sürmedi.

"Kaldır başını."

Hiçbir tepki vermediğinde kaşlarımı çattım. Bahar'ın dik durması gerekirdi. Neden başı yerde duruyordu? Ne yapmışlardı karıma?

Arkasından yüzü sarılı şerefsizin biri saçlarından tutup geriye çektiğinde, sanki benim canım acıyor gibi öfkeyle masaya yumruğumu vurarak ayağa kalktım. "Şerefsiz piç!" Bahar'ın başı arkaya gittiği an yüzünü görür görmez olduğum yere çaresizce geri oturdum. Dudağı patlamış, kaşı yarılmıştı. Yüzüne sızan kanlar kurumuş, rengi solmuştu. En çok da gözleri, o güzel masmavi gözleri solup gitmişti. "Bahar..." dedim fısıltıyla. "Bahar'ım, nasıl soldurdular seni?"

Bir anda ekran değişirken Kulaksız denen şerefsiz çıktı görüntüde. Onun iğrenç suratını görmek dahi bedenimdeki tüm kanı hızlandırarak

beynime sıçramasına sebep oluyordu. Elim yumruk olmuş hâlde söyleyeceklerini beklerken karşısına aldığı kişi ben değildim.

"Gölge..." Uzatarak çıkan sesiyle alay eder gibi devam etti. "Gerçeği öğrenemeyeceğimi mi sandın? Kızını öldü gösterip benden kurtulacak mıydın?" Olduğu yerde gezinirken elleri arkada kameraya bakıyordu. Açık alana bile çıkmaya korkan itler, büyük bir mağaranın içindeydi. "Ama bak seni takdir ettim, iyi yetiştirmişsin kızını. O kadar işkence ettik tek laf etmedi."

"Lan!" dedim hırlayarak. Beni duymayacağını bilsem de öfkeme hâkim olamıyordum. Başımı çevirip Gölge'ye baktım. Sessizce gözlerini kırpmadan onları izliyordu.

Bahar'a doğru gitti ve bir tur etrafında döndü. "Dayanıklı da ha... Başka kadın olsa çoktan yıkılmıştı."

Hâlâ sesi çıkmamıştı kadınımın. Onun sessizliği bana ölüm gibi geliyordu. Kulaksız elini Bahar'ın yanağına sürttüğünde, gözlerini kapatıp başını yana çevirdi. Suratındaki tiksinti buradan bile belli oluyordu. Bir kez daha kalktım ayağa. Ağzımdan çıkan küfürleri tutacak hâlim kalmamıştı. Odada kimin olduğu umurumda bile değildi.

Kurt, "Yerine otur," dediğinde, "Karıma dokunuyor pezevenk!" dedim şikâyet eden çocuklar gibi. Haklıydım, karıma dokunuyordu. Ondan sonra da hiç oturamadım zaten çünkü dünya başıma yıkıldı.

"Sana üzücü bir haberim var Gölge." Dudağının kenarını kıvıran şerefsiz, dikkatle kameraya baktı. "Yoksa bu haberi önce Pala'ya mı vermeli?" İçimi bir korku kapladığında elimi masaya yasladım. İğrenç bir sırıtışla beni yıkan haberi, şaşalı bir eğlenceden bahsediyor gibi duyurdu.

"Senin küçük piç artık yaşamıyor Pala." Bahar başını yana çevirerek gözlerini kapattığında, o it vurdumduymaz bir hâlde devam etti. "Belki de ona Alper'in adını verirdin ha? Yazık oldu..." Gözlerim öfkeme inat dolduğunda, benim canımı yeterince yakmış olacak ki asıl hedefine geçti. "Seni akıllı bir adam sanırdım Gölge. Kızını asker ettin tamam da hamile hâlde buralara göndermek akıl işi değil. Bak, şimdi kızınla beraber torunundan da oldun." Kahkahalarla gülerek Bahar'ın saçını yakaladı. "Yine de ben işimi garantiye alacağım. Yaşayacak olursa üzülürüz. Bir kuşak da onunla uğraşmayalım değil mi?"

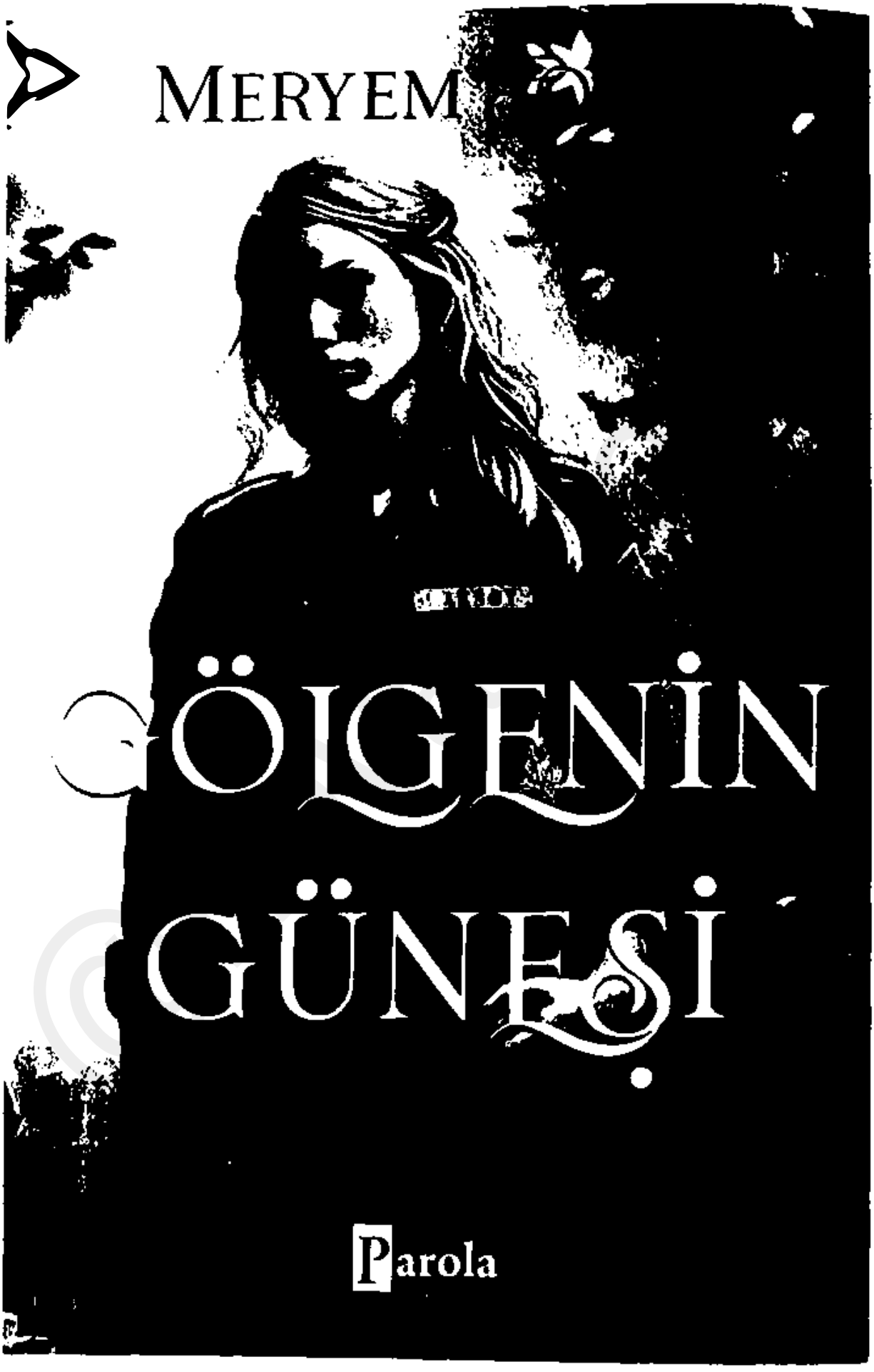
Bahar'ın suratına sert bir yumruk geçirdi. Yaprak gibi yere savrulan karımın karnına arka arkaya tekmeler geçirmeye başladı. Öfkeyle yumruğumu masaya vurdum. "Vurma lan, vurma!" Başı yerde, gördükleri görüntüye bakamayan adamlara bağırdım. "Karıma vuruyor lan!" Acıyla tekrar haykırdım. "Doğmamış evladıma vuruyor piç!" Eliyle yüzünü kapatan Gölge'ye bile öfkeliydim. "Bir şey yapsana Gölge! Oturma öyle, bir şey yap!" Arkamda devrilen sandalyeyi umursamadım. Kapanan ekranı gözlerim görmedi. Ben, ben olmaktan çoktan çıkmıştım. "Öldüreceğim o şerefsizi! Acı çekerek ölecek!" İki elimi birden masaya vurdum. "Ant olsun ki parçalarını kimsenin bulamayacağı hâle getireceğim onu! O orospu çocuğunu sike sike geberteceğim! Karıma, doğmamış evladıma, can parçalarıma dokunan herkesi ellerimle geberteceğim!"

Kendimi kaybettiğimde yere çöktüm. Bedenim çok ağır geliyordu, ruhum yorgundu. Son sözlerimi söyledim. "İki elim kanda da olsa bulacağım seni Bahar, bulup getireceğim."

Devam edecek...

@novaebook

MERYEM

GÖLGENİN GÜNEŞİ

Parola